

РОБИН ХОБ
ВЪЛШЕБНИЯТ КОРАБ
ПЪРВА КНИГА ОТ
ТРИЛОГИЯТА „САГА ЗА
ЖИВИТЕ КОРАБИ“

Част 1 от „Сага за живите кораби“

Превод от английски: Радин Григоров, 2015

chitanka.info

ПОСВЕЩАВА СЕ НА:

*Дяволската лапа
Тотемът
И Джей Брус
Безплатният обяд
Лабрадорът (Люспите! Люспите!)
(умело назованият) Смъртен залив
Доверени (Гумени мечета, сър!)
Входната точка
Нос св. Джон
Американският патриот (и кап Уки)
Лесбийската бойкиня
Анита и Марси Джей
Тарпон
Мойва
Делфин
Заливът на добрите вести
А също и на Малкото пиле*

*Но най вече на Дъждовната дама, където и да се
намира тя в момента...*

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторката би искала да благодари на Гейл Цимерман от *Software Alternatives* — за бързата и състрадателна помощ в отстраняването на компютърния вирус, който едва не погълна тази книга.

Kapma

ПРОЛОГ

ПЛЕТЕНИЦА

Молкин се надигна рязко, с ожесточено подмятане, изпълнило водата край него с извлечена от дъното мътилка. Късчета от старата кожа полетяха заедно с песъчинките и мръсотията, за да се разстелят за момент, като остатък от току-що напуснат сън. Дългото виещо се тяло се разгърна с лениво движение, което отърси и последните спомени от вече излишната кожа. Пясъкът около него, вече успокоен, започваше да се сляга, а самият Молкин погледна към другите змии — близо две дузини — налягали сред приятно дращещия пясък. Той разтърси гривестата си глава и се протегна.

— Времето... — протръби той с гърления си глас. — Времето настъпи.

Немигащи очи в зелен, златен и меден оттенък се откритоиха сред морското дъно, за да погледнат към своя водач. Шривър се прояви като представителка на всички им с питането си:

— Защо? Тук водата е топла, храната — в изобилие. От сто години не е настъпвала зима. Защо трябва да си тръгнем точно сега?

Молкин отново се сгърчи лениво. Люспите на новата му кожа блестяха ярко в синеещите лъчи на слънцето. Завършената неотдавна подмяна бе възобновила величествения вид на златистите му петна. И това величие се оправдаваше: Молкин принадлежеше към носителите на древните знания. Избраните носеха в паметта си неща, случили се във времето преди настоящото време.

Възприятията на водача не бяха съвсем ясни — не всякога се отличаваха с цялостност. Подобно на повечето от онези, разпрострели живота си сред времената, сред двата живота, той често се проявяваше като непословителен и разсеян.

Сега той тръсна гривата си — жест, който обгърна лицето му с облак парализираща отрова. Молкин погълна собствения си токсин и го издиша през хрилете в знак, потвърждаващ с клетва истинността на думите му.

— Защото вече е време! — настоя предводителят. И неочаквано се изви, за да се изстреля право към повърхността, по-бърз от мехурчетата. Далеч над дъното тялото му разкъса целостта на водната повърхност и за момент разсече големия Недостиг, преди да се гмурне обратно. Трескавите кръгови движения издаваха настойчивост.

— Някои от другите купове вече заминаха — замислено каза Шривър. — Не всички, наистина, не и по-голямата част от тях. Ала напусналите са достатъчно, за да бъде забелязано отсъствието им, когато се надигаме в Недостига, за да пеем. Може би наистина е време.

Сесурей се зарови по-дълбоко в тинята.

— А може би не е — лениво заяви той. — По-добре да изчакаме да видим какво ще направи плетеницата на Обрен. Обрен е... по-сериозен от Молкин.

Край него Шривър се надигна рязко от калта. Аленият оттенък на новата ѝ кожа изглеждаше плашещ с яркостта си. Парчета увехнала червенина още висяха по снагата ѝ. Тя погълна един от тези късове, преди да продължи:

— Щом се съмняваш в казаното от Молкин, върви да се присъединиш към кълбото на Обрен. Лично аз възнамерявам да се вслушам в думите на водача ни и да се отправя на север. По-добре е да заминем преждевременно, отколкото прекалено късно. По-добре да пристигнем рано, отколкото заедно с десетки други купове, с които да трябва да се борим за храна.

Пръстен, оформен от собственото ѝ тяло, премина по цялата му дължина и отстрани последните остатъци ненужни люспи. Шривър тръсна грива и отметна глава. Пронизителният ѝ повик раздвижи водата.

— Аз се вслушвам в думите ти, Молкин! Присъединявам се към теб!

Тя се отправи нагоре, към все още виещия се над тях предводител.

Една по една и останалите змии се освободиха от тинестото дъно и парчетата стара кожа. Всички те, включително и Сесурей, се надигнаха от дълбините и започнаха да кръжат сред топлата вода, точно под тавана на Обилието: тяхната плетеница танцуваше. Предстоеше им да се отправят на север, обратно към водите, съдържащи техния произход.

Време, което почти никой от тях не си спомняше.

НАПРЕДНАЛО ЛЯТО

ГЛАВА ПЪРВА

СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИ И ПИРАТИ

И Кенит, и ботушите му не обръщаха внимание на вълните, разливащи се по пясъка. Мъжът не отделяше поглед от ивицата водорасли, черупки и отломки, която обозначаваше достъпа на водата. Отливът тъкмо започваше; все по-ниско и по-далече достигаше умолителният позив на водите. Това предоставяше възможност на черния пясък да се протегне напред и да разкрие шистите, до този момент задушавани от вълните.

От другата страна на острова се намираше двумачтовият кораб на Кенит, пуснал котва в Залива на заблудата. *Мариета* бе навлязла в него рано сутринта, по времето, когато прилежащите му вихри тъкмо прогонваха и последните остатъци от бурята. Тогава отливът все още не бе настъпил; хищните скали на небезизвестния залив бяха покрити с течна зеленина. Сред тези канари лодката си бе проправила път, за да отнесе капитана и Ганкис до тясната извита ивица черен пясък — бряг, който и при най-малката буря бързаше да се скрие под водата. Над него, по-храбри, се издигаха шистови склонове и вечнозелена растителност, макар и превита от ветровете.

Дори непоклатимите Кенитови нерви не можеха да се отърсят от впечатлението за навлизане в нечия полуотворена паст.

Младият Опал бе останал с лодката, за да предотврати проявата на някой от онези необичайни инциденти, които винаги връхлитаха оставените без надзор съдове. За голямо неудоволствие на юнгата Кенит бе взел Ганкис със себе си, с което принуждаваше младока да остане сам. Преди отдалечаването си капитанът бе зърнал момчето да седи на ръба ѝ и да редува наплашени погледи към гората с плахи озъртания към закотвената по-далече в залива *Мариета*. Котвената верига бе видимо обтегната: корпусът копнееше да последва изстрелващото се в открити води течение.

Легендарни бяха опасностите, свързани с посещаването на този остров. И не ставаше дума за репутацията му на място, сипещо странни инциденти върху посещаващите кораби и екипажите им.

Ставаше дума за това, че цялото място бе пропито с необичайната магия на Чуждите. Кенит бе усетил въпросната магия още при стъпването си на брега. Усещането продължаваше да се проявява и по цялото протежение на пътеката, отвеждаща към Плажа на съкровищата.

Въпросната пътека съумяваше да прояви и още една чудатост: никакви откъснати листа или нагли растения не нарушаваха целостта ѝ. Това правеше още по-силно впечатление при вглеждане в обградилата я папрат. От околните дървета все още се процеждаха капки — бисери от отминалата буря. Въздухът бе прохладен, живителен. Ярки цветя, обградили пътеката, противопоставяха височината си на околната мрачина; почти всички те доближаваха човешки бой. Това им даваше оправдателно основание да изпълват околността с омайния си аромат. Може би те се опитваха да призват посетителите сред себе си и да ги подканят към разходка?

Оранжевият мъх, покрил дънерите, не изглеждаше толкова привлекателен. Неговият цвят напомняше на Кенит за паразитен глад. Само че капитанът не получи възможност да разсъждава дълго над тези си асоциации: голяма паяжина, разгърната наред пътеката, покрита със сребърни капки, принуди него и спътника му да се приведат. Паякът, заел позиция сред нишките ѝ, си позволи да открадне мислите му с вида си, защото се отличаваше със същия неприятен оранжев оттенък и притежаваше големината на бебешки юмрук. Зелена дървесна жаба бе смогнала да се оплете и в момента се мяташе, но арахнидът не ѝ обръщаше внимание.

Докато на свой ред минаваше под паяжината, Ганкис изсумтя отвратено.

Тази пътека разсичаше земите на Чуждите. Една стъпка встрани бе достатъчна да отведе дръзновения сред тях — ако въпросният действително бе тъй дързък, та да напусне отредената за човеци пътека и да навлезе в леса. Според легендите в древни времена тук бяха идвали герои, умишлено напускали пътя, за да подирят селищата на Чуждите, мъдростта на пещерната им богиня или чудати дарове — даряващи невидимост наметала и всесечащи мечове. Дръзнали да дойдат тук бардове се бяха завръщали с гласове, способни да отнемат слуха с мощта си и да запленият слушателя с умениято си. Всички знаеха историята за Кейвън Гарванокоси, гостувал на Чуждите в

продължение на столетие и половина, а въпреки това се завърнал с непроменен лик, позлатена коса, пламтящи като въглени очи и песни, чиито стихове загатвали за бъдещето.

Кенит изсумтя. Нямаше човек, който да не е чувал за тези истории, пък в същото време никой не бе чувал за съвременници, повторили някое от въпросните постижения. Може би предприелите това предпочитаха да пазят мълчание. А може би никой от тях не бе успял да се завърне. Виж това, второто, му се струваше по-вероятно.

Пиратът нямаше намерение да задържа мислите си на подобни теми, както и не възнамеряваше да се отделя от пътеката. Той бе пристигнал на Острова на Чуждите, за да я извърви цялата.

Всички знаеха какво се крие в края ѝ.

Чакълестата пътека продължаваше да се вие сред хълмовете, докато не изведе пътниците върху тревисто плато, отвъд което започваше плаж. Това бе отсрещният бряг на островчето. Легендите предупреждаваха, че всеки кораб, спуснал котва тук, ще има небитието за свое следващо пристанище. Кенит не бе чувал за съдове, осмелили се да изпробват тези слухове. Евентуални храбреци най-вероятно бяха отнесли храбростта си на дъното.

Небето бе отпочинало добре след снощната буря — нищо друго не можеше да му придаде подобен ясен цвят. Под него каменистият плаж се извиваше в ленива дъга, разсечена от поток, който се губеше сред нататъшните треви в единия си край, а другия насочваше към морето, за да се слее със солеността му. В далечината се издигаха потъмни скали — те обгръщаха отсрещния край на плажа. Компания им правеше израстваща край острова скала, приютила собствен малък плаж. Празнината между остров и крайбрежна скала бе защитила отрязък небе и неуморни води.

— Доста силен вятър вилня през нощта, сър. Не даваше мира на вълните. Говори се, че Плажът на съкровищата е най-добре да бъде прекосяван край тревистите дюни... ей там. Хората казват, че при по-силни бури вълните изхвърляли там разни неща. Чупливи неща. Върху скалите те биха се пръснали на късчета, но сред треволяка се запазват.

Ганкис говореше задъхано, затруднен да следва бързата крачка на спътника си.

— Един мой чичо, съпруг на леля ми, казваше, че познавал човек, който точно на това място открил малка дървена кутийка,

лъскава и украсена с цветя. Вътре имало стъклена статуетка на жена с пеперудени криле. Ама стъклото не било прозрачно; в него танцували цветове. — Ганкис замълча и погледна изкосо своя предводител. — Искате ли да знаете какво казал за тази находка Чуждият? — плахо попита той.

Кенит поспря, за да срита с върха на ботуша си мокрия пясък. Златен проблясък възнагради постъпката му. Пиратът се приведе небрежно и изтегли златна верига, оказала се прикрепена към медальон.

Мъжът обърса находката в ленения си панталон и я отвори. Капачето се отмести с леко щракване. Солената вода бе смогнала да се просмуче в ръбовете, но не и да достигне вътрешността. Портретът на млада жена му се усмихваше непокътнат, с весел и едновременно укорителен поглед. Кенит изсумтя и прибра медальона в джоба на везаната си жилетка.

— Капитане, знаете, че те няма да ви позволят да го задържите. Никой няма право да задържи за себе си неща от Плажа на съкровищата — плахо изтъкна Ганкис.

— Нима? — осведоми се Кенит. Той вложи известно веселие в гласа си, което успя да обърка спътника му. Тъй като не можеше да определи дали става дума за подигравка, или заплаха, Ганкис незабележимо се поотдръпна, за да отдалечи лицето си от обсега на юмрука на другия пират.

— Така се говори, сър — колебливо продължи Ганкис. — Никой няма право да отнесе намереното. Приятелят на чичо ми не го е сторил, за това зная със сигурност. Чуждият разгледал находката, предсказал му бъдещето по нея, а после го отвел до някакви скали, най-вероятно онези. — Той повдигна ръка към далечния каменист склон. — Там имало хиляди малки дупки... Така де... Как се казваха...

— Ниши — с почти занесен глас подсказа Кенит. — Ниши, Ганкис. Ти също щеше да ги наричаш така, ако можеше да използваш родния си език.

— Да, сър. Ниши. И във всяка от тях имало съкровище. Без онези, които били празни. Чуждият му позволил да ги разгледа. Там имало неща, каквито човек не може да си представи. Чаши от най-фин порцелан с всичките там цветчета, златни бокали за вино със скъпоценни камъни, украсени дървени играчки... какво ли още не. Та

приятелят на чичо ми намерил подходяща ниша и поставил пеперудата в нея. Разправяше, че в онзи момент се почувствал като човек, който възстановява част от света. Негови думи били това, капитане. Подир това напуснал острова и се прибрал.

Кенит прочисти гърло. Този звук смогна да изрази презрение, за което повечето хора биха се нуждаели от цяла редица ругатни.

Ганкис сведе глава.

— Той го казва това, сър, не аз — повторно натърти той, зарови ръце в колана на захабените си панталони и почти неохотно додаде: — Този човек е малко размътен в главата. Дарява в храма на Са по една седма от всичко, което заработи. Най-големите си деца също е обрекъл на служба при него. Подобен човек не мисли като нас, сър.

— Ти пък кога ли мислиш, Ганкис — подметна капитанът. Светлите му очи се загледаха към крайбрежието. Отразеният от вълните блясък го накара да примижи. — Върви да се разходиш сред треволяците. И ми донеси всичко, което намериш.

— Тъй вярно.

По-възрастният пират се отдалечи. Пътгом той хвърли един печален поглед към младия капитан, но протестът му се ограничи с тази постъпка: той ловко се насочи нагоре по брега и навлезе сред платото. Там мъжът започна да обхожда методично, вперил поглед пред себе си. Методът му даде успех почти веднага: Ганкис се затича напред и повдигна находката си — нещо, което блесна в светлината на утрото. Сбръчканото лице също сияеше.

— Сър, само да видите какво открих!

— Ако ми го донесеш, може и да видя — раздражено отбеляза Кенит.

Ганкис забърза обратно като призовано куче. Кафеникавите му очи продължаваха да блестят по нетипичен за годините му начин. Стиснал намереното с две ръце, той умело скочи обратно на плажа. Песъчинките възмутено се разбягаха под ударите на обувката му.

Загледаният в него Кенит се навъси за момент. Старият моряк обичаше да се прекланя пред своя капитан, ала освен това изпитваше типичното за всички пирати нежелание за споделяне на намереното. В действителност Кенит не бе очаквал Ганкис да му предаде откритото; бе възнамерявал просто да го претърси преди връщането на борда.

Затова начинът, по който Ганкис търчеше насреща му, ухилен като влюбен селски идиот, определено пораждаше смущение.

Самият Кенит запазваше ироничната си усмивка: както винаги, лицето му не издаваше нищо от мислите. Тази способност бе придобита с усилените тренировки, отдавна доказали ползата си, и придаваше на капитана привидната апатичност на дебнеща котка. Разбира се, високият ръст му позволяваше да гледа с превъзходство към останалите и в чисто физическо отношение, но не това беше най-важното. Неизменното веселие целеше да внуши на следовниците му, че те с нищо не са способни да изненадат своя капитан, способен да предвижда не само действията, а и мислите им. Екипаж с подобни настроения никога нямаше да прояви склонност към бунт. А дори и такава склонност все пак да се зародеше, никой не би се осмелил да направи първата крачка.

Затова той не помръдна от мястото си и остави Ганкис да дотича. И не само това: Кенит умишлено не посегна веднага, а позволи на другия да подържи находката си протегната под присмехулния взор.

Капитанът трябваше да прояви целия си самоконтрол, за да не я грабне от ръцете му още в първия миг — никога през живота си не бе съзирал подобна дрънкулка. Тя представляваше стъклено кълбо, изработено с впечатляващо умение. Никакви драскотини или пукнатини не нарушаваха повърхността ѝ. Самото стъкло се отличаваше с лек син оттенък, който не затрудняваше погледа. Три дребни фигурки с пъстри дрехи и лица стояха прикрепени към малка сцена. Умението на неизвестния творец ги бе съединило — когато Ганкис раздвижи кълбото, фигурките се раздвижиха. Първата започна да се върти на връхчетата на пръстите си, втората започна да се премията над лост. Третата кимаше периодично, в такт с движенията им. Изглеждаше, че трите миниатюри танцуват на някаква осезаема само за тях музика.

Кенит позволи повторна демонстрация, а после, мълчаливо, протегна дългопръста ръка. Плавният му жест получи находката.

Маската на ирония не трепна върху лицето на капитана: нито когато той повдигна кълбото към светлината, нито когато фигурките се раздвижиха в отговор на собствения му жест. Находката стоеше прекалено дребна върху дланта му.

— Детска играчка — пренебрежително определи той.

— Играчка за изключително богат принц — осмели се да вметне Ганкис. — Прекалено е крехко, за да бъде поверено на дете, сър. Едно изпускане и...

— А въпреки това кълбото е преживяло бурните вълни и полета си към брега — с отмерено добродушие изтъкна Кенит.

— Това е така, сър, наистина, само че нали става дума за Плажа на съкровищата. Почти всичко, което водите изплюят тук, е цяло. Поне така съм чувал. Туй било част от магията на това място.

— Магия. — Кенит си позволи да се усмихне още по-широко. Кълбото с фигурките изчезна в дълбокия джоб на тъмносинята му куртка. — Значи вярваш, че магията обсипва брега с подобни дрънкулки?

— А какво друго, капитане? Това топче би трябвало да се е разпаднало на късчета. Или поне пясъкът щеше да го е надраскал. Вместо това то изглежда като току-що напуснало дюкяна на някой бижутер.

Другият тъжно поклати глава.

— Тук няма никаква магия, Ганкис. Става дума за насрещните течения на Ортските плитчини и вятъра, който запраща корабите към островите и вее насреща им по време на целия обратен път. Същото съчетание гарантира гибелта на всеки кораб, опитал да пусне котва от тази страна на острова.

— Тъй вярно — покорно се съгласи Ганкис, но само от почит към йерархията. Погледът му оставаше впит в джоба, приютил кълбото. В отговор усмивката на капитана се разгърна.

— Какво чакаш още? Върви обратно горе и виж какво още ще откриеш.

— Веднага, сър.

След един последен поглед пиратът пое обратно. А Кенит пъхна ръка в джоба и помилва стъклената повърхност, преди да поднови разходката си по плажа. Над него чайките следваха маршрута му и се отпускаха върху вятъра, съсредоточени върху търсенето на храна.

Капитанът не се тревожеше, но и не си позволяваше да забравя, че от другата страна на острова го чака корабът му, закотвен сред коварни води. Той щеше да прекоси целия плаж, както изискваше традицията, но щеше да си тръгне веднага след като изслушаше

предсказанието на някого от Чуждите. Освен това Кенит нямаше никакво намерение да оставя събраните съкровища.

Последната мисъл превърна усмивката му в истинска.

Той извади ръка от джоба си и разсеяно докосна другата си китка. Под дантеления маншет се криеше двойната намотка на кожена гривна, пристегнала дървена фигурка. Тя представляваше лице, пронизано в лоба и челюстта. Това позволяваше лицето да бъде пристегнато точно към точката на пулс. Някога то бе имало черен цвят, само че с течение на времето боята бе изчезнала. Но чертите все още се различаваха ясно — нямаше как да бъде другояче, все пак те бяха изсечени. Дребното личице изобразяваше иронична гримаса и представляваше точно копие на Кенитовото. Изработването на този талисман му бе струвало цяло състояние. Не всички, които умееха да обработват магическо дърво, проявяваха склонност да прилагат способностите си — дори и ако бяха достатъчно дръзки да откраднат от въпросния материал.

Възмутителната цена бе една от причините, заради които Кенит и днес си спомняше дърводелеца, изработил фигурката. Дълги часове пиратът бе стоял в осветената му работилница и бе наблюдавал как занаятчията обработва необичайно твърдия материал, за да го превърне в огледален образ на поръчителя. Чакането бе протекло сред мълчание: творецът не бе притежавал способност да говори; пиратът не бе проявил склонност. Всеки би могъл да разбере Кенитовото нежелание да нарушава концентрацията на майстора: обработването на магическо дърво изискваше не само умения на резбар, а и на заклинател. Капризен материал, но с основание — изработеният от него талисман притежаваше способността да защитава притежателя си от магически влияния.

Дори и да можеха да разговарят, Кенит не би имал какво да каже. Възмутително голямата сума бе уредена още преди месеци; неотдавна дърводелецът бе изпратил пратеник, който да съобщи за успешното сдобиване с грижливо пазения материал. Въпросният пратеник бе предал и искане за доплащане — претенция, успяла да вбеси пирата, но не и да наруши външното му спокойствие. В ателието на занаятчията капитанът бе изсипал монети, скъпоценни камъни и верижки от благороден метал върху везните. Едно кимване бе указало достигането на исканото доплащане.

Подобно на мнозина от Бингтаун, занимаващи се с незаконни дела, майсторът бе избрал да се лиши от езика си, за да гарантира тайнствеността на клиентите си. Разбира се, тази постъпка бе по-скоро символична, но Кенит пак я одобряваше.

След края на работата си занаятчията лично бе привързал фигурката към китката на клиента си, изразявайки задоволството си с кимвания.

В отговор Кенит бе отнел живота му. Подобна постъпка беше единственото разумно нещо, а Кенит бе изключително разумен човек. На тръгване пиратът беше прибрал допълнителното възнаграждение, поискано от занаятчията: той не можеше да има доверие на човек, който не спазва условията на първоначалната уговорка, но не това бе причината, а нуждата от тайнственост. Ако се разчуеше, че капитан Кенит носи талисман против заклинания, хората му щяха да започнат да се усъмняват в безстрашието му. А подобно нещо бе недопустимо. Всички смятаха, че капитанът не се бои от нищо и притежава удивителен късмет. Верността на следовниците му се основаваше на това. Те не биваше да мислят, че предводителят им допуска, че нещо би могло да застраши късмета му.

Една година бе изминала от убийството на занаятчията. В течение на този период Кенит бе имал възможност да размишлява над стореното от него и по-точно над евентуалните последици, които смъртта на майстора би имала върху талисмана — до този момент последният така и не оживяваше. По време на договарянето капитанът се бе осведомил за момента, в който малкото лице ще оживее. Отговорът на занаятчията бе представлявал красноречиво свиване на рамене, последвано от ръкомахане, показващо, че никой не е в състояние да предскаже подобно нещо. И Кенит бе останал да чака пълното задействане на талисмана, което щеше да бъде предвещано от очакваната промяна. Но бе настъпил момент, в който той не можеше да чака повече. Инстинктивно бе усетил, че е дошло времето да посети Съкровищния плаж и да се сдобие с богатствата, които океанът е извлякъл за него. Вече не можеше да става дума за чакане; настъпваше време за риск. И този път капитанът трябваше да се осланя на късмета си. Та нали щастието му бе проработило и в деня, когато бе убил дърводелеца? Онзи се бе обърнал неочаквано, едновременно с изтеглянето на пиратската сабя. Впоследствие Кенит размишляваше,

че ако занаятчията бе притежавал езика си, крясъкът му би прозвучал много по-гръмко.

Той побърза да прогони майстора от мислите си — точно сега нямаше намерение да размишлява за него. Плажът на съкровищата не беше място, където човек да се отдава на мисли за миналото: тук се криеха богатства, подсигуряващи бъдещето. Затова пиратът продължи да следва извивките на бреговата ивица. Край стъпките му проблясваха раковини, помахваха раци, лежаха изхвърлени водорасли. Нищо от това не представляваше интерес за погледа му — взорът търсеше отломки и захвърлени вещи.

Не му се наложи да търси дълго първата си находка. Очукано сандъче криеше комплект чаени чаши. Хората, които ги бяха създали, и хората, които ги бяха използвали, не интересуваха Кенит — от значение беше единствено качеството на самите вещи. Чашките бяха дванадесет на брой, изработени от вдълбана птича кост. Красяха ги дребни сини изображения, оформени от изключително тънки линии, привидно дело на четка с единствен косъм.

Личеше, че чашите са били употребявани дълго време: боята им бе избеляла, а продължителният допир на пръстите бе изтънил дръжките. Въпреки това пиратът взе сандъчето под мишница и продължи.

В момента вятърът духаше насреща му. Облаци нямаше; скъпите му ботуши хрущяха приятно сред влажния пясък. Понякога той вдигаше очи, за да огледа целия плаж. И съумяваше да скрие нетърпението си.

При поредното поглеждане към земята Кенит забеляза кутийка от кедрово дърво. Солената вода я бе изкривила — за отваряне не можеше да става дума. Капитанът трябваше да я разбие в един камък, за да се запознае със съдържанието ѝ. Вътре той откри изкуствени нокти, дванадесет на брой. Миниатюрни скоби служеха за застопоряването им в края на пръстите; върхът на всеки от тях криеше малка кухня, вероятно за съхраняването на отрова. Пиратът и тях прибра в джоба си. Новото откритие придаде потракване към походката му.

Не го смущаваше, че намереното току-що не беше нито създадено, нито предвидено за човек. Преди малко той се бе присмивал на Ганкисовото суеверие, само че всички знаеха, че до тези

скалисти брегове достигат водите на повече от един океан. Корабите, сгруппирани да подирят приют тук по време на буря, много често изчезваха без каквато и да било следа. Морски вълци разказваха за попадането си сред водите на чужд свят. И Кенит проявяваше склонност да им вярва.

Той хвърли бърз поглед към небето. За момента то оставаше ясно. Виж, вятърът беше студен и сух, но пиратът смяташе, че времето ще се задържи благоприятно по време на целия му престой на острова. Късметът нямаше да го изостави.

Следващото му откритие се оказа далеч по-смуцаващо. То се състоеше от червено-синя кожена торба, полузаровена в мокрия пясък. Кожата бе изключително здрава; личеше качествената направа. Солената вода бе смогнала да се пропие в нея и да размие цветовете един в друг. Въпросната соленина бе успяла да обезсмисли наличието на месингови закопчалки. Кенит трябваше да използва ножа си, за да отвори торбата. Вътре той откри котенца, напълно развити, с дълги нокти и цветни петна зад ушите. И шестте бяха мъртви.

Пиратът потисна отвращението си и посегна към най-малкия труп, за да го разгледа. Животинката имаше синя козина, доближаваща лилаво, и розови клепачи. Явно това бе изтърсакът на котилото. Телцето бе ледено, вкочанено и отвратително на допир. Рубинена обица красеше едното ухо.

Капитанът почувства желание да го захвърли. Не, това беше нелепо. Той откъсна обичката и я прибра в джоба си. Сетне, тласкан от непонятен импулс, пиратът върна тялото в торбата, преди да поднови пътя си.

В жилите му течеше възторг. Дърво. Кора и сок, горско ухание и танцуващи във въздуха листа. Дърво. Но също и усет за почвата, влагата, въздуха и светлината — всичко, обгръщащо и пронизващо дървесното същество. Той се движеше с тях, сливаше се и отново се отделяше от съществуването на кора, листа и корени сред въздух и подпочвена вода.

— Уинтроу.

Момчето бавно отдели поглед от дървото пред себе си. Едва след усилие на волята погледът му можа да се съсредоточи върху

усмихнатото лице на младия жрец. Берандол го насърчи с кимване, в отговор на което Уинтроу затвори очи за миг, затаи дъх и се отдели от унеса си. Рязко поемане на въздух съпътства следващия му поглед: вдишване след изникването от дълбини. Шарената сянка, земната влага и ветрецът изчезнаха рязко. Уинтроу отново се озова в манастирската работилница — хладна зала с каменен под. Плочите отдавна бяха откраднали топлината на нозете му. Десетина работни маси изпълваха помещението. Още три от тях бяха заети: момчета на неговата възраст работеха бавно, със занесени движения, издаващи транс им. Едното плетеше кошница, а другите двама оформяха глина.

Той сведе поглед към парчетата стъкло и олово на масата пред себе си. Красотата на изображението, което бе създал, изуми дори самия него. И въпреки това предаденият дървесен образ не можеше да се сравнява с удивлението, предизвикано от сливането със самото дърво.

Уинтроу прокара пръст по очертанията на ствола и клоните. Допирът до изображението приличаше на докосване до собственото му тяло — той притежаваше същото познание. Зад себе си момчето можеше да чуе тихото дишане на Берандол. Непосредствено след напускане на трансa възприятията запазваха част от чувствителността си. Това му позволи да долови възхищението на жреца, доближаващо се до неговото. Известно време двамата стояха мълчаливо, прославящи Са с възхитата си.

— Уинтроу — тихо повтори свещеникът. Той протегна ръка и проследи очертанията на дракона, надничащ сред клоните на короната, и я насочи надолу, към преплетената с корените змия. Подир това дланта му се озова върху рамото на момчето и внимателно го накара да се отдръпне от масата си. — Още си прекалено малък, за да оставаш в подобно състояние цяла сутрин. Трябва да се научиш да се владееш.

Тези думи свещенослужителят изрече, докато насочваше момчето към изхода на залата.

Уинтроу повдигна ръце и разтри неочаквано започналите да го глождят очи.

— Цялата сутрин? — занесено попита той. — Дори не съм усетил, Берандол.

— Сигурен съм, че е така. Но умората, която изпитваш, ще се прояви като достатъчно убедителна. Човек трябва да бъде внимателен,

Уинтроу. Утре, преди да започнеш, помоли някой от дежурните да те събуди към средата на утрото. Талант като твой е прекалено ценен, за да се окаже пресилен от безотговорна употреба.

— Действително главата започва да ме боли — призна юношата и стисна чело зад тъмнокосия си перчем. Веднага след това той се усмихна. — Но дървото си струваше, Берандол.

Жрецьт кимна бавно.

— Това е вярно и в буквалния си смисъл. С парите от този прозорец ще можем да препокрием залата на послушниците. Стига майка Делити да събере сили да лиши манастира от подобно удивително произведение. — Той помълча за момент, преди да добави: — Виждам, че те са се появили отново. Драконът и змията. Предполагам, че ти пак не знаеш...

Недовършеното изречение заместваше въпрос.

— Нямам никакъв спомен да съм ги изобразявал — отвърна Уинтроу.

— Разбирам.

В гласа на Берандол нямаше преценка, само търпение.

Известно време двамата вървяха в дружелюбно мълчание. По време на този преход сетивата на Уинтроу се върнаха в обичайното си състояние; хладните каменни коридори на манастира престанаха да съдържат предишния интерес: изчезна миризмата на солите, попили в стените, затихна проскърцването на наместващи се блокове. Грубата тъкан на кафявата послушническа роба стана поносима за кожата. По време на навлизането им в градината момчето се чувстваше уютно в собственото си тяло. Все още го изпълваше замаяност, по-подходяща за човек, който е спал цял ден. Към това се прибавяше умора, постижима единствено с пълната противоположност на целодневно спане.

Въпреки това Уинтроу крачеше мълчаливо до жреца, както изискваха манастирските обичаи. По пътя си те се разминаваха с мъже и жени в зелени свещенически роби, а също и с помощници в бели одежди. Кимвания служеха за безмълвни поздрави.

В близост до бараката с инструменти момчето бе споходено от неочаквана и смущаваща увереност, че двамата са се отправили именно натам и че му предстои да прекара остатък от деня сред градината. Във всеки един друг момент Уинтроу би приветствал

подобна перспектива, само че след продължителен транс престоят на открито се превръщаше в особено неприятен.

Колевливостта на стъпките му не убягна на Берандол.

— Не се поддавай на тревогите, Уинтроу — тихо го укори свещеникът. — Когато изпитваш притеснение за онова, което би могло да се случи, ти пропускаш възможността да се насладиш на настоящия момент. Онзи, който се тревожи за идното, губи настоящето и отравя следващото с предмисъл. — Берандоловият глас придоби острота. — Ти прекалено често се отдаваш на подобни мисли. Ако ти бъде отказана жреческа степен, то най-вероятно ще бъде заради това.

Момчето хвърли сепнат поглед към свещеника. За момент отчаяние изникна върху невръстното лице. Тогава то откри уловката. И се усмихна широко. Берандол се присъедини към мимиката му, когато момчето каза:

— Но ако се притеснявам за евентуалното си отхвърляне, сам ще съм го предизвикал.

Берандол одобрително го сръчка с лакът.

— Именно. Колко бързо се учиш... Аз бях много по-голям, почти на двадесет, когато най-сетне се научих да съчетавам това Противоречие с живота си.

Уинтроу срамежливо сви рамене.

— Снощи размишлявах над това, преди да заспя. *Човек трябва да се подготвя за бъдещето и да очаква бъдещето, без да се бои от бъдещето.* Двадесет и седмото Противоречие на Са.

— Едва на тринадесет да достигнеш до двадесет и седмото Противоречие...

— Защо, вие до кое сте достигнали в момента? — протодушно попита момчето.

— Тридесет и третото. Вече две години не успявам да го разреша.

Дребният юноша отново повдигна рамене:

— Аз още не съм стигнал до него.

Двамата навлязоха в сянката на ябълковите дървета, под листа, натезали от горещината на деня. Зрели плодове придърпваха клонките към земята. В отсрещния край на овощната градина послушници обхождаха дърветата и ги поливаха с кофи изворна вода.

— Жрецът не бива да съди, освен ако не е способен да съди с преценката на Са; абсолютно справедливо и с пълна милост. — Берандол поклати глава. — Признавам, че не виждам как подобно нещо е възможно.

В погледа на момчето вече личеше размисъл; челото оставаше леко сбърчено.

— Докато смяташ, че е невъзможно, сам си забраняваш разбирането. — Гласът му звучеше занесено. — Освен ако целта не е да открием точно това — че жреците нямат право да съдят, защото не притежават абсолютна милост и абсолютна справедливост. Може би от нас се иска единствено да прощаваме и утешаваме.

Берандол поклати глава.

— Само за няколко мига ти достигна до мисълта, отнела ми шест месеца. Но има и друго. Край себе си виждам мнозина свещеници, които си позволяват да отсъждат. Бродещите представители на нашия орден се занимават почти изцяло с това: да разрешават неразбирателствата сред народа. В такъв случай те трябва по някакъв начин да са разрешили Тридесет и третото Противоречие.

Момчето го погледна любопитно, понечи да каже нещо, изчерви се и замълча.

Берандол се загледа в повереника си.

— Говори, каквото и да искаше да кажеш. Няма да те укоря.

— Проблемът е, че аз се канех да укоря вас — призна Уинтроу. С просияло лице той додаде: — Но се усетих и спрях.

— И какво щеше да ми кажеш? — настояваше свещеникът. Когато момчето поклати глава, наставникът му се засмя. — Нима мислиш, че ще се наскърбя, след като изрично съм те помолил да споделиш мисълта си? Хайде, слушам те.

— Щях да ви кажа, че трябва да построявате поведението си според наставленията на Са, а не според делата на останалите. — Момчето говореше прямо, но още към края на думите си сведе очи. — Зная, че не е моя работа да ви напомням това.

Берандол изглеждаше прекалено замислен, за да се наскърбява.

— Но ако аз следвам само наставленията, а в сърцето си виждам, че за човека е невъзможно да отрежда като Са, с абсолютна справедливост и пълна милост, принуден съм да заключа... — Той говореше все по-бавно, заради неохотата да изрази достигнатата

мисъл. — Трябва да заключа, че или Бродещите притежават много по-развита духовност от мен, или че те имат точно толкова право да отсъждат, колкото и аз. — Погледът му се зарея сред ябълковите дървета. — Възможно ли е цял клон от ордена ни да съществува сред неправда? Не е ли възмутително дори да си помислям подобно нещо?

Притеснените му очи отново се спряха върху момчето до него. То се усмихваше спокойно.

— Ако мислите следват наставлението на Са, те няма как да са нечисти.

— Ще трябва да размишлявам още над това — с въздишка заключи Берандол и с искрена привързаност погледна Уинтроу. — Благословен да е денят, в който ти стана мой ученик. Макар че в много случаи не ставаше ясно кой кого обучава. Ще ми липсваш.

Внезапна тревога изпълни зора на Уинтроу.

— Какво искате да кажете? Да не би да заминавате? Нима ви отзовават тъй скоро?

— Не става дума за мен. Трябваше да ти предам вестта по подобър начин, но както става винаги, разговорът с теб успя да отвлече мислите ми. Ти си този, който заминава. По тази причина дойдох да те потърся. Викат те обратно у дома. Баба ти и майка ти са изпратили вест, че дядо ти умира. Двете биха искали да си вкъщи в такъв момент.

Сепнат от мъката, изникнала върху лицето на момчето, свещеникът добави:

— Прости нетактичността ми. Ти тъй рядко говориш за семейството си; не знаех, че си толкова привързан към дядо си.

— Не съм — призна Уинтроу. — В действителност почти не го познавам. Когато бях малък, той неизменно пътуваше сред морето. А в моментите, когато си беше вкъщи, той винаги ме плашеше. Не с ожесточение, а с властността си. Присъствието му успяваше да породи впечатлението, че околността е прекалено нищожна за него. Още тогава чувах хората да говорят за него като за някаква легенда. Не помня някога да съм се обръщал към него. Когато дойдеше вкъщи, той връхлиташе като Северния вятър. Вместо да се радвам, аз се стараех да се крия от него. Когато се окажех завлечен пред него, той критикуваше ръста ми. *Защо момчето е толкова дребно? Уж момче, а пък е толкова дребно! Не му ли дават месо? Да не би да е злоядо?* Тъй подпитваше той, а подир това ме дръпваше и започваше да преценява

дебелината на ръката ми. В тези моменти винаги се чувствах засрамен, сякаш аз съм виновен за това, което съм се родил. След влизането си в храма съм го виждал още по-малко, но зная, че мнението му за мен няма да се е променило. Но не заради него не искам да се връщам, нито заради мисълта, че отивам край смъртно легло. Става дума за самото завръщане, Берандол. У дома е толкова... шумно.

Свещеникът сgrimасничи състрадателно.

— Струва ми се, че се научих да мисля едва след идването си тук — продължи Уинтроу. — У дома беше прекалено шумно и прекалено населено. Никога нямах време да мисля. От момента, в който бавачката ни вдигнеше от леглата, до мига, в който ни изкъпеха и ни завиеха за лека нощ, ние бяхме обградени от неспирно движение. Непрекъснато ни преобличаха, извеждаха ни на разходка, на приеми или на трапези... край нямаше. Знаете ли, че след пристигането си тук не излязох от килията си цели два дена? Без бавачката, баба или мама да се разпореждат, аз си нямах представа какво да правя. Освен това бях свикнал да представлявам част от цялост, в която влизаме аз и сестра ми. Време е за следобедния сън на *децата*; време е *децата* да обядват... На заминаване ми се струваше, че съм изгубил половината си тяло.

Берандол се усмихваше разбиращо.

— Ето какво било да бъдеш Вестрит. Винаги съм се чудил как живеят децата на Търговците от Бингтаун. При мен беше различно и същевременно същото. Аз съм от семейство на свинари. Нямах си бавачка да ме води на излети, но при нас винаги се намираше някаква работа. Сега като се замисля, по-голямата част от времето ни минаваше в усилия просто да оцелеем: ние преживявахме с удивително малко храна, поправяхме неща, за които обикновен човек никога не би заподозрял, че възстановяването им е възможно, грижехме се за свинете... Не е преувеличение да кажа, че животните получаваха повече внимание от нас самите. Изобщо не можеше да става и дума някое от децата да бъде дадено в храма. Но тогава майка ми се разболя. Татко обеща, че ако тя оздравее, той ще обрече едно от децата си на Са. И тъй като тя оцеля, те изпратиха мен. Аз бях изтърсакът: най-малък, само с една здрава ръка. Дори и това беше лишение за тях, но пък далеч по-лесно за преодоляване от липсата на някой от големите ми братя.

— Само една здрава ръка? — изненадано попита Уинтроу.

— Да. Като малък веднъж паднах на нея. Тя заздравяваше дълго, а когато най-сетне се възстанови, остана по-слаба. Но жреците ме излекуваха. Те ме сложиха да поливам овощията. Отговорникът ми даде две различни по големина кофи. По-тежката трябваше да нося със слабата си ръка. В началото аз го сметнах за побъркан, защото родителите ми винаги ме бяха съветвали да правя точно обратното. Това беше първият ми досег с наставленията на Са...

За момент Уинтроу се намръщи в размисъл, преди да се усмихне:

— *Подири ли силата си, слабият ще я открие и силен ще стане.*

— Именно. — Свещеникът посочи към разпрострелата се пред тях постройка. Излизаше, че двамата са се насочили към килиите на послушниците. — Пратеникът е пристигнал със закъснение. Ще трябва да си събереш багажа бързо и да поемеш веднага, за да не изпуснеш кораба си. Пътят до пристанището е дълъг.

— С кораб! — Отчаянието, за момент напуснало лицето на Уинтроу, отново се завърна. — За това изобщо не бях се сетил. Но пък от Джамаилия до Бингтаун няма друг път. — След миг той се навъси. — А не са ли ми уредили кон до пристанището?

— Нима тъй бързо си готов да се върнеш към удобствата на богатството, Уинтроу? — смъмри го Берандол. Когато момчето сведе глава, посрамено, той продължи: — Не. В съобщението се казва, че приятел е предложил да се нагърби с превоза ти. Близките ти с радост са приели. Подозирам, че семейството ти вече не може да се похвали с някогашното богатство.

Последните думи той изрече по-меко.

— Северната война засегна много от Търговските семейства, защото наруши двойния поток на стоки, пътуващи по река Овна. А и младият ни сатрап не отправя към Бингтаун щедростта, с която сме запомнили предците му. Те смятаха, че онези, които са достатъчно храбри да населяват Прокълнатите брегове, трябва да получават значителен дял от намерените там съкровища. Но младият Косго е на друго мнение. Очевидно той смята, че Бреговете вече са колонизирани и продължителното присъствие вече е прогонило проклятието. Той не само им е наложил нови данъци, но и е раздал някои от околните земи на близки до себе си хора. — Берандол поклати глава.

— Той нарушава думата на своя предтеча и утежнява живота на народ, който винаги е спазвал своята. От това няма да произлезе нищо добро.

— Зная. Трябва да съм благодарен, че не ми се налага да измина подобно разстояние пеш. И все пак е трудно, Берандол, да се примирия с пътуване до място, което ненавиждам, особено пътуване с кораб. През целия път ще се чувствам отвратително.

— Морска болест? — изненадано попита свещенослужителят. — Не знаех, че тя представлява проблем за потомците на мореплаватели.

— Определени условия са в състояние да развълнуват всеки стомах, но не става дума за това. Имам предвид шума, суматохата и тесните пространства. Миризмата. И моряците... По свой си начин те са добри хора, но... — Момчето повдигна рамене. — Те не разполагат с възможността да размишляват над нещата, за които ние говорим тук, Берандол. А дори и да имаха, надали биха се издигнали над нивото на току-що постъпилите ни послушници. Те живеят като животни и постъпват като животни. През цялото пътуване ще се чувствам заобиколен от скотове. Макар че те нямат вина за това — добави той, видял смръщването на свещеника.

Жрецьт си пое дъх, само че не произнесе очевидно възнамеряваната реч. Вместо това след миг мълчание каза замислено:

— Минаха две години от последното ти посещение у дома, Уинтроу. Две години от последното ти напускане на манастира и навлизането сред работниците. Оглеждай се и се ослушвай добре, а когато се върнеш, ще искам да ми кажеш дали още разсъждаваш по същия начин. Запомни, защото аз няма да забравя.

— Ще изпълня заръката ви, Берандол — обеща момчето. — Ще ми липсвате.

— Ще започна да ти липсвам по-късно, защото ми е възложено да те придружа до пристанището. Ела, ще ти помогна да си събереш багажа.

Далеч преди края на плажа Кенит усети Чуждия, който го наблюдаваше. Пиратът бе очаквал това, но въпреки всичко проявата го интригуваше. Той бе чувал, че Чуждите са създания на ранната зора и мрака, които рядко се явяват през деня.

Някой по-обикновен човек би се стреснал, но пък въпросният по-обикновен човек не би заслужавал късмета на Кенит. Или фехтовалните му умения. Пиратът продължи да напредва със същата спокойна крачка; не прекъсна и събирането на находки. Той се преструваше, че не осъзнава наблюдаващото го създание, но в същото време изпитваше и необяснима увереност, че Чуждият осъзнава преструвката му. Игра в самата игра, каза си той и се усмихна мислено.

Няколко мига по-късно Ганкис дотича при него и с хриптене оповести, че горе имало Чужд, който наблюдавал.

— Зная — тросна се капитанът, раздразнен. Миг по-късно той вече си връщаше контрола над гласа и лицето. С далеч по-спокоен глас Кенит продължи: — И Чуждият знае, че ние знаем за него. Затова те съветвам да не му обръщаш внимание, както правя аз, и да довършиш търсенето си. Откри ли нещо друго интересно?

— Няколко неща — неохотно призна възрастният моряк. Капитанът търпеливо го изчака да започне да рови из джобовете на захабения си жакет. — Например това.

В случая ставаше дума за някакъв предмет от ярко боядисано дърво: дискове с редици отвори и вложени в тях лостове.

Кенит не можеше да определи същината му.

— Някаква играчка — заяви пиратът, повдигна вежда и зачака.

— Също и това — продължи подчиненият му и протегна роза. Капитанът я прие внимателно, като внимаваше да не се убоде. Едва допирът до необичайно скованото стъбло му показа, че в ръката си държи изкуствено цвете, и то такова, чието тегло не се отличаваше от истинска роза. Във всеки случай огледът му не успя да определи материала, от който тя бе изработена. Този предмет съдържаше и друга мистерия: отделяше миризма, която по нищо не се отличаваше от уханието на току-що отрязана роза.

С ново повдигане на вежда Кенит прикрепил цветето към куртката си — бодлите се погрижиха за застопоряването ѝ. Ганкис стисна устни, но не се осмели да каже нещо.

Капитанът погледна към слънцето и към разливащите се вълни. Повече от час щеше да му бъде нужен, за да се върне до другата страна на острова. Не можеше да рискува да остане прекалено дълго, защото в такъв случай корабът му щеше да се разбие в скалите, оголени от отлива.

Рядък момент на колебание помрачи мислите му. Кенит не бе дошъл на Съкровищния плаж единствено в търсене на съкровища; той бе дошъл да чуе и предсказанието на някой от Чуждите. Нали тъкмо по тази причина бе взел Ганкис за свой придружител и свидетел? Ганкис бе един от малцината му моряци, които никога не украсяваха историите си. Не само екипажът му, а и всеки пират в Заграба би приел думите на Ганкис за истина. А и ако предсказанието не се окажеше благоприятно за Кенит, той лесно щеше да се отърве от свидетеля — Ганкис бе лесен за убиване.

За пореден път капитанът прецени оставащото му време. Някой благоразумен човек би преустановил търсенето си, би се отправил да се срещне с Чуждия, а после би поел към кораба си. Благоразумните люде никога не се доверяваха на късмета си. Ала Кенит отдавна бе решил, че човек трябва да се научи да разчита на късмета си, ако иска да разполага с щастие. До тази идея той бе достигнал със собствени размисли и нямаше намерение да я споделя с никого. Никоя от значимите му победи не бе постигната без късмет. Най-вероятно в деня, в който Кенит станеше благоразумен и предпазлив, късметът му щеше да се наскърби и да го изостави.

Той се подсмихна при мисълта, че това е един риск, който никога нямаше да поеме. Никога не би приел на късмет, че късметът няма да го изостави.

Това заплитане му хареса и му позволи да продължи разходката си с предишното спокойствие. В близост до скалите, издигащи се в края на извития плаж, сетивата му пламнаха заради близостта на Чуждия. Миризмата му бе мамещо сладка, само че се промени в противно разложена, когато вятърът измени посоката си и я донесе по-ясно. Силата ѝ почти донесе със себе си вкус, който на свой ред едва не накара капитана да повърне.

Не само миризмата пораждаше погнуса: присъствието на създаването бе осезаемо. Дишането му се долавяше като насрещен натиск, наблягащ върху очите и шията. Кенит дори не бе усетил изпотяването си: просто в следващия миг откри, че лицето му е започнало да лепне от пот, почти като пренесена от вятъра. Тази неканена асоциация определено не го накара да се почувства по-добре. Въпреки това той стисна зъби; нямаше намерение да проявява слабост.

Вместо това пиратът се изправи и леко намести жилетката си. Вятърът разрошваше перата в шапката му и лъскавочерните му къдрици. Можеше да се каже, че той има прекрасна фигура, която кара и мъжете, и жените да го вземат под внимание — високият му ръст бе придружен с подобаваща мускулатура. Куртката определено не скриваше широките рамене и плоския стомах. Лицето също представляваше повод за гордост: лице на красавец, с високо чело, волева брадичка и прав нос над решителни устни. Брадата бе модно заострена, краищата на мустака старателно намазани. Единственото нещо, което го дразнеше, бяха очите — наследени от майка му, бледи, сини и воднисти. Всеки път, когато ги зърнеше в някое огледало, насреща му надничаше тя, притеснена и насълзена от делата му. Струваше му се, че това са очите на идиот. Те определено нямаха място сред лицето му. За друг човек хората биха казали, че този поглед е мек, търсец. В момента Кенит се стараеше да придобие студен син взор, но знаеше, че очите му са прекалено бледи за това. Затова той подсили ефекта с леко сбърчване на устната си. Точно в мига, в който погледът му се спря на изчакващия Чужд.

А Чуждият не изглеждаше впечатлен. На ръст той почти не се отличаваше от Кенит.

Странно успокояващо подейства фактът, че легендите се оказваха верни. Ципестите пръсти, очевидната гъвкавост на крайниците, плоските и хлътнали рибешки очи, влажната люспеста кожа: всичко се оказваше точно според очакванията на Кенит. Лисата глава имаше чудата форма, средно между човешка и рибешка. Челюстта се простираше до подушните отвори, достатъчно голяма, за да отхапе човешка глава. Устните бяха прекалено тънки, за да скрият редиците остри зъби. Раменете изглеждаха приведени напред, но по начин, загатващ по-скоро груба сила, а не тромавост.

Създанието носеше и лазурна одежда, наподобяваща наметка. Начинът на сплитането ѝ придаваше гладкостта на листо. Освен това тя обгръщаше Чуждия по начин, достъпен по-скоро за течностите. Да, легендите се оказваха верни. Все пак изненада имаше — по някакъв начин вятърът бе заблудил обонянието му. Миризмата на създанието напомняше лятна градина; издишаният въздух напомняше уханието на рядко вино. А в непроницаемите очи личеше мъдрост. Кенит откри, че

копнее да се покаже като достоен за оценката на това създание, да го впечатли с добротата и мъдростта си.

Хрущене на стъпки издаде приближаването на Ганкис. За момент вниманието на Чуждия се раздвои. Рибоподобните очи преустановиха наблюдението си над капитана, което на свой ред прекъсна влиянието на магията. Кенит едва не трепна, но се ограничи само да скръсти ръце, за да притисне талисмана към плътта си. Макар да не беше оживяла, фигурката прояви защитата си, защото влиянието на Чуждия не се прояви повторно. А знанието, което пиратът бе придобил, щеше да му позволи да вложи волята си срещу подобна манипулация.

Погледът на Чуждия отново бе срещнал неговия, но този път Кенит виждаше създанието насреща си в истинската му светлина: студено и люспесто същество от дълбините.

Изглежда създанието осъзнаваше изгубеното си влияние, защото когато то изду торбичките зад челюстта си и изплю първите си думи, Кенит долови известен сарказъм в тях.

— Добре дошъл, поклоннико. Виждам, че морето е възнаградило богато диренето ти. Готов ли си да сториш дарение и да изслушаш предсказанието за находките си?

Гласът стържеше като ръждива панта. Част от Кенит се възхити на усилията, които Чуждият бе положил, за да се научи да учленява човешки думи. По-суровата част от него отхвърли това постижение, приписвайки му сервилническа стойност. Пред него стоеше съвсем различно същество, приело Кенит на своя територия, а въпреки това принудено да учи езика му и да проси за милостиня в замяна на пророчествата си.

Но ако Чуждият го смяташе за превъзхождащ, къде се вписваше саркастичността?

Кенит прокуди този въпрос от съзнанието си, посегна към кесията и извади очакваните две златни монети. По-рано днес той се бе присмял на Ганкис, но в действителност бе проучил основно с какво му предстои да се сблъска. Късметът се проявява най-добре в отсъствието на изненади.

По тази причина капитанът не се трогна, когато Чуждият протегна сивкав и грапав език, а невъзмутимо остави монетите в крайчеца му. Езикът се прибра обратно; нататъшната орис на златото Кенит не можа да определи. Подир това Чуждият се поклони сковано и

разчисти участък от пясъка пред себе си за намерените от пирата предмети.

Капитанът ги подреди без да бърза. За начало той остави стъкленото кълбо, до него положи розата, след което внимателно подреди дванадесетте нокътя край цветето. Следваха кутията с чаените чашки и шепа малки кристални топчета, открити близо до края на плажа. Последната находка представляваше медно перо, тежащо съвсем малко повече от истинско. С кимване младият мъж показа, че е приключил, след което леко отстъпи назад.

С гузен поглед към капитана си Ганкис срамежливо прибави дървената играчка и също се отдръпна.

Известно време Чуждият наблюдаваше ветрилообразно подредените съкровища. Накрая той повдигна чудатите си очи и се взря в Кенит.

— Това ли е *всичко*, което си намерил?

Натъртването нямаше как да бъде пропуснато.

Пиратът леко раздвижи глава и рамене в жест, който можеше да означава и потвърждение, и отхвърляне, а можеше и да бъде оправдан като обикновено раздвижване. Друг отговор от негова страна не последва. Спътникът му неловко пристъпи от крак на крак.

Чуждият шумно напълни торбичките си.

— Онова, което океанът отвежда тук, не е предназначено за човеците. Водата го донася тук, защото тя иска така. Не смей да се противопоставяш на волята ѝ: никое разумно създание не постъпва така. На никой човек не е разрешено да запазва онова, което открие сред Съкровищния плаж.

— В такъв случай находките принадлежат на Чуждите? — спокойно попита Кенит.

Двамата бяха представители на различни видове, но пак лесно можеше да се види, че този въпрос е смутил Чуждия. Последният се нуждаеше от миг, за да се опомни и отговори важно:

— Онова, което океанът извежда на Съкровищния плаж, си остава принадлежност на океана. Ние сме само пазители.

Кенитовата усмивка изтъни устните му.

— В такъв случай нямаш основания за притеснение. Аз съм капитан Кенит и океанът е мой: нещо, което е не само мое твърдение. Всичко, което принадлежи на океана, е и мое. Ти получи златото си,

сега е време да пророкуваш. И повече не се тревожи за неща, които по твои собствени думи не ти принадлежат.

Край него Ганкис не можа да сдържи възклицанието си. Чуждият не каза нищо. Вместо това той сведе глава, привеждайки цялото си тяло напред заради липсата на врат — почти като жест на примирение пред господар. Когато плоските очи се повдигнаха отново, те се втренчиха право в душата на Кенит. Сега вече създанието заговори с по-плътен глас, подобаващ на дълбините.

— Това пророчество е тъй видно, че дори някой от вашето потомство би могъл да го разчете. Ти вземаш онова, което не ти принадлежи, капитан Кенит, и го обявяваш за свое. Каквото и да попада в ръцете ти, ти никога не откриваш насита. Следовниците ти се задоволяват с дреболии и дрънкулки, а ти прибираш за себе си онова, което смяташ за най-ценно. — За момент създанието се взря в опулените очи на Ганкис. — Неговата преценка заблуждава и двете страни; обеднява и двете страни.

Това предсказание никак не се харесваше на Кенит.

— Направеното от мен дарение ми е предоставило правото да задам един въпрос, нали? — дръзко се осведоми младият мъж.

Чуждият разтвори паст — не от удивление, по-скоро като заплаха. Редиците зъби действително изглеждаха внушително. Подир това челюстта отново се затвори. Тънките устни почти не се раздвижиха сред просъскания отговор.

— Да.

— Ще успея ли в начинанието си?

Чуждият замислено изду торбичките си.

— Няма ли да зададеш по-конкретен въпрос?

— Нима поличбите изискват конкретността ми? — търпеливо запита Кенит.

Съществуването отново се загледа в находките: розата, чашките, ноктите, кристалното кълбо, перото, топчетата.

— Ще успееш да осъществиш най-съкровената си цел — прямо заяви Чуждият.

Върху лицето на капитана изгря усмивка, изчезнала заради заплашителния тон на последвалите думи.

— Онова, към което най-силно се стремиш, ще намери успех. Онази цел, за която бленуваш, ще попадне в ръцете ти.

— Достатъчно — с неочаквана припряност изръмжа Кенит. Той вече не възнамеряваше да настоява за среща с богинята им: тези пророчества му стигаха.

Пиратът се приведе, за да прибере находките си, но създанието неочаквано протегна ципести ръце над тях. Капчици отрова блестяха по върха на всеки от дългнестите пръсти.

— Съкровищата, разбира се, ще останат на плажа. Лично ще се погрижа за прибирането им.

— Благодаря ти — напевно до искреност отвърна Кенит. Той бавно започна да се изправя, а когато съществото отдръпна ръце, капитанът неочаквано пристъпи напред и стовари подметката си върху стъкленото кълбо. То се строши с камбанен звън. Ганкис извика с вопъла на човек, зърнал смъртта на първородната си рожба; дори Чуждият трепна заради безсмислената разруха. — Жалко — заяви пиратът, докато се обръщаше да си върви. — Но щом аз не мога да притежавам нещо, защо то да попада в чужди ръце?

Той мъдро реши да не подлага розата на същата процедура: подозираше, че макар привидната ѝ крехкост, в действителност е изработена от материал, който не би отстъпил пред натиска на ботуша му. А Кенит не възнамеряваше да накърнява достойнството си с неуспешен опит. Останалите предмети нямаха особена стойност в неговите очи; с тях Чуждият можеше да прави каквото си поиска.

Зад гърба му създанието бе започнало да съска гневно. След един бавно поет дъх то обяви към отдалечаващия се пират:

— Петата, която руши принадлежащото на морето, сама ще бъде погълната от него.

Трясък на стиснати зъби последва това предсказание.

Почти в същия миг Ганкис вече се изравняваше с капитана си: този моряк винаги предпочиташе познатата опасност пред неизвестната.

Няколко крачки по-надолу Кенит спря, обърна се и подвикна към клечащия над съкровищата Чужд:

— Намерих и още нещо, което смятам, че би те заинтересувало. Но мисля, че океанът го е изнесъл за теб, а не за мен, затова го оставих на мястото му. Ако не греша, струва ми се, че Чуждите не обичат котки?

Всеизвестно бе, че Чуждите изпитват дълбок ужас към всички коткоподобни. Чуждият не благоволит да отговори, но Кенит със задоволство забеляза как въздушните торбички се издуват тревожно.

— Ще ги откриеш малко по-нагоре на плажа: цяло котило със сини кожухчета. Бяха в кожена торба, някъде осем на брой. Повечето от тях изглеждаха малко умърлушени след банята си, но не се съмнявам, че разтъркването ще им се отрази добре. Помни, че те не принадлежат на теб, а на океана. Уверен съм, че ще се отнасяш добре към тях.

Чуждият издаде необичаен звук, напомнящ изсвирване.

— Отведи ги! — замоли той. — Отведи ги, умолявам те!

— Да отнеса от Плажа на съкровищата нещо, което океанът е пожелал да остави тук? И насън не бих се осмелил — увери го Кенит. Той не се засмя, дори не се усмихна, а отново продължи пътя си. След няколко крачки откри, че е започнал да си тананика една грубиянска песен, особено популярна в Заграба. Ширината на крачките му скоро накара Ганкис да се задъха.

— Сър? — каза морякът. — Разрешавате ли да ви попитам нещо, капитане?

— Разрешавам — щедро отвърна Кенит. Той почти очакваше да последва молба за по-бавно ходене. Ако се случеше това, тя щеше да бъде отхвърлена: трябваше да се приберат на борда колкото се може по-бързо, преди отливът да е оголил скалите.

— Какво е начинанието, за което говореше Чуждият?

Кенит понечи да отговори, но се сдържа. Не. Прекалено дълго бе подготвял това и го бе проигравал в ума си. Той възнамеряваше да изчака до отплаването им, когато Ганкис разкажеше на останалите от екипажа за случилото се на острова. Нещо, което нямаше да отнеме дълго: морякът бе от бъривите, а и останалите така или иначе щяха да се пръскат от любопитство. Когато корабът им навлезеше в открито море и преодолееше значителна част от разстоянието към Заграба, Кенит щеше да призове целия си екипаж. Във въображението си той вече се виждаше да разговаря с хората си, огрян от лунната светлина.

Тази част от обратния път те преодоляха много по-бързо, защото не се оглеждаха за находки. Много скоро двамата отново навлизаха сред стръмната пътека, разсякла гористата част на острова.

През цялото това време Кенит изпитваше тревога за кораба си, но я скриваше умело. Притесненията му бяха основателни, защото в този залив водата прииждаше и се оттегляше с бързина, която не се интересуваше от луната. Съд, смятан за закотвен по безопасно време, неочаквано можеше да се натъкне на невиджани по-рано скали. Кенит нямаше намерение да излага *Мариета* на риск: те щяха да са напуснали това магично място преди водата да ги е изиграла.

Сред завета на дърветата денят изглеждаше застинал. Топлината на процеждащите се лъчи, съчетана със силните горски ухания, превръщаше деня в изкусително сънлив. Кенит се улови, че е забавил крачка заради обгърналата ги атмосфера на златист покой. На идване клоните все още бяха отронвали дъждовни капки, породили влажна и неприветлива атмосфера на дебнещи лицата лигави клони. Но сега той знаеше със сигурност, че гората е удивително място. Тя криеше съкровища и тайни не по-малко изкусителни от даровете на Съкровищния плаж.

Настойчивото му желание да се върне на борда на *Мариета* бавно се свлече от него. Капитанът откри, че е спрял насред пътеката. Днес той възнамеряваше да изследва острова. Пред него щяха да се разкрият удивителните места на Чуждите, където човек можеше да преживее потока на столетие само за рамките на една удивителна нощ. Много скоро той щеше да се сдобие с всички тези тайни. Но за момента му беше достатъчно да стои неподвижно и да вдишва златния въздух. Нищо не нарушаваше спокойствието му... С изключение на Ганкис. Морякът непрекъснато дърдореше нещо за отлива и *Мариета* и увеличаваше настойчивостта си паралелно с Кенитовото решение да не му обръща внимание.

— Защо спряхме тук, капитане? Добре ли сте, сър?

Кенит махна с ръка към него, за да го пропъди, само че морякът не го послуша. Капитанът се огледа в търсене на някакво вдъхновение, въз основа на която идея да прогони шумния досадник. Едновременно с това ръката му напипа златната верига на медальона. Кенит извади находката си, доволен от споходилото го хрумване.

Той прекъсна бръщолевенето на Ганкис с думите:

— Ужас, виж какво без да искам съм отнесъл от плажа. Бъди добро момче и го отнеси обратно. Дай го на Чуждия и се погрижи той да прибере и него.

Ганкис се втренчи в него.

— Няма време, сър! Оставете го тук. Трябва да се върнем на кораба, иначе скалите ще го пронизат. Или пък останалите ще тръгнат без нас. Чак след месец водата ще се доближи толкова. А на този остров човек и една нощ не може да оцелее.

Този досадник започваше наистина да го изнервя. Току-що влудяващият му глас бе прогонил една зелена птичка, канила се да кацне наблизко.

— Не чу ли какво ти казах? Върви!

Тези му думи прозвучаха далеч по-заповеднически. С облекчение той проследи как морякът грабва медальона от ръката му и се затичва обратно.

Най-сетне останал сам, Кенит се усмихна широко и бързо закрачи по пътеката. След като се отдалечеше от мястото, където двамата се бяха разделили, капитанът възнамеряваше да навлезе сред леса. Така Ганкис нямаше да успее да го намери и щеше да се принуди да напусне сам. А всички чудеса на Чуждите щяха да попаднат в ръцете на Кенит.

— Не точно. По-скоро ти ще попаднеш в техните ръце.

Собственият му глас произнесе тези думи — прошепнати по начин, затруднил иначе острия слух на пирата. Той внимателно навлажни устни и се огледа. Докосването на думите го бе разтърсило по начин, напомнящ събуждане. Само преди мигове той бе възнамерявал да стори нещо, но какво?

— Възнамеряваше да влезеш право в ръцете им. Тази пътека е обгърната с двустранна сила. Тя окуражава човеците да се придържат към нея, но постигането на този ефект я кара да отблъсква Чуждите. Магията, предпазваща техния свят от теб, предпазва и теб самия от тях. Стига да се придържаш към границите на пътеката. Ако те успеят да те накарат да я напуснеш, ти ще станеш уязвим за тях. А това не е особено препоръчително.

Кенит повдигна китка към лицето си. Собственото му миниатюрно лице се усмихваше насреща му. Оживяването на талисмана бе придало цвят на дървото. Резбованите къдрици бяха черни досущ като неговите, лицето имаше същия кален оттенък, очите притежаваха сходен цвят на подвеждаща слабост.

— Започвах да те смятам за лоша сделка — каза капитанът.

Дървеното лице изсумтя презрително.

— Ако аз съм лоша сделка за теб, то за мен се отнася същото — изтъкна талисманът. — Започвах да мисля, че съм прикрепен към китката на наивен глупак, обречен да погине. Но ти успя да се отърсиш от влиянието на магията. Или, ако трябва да бъдем по-точни, аз ти помогнах да се отърсиш.

— Каква магия? — остро попита Кенит.

Устните на талисмана изобразиха презрителна усмивка.

— Противоположната на заклинанието, почувствано от теб при пристигането ти. Всички, които прекосяват пътеката, се поддават на това заклинание. Магията на Чуждите е тъй силна, че е невъзможно да прекосиш земите им и да не се почувстваш привлечен към нея. Затова те са обгърнали този път с отлагане. Човек усеща повика на земите им, но отлага посещението за утрешния ден. Винаги за утрешния ден, който никога не настъпва. Но твоята заплаха за котките ги разтревожи. Тебе те възнамеряваха да примамят извън пътеката и да използват да прочистиш острова от мъркащата заплаха.

Кенит си позволи известна усмивка доволство.

— Не са очаквали, че ще притежавам талисман, който да ме защитава от магията им.

Резбованата глава стисна устни.

— Аз просто ти показах заклинанието. Осъзнаването на съответната магия е най-силната защита против нея. Самият аз не разполагам със собствена сила, която да използвам насреща им или срещу техните заклинания. — Сините очи се огледаха. — А ако продължаваш да стоиш тук и да си говориш с мен, възможно е гибел да връхлети и двама ни. Водите продължават да се отдръпват. Много скоро помощникът ти ще трябва да избира между изоставянето ти и сигурна смърт. Най-добре върви към залива.

— Ганкис! — смаяно възкликна Кенит и изруга, но въпреки всичко се затича. Нямаше смисъл да се връща за спътника си, трябваше да го изостави. И на всичкото отгоре му бе дал златния медальон! Беше се проявил като глупак, позволявайки да го заблудят по такъв начин. Ето че бе изгубил и свидетеля, и сувенира, който бе възнамерявал да отнесе. Нямаше никакво намерение да се лиши и от живота и кораба си.

С огромни крачки той летеше над виещата се пътека. Златистите лъчи, до неотдавна тъй съблазнителни, сега се бяха превърнали в обикновено задушно пладнe, което не позволяваше на дробовете му да се изпълват.

Започналите да проредяват дървета оповестиха приближаването до залива. Мигове по-късно зад него долетя трополенето на Ганкисовите крака: морякът прелетя край него и го подмина. За момент Кенит успя да зърне ужас върху сбръчканото му лице; в следващия миг ботушите на спътника му вече разхвърляха чакъл зад себе си.

До този момент капитанът бе смятал, че тича с цялата си бързина. Подновено усилие го тласна на плажа.

Ганкис бе започнал да отправя викове към юнгата, настояващи за изчакване. Видно беше, че хлапето е престанало да се надява на завръщането им и е започнало да изтласква лодката към оттеглящите се води.

Изникването на Ганкис и Кенит породиха вик, долетял от кораба. Някакъв моряк на кърмата трескаво започна да маха към тях. И с основание: *Мариета* се намираще в голяма опасност; отдръпването на водите почти бе доближило кила до скалите. Някои от моряците бяха наобиколили хаспела и повдигаха котвата.

Пред очите на своя капитан *Мариета* се разклати и се плъзна встрани, върху повърхността на голям камък. Тази гледка накара сърцето на Кенит да се свие: след себе си, той обичаше кораба повече от всичко.

Подметките му немилостиво потъпкваха водорасли и раковини. Дори и това бързане не бе съумяло да стопи преднината на Ганкис. Двамата почти едновременно достигнаха лодката и я тласнаха във водата. Двамата моряци сграбчиха веслата, а Кенит зае мястото си в задната част.

Котвата на *Мариета* вече се издигаше, обкичена с морска растителност. Съревнование между весла и платна смаляваше разстоянието между двата неравностойни откъм големина съда. В следващия миг лодката вече се изравняваше, а след още няколко секунди капитан Кенит вече стъпваше на палубата на своя кораб. Заместникът бе заел позицията край кормилото; в мига, в който той видя появата на командира си, помощник-капитан Соркор рязко тласна руля

и изрева заповед за отплаване. Вятърът наблегна върху платната и отнесе *Мариета* далеч от опасната плитчина — в течение, което щеше жестоко да блъска корпуса ѝ, но и щеше да я отнесе далеч от опасните подводни скали на Залива на заблудата.

Един бърз оглед увери Кенит, че всичко е наред. Придружавалият го юнга затрепера, когато погледът на капитана го докосна. Очите на пирата се задържаха върху му само за момент, но това бе достатъчно, за да покаже на момчето, че проявата на неподчинение няма да бъде подмината или забравена. Жалко — до този момент младият моряк можеше да се смята за горд притежател на гладък и непокътнат гръб. Утре и през оставащите от живота му дни това нямаше да бъде така. Тези белези щяха да му напомнят за проявената днес страхливост.

Кенит се ограничи да кимне на заместника си, преди да се оттегли в капитанската каюта. Начинанието му едва не се бе оказало фатално, но въпреки това в гърдите му туптеше триумф. Все пак ставаше дума за човек, надиграл *Чуждите* в собствената им игра. Късметът му отново се бе проявил, както винаги; скъпият талисман на китката му най-сетне бе оживял, доказвайки се като оправдана инвестиция. И най-ценно от всичко, самото пророчество на *Чуждите* бе потвърдило амбициите му.

Кенит щеше да стане първият крал на Пиратските острови.

ГЛАВА ВТОРА ЖИВИ КОРАБИ

Змията се плъзгаше сред водите, сред пяната, оставяна от кораба. Люспестото тяло блестеше като кожата на делфин, но с преливане в синкав оттенък. Под муцуната, задържана над струите, се поклащаха заострени мустачета, напомнящи химера. Тъмносините очи уловиха погледа на Брашън и се разшириха в очакване — като погледа на флиртуваща жена. В следващия момент пастта на създанието се разтвори, яркочервена и приютила редици наклонени навътре зъби. В тази раззината празнина имаше достатъчно пространство за изправен човек. Мустачетата се надигнаха рязко, оформили корона около главата на змията — лъвска грива от отровни остроти.

Алената уста се стрелна към Брашън, за да го обгърне със зловонен мрак. С нечленоразделен вик той започна да се мята и размахва ръце, дирещ спасение. Пръстите му напипаха дърво, допирът до което породил огромно облекчение.

Беше му се присънил кошмар.

Брашън бавно си поема дъх и се заслуша в познатите звуци. Дъските на *Вивачия* тихо поскърцваха, край него останалите спящи дишаха равномерно, вълните тихо се разплискваха край кораба. Горенякой тичаше бос по палубата, забързал да изпълни някакво възложение. Нов дъх донесе неизменната миризма на катран, множество тела и, загатнато като уханието на дамски парфюм, миризмата на товара им.

Морякът се протегна, опрял длани и стъпала в двата края на нара си, подир което отново се омота в одеялото. До неговото дежурство оставаха часове. Не се ли наспеше сега, по-късно щеше да съжалява.

Сред полумрака на спалното помещение той затвори очи, но не можа да се унесе, а ги отвори отново само след няколко секунди. Можеше да усети, че кошмарът му го дебне досами повърхността на заспиването, готов да го погълне. Брашън тихичко изруга. Той трябваше да се наспи, но за почивка не можеше и да става дума, докато не изживееше цялата мора.

Повтарящият се сън се бе превърнал в по-реален от самия спомен. Този кошмар се явяваше на неравни интервали, най-често като придружител на някакво значимо решение. В подобни моменти видението изникваше от дълбините на съня му, за да впие зъбци в душата на моряка и да се опита да я завлече към дъното. Нямахше значение, че той отдавна е зрял мъж, по-добър от почти всичките си колеги. Когато кошмарът го връхлетеше, Брашън се оказваше завлечен обратно сред детството си, сред време, в което всички бяха изпитвали към него основателно презрение. В онези времена дори самият той се бе презирал.

Сега той се опита да открие източника на най-голямата си тревога. Капитанът на кораба го ненавиждаше. Да, така си беше, но пък това не се отразяваше на качествата му. По-рано Брашън бе служил като помощник на капитан Вестрит и бе доказал ценността си. Впоследствие здравето на капитана се бе влошило — Брашън се бе осмелил да се надява, че командването на *Вивачия* ще бъде поверено на него. Но възрастният Търговец не бе оправдал надеждите му и вместо това бе предал водачеството на своя зет Кайл Хейвън. Нямахше как, все пак ставаше дума за роднинство.

Веднага след назначаването си капитан Хейвън бе проявил правото си да избере заместник. Като следствие на избора му Брашън Трел престана да бъде първи помощник. В това нямаше нищо срамно: новият капитан искаше собствена десница. Тогава Брашън бе премислил случилото се и бе достигнал до заключението, че предпочита да служи като втори помощник на борда на *Вивачия*, отколкото като пряк заместник на борда на който и да било друг съд. По-късно капитан Хейвън със закъснение бе решил, че иска да назначи свое лице и за втори помощник (което бе означавало, че сегашният трябва да слезе още една позиция в йерархията). Брашън и тогава бе стиснал зъби.

И все пак, въпреки годините, изслужени на борда на *Вивачия*, и благодарността към Ефрън Вестрит, Брашън подозираше, че това е последният му курс на борда на този кораб. Капитан Хейвън недвусмислено му бе показал, че не се радва на присъствието му сред екипажа си. По време на настоящата част от пътуването капитанът непрекъснато изразяваше това си неудоволствие: когато Брашън забележеше някаква изискваща внимание задача и наредеше на

околните да се погрижат, биваше обвинен в надхвърляне на правомощията си. А когато се ограничи само до преките си задължения, го обвиняваха в ленивост. С всеки изминал ден брегът на Бингтаун се приближаваше, но едновременно с това нарастваше и хапливостта на Кайл Хейвън. Брашън беше решил, че ако завръщането им в родното пристанище не завари капитан Вестрит достатъчно здрав, самият той няма да се върне повече на борда. Това решение го измъчваше, но той се утешаваше с мисълта, че *Вивачия* далеч не е единственият жив кораб; а и човек с неговата заслужена репутация можеше да си намери място на всеки борд.

Първото му пътуване по море далеч не бе протекло под знака на подобна увереност: тогава простото оцеляване бе представлявало единствената му цел. Първото пътуване на борда на първия кораб и кошмарът бяха неразделно свързани в мислите му.

Брашън бе видял първата си водна змия на четиринадесет — преди десет дълги години. По това време той бе абсолютен новак, намиращ се в открито море от няма и три седмици. Това се бе случило на борда на *Пръска*, едно разнебитено калсидско корито. Дори и в най-спокойни води този кораб се тътреше като бремна жена, тласкаща количка, а в по-бурни води никой не би могъл да предвиди положенията на палубите ѝ. Във въпросната вечер Брашън страдаше от морска болест; освен това го измъчваше болката от необичайната работа и от заслужения пердах, хвърлен му от помощник-капитана предишната нощ. Духът му също беше посърнал: през нощта мазният Фарси се бе присламчил към него във форпика, за да изрази съчувствие за хвърления му бой, придружено от пъхната под одеялото ръка. Брашън успя да се измъкне, но не и без известно унижение: под тлъстините на Фарси се криеха и мускули, смогнали да отложат бягството на момчето за известно уничително време. Останалите моряци, спящи тук, не бяха реагирали по никакъв начин: те не харесваха Брашън, защото тялото му бе прекалено гладко, а изказът му прекалено изтънчен за вкуса им. Те го наричаха учениче, без да подозират, че това го наскърбява по съвсем различен от очаквания начин. Неприязънта им се дължеше на осъзнаването, че той не притежава опит, а в открито море такъв човек е заплаха за останалите.

Брашън бе избягал на кърмата, където отново се бе увил в одеялото си и бе затихнал. Училището, наставниците и струвалите му

се нетърпими уроци сега му изглеждаха изкусителен рай: меки легла, гореща храна и време, което принадлежеше само на него. На борда на *Пръска* всяко привидно шляене бе възнаграждавано с бой. Ако някой от офицерите го видеше в този момент, или щеше да го изпрати обратно долу, или да му възложи някаква работа. Той знаеше, че трябва да се опита да заспи. Но не можеше; можеше само да се взира в пенестата дия, проточила се след тях. Тази гледка възмути вътрешностите му. Той би повърнал, само че нямаше какво да повърне. Затова той просто опря чело на парапета и се опита да открие късче въздух, което не воня на катран или на солената вода, наобиколила кораба.

Вглеждането в сияйната черна вода, събираща се отново зад корпуса, му донесе мисълта за съществуването на още един вариант: алтернатива, която не бе му хрумвала по-рано, но сега го зовеше — семпла и логична. Да се гмурне във водата. Няколко минути неудобство и всичко щеше да свърши. Никога повече нямаше да му се налага да дава обяснения пред някого или да усеща ударите на служещото вместо камшик върже върху ребрата си. Никога повече нямаше да му се налага да изпитва срам или страх. А най-хубав от всичко бе фактът, че решението можеше да бъде изпълнено в рамките на миг — нерешителността и колебанието не биха смогнали да попречат на проявата му. Една секунда твърдост, нищо повече.

Той се изправи. И се приведе над перилото, събирайки количеството сила, което щеше да му позволи да поеме контрол над съдбата си за нужния период. Тогава, докато си поемаше последен дъх, я видя.

Тя се плъзгаше след кораба, скрила извивките си във водата. Тялото по съвършен начин се вливаше в движенията на океана, но един съзаклятнически лунен лъч показва люспест блясък. Без тази светлина Брашън никога не би осъзнал, че създанието е там.

Дъхът му застина болезнено. Той искаше да изкреци към вахтените, да ги повика да потвърдят съзряното. Ала тези морски чудовища биваха забелязвани рядко; мнозина от сухоземните жители дори твърдяха, че подобни създания не съществуват. А освен това Брашън знаеше за поверието, съществуващо сред моряците: да видиш морска змия означаваше да видиш собствената си смърт. Моряците щяха да сметнат видяното за зла поличба. А по неписана традиция

имаше само един начин корабът да бъде отърван от подобен лош късмет. Брашън щеше да полети от някоя рея заради нечия привидна небрежност, щеше да се подхлъзне пред някой отворен капак и да си строши врата или просто да изчезне безследно в някоя от особено скучните смени.

Само преди мигове той бе възнамерявал да се самоубие, но сега знаеше със сигурност, че няма никакво намерение да умира: нито от собствената си ръка, нито с чужда помощ. Не, той искаше да преживее трижди проклетото пътуване, да се върне на сушата и да си върне живота. Щеше да отиде при баща си, да пълзи и да умолява по невидан начин. И близките му щяха да го приберат. Може би с подобно действие той щеше да се е отстранил от наследниците на семейство Трел, но това не го интересуваше. Нека Керуин получи родовото богатство, за Брашън бе повече от достатъчно да се озове в позицията на по-младия син. Той нямаше повече да играе на комар, щеше да спре да пие, и от киндина щеше да се откаже. Щеше да се съгласи с всичко, което баща му и дядо му поискаха.

Брашън откри, че е започнал да стиска парапета до болка с мазолестите си ръце. Погледът му не се откъсваше от люспестата цилиндрична форма, извиваща се във водите.

Тогавя бе дошло най-лошото, представено по още по-кошмарен начин в сънищата му. Змията бе усетила поражението си. По някакъв начин бе доловила, че той няма да се поддаде на призива ѝ. Потръпване, напомнящо погнусата от противния допир на Фарси, го накара да осъзнае, че изпитваният допреди мигове импулс е бил дело на чуждо внушение.

С едно небрежно извиване змията напусна дирята на килватера и показа цялото си тяло. Туловището притежаваше половината дължина на *Пръска* и проблясваше. В движенията ѝ не се забелязваше никакво усилие: по-скоро като теглена от кораба. Главата на създанието се отличаваше от сплесканата форма, характерна за сухоземните змии: тя бе удължена и извита като конска, с огромни очи от двете страни. Отровни мустачета се поклащаха под челюстта.

В следващия момент създанието се извъртя във водата, показало бледите си люспи върху корема, за да се взре в Брашън с едно от очите си. Този поглед го накара да отскочи от перилата и да изтича обратно до форпика. Този поглед съпровождаше събуждането му от кошмарите.

Макар и огромно, без очакваните мигли, имаше нещо ужасяващо човешко в кръглото синьо око, взирало се подигравателно в него.

Алтея копнееше за една гореща вана. Изкачването на стълбата към палубата съумяваше да породи болка във всеки мускул от тялото ѝ, а към това се прибавяше и главоболието, навлечено от задушния въздух на трюма. Поне бе приключила с работата си. Сега тя щеше да отиде в каютата си, да се измие, пък макар и с помощта на мокра кърпа, да се преоблече, може би дори да подремне за малко. Подир това щеше да отиде да говори с Кайл. Този разговор тя бе отлагала прекалено дълго; колкото повече изчакваше, толкова по-смутена ставаше. Крайно време беше да пристъпи към него, пък после да става каквото ще.

— Госпожице Алтея. — Още при самото ѝ изникване горе Майлд се закова пред нея. — Капитанът ви очаква.

И юнгата се усмихна насреща ѝ — отчасти в извинение, отчасти доволен от длъжността си на тъй важен вестоносец.

— Добре, Майлд — тихо каза тя. Много добре, повториха мислите ѝ. Излизаше, че разговорът няма да бъде предшестван от дрямка, преобличане и умиване. Така да бъде.

Все пак тя отдели момент да приглади коса и да прибере блузата обратно в панталоните. Преди приключването на работата ѝ, това беше най-чистият чифт работни дрехи. Сега грубата памучна тъкан на блузата лепнеше по гърба ѝ заради потта, а панталоните бяха заграбили значително количество катран и кълчища. Тя знаеше, че и лицето ѝ е мръсно. Е, какво пък. Дано Кайл успееше да оцени превъзходството си.

Алтея се приведе в привидно затягане на връзките си. В действителност тя опря длан върху дъските на палубата, затвори очи и остави силата на *Вивачия* да се влее в нея.

— Корабе — тихо прошепна тя, като молитва. — Помогни ми да се изправа срещу него.

Подир това жената се изправи, възстановила решителността си.

По време на пътя ѝ към капитанската каюта никой от моряците не я погледна в очите. Всички бяха придобили особено усърдие или интерес към намиращото се в някоя друга посока. Алтея не си направи

труда да се обръща, за да види дали все пак очите им са я проследили. Вместо това тя продължаваше да крачи с вдигната глава и да се насочва към гибелта си.

Тя рязко почука на вратата и зачака отривистия отговор. След прозвучаването му девойката влезе и спря почти веднага, за да позволи на очите си да привикнат с жълтеникавата светлина на фенера. В мига на това застиване я споходи внезапен пристъп на носталгия. Копнежът не се отнасяше за някоя крайбрежна къща, а за някогашната подредба на същата тази каюта. От онази кука бе висяла бащината мушама; уханието на любимия му ром бе изпълвало въздуха. В онзи ъгъл той собственоръчно бе разпънал хамака ѝ — приютявал я в самото начало, когато Алтея за пръв път бе получила разрешение да заживее на борда на *Вивачия*.

Разхвърляните принадлежности на Кайл породиха момент на гняв. Някакъв гвоздей от ботуша му бе раздрал лакираните дъски на пода. Ефрън Вестрит никога не би оставил някоя от картите си разгърната, нито би захвърлил мръсна риза на облегалката на стола си. Той не търпеше неподредено бюро не само в собствената си каюта, а и на целия си кораб. Но неговият зет не изглеждаше да споделя тези ценности.

Алтея прекрачи чифт захвърлени панталони и се приближи до капитанската маса. Кайл я остави да изчаква: самият той бе съсредоточен в картата. Означенията върху нея бяха нанесени от ръката на баща ѝ.

Видът на тези очертания вля сила на Алтея, макар и придружена от нов гняв за достъпа на Кайл до семейните карти. Картите на едно Търговско семейство се намираха сред най-големите им ценности. Това бе единственият начин да останат скрити в тайна най-бързите пътища през Вътрешния проток и пристанищата в малко известните поселища.

Но пък баща ѝ бе сметнал, че може да има доверие на Кайл; не на нея се падаше да размишлява над преценката му.

Капитанът продължаваше да не ѝ обръща внимание, но Алтея нямаше намерение да се поддава на примамката му. Тя изчакваше мълчаливо, търпеливо, без да позволява на очевидното му безразличие да ѝ повлияе.

След известно време той повдигна очи към нея, създавайки основания за изтъкването на поредно различие. Синевата на погледа му нямаше нищо общо с черноокия взор на баща ѝ; същото се отнасяше и за буйната руса коса, пълна противоположност на пригладените черни коси на Ефрѝн Вестрит. За пореден път тя с отврата се почуди какво ли бе прихванало по-голямата ѝ сестра, за да пожелае подобен мъж: та калсидската му кръв личеше не само във външността му, а и в маниерите му. Тя се постара да задържи презрението далеч от лицето си, само че ставаше все по-трудно да се сдържа. Прекалено дълго бе плавала с този човек.

Настоящият отрязък от пътуването се бе проточил до безкрайност. Кайл бе смогнал да разтегли обикновен двумесечен курс край бреговете на Калсид до цели пет месеца ненужни спирания и сделки почти без печалба. Алтея бе сигурна, че с всичко това той цели да покаже на баща ѝ способностите си на прекупвач. Самата тя нямаше поводи да остава впечатлена. В Глига той бе спрял, за да закупи мариновани яйца от морска патица — неизменно рискован товар — и едва бе успял да пусне котва в Бригтаун навреме, за да ги продаде преди развалянето им. От Бриг той бе закупил бали с памук — и в увлечението си не се бе ограничил само до запълването на свободното място в товарните отсеци; част от памука трябваше да остане на палубата. Алтея бе стискала зъби, ограничила се да наблюдава как екипажът ѝ залита под тежестта на балите. По-късно вълните на една неочаквана буря бяха разрушили голяма част от памука, складиран горе.

Алтея дори не си направи труда да запита за евентуални печалби, когато корабът им спря в Дюрса — последното им пристанище до момента. Бъчвите с вино за пореден път бяха разместени, за да отворят място за закупен по прищявка товар. Сега, в добавка към вината и ликьорите, представлявали първоначалния им товар, трюмът се оказа претъпкан със сандъци ядки. Кайл не бе спирал да се прехласва за печалбите, които те щели да донесат — от ароматните масла, извлечани от ядките, и от великолепната жълта боя от черупките. Алтея бе сигурна, че при следващото му самохвалство за допълнителните печалби тя няма да успее да се сдържа и просто ще го удуши. Поне този път нямаше да ѝ се налага да изпробва тази си

сдържаност: в очите, които я погледнаха, нямаше и следа от себепрослава. Студени като морска вода, в тях проблясваше гняв.

Той не се усмихна и не я покани да седне. Вместо това поде направо:

— Какво си правила в кърмовия трюм?

Явно някой доносник бе побързал да изтърчи при капитана.

Алтея запази гласа си спокоен.

— Преподреждах товара.

— Така.

Тази дума бе изречена по-скоро като обвинение. Но не беше въпрос, така че тя не беше длъжна да отговаря. Вместо това младата жена продължи да се взира спокойно насреща му. Тя знаеше, че Кайл очаква да чуе забързан поток оправдания и извинения. Кефрия би постъпила именно така. Само че Алтея коренно се отличаваше от сестра си. И нищо не я задължаваше да му дава обяснения.

Неочаквано той стовари длан върху плота на масата. Макар че неочакваният трясък я накара да трепне, тя пак не каза нищо. И все така наблюдаваше как той я очаква да каже нещо. Странно усещане за триумф я споходи, когато търпението му не издържа.

— Наредила си на екипажа да променя подредбата на товара?

Алтея отвърна много бавно и много спокойно:

— Не. Нищо подобно. Свърших работата сама. Баща ми ме е учил, че на борда човек сам трябва да открива нужната работа и сам да се заема с нея. И точно това сторих. Подредих бъчвите по начина, по който би ги подредил татко на мое място. Сега те са подредени като всички товари вино, които съм виждала от десет години: с отворите нагоре, без трюмна вода, прикрепени стабилно. Ако предишното клатушкане не ги е повредило, ще издържат пътуването до Бингтаун.

Страните му порозовяха. Как ли Кефрия понасяше мъж, чиито бузи порозовяват от гняв? Тя се приготви. Кайл заговори с предишния тон, но копнежът да закрепчи личеше в отсечеността на думите му.

— Баща ти не е на борда, Алтея. Точно това е проблемът. Аз отговарям за този съд; аз определям начина, по който товарът ще бъде подреден. А ти за пореден път си действала зад гърба ми, нарушавайки моите нареждания. Не мога да допусна подобна намеса между мен и екипажа. Ти посяваш раздор.

Алтея отвърна тихо:

— Свърших работата сама и по своя инициатива. Нито съм давала заповеди на екипажа, нито съм споделяла намерението си с някого. Не съм сторила нищо, с което да заставам между теб и екипажа.

Тя стисна зъби, за да попречи на следващите думи. Не можеше да му каже, че онова, което се изпречва между него и моряците, е собствената му неопитност. Мъжете, които по-рано доброволно биха се хвърлили на смърт по нареждане на баща ѝ, сега открито изразяваха желанието си да се прехвърлят на друг кораб веднага след приключването на настоящия курс. Кайл заплашваше да разруши колектива, който баща ѝ бе градил в продължение на десетилетие.

Капитанът побесня заради възражението ѝ.

— Достатъчно е, че си нарушила моя заповед. Тази постъпка сама по себе си подронва авторитета ми. Твоите своеволия смущават екипажа и ме принуждават да налагам допълнителна дисциплина. Би трябвало да изпитваш срам за последиците, които дързостта ти им докарва. Но теб това изобщо не те интересува. Ти стоиш над капитана... Глупости, Алтея Вестрит надминава дори могъществото на Са! Целият екипаж вижда незачитането ти. Ако ставаше дума за истински моряк, щях да се възползвам от случая, за да покажа, че няма да търпя неподчинение и че моите заповеди са единствената воля, която следва да бъде зачитана на борда на този кораб. Но ти си една обикновена глезла, затова ще се отнасям към теб като към такава и ще ти спестя бичуването. Само до следващата ти проява. Съветвам те да се вслушаш в това предупреждение, млада госпожице. Аз съм капитан на този кораб — тук моята дума е закон.

Алтея не каза нищо, но и не отклони поглед. Тя остана загледана в него, стараеща се да сдържа колкото се може повече от чувствата си. Розовината вече пълзеше и към челото му.

С бавно поемане на въздух Кайл направи опит да се успокои. Погледът му пронизваше с ново ожесточение.

— А ти какво си, Алтея?

Тя не бе очаквала подобен въпрос. На обвиненията и мъмренето мълчанието можеше да служи за реакция. Но такава запитване настояваше за отговор; а отговорът, който тя щеше да даде, можеше да бъде сметнат за открито неподчинение. Какво пък, така да бъде.

— Аз съм собственикът на този съд — с достойнство отвърна младата жена.

— Грещиш! — Този път той наистина изкрещя. В следващия миг се овладя, приведе се над масата и процеди: — Ти си дъщерята на собственика. А дори и ако корабът действително принадлежеше на теб, това не би променило нищо. Не притежателят управлява кораба, а капитанът. Ти не си капитан, не си и помощник-капитан. Дори и моряк не си. Ти единствено заемаш каюта, която по право принадлежи на втория заместник, и се занимаваш само с работата, която ти се прииска да захванеш. Собственик на този кораб е Ефрън Вестрит, твой баща. Той ми повери *Вивачия*. Ако не можеш да изпитваш уважение към мен, то насочи го към бащиния си избор, оказал доверие на мен.

— Ако не беше възрастта ми, това доверие щеше да бъде оказано на мен. Аз познавам *Вивачия*. Аз трябваше да стана неин капитан.

Алтея съжали за тези си думи още докато ги изричаше. И двамата знаеха, че това е истина, но с изричането тя бе предоставила на Кайл нужната опорна точка.

— Отново грещиш. Ти е трябвало да си останеш у дома и да се омъжиш за някое глезено като теб конте. Ти нямаш ни най-малка представа какво е нужно за ръководенето на плавателен съд. Тъй като твоят баща ти е позволявал да си играеш на моряче, ти си си внушила, че можеш да бъдеш капитан. Решила си, че си орисана да застанеш начело на бащиния си кораб. Нищо подобно. Единствената причина той изобщо да те доведе на борда е липсата на негови собствени синове. Той едва ли не ми призна това, когато Уинтроу се роди. Ако *Вивачия* не беше жив кораб, изискващ присъствието на член на семейството, нито за миг не бих търпял присъствието ти. Впрочем, забеляза ли какво казах току-що? Член на семейството. Никъде не е казано, че това трябва да бъдеш *ти*. Всеки представител на рода Вестрит би могъл да те замени. Нищо не пречи това да бъде някой, чиято фамилия е Хейвън. Моите синове носят и кръвта на сестра ти, това също ги прави Вестрит. Следващия път, когато този кораб отплава от Бингтаун, някой от тях ще е заел мястото ти.

Тя усети, че преbledнява. Този човек си нямаше представа какво бе изрекъл току-що; не подозираше за сериозността на заплахата си. Това само доказваше неразбирането му за същината на живите кораби.

Грешка беше подобна личност да застава начело на *Вивачия*. Здрав, баща ѝ и сам би забелязал това.

Изглежда част от решителността ѝ бе изникнала върху лицето ѝ, защото челюстите му се стегнаха. Тя се зачуди дали не е забелязала наченките на усмивка, която той потисна, когато добави:

— Забранява ти се да напускаш каютата си до края на пътуването. Свободна си.

Алтея не отстъпи. Така или иначе позициите вече бяха изяснени.

— Ти сам каза, че аз не съм моряк. Много добре. Това означава, че аз не съм длъжна да се подчинявам на нарежданията ти. Освен това не проумявам на какво основание си въобразяваш, че ще получиш друга възможност да ръководиш *Вивачия*. Когато се върнем в Бингтаун, баща ми вече ще се е възстановил и отново ще се намира в състояние да поеме предишните си задължения. И да ги задържи докато получи възможност да го заменя.

Кайл се втренчи в нея.

— Наистина ли мислиш така, Алтея?

Тя потръпна от ненавист, за момент решила, че той се присмива на увереността ѝ във възстановяването на баща ѝ. Но синеокият продължи:

— Баща ти е добър капитан. Когато научи за изпълненията ти — как си анулирала нарежданията ми, как си всявала раздор сред екипажа, как си ми се подигравала зад гърба...

— Подигравала съм ти се? — рязко попита девойката.

Той изсумтя презрително:

— Нима си очаквала, че ще можеш да се напиваш до припадък и да дрънкаш наляво-надясно из Дюрса, без нищо от казаното да стигне до мен? Това само доказва що за глупачка си.

Алтея трескаво започна да се рови из хаотичните си спомени от Дюрса. Да, тя действително се бе напивала, но само веднъж. И смътно си спомняше, че тогава се бе оплакала на неколцина от екипажа. Но кои бяха те? Лицата им оставаха неясни, но тя си спомняше, че Брашън я бе смъмрил. Той дори се бе осмелил да ѝ каже да си затваря човката и да не ги отегчава с проблемите си. Собствените си оплаквания девойката не можеше да си спомни, но самоличността на доносника се изясняваше.

— И какви дрънканици ти предаде Брашън? — осведоми се тя с цялото спокойствие, което можеше да събере. Рибни богове, какви ли ги бе наговорила тогава? Ако бе изгърсила нещо, свързано със семейния бизнес, и Кайл разкажеше...

— Не беше Брашън. Но това само потвърждава мнението ми за него като за човек, който би седнал да слуша подобни мръсотии. Той е същият като теб, решило да си играе на моряк Търговче. Не проумявам защо баща ти изобщо го е оставил на борда. Може би се е надявал, че двамата ще си допаднете. Ако зависи от мен, и него ще оставя в Бингтаун, така че двамцата с него ще можете да си правите компания на сушата. Съмнявам се, че ще успееш да намериш по-пълно твое съответствие, така че по-добре му хвърли мрежата веднага.

След тези думи Кайл седна и се облегна назад. Виждаше се, че смаяното мълчание на Алтея му доставя удоволствие: когато заговори отново, гласът му бе спокоен и доволен.

— Струва ми се, че не ти е приятно да отправям подобни подмятания. Може би сега ще разбереш как се почувствах аз, когато корабният дърводелец се върна, натряскан с грог, и шумно говореше как си му казала, че съм се оженил за сестра ти само защото съм се надявал да докопам семейния кораб. И как такива като мен никога не биха получили възможността да застанат начело на жив кораб. — Спокойният му глас потрепери от гняв.

Тя разпозна собствените си думи. Излизаше, че е била по-пияна от очакваното, за да изрече тези си мисли. Какво пък, сега ѝ оставаше да избере дали да се прояви като страхливка, или като лъжкиня. Или трябваше да потвърди думите си, или да излъже и да заяви, че никога не е изричала подобно нещо. Каквото и да казваше Кайл за нея, тя си оставаше дъщеря на Ефрън Вестрит.

— Да, точно това казах. И то е истина. По какъв начин истината е подигравка?

Кайл неочаквано се надигна и заобиколи масата. Той беше едър: замахът на шамара му изпревари отстъпването ѝ. Алтея полетя към стената, но успя да се подпре и да се изправи. През това време бледният мъж се връщаше в креслото си.

Прекалено далеч бяха стигнали и двамата, прекалено далеч. Алтея винаги се бе опасявала от това. Може би той се бе страхувал от същото? Тялото му трепереше също като нейното.

— Това не беше за мен — дрезгаво каза Кайл, — а заради сестра ти. Била си пияна като талпа, в кръчма, и на практика си я обявила за курва. Осъзнаваш ли това? Наистина ли си мислиш, че тя не би могла да си намери съпруг, освен ако не използва водачеството на жив кораб като примамка? Тя е жена, която всеки мъж би се гордял да има до себе си, въпреки че съюзът с нея не е придружен с огромно наследство. За разлика от теб. Виж, за теб ще трябва да закупят съпруг. Моли се на боговете делата на семейството ти да потръгнат, защото близките ти ще трябва да ти дадат в зестра половин Бингтаун, в противен случай никой свестен мъж не би помислил да те погледне. Сега отивай в каютата си, преди наистина да съм избухнал. Върви!

Алтея опита да се обърне бавно и да напусне с достойна крачка. Намерението ѝ бе прекратено от повторното ставане на Кайл, който заобиколи масата и тласна събеседничката си към вратата.

На излизане девойката забеляза Майлд усърдно да обработва с шкурката си недалечен парапет. Хлапакът имаше слуха на лисугер; несъмнено бе чул всичко. Но пък Алтея не бе казала и сторила нищо, от което да се срамува. Докато Кайл не можеше да твърди същото.

С отметнати рамене и вирната глава тя се отправи към кърмата, към малката каюта, приютявала я още от дванадесетгодишна. Едва вътре, когато затвори вратата след себе си, заплахата на Кайл придоби истинския си смисъл.

Това място бе нейният дом. Кайл не можеше да я прогони от дома ѝ.

Нали?

Още от малка тя бе обожавала това помещение. Никога нямаше да забрави вълнението на притежателка, споходило първото прекриване на този праг и хвърлянето на торбата с багаж върху койката. Това се бе случило преди почти седем години: седем години тази каюта бе представлявала неин пристан.

Алтея се отпусна върху нара и се обърна с лице към стената. Бузата я болеше, но девойката не направи нищо — нека удареното посинее и да се подуе. Може би покрай белега сестра ѝ и родителите ѝ щяха да осъзнаят що за отрепка са допуснали в семейството си чрез брака между Кефрия и Кайл Хейвън. Та той дори не беше Търговец, а мелез, отчасти калсидец, отчасти пристанищен плъх. Ако не беше

бракът му, в момента той щеше да представлява едно нищо. Нищо. Тази отрепка не заслужаваше сълзите ѝ. Само гнева ѝ.

Подир няколко мига ударите на сърцето ѝ се успокоиха. Ръката ѝ занесено се плъзна по завивката, ушита от бавачката ѝ. Девойката се раздвижи, за да погледне към илюминатора в отсрещния край на помещението. Безбрежно сиво море в дъното, обширно небе в горната третина стъкло. Това бе любимата ѝ гледка; свят, постоянно променящ се и същевременно постоянен. Погледът ѝ се премести към вътрешността на каютата. Към малкото бюро, прикрепено към стената и оборудвано с ниски ограждения, които да не позволяват на документите да падат при буря. Към шкафчето с книги и свитъци, застопорили съдържанието си и срещу най-дръзките вълни. Алтея дори притежаваше сгъваема масичка за карти и прилежащ към нея комплект: баща ѝ бе настоял тя да се научи да определя курса сама. Полагащите се за това инструменти лежах в подплатено сандъче, също фиксирано към стената. Водонепроницаемите дрехи търпеливо висяха на стената. Единственото украшение на помещението представляваше малка картина на *Вивачия*, която Алтея бе поръчала лично. Неин автор бе Джаред Папас — нещо, което само по себе си придаваше огромна ценност на картината. Но на Алтея бе по-скъп самият образ. *Вивачия* бе изобразена с издути платна, плавно разсичаща вълните.

Девойката протегна ръка и поглади гредите над главата си. Корабът бе почти събуден; усещането за живота на *Вивачия* пулсираше през дървото. Тази пулсация се отличаваше от тропота на моряшки нозе и потрепването, породено от неспирното връзване сред вълните: това беше самата същина на съда.

Вивачия беше жив кораб. Преди шестдесет и три години корпусът ѝ бе сглобен; килът, влязъл в ролята на неин гръбнак, бе изработен от магическо дърво. И фигурата на носа бе съставена от същия материал, дори от същото дърво, корпусът също. Прабаба Вестрит бе поръчала този кораб; бащата на Алтея все още изплащаше създалия се така дълг. Това се бе случило по времето, когато се смятало за нормално една жена да притежава подобно влияние: времето преди в Бингтаун да навлезе глупавата калсидска мода човек да изтъква богатството си, като оставя съпругата да бездейства. Баща ѝ обичаше да казва, че прабаба никога не се притеснявала от чуждото

мнение, когато станело дума за кораба ѝ. Тя бе плавала на борда на *Вивачия* в продължение на тридесет и пет години, над седемдесетата си годишнина. Един горещ летен ден тя просто седнала на предната палуба и умряла с думите: *Достатъчно, момчета.*

След това начело на кораба застанал дядото на Алтея. Него тя си спомняше смътно: едър и смугъл мъж, с глас, в който винаги се долавяше рева на морето. Той бе починал на шестдесет и две, също на борда на *Вивачия*. По това време Алтея беше само на четири години, но въпреки това бе стояла край носилката му заедно с останалите членове на семейството си, бе станала свидетелка на смъртта му и дори бе почувствала леката тръпка, пронизала *Вивачия* едновременно с последния дъх на старческото тяло. И малка, тя бе знаела, че това потръпване е едновременно тъга и приветствие: *Вивачия* щеше да тъжи за дръзкия си капитан, но краят му я бе отвел един живот по-близо до събуждането.

Сега оставаше единствено бащината ѝ смърт, за да бъде процесът приключен. Както винаги, смесени чувства придружиха тази мисъл. Алтея се ужасяваше да мисли за смъртта на баща си. Тази загуба щеше да я покърти. А ако той починаше преди тя да е достигнала пълнолетие и отговорността за нея паднеше върху майка ѝ и Кайл... Девојката побърза да свие кокалче и да потропа по корпуса, за да се предпази.

И в същото време тя не можеше да отрече нетърпението, с което очакваше оживяването на *Вивачия*. Само колко часове бе прекарала излегната на носа, близо до фигурата, и втренчена в резбованите клепачи? Тази фигура не беше обикновено боядисано дърво, а магическо. За момента тя също бе покрита с обикновена боя, да, но в мига, в който Ефрѝн Вестрит се разделеше с живота на някоя от палубите, позлатените кичури щяха да придобият истинска златистост, издължените скули щяха да се отърсят от боядисания руж и да порозовеят от собствен живот. Очите щяха да бъдат зелени, Алтея бе сигурна. Разбира се, никой не можеше да предвиди очите на живия кораб, преди те да са се отворили след смъртта на три поколения. И въпреки това Алтея знаеше. *Вивачия* щеше да има очи с цвета на морска трева. Представата за момента, в който изумрудените очи ще се отворят, накара девојката да се усмихне.

Усмивката изчезна, когато тя си припомни думите на Кайл. Очевидно беше на какво се надява той — да я прогони от кораба и да я замени с един от синовете си. А когато баща ѝ умреше, Кайл щеше да се опита да задържи *Вивачия* за себе си. Момчето си също щеше да остави на борда, като изисквания Вестрит, за да успокоява кораба. Но пък това изглеждаше необоснована заплаха. Сред синовете му нямаше подходящ; единият бе прекалено малък, а другият бе даден на жреците. Алтея нямаше нищо против племенниците си, само че на Силдин повече подходеше да обработва полята, отколкото да стои на борда на кораб. Що се отнася до Уинтроу, Кефрия го бе изпратила при жреците още преди години. Уинтроу не се интересуваше от *Вивачия* и не знаеше нищо за корабоплаването: сестра ѝ се бе погрижила за това. А и той щеше да стане свещеник. Кайл не бе разговарял на тази тема, но последния път, когато Алтея бе видяла момчето, бе станало ясно, че от него ще излезе добър жрец — дребен и слабават, вечно загледан в далечината, занесено усмихнат, неизменно замислен за Са: ето това беше Уинтроу.

Разбира се, Кайл не би се съобразил с интересите и желанията на момчето. Той дори не би се притеснил да го прибере обратно. Кайл гледаше на децата си като на обикновени инструменти, помощни средства, чиято кръв щеше да му помогне да задържи контрола си над живия кораб. Само че този път проклетият калсидец бе играл прекалено открито. Щом се върнеха в пристанището, Алтея щеше да се погрижи баща ѝ да узнае всичко за плановете на зет си. И за заплахите, които Кайл бе дръзнал да ѝ отпрати. Може би тогава Ефрън Вестрит щеше да преосмисли решението си, че Алтея е прекалено млада, за да управлява кораба. Кайл да върви да командва някоя мъртва купчина дъски, както му се полагаше, и да отстъпи *Вивачия* на грижите на Алтея, където съдът щеше да се намира в безопасност. Тя бе сигурна, че е почувствала потръпване в ответ. *Вивачия* бе нейна, каквито и заговори да кроеше Кайл. Той никога нямаше да получи този съд.

Девојката отново се намести в леглото. То вече започваше да отеснява: някой ден трябваше да повика корабния дърводелец. Ако койката се преместеше на отсрещната стена, под илюминатора, щеше да има достатъчно място за удължаването ѝ с една педя. Не кой знае какво, но пак. А бюрото щеше да се премести ето там...

В следващия момент Алтея се навъси, припомнила си предателството на дърводелеца. Какво пък, тя никога не бе го харесвала, а и той не бе изпитвал особена симпатия към нея. Трябваше да е съобщила, че именно неговата уста ще предизвика проблеми.

Освен това трябваше да се досети, че виновникът не е бил Брашън. Той не бе от хората, които говорят зад гърба. Не, Брашън й бе казал в лицето (и доста грубо), че тя е незряла хлапачка, на която той ще бъде благодарен да стои далеч от него по време на дежурствата му.

Тези размисли най-сетне й помогнаха да си спомни случилото се в онази пивница. Брашън я бе мърмрил, бе й казал, че тя не трябвало да критикува решенията на капитана пред екипажа, нито да разкрива семейните си дела. На последната му забележка тя бе отговорила веднага.

— Не всички се срамуват да говорят за семейството си, Брашън Трел.

След тези думи тя се бе надигнала от масата.

Тогава бе смятала този отговор за заслужен. Тя отлично знаеше историята на Брашън; освен това бе склонна да се обзаложи, че и половината екипаж също е наясно, дори и ако не смее да говори за това открито. Баща й го спасил от самия праг на затвора за длъжници. Без тази му намеса бъдещето на Брашън несъмнено би съдържало принудителна служба — всички знаеха, че близките му са вдигнали ръце от него и прахосничеството му. И освен това знаеха какво би означавала тази служба. Най-вероятно той щеше да се окаже в Калсид, с лице, покрито с робски татуировки. Единствено щедростта на Ефрън Вестрит го бе спасила. И същият този човек дръзваше да й говори по такъв начин. Брашън Трел определено имаше неоправдано високо мнение за себе си. Като повечето от рода му. На миналогодишния есенен Търговски бал по-малкият брат на Брашън на два пъти си бе позволил да я кани на танц. Да, Керуин бе наследник на рода, но това не му даваше основания за подобна наглост.

Девойката се поусмихна, припомнила си Керуиновото изражение в отговор на хладния й отказ. Реакцията му бе останала напълно любезна, но никакво обучение по маниери не бе успяло да скрие изчервяването му.

По отношение на маниерите Керуин надминаваше брат си, но пък бе много по-слабоват, без мускулатурата на Брашън. Затова пък по-

малкият от братята Трел бе проявил достатъчно разсъдливост, за да не прахосва семейната репутация и богатство.

Алтея прокуди и него от мислите си. Тя изпитваше съжаление, задето Кайл щеше да го прогони след края на пътуването, но само известно съжаление. Виж, баща ѝ сигурно щеше да реагира по друг начин. Ефрън винаги бе проявявал известна покровителска привързаност към Брашън, поне на брега. Повечето от другите Търговски фамилии бяха спрели да канят Брашън Трел, когато близките му се отрекоха от него. Но Алтеиният баща само бе свил рамене и бе рекъл:

— Наследник или не, той е добър моряк. Човек, когото не бих приел в дома си, не бих допуснал и на кораба си.

И продължи да го допуска в дома си.

Разбира се, Брашън рядко се възползваше от гостоприемството им, а в редките случаи, когато го стореше, никога не споделяше трапезата им. На борда двамата разговаряха изцяло служебно. Вероятно единствено на нея баща ѝ говореше похвално за решителността на момчето да се осъзнае и да се промени.

И за това тя не бе казала нищо на Кайл. Нека той допусне още една грешка пред баща ѝ. Нека Ефрън види многобройните промени, които Кайл бе склонен да внесе във *Вивачия*, ако получи възможността да се разпростре.

Алтея страшно се изкушаваше да се върне обратно на палубата, само за да предизвика нареждането му. Какво щеше да направи Кайл? Да нареди на някой от дежурните да я отведе обратно в каютата? На борда нямаше и едничък моряк, който да се осмели да я докосне — и не само защото ставаше дума за Алтея Вестрит. Повечето от тях я харесваха и уважаваха — това бе нещо, което тя бе заслужила сама, а не закупила благодарение на името си. Противно на казаното от Кайл, тя познаваше кораба по-добре от всички моряци на борда му — с онова знание, достъпно само за дете, раснало сред палубите. Алтея познаваше кърчетата в трюмовете, недостъпни за тромавостта на възрастните; бе се катерила по въжета и мачти с онова увлечение, с което връстниците ѝ пълзят сред клоните. Тя не бе вземала участие във вахтите, но познаваше задълженията на всеки от екипажа и умееше да ги върши. Не можеше да сплита въжета с бързината на останалите такелажници, но пък това бе единственото отношение, в което

уменията ѝ им отстъпваха: платна тя можеше да реже и зашива не поле от всички останали. Отдавна бе разкрила, че именно с това намерение баща ѝ я е довел на борда: за да може Алтея да изучи кораба и всички задължения, свързани с ръководенето му. Кайл я смяташе за обикновена глезена щерка, но самата Алтея не се боеше, че баща ѝ я смята за нещо по-малко от тримата синове, погубени от кървавата чума. Тя не беше заместител на мъжки наследник, а наследницата на Ефрѝн Вестрит.

И освен това знаеше, че спокойно може да наруши заповедта на Кайл без никакви последици. Но много вероятно беше той да си изкара яда на обикновените моряци и да ги накаже, задето те не са скочили да изпълнят нареждането му. Алтея нямаше намерение да допуска подобно нещо. Този спор засягаше нея и Кайл; тя щеше да разреши проблема си сама. Тук не ставаше дума само за нея: *Вивачия* заслужаваше добър екипаж. А с изключение на Кайл, баща ѝ бе направил отличен избор за всяка длъжност. Той плащаше добри пари, повече от общоприетото, за да задържа опитни и трудолюбиви хора. И девойката нямаше да даде на Кайл повод да уволни някого от тях.

Тя отново се почувства леко гузна заради допринасянето си в предстоящото на Брашън.

Този път той отказваше да напусне мислите ѝ. В ума ѝ Брашън стоеше пред нея, скръстил ръце и свел глава заради ръста си на превъзходство. Стиснал устни, присвил кафяви очи, с брада, която изглеждаше настръхнала. Този човек бе добър моряк и обещаващ помощник, но имаше труден характер. Макар и лишен от името Трел, той бе запазил аристократизма му. Алтея изпитваше почит към уменията, с което Брашън се бе издигал в корабната йерархия, но въпреки това се дразнеше от маниерите му, които показваха, че той смята издаването на заповеди за свое изконно право. По-рано това действително бе така, само че той трябваше да е захвърлил гордостта едновременно с родовото си име.

Алтея рязко се извъртя, за да се надигне, да отиде до сандъка си и да го отвори. Вътре имаше неща, които можеха да прогонят всички тези неприятни мисли. Дрънкулките, закупени за Силдин и Малта, сега я подразниха. Тя бе похарчила значителни суми за подаръци за племенника и племенничката си. Колкото и да обичаше двете деца, в

момента тя виждаше в тяхно лице единствено децата на Кайл, които заплашваха да я заменят.

Тя измести скъпата кукла, избрана за Малта, премести и пъстрия пумпал на Силдин. Под тях имаше топове коприна от Глига. Сребристосивият плат бе предназначен за майка ѝ, бледоморавият щеше да бъде подарен на Кефрия. А най-отдолу лежеше зеленият топ, който Алтея бе купила за себе си.

Сега девойката го поглади с opakото на дланта си. Прекрасна тъкан, на допир нежна почти като течност. Веднага след пристигането в Бингтаун тя възнамеряваше да се отправи към улицата на шивачите. Там щеше да накара госпожа Виолет да ѝ скрои рокля за Летния бал. Алтея вече си бе избрала модела: това щеше да бъде рокля, която да подчертава стегнатия ѝ кръст и заоблените бедра, и да привлече партньор, далеч по-мъжествен от братчето на Брашън. Само трябваше да внимава роклята да не се получи прекалено стегната в талията: на Летния бал танците бяха оживени, а в такива обстоятелства човек не би искал да среща затруднения с дишането. Скромното деколте щеше да бъде украсено с кремава дантела, която да прибавя известна пълнота. За това празненство тази година Алтея възнамеряваше да пристегне тъмните си коси с някоя от сребърните шноли. Косата ѝ бе немирна досущ като бащината, но пък гъстотата и цветът ѝ определено компенсираха тази немирност.

Може би майка ѝ най-сетне щеше да ѝ разреши да си сложи сребърната огърлица, завещана на Алтея от баба ѝ. Привидно тази скъпоценност принадлежеше на Алтея, само че майка ѝ не проявяваше желание да се лиши от попечителството над накита и често изтъкваше изключителната му ценност като причина за удълженото пазене. Тази огърлица щеше прекрасно да си подхожда със сребърните обици, които девойката бе купила в Бриг.

Тя се изправи, разтърси топа и задържа разгърналата се тъкан пред себе си. Огледалото в каютата бе малко — не можеше да покаже повече от потъмнялото ѝ лице и част от рамото ѝ, покрито със зелената коприна. Алтея приглади плата, което ѝ даде основание да почувства грубостта на дланите си. Тя поклати глава. Вкъщи щеше да ѝ се наложи да ги изстъргва всеки ден, за да се отърве от мазолите. Прекрасно беше да работи на борда на *Вивачия*, да усеща как корабът реагира на обгръщащите го стихии, ала кожата ѝ плащаше скъпо за

това удоволствие, особено тази на ръцете. Да не говорим и за синините по краката... (Това беше второто по настойчивост възражение на майка ѝ срещу Алтеиното излизане в открито море: как то унищожавало външния ѝ вид на социалните събития. Главното възражение засягаше, че Алтея би трябвало да си остава у дома и да се включва в ръководенето на дома и семейните имоти.)

За момент сърцето ѝ се сви, жегнато от мисълта за един евентуален момент, в който майка ѝ би постигнала целта на настояванията си. Младата жена прогони тази мисъл и остави плата да се свлече от ръцете ѝ: тя посегна нагоре, за да докосне дъските на палубата над главата си.

— Не, корабе, те не могат да ни разделят сега. Не и след всичките тези години, не и когато ти се намираш тъй близо до събуждането си. Никой няма право да ни отнема това.

Тя прошепна думите, макар да знаеше, че изричането им не е нужно. Между нея и Вивачия съществуваше изключително силна връзка.

И Алтея можеше да се закълне, че е почувствала тръпката на ответ да плъзва по дървесината.

— Връзката между нас също е нещо, създадено се по намерението на баща ми; по тази причина той ме доведе на борда още толкова малка: за да можем с теб да узреем заедно.

Ново потръпване се разля сред дъските — с недоловимост, която би убягнала от чуждото внимание. Но не и от сетивата на човек, който познаваше кораба тъй добре.

Алтея затвори очи и започна да влива същината си в кораба, всичките си страхове, гняв и надежди. В отговор все още несъбуденият дух на Вивачия се раздвижи в желанието си да я успокои.

В задаващите се години, след съживяването на Вивачия, Алтея щеше да бъде онази, с която корабът ще разговаря най-охотно; на нейната ръка върху кормилото съдът щеше да се покорява с най-голяма готовност. Заради Алтея корабът щеше с готовност да се хвърля към насрещен вятър, с цялото си сърце да се бори с разбушувалото се море. Двете с Вивачия заедно щяха да се насочват към пристанища, които не са понятни дори на търговците от Бингтаун: към чудеса, надминаващи дори онези на Дъждовните земи. А когато Алтея умреше, дете от нейната утроба щеше да заеме мястото ѝ, не потомък на Кайл: това тя

обеща и на себе си, и на кораба. Подир това обърса лице и се приведе, за да вдигне коприната.

Той бе задрямал връз пясъка. Задрямал, това беше думата, която хората винаги използваша, само че той не се съгласяваше с тях. Не можеше да става дума за сравнение със съня, в който те изпадаха. Той не смяташе, че един жив кораб би могъл да спи. Не, дори и това съмнително бягство не бе му разрешено. Вместо това той се съсредоточаваше над друго, потапяше се в някой момент от миналото, с което принуждаваше убийствената скука на настоящето да се оттегли.

Един момент от миналото му бе особено често използван като убежище. Самият той не бе изцяло сигурен в същината на онова, което си припомня. Отнемането на бордовите дневници се бе отразило на паметта му. Понастоящем в нея зееха празнини: места, в които събитията от различните години оставаха изолирани.

Понякога той си мислеше, че трябва да изпитва благодарност за тези празнини.

Във всеки случай, задрямал върху пясъка, той избра да си припомня усещането на ситост и топлина. Лекото стържене на пясъчинките под корпуса напомняше за познато чувство, което обаче се изплъзваше от мисълта му, неуспяло да изплува от дълбините на паметта. Всъщност той не се постарал да го улови. Достатъчно беше, че се е вкопчил в отдавнашния спомен за усещане на топлина, задоволение и удовлетворение.

Гласовете го откъснаха от размисъла.

— Това ли е? И казваш, че е бил тук... колко беше, тридесет години?

Акцент придружаваше думите. Джамаилски акцент, помисли си Парагон. И то от самата столица. Хората от южните провинции предъвкваха крайните съгласни. Това корабът си спомни, без да се сеца за източника на знание.

— Да, това е — отвърна втори глас, по-възрастен от първия.

— Няма как да е прекарал тук тридесет години — настоя първият. — Кораб, стоял тридесет години на плажа, отдавна ще е прояден от червеи и покрит с водорасли.

— Освен ако не е изработен от магическо дърво — отвърна по-възрастният събеседник. — Живите кораби не изгниват, Мингсли. А налепите и червеите не ги смятат за вкусни. Това е само една от причините тези съдове да са толкова скъпи и тъй търсени. Те издържат цели поколения само срещу незначителна част от поддръжката, която изисква един обикновен кораб. В открито море те сами се грижат за себе си. Видят ли препятствие на пътя, ще уведомят кормчията си. А някои от тях могат да плават почти изцяло сами. И кой друг съд ще те предупреди, че товарът ти е започнал да се размества, или че трюмът е прекалено пълен? Пуснат по вода, един вълшебен кораб е нещо удивително, което трудно може да се опише! Кой друг плавателен...

— Ама разбира се. И би ли ми обяснил защо този кораб е бил извлечен на сушата и изоставен?

По-младият глас звучеше изключително усъмнен. Личеше, че този Мингсли не се доверява на събеседника си.

— Знаеш колко суеверен народ са моряците. — В думите му Парагон почти можа да различи свиването на рамене. — Смята се, че този кораб носи лош късмет. Много лош късмет. Не се притеснявам да ти го кажа, защото, ако не го сторя аз, някой друг ще ти съобщи. Парагон е убил много хора, включително собственика и сина му.

Мингсли се замисли.

— Ако ще го купувам, няма да го купувам за плаване. Съответно, не очаквам да платя цената като за кораб. Щом ще се правим на честни, ще ти кажа, че ме интересува материалът му. Чувал съм множество чудати неща за това дърво. Не става дума само за способността на тези кораби да говорят. Това съм го виждал в пристанището. Разбира се, чужденец като мен не е особено приветстван на Северната стена, където спират живите кораби. И все пак съм ги чувал как говорят. Струва ми се, че щом можеш да накараш една резбована на носа фигура да оживее, нищо не пречи да го постигнеш и с нещо по-малко от същото дърво. Имаш ли представа колко биха платили за нещо подобно в Джамаилия? Дървена играчка, която се движи и говори, наистина жива?

— Нямам представа — каза по-възрастният.

Младият му събеседник се изсмя саркастично.

— Не се и съмнявам! Обзалагам се, че подобно нещо никога не ти е хрумвало, нито на някой друг от местните. Нали се разбрахме да

бъдем честни, човече? Как така подобна ценност е останала тук непокътната цели три десетилетия?

— Не зная.

Отговорът на другия бе произнесен прекалено бързо, за да бъде искрен.

— Не знаеш — със съмнение повтори Мингсли. — През цялото време, откакто Бингтаун съществува на Прокълнатия бряг, никой от жителите му не си е направил труда да изнася магическо дърво. И не само това: единственият артикул, изработван от този удивителен материал, са корабите. Хайде, изплюй камъчето. Големината е условие за оживяването? Или дървото трябва да престои известно време в морска вода? Каква е уловката? Слушам те.

— Никой не е опитвал, защото... Бингтаун е необичайно място, Мингсли. Тук имаме наши си традиции, наш си фолклор, наши си суеверия. Когато прадедите ни напуснали Джамаилия и дошли тук в опит да колонизират Прокълнатите брегове... Повечето от тях са избрали да дойдат тук, защото не са имали друга възможност. Сред тях е имало престъпници, други са бягали от срама, който са посипали върху родовото си име, трети се намирали в изключителна немилост пред сатрапа. Идването им тук си е било едва ли не изгнание. Казали са им, че ако успеят да оцелеят, всяко от семействата има право да получи по двеста лефра земя и амнистия. Освен това сатрапът обещал, че ще бъдем оставени да се развиваме в мир, и че ще получим изключително право над стоките, които открием тук. В замяна на това той получава половината от печалбите ни. И дълго време това споразумение работеше.

— Но не и сега. — Мингсли се засмя подигравателно. — Как е възможно някой да смята, че подобно споразумение ще трае вечно? Сатрапите също са хора. А сатрап Косго е открил, че ковчежетата му са прекалено малки, за да могат да изплащат навиците на удоволствие, с които той се сдобил, докато чакаше баща си най-сетне да умре. Калсидските омайни билки никак не са евтини, а веднъж вкусиш ли ги, останалите треволяци престават да съществуват за теб. Така че той продаде на мен и на хора като мен парцели от Прокълнатите брегове, заедно с правото за търговия. И ние дойдохме, само за да бъдем посрещнати изключително негостоприемно. Държите се сякаш възнамеряваме да задигнем залька от устите ви, при положение, че

всички знаем как бизнесът само поражда нови приходи. Вземи за пример нас двамата. Този кораб е гниел тук в продължение на тридесет години, поне по твои думи, без да допринася никаква полза на стопаните си или на друг. Но ако го закупя, собственикът ще получи добра цена, ти ще си изработиш сносна комисионна, а аз ще притежавам от мистериозното магическо дърво.

Мингсли замълча, а събеседникът му не наруши разпрострялата се тишина. След няколко мига Мингсли продължи недоволено:

— Трябва да призная, че съм разочарован. Ако не греша, ти каза, че този кораб е оживял. Очаквах той да разговаря с нас. Ти не спомена, че е бил увреден. Да не би това да го е убило?

— Парагон говори само когато сам реши. Не се съмнявам, че той е чул всяка наша дума.

Младият изсумтя:

— Истина ли е това, корабе? Чу ли всичко, казано от нас?

Парагон не сметна за необходимо да отговаря. След известно време младежът изсумтя отвратено. Стъпките му бавно започнаха да обхождат кораба, последвани от по-тежката крачка на събеседника му.

След известно време Мингсли заговори отново.

— Боя се, приятелю, че това значително намалява сумата, която съм готов да предложа за този кораб. Първоначалното ми предложение бе основано на идеята, че ще отрежа фигурата от носа, за да я отнеса в столицата Джамаилия и да я продам. Или, по-вероятно, щях да я даря на сатрапа в замяна на нови земи. Но в този му вид... дори и магическо дърво да е, фигурата е изключително грозна. Кой е насякъл лицето така? Дали ще се намери занаятчия, който да го възстанови?

— Вероятно — плахо се съгласи събеседникът. — Но не зная дали това би се оказало разумно. Очаквах, че проявяваш интерес към Парагон в качеството му на жив кораб, а не като източник на материал. Сигурно си спомняш, че още в самото начало те предупредих: още не съм разговарял със собствениците. Не исках да повдигам въпроса пред Лъдчънсови преди да съм се убедил в сериозността на намеренията ти.

— Давад... Наистина ли ме смяташ за толкова наивен? Нима не виждам, че става дума за една захвърлена черупка? Собственикът ще се радва на възможността да се отърве от него. Ако този кораб можеше да плава, нямаше да стои забравен на плажа.

Давад помълча известно време.

— Не мисля, че Лъдчънсови биха се съгласили да го продадат с такава цел. — Той си пое дъх. — Мингсли, съветвам те да размислиш и да се откажеш. Едно е да закупиш кораба и да го преустроиш. Онова, което ти замисляш, е нещо съвсем друго. Никой от Търговците не би имал нещо общо с теб, ако изпълниш намерението си. А моето съдействие ще се окаже съкрушително за името ми.

— В такъв случай те съветвам да бъдеш дискретен, когато им предаваш предложението ми. Както аз самият проявих интереса си към коритото дискретно. — Сега в гласа на Мингсли се долавяше снизхождание. — Известно ми е, че сред бингтаунските Търговци съществуват множество суеверия. Съответно, нямам намерение да ги оспорвам. Ако предложението ми бъде прието, ще спусна кораба по вода и ще го изтегля на друго място, преди да го обезкостя. Изчезналото по-бързо се забравя. Това устройва ли те?

— Би трябвало да ме устройва — притеснено промърмори повъзрастният. — Би трябвало.

— Какво е това униние? Ела, да вървим обратно в града. Вечерята е от мен. „При Суска“. Трябва да признаеш, че това е щедро предложение, защото съм виждал тамошните цени, виждал съм и по колко ядеш. — Младежът сам се засмя на думите си. Кикотът му си остана самотен. — По-късно вечерта ти ще се свържеш с Лъдчънсови и дискретно ще им представиш предложението ми. Всички ще спечелят от това. Пари за собствениците, за теб комисионна, голям товар ценно дърво за моите съдружници. Покажи ми къде е лошият късмет в това, Давад.

— Не мога — тихо отвърна по-старият. — Но се опасявам, че ти самият ще го откриеш. В момента този кораб може и да мълчи, но той е жив и притежава собствено съзнание. Опиташ ли се да го натрошиш на цепеници, уверявам те, че той няма да мълчи дълго.

Младият се засмя весело.

— Ти правиш това нарочно, за да възбудиш интереса ми, Давад, не си мисли, че не зная. Да вървим. Някои от съдружниците ми много биха искали да се срещнат с теб.

— Ти обеща, че ще бъдеш дискретен! — възрази другият.

— О, уверявам те, че бях предпазлив. Само че не мога да очаквам предплата единствено въз основа на неясно обещание. Те

искат да знаят какво и от кого купуват. Но до един са дискретни хора, уверявам те.

Дълго време Парагон остана заслушан в оттеглящите се стъпки. В един момент незначителният им звук бе погълнат от по-настойчивото шумене на вълните и крясъците на чайки.

— Натрошен на цепеници. — Парагон изпробва звученето на фразата. — Не звучи приятно. Но пък поне ще бъде по-интересно от стоенето тук. И има вероятност да ме убие. Вероятност.

Тази вероятност му доставяше удоволствие. И покрай всичко друго, му предоставяше нова тема, около която да съсредоточи размисъла си.

ГЛАВА ТРЕТА

ЕФРЪН ВЕСТРИТ

Ефрѐн Вестрит умираше.

Роника се вгледа в слабеещото лице на съпруга си и се опита да осъзнае тази мисъл. Ефрѐн Вестрит умираше. Прилив на гняв, последван от раздразнение, споходи осъзнаването. Как можеше той да ѝ причини това? Да умре точно сега и да я остави сама да се оправя с всичко?

Някъде под разбушувалите се вълни на тези емоции леденото течение на мъката се опитваше да я придърпа към дълбините и да я удави. Тя ожесточено се сражаваше с него, бореше се да задържи само гнева и раздразнението. *По-късно*, казваше си Роника. *По-късно*, когато съм преживяла всичко и съм сторила всичко, което трябва да сторя. Тогава ще спра и ще чувствам. *По-късно*.

В момента тя просто стискаше устни до болка, натопи кърпата в благоуханна вода и внимателно попи лицето му, а после и отпуснатите ръце. Съпругът ѝ се размърда, но не дойде в съзнание. Роника и не очакваше. Вече два пъти днес тя му бе давала маков сироп, за да успокои болката. И поне за момента изглеждаше, че лекарството е помогнало. Дано.

Тя отново попи брадата му. Тромавата Рейч отново му бе позволила да се окапе с бульон. Явно за тази жена усърдието бе несъществуващо понятие. Може би Роника трябваше да я изпрати обратно при Давад Рестарт, макар да не ѝ се искаше: ставаше дума за млада и интелигентна жена, която не заслужаваше да свърши като робиня.

Давад я бе довел в дома им без предупреждение. Роника бе заключила, че Рейч била негова роднина или гостенка: в моментите, в които девойката не се взираше, загледана в нищото, изящният ѝ изказ и маниерите издаваха благороден произход.

Давад бе съумял да шокира Роника, предлагайки ѝ девойката за слугиня — с обяснението, че не се осмелявал да я държи у дома си. Разяснения относно тези си думи той не предостави, а самата Рейч

изобщо отказваше да обсъжда темата. Роника предполагаше, че ако я изпрати обратно при Давад, въпросният ще свие рамене и просто ще я изпрати в Калсид, където да бъде продадена в робство. В Бингтаун Рейч оставаше слугиня, която имаше шанса да получи собствен живот, стига да опиташе. Но тя отказваше да се примири с променената си роля: подчиняваше се на възложените ѝ нареждания, но без никакъв ентузиазъм.

Всъщност с напредване на седмиците на Роника започваше да ѝ се струва, че Рейч работи с все по-голяма неохота. Вчера стопанката на дома я бе помолила да се погрижи за Силдин, а младата жена я бе изгледала втрещено. Момчето бе едва на седем, но въпреки това предполагаемата слугиня изпитваше странна неприязън към него. Тя бе започнала да клати глава, мълчаливо и усилено, докато Роника не бе я отпратила да работи в кухнята. Може би с тези изпълнения Рейч се опитваше да открие границите на търпението на новата си господарка. В такъв случай ѝ предстоеше откритието, че Роника Вестрит не е от жените, които заръчват слугите им да бъдат бити или орязват дневните им дажби. Ако Рейч не можеше да открие желанието да приеме удобния живот с леки задължения в заможна къща, то трябваше да се върне обратно при Давад и впоследствие да зачака съдбата си за продан. Това беше всичко. И то беше жалко, защото тя имаше потенциал.

Бе жалко и по още една причина: Давад беше проявил любезност, предлагайки услугите на Рейч, но с тази си постъпка се бе доближил опасно близо до търгуването с роби. Роника никога не бе очаквала, че ще види представител на старите родове да участва в подобна дейност.

Тя тръсна глава, прогонвайки мислите за девойката и Давад. В момента имаше да мисли за други, много по-важни неща от киселото настроение на Рейч и Давадовото залитане към полулегалните професии.

В крайна сметка Ефрън умираше.

Това знание я прободеше за пореден път. То беше като треска в стъпалото, която човек не може да открие и да извади. И пробождането от невидимата острота съпровождаше всяка крачка на Роника.

Ефрън умираше. Нейният едър, дързък съпруг, нейният сияен и красив капитан, баща на децата ѝ и неин най-близък спътник внезапно

се бе превърнал в рухнала купчина плът, която се потеше, стенеше и прохленчваше като дете. Тя си спомняше, че в сватбения им ден не бе могла да обгърне с две ръце ръката на своя младоженец. Сега въпросната ръка по нищо не се отличаваше от суха пръчка, напъхана в чувалче с месо.

Роника отново се загледа в лицето му. То бе изгубило обветреността на морските ветрове и пръски; почти придобило цвета на ленените чаршафи, сред които лежеше. Косата на съпруга ѝ пак си оставаше черна, но блясъкът на здравина бе изчезнал. Само на моменти той се връщаше, но породен от лепкавостта на пот. Не, трудно беше да открие някаква прилика с онзи Ефрън, когото тя бе обичала в продължение на тридесет и шест години.

Възрастната жена премести кърпата и купата настрана. Знаеше, че трябва да остави съпруга си да почива. Това бе всичко, което тя можеше да стори за него. Да го поддържа чист, да му дава успокояващи болката лекове и да го оставя да спи. С огорчение тя си помисли за всички планове, които двамата бяха съставяли — в онези дълги разговори до зори, когато двамата лежаха прегърнати, захвърлили завивките и милвани от процеждащия се през прозорците нощен хлад.

— Когато момичетата пораснат, омъжим ги и те подекат свой живот — обещаваще ѝ той, — двамата с теб, момичето ми, също ще си поживеем. Намислил съм да те отвлека до Уханните острови. Какво ще кажеш? Дванадесет месеца чист морски въздух, в които единственото ти задължение е да бъдеш жената на капитана. А когато пристигнем, изобщо няма да бързаме да вземаме товар. Двамата ще отидем до Зелените планини. Един от тамошните вождове непрекъснато ме кани да посетя селото му. Ще яздим по едно от техните чудати магаренца, право до ръба на небето, и...

— Бих предпочела да остана тук, с теб — винаги бе отвърщала тя. — Бих предпочела да те виждам край себе си за цяла година, за да наблюдаваме смяната на сезоните. През пролетта бихме могли да отидем до имението сред хълмовете. Ти никога не си виждал тамошните дървета разцъфтели в червено и оранжево, без нито едно листенце. И поне веднъж бих искала да изстрадаш заедно с мен прибирането на мафа. Да ставаш всяка сутрин преди зазоряване, да будиш работниците, да ги изпращаш да прибират узрелите зърна,

преди слънцето да е огряло плантацията и да е пресушило сочността им. Заедно сме от тридесет и шест години, но ти нито веднъж не си ми помагал за това. Като се замисля, през всичките тези години ти никога не си си бил у дома по времето, когато брачното ни дърво разцъфва. Никога не си виждал как розовите пъпки набъбват и се разгръщат, пълни с ухане.

— И за това ще има достатъчно време. Букетите и работата няма да ни избягат, когато момичетата пораснат и дълговете бъдат платени.

— И тогава ти ще бъдеш само мой в продължение на една година — заплашваше го тя. А той винаги обещаваше:

— Да, цяла година. Сигурно ще съм ти омръзнал много преди края й: в един момент ще ме молиш да се върна в морето и да те оставя да спиш спокойно.

Роника зарови лице в шепите си. Да, тя получаваше исканата година, но, жестоки богове, точно по такъв начин ли трябваше да се изпълни желанието й? Цяла есен Ефрън бе кашлял, трескав и със зачервени очи, по цял ден загледан в морето — в онези дни, когато се чувстваше достатъчно добре, за да приседне в кревата.

— Само да е посмял да не се грижи добре за тях — изръмжаваше той всеки път, когато небето потъмнееше от буреносни облаци. Мислите му не се отделяха от Алтея и *Вивачия*. Той бе поверил кораба на Кайл с изключителна неохота: бе искал да повери командването му на Брашън, едно никому неизвестно хлапе. Седмици спорове бяха необходими на Роника, за да го накара да прозре как би изглеждала тази постъпка в очите на останалите в града. Та Кайл беше негов зет, доказал се като капитан на борда на цели три други кораба. Ако начело на *Вивачия* се окажеше не той, а някой си Брашън, това би представлявало истинска обида, захвърлена в лицето на неговия зет и целия му род: семейство Хейвън не принадлежеше към Търговците, ала пак заемаше място сред старите родове на Бингтаун. А като се вземеше предвид състоянието на финансите на рода Вестрит, рискът от наскърбяване не беше нещо, което те можеха да си позволят. По тази причина миналата есен Роника бе убедила съпруга си да повери безценната си *Вивачия* на Кайл, а самият той да пропусне един курс, за да даде почивка на дробовете си.

С настъпването на зимата, смрачила небесата и покрила улиците с белота, той бе престанал да кашля. Тогава Роника бе решила, че той

започва да оздравява, само за да бъде вцепенена от откритието, че съпругът ѝ вече не се намира в състояние да стори каквото и да било: в началото славният капитан се задъхваше след една обикновена обиколка на къщата. Скоро след това Ефрън спираше да поема дъх при прехода си между спалнята и салона. А пролетта го завари в неспособност да се придвижва сам.

Тази година той най-сетне бе присъствал на разцъфването на сватбеното им дърво. При затоплянето на времето клонките очаквано се бяха разпъпили. И през тези няколко седмици състоянието на Ефрън престана да се влошава, макар и да не се доближаваше до подобрене. Роника седеше край креслото му и шиеше или се занимаваше със сметките, а съпругът ѝ резбоваше парчета слонова кост или изплиташе малки въжени постелки. Двамата често разговаряха за бъдещето; той изразяваше притеснението си за кораба и дъщеря си. Разговорите за Алтея ставаха свидетели на единственото неразбирателство между съпруг и съпруга. Но в това нямаше нищо необичайно. Двамата бяха спорили по този въпрос още след раждането ѝ.

През цялото това време Ефрън така и не бе склонен да признае, че е разглезил малката им дъщеря. В онази ужасяваща година на зараза чумата бе отнесла синовете им един след друг. Дори и сега, почти две десетилетия по-късно, Роника все още усещаше онази мъка в гърдите си, когато се сетеше за това. Трима синове, три искрящи от живот момченца, починали в рамките на една и съща седмица. Кефрия бе оцеляла по чудо. Тогава Роника бе смятала, че тази загуба ще ги влуди: болестта бе лишила дървото на брака им от всичките му мъжки цветове. Но Ефрън бе насочил вниманието и надеждите си към рожбата, притаила се в утробата ѝ. Подобно внимание той не бе проявявал към Роника по време на нито една от предишните ѝ бременности. Дори бе отложил тогавашното си отплаване с две седмици, за да присъства на раждането.

Бебето се оказа момиче. Роника очакваше Ефрън да се разочарова, но нищо подобно не се случи. Вместо това той започна да обсипва малката си дъщеря с внимание — може би смяташе, че волята му ще може да я превърне в наследник. Той бе окуражавал упоритостта и буйния ѝ нрав до степен, докарала майка ѝ до отчаяние. И винаги защитаваше дъщеричката си с оправдания за оживен дух. На Алтея нищо не биваше отказвано; а когато един ден тя поиска да

придружи баща си на следващото му пътуване, Ефрѝн и тук даде съгласие. Пътуването бе кратко; Роника посрещна кораба на пристанището, убедена, че ѝ предстои да се срещне с момиче, на което са втръснали отвратителните условия на борда. Вместо това тя бе зърнала дива майmunка да се мята сред въжетата, с подстригана по момчешки тъмна коса, с голи крачка и ръце. И от този момент Алтея бе започнала да плава с баща си. А сега плаваше без него.

Двамата бяха спорили и за това. Роника бе употребила цялото си красноречие, за да убеди съпруга си да остане. В случая болестта му се бе превърнала в неин съюзник, защото без нея пълното ѝ красноречие не би се оказало достатъчно.

Роника бе смятала, че Алтея също ще си остане у дома. Какво щеше да търси тя на борда на кораб без баща си? Но когато бе споделила това си виждане с Ефрѝн, той бе останал смаян.

— Семейният ни кораб да напусне пристанището без никой от рода ни на борда? Имаш ли представа що за лош късмет би могло да породи това, жено?

— *Вивачия* още не се е събудила. А и Кайл би трябвало да бъде достатъчен, все пак той е част от семейството ни вече петнадесет години! Нека Алтея остане у дома за известно време. Това ще се отрази добре на кожата и косата ѝ, а и хората ще могат да я видят. Тя приближава времето да си намери съпруг, Ефрѝн, или поне в което е редно да си намери ухажор. Само че няма как да бъде ухажвана, без да бъде видяна. Тя се появява веднъж, най-много два пъти годишно — на Пролетния бал или на някое от жътвените празненства. На улицата рядко я разпознават. А когато синовете на Търговските семейства все пак я видят, тя ходи с панталони, куртка, стегната коса и потъмняла кожа. Това не е начинът, по който трябва да представяме дъщеря си в обществото, за да се омъжи подобаващо.

— Подобавашо? Защо да не се омъжи за онзи, който я прави щастлива, както сторихме ние? Вземи за пример Кефрия и Кайл. Помниш ли как всички бяха настръхнали, когато позволих на някакъв калсидски капитан да започне да ухажва голямата ми дъщеря? Но аз знаех, че той е достоен мъж, тя също познаваше сърцето си. Сега и двамата са щастливи. Виж децата им, здрави като чайки. Не, Роника. Ако някой би харесал Алтея единствено напудрена и държана на каишка, то такъв човек не е подходящ жених за нея. Нека тя бъде

видяна от мъж, който се възхищава на духа и силата ѝ. Много скоро тя ще трябва да стане дама, съпруга и майка. Съмнявам се, че тази монотонност ще ѝ допадне. Да оставим момичето да си поживее, докато все още разполага с тази възможност.

Тези думи бяха задъхали Ефрѝн; той уморено се бе отпуснал обратно върху възглавниците.

Роника, заради болестта му, преглътна гнева си, породен от небрежното му захвърляне на собствения ѝ живот, и завистта, изпитвана към безгрижието на дъщеря си. Тя бе премълчала и факта, че състоянието на семейните финанси е много вероятно да наложи Алтея да се омъжи именно по сметка. В мрачните си мисли възрастната жена пресмяташе, че ако успеят да укротят девойката, биха могли да я предложат за съпруга на някой от кредиторите си, за предпочитане някой щедър от тях, който би се съгласил да опрости дълговете вместо сватбен подарък.

Но тогава тя бавно бе поклатила глава. Не. По собствения си фин начин Ефрѝн бе загатнал най-уязвимата ѝ позиция. Роника се бе омъжила за него, защото го бе обикнала. Точно както Кефрия не бе могла да устои на русолявия чар на Кайл. Семейството наистина се намираше в трудно положение, но въпреки това Роника се надяваше, че Алтея също ще склучи брак с мъж, когото обича.

Сега тя погледна с мъка към мъжа, когото още обичаше.

Следобедното слънце караше Ефрѝн да се мръщи в съня си. Съпругата му безшумно се надигна, за да отмести пердето. Гледката, представяна от прозореца, вече не ѝ доставяше удоволствие. Някога бе поглеждала към брачното им дърво с огромно удовлетворение. Сега то стоеше почерняло и безлистно наред лятната градина, оголяло като скелет. Споходена от внезапни тръпки, жената побърза да дръпне завесата.

Съпругът ѝ с такова нетърпение бе очаквал времето, в което ще види дървото да разцъфва. Но тази пролет дървесната зараза, която до този момент винаги подминаваше дървото, връхлетя отгоре му. Пъпките бяха изсъхнали и опадали; нито една не се отвори. А миризмата на гниенето им напомняше погребални треви. Никой от двамата не спомена това като лоша поличба — и двамата не бяха от религиозните люде. Но скоро след това Ефрѝн отново бе започнал да

кашля: слаби и мъчителни сухи напъни. Сухи до деня, в който мъжът бе забелязал първите капчици кръв по носната си кърпа.

Това лято се оказваше най-дългото в живота на възрастната жена. Жежките дни бяха същинско мъчение за съпруга ѝ. Той бе заявил, че вдишването на задушния влажен въздух му напомня на вдишването на собствената кръв — и бе започнал да храчи нови секрети в потвърждение. Тялото му бързо се бе стопило, лишено и от волята, и от апетита да се подхранва. Въпреки това за смърт не се говореше. Тя оставаше надвиснала над целия дом, по-потискаща и от влагата на лятото; Роника отказваше да ѝ придава допълнителна плътност, като говори за нея.

Все още станала, жената внимателно премести масичка в близост до стола си. Отгоре ѝ тя постави счетоводните книги, мастилото, перодръжката и няколко разписки, които трябваше да бъдат внесени.

Роника пристъпи към работа намръщена. Числата, които дребната ѝ и прецизна ръка внасяше, определено не променяха настроението към по-добро. Делото ѝ се превръщаше в още по-мъчително заради знанието, че при следващото си събуждане Ефрън ще настоя да прегледа сметките. Години наред той не бе проявявал никакъв интерес към делата, свързани с фермите, овощните градини и останалите им земи, а сега настояваше.

— Доверявам се на твоите умели ръце, мила — отвърщаше ѝ той в случаите, когато съпругата му се обърнеше за съвет към него. — Аз се грижа за кораба, за да се уверя, че ще го видим изплатен още докато съм жив. Останалото поверявам на теб.

Едновременно опияняващо и ужасяващо се бе оказало подобно доверие. Не беше необичайно съпругите да се разполагат с богатството, което са донесли със себе си под формата на зестра, а много от жените се занимаваха и с далеч по-големи отговорности. И въпреки това постъпката на Ефрън Вестрит почти бе скандализирала цял Бингтаун — нечувано бе някой открито да повери грижата за цялата си собственост на съпругата. По онова време на подобни дела вече не се гледаше с тъй добро око; смяташе се, че това е проява на лош вкус и връщане към навиците на първите заселници. Иновативността бе част от същината на Търговците, но със забогатяването им бе станало модерно пълното лишаване на жените от

подобни задължения. Оказването на подобно доверие се смяташе за плебейско и наивно.

Още от самото начало Роника разбираше, че Ефрън е поверил на грижите ѝ не само богатството си, но и своята репутация. И тя се бе зарекла да се докаже като достойна за тази проява на доверие. В продължение на повече от тридесет години делата им бяха процъфтявали. Лоши реколти, болести по растенията и неочаквани слани не бяха липсвали, но винаги се намираше нещо, което да компенсира проблема: богат добив от плодовите дървета спасяваше зърното или овцете даваха богата вълна, която да преодолее некачествената овощна реколта. Ако не беше огромният дълг, предизвикан от построяването на Вивачия, семейството им щеше да се нареди сред най-заможните. Дори и в сегашното си състояние те живееха отлично, а в някои случаи и повече.

Но не и през последните пет години. През този период положението им бе спаднало в началото до сносно, а по-късно и до състояние, което Роника определяше като неспокойно. Парите изчезваха почти със същата бързина, с която пристигаха; започваше да ѝ се струва, че не минава ден, без тя да моли определен кредитор за седмица или ден отсрочка. Отново и отново тя бе посещавала Ефрън, за да го моли за съвет. Той се бе ограничил до препоръката за продажба на недостатъчните източници на доход. Но точно в това се състоеше проблемът. Повечето от фермите и овощните им градини не бяха изменили продуктивността си, само че продукцията им сега се оказваше изправена срещу конкуренция, липсвала преди: зърно и плодове от Калсид, много по-евтини заради произвелата ги робска ръка. Проклетата Война на Алените кораби на практика бе затворила Севера за търговия. Изпращаните натам товари никога не достигаха целта си, което означаваше загуба на печалбите. Всеки път, когато съпругът ѝ и дъщеря ѝ отплаваха, Роника не спираше да се притеснява. От своя страна Ефрън поставяше пиратите в една категория с морските бури: просто поредната от опасностите, с които всеки добър капитан трябва да се съобразява. След някои от пътуванията си той разказваше за сблъсъци с престъпнически кораби, но всяка една от тези истории притежаваше щастлив завършек — никой пиратски съд не можеше да застраши жив кораб. В случаите, когато тя се опитваше да му обясни за степента, в която войната и пиратите ги засягат, съпругът ѝ просто се

засмиваше и ѝ казваше, че той и Вивачия ще трябва да положат големи усилия. В онези времена той не бе проявявал интерес към счетоводните книги, нито намерение да се вслушва в мрачните разкази на останалите търговци. Ефрѝн умееше единствено да вижда успеха на собствените си пътувания — и факта, че дърветата и нивите продължаваха да дават плод. Това му поведение бе вбесявало Роника. Понякога съпругът ѝ се бе излъгвал да посети някоя от земите им: но след един бегъл оглед на тамошните книжа отново изчезваше в морето, отвеждайки Алтея със себе си, а съпругата му оставаше да се оправя сама.

Веднѝж тя дори се бе осмелила да каже, че може би е време да възобновят търговията по Дѝждовната река. Семейството им притежаваше и правата, и създадените контакти, а също и жив кораб. По времето на баба му и баща му това място бе представлявало главният източник на стоки за продан. Но след епидемията от чума Ефрѝн бе отказвал да навлиза в тази река. Липсваха конкретни доказателства, че болестта е дошла именно от Дѝждовните земи. Пѝк и кой би могъл да определи мястото, където се заражда дадена зараза? Нямаше смисъл да се самообвиняват и сами да се лишават от най-доходния си участък. Ала Ефрѝн само бе поклатил глава и бе накарал съпругата си да обещае, че никога повече няма да повдига тази тема. Самият той нямаше нищо против Дѝждовните Търговци и не отричаше екзотичността и красотата на стоките им. И въпреки това си бе вътълпил, че човек не може да търгува с магия, дори и в съвсем незначителна степен, без да си плати за това. И добавяше, че би предпочел да мизерства, отколкото да рискува.

Първо тя бе продала ябълковата градина, заедно с малката винарна, с която тѝй се бе гордяла. Лозите също бяха продадени, също мъчително: тях Роника бе закупила много скоро след сватбата си. В действителност това бе първата ѝ сделка, дълги години радвала я с процѝфтяването на дърветата. Но сега, десетилетия по-късно, тя ги бе продала: сантименталността не бе ѝ попречила да осъзнае предложената ѝ цена. Приходите от тази продажба представляваха една година спокойствие. И така бе продължило. Войната и пиратите продължаваха да затягат финансовата примка около шията на Бингтаун, което бе принудило Ефрѝновата съпруга да жертва парцел след парцел в името на останалите имоти. Тази наложителност ѝ

причиняваше срам: Роника произлизаше от рода Карок, друго от първите Търговски семейства в Бингтаун.

Нещата, които тя виждаше около себе си, пораждаха нови и нови тревоги. В Бингтаун навлизаха нови, стръвни прекупвачи, които изкупуваха старите земи и донасяха със себе си промяна. Именно те доведоха тук търговията с роби, в началото само като рядко и преходно пристанище преди крайната цел (Калсид), а впоследствие все по-оживено. Изглеждаше, че робите надминават всяка останала стока. И не всички от тях биваха отвеждани. Все повече и повече ниви и овощия биваха обработвани от роби. Разбира се, притежателите твърдяха, че става дума за доброволно продаващи труда си слуги, но всички знаеха как неефективните сред тези *слуги* често отпътуват към Калсид, за да бъдат препродадени. Сред тези работници започваха да се срещат хора с робски татуировки — друг калсидски обичай, придобил популярност в столицата и започнал да се просмуква в Бингтаун. Всичко това е по вина на тези новодошли, мрачно си помисли Роника. В Бингтаун те бяха пристигнали от град Джамаилия, ала атмосферата, която донасяха със себе си, изглеждаше внесена право от Калсид.

Официално законът в Бингтаун забраняваше притежаването на роби освен за препродажба, но това не изглеждаше да притеснява новодошлите. Няколко подкупа се оказваха достатъчни, за да могат данъчните чиновници на сатрапа да решат, че окованите пътници с татуирани лица в действителност са обикновена наемна ръка, а не роби. Съветът на Търговците се бе оплаквал напразно. Дори някои от семействата на първите заселници бяха започнали да пренебрегват закона против робовладелието. Хора като Давад Рестарт. Явно той не подбираше средства, за да оцелее в тези трудни времена. Самият той бе загатнал за тази промяна по време на един разговор миналия месец, когато Роника бе споделила с него тревогата си за пшеничните си поля. Привидно случайно той се бе впуснал в гласни размишления за степента, в която използването на роби намалявала разходите. Бе последвал намек, че той е в състояние да осигури набавянето на съответната работна ръка — само срещу малък дял от печалбите.

Роника се срамуваше да се замисля за изкушението, което беше изпитала тогава.

По време на нанасянето на последната противна разписка шумоленето на пола привлече вниманието ѝ — Рейч бе влязла в стаята. Роника я погледна. Толкова ѝ бе втръснало да гледа смесицата от гняв и тъга, неизменно залепена върху лицето на слугинята. Едва ли не младата жена очакваше от нея да отмени всичките сполетели я неправди. Толкова ли не можеше да види, че Роника си има достатъчно проблеми покрай умирация си съпруг и финансовите затруднения? Старицата знаеше, че Давад е проявил искрено желание да помогне, изпращайки девойката при тях, но имаше моменти, в които ѝ се искаше глезлата просто да изчезне. Само че нямаше начин да се отърват от нея: без значение колко се дразнеше Роника от капризите ѝ, тя никога не би я изпратила обратно при Давад. Ефрън никога не бе одобрявал робството. От своя страна Роника смяташе, че това е нещо, за което повечето роби сами са си виновни. И въпреки това ѝ се струваше непочтително да изпрати в робство жена, която е помагала в гледането на болния ѝ съпруг. Без значение колко калпаво го е правила.

— Какво има? — остро попита възрастната жена. Въпрос, наложен от мълчаливото спиране на девойката.

— Давад иска да ви види, госпожо — промълви Рейч.

— Искаш да кажеш, че Търговецът Рестарт е дошъл да ни посети — поправи я Роника.

Другата мълчаливо кимна. Стопанката понечи да я скастри, но се отказа.

— Ще го приема в салона — заръча домакинята. Подир това проследи мрачния поглед на слугинята до вратата на стаята, където Давад вече изчакваше.

Както винаги, той носеше спретнати дрехи, в които повнимателният оглед откриваше дребни несъответствия. Панталоните му леко висяха около коленете, а бродираният жакет стоеше стегнат достатъчно силно, за да се изкриви грозно и да придаде на скромното шкембенце несправедливо огромни мащаби. Търговецът бе оформил косата си в къдрици с помощта на помада, но повечето от тях се бяха изправили, превръщайки се в мазни кичури. А дори и да не бяха, подобна прическа подходеше само на млад мъж.

По някакъв начин Роника успя да събере достатъчно сили, за да отвърне на усмивката му. Едновременно с това тя остави перодръжката върху масата и затвори книгата. Дано поне мастилото да бе засъхнало.

Домакинята понечи да се надигне, но Давад махна с ръка. Последващ негов жест пропъди Рейч. Самият той се приближи към леглото на Ефрън.

— Как е той? — попита Давад, свел до шепот ехтящия си глас.

— Сам виждаш — тихо отвърна Роника. И се постара да потисне раздражението си от лекотата, с която неочакваният гост бе сметнал, че има право да пристъпва край болничното ложе на съпруга ѝ. Жената преглътна и смущението си: появата му я бе заварила над счетоводната книга, с омастилена ръка и свъсени в пресметливост вежди. Тя правеше тези усилия да се успокои, защото знаеше, че Давад е дошъл с добри намерения. Изненадваше я само начинът, по който той смогва да съчетае уважавания си произход с непознаването на маниерите. Последния недостиг той демонстрира и сега, като си придърпа стол непоканен, та да приседне от другата страна на леглото. Роника мислено сгърчи лице, когато краката на стола шумно одраха пода. За щастие Ефрън не се размърда.

Вече седнал, пълничкият Търговец посочи към счетоводната книга.

— А там как са нещата?

— В същото състояние като финансите на останалите Търговци — заобиколи тя подпитването му. — Война, лоша реколта и пирати измъчват всички ни. Остава ни единствено да стискаме зъби в очакването на по-добри дни. Ами ти как си, Давад?

Този въпрос целеше да му напомни поне отчасти за обноските.

Ръката му с разтворени пръсти за момент се отпусна върху стомаха.

— И по-добре съм бил. Пристигам от трапезата на Фулерьон. Готвачът му се отличава с оскърбително неумение да си служи с подправките, само че езикът на Фулерьон не е способен да усети подобна тънкость. — Давад се облегна назад и въздъхна мъченически. — Какво пък, човек трябва да проявява учтивост и да яде, за да не наскърби домакина.

Роника трябваше да положи ново усилие, за да усмири раздражението си. Тя посочи към вратата.

— Бихме могли да продължим разговора си на терасата. Мисля, че храносмилането ти не би имало против чаша суроватка. — Жената понечи да се надигне, а Давад не се помръдна.

— Не е нужно да си правиш труда. Дошъл съм по бърза работа. Не чак толкова бърза, че да не приема чаша вино, разбира се. Вие с Ефрън притежавате най-добрата изба в Бингтаун.

— Не искам да притеснявам Ефрън — прямо каза тя.

— Ще се постарая да говоря тихо. Макар че, ако трябва да съм честен, бих предпочел да отправя предложението си към него, а не към съпругата му. Той скоро ли ще се събуди?

— Не. — Усетила задавянето си, Роника леко се закашля, за да го прикрие. — Но можеш да разкажеш предложението си на мен, а аз ще се погрижа да го предам на Ефрън веднага щом той се събуди.

Тя се престори, че е забравила за виното. Това беше дребнаво, но пък Роника бе придобила навика да извлича удоволствие и от най-малката победа.

— Разбира се, на всяка цена. Цял Бингтаун знае, че ти се разполагаш с кесията му. И с доверието му, естествено. — Давад кимна весело насреща ѝ: очевидно смяташе думите си за комплимент.

— Предложението? — напомни Роника.

— То идва от Фулерьон, разбира се. Мисля, че то беше единствената причина да ме покани на обяд. Наглецът си мисли, че аз си нямам друга работа, освен да бъда посредник между заможните семейства в града. Ако не смятах, че вие двамата с Ефрън ще имате полза от офертата му, изобщо нямаше да се занимавам. Пък и не исках да го настройвам срещу себе си. Той е един алчен дребен прекупвач, но... — Той сви рамене. — В днешно време човек не може да прави бизнес в Бингтаун без хора като него.

— И какво предложение те е изпратил да направиш?

— Да, разбира се. Става дума за крайбрежните ви земи. Той проявява интерес към тях.

Давад забеляза чинията с бисквити и плодове, която тя бе оставила край кревата, и си взе една бисквитка. Шокирана от думите му, Роника дори не обърна внимание:

— Те са част от наследствената територия на рода Вестрит. Предоставени от самия сатрап Есклепий.

— Да, ние с теб познаваме значимостта на подобни детайли, но новодошли като Фулерьон... — помирително поде посетителят.

— Те също разбират. Притежаването на тези земи прави от семейство Вестрит Търговски род. Те са били част от споразумението

със сатрапа. Двеста лефра плодна земя за всяко семейство, склонно да се засели на Прокълнатите брегове и търпи опасността край Дъждовната река. В онези дни не е имало наплив от желаещи. Всички знаят, че в бързите води на Дъждовната река тече странност. Тези земи и дялът от монопола над стоките от реката правят от семейство Вестрит Търговци. Наистина ли мислиш, че някой Търговски род би склонил да продаде тези си земи?

Вече не бе възможно тя да съдържа гнева си.

— Не беше нужно да ми изнасяш урок по история, Роника Вестрит — меко възрази Давад и си взе поредна бисквита. — Нужно ли е да ти напомням, че моето семейство е пристигнало със същата експедиция? Представителите на рода Рестарт са в същата степен Търговци като Вестритови. Известно ми е значението на тези земи.

— Тогава как така изобщо си се съгласил да ми отправяш подобно предложение? — разпалено попита жената.

— Защото половин Бингтаун знае за отчаяното ви положение. Помисли, жено. Вие не разполагате с възможността да наемете работници, които да обработват земите ви. За разлика от Фулърън. Тази покупка ще увеличи териториите му до степен, която ще му позволи да кандидатства за място в Съвета. Между нас да си остане, според мен това е и главната му цел. Не е нужно да му продаваш точно тези земи, макар че това беше желанието му. Предложи му някой друг парцел със същата площ; той вероятно ще се съгласи. — Давад се облегна назад с недоволно изражение. — Продай му пшеничните ниви. И без това не можеш да ги обработваш.

— Да ги продам, за да може той да се сдобие с място в бингтаунския Съвет, да разреши официално робите, да започне да обработва закупените от мен земи и да продава зърното на цени, с които аз не мога да се сражавам. Или ти. Или всеки друг честен Търговец. Помисли, Давад Рестарт. Това предложение не само ме подканва да предам семейството си, но и всички нас. И без това в Съвета ни са се намърдали достатъчно мошеници. Търговците едва успяват да удържат влиянието им. Нямам никакво намерение да продавам земя и съветническо кресло на поредния пристигнал наготово натрапник.

Давад понечи да отвърне остро, но се овладя. Сключил ръце върху корема си, той каза:

— Това е неизбежно, Роника.

В гласа му тя долови неподправено съжаление.

— Дните на Търговците отминават. Войните, пиратите: всичко това ни засегна прекалено дълбоко. Сега войните почти са приключили, но тези спекуланти тепърва започват да пристигат; като бълхи, връхлитащи умиращ заек. Те ще пресушат жилите ни. Нуждаем се от парите им, за да оцеляваме, затова те ни принуждават да продаваме евтино онова, за което сме плащали със собствените си кръв и рожби.

За момент гласът му потрепери. Роника неочаквано си припомни, че в годината на чума заразата бе отнела всичките му деца и го бе оставила вдовец. Той така и не се бе оженил повторно.

— Неизбежно е, Роника — повтори мъжът. — Оцелелите ще бъдат онези от нас, които са се научили да се приспособяват. В началото, когато семействата ни са се заселвали в Бингтаун, те са били бедни, гладни и неограничено приспособими. Ние сме изгубили тези качества. Превърнали сме се в онова, от което сме дирили спасение. Угоени традиционалисти, отчаяно борещи се да задържат монополите си. Единствената причина за презрението ни към новодошлите е фактът, че те в такава степен ни напомнят на нас. Или по-скоро на предците ни и историите, които сме чували за тях.

За момент Роника се чувстваше склонна да изрази съгласие. Тогава се появи гневът.

— Те нямат нищо общо с някогашните Търговци! Дедите ни са били вълци, а тези натрапници са лешояди. Първият Карок, стъпил на този бряг, рискувал всичко: разпродавал всичко, за да закупи дял от кораба, и обрекъл на сатрапа половината от печалбите си за двадесет години напред. И за какво? За правото да получи земя и гарантирано участие в монопола. Каква земя? Каквато успеел да обработва. Какъв монопол? Върху каквито стоки успеел да намери. И къде го изпращала тази великолепна сделка? На крайморска територия, наричана Прокълнатите брегове, на която дори божествата обръщат гръб. Какво открили тук заселниците? Непознати дотогава болести, странност, способна да отнеме разсъдъка в рамките на една нощ, и прокобата, че половината ни деца не са изцяло човеци.

Пребледнелият Давад напразно й правеше знаци да замълчи. Но Роника не спираше.

— Имаш ли представа какво е да си жена, Давад, и да носиш нещо в утробата си в продължение на три четвърти година, без да знаеш дали то е наследникът, когото семейството ти очаква с трепет, уродливо чудовище, което съпругът ти трябва да удуши със собствените си ръце, или може би нещо по средата? Сигурно знаеш как се чувства мъжът. Спомням си, че твоята Дорил забременя трикратно, а имахте само две деца.

— Които чумата отнесе — примирено призна Давад. Неочаквано той отпусна лице в шепите си, а Роника изпита съжаление. Тя съжеляваше за изреченото, съжеляваше и жалкото подобие на човек, останало без съпруга, която да му каже да прекрои туниката си и да смъмри шивача за грозно стоящите панталони. Тя съжеляваше и за всички тях, родени тук, където и трябваше да умрат, а в промеждутъка на двете събития да изпълняват споразумението, сключено от предците им. А най-лошата част от него бе, че всички те бяха обикнали Бингтаун, тучните му хълмове и долини. Свеж като джунгла, с черна и богата почва, чиста като кристал вода и обилен дивеч в горите — земя, предложила невъобразими богатства на изтерзаните имигранти, първи осмелили се да навлязат в тези земи. Същинският договор бе сключен не със сатрапа, на чието име се водеха териториите, а със самата земя. Красота и плодородие уравновесяваха заразата и смъртта.

Имаше и нещо друго — гордостта от това да назовеш себе си Търговец от Бингтаун, в дързостта не само да навлезеш сред странността на Дъждовната река, а и да я обявиш за свое притежание. Първите Търговци бяха опитали да се заселят в самото ѝ устие — домовете им бяха изникнали край реката, сред корените на дървета и протегнали мостове един към друг. Менящите височината води бяха струели под нозете им, а нощем буреносните ветрове бяха разклащали дървесните им домове. Понякога самата земя се разтърсвала в гърчове: в онези моменти реката потъмнявала до смъртоносно млечно бяло. И това продължавало ден, а може би месец.

В продължение на две години заселниците живели там, в противоборство с насекомите, треските и бързата река, която поглъщала всичко изтървано в нея. Но не тези затруднения бяха се превърнали в причината за оттеглянето им, а странността. Малката група на Търговците била изтласкана на юг от смърт, зараза и лудост — паника, която връхлитала жена наред работата ѝ или тласкала

някой мъж да се хвърли в реката. Триста и седем семейства изграждали първите заселници. След изминаването на три години оставали само шестдесет и два рода. И до днес от устието на Дъждовната река до Бингтаун се простираше редица изоставени поселища, показваща маршрута на изоставени домове. Едва тук, в Бингтаун, край бреговете на залива, впоследствие наречен Търговски, те бяха намерили поносима дистанция от реката и всичко онова, носено от струите ѝ. За семействата, избрали да останат като заселници край Дъждовната река, бе по-добре да се мълчи. Дъждовните Търговци бяха техни родственици и необходима част от същината на Бингтаун. И все пак...

— Давад... — Роника протегна ръка над Ефрън и леко докосна госта по рамото. — Прости ми. Заговорих прекалено остро за неща, които е по-добре да бъдат премълчавани.

— Няма проблем — излъга старият им приятел, все така заровил лице. В следващия миг той повдигна глава. — Онова, за което ние, Търговците, не обичаме да говорим, е честа тема за разговорите на новодошлите. Не си ли забелязала колко малко от тях са довели съпругите и дъщерите си? Те не са дошли тук да се установяват. Да, ще закупят земя, ще заемат места в Съвета и ще изцеждат богатства от Бингтаун, но ще продължават да се връщат в Джамаилия. Именно там те ще сключват бракове и ще държат жените си; там ще се раждат децата им; там те ще прекарат старините си, като изпратят някой от синовете си тук в замяна. — Давад изсумтя презрително. — Имигрантите от Трите кораба мога да уважавам. При пристигането им ние открито им казахме стойността на убежището им, а въпреки това те останаха. Но тези натрапници, които пристигат сега, се надяват единствено да оберат реколтата, която ние сме напоявали с кръвта си.

— Сатрапът е не по-малко виновен от тях — съгласи се Роника. — Той наруши споразумението, сключено от неговия предтеча Есклепий. Единствено нашият Съвет има правото да преотстъпва земя на новодошли. Имигрантите от Трите кораба дойдоха с празни, но склонни да работят ръце, затова те станаха част от нас. А новите пристигат стиснали документи за поземлена собственост и заграбват лефрите си без да се съобразяват кого и какво нанаяват. Фелко Трийвс встъпи в собственост на земите си над бирената долина на Търговеца Друр и ги превърна в пасбище. И сега потоците на Друр, които по-рано

бяха чисти като стъкло, са пожълтели от кравешка урина. Такава бира не може да се пие. Или когато Трудо Фелс огради гората, от която по-рано всички имаха право да секат дърва за огрев и мебели. Или...

— Всичко това е известно и на мен — уморено я прекъсна Давад. — Само горчилка ще ни донесе предъвкването на тези случки, Роника. Също както е безсмислено да се преструваме, че нещата пак ще тръгнат както преди. Няма. Това е само първият наплив на промяната. Можем да скочим върху вълната или да се оставим тя да ни удави. Нима мислиш, че когато процъфтяването на новодошлите проличи, сатрапът няма да продаде още земи? Тепърва ще пристигат още спекуланти. Единственият начин да оцелеем се свежда до приспособяването. Да се учим от тях, когато е нужно; да следваме техните методи, когато се налага.

— Разбира се. — Гласът на Ефрън напомняше ръждясала панта, отваряща се след дълъг застой. — Бихме могли да се научим да харесваме робството до степен, в която няма да се свеним да продадем собствените си внуци. И да приветстваме в залива си морските змии, които робовладелските кораби привличат с честото изхвърляне на умрял товар — тъкмо вече няма да имаме нужда от гробища.

Това беше дълга реч за един болен, принудила го да спре, за да си поеме дъх. Веднага след раздвижването му Роника се бе надигнала, за да вземе маковата отвара. Тя дори извади тапата от непрозрачната бутилка, но Ефрън бавно поклати глава.

— Не — каза той. Нов дъх трябваше да отmine преди следващите му думи. — Още не.

Болникът насочи уморения си поглед към Давад. Последният не се опитваше да скрие отвращението си от слабостта на Ефрън. И все пак, докато лежащият кашляше, Давад направи опит да се усмихне.

— Радвам се да те видя буден, Ефрън. Надявам се, че разговорът ни не те е смущавал.

В продължение на един миг Ефрън остана загледан в него. Сетне, с небрежната грубост на истински болните, той престана да му обръща внимание и се обърна към съпругата си.

— Някакви новини от *Вивачия*? — попита мъжът. По същия начин умиращ от глад би се поинтересувал за храна.

Роника колебливо поклати глава и остави бутилката обратно.

— Но скоро трябва да пристигне. Получихме вест от манастира, че Уинтроу вече е поел към дома.

Тези думи тя изрече с бодър тон, но Ефрън само извъртя глава.

— И какво ще направи той? Ще гледа замислено и ще поиска дарение за манастира си, преди да си замине? Това момче престана да съществува за мен, когато майка му го даде в жертва на Са. — Ефрън затвори очи и дълго време мълча. Едва следващата реплика повдигна клепачите му. — Проклет да е Кайл. Трябваше да се е върнал още преди седмици... Освен ако не е отвел кораба на дъното с все Алтея. Знаех си, че трябва да се доверя на Брашън. Кайл е добър капитан, но само човек с кръвта на Търговец умее истински да се оправи с жив кораб.

Роника почувства как бузите ѝ се наливат с руменина. Тя се чувстваше засрамена от начина, по който съпругът ѝ говореше за своя зет пред хора извън семейството.

— Искаш ли да хапнеш нещо, Ефрън? Жаден ли си? — попита жената, за да смени темата.

— Нищо не искам. — Той се задави. — Аз умирам. Искам проклетият кораб тук, за да мога да умра на палубата му и да го съживя. Така целият ми живот няма да е отишъл напразно. Нима това е прекалено много? Да искам да видя осъществяването на мечтата си? — Ефрън вдиша задавено. — Хайде, дай ми лекарството, Роника.

Тя отля от гъстия сироп в една лъжица и я приближи до устата на съпруга си. След като изпи маковата отвара, мъжът си пое дъх и кимна към каната. Водата той изпи на малки глътки; с хрипкава въздишка се отпусна обратно върху възглавницата. Бръчките върху челото му изглеждаха отпуснати, подобна слабост бе обхванала и устата. Погледа си той спря върху Давад, но не към неканения посетител бяха насочени думите му.

— Недей да продаваш нищо, любима. Потърпи. Щом умра върху палубата на кораба си, ще се погрижа *Вивачия* да ти служи добре. Двамата с нея ще се врязваме във вълните като никой съд досега. Нищо няма да ти липсва, Роника, обещавам ти. Просто поддържай курса; всичко ще се оправи.

С всяка следваща дума гласът му ставаше по-завален. Самата Роника затаи дъх едновременно с поредното му вдишване.

— Поддържай курса — повтори той. На съпругата му се струваше, че тези думи не са насочени и към нея. Изглежда макът вече го бе пренесъл на борда на обичния му кораб.

Омразните сълзи отново я връхлитаха. И неотклонно се бореха с решимостта ѝ да не ги пропусне. Те я задавяха до болка, която почти спря дъха ѝ.

Един бегъл поглед към Давад показва, че той не е проявил тактичността да извърне поглед, но поне изглеждаше смутен.

— Корабът — чу се да казва Роника. — Винаги за проклетия кораб става дума. Нищо друго не го интересува.

Би предпочела Давад да си мисли, че сълзите ѝ са породени именно от това, а не от гасненето на съпруга ѝ. Тя изхлипа, непростимо шумно, не може да се сдържа повече и трябваше да посегне към носната кърпичка, за да попие очи.

— Аз трябва да вървя — със закъснение осъзна Давад.

— Толкова рано? — по навик отвърна Роника. И успя да намери сили да отговори в съответствие с позицията си. — Много ти благодаря, че се отби. Позволи ми да те изпратя до вратата — додаде тя, за да не му позволи да си промени решението.

Старицата се надигна и леко намести завивката на Ефрѝн, който промърмори нещо за топсела. Давад я хвана под ръка, което Роника си наложи да изтърпи.

Извън мрачната стая на болника жената примижа. По-рано тя винаги бе изпитвала гордост от яркия си и просторен дом; сега слънчевата светлина, нахлуваща през огромните прозорци, ѝ се струваше остра и неприятна. И атриумът вече не ѝ доставяше предишната гордост — изоставен от грижите ѝ, той се бе превърнал в сбирщина вехнещи лиани и чезнещи цветя. Тя опита да си обещае, че след смъртта на Ефрѝн отново ще намери време да се погрижи за градината си. В следващия миг тази мисъл ѝ се стори противна и предателска — едва ли не очакване съпругът ѝ да почине по-бързо, за да може тя да се върне към работата в градината си.

— Мълчалива си — нетактично отбеляза Давад. В действителност тя съвсем бе забравила присъствието му, включително и допира.

Преди Роника да е успяла да състави учтивото си извинение, гостът мрачно добави:

— Но доколкото си спомням, когато Дорил почина, аз нямах за какво да говоря с никого.

Двамата вече доближаваха входната врата. Неочаквано той се обърна към нея и взе ръцете ѝ.

— Ако има нещо, което бих могъл да направя... каквото и да е... нали ще ми кажеш?

Ръцете му бяха влажни от пот, дъхът му миришеше на прекалено много подправки, а най-лошата част бе абсолютната искреност в очите му. Роника знаеше, че той е неин приятел, но в този момент можеше да мисли единствено за евентуалното бъдеще. По времето на Дорил Давад бе влиятелен мъж, винаги стегнат Търговец с отлични обноски, който устройваше приеми в дома си и просперираше не само във финансовите, но и в обществените си дела. Понастоящем огромният му дом се бе превърнал в поредица прашни и занемарени стаи, за която се грижеха безчестни и забравени слуги. Роника знаеше, че тя и Ефрън са сред малкото семейства, които все още включват Давад в гостите си. Когато Ефрън починаше, нима и тя щеше да се превърне в изолирана отломка като Давад — вдовица, която е прекалено възрастна за втори брак, но прекалено млада, за да остава да седи в някой ъгъл?

Страхът ѝ намери проява във внезапен изблик на горчилка.

— Каквото и да е, Давад? В такъв случай би могъл да платиш дълговете ми, да се погрижиш за прибирането на реколтата ми и да намериш подходящ съпруг на Алтея.

Дори тя остана стресната от собствените си думи. А Давад стреснато се вторачи в нея.

Роника рязко издърпа ръце от потните му длани.

— Прости ми, Давад — искрено каза тя. — Не зная какво ме прихвана...

— Няма значение — бързо я прекъсна мъжът. — Говориш с човек, който е заровил портрета на съпругата си, за да не му се налага да вижда вече изчезналото. В такива моменти казваш и вършиш неща... Можеш да разчиташ на мен, Роника. За каквото и да е. Аз съм твой приятел.

Застлана с бели плочи пътека отвеждаше до коня му. Давад неумело се покатери на седлото и повдигна ръка. Роника помахаше в отговор и няколко мига следи отдалечаването му. А после повдигна

очи, за да се вгледа в Бингтаун. За пръв път от разболяването на Ефрън тя истински обръщаше внимание на града.

Той се бе променил. Домът на семейството ѝ, подобно на голяма част от домовете на Търговците, се намираше върху хълм над пристанището. През дърветата по склона прозираха калдъръмени улици и бели постройки, а отвъд тях започваха синеещите се води на залива. От това място тя не можеше да види централния пазар, но бе сигурна, че е оживен както винаги: това бе факт, неизменен като изгряването на слънцето. Широките пазарни улици повтаряха извивката на брега. Централният пазар бе обширен, проектиран и издигнат със същото усърдие, което бива влагано в създаването на благородническо имение. Групи дървета разстилаха сенките си над малки градини, където пейки и столове подканяха уморения купувач към отпих. Сто и двадесет магазина с големи витрини и приветстващи врати предлагаха артикули. В слънчев ден като днешния дюкянните разпъваха пъстри тенти, за да примамват клиенти със сянката си.

Роника се усмихна. Майка ѝ и баба ѝ винаги ѝ бяха казвали с гордост, че Бингтаун не прилича на град, свил се в страх от заобикалящата го пустош, а изглежда като всички останали населени места от земите на сатрапа. Улиците бяха прави и чисти, с отдалечени от тях места за изхвърляне на боклуците. Дори и те бяха прочиствани редовно. И извън пазарната част градът запазваше цивилизования си вид. Къщите от бял камък блестяха под слънцето. Портокалови и лимонови дръвчета изпълваха въздуха с уханието си — в отплата за капризността, изискваща отглеждането им в дървени саксии, които трябваше да бъдат прибирани всяка зима. Бингтаун бе перлата на Прокълнатите брегове, най-изолираната и същевременно най-ярката звезда от градовете на сатрапа. Поне така Роника бе чувала.

В нов прилив на горчилка тя се зачуди над истинността на думите на предците си. Ефрън ѝ бе обещал, че някой ден двамата ще посетят свещения град Джамаилия, където ще направят поклонение в градините на Са и дори ще видят бляскавия палат на самия сатрап. Още една мечта, която никога нямаше да се осъществи.

Прогонила тези мисли, жената отново се загледа в града. На пръв поглед всичко изглеждаше както преди: малко повече кораби стояха на котва, малко повече люде крачеха по улиците, но това трябваше да се

очаква. Бингтаун се разгръщаше; този растеж тя бе наблюдавала през целия си живот.

Едва при поглеждането си към околните хълмове Роника осъзна причината за усещането си за промяна. Ковашкият хълм, чиито склонове бяха оставали зад високи и зелени дъбове, понастоящем лисееше. Тя бе чула, че един от новодошлите спекуланти е придобил земя там и използва роби, за да изсича дърветата. Но до този момент не бе съзирала обезлесен по подобен начин хълм. Жежкостта немилостиво се изливаше върху оголената стръмнина; оставащата растителност изглеждаше изсушена.

Ковашкият хълм бе най-шокиращата промяна, но далеч не единствената. На изток някой бе разчистил място върху склона на друг хълм — там биваше строена къща. Не, не къща, а имение. Мащабът на постройката и сам по себе си бе стряскащ, но още по-смущаваща оставаше бройката на работниците, които се суетяха из строежа. В светлината на обедното слънце те приличаха на бели мравки. В момента те издигаха една от стените.

На запад нов, прав път прорязваше хълмовете. Дървесните корони скриваха по-голямата му част, но и по съзираните промеждутъци можеше да се види, че той е широк и натоварен.

Всичко това породя притеснение у нея. Може би Давад се оказваше по-прав от очакваното. Може би промените, настъпващи в Бингтаун, далеч не се изчерпваха с нарастване на населението. А ако той бе прав за това, имаше вероятност да се окаже прав и в изказването си, че приспособяването е единственият начин за оцеляване сред тази вълна спекуланти.

Тя обърна гръб на Бингтаун и неприятните си мисли: в момента не можеше да си позволи да губи време по подобен начин. Собствените проблеми и страхове ѝ стигаха. Бингтаун трябваше да се оправя сам.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЗАГРАБА

Кенит навлажни кърпичката си с лимоново масло, леко я прокара над брадата и мустаците си и се загледа в позлатеното огледало над умивалника си. Маслото придаваше приятен блясък, но не заради този си ефект биваше използвано то, а заради цитрусовия си аромат. Но дори и той не се оказваше достатъчен, за да задържи вонята на Заграба далеч от ноздрите на капитана. Завръщането тук приличаше на пускане на котва в робска подмишница.

Той напусна каютата си и се насочи към палубата. Вън въздухът бе също тъй влажен и зноен, с още по-силна воня.

Кенит навъсено се загледа в приближаващите се заграбски брегове. Пиратското убежище бе отлично избрано. За да го открие, човек трябваше не само да познава пътя, но и да притежава съвършени умения в прекарването на кораб сред водите на множеството протоци. Бистрата река, отвеждаща до тази лагуна, на вид по нищо не се отличаваше от десетината други, които се виеха сред островчетата на Подвижния бряг и отвеждаха до морето. Но само на пръв поглед: тя притежаваше тесен и дълбок канал, достъпен за мореплаващи съдове, и спокойна лагуна, която и най-свирепите бури не вълнуваха.

Някога, несъмнено, мястото бе изглеждало красиво. Но днес обрасли с мъх кейове и пристани стърчаха от всяко късче бряг. Обилната растителност, обгръщала речните брегове, отдавна бе прочистена, за да отстъпи място на тинеста кал. Движенията на водата и вятъра бяха недостатъчни, за да разчистят отпадъците и дима от скупчените постройки на пиратския град. Дъждовете на късната есен щяха да прочистят града и лагуната, поне за кратко, ала до тяхната поява имаше много време. В горещ летен ден като днешния пристанището в Заграба по нищо не се отличаваше от преливащо цукало.

Оставането на котва тук за повече от няколко дни започваше да заплашва корпусите със загниване. На пръсти се брояха кладенците, чиято вода не предизвикваше разстройство (а онези без треска бяха

още по-малко). И въпреки това Кенит можа да забележи, че екипажът му работи с охота. Дори онези в лодките, повели *Мариета* към пристанището, гребяха енергично — за техните носове тази воня представляваше приятната миризма на завръщане у дома и заплащане. Както изискваше традицията, плячката щеше да бъде раздадена право на палубата, още щом *Мариета* спуснеше котва. Само след няколко часа моряците щяха да са се отдали на типичните си забавления — пиво и курви.

Да, още преди утрешния изгрев по-голямата част от придобитата с труд плячка щеше да е преляла в ръцете на изнежените пивничари и сводници. Тази реалност накара Кенит да поклати глава със съжаление и отново да приглади мустаци с ароматизираната кърпичка. Той се възползва от този жест, за да се усмихне леко. Поне този път хората му нямаше да се ограничат да пръскат дяловете си от плячката, а щяха да разпространят из Заграба и първите кълнове на амбицията на своя капитан. Кенит бе готов да се обзаложи, че още утре сутринта половината град ще е чул историята за пророчеството, което капитан Кенит получил на Острова на Чуждите. Този път той бе решил да прояви изключителна щедрост в поделянето на плячката. Нямаше да оповестява и изтъква намерението си, разбира се. Нито щеше да пресилва нещата: двойното заплащане щеше да свърши работа. И от него джобовете на моряците му щяха да натежат. Той искаше цял Заграба да забележи и запомни, че хората от неговия кораб винаги се завръщат с претъпкани кесии. Бързо щяха да бъдат направени заключения за късмета и щедростта на капитана им. Бързо щяха да поникнат мисли, че малко от този късмет и тази щедрост не биха навредили на цялата Заграба.

Помощник-капитанът почтително се приближи до перилото, на което Кенит стоеше облегнат.

— Соркор, виждаш ли онази отвесна скала? Една кула там би предоставила гледка към обширен участък от реката, а няколко балисти биха разрушили всеки кораб, случайно натъкнал се на канала ни. Заграба не само би узнала предварително за някоя подготвяна атака, а би могла и да се защитава. Ти какво ще кажеш?

Соркор прехапа устна, с което ограничи реакцията си. При всяко навлизане в пристанището Кенит му предлагаше тази идея. И всеки път морският вълк отговаряше по сходен начин.

— Ако успеехме да намерим достатъчно камък в това тресавище, нищо не би попречило, сър. Тогава бихме могли и да изтъркаляме канари за хвърляне. Но кой би платил за подобна конструкция? И кой ще се грижи за нея? Заграба не би могла да прекрати споровете си, за да построи и поддържа такова отбранително съоръжение.

— Ако начело на града стоеше достатъчно силен водач, начинанието би било напълно осъществимо. То е само малък пример за многото неща, които бихме могли да постигнем.

Соркор погледна предпазливо към капитана си. По-рано разговорът им не бе получавал такъв развой.

— Заграба е град на свободни хора. Без владетел.

— Наистина е така — съгласи се Кенит. И пробно додаде: — И това е причината над нас да властва алчността на спекуланти и сводници. Огледай се. Всеки от нас излага на риск живота си. А когато дойде време отново да вдигнем котва, къде ще се намира златото ни? Вече няма да обтяга джобовете ни. И за какво ще е било похарчено? Боляща от махмурлук глава. И може би срамни въшки, ако човек се е отбил в някой по-евтин бардак. С колкото повече пари разполагаш да похарчиш, толкова повече скача цената на бирата, хляба или жените.

— Но иначе си прав. Заграба не се нуждае от владетел, а от водач. Човек, който да вдъхнови останалите да поведат себе си; който да ги събуди, за да могат те да си отворят очите и да осъзнаят всичко онова, което биха могли да притежават.

Кенит отново се загледа към моряците, превиващи гърбове над веслата — корабните лодки почти бяха достигнали пристанището. Нищо в спокойната стойка на капитана не издаваше, че изречените току-що думи са част от внимателно обмислена реч.

Кенит имаше високо мнение за първия си помощник. Соркор бе не само добър моряк, а и интелигентен човек, макар и без образование. Ако Кенит успееше да убеди него, останалите от екипажа също биха започнали да се вслушват.

Капитанът повдигна очи към лицето му. Смуглото лице на помощника бе смръщено. Тази мимика бе разкривила белега, останал от робската татуировка.

Известно време Соркор мълча, замислен. Накрая той каза:

— Тук сме свободни хора. Това не е било винаги така. Повече от половината, които идват тук, са били или са щели да бъдат роби.

Мнозина още носят татуировка или белега, останал от нея. А останалите... Те биха се изправили пред камшика или бесилката, ако решат да се върнат обратно. Преди няколко нощи вие ни говорихте за пиратски крал. Вие не сте първият, който казва подобни неща. Изглежда, че колкото повече спекуланти пристигат тук, толкова по-често се говори за подобни идеи. Кметове, съвети, крале, пазачи. Но ние сме се наситили на всичко това. За повечето от нас точно тези неща са причината да избягаме. Никой от нас не иска да ни се казва какво ни е позволено да правим и какво не е. На борда, да ме простите, сър, си получаваме достатъчна доза от това.

— Не са нужни извинения, Соркор. Но не би било зле да размислиш над следното: анархията е неорганизирано потисничество.

Кенит внимателно наблюдаваше лицето на събеседника си. Изникналото объркване му показва, че подбраните думи са били грешни. Видна беше нуждата от още работа над ораторските умения.

— Или поне така биха казали повечето люде — топло се усмихна той. — Аз изпитвам по-голямо доверие към останалите. И освен това обичам да се говори просто и ясно. Какво е Заграба сега? Приемственост на хулигани. Помниш ли когато Поди и шайката му трошаха глави наляво-надясно и задигаха кесии? Почти се беше превърнало в даденост, че ако някой моряк слезе на брега сам, без другарите си, той ще бъде ограбен и пребит. И че ако това станеше, най-доброто, на което можеше да се надява, бе сбиване с хората на Поди. Ако екипажите на три кораба не се бяха разбрали помежду си и не бяха нападнали наглеците, това щеше да продължава и до днес.

— В настоящия момент мога да ти изброя поне три пивници, където е еднакво вероятно да получиш удар по тила с къса палка вместо курвата, за която си платил. Но никой не прави нищо. Смята се, че това е проблем на онзи, който е пребит и ограбен.

Кенит крадешком погледна към Соркор. Челото на помощника бе сбърчено, но той леко кимаше.

С необичайно вълнение капитанът осъзна, че кормчията е започнал да поделя вниманието си между техния разговор и своите задължения. Във всеки един друг момент Кенит би го смъррил. В този случай това представляваше една малка победа.

Но Соркор забеляза невниманието едновременно с капитана си.

— Гледай си в ръцете! Работа ти е да удържаш кораба, не да слухтиш!

И помощникът се отправи към него, готов да прибави удар към укорите си. Лицето на кормчията се напрегна, но самият той не трепна и не се отдръпна. Кенит остави Соркор да се оправя с ленивеца и се отдалечи.

Ботушите му стъпваха по излъскани до съвършенство дъски. Навсякъде погледът му откриваше точност и подреденост. Немаше моряк, който да бездейства; всяка част от оборудването, която не бе непосредствено използвана, бе внимателно подредена. Капитанът кимна одобрително. Нищо от този ред не бе присъствало преди пет години, когато за първи път той бе стъпил на борда на *Мариета*. Тогава съдът бе изглеждал по типичния за пиратската флотилия занемарен начин. А капитанът, посрещнал го с псувня и пьянски замах, по нищо не се бе отличавал от екипажа си.

Но именно по тази причина Кенит бе избрал *Мариета* за свой кораб. Годишите немара и окъсаните платна не бяха смогнали да скрият изяществото на чертите ѝ. А капитанът си плачеше за отстраняване. Всеки капитан, който бе принуден сам да ругае и бие, вместо да повери това на офицерите си, бе достигнал края на кариерата си. За седемнадесет месеца Кенит бе отстранил капитана; след още четири същата орис бе сполетяла и първия помощник. По времето, когато той бе придобил пълен контрол над *Мариета*, моряците с готовност следваха всяка негова заповед. За свой помощник новият капитан бе избрал Соркор; с особени грижи го бе убедил да приеме.

Веднъж стъпили начело, двамата със Соркор бяха извели съда в открито море, далеч от всякаква суша. Там те бяха прочистили екипажа — както комарджия изхвърля слабите карти от ръката си. Тъй като единствено капитанът и неговият помощник умееха да четат карти, заплахата от бунт бе почти несъществуваща. И въпреки това Кенит не бе позволил Соркоровата строгост да премине в тормоз: той вярваше, че повечето хора са най-щастливи под ръководството на справедлива ръка. Ако въпросната ръка предоставяше чистота и сигурността от ясно разграничена йерархия, екипажът щеше да бъде още по-доволен. Онези, които можеха да станат сносни моряци, се превърнаха в такива.

Мариета бе плавала до изчерпване на запасите от корабни сухари и знанията за звездите, познати на капитана и неговия помощник.

Тогава двамата бяха отвели *Мариета* в пристанище — тъй далечно, че дори Соркор не знаеше езика на тамошните люде. В онзи момент корабът се бе отличавал с дисциплина, подобаваща за спретнат търговски съд, с екипаж, който се втурва да работи при първата заповед. Там Кенит бе изхарчил дълго пазените дялове за поправка на кораба. После *Мариета* се бе отделила от брега, за да се отдаде на месец прецизно пиратство, каквото малките пристанища по онези брегове виждаха за първи път. Накрая корабът се бе завърнал в Заграба претоварен с екзотични стоки и чудати монети. Оставащите на борда му моряци бяха придобили удивителни богатства и изпитваха непоколебима вярност към новия си капитан. Само в рамките на едно пътуване Кенит се бе сдобил с кораб, репутация и богатство.

Но още при първата стъпка върху кейовете на Заграба усещането за достигнато постижение се бе откъснало от него — както се отронва мъртва кожа. Той се бе загледал в моряците си, облечени в скъпи копринени дрехи, с натежали от монети, слонова кост и чудати бижута торби. В онзи момент Кенит бе осъзнал, че те са просто моряци, чиято плячка ще изчезне в пастта на пиратския град само в рамките на часове. И внезапно безупречните палуби на *Мариета*, прясната боя на корпуса и съвсем новите платна бяха изгубили победоносния си смисъл. Седмицата престой на сушата Кенит бе прекарал в мрачината на каютата си, сам. Никога не бе очаквал, че успехът ще го обезкуражи по подобен начин. В онзи момент той се бе чувствал измамен.

Бяха му нужни месеци, за да се опомни. Този период той бе прекарал в някакво полусъзнание, втрещен от потисналата го безнадеждност. Частицата от него, останала вкопчена в реалността, бе осъзнала отличния избор в лицето на Соркор. Първият помощник изпълняваше задълженията си съвсем спокойно, без нито веднъж да досади на капитана с въпросите си. А нямаше признаци, че моряците са забелязали нещо странно. Кенит винаги бе споделял мнението, че капитанът никога не трябва да се обръща пряко към екипажа, а да предава нарежданията си на първия помощник. Този навик му послужи добре в онези дни на отчаяние. Кенит се бе почувствал отново здрав едва в утрото, в което Соркор бе потропал на вратата на

капитанската каюта, за да обяви, че на хоризонта има тлъстичък търговски кораб, и да се осведоми за следващи действия.

Следващите действия бяха включвали успешно преследване и също успешен абордаж, довел до сдобиването с отличен товар вино и благовония. Кенит лично бе повел атаката, оставяйки *Мариета* на грижите на Соркор. До този момент той бе гледал на сраженията и убиването като на един от неприятните аспекти на избраната от него кариера. Във въпросния ден сърцето му за първи път бе пламнало в гнева на битката. Отново и отново той убиваше гнева и разочарованието си — до един шокиращ момент на осъзнаване, че не са му останали противници. Тогава той бе обърнал гръб на последния убит от него и бе открил, че моряците му са се струпали на чуждата палуба и възхитено се взират в капитана си. От шепота им Кенит не бе чул почти нищо, но и не бе нужно. Смесицата от ужас и почит в погледите им бе красноречива. Той бе смятал, че е спечелил хората си с дисциплина, но в действителност едва тази битка му бе предоставила същинската им вяност. Моряците не си позволяваха да разговарят фамилиарно с него или по някакъв друг начин да изразяват привързаността си. Но когато се върнеха в Заграба, те неизменно се хвалеха с непоклатимата дисциплина на борда — а чрез нея и себе си, като хора, способни да отговарят на изискванията ѝ. И разказваха обширно за жестокостта му с меч, която репутация се предаваше и на кораба.

От този момент те винаги очакваха от своя капитан да предвожда абордажите. Първия път, когато той бе задържал хората си и бе проявил пощада към предалите се пленници, моряците му бяха започнали да мърморят. До момента, в който бяха получили огромни дялове от заловената плячка. Това сложи край на недоволството им: грижата за алчността може да отстрани почти всички проблеми в един пиратски екипаж.

В последващите години Кенит бе започнал да гради малката си империя. В Калсид той бе заздравил връзки с прекупвачи от по-сенчестите пристанища — тези лица купуваха необичайни стоки без никакви въпроси. Освен това капитанът бе установил партньорство с онези от по-дребните калсидски благородници, които не се свенят да влизат в ролята на посредници при откупването на кораби, товари и

екипажи. От подобни аристократи човек можеше да получи много повече, отколкото в Заграба и Черепорт.

В последните месеци Кенит бе започнал да си мечтае, че тези калсидски благородници биха могли да му помогнат в припознаването на пиратските острови — след като той убедеше обитателите на въпросните острови да го изберат за свой предводител. За пореден път той изчисли ползите, които можеше да предложи на двете страни. За пиратите предимствата се изразяваха в легитимност и отстраняване на заплахата от бесило. Открити търговски взаимоотношения с други пристанища. Обединени, пиратските бази можеха да се отбраняват срещу робовладелците, които отвличаха жителите им.

Кратка тревога породила мисълта, че тези предимства може да не се окажат достатъчни за пиратите. Кенит прокуди тази идея.

За калсидските прекупвачи и Търговците от Бингтаун предимствата бяха по-ясни. Безопасно плаване през вътрешните води до крайбрежието на Бингтаун, Калсид и земите отвъд. Не безплатно, разбира се. Безплатни неща не съществуваха. Но щеше да бъде безопасно.

Усмивка пробяга по устните му. Тази промяна търгуващите щяха да харесат.

Изникналото на палубата оживление го откъсна от размислите му: моряците хвърляха въжета към брега. Някои от тях наместваха понтоните, които да не позволят на *Мариета* да остъргва кея.

Кенит стоеше мълчаливо, заслушан в издаваните от Соркор нареждания. Навсякъде около него царяха приготовленията по застопоряването на кораба. Самият капитан не помръдна и не каза нищо, докато всички моряци не се събраха на средната палуба в нетърпеливо очакване на подялбата на плячката. Едва когато Соркор застана до него, Кенит му кимна леко и се обърна към екипажа си.

— Отправлям ви същото предложение, което направих и при предишните три влизания в пристанището. Онези от вас, които желаят, могат да получат полагащите им се дялове и да ги отнесат на брега. Разумните и търпеливите могат да изчакат и да позволят на първия помощник и на мен да продадем товара срещу по-голяма печалба. Избралите да сторят това могат да се върнат на борда вдругиден, за да получат увеличения си дял.

Той започна да обхожда с очи лицата на хората си. Някои от моряците отвръщаха на погледа му, други се споглеждаха с другарите си. И всички шаваха нетърпеливо като деца. Сушата, ромът и жените ги очакваха.

Кенит прочисти гърло.

— Онези от вас, проявили търпение да ми позволят да продам товара, могат да потвърдят, че са получили много по-голям пай от полагалото им се първоначално. Един търговец на вино ще плати повече за целия товар с бренди в сравнение с онова, което бихте могли да получите срещу една бъчва, разменена на бартер с някой пивничар. Топовете коприна, продадени на едро, биха донесли по-голяма печалба от общата стойност на отделните топове.

Той замълча. Под него моряците все така пристъпваха от крак на крак, което го накара да стисне зъби. Отново и отново той им обясняваше и демонстрираше, че неговата идея е далеч по-доходоносна. И те го знаеха. И бяха готови да го признаят. Само че в мига, в който корабът се окажеше в пристанището, разумът ги напускате.

Кенит си позволи кратка раздражена въздишка, преди да се обърне към първия си офицер.

— Донеси списъка със спечеленото от нас, помощник-капитан Соркор.

Соркор вече го бе подготвил. Той винаги бе готов с всичко. Мъжът повдигна списъка и го разгърна в привидно четене. В действителност Кенит знаеше, че помощникът му е запомнил цялата плячка. Соркор бе неграмотен: не можеше да прочете дори собственото си име. Но това не му пречеше да изброи с пълна точност каква част от четиридесет топа коприна се полага на всеки от екипажа.

Изреждането на плячката пораждаше доволно мълвене сред екипажа. А на кея вече се бяха събрали проститутки, които изчакваха слизането на моряците и подвикваха. Някои от момичетата дори съобщаваха цените си. Хората на Кенит се въртяха нетърпеливо и непрекъснато местеха погледи между свитъка на първия помощник и насладите, които ги очакваха на калната суша. В края на изреждането си Соркор трябваше да изкрещи двукратно за тишина. Развълнуваните мъже утихнаха, а капитанът заговори отново. Умишлено тихо.

— Онези от вас, които желаят да вложат своя дял, да дойдат пред каютата ми и да влизат един по един. Останалите да вървят със Соркор.

Той се обърна и слезе към каютата си. Смяташе за най-разумно да оставя на помощника си разпределянето на плячката. Припряността им означаваше, че трябва да приемат неговата преценка за стойността на една трета топ коприна и нейното съотношение с две пети бъчва или половин доза киндин. Щом те нямаха търпението да получат дяловете си в пари, справедливо беше да получат прецененото от помощника. До този момент до Кенит не бе достигало недоволство от начина, по който протичаше разпределянето на дяловете. Или, подобно на Кенит, моряците не се съмняваха в честността на Соркор, или просто не смееха да отнесат оплакванията си до капитанската каюта. И двата случая го устройваха.

Опашката от моряци, дошли да получат предплата, бе разочароващо къса. Кенит даде на всеки от тях по пет селдера. Тази сума бе достатъчна, за да им предостави жени, храна и алкохол за вечерта, а също и сносно легло в някоя странноприемница, ако им се приискаше да прекарат нощта на сушата.

Всички, получили парите си, напуснаха кораба. Кенит се качи обратно на палубата точно навреме, за да види как и последният моряк изчезва сред претъпкания кей. Струваше му се, че наблюдава как късове кърваво месо изчезват сред акули. Струпаните на брега веднага се скупчваха край слезлия моряк — самостоятелно работещите момичета се заеха да съобщават тарифите си, а сводниците крещяха над главите им в изтъкване, че един заможен млад мъж като него можел да си позволи нещо по-хубаво: жена за цяла нощ, в легло, край което имало цяла бутилка с ром. Не толкова настойчиво, но пак със забележимо присъствие, чираци предлагаха пресен хляб, десерти и пресни плодове. Младият пират се усмихваше насреща им, поласкан от насрещното усърдие. Изглежда той бе забравил, че щом те изтръскат и последната монета от джоба му, те със същата радост биха го захвърлили в някоя канавка.

Кенит обърна гръб на тази гледка. Приключил с поделянето на плячката, Соркор стоеше на кърмовата палуба и гледаше към града.

Капитанът леко се навъси. Помощникът му сигурно бе знаел предварително кои от моряците ще искат да получат полагащото им се

веднага, и бе изчислил какво да им даде. Следващата мисъл отново изглади челото му: този метод бе по-ефективен, пък и Соркор винаги постъпваше така.

Кенит му подаде тежка кесия, която първият помощник прие безмълвно. Но след миг той раздвижи рамене и се обърна към капитана си.

— Ще дойдеш ли с мен, за да превърнем товара си в злато, Соркор?

Соркор засрамено пристъпи встрани.

— Ако нямате нищо против, бих предпочел най-напред да получа малко време за себе си.

Капитанът прикри разочарованието си.

— За мен е все едно — излъга той. Сетне добави тихо. — Възнамерявам да отстраня онези, които винаги настояват да получат дяла си директно. Колкото повече продавам на едро, толкова по-голяма е печалбата. Ти как мислиш?

Соркор прочисти гърлото си с преглъщане.

— Това е тяхно право, сър, да получат своя пай в стока, стига да поискат. В Заграба винаги е било така. — Той замълча, за да почеше белязаната си буза. По този му жест Кенит разбра, че помощникът му внимателно е преценил думите си. — Те са добри хора, сър. Добри моряци, истински другари. И никой от тях не бяга от работа, без значение каква. Но те не са избрали пиратството, за да се съобразяват с чужди правила, колкото и добре да им се отразяват тези правила. — С известно затруднение той погледна капитана си в очите. — Никой не става пират, за да бъде управляван.

Следващите думи на помощника съдържаха по-голяма увереност:

— А и страшно скъпо ще ни излезе да ги заменим. Говорим за опитни моряци, сър, не за някакви сополанковци, забърсани от бардака. Хората, които биха се съгласили да изчакват получаването на пляката си, не са достатъчно дръзки, за да проявяват инициатива. Тези като тях биха изчаквали, докато вие разчиствате вражеската палуба, и биха я прекосили едва в самия край на битката. — Соркор поклати глава, по-скоро на себе си. — Вие разполагате с верността на хората от екипажа си, сър. Те са готови да ви последват навсякъде. Но не би било разумно да опитвате да ги принуждавате да ви се

подчиняват по подобен начин. Всичките тези приказки за крале и предводители ги смущават. Не можете да принудите някого да се сражава с желание за вас...

Гласът на Соркор заглъхна. Той сепнато погледна към Кенит като човек, за момент забравил с кого говори.

Внезапни ледени тръпки на гняв пронизаха капитана.

— Несъмнено си прав, Соркор. Погрижи се на борда да има зорка вахта, защото няма да се връщам вечерта. Поверявам ти командването.

С тези думи Кенит се обърна и се отдалечи. Умишлено не се обърна да види изражението на помощника си. С нареждането си на практика той бе принудил Соркор да не напуска кораба, защото по взаимно съгласие бе прието, че един от двамата винаги трябва да спи на борда. Нищо, нека да се цупи. Току-що помощник-капитанът бе сринал всичките мечти, които Кенит бе подхранвал през последните няколко месеца.

Крачещ тежко по палубните дъски, той сам се удивляваше на глупостта си. Защо си бе губил времето с мечти? Кенит завинаги щеше да си остане капитан на кораб нехранимайковци, неспособни да мислят с горната си глава.

С едно движение той се озова на сушата. Изчакващи веднага се понесоха към него, но едно смръщване веднага ги отпрати. Поне с такава репутация той се ползваше в Заграба.

Тази мисъл само донесе допълнителна горчилка. Репутация в Заграба. Постигание толкова похвално, колкото оглеждането в локва от урина. Той имаше собствен кораб. И докога щеше да остава начело? Докато подчинените му продължаваха да вярват в пестника и в меча му. Десет години по-късно някой по-силен, по-бърз или по-коварен щеше да го замени; тогава Кенит щеше да се превърне в някой от сиволиките просяци, които издебваха и ограбваха пияници и хленчеха пред пивниците.

Гневът му кипеше като отрова. В такъв момент би било най-разумно да се оттегли в уединение и да изчака отвратителното настроение да се оттече. Но същото това настроение, внезапната омраза към самия себе си и към света, не му позволяваше да постъпи разумно. Той ненавиждаше лепкавата черна кал на уличките, презираше схлупените постройки, край които пристъпваше, мразеше

смята и шумотевицата на Заграба. В този момент на Кенит се искаше да отмъсти на света и на собствената си глупост, като унищожи всичко.

Сега не беше моментът за сделки, но той не се интересуваше. Посредниците в Заграба вземаха тъй висок процент, че работата с тях оставаше почти безсмислена. Едно спиране в Калсид щеше да донесе много по-висока печалба. Цялата плячка на практика той подаряваше на тези чакали. В гнева си той не възрази, когато спекулантът закупи коприната на половината от реалната ѝ цена. Но когато наглецът се опита да повтори постижението си и с брэндите и киндина, той се натъкна на ледения гняв на Кенит и трябваше да надплати възнамеряваното, за да задържи клиента си. Сделката бе скрепена с кимване, защото капитанът се отвращаваше от ръкостискането с подобен човек. Златото щеше да бъде изплатено утре, когато прекупвачът изпратеше докерите си да разтоварят. Без да каже нищо повече, Кенит напусна салона му.

Вън вече се спускаше лятна привечер. Пиянското веселие, долитащо от кръчмите, звучеше по-гръмко; жаби и насекоми от околните блата предоставяха фон. Захлаждането на деня даде повод на нов букет от миризми да се нахвърли върху Кенитовия нос. Мазната улична кал шумно се опитваше да засмуче крачките му.

Капитанът се стараеше да върви в средата на улицата, далеч от мрачните на напречните улички и потенциалните нападатели, скрити в тях. Повечето от тези хора притежаваха достатъчно отчаяние, за да нападнат всеки, който им предоставеше тази възможност.

Неочаквано той осъзна, че е гладен и ожаднял. И уморен. И натъжен.

Вълната на гнева се бе оттеглила, оставила след себе си умора и мъка. Напразно капитанът се опитваше да открие виновника за ситуацията му. Не му харесваше да заявява, че вината, както винаги, си е негова. А нямаше кого друг да обвини и накаже. Както и да отстраняваше вината от себе си, тя винаги се връщаше.

Оказа се, че краката му са го отвели в публичния дом на Бетел. Между спуснатите кепенци се процеждаше светлина. Долиташе и слаба музика, съпроводена от нечий женски глас.

Не повече от десетина бяха сградите в Заграба, които притежаваха повече от един етаж. Публичният дом на Бетел бе една от

тях. Боядисан в бяло, с дребни балкончета и покрив от червени керемиди, той изглеждаше досущ като някой от калсидските подобни заведения, по някакво чудо озовало се сред калта на пиратското пристанище. Саксии с цветя се опитваха да освежат въздуха; меден и месингов фенер лееха подканяща светлина от двете страни на зелено-златния праг. Двамата юнаци, стоящи на пост, се подсмихнаха насреща му, с което си спечелиха прилив на омраза. Едри безмозъчни глупаци, които преживяваха единствено благодарение на мускулите си. Те смятаха, че това винаги ще бъде достатъчно; Кенит бе на друго мнение. В момента той копнееше да ги сграбчи за шиите и да смаже ухилените им лица едно в друго. Много му се искаше да усети как пръстите му смазват дъха им.

Вместо това капитанът бавно се усмихна насреща им. Този отговор превърна мимиките им в подобия на озъбване. И все пак двамата отстъпиха встрани. Те почти потръпнаха, когато Кенит мина край тях.

Приятно беше да остави мръсотията на Заграба зад себе си. Той се бе озовал в покрито с килим фоайе, осветено от мека жълтеникава светлина. Познатата миризма на парфюм напояваше въздуха, примесена с дима от киндин. Пеенето и придружаващите го удари на тимпан тук звучаха по-силно.

Някакво хлапе изникна пред него и мълчаливо посочи към окаляните му ботуши. В отговор на лекото кимване от страна на Кенит то бързо се зае да изчетква по-големите налепи, подир което обърса ботушите с мек парцал. Последва купа с хладка вода, от която капитанът се възползва, за да обърше потта и прахта от лицето и ръцете си. Момчето остана загледано в пирата, който го потупа по обръснатата глава. Хлапакът се усмихна широко и се стрелна да му отвори следващата врата.

С отварянето на бялата преграда песента се усили. Вече се виждаше и източникът ѝ: руса жена, седнала на пода пред три малки барабана. Тя възпяваше любимия си, отпътувал в морето.

Кенит не ѝ обърна никакво внимание: той не бе дошъл тук, за да слуша подобни сантиментални глупости. Но и не получи възможност да се изнерви: Бетел вече се надигаше от трона си, обсипан с възглавнички, и пристъпваше към посетителя, за да го хване за ръката.

— Кенит! — с привързан укор възкликна тя. — Ето те и теб, палавнико! *Мариета* пристигна преди часове! Къде се забави толкова?

Този месец тя бе кърносала косата си, а парфюмът ѝ я обгръщаше тежко като бижутата. Гърдите ѝ напиреха над роклята като вълни, заплашващи да залееят бордовете.

Той не обърна внимание на думите ѝ — това внимание целеше да го поласкае, което знание от своя страна правеше цялата рутина на Бетел дразнеща. Разбира се, че тя щеше да го помни. Той ѝ плащаше да го помни.

Кенит плъзна поглед из стаята — подредена с вкус, приютила няколко жени и мъже, разположени на кресла и ниски дивани. Две от жените му се усмихнаха. Те бяха нови. Нито една от останалите не му обърна внимание.

Той отново се обърна към Бетел, та да прекъсне задължителните ѝ бърбрения.

— Не виждам Ета.

Бетел се нацупи.

— Да не мислиш, че си единственият, който я цени? Тя не можеше да те чака вечно. Щом си дошъл късно, господин Кенит, ще трябва...

— Върви да я доведеш и я изпрати в най-горната стая. Почакай. Накарай я най-напред да се изкъпе, докато аз се навечерям. Искам пресен хляб, да няма риба или свинско. По твоя преценка. И още нещо: ако отново ми пробуташ от онова гнило грозде вместо вино, този дом ще ме изгуби като свой клиент.

— Нима очакваш, че бих могла да почукам на вратата и да кажа на един от клиентите, че трябва да освободи Ета? Да не би да смяташ, че твоите пари имат по-висока стойност от парите на останалите? Щом си дошъл късно, ще трябва да избираш от...

Той не ѝ обърна внимание, а се насочи към виещото се стълбище в края на залата. На втория етаж капитанът поспря за момент. Долитащите скърцания и тласъци му напомняха за стена, зад която търчат плъхове. Кенит изсумтя презрително.

Друга врата го отведе до ново стълбище, отвеждащо до третия етаж. Тук, под самия покрив, имаше едно-единствено помещение, чийто прозорец гледаше право към лагуната.

По навик капитанът се приближи до него, за да погледне. *Мариета* спокойно бе притихнала до кея; самотен фенер проблясваше на палубата ѝ. На борда всичко бе спокойно.

Почукването на вратата го накара да се обърне.

— Влез — остро каза Кенит.

Изникналият слуга се отличаваше с лице, носещо белезите от множество побоища. Въпреки това в движенията му личеше плавно усърдие. Той чевръсто накладе огън в камината и запали два свещника. Едва на тяхната мека светлина Кенит осъзна колко мрачно е станало навън: капитанът се отдръпна от прозореца и се настани в креслото до камината. Вечерта изобщо не беше студена, просто той изпитваше влечение към примамливото ухание на смолистото гориво и извиващите се пламъци.

Второ почукване оповести появата на още двама слуги. Единият разстла снежнобяла покривка над масата и постави поднос с храна, а другият подаде на Кенит купа и кана с гореща вода, ароматизирана с лавандула. Поне тази част от предпочитанията му Бетел бе запомнила, помисли си той с неволна гордост. Подир повторното умиване капитанът отпрати слугите и седна да вечеря.

Храната не трябваше да притежава забележителни качества, за да надмине предлаганото на борда, но тази бе отлична. Месото бе крехко и сочно, хлябът бе току-що опечен, още топъл, а компотът, предоставен за гарнитура, отлично се вписа като контрапункт на основното ястие. Виното не беше забележително, но бе повече от задоволително.

Кенит се постара да отдаде заслуженото на храната. Той рядко се отдаваше на телесни удоволствия — освен в моментите, когато го връхлетеше горчилка. Тогава той си позволяваше известна утеха.

Тези глезотии му напомниха за времето, когато заради някаква болест майка му полагаше особени грижи за него. Капитанът изсумтя през нос и отблъсна тази мисъл с все чинията. Освен това си позволи да си налее втора чаша вино, протегна ботуши към огъня и се облегна в креслото. Така той се ограничи да се взира в пламъците и да внимава да не мисли за нищо.

С тихо потропване десертът пристигна.

— Влез — рече равнодушно Кенит. Краткото удоволствие, предизвикано от храната, вече бе отминало. Ямата на депресията,

зинала пред него, беше бездънна. Всичко беше напразно. Напразно и мимолетно.

— Нося ти топъл ябълков пай с прясна сметана — тихо каза Ета. Той извърна единствено глава към нея.

— Хубаво — безстрастно отвърна капитанът и задържа погледа си върху нея. Изящна. Тя носеше само бяла рокля. На ръст Ета бе почти колкото него, с дълги крайници и гъвкава като плачеца върба.

Кенит се облегна назад и скръсти ръце, за да я остави сама да сложи десерта пред него. Уханието на ябълки и канела се смесваше с меденото ухание на кожата ѝ.

След миг Ета се изправи и го погледна безстрастно. Лицето ѝ не издаваше нищо.

Неочаквано той откри, че я желае.

— Съблечи си роклята и легни. Без да се завиваш.

Тя веднага се подчини. Беше истинско удоволствие да наблюдава как тя се подчинява, как подгъва юргана, преди да се изправи и да обвие ръце около себе си, за да се съблече и остави дрехата на сандъка пред кревата. Кенит не пропусна хълбоците ѝ, леката заобленост на корема, скромните извивки на гърдите. Косата ѝ бе къса и права, подстригана по момчешки. Дори лицето ѝ изглеждаше издължено.

Без да го поглежда, жената зае мястото си върху чаршафите. И очакването ѝ бе мълчаливо.

Кенит се надигна и започна да разкопчава ризата си.

— Чиста ли си? — грубо се осведоми той.

— Колкото сапунът и горещата вода са в състояние да изчистят — отвърна Ета. Тя лежеше тъй неподвижно. Може би заради ненавист?

— Страхуваш ли се от мен? — попита капитанът. В следващия момент той осъзна, че този въпрос не би могъл да съответства на поведението ѝ.

— Понякога — отвърна тя. Гласът ѝ бе или сдържан, или безразличен.

Куртката пиратът преметна през таблата на леглото. Ризата и сгънатите му панталони се присъединиха към роклята ѝ. Беше му приятно да я кара да чака разсъбличането му. Умишлено отложено удоволствие, помисли си той, също като пая с крем върху масата. Това удоволствие също го очакваше.

Кенит приседна на леглото и плъзна ръце по кожата ѝ. Отвърна му леко настръхване, но Ета не помръдна и не каза нищо. С течение на годините тя бе придобила разбиране за исканията му. В случая капитанът плащаше в замяна на желаното. Насърчавания и окуражавания не му бяха необходими. И одобрението ѝ също не беше необходимо. От значение беше единствено неговото собствено удоволствие.

Загледан в лицето ѝ, той продължаваше да насочва ръката си надолу. Нейният поглед не търсеше неговия, а изучаваше тавана, в подражание на изследващите тялото ѝ длани.

Една-единствена неравност разрушаваше гладката кожа. В пъпа ѝ имаше малък бял череп от магическо дърво. Този талисман бе нанизан на тънка сребърна нишка, съединила два от краищата на пъпа. Половината от парите, които Ета изкараше, отиваха за изплащането на талисмана. Скоро след времето, в което Кенит бе започнал да се възползва от услугите ѝ, тя му бе обяснила как черепът я предпазва от болести и бременност. Така пиратът бе научил, че магическото дърво може да се използва като талисман. Това бе го вдъхновило да се сдобие със собствен талисман — лицето, пристегнало китката му.

Покрай тези мисли той се сети, че след напускането на Острова на Чуждите лицето не се бе обадило повече. Поредна загуба на време и пари; поредно доказателство за глупостта му. Той скръцна със зъби.

Ета потръпна. Кенит осъзна, че е започнал да стиска хълбока ѝ почти до болка. Той отпусна ръка и я насочи по бедрото ѝ. Престани, заповяда си той. Не се разсейвай.

Почувствал се готов, той разтвори бедрата ѝ и се покатери върху нея. Само след десетина тласъка напрежението, гнева и яростта го напуснаха. Известно време пиратът остана да лежи отгоре ѝ, отпочиващ, преди да я обладае отново, бавно. Този път ръцете ѝ го обгърнаха, за да го придърпат, а бедрата ѝ се извиваха към неговите. Кенит не виждаше нищо лошо в нейното удоволствие, стига то да не пречеше на неговото. Но сам се изненада, когато после я целуна. По време на тази проява тя остана да лежи неподвижно — нещо, което му даде повод за размисъл по време на надигането си. Да целува курвата. Какво пък, той можеше да прави каквото си поиска, нали си плащаше. Но пак не можеше да не се замисли за нещата, които нейната уста бе правила по-рано тази вечер.

В едно от отделенията на сандъка имаше копринен халат. Кенит го облече и отново се върна на масата, за да си изяде десерта. Ета остана в леглото, където ѝ беше мястото. Клиентът ѝ бе погълнал две хапки пай, когато тя проговори.

— Заради закъснението ти започнах да се опасявам, че никога няма да се появиш.

Вилицата на Кенит откъсна поредна хапка сладкиш: хрупкава, трошаща се кора и мека плодова вътрешност. Към залъка той прибави малко сметана и бавно започна да дъвче.

Погълнал и тази си хапка, пиратът се осведоми:

— Нима си мислиш, че ме е грижа от какво се опасяваш?

Погледът ѝ почти докосна неговия.

— Мисля, че за теб би имало значение, ако в момента не се намирах тук. По същия начин твоето отсъствие имаше значение за мен.

Капитанът преглътна следващ залък.

— Това е глупав разговор. Нямам намерение да го продължавам.

— Да.

Може би това означаваше, че тя се подчинява на искането му, а може би действително потвърждаваше разговора като глупав? За Кенит нямаше значение.

Той дояде десерта си сред мълчание. Това довършване стана повод да си налее нова чаша вино и да се облегне в креслото си. Умът му вече се връщаше към последните няколко седмици, в преоценка. Заключение не се оказа особено благоприятно — Кенит се самообяви за глупак. Той трябваше да отложи посещението си до Острова на Чуждите. И не бе трябвало да дрънка за амбициите си пред екипажа. Идиот. В този момент сигурно цяла Заграба му се присмиваше. Не беше трудно човек да си представи гаврите, подмятани из пивниците.

— Крал на пиратите — несъмнено крещяха те. — Изтрябвал ни е крал. Пък и да ни трябваше, точно *него* ли щяхме да изберем? — И щяха да се пръскат от смях.

Срамът го сграбчи. За пореден път Кенит се бе унижил. И, както винаги, пак си беше виновен сам. Глупак, глупак, трижди проклет глупак. Единствено укриването на глупостта му даваше някакъв шанс за успех.

Той остана загледан в огъня си, разсеяно започнал да върти пръстена си. Веднъж хвърли и поглед към талисмана, пристегнат към китката. Собственото му иронично изражение му се подиграваше. Дали главата изобщо бе оживявала, или Кенит бе станал свидетел на поредната магия на Чуждите? Пътуването до острова им се оказваше грешка. Несъмнено хората му обсъждаха и това — капитанът им тръгнал да посещава оракули, като че е някаква ялова булка или набожен фанатик. Защо винаги най-скъпите му надежди довеждаха до най-мъчителните му унижения?

— Искаш ли да ти разтрия раменете, Кенит?

Пиратът рязко се извърна към нея. Тя за каква се мислеше, та да прекъсва мислите му?

— И защо мислиш, че бих искал това? — студено попита той.

С безизразен глас жената отбеляза:

— Изглеждаш притеснен. Изморен и напрегнат.

— Как можеш да прецениш това само с поглед, курво?

Този път тъмните ѝ очи се вгледаха в неговите.

— Една жена може да забележи това, когато става дума за мъж, когото е виждала често в продължение на три години.

Все още гола, тя се надигна и се приближи до него. Тя отпусна ръце върху раменете му и се зае да масажира мускулите през копринения плат. Усещането беше прекрасно. Известно време Кенит остана неподвижен и търпя допира ѝ. Но тогава тя заговори:

— Липсваш ми, когато заминаваш за толкова дълго. Чудя се дали си добре. Понякога се чудя дали изобщо ще се върнеш. В крайна сметка нищо не те задържа в Заграба. Зная, че за мен не те е грижа. От значение е единствено аз да бъда тук и да правя онова, което искаш от мен. Мисля, че Бетел ме държи единствено заради теб. Аз не съм... онова, от което повечето мъже се интересуват. Виждаш ли колко важен те прави това за мен? Без теб Бетел би ме прогонила от заведението. Това би означавало да работя самостоятелно. А вместо това ти идваш тук, питаш специално за мен, наемаш най-добрата стая в дома и винаги плащаш в чисто злато. Знаеш ли как ме наричат останалите момичета? Курвата на Кенит. — Тя се засмя горчиво — Някога бих изпитвала срам. Сега ми харесва как звучи.

— Защо говориш? — Кенитовият глас разсече размишленията ѝ. — Нима мислиш, че плащам, за да слушам гласа ти?

Това беше въпрос: тя имаше право да отговори.

— Не — тихо каза жената. — Но мисля, че със златото, което плащаш на Бетел, аз бих могла да наема малка къща за нас. Бих могла да я поддържам. Тя винаги ще очаква завръщането ти, а аз винаги ще бъда готова и чиста за теб. Давам ти думата си, че върху мен никога повече няма да има миризмата на друг мъж.

— И мислиш, че бих искал това? — навъси се капитанът.

— Не зная — все така тихо отвърна Ета. — Зная, че аз бих го искала. Това е всичко.

— Въобще не ми пука за твоите предпочитания — каза той и посегна да махне ръцете ѝ от раменете си. Огънят бе затоплил кожата ѝ.

Кенит се надигна от стола и се обърна с лице към нея. За момент допирът на загрятата плът преля към възбудата му. Но когато повдигна очи към лицето ѝ, той с изненада откри сълзи върху бузите ѝ. Не, това беше нетърпимо.

— Връщай се в леглото — отвратено нареди той. Ета го послуша, покорна както винаги. А Кенит остана обърнат към огъня. Ръцете му все още си спомняха гладката кожа и искаха да я милват отново, но мисълта за насълзеното ѝ лице го отвращаваше. Та нали той плащаше на курва именно за да избегне всичко това. И сега бе платил.

Без да поглежда към кревата, капитанът нареди:

— Обърни се по корем.

Чаршафите прошумоляха. Той бързо прекоси сумрачната стая и я облада отново, с лице надолу като момче, но я взе като жена. Нека никой, дори и една курва, да не можеше да каже, че Кенит не знае разликата между двете.

Кенит знаеше, че не е бил прекомерно груб, но въпреки това тя ридаеше дори и когато той се отдръпна от нея. По някаква причина почти безшумните хлипове на жената край него го притесняваха. Това усещане се примеси с по-раншните срам и отвращение от себе си. Какво ѝ ставаше? Нали тя си получаваше парите? С какво право очакваше повече от него? Тя си оставаше обикновена курва. Това беше сделката, която бяха сключили.

Пиратът се надигна рязко и започна да се облича. След известно време риданията ѝ утихнаха. Неочаквано Ета се обърна към него.

— Моля те — хрипкаво прошепна тя. — Моля те, не си отивай. Прости ми, че те ядосах. Вече ще мълча, обещавам.

Безнадеждността в гласа ѝ се сблъска с безнадеждността в сърцето му — сблъсък на метал с метал. Кенит трябваше да я убие. Просто трябваше да я убие, за да не търпи тя да му говори по такъв начин.

Вместо това той пхна ръка в джоба на куртката си.

— Вземи, това е за теб — каза пиратът. Търсеше някакви дребни монети, които да ѝ подхвърли. Парите щяха да напомнят и на двама им причината да се намират в тази стая. Но се оказа, че съдбата го е предала, защото джобът беше празен: следствие от прибързаното напускане на кораба. Сега Кенит трябваше да се върне до *Мариета*, за да вземе пари да плати на Бетел. Поредното посрамване. На всичкото отгоре и курвата го гледеше в очакване. Какво по-срамно от това да се прояви като бедняк пред онази, която току-що бе използвал?

Но в едно от крайчетата на джоба той напипа нещо — нещо дребно, чийто ръб се забодеше под нокътя му. Кенит раздражено го извади, очаквайки някакво камъче. Вместо това пръстите му изтеглиха обичаята, откъсната от едно от сините котета. Светлината на рубина премигна насреща му. Той не обичаше рубините, но за Ета подобен дар бе подходящ.

— Вземи. — Кенит постави дребното бижу в ръката ѝ. — Не напускай стаята. Остани до утре вечер. Пак ще дойда.

С тези думи той излезе, без да ѝ даде възможност да отговори. Това стечение на обстоятелствата го дразнеше, защото Бетел несъмнено щеше да поиска цяло състояние като компенсация за задържането на стая и момиче в продължение на денонощие. Какво пък, нека да си иска; Кенит вече бе решил колко ще плати. Поне тази постъпка щеше да му позволи спокойно да се върне на кораба, без да признава, че в момента не разполага с пари. Оказваше се, че поне този срам ще може да избегне.

Пиратът шумно се спусна по стълбите и влезе в салона.

— Искам стаята и момичето да ми бъдат запазени — уведоми той Бетел при минаването си покрай нея. В друг момент определено би се насладил на смаяното ѝ изражение.

Едва далеч надолу по улицата Кенит усети кесията да подскача в левия му джоб. Нелепо, той никога не я държеше там. За момент

пиратът понечи да се върне, за да плати, но размисли. Само щеше да се прояви като глупак и да се издаде, ако се върнеше толкова скоро с променено намерение. Глупак. Думата прогаряше ума му по отвратителен начин.

Кенит ускори крачка в опит да избяга от собствените си мисли. В момента се нуждаеше от точно това, движение.

Тих гласец се обади откъм китката му:

— Това най-вероятно беше единственото съкровище, което някой някога е отнасял от Острова на Чуждите, а ти току-що го даде на една курва.

— Е, и? — осведоми се Кенит и повдигна ръка, за да доближи дървеното лице до своето.

— Изглежда притежаваш не само късмет, а и мъдрост. — Талисманът се подсмихна насреща му. — Изглежда.

— Какво искаш да кажеш?

Но талисманът не каза нищо повече. Резбованите устни не помръднаха и в отговор на перването с показалец.

Капитанът се отправи към ателието на Ивро. В интерес на истината узна, че се е насочил натам едва при пристигането си. В работилницата беше мрачно: оказваше се, че е далеч по-късно от очакваното.

Пиратът не спря да рита вратата, докато най-напред синът на Ивро, а после и самият майстор, не му извикаха да спре.

— Кенит е — отвърна им той. — Дошъл съм за нова татуировка.

Слаба светлина изгря в къщата. След миг Ивро рязко разтвори вратата.

— И защо да си губя времето? — гневно попита дребният татуировчик. — Върви при някой пропаднал шивач, който не се интересува какво прави с иглите си. Така, когато изгориш татуировката на следващия ден, няма да си унищожил нещо стойно. — Той се изплю на косъм от Кенитовите ботуши. — Аз съм творец, а не пачавра.

Кенит осъзна, че е стиснал твореца за шията, повдигнал го е във въздуха и го разтърсва пред себе си.

— Нали си платих, мамка ти? — чу се да крещи пиратът. — Платих и направих с татуировката каквото си искам. Разбра ли?

Той се овладя със същата внезапност, с която бе изгубил контрол. С тежко дишане Кенит отпусна татуировчика обратно на земята.

— Разбра ли? — по-тихо изръмжа той. В очите на Ивро имаше омраза, но и страх. Той щеше да се съгласи. Щеше да го стори заради златото, което подрънкваше в показаната му от Кенит кесия. Артистите и курвите винаги се продаваха. Артистът не бе нищо повече от добре платена курва.

— Влизай — тихо го подкани Ивро. Гласът му накара Кенит да осъзнае с потръпване, че дребният татуировчик ще му предостави не само изкуство, но и болка: иглиците щяха да причинят цялата възможна болка. Но освен това капитанът знаеше, че крайният резултат ще притежава типичното за Ивро съвършенство. Болка и съвършенство. Това беше единственият път до изкуплението, който капитанът познаваше. А тази нощ той определено трябваше да се изплати на късмета си.

Пиратът влезе в ателието и разкопча ризата си. През това време майсторът запалваше свещи.

Кенит сгъна ризата си и седна на табуретката за клиенти, оставил дрехите си в скута. Болка и съвършенство... Прониза го тръпнещо нетърпение. Ивро продължаваше да намества свещи и да придърпва материалите си.

— Къде и какво? — грубо попита майсторът. Със същия глас Кенит разговаряше с повлеканите.

— На тила — каза Кенит. — Чужд.

— Как така на чужд тил? — сприхаво попита Ивро, докато наместваше масичката. Шишенца с разноцветни мастила стояха подредени в редици. Една по-висока табуретка се озова край тази на клиента.

— Чужд — повтори капитанът. — От Острова на Чуждите. Знаеш какво имам предвид.

— Да, зная — тросна се Ивро. — Такава татуировка носи лош късмет. С най-голямо удоволствие ще я врежа в теб, кучи сине.

Пръстите му леко пробягаха по кожата на Кенит в отмерване.

В Джамаилия притежателите на роби имаха право да бележат живите си принадлежности. Ако впоследствие въпросният роб бъдеше освободен, дори и тогава той нямаше право да изменя или прикрива татуировката. Разбира се, на Пиратските острови подобни ограничения не бяха спазвани — някои избираха да я прикрият под белег от

изгорено. Като Соркор. Други плащаха на татуировчиците да вплетат старите символи в някаква нова татуировка.

В момента пръстите на Ивро обхождаха двата белега от изгорено върху гърба на Кенит.

— Защо си накарал да ги изгорят? Часове работих над тези татуировки, а и ти плати прескъпо за тях. Не ги ли харесваше? — Подир това додаде: — Наведи си главата, сянката ти ми пречи.

— Харесвах ми — промърмори Кенит. Първото жегване на игла прободеше изопнатата кожа. Ръцете му настръгнаха, скалпът трепна от болка. — Просто белезите ми харесвах повече — тихо добави той, по-скоро за себе си.

— Ти си побъркан — отбеляза Ивро, но вече с разсеян глас, защото се съсредоточаваше над изкуството си. В този момент Кенит вече не представляваше човек за него, нито враг, а само платно, върху което да изобразява страстта си. Иглицата не спираше да се врязва. По кожата на пирата бяха плъзнали болезнени тръпки. Зад гърба му майсторът въздъхна доволно.

Това е единственият начин, мислено си напомни капитанът. Единственият начин да прогони лошия късмет. Посещението на Острова на Чуждите бе грешка, за която Кенит трябваше да си плати. Хиляда пробива на иглата и последващата болезнена чувствителност на новата татуировка. А след това прочистващата агония на нажежения метал, който да прогори грешката и да отстрани следите от нея. Това щеше да запази късмента, каза си Кенит, стиснал пестници. Зад него Ивро си тананикаше, крайно доволен както от творбата си, така и от мъстта си.

ГЛАВА ПЕТА

БИНГТАУН

Седемнадесет дни. Алтея погледна към илюминатора на каютата си и се загледа в уголемяващия се Бингтаун. Голите мачти на каравели и караки създаваха същинска гора край кейовете в залива. По-древни съдове непрекъснато сновяха между закотвените кораби и брега. У дома.

Седемнадесет дни тя бе прекарала в тази каюта, като бе излизала само по необходимост и през смените, в които Кайл спеше. Първите няколко дни бяха преминали под знака на изгарящ гняв и моментни сълзи, пролени срещу несправедливостта. Тя дори по детински се бе зарекла да удържи наложеното ѝ ограничение, за да може да се оплаче по-късно на баща си.

— Виж какво ме накара да сторя! — повтаряше си тя и се усмихваше. Този вик бе останал наследство от дните на детството ѝ и съответните спорове с Кефрия. Полуумишленото строшаване на ваза или чиния, изпускането на кофа с вода, разкъсването на рокля: Виж какво ме накара да сторя! Кефрия бе крещяла тези думи към досадната си по-малка сестра със същата честота, с която Алтея бе пищяла към по-възрастната си потисница.

Това бе само началото на нейното отдръпване. Настроението ѝ бе варирано между цупене и изгарящ гняв, като през цялото време тя бе обмисляла репликите, които щеше да отправи към дръзналия да изникне на прага ѝ Кайл — дошъл да се убеди, че нареждането му се изпълнява, или за да се извини. Докато го чакаше, тя бе прочела за пореден път всичките си книги и свитъци и дори бе обмисляла сама да започне да крои роклята си. Само че нейните умения с игла и конец бяха по-подходящи за платната, а не за коприната на подобна одежда: платът бе прекалено скъп, за да се упражнява върху него. Затова тя се бе заела да кърпи собствените си дрехи. Но в един момент и тези ѝ занимания бяха приключили и пред нея бе изникнало време на убийствена скука. Една вечер, раздразнена от отеснялата койка, тя бе хвърлила завивките си на пода и бе легнала там, отново зачетена в

Делдъмовия „Търговски дневник“. С книга в ръка Алтея бе заспала. И бе засънувала.

Като по-малка тя често обичаше да подремва на някоя от палубите на *Вивачия* или да прекарва вечерите върху дъските на бащината си каюта, потънала в някоя книга. Дрямката винаги ѝ донасяше ярки сънища и полуосъзнати образи. С течение на времето баща ѝ бе направил забележка за тези ѝ дела и се беше погрижил тя да не скучае без работа. В моментите, когато си припомняше въпросните сънища, Алтея винаги ги бе приписвала на оживеното детско въображение. Но онази нощ на пода на собствената ѝ каюта я споходи сън, ярък досущ като отдавнашните. Същата тази яркост не ѝ позволяваше да припише съновидението на собствените си мисли.

Онази вечер тя сънува прабаба си Талея — жена, която Алтея никога не бе виждала. Но в съня ѝ не беше така. Талея Вестрит крачеше по палубите и крещеше нареждания към моряците, които от своя страна се бореха с въжетата, платната и нацепените дъски наред с страховита буря. В миг, внезапен като собствен спомен, Алтея разбра какво се случваше. Вълните бяха отнесли мачтата и помощник-капитана, принуждавайки самата Талея Вестрит да навлезе сред моряците си, за да внесе спокойствие с увереността си. Тук тя по нищо не приличаше на портрета си; нищо общо с жената, спокойно отпусната в креслото си и облечена в черна вълна с бели дантели, изобразена редом до съпруга си. Алтея бе знаела, че прабаба ѝ е била тази, която е поръчала направата на *Вивачия*. Но в съня си тя видя не просто жената, свързала се с лихвари и корабостроители; тя се оказваше жена, която обича морето и корабите и дръзко бе определила посоката на потомците си, настоящи и бъдещи, с решението си да притежава жив кораб. Какво ли не би дала Алтея да се върне във времето, в което една жена би могла да притежава подобна отговорност!

Сънят бе кратък и отсечен, като образ, очертан под блясъка на мълния. И все пак, когато Алтея се бе събудила, все още притиснала буза и длани към дървения под, тя не бе изпитала никакво съмнение във видението. То бе съдържало прекалено много детайли. В съня ѝ *Вивачия* бе плавала с коси платна — или поне каквото бе останало от тях сред гнева на бурята. Алтея никога не бе виждала кораба с подобни платна, но веднага бе осъзнала предимствата от такова разположение.

В рамките на съня тя бе споделила увереността на прабаба си в тази подредба.

Събуждането ѝ се бе оказало объркващо. Известно време Алтея бе останала замаяна. И часове по-късно тя виждаше онази буря, щом затвореше очи. Спомените на прабаба ѝ оставаха примесени с нейните: допълнителна карта, вмъкната в колодата. Това видение бе дошло от *Вивачия*; нямаше друго обяснение.

Същата нощ тя умишлено легна да спи върху пода, този път без одеяло и възглавница. Излъсканите дъски не бяха особено удобни, но *Вивачия* възнагради доверието ѝ. В този си сън Алтея прекара цял следобед с дядо си, който прекосяваше един тесен канал в Уханните острови. През рамото му тя наблюдаваше отмерванията, които той правеше, видя и как той нарежда да бъде спусната лодка, за да издърпа кораба по-бързо през участък, проходим единствено при определен период от прилива. Този участък бе негова тайна, позволила на рода Вестрит да се сдобие с монопола върху специфична дървесна смола, която при втвърдяването си се превръщаше в благоуханни перли. След смъртта на дядо ѝ никой мореплавател не бе прекосявал този канал, за да търгува с намиращите се отвъд селища. Подобно на всеки капитан, той бе отнесъл със себе си повече, отколкото би могъл да сподели с потомците си: карта на потока нямаше. Но в действителност това знание не бе изгубено, то само бе преляло в паметта на *Вивачия*. И със събуждането ѝ отново щеше да изникне. А след това съновидение Алтея се чувстваше сигурна, че и сама би могла да преведе кораба.

Нощ след нощ тя лягаше върху дъските, за да сънува. Дори и през деня тя бе оставала там, притиснала буза към палубата и замислена над бъдещето си. Това ѝ позволи да се синхронизира в още по-голяма степен с *Вивачия*, да започне да усеща потръпването на дървеното тяло, напрегнато заради внезапна промяна в курса, и спокойните звуци, които дървото издаваше в моментите на попътен вятър. Виковете и кънтящите стъпки на моряците бяха почти толкова незначителни, колкото и чайките, които понякога кацаха да си починат върху палубата. В такива моменти на Алтея се струваше, че тя самата се превръща в кораба, а дребните човеци, които пълзят по мачтите, по нищо не се отличават от налепи, покрили корема на кит.

Екипажът представляваше незначителна част от нещата, свързани с кораба. Алтея не разполагаше със съответните човешки

думи, за да опише разликите, които тя вече можеше да открива във вятъра и теченията. Тя бе открила усещането за удоволствие от наличието на добър кормчия и раздражението от човек, който непрекъснато внася дребни и излишни промени в курса. Но това усещане бе нещо съвсем повърхностно в сравнение с нещата, които протичаха между кораба и водата. Тази идея, че животът на един кораб е по-важен от случващото се между него и капитана, бе нещо съвсем ново за Алтея. Само за няколко ноци цялото ѝ разбиране за нещата, претърпявани от един мореплавателен съд, претърпя коренна промяна.

Вместо арест, дните, прекарани в забрана да напуска каютата си, се превърнаха в покъртително изживяване. Тя си спомняше как един ден бе отворила вратата си и бе установила, че вън е ярко утро (вместо очакваната от нея притихнала вечер). А готвачът бе дръзнал да я хване за рамото и да я разтърси, защото при едно от посещенията си в камбуза тя бе изпаднала в унес. По-късно същия ден настойчиво тропане по вратата ѝ я бе подразнило. Посетителят се бе оказал не Кайл, а Брашън. Макар и със смутен вид, той се бе поинтересувал за състоянието ѝ.

— Нищо ми няма — отвърна му Алтея и понечи да затвори вратата. Брашън не ѝ позволи.

— Не изглеждаш така. Готвачът ми каза, че видимо си била изгубила няколко килограма. Склонен съм да се съглася. Не зная какво е ставало с капитан Кайл, Алтея, но здравето на екипажа все още е част от отговорностите ми.

Тя се вгледа в сбърченото чело и притеснените очи. Това посещение ѝ губеше времето.

— Аз не съм част от екипажа — като отстрани се чу да казва тя. — Това се случи между нас с капитан Кайл. А здравето на една обикновена пътничка не е свързано с отговорностите ти. Върви си.

Алтея отново бутна вратата.

— Не и ако става дума за дъщерята на Ефрън Вестрит. Смея да го наричам не само мой капитан, но и мой приятел. Алтея, погледни се. Не си вчесвала косата си от дни. А неколцина от моряците казват, че те видели да се носиш като призрак по палубата, с поглед, празен като пространствата между звездите.

Той изглеждаше искрено притеснен. Може би имаше основания. И най-малкото нещо можеше да породви гнева на екипаж, оставал

твърде дълго под командването на прекалено строг капитан. Омагьосана жена, бродеща по палубите, можеше да ги тласне към всичко. Само че това не зависеше от Алтея.

— Моряците с техните суеверия — навъси се тя, без да съумее да прибави желаната твърдост към гласа си. — Върви си, Брашън. Добре съм.

При поредния натиск върху вратата той позволи затварянето ѝ. Алтея бе готова да се обзаложи, че Кайл не знае нищо за това посещение.

Тя отново се бе отпуснала върху пода и бе затворила очи, за да се слее с кораба. Бе усетила как Брашън остава още няколко мига край вратата, преди да се отдалечи с бърза крачка, за да се върне към задълженията си. По това време девойката вече бе престанала да мисли за него, вместо това съсредоточена върху водата, разсипана от носа под натиска на попътния вятър.

Дни по-късно *Вивачия* вкуси водите на дома, разпозна течението, което меко я понесе към Търговския залив, за да приветства спокойните му води. Когато Кайл спусна две лодки, които да отведат кораба, Алтея се надигна, за да погледне през прозореца.

— У дома — каза си тя. — При татко.

Вивачия ѝ отговори с тръпка на нетърпение.

Девойката обърна гръб на илюминатора и се приведе над сандъка си. На дъното му се намираха пристанищните ѝ дрехи, подобаващи одежди, с които тя да слезе от борда и да преодолее разстоянието до дома си. Този обичай бе следствие от отстъпка, която тя и баща ѝ бяха направили пред майка ѝ още преди години. Всеки път, когато капитан Вестрит слизаше след пътуване, той бе облечен в изящни сини панталони и куртка над натежала от дантели бяла риза. Така се полагаше на един от Търговците, който бе бележит капитан. Самата Алтея също не би имала против подобни дрехи, само че майка ѝ бе настояла в пристанището и в града тя да носи рокли. Ако не друго, това одеяние би я отличило от градските слугини. Роника винаги се възползваше от тези моменти на настояване, за да добави, че с такава коса и кожа никой не би помислил, че тази девойка е дама и то не каква и да е, а дъщеря на Търговско семейство.

Но не майчините досадни напомнания я бяха накарали да отстъпи, а едно тихо наставление от страна на баща ѝ.

— Не излагай кораба си. — Това бе всичко, казано от него. Друго не беше и нужно.

Затова, докато екипажът се канеше да спусне котва и подготвяше Вивачия за престоя ѝ в пристанището, Алтея донесе топла вода от камбуза и се изкъпа, а после се преоблече: фуста, пола, блуза и жилетка с дантелен шал. Една нелепа панделка, също с дантели, пристегна косата ѝ. Над всичко това се озова сламена шапка, дразнещо украсена с пера.

Едва по време на обличането си тя осъзна, че Брашън е бил прав. Дрехите висяха на нея като одеянията на чучело. От огледалото я гледаше лице с тъмни кръгове около очите, а бузите почти бяха хлътнали. Гълъбовият цвят на дрехите ѝ само подчертаваше това. Дори ръцете ѝ бяха изгубили плътността си — костите на китката и пръстите изпъкваха под кожата.

Гледката не я притесни. Това по нищо не се отличаваше от постенето в уединение, на което някои се отдаваха, когато искаха да се допитат до насоките на Са. Всъщност, разлика имаше — тя се бе докосвала до самия дух на живия кораб. И си бе струвало. Тя почти изпитваше благодарност към Кайл, задето ѝ бе предоставил възможност да изпита това. Почти.

Алтея изникна на палубата и замижа заради яркото слънце на пладнето. Спокойните води на залива отразяваха сиянието.

Девойката повдигна очи и се загледа към брега. Бингтаун се разгръщаше по протежение на залива досущ като пъстрите стоки, предлагани на пазара. Миризмата на суша връхлетя Алтея. Край данъчните докове цареше суматоха, както винаги. Всички пристигащи кораби трябваше да спрат първо там, за да предоставят на чиновниците на сатрапа възможност да опишат товара и изчислят дължимите плащания. Вивачия трябваше да чака реда си, макар и не дълго — изглеждаше, че *Златната дюна* почти е приключила с огледа.

Инстинктивно погледът ѝ подири дома: тя можа да зърне единия ъгъл от белите стени на къщата; останалото оставаше скрито зад дърветата. Промените, изникнали по околните хълмове, за момент я накараха да се навъси, преди да бъдат забравени — градът и околността му не я засягаха. Но нетърпението да види болния си баща, за когото така се тревожеше, се смесваше със странно нежелание да напусне *Вивачия*. Капитанската лодка още не бе спусната; по традиция

Алтея щеше да стигне до сушата в нея. Никак не я радваше мисълта, че отново ще види Кайл, още по-малко да седи в една лодка с него. Само че сега това не ѝ се струваше толкова нетърпимо. Сега тя знаеше, че той никога не би могъл да я откъсне от *Вивачия*. Тя бе свързана с кораба; самият съд никога не би търпял да плава без нея. Кайл пак си оставаше дразнител, но заплахите му вече не притежаваха тежест. Щом Алтея разговаряше с баща си, Ефрън щеше да сподели мнението ѝ. Разбира се, той щеше да ѝ се разгневи за думите, засягащи причините, по които Кайл се бе оженил за другата му дъщеря. Самата девойка потръпна, припомнила си това си изказване. Баща ѝ щеше да се гневи с право. Но тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че той не би я отделил от кораба ѝ.

Девойката се озова на носа, където се приведе напред, за да се вгледа в красящата го фигура. Резбованите очи все още оставаха затворени, но този факт нямаше значение: Алтея също се бе докоснала до сънищата на *Вивачия*.

— Внимавай да не се подхлъзнеш.

— Няма такава опасност — отвърна тя на Брашън, без да се обръща.

— Обичайно, да. Но както си пребледняла, имам основание да се опасявам, че може неочаквано да ти прилошее.

— Няма.

Тя продължаваше да не обръща глава към него. Искаше ѝ се той да се махне.

Следващите му думи бяха произнесени с далеч по-формален тон.

— Има ли някакъв багаж, който да бъде пренесен на брега?

— Само сандъчето край вратата на каютата ми. — То съдържаше коприната и дребни подаръци за семейството ѝ. Още преди дни Алтея го бе приготвила.

Брашън неспокойно прочисти гърло и не помръдна. Това я накара да се обърне раздражено.

— Какво?

— Капитанът нареди да помогна в разчистването на каютата.

Брашън стоеше изпънат, насочил поглед над рамото ѝ. За пръв път от месеци тя истински се вгледа в него. Какво ли бе му струвало да се превърне от помощник-капитан в обикновен моряк, само за да остане на борда на този кораб? Самата тя само веднъж бе станала

жертва на Кайловата троснатост; чет нямаха моментите, в които той или новият старши помощник бяха му нареждали грубо. И въпреки това Брашън оставаше тук. Сега той бе получил нареждане, което той не одобряваше, но въпреки това правеше всичко по силите си, за да го изпълни с полагащата се дисциплина.

Тя промърмори, по-скоро на себе си:

— Не се съмнявам, че издаването на това нареждане му е доставило огромно удоволствие.

Другият не отговори. Единствено челюстта му трепна. Дори и в този момент той не би си позволил да обсъжда капитанска заповед. Безнадежден случай.

— Донеси само малкото сандъче, Брашън.

Той тежко си пое дъх.

— Госпожице Алтея, наредено ми е да се погрижа всички твои вещи да бъдат изнесени от каютата.

Девојката отмести очи от него. Внезапно я бе връхлетяла огромна умора от цялото това Кайлово перчене. Нека той си мисли, че ще бъде неговото; много скоро баща ѝ щеше да промени нещата.

— В такъв случай изпълни нареждането си, Брашън. Разбирам, че спазваш йерархията.

Той изглеждаше смаян.

— Не искаш ли да го сториш лично?

Алтея се подсмихна.

— Виждала съм те как подреждаш товара. Сигурна съм, че ще се справиш добре.

Още миг той остана на мястото си, може би в очакване тя да оттегли думите си. Младата жена не му обръщаше внимание. След няколко мига той се обърна и тихо се отдалечи, а Алтея отново се загледа в носа на кораба. Девојката стисна парапета и се зарече на Вивачия, че никога няма да я изостави.

— Лодката ви чака, госпожице Алтея.

Тонът на моряка подсказваше, че изрича тези думи най-вероятно за трети път. Тя се изправи и неохотно се отърси от виденията си.

— Идвам — безучастно каза тя и пое след него.

В лодката тя седна с лице към Кайл, но колкото се може подалече от него. Никой от моряците не я заговори. С изключение на необходимите нареждания, всички мълчаха. На няколко пъти Алтея

улови гребците да я поглеждат неспокойно. Григ, неизменно дързък, си позволи да ѝ намигне и да се усмихне широко. Тя опита да отвърне на жеста му, но в този момент ѝ се струваше, че е забравила как да го стори. В мига на напускането на кораба я бе обхванала застиналост: самата ѝ душа изчакваше следващите събития.

В няколкото пъти, през които тя среща погледа на Кайл, изражението му я обърка. При появата ѝ той бе изглеждал почти ужасен. Второто поглеждане бе открило размисъл върху лицето му, а последният път, в който тя го улови да гледа към нея, се оказа най-смущаващ, защото Кайл ѝ кимна и се усмихна топло и окуражаващо. Със същото изражение той поздравяваше дъщеря си Малта, когато тя напредваше в ученето.

С безизразно лице тя се обърна и се загледа във водите на залива.

При достигането на сушата Алтея трябваше да приеме помощ при прекачването — следствие от полата, шапката и шала. Григ съумя да я раздразни, като я задържа по-дълго от необходимото. Тя се отскубна от ръката му и го погледна. Очакваше да открие весело пламъче в очите му, но вместо това видя тревога, изострила се, когато в следващия момент Алтея отново се вкопчи в него заради неочаквана слабост.

— Още не съм свикнала с твърда земя под краката си — извини се тя и за втори път се отдръпна.

По нареждане на Кайл моряците от предишните лодки бяха поръчали кола — открита двуместна карета. Кльощавият кочияш им отстъпи седалката.

— Нямате ли багаж? — изграчи момчето.

Алтея поклати глава.

— Без багаж, кочияшо. Закарай ни до дома на Вестрит. Търговският кръг.

Голият до кръста колар кимна и ѝ помогна да се качи. Когато и Кайл зае мястото си, момчето ловко скочи на гърба на кобилата си и я подкара. Подковите затрополиха по дъските на кея.

Девојката остана загледана право пред себе си, в калдъръмените улици. Тя нямаше никакво намерение да поддържа разговор: достатъчно ѝ беше, че трябва да търпи Кайл до себе си. Шумотевницата на града — минувачи и коли, виковете на пазарящи се, миризмите на чайни и ресторанти — всичко това ѝ се струваше някак далечно. Всеки

път, когато тя и баща ѝ бяха влизали в пристанището, майка им бе идвала да ги посрещне. Тримата бяха поемали към дома пеш; по време на тази разходка Роника неизменно ги бе уведомявала за случвалото се в тяхно отсъствие. Почти в традиция се бе превърнало спирането в някоя от чайните, където да похапнат топли кифлички и студен чай.

Алтея въздъхна.

— Алтея, добре ли си? — намеси се Кайл.

— Колкото бих могла да очаквам, благодаря — сковано отвърна тя.

Кайл се размърда неспокойно и безшумно прочисти гърло с видимото намерение да каже още нещо. За щастие полуголото момче вече спираше пред дома. Още преди Кайл да е помръднал, кочияшът вече бе скочил долу и протягаше ръка към Алтея, за да ѝ помогне да слезе. Тя му се усмихна и получи сходен отговор.

Миг по-късно вратата на дома ѝ се отвори и Кефрия изскочи навън, ридаейки:

— Кайл! Толкова се радвам, че се прибра. Тук всичко е нетърпимо!

Силдин и Малта изникнаха по петите на майка си, хвърлила се да прегръща съпруга си. Следваше ги и друго момче, което изглеждаше смътно познато. Най-вероятно някакъв братовчед.

— И аз се радвам да те видя, Кефрия — хапливо промърмори Алтея и се отправи към вратата.

Вътре бе сенчесто и прохладно. За момент девойката остана неподвижна, за да позволи на погледа си да привикне. Някаква непозната жена с купа ароматна вода и кърпа изникна насреща ѝ и поде официално приветствие. Алтея махна с ръка.

— Благодаря ти, но не е нужно. Аз съм Алтея, живея тук. Къде е баща ми? В кабинета си ли?

Стори ѝ се, че е зърнала проблясък съчувствие в очите на жената.

— От много дни той не е достатъчно добре, за да посещава тази стая, госпожице Алтея. Баща ви е в спалнята си; майка ви е при него.

Със звънък тропот върху плочките Алтея се затича по коридора. Не успя да достигне спалнята: майка ѝ изникна на прага, притеснено намръщена.

— Какво става? — остро попита тя. И в следващия момент разпозна дъщеря си. — Най-сетне! Къде е Кайл?

— Отвън. Татко още ли е зле? Минаха месеци, по това време очаквах, че...

— Баща ти умира, Алтея.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди девойката да се опомни. Тогава тя забеляза угасналия поглед в очите на майка си. По лицето на Роника личаха бръчки, които не бяха го грозили по време на отплаването. И раменете ѝ се бяха привели по начин, какъвто Алтея виждаше за пръв път.

Сърцето ѝ все още оставаше сковано от думите, изречени от майка ѝ току-що. Въпреки това Алтея разбираше, че те са били подтикнати от безнадеждност. С тази откровеност Роника се надяваше да ѝ спести бавната мъка на осъзнаването.

Девойката направи крачка към нея, но опитът за прегръдка не се състоя: майка ѝ отблъсна ръцете ѝ. И Алтея спря веднага. Съзливите прегръдки и плачът над раменете не бяха от нещата, които Роника Вестрит си позволяваше. Тя се превиваше под тежестта на мъката си, но не бе премазана от нея.

— Върви при баща си. Почти всеки час той пита за теб. Аз трябва да говоря с Кайл. Предстоят приготовления, а се боя, че не разполагаме с много от време. Хайде, отивай.

Тя бързо потупа дъщеря си по рамото и бързо закрачи по коридора.

Алтея погледна по посока на отдалечаващите се крачки, преди да отвори вратата на спалнята.

Тази стая не ѝ беше позната. Като малка Алтея не бе имала право да влиза там. След всяко свое пътуване баща ѝ се бе оттеглял в нея, за да прекара време с майка ѝ. Алтея бе ненавиждала последващите утрини, в които не ѝ бе позволено да ги безпокои. А когато бе пораснала достатъчно, за да разбере причината, поради която родителите ѝ ценят усамотението си, тя бе започнала да отбягва помещението умишлено. Все пак си спомняше, че то е обширно и ярко, с големи прозорци, обзаведено с екзотични мебели и тъкани от многобройни пътувания. По белите стени бяха висели ветрила и маски, гоблени от мъниста и пейзажи от кована мед. Креватът бе от тиково дърво, украсен с дърворезба, а през зимата над матрака винаги бяха лежали пухени завивки. Лете вази с цветя бяха отдавали аромат, примесен с розовото ухание на хладни памучни чаршафи.

Отвъд вратата имаше сумрак. Миризмата на цветя отдавна бе прогонена от киселеещата миризма на болест, примесена с оттенъка на лекарства. Прозорците стояха затворени, със спуснати завеси, които да пропъждат светлината на деня.

Алтея плахо пристъпи в стаята. За пореден път очите ѝ трябваше да привикват към нова атмосфера.

— Тате? — колебливо се обърна тя към леглото. Неподвижна издутина лежеше под завивките; отговор не последва.

Девојката се приближи до един от прозорците и отмести тежката завеса. Влезлият лъч следобедна светлина попадна върху изпостала жълта ръка, положена върху юргана. Тази ръка напомняше на сгърчените нокти на мъртва птица.

Алтея прекоси стаята и се настани на стола край леглото — мястото, от което майка ѝ несъмнено не се бе отделяла през цялото това време. Тя обожаваше баща си, но не можа да не изпита отврата, когато сплете пръсти с тези на отпуснатата ръка. Мускулите и мазолите бяха напуснали десницата.

Тя се приведе напред, към лицето му.

— Тате?

Той бе починал. Поне това бе първата ѝ мисъл при вида на лицето му. Последвалото хрипливо вдишване я накара да осъзнае грешката си.

— Алтея.

Гласът се давеше от храчки. Лепнещите от немиене клепахи се повдигнаха. Нямаше и следа от някогашния остър тъмноок взор: тези очи бяха кървясали, хлътнали и пожълтели. И се нуждаеха от миг, за да се съсредоточат върху нея. През това време Алтея се стараеше да скрие ужаса от лицето си.

— Върнах се, тате — с пресилена радост каза тя. Сякаш това щеше да промени нещо.

Ръката му немощно се раздвижи в нейната. Очите се затвориха отново.

— Аз умирам — гневно и отчаяно изхриптя Ефрѝн.

— Глупости, тате, ти ще се справиш, ще...

— Мълчи. — Думата бе прошепната, но пак си оставаше заповед, дошла от капитана и бащата. — Само едно нещо е от

значение. Отнесете ме до *Вивачия*. Трябва да умра на палубата й. Трябва.

— Зная — каза тя. Болката, започнала да стяга сърцето й, неочаквано притихна. В момента нямаше време за това. — Ще се погрижа.

— Незабавно — предупреди баща й. Шепотът му звучеше клокочещо. Нова вълна отчаяние заплаши да повали Алтея, но девойката се овладя.

— Няма да те разочаровам — обеща тя. Ръката му отново трепна и освободи нейната. — Ще се заема веднага.

Тя се надигна от стола. Баща й се закашля и успя да изрече:

— Алтея!

Девойката спря. Още няколко мига Ефрън се бори да си поеме дъх, преди да изхрипти:

— Кефрия и децата й... Те не приличат на теб. Те не са като теб. — Той отново вдиша трескаво. — Аз трябваше да се погрижа за тях. Трябваше...

Баща й искаше да каже и още нещо, но не намираше сили.

— Разбира се. Ти се грижеше добре за всички ни. Не се тревожи за това сега. Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Едва по средата на коридора тя осъзна думите си. Какво бе имала предвид тя с това обещание? Че ще се погрижи той да умре на борда на живия кораб, който бе ръководил толкова години! Странно понятие за *наред*.

С непоклатима увереност тя знаеше, че когато настъпи и нейното време да умре, стига да можеше да се раздели с живота на борда на *Вивачия*, за нея също всичко щеше да бъде наред.

Тя прокара длан над лицето си. Струваше й се, че се е събудила току-що. Бузите й бяха влажни. Така и не бе усетила плача си. Не, сега не беше моментът за това. Нямаше време да чувства и ридае.

Пред къщата тя едва не се сблъска със струпаните там хора. За момент премигна, заслепена от слънцето, преди да осъзнае, че това са майка й, Кайл, Кефрия и децата. Всички те мълчаливо се взираха в нея.

За момент тя също се вторачи, преди да каже:

— Отивам да приготвя кораба. След един час донесете татко.

Кайл се навъси и понечи да каже нещо, ала бе изпреварен от кимването на майка й:

— Стори го.

Дори тези две думи бяха мъчителни за Роника. Трудно бе да се говори през сковано от мъка гърло.

— Побързай — успя да добави майка ѝ. Алтея кимна и се отдалечи. Тя бе решила да стигне до пристанището пеш: за времето, необходимо на някой вестonosец да стигне до града и да поръча кола, девойката почти щеше да е пристигнала.

— Поне изпратете някоя слугиня с нея! — долетя гневното възклицание на Кайл. А майка ѝ отвърна, по-тихо:

— Не. Остави я. Вече няма време за церемонии. Елате да ми помогнете да приготвим носилката.

Близо до пристанището роклята ѝ вече бе подгизнала от пот. Това я накара да прокълне съдбата, обрекла я да бъде жена и носи подобни дрехи. В следващия миг тя отправяше благодарност към Са, защото в данъчните докове тъкмо се освобождаваше място, което *Вивачия* заемаше. Алтея зачака нетърпеливо. Още докато корабът биваше привързван, тя сграбчи полите си и скочи на палубата.

Гантри, заместникът на Кайл, стоеше на предната палуба с ръце на кръста. Вихрената Алтеина поява го сепна. Личеше, че неотдавна той е участвал в някакво сбиване: едната половина на лицето му бе подпухнала, започнала да почервенява. Тази мисъл бе само мимолетно отбелязана от съзнанието ѝ: задача на първия помощник беше да поддържа реда сред екипажа, а крайт на всеки курс винаги бе съпроводен от известни търкания. Толкова близо до свободата дисциплината винаги се изкушаваше.

Само че смръщването му бе насочено към нея.

— Госпожице Алтея. Какво правите тук?

Той звучеше разгневен.

Във всеки един друг момент тя би отделила от времето си да се наскърби. Но в този случай се ограничи да отвърне:

— Баща ми умира. Дойдох да подготвя кораба.

Това обяснение не намали враждебния му вид, но прибави покорство към тона му.

— Какво желаете да бъде сторено?

Тя притисна ръка към слепоочието си. Какви приготовления бяха предшествовали смъртта на дядо ѝ? Това се бе случило преди много време, но пък от нея се очакваше да знае тези неща. Алтея бавно си

пое дъх, за да се успокои, а после неочаквано коленичи и отпусна длан върху дъските на палубата. Вивачия. Много скоро тя щеше да оживее.

— Трябва да издигнем навес върху палубата. Ето там. Покрийте го с платнище. И нека бъде разположен на прохладно място.

— Защо да не го отнесем в каютата му? — осведоми се Гантри.

— Защото не се прави така — отвърна Алтея. — Той трябва да лежи направо върху палубата. И трябва да има достатъчно място, за да могат всички роднини да присъстват. Пригответе пейки за бдящите.

— Предстои ми да разтоварвам кораб — тросна се офицерът. — Някои от стоките имат ограничена трайност и трябва да бъдат свалени на сушата колкото се може по-скоро. Как очаквате екипажът ми да стори всичко това, като същевременно ви издига шатра? И как изобщо хората ми да работят при такива условия?

Така запита той, пред целия екипаж. В тона му се долавяше предизвикателство.

Алтея неразбиращо се взираше в него. Какво го бе прихванало, за да спори с нея точно в този момент? Нима той не разбираше значимостта на случващото се? Най-вероятно не. Той беше човек на Кайл; нямаше никаква представа за същината на живите кораби.

В следващия момент тя чу гласа си да изрича със същата суровост, с която баща ѝ се бе обръщал към Брашън в трудни моменти.

— Намерете начин да се оправите — каза тя и отметна глава, преди да хвърли поглед към палубата. Моряците бяха преустановили работата си, заслушани. В някои лица тя видя разбиране и съчувствие, върху други личеше единствено увлечението, с което човек наблюдава сблъсъка на чужди воли.

Към следващите си думи тя прибави известна хапливост:

— Ако чувстваш, че няма да се справиш, възложи работата на Брашън. Той няма да се затрудни. — Алтея започна да му обръща гръб, сетне спря. — Всъщност това е най-доброто решение. Нека Брашън да се заеме с издигането на навеса за капитан Вестрит. Така подобава, защото той е негов заместник. А ти се погрижи за разтоварването.

— На борда може да има само един капитан — отбеляза Гантри. Тези думи той бе произнесъл загледан встрани. Въпреки това тя избра да отговори.

— Именно, моряко. И когато капитан Вестрит е на борда, той е този капитан. Съмнявам се, че ще намериш много хора, които биха

оспорили това. — Девойката погледна към корабния дърводелец. Каквато и неприязън да изпитваше към него, тя не можеше да отрече непоколебимата му лоялност към баща ѝ. Затова тя му каза: — Погрижи се Брашън да получи цялата необходима помощ. И работи бързо, баща ми скоро ще пристигне. Това е последният път, в който той стъпва на борда; бих искала да види *Вивачия* в отлично състояние и с работещ екипаж.

Тази простичка молба се оказа напълно достатъчна. Неочаквано осъзнаване изникна върху лицето му, а погледът, с който дърводелецът се обърна към другарите си, разпространи тази реализация. Това наистина се случваше и бе неотложно. Мъжът, на когото бяха служили, някои от тях в продължение на повече от две десетилетия, пристигаше на борда да умре. Той често се бе хвалил, че това е най-подобраният екипаж в цял Бингтаун. И определено най-добре платеният.

— Ще намеря Брашън — увери я дърводелецът и се отдалечи с целенасочена походка.

Гантри си пое дъх с видимото намерение да го повика обратно. Но след миг пауза той започна да издава заповеди, свързани с разтоварването. При това леко се извърна, за да не вижда Алтея. Тази му постъпка на загърбване породила нов приплам на гняв — преди девойката да си припомни, че в момента не може да се занимава с дребнавостта му. Нейният баща умираше.

Вместо това тя отиде при майстора на платна, за да му поръча да приготви материал за навеса. При връщането си на палубата девойката завари Брашън да разговаря с дърводелеца. Бившият помощник-капитан посочваше различни места сред въжетата: очевидно двамата обсъждаха прикрепването на покривалото.

Когато Брашън се обърна към нея, тя забеляза подутина над лявото му око. Противникът на Гантри ставаше ясен. Каквото и да бе предизвикало неразбирателството, то бе разрешено по обичайния начин.

Сега не ѝ оставаше друго, освен да наблюдава и изчаква. Тя бе поверила командването на Брашън и той се бе заел. От баща си бе научила едно: възложиш ли нещо някому, не се намесваш в работата му. Освен това не ѝ се искаше да слуша мърморенето на Гантри как тя им пречела. Тъй като нямаше къде другаде да иде, Алтея се оттегли в каютата си.

Помещението бе опразнено; единствено картината, изобразяваща *Вивачия*, все още стоеше на стената. Видът на пустите лавици я прониза с неочаквано силна болка. Всичките ѝ принадлежности бяха прилежно подредени в няколко отворени товарни сандъка. На пода лежах дъски, пирони и чук. Ето от каква задача нареждането ѝ бе откъснало Брашън.

Девојката приседна на леглото си и се загледа в сандъците. Някакво трудолюбиво създание у нея искаше да приседне на пода и да довърши опаковането. Борбеността я подтикваше да започне да изважда нещата си и да ги върне обратно. Известно време тя остана да се олюлява между тези две противоположности, без да прави нищо.

Скръбта я връхлетя неочаквано и задушавашо. Риданията отказваха да се отронят; буцата в гърлото не допускаше дори дъх. Нуждата да заплаче буквално я давеше. С мъка тя отвори уста. Най-сетне успяла да изпълни гърдите си с въздух, Алтея можа единствено да изхлипа. Сълзите рукнаха по лицето ѝ, а тя нямаше носна кърпичка, можеше да се избърше само с ръкава или с полата си... и що за безсърдечно създание можеше да мисли за носни кърпи в подобен момент? Тя зарови глава в шепи и престана с опитите да удържа сълзите.

Всички те се движеха заедно като кокошки. И мърмореха едни към други по същия начин. А Уинтроу бе принуден да ги следва. Той не знаеше какво друго да стори. Вече пет дни бяха изминали от пристигането му в Бингтаун, без момчето да разбере причината, поради която са го повикали. Дядо му умираше, това му беше известно. Но той нямаше представа какво се очаква от него.

Умиращ, старецът бе дори още по-плашещ. Като малък Уинтроу се бе смущавал от жизнеността, излъчвана от дядо му. А сега чернотата на приближаващата смърт се изцеждаше от него, за да напои с мрака си стаята. По време на пътуването към дома Уинтроу се бе зарекъл да опознае дядо си поне малко в последните му дни. Но след пристигането се бе оказало, че вече е прекалено късно. Целия остатък от прословутата си сила капитан Ефрън Вестрит използваше, за да остава вкопчен в живота. С мъка той бе удържал душата си зад

стиснати зъби, но не заради пристигналия да го посети внук. Не. Старецът очакваше единствено завръщането на кораба си.

Пък и Уинтроу така и не бе прекарал много време с дядо си. Почти веднага подир пристигането майка му го беше отвела при болника. Все още замаян от пътуването по море и прекосяването на града с карета, Уинтроу едва бе смогнал да осмисли, че тази ниска и тъмнокоса жена е майка му. Стаята, в която тя го отведе, беше сумрачна, прикрила се от светлината и топлината на деня. Вътре Уинтроу откри дребна старица да седи край леглото. А помещението бе непроветрено.

Възрастната жена се надигна в отговор на появата му, за да го прегърне. И сграбчи ръката му почти веднага след като майка му бе отдръпнала своя хват.

— Ефрън — тихо бе изрекла тя. — Ефрън, Уинтроу пристигна.

Някаква издутина в леглото се бе раздвижила и бе изрекла нещо, напomniaщо отговор. Уинтроу бе стоял неподвижно, окован от пръстите на баба си. Все пак със закъснение бе смогнал да измърмори:

— Здравей, дядо. Дойдох да те посетя.

Може би старецът изобщо не бе чул, защото думите на внука му останаха без отговор. След още няколко мига болният хрипливо бе попитал:

— Корабът?

— Още не се е върнал — нежно бе отвърнала баба му.

Тримата — той, баба му и майка му — бяха постояли още малко. И когато възрастният човек не бе помръднал отново и не бе казал нищо повече, Роника бе изрекла:

— Мисля, че той иска да си почине, Уинтроу. Ще изпратя да те повикат, когато се почувства по-добре.

Това време така и не бе дошло. Сега баща му се бе прибрал, но личеше, че той се интересува единствено от вестта за приближаващата смърт на Ефрън Вестрит. Кайл забеляза по-големия си син, разбира се, и му кимна над рамото на съпругата си. Но тогава Кефрия започна да излива потока си от лоши новини и оплаквания. И Уинтроу остана да стои настрана, като някой непознат, докато Малта и по-малкият Силдин прегръщаха баща си. Най-сетне в оплакванията на Кефрия бе настъпила пауза, която да позволи на Уинтроу да пристъпи напред, да се поклони и да протегне ръка към баща си.

— Ето го и моя жрец — поздрави баща му. Тонът на тези думи не съдържаше очевиден присмех. И все пак последвалата реплика не изненада Уинтроу. — Сестра ти е станала по-висока от теб. И защо носиш роба като жена?

— Кайл! — смъмри го Кефрия. Но съпругът ѝ вече обръщаше гръб на Уинтроу, без да дочака отговор.

И докато леля му се отправяше към пристанището, Уинтроу последва близките си обратно в къщата. Възрастните вече обсъждаха най-добрия начин да пренесат Ефрън до кораба и последващите приготовления. Малта и Силдин напразно пристъпваха подире им и се опитваха да зададат някакъв въпрос, непрекъснато смълчавани от предупрежденията на баба си. Уинтроу крачеше последен, нито възрастен, нито дете, изолиран от участие в тази проява на чувства.

По пътя за насам той бе осъзнал, че няма представа какво да очаква. А пристигането, вместо да отстрани това му объркване, само го бе усилило. Първият му ден тук бе преминал предимно в разговори с майка му — и предимно изчерпвали се във възклицания за отслабналата му фигура. И носталгични реминисценции, които неизменно започваха с думите: *Ти надали си спомняш това, но веднъж...*

Малта, която някога не се отделяше от него, сега изпитваше открита омраза към него, задето той бе дръзнал да се прибере и да отнема от вниманието на майка им. Нейните обръщания към него представляваха редуване на превъзхождащо презрение с остроти под формата на реплики, привидно насочени към Силдин или слугите. Не помагаше и фактът, че едва на дванадесет тя действително бе по-висока от него и вече започваше да прилича на жена: нейната зрелост проличаваше в много по-голяма степен от неговото възмъжаване. Никой не би отгатнал, че той е по-големият от двамата. А Силдин, още пеленаче по времето, когато Уинтроу бе напуснал дома си, се отнасяше с пълно пренебрежение към по-големия си брат като към някакъв далечен роднина, който ще си замине скоро и с когото не си струва човек да си губи времето. Впрочем и самият Уинтроу също се надяваше на последното. Той знаеше, че е недостойно да очаква смъртта на дядо си, която щеше да означава край на принудителното посещение, но освен това знаеше, че не би могъл да отрече тази мисъл — това би бил друг вид лъжа.

Роднините спряха пред стаята на умирация. Тук те снижиха гласове по начин, подобаващ за обсъждането на тайни. Уинтроу не разбираше това: премълчаването на смъртта нямаше да я отклони. А и надали възрастният човек копнееше да продължава да живее по подобен начин.

Той се насили да се вслуша в разговора.

— Мисля, че би било най-добре да не споменаваме за нищо от това — казваше в този момент баба му към баща му. Тя бе отпуснала ръка върху дръжката на вратата, но още не влизаше. Почти изглеждаше, че Роника се опитва да попречи на зет си да влезе в стаята.

По смръщения лоб на баща му личеше, че Кайл Хейвън не споделя мнението на своята тъща. Но съпругата му го държеше за ръката, гледаше към него умолително и не спираше да кима.

— Това само би го разстроило — намеси се Кефрия.

— И не би постигнало нищо — продължи баба му в пълно единомислие с дъщеря си. — Бяха ми нужни седмици, за да го убедя. Той се съгласи неохотно. Всяко оплакване само би подновило обсъждането. А уморен и измъчен той е изненадващо упорит.

Тя замълча. Двете жени се вгледаха в баща му, изискващи подчинение. Известно време той остана неподвижен, преди да отстъпи:

— Няма да повдигам темата веднага. Нека най-напред го отнесем до кораба. Това е най-важното.

— Именно — съгласи се бабата и най-сетне отвори вратата. Възрастните влязоха. Когато Малта и Силдин се опитаха да ги последват, Роника рязко препречи пътя им.

— Деца, вие тичайте при бавачката да ви преоблече. Преди това, Малта, ти върви при готвачката и ѝ кажи да приготви кошница с храна. Нека се погрижи и за допълнителни припаси.

За момент Роника мълчаливо се вгледа в Уинтроу в кратко колебание, преди да кимне рязко:

— Уинтроу, ти също ще трябва да се преоблечеш. Всички ще останем на борда на кораба до...

Внезапно тя замлъкна и пребледня. Някаква мисъл изникна върху лицето ѝ.

Уинтроу бе виждал този израз на осъзнаване и преди. Много пъти той бе придружавал целителите; и в много от тези пъти техните билки, тоници и докосвания се бяха оказвали безсилни да спрат напора на смъртта. В тези моменти грижата им се насочваше към скърбящите.

Ръцете на баба му рязко се повдигнаха към яката на дрехата ѝ, за да се вкопчат в нея. Устните ѝ трепнаха като в спазъм.

Момчето почувства истинско състрадание към възрастната жена и посегна да я прегърне. Но тя се отдръпна и го потупа успокояващо, макар и по начин, който почти се равняваше на отблъскване.

— Нищо ми няма, мили. Не ми обръщай внимание. Върви да се приготвиш, за да тръгнем заедно.

С тези думи тя затвори вратата в лицето му. Известно време Уинтроу остана загледан в преградата. А при обръщането си откри, че Малта и Силдин са се вторачили в него.

В първия момент той им отвърна с безизразен поглед. Сетне, тласнат от някакво отчаяние, което и сам не разбираше, юношата направи опит да възвърне връзката с най-близките си роднини.

— И ето че дядо ни умира — промълви той.

— Той цяло лято е седнал да умира. — С едно презрително тръсване на глава Малта успя едновременно да изрази мнението си и да се обърне. — Ела, Силдин. Ще помоля бавачката да ти приготви нещата.

Без да обръща никакво внимание на Уинтроу, тя отведе братчето си.

За момент юношата си каза, че не бива да се чувства наранен. Родителите му не възнамеряваха да го обиждат с отпращането му, а сестра му просто се чувстваше притеснена. В последвалия момент той разпозна лъжата и прие чувствата си, за да ги разбере. Майка му и баба му бяха прекалено заети. Баща му и сестра му умишлено се бяха опитали да го наранят, а Уинтроу бе им позволил да успеят в това начинание. Но тези случили се неща и изпитваните чувства не бяха недостатъци, към чието отстраняване да се стреми. Той не можеше да отрече чувствата си, не трябваше и да се опитва да ги промени.

— Приемай и се развивай — напомни си той. Болката започна да отслабва. С тази мисъл той отиде да се преоблече.

Брашън невярващо се взря в Алтея. Това бе последното, което му трябваше днес. Поне от изпитвания гняв имаше полза: гневът задържаше паниката настрана.

Той затвори вратата и коленичи на пода до нея. Бе влязъл в каютата, когато девойката по никакъв начин не бе отвърнала на почукванията му, прераснали в тропане с юмрук. Затова Брашън рязко бе блъснал вратата, очаквайки да бъде посрещнат със злоба. Вместо това той бе заварил девойката да лежи на пода, просната като някоя от припадащите героини от уличните театри. Само дето вместо да лежи с ръце под главата си, Алтея бе вкопчила пръсти в дъските.

Тя дишаше. Брашън се поколеба, преди леко да разтърси рамото ѝ.

— Госпожице — меко поде той. Но не успя да сдържи раздражението си. — Събуди се, Алтея!

Девойката тихо простена, но не помръдна. Брашън отново се загледа замислено. Той трябваше да извика корабния хирург, но не му се искаше да създава поводи за суматоха. Пък и тя не би искала да бъде видяна в подобно състояние. Поне това важеше за старата Алтея. Това просване върху дъските въобще не беше типично за нея. Както не беше типично да прекара остатъка от пътуването до дома послушно в каютата си. Бледата ѝ кожа и изпосталялото лице също не му харесваха.

Той се огледа, повдигна девойката и я постави върху оголения матрак на леглото.

— Алтея?

Този път клепачите ѝ трепнаха и се отвориха.

— Когато вятърът издува платната ти, ти разсичаш вълните като нажежен нож през масло — със занесена усмивка му каза тя. Погледът ѝ също бе занесен, изменен. Неочакваната чувственост на думите ѝ едва не накара Брашън да се усмихне на свой ред.

— Припаднала ли беше? — прямо попита той.

Унесът рязко избяга от погледа ѝ.

— Не... Не точно. Просто не можех да се задържа...

Девойката замълча и се надигна от кревата. Първата ѝ стъпка бе несигурна, но въпреки това тя подмина протегнатата в подкрепа ръка и сама се опря на стената. Алтея се загледа в дъските ѝ.

— Пригответе ли мястото? — дрезгаво каза младата жена.

Брашън кимна. Тя повтори жеста му.

— Споделям скръбта ти, Алтея. Той беше много важен за мен.

— Той още не е мъртъв — сопна се девойката, прокара ръце през лицето си и нагоре през косата. Очевидно решила, че това е достатъчна грижа за вида ѝ, тя напусна каютата. След миг Брашън я последва. Това вече бе типично за Алтея. За нея бе недопустима мисълта, че съществуват и други хора. Тя се бе отнесла към признанието за мъката му като към нещо, казано само по обичай. Интересно дали тя някога се бе замисляла какво означаваше смъртта на баща ѝ за него или за екипажа. В Бингтаун трудно можеше да се намери по-открит и честен човек от капитан Вестрит. Дали Алтея имаше представа колко рядко се случваше някой капитан да изпитва истинска грижа за екипажа си? Не. Нямахме как. Тя никога не бе служила на борда на съд, където за дажби се раздаваха червясали сухари и почти отровно осолено свинско. Тя не бе виждала как помощник-капитанът пребива до смърт моряк, който не е изпълнил нареждането му достатъчно бързо. Самият Вестрит никога не търпеше размотаване, но от такъв работник той просто би се отървал още в следващото пристанище. И освен това си бе направил труда да подбере хората си. На кораба му не служеха произволно наети люде, а моряци, които Вестрит сам бе обучил и познаваше.

Тези моряци също бяха познавали своя капитан и бяха вярвали в него. Брашън знаеше за случаи, в които негови другари са отказвали предложения за по-високи длъжности само за да останат на борда на Вивачия. По бингтаунските стандарти някои от екипажа на Ефрън Вестрит бяха прекалено възрастни, за да плават, но той продължаваше да ги държи край себе си заради богатия им опит, който те да предадат на млади и силни другари. На тях капитан Вестрит бе поверил кораба си, а те му бяха поверили бъднините си. Много скоро Вивачия щеше да стане нейна. Дано Са благоволяше да ѝ даде разумността и морала да следва примера на баща си. Мнозина от по-възрастните моряци нямаха друг дом освен *Вивачия*.

Макар и млад, Брашън също бе един от тях.

ГЛАВА ШЕСТА

СЪБУЖДАНЕТО НА ВИВАЧИЯ

На борда те го внесоха на носилка. Именно тази гледка накара сърцето на Брашън да се свие и неочаквани сълзи да прогорят очите му. Едва в момента, в който бе зърнал отпуснатото тяло под лепената завивка, той бе осъзнал истински случващото се: капитанът му се връщаше на борда, за да умре. Видяното бе накарало Брашън да осъзнае, че той тайно се е надявал състоянието на Ефрън Вестрит да не е чак толкова лошо, че по някакъв чудодееен начин морският въздух и допирът до палубата на собствения му кораб ще го излекуват. Надежда, погинала в мига на осъзнаването си.

Той остана почтително отдръпнат, за да направи място за Кайл, който надзираваше пренасянето на своя тъст по дъсчения мост. Носилката бе поставена под навеса, издигнат припряно. Алтея, пребледняла като слонова кост, вече изчакваше там, за да го посрещне. Останалите близки бавно крачеха след носилката, а когато тя бе поставена на уреченото място, се настаниха наоколо — като гости, заемащи местата си край трапеза. Съпругата и по-голямата му дъщеря изглеждаха едновременно уплашени и съкрушени. Внуците, сред които имаше и някакво по-голямо момче, изглеждаха предимно объркани. Кайл остана встрани от всички тях; върху лицето му бе застинало неодобрение: странна мимика за момент като този.

След няколко минути Алтея се откъсна от унеса си. Тя тихо се отдалечи и се върна с кана вода и чаша. Девойката коленичи на палубата и предложи на баща си да пие.

В първото раздвижване от появата си на борда Ефрън повдигна глава и успя да отпие глътка. Лек жест на костеливата му ръка напомни, че близките му трябва да го преместят от носилката и да го положат върху палубата. Брашън установи, че веднага се е приближил в отговор на този жест — нещо, превърнало се в даденост за службата му на борда. Той осъзна, че Кайл го гледа навъсено, но не обърна внимание, а коленичи край носилката на своя капитан.

— Ако разрешите, сър — тихо каза той и зачака слабото кимване, съчетало разпознаване и разрешение. Алтея изникна край тях и хвана краката на баща си. Брашън повдигна по-голямата част от тежестта на възрастния човек. Особена тежест нямаше, защото покрай болестта Ефрън бе отслабнал; освен това той не беше и чак толкова възрастен.

Брашън внимателно отпусна тялото му върху дъските на палубата. Вместо да се навъси заради твърдостта им, капитанът въздъхна облекчено. Очите му се отвориха и подириха Алтея. Частица от някогашния им блясък придружи тихата му заповед.

— Алтея. Донеси парчето от фигурата.

За момент в погледа ѝ изникна ужас. Устните ѝ се притиснаха. Инстинктивно Брашън започна да се отдръпва. Капитан Вестрит не би искал елемента, освен ако не усещаше, че смъртта му приближава. В тези мигове той трябваше да остане край близките си.

Изненадващо силна хватка попречи на оттеглянето му. Дългите пръсти на капитана се вкопчиха в китката му и го накараха да пристъпи обратно. Брашън доближи глава, за да не пропусне думите на капитана, без да обръща внимание на миризмата на смърт.

— Върви с нея, синко. Тя ще се нуждае от помощта ти. Помагай ѝ.

Гласът на Вестрит хриптеше. Брашън кимна и капитанът го пусна. Докато бившият заместник се надигаше, умирацията заговори отново:

— Ти беше добър моряк, Брашън. — Сега той говореше ясно и изненадващо високо. Може би искаше не само близките му, а и всички останали да чуят.

След един бавно поет дъх капитанът продължи.

— Не бих могъл да се оплача нито от теб, нито от работата ти. — Нов дъх. — Ако можеш да продължа да плавам, друг не бих избрал за свой помощник.

Последните думи се завалиха в хрип. Погледът му рязко напусна лицето на Брашън, за да се насочи право към намръщения Кайл.

— Но аз никога повече няма да плавам. *Вивачия* никога повече няма да бъде моя.

За него ставаше все по-трудно да говори; устните му започваха да посиняват. Усилията му не намираха въздух за нови думи. Ръката му се сви в юмрук и направи рязък жест, който би останал неразбираем за

повечето хора. Но Брашън скочи на крака и се втурна да помогне на Алтея.

Тайната на фигурата бе известна на малцина. Ефрън я бе споделил с Брашън скоро след назначаването му за помощник-капитан. Сред резбованите къдрици на фигурата имаше скрит лост, който освобождаваше дълго гладко парче от изграждащото я дърво. То бе част от процедура, която не бе задължителна, но се смяташе, че е полезна: ако умирацията стиснеше това парче по време на последните си мигове, по-голяма част от същината и мъдростта му щеше да се влее в кораба. Ефрън му бе разкрил тайната и бе демонстрирал механизма, за да може Брашън да му донесе парчето в случая на някое бедствие. Това беше дълг, който помощникът искрено се бе надявал никога да не изпълни.

Той откри Алтея почти застанала надолу с главата на бушприта в опита си да освободи парчето. Безмълвно помощникът я сграбчи за кръста и я спусна в по-удобна позиция.

— Благодаря — изсумтя девойката и издърпа парчето. Брашън с лекота я издърпа и я остави на палубата. Алтея веднага се затича обратно към баща си, стиснала безценния къс в пестника си. Брашън я последва веднага.

Двамата пристигнаха почти в последния момент. На Ефрън Вестрит не се полагаше спокойна смърт. Вместо да затвори очи и да заспи завинаги, той се бореше с нея — както се бе сражавал с всичко, заставало насреща му.

Алтея му предложи парчето и той го сграбчи с цялата си сила.

— Давя се — промълви той. — Давя се върху суха палуба.

За момент Алтея и баща ѝ останаха застинали, всеки от тях стиснал единия край на парчето. Сълзи се стичаха открито по изпосталялото ѝ лице. Очите ѝ бяха разтворени широко, загледани в тъмните очи на баща си. Тя знаеше, че не може да стори нищо за него, но и нямаше намерение да се крие от скръбта.

Свободната ръка на Ефрън диреше нещо невидимо върху дъските — нещо, за което да се захване сред гладкостта им. Капитанът успя да си поеме нов, клокощ дъх. Кървава пяна бе започнала да изниква в крайчетата на устата му. Останалите роднини се приведоха около тях. Поразена от мъка, по-голямата сестра стоеше вкопчена в майка си. Майката шепнеше в косата ѝ. Момичето плачеше, сполетяно

от някакъв ужас, и стискаше обърканото си братче. По-големият внук стоеше настрана, с преbledняло и изопнато лице на човек, който изтърпява болка. Със скръстени ръце Кайл стоеше край нозете на умиращия. Брашън нямаше представа за мислите, които се криеха зад безизразното му лице.

На почтително разстояние от навеса бе изникнал втори кръг. Стиснали шапки, моряците бяха дошли да изпратят своя капитан.

— Алтея! — неочаквано извика съпругата на капитана. Едновременно с това тя избута по-голямата си дъщеря напред, към баща ѝ. — Трябва да го направиш — продължи възрастната жена с тих, странно натъртващ глас — Знаеш, че трябва.

Тя приличаше на жена, принудена да изпълни някакъв неприятен дълг. Лицето на по-голямата дъщеря — Кефрия — съчетаваше срам с решителност.

Кефрия се отпусна на колене край сестра си и протегна бледна, трепереща ръка. Брашън реши, че тя ще докосне баща си, но вместо това младата жена стисна парчето дърво под ръката на Алтея. С този жест тя предявяваше правото си да наследи кораба. А майката потвърди:

— Отдръпни се, Алтея. По старшинство този кораб принадлежи на сестра ти. Такава е волята на баща ти.

Гласът на майката трепереше по време на изричането на горните думи, но въпреки това те бяха учленени ясно.

Алтея невярващо повдигна глава. Очите ѝ се плъзнаха по чуждата ръка, допряла юмрук под нейния, за да достигнат до сестриното лице.

— Кефрия? — объркано попита тя. — Не говориш сериозно!

Колебание изникна върху лика на голямата сестра. Тя погледна към майката.

— Напротив! — заяви Роника Вестрит, почти с ожесточение. — Така ще бъде, Алтея. Така трябва да бъде, за доброто на всички ни.

— Тате? — съкрушено попита Алтея.

Тъмните очи на баща ѝ не се бяха отделяли от лицето ѝ. Устните му се раздвижиха в последни думи.

— ... пусни...

Някога Брашън бе работил на кораб, където помощник-капитанът не се свенеше да размахва свайката си. Въпросният офицер

я бе използвал предимно да хласва по тила онези моряци, които по негова преценка не отдаваха необходимото усърдие на задълженията си. Неведнъж Брашън бе ставал неволен свидетел на изражението на удряните моряци, особено добре познаваше закъснението, с което съзнанието осмисляше болката. Именно такава закъсняло осъзнаване на болката показваше лицето на Алтея в настоящия момент. Нейните пръсти престанаха да стискат дървения елемент; отпуснаха се и подириха свободната ръка на Ефрън, за да се вкопчат в тях удавнически. Той все така се мъчеше да каже нещо. Устата му се разтваряше напразно.

— Тате... — отново прошепна тя. Гърбът на капитана се изви; гърдите се повдигнаха в стремежа си да открият въздух. Ефрън извъртя глава към нея, преди неочаквано да рухне обратно върху палубата. Дългата битка бе приключила. Животът и желанието за борба изгаснаха от очите му. Тялото се отпусна на палубата в привидно желание да се слее с дървото. Ръката му се отдръпна от парчето. Кефрия се надигна, а Алтея се отпусна напред, положи ръка върху гърдата на баща си и заплака безнадеждно, без да се срамува от сълзите си.

Така тя не видя онова, на което Брашън стана свидетел. Изправилата се Кефрия предаде парчето дърво на изчакващия си съпруг. С невярващ поглед Брашън наблюдаваше как Кайл приема и се отдалечава от тях с вида на горд притежател. За момент Брашън понечи да го последва. В следващия миг той размисли. При всички положения корабът щеше да оживее. Вече му се струваше, че Вивачия изглежда по-различно; връщането на парчето просто щеше да ускори процеса.

Но обещанието, което той бе дал на капитана си, сега придобиваше съвсем ново значение.

Върви с нея, синко. Тя ще се нуждае от помощта ти. Помагай ѝ.

Капитан Вестрит не бе имал предвид помощ в изваждането на парчето или дните непосредствено след смъртта си. Сърцето на Брашън се сви заради първите наченки на разбиране.

Усетила нечии ръце да стискат раменете ѝ, Алтея се освободи от тях. Личността на притежателя им не я интересуваше. Само в рамките

на мигове тя бе изгубила баща си и *Вивачия*. По-безболезнено би било да изгуби собствения си живот.

Не е справедливо, помисли си тя. Немислимите неща трябваше да я връхлитат отделно. Ако тези събития се бяха случили последователно, тя щеше да измисли начин да се справи с тях. Но всеки опит да осмисли смъртта на баща си донасяше спомена за загубата на кораба. А в същото време Алтея не можеше да мисли за това, не и край мъртвото тяло на баща си. Защото тогава би ѝ се наложило да се замисли как бащата, когото тя бе боготворяла, я бе предал по такъв начин. Болката бе съкрушителна, но за гнева си тя се боеше дори да мисли. Ако му се оставеше, той щеше да я погълне изцяло, да остави подире си единствено пепел.

Ръцете се появиха отново, отпуснаха се върху сведените ѝ рамене и ги стиснаха.

— Махай се, Брашън — безсилно промълви тя. Но вече не разполагаше с волята да се отскубне. Топлината и силата на ръцете върху раменете ѝ прекалено много приличаха на успокояващия бащин допир. Понякога баща ѝ се бе приближавал до нея по време на някое от дежурствата ѝ край кормилото. (Когато поискаше, той можеше да се придвижва безшумно като призрак. Това бе известно на целия му екипаж. Хората му знаеха, че във всеки един момент капитанът може да изникне край тях, за да огледа преценяващо работата им.) В онези случаи тя стоеше край кормилото, отпуснала ръце върху него, и усещаше появата на баща си едва по силния одобрителен допир върху раменете си. След това той се отдалечаваше или оставаше край нея, за да изпуши една лула, загледан в нощта, водата и в дъщеря си, насочваща кораба му сред тях.

По някаква причина този спомен ѝ даде сили. Остротата на мъката ѝ се отдръпна в пулсираща буца страдание. Алтея се надигна и изправи рамене. Тя вече не разбираше нищо; не разбираше как той можеше да умре и да я остави, нито как е могъл да ѝ вземе кораба и да го даде на сестра ѝ.

— Имаше случаи, в които нарежданията му ми се струваха неразбираеми. Но ако просто се завтечах да ги изпълня, всичко се подреждаше. Винаги се подреждаше — промълви тя.

Тя се обърна, очаквайки да види Брашън пред себе си. Вместо това там стоеше Уинтроу. Това почти я разгневи. За какъв се смяташе

той, да я докосва по такъв фамилиарен начин? Или да се усмихва в далечно подобие на бащината ѝ мимика:

— Убеден съм, че и този път ще бъде така, лелю Алтея. Защото не само по волята на твоя баща ние приемаме трагедията и разочарованията, но и по волята на Са. Ако понасяме онова, което той ни изпраща, той винаги ни възнаграждава.

— Затваряй си човката — ожесточено просъска тя. На всичкото отгоре дребосъкът си позволяваше да ръси баналности пред нея. Синът на Кайл, който щеше да получи всичко, изгубено от нея. Несъмнено тази съдба той щеше да понесе лесно.

Шокираното му изражение едва не я накара да се изсмее с глас. Той отпусна ръце и направи крачка назад.

— Алтея! — в смяяно възмущение възкликна майка ѝ.

По-малката сестра прокара ръкав през лицето си и на свой ред гневно се вторачи в Роника.

— Не си мисли, че не зная чия е била идеята Кефрия да наследи кораба — разгорещено предупреди тя.

— Алтея! — проплака Кефрия. Болката в гласа ѝ звучеше почти истинска, почти достатъчна, за да разчувства сестра ѝ. Някога двете бяха толкова близки...

Но тогава Кайл се появи отново и гневно обяви:

— Нещо не е наред. Парчето не иска да влезе обратно.

Всички погледи се насочиха към него. Нетърпеливото раздражение в гласа му бе прозвучало прекалено кощунствено край неподвижното тяло, останало да лежи на палубата.

За момент мълчанието остана да тежи сред тях; сетне дори Кайл придоби засрамен вид. Той продължаваше да стиска сребристосивия елемент и да мести очи по протежението му. Алтея бавно си пое дъх, ала гласът на Брашън я изпревари, пропит с изпепеляващ сарказъм.

— Може би не ти е известно, че само някой от наследниците на рода може да събуди жив кораб?

С това си обаждане бившият помощник привлече мълнията на Кайловия гняв върху себе си. Алтея никога не го беше виждала толкова червен.

— Кой ти е дал правото да се обаждаш, мръсен помияр? Ти ще бъдеш първият, който ще изчезне от този кораб!

— Точно така — спокойно потвърди Брашън. — Но не и преди да съм изпълнил и последния си дълг към своя капитан. Макар и умиращ, той говореше достатъчно ясно. Помагай й. Така ми каза той. Не се съмнявам, че ти също чу. Точно това възнамерявам да сторя. Дай парчето на Алтея. Ако не друго, поне на нея се пада да съживи кораба.

Той никога не знае кога да замълчи. Това бе най-голямата критика, която баща й бе отправял към младия си заместник. И все пак това си оплакване капитан Вестрит винаги бе придружавал с одобрително възхищение в тона си. По-рано Алтея не бе разбирала тези му думи. Сега ги разбираше. Брашън стоеше на палубата, окъсан досущ като останалите моряци, и се осмеляваше да държи сметка на човека, командвал кораба в продължение на цялото пътуване. Току-що бе чул уволнението си, а не бе трепнал. Тя знаеше, че Кайл никога няма да се съгласи. И самата тя дори не смееше да се надява. Но с отправянето на това искане Брашън бе демонстрирал онези качества, накарали баща й да го избере за свой старши помощник.

Кайл продължаваше да гледа мрачно. Той плъзна поглед по скърбящите роднини, но Алтея можеше да усети, че той осъзнава вниманието на всички останали моряци, а също и на зяпачите на кея, струпали се да видят събуждането на поредния жив кораб.

В крайна сметка той реши да подмине думите на Брашън.

— Уинтроу! — нареди капитанът с глас, отсякъл като удар на бич. — Вземи парчето и съживи кораба.

Всички погледнаха към момчето. Лицето му преbledня, а очите се разшириха. Устните му трепнаха, преди да се овладеят. То бавно си пое дъх.

— Нямам право.

Думите не бяха изречени високо, но звънкият глас се разнесе ясно.

— Глупости. Нима не си не само Хейвън, но и Вестрит? Ти имаш пълното право, един ден този кораб ще стане твой. Вземи парчето и го постави обратно.

Момчето погледна баща си неразбиращо. Следващите му думи звучаха нестройно:

— Аз бях обречен да стана жрец на Са. Един жрец не може да притежава нищо.

Върху челото на Кайл започваше да пулсира гневна жила.

— Са да върви по дяволите. Майка ти те обрече, не аз. И аз те вземам обратно. А ти ще вземеш този елемент и ще събудиш кораба!

Едновременно с тези си думи той пристъпи напред, за да сграбчи най-големия си син за рамото. Момчето се опита да не се свива, но смущението му бе видно. А Кефрия и Роника изглеждаха втрещени от богохулството му.

Мъката на Алтея се бе отдръпнала от нея, оставила я способна да долавя чувствата, но не и да ги изпитва. Тя безстрастно наблюдаваше някакви хора, които крещяха едни към други, докато един изстиващ труп бавно се вкочаняваше в нозете им. В това състояние тя изглеждаше способна на изострено разбиране. Със сигурност тя разбра, че Кефрия не е знаела за намеренията на съпруга си спрямо Уинтроу. Личеше, че същото се отнася и за момчето: шокът върху лицето му бе прекалено вгълбяващ. То объркано се взираше в гладкото парче дърво, тикано от баща му в ръцете му.

— Отивай! — кресна Кайл. Той се държеше като човек, който има пред себе си петгодишен, а не почти възмъжал син. Момчето залитна, блъснато от баща си, и неохотно се отдалечи. Останалите роднини ги последваха: отломки, подети от течение.

Алтея остана на мястото си. След няколко мига тя коленичи и взе изстиващата ръка на баща си.

— Радвам се, че не ти се наложи да виждаш това — топло изрече девойката и напразно се опита да затвори втренчените му очи. След няколко опита тя се отказа и го остави да се взира в платнения таван.

— Изправи се, Алтея.

— Защо? — Тя дори не се обърна в отговор на Брашъновите думи.

— Защото... — За момент той замълча. — Защото те може да са ти отнели дължимото, но това не те освобождава от нещата, които ти дължиш на кораба. Баща ти ме помоли да ти помагам. Той не би искал *Вивачия* да се събуди и да види само непознати лица.

— Нали Кайл ще бъде там — промълви тя. Болката отново се завръщаше, разкъравена от прямотата на Брашън.

— Него тя няма да познава. Той не е кръвен роднина. Ела.

Тя погледна към застиналото тяло. Смъртта напредваше бързо: лицето на баща ѝ застиваше в израз, какъвто никога не бе изниквал там приживе.

— Не искам да го оставям сам.

— Това вече не е капитанът, Алтея, а само тялото му. Него вече го няма. Но *Вивачия* е още тук. Ела. Известно ти е, че трябва да сториш това; стори го правилно. — Той приведе глава до ухото ѝ. — Горе главата, момиче. Екипажът те гледа.

Едва в отговор на последните му думи тя неохотно се изправи. И погледна надолу, към лицето на баща си, за да се вгледа за последен път в очите му. Но погледът му оставаше вперен в безкрайното.

Алтея раздвижи рамене и изправи глава. Така да бъде.

Брашън предложи ръката си, сякаш предстоеше да я въведе в бална зала. Без да се замисля, тя я прие по традиционния начин и се остави той да я отведе до носа на кораба. Формалността на този кратък преход възвърна част от силите ѝ. А тихите, настойчиви думи на Кайл изтръгнаха гняв от нея, както кремъкът изтръгва искра от метала. Той се караше на Уинтроу.

— Толкова е просто, момче. Там е отворът, а там е ключът. Притискаш ключа с едната ръка, плъзваш парчето с другата и освобождаваш ключа. Това е. Аз ще те държа. Няма да паднеш във водата, ако от това се страхуваш.

Гласът на момчето долетя в отговор, юношески писклив, но спокоен, а не слаб.

— Татко, не съм казал, че не мога, а че няма да го направя. Не смятам, че като служител на Са имам правото да правя подобно нещо.

Единствено лекото потрепване в края на думите издаваше с какъв труд момчето се опълчваше.

— Ще правиш каквото ти кажа — изръмжа Кайл. Алтея видя как ръката му се издига по познатия начин.

— Не, Кайл, недей! — тихо възкликна Кефрия.

С две крачки Алтея се озова пред момчето.

— Подобно поведение не подобава за деня на бащината ми смърт, нито е подходящо отношение към *Вивачия*. Тя се събужда. Нима искате да оживее сред дрязги и злоба?

Отговорът на Кайл издаде пълното му неразбиране за същината на живите кораби.

— Ще я накарам да се събуди.

Алтея си пое дъх, за да отпрати гневния си отговор, но бе прекъсната от възхитения шепот на Брашън.

— Погледнете я!

Всички погледи се насочиха към фигурата на носа. От предната палуба Алтея не можеше да види цялото лице, но можеше да забележи отлюспването на парчетата боя. Къдриците на косата ѝ блеснаха гарвановочерни под отронващата се златиста боя; дървената плът започваше да придобива розов оттенък. Нежната текстура на магическото дърво остана. Тя никога нямаше да притежава мекотата на човешка плът, и въпреки това веднага личеше, че през фигурата пулсира живот. Изострената чувствителност на Алтея установи, че целият кораб започва да плава по съвсем друг начин сред спокойните вълни на пристанището. Сигурно така се чувстваше една майка, виждайки за първи път живота, раснал в нея.

— Дай ми парчето — тихо каза тя. — Аз ще съживя кораба.

— Защо? — с подозрение попита Кайл. Роника се намеси.

— Дай ѝ го, Кайл — тихо нареди възрастната жена. — Тя ще го стори, защото обича Вивачия.

По-късно Алтея щеше да си припомня тези ѝ думи и те щяха да подклаждат нажежена до бяло ненавист. Майка ѝ отлично бе знаела какво означава този кораб за нея, и пак ѝ го бе отнела.

Но в онзи момент Алтея бе осъзнавала единствено болката си да гледа Вивачия застинала между неживото и живота. Кайл неохотно ѝ подаде парчето. Какво очакваше от нея той, че ще го хвърли извън борда?

Младата жена стисна елемента и започна да пълзи по бушприта, за да достигне фигурата. Съвсем малко не ѝ достигаше. Тя се придвижи още малко напред, увиснала опасно, но пак не успя.

— Брашън — каза тя. Това не беше молба, но не бе и заповед. Алтея не се обърна, а остана неподвижна. За втори път днес той ѝ помогна да се спусне още, където тя постави едната си ръка върху косата на Вивачия. При докосването боята се отлюспи от поредна къдрица. Косите бяха необичайни на допир: отстъпваха под ръката ѝ, но всяка къдрица представляваше цялост, а не нещо, изградено от отделни косми. Споходи я моментно смущение. В следващия миг усещането за Вивачия я заля със силата на връхлитаща вълна, както никога преди. То приличаше на топлина, но не бе изпитано от кожата. Не приличаше и на топлината след глътка алкохол. Това усещане се разливаше с кръвта и дъха ѝ.

— Алтея? — напрегнато се обади Брашън. Тя се опомни. Колко ли дълго бе висяла с главата надолу? Като в просъница девойката си припомни причината за това си положение. Парчето все още се намираще в ръката ѝ. Лицето ѝ бе почервенияло от кръв.

С едната си ръка тя освободи ключа, с другата плъзна парчето. Когато върна ключа в първоначалното му положение, нищо не издаваше, че фигурата не е едно цяло.

— Защо се бавите толкова? — осведоми се гласът на Кайл.

— Готово е — промълви Алтея. Тя се съмняваше, че друг освен Брашън я е чул. Но докато той я издърпваше обратно, Вивачия неочаквано се обърна към нея. Тя се пресегна и улови ръцете на Алтея. Зелените ѝ очи срещнаха нейните.

— Сънувах странен сън — мило каза тя и се усмихна на Алтея, едновременно радостно и пакостливо. — Благодаря ти, че ме събуди.

— Няма за какво — произнесе девойката. — Ти си много по-красива, отколкото си те представях.

— Благодаря ти — отвърна фигурата със сериозната невинност на дете и пусна Алтеините ръце, за да отърси парченцата боя, останали по кожата и косата ѝ. Брашън рязко изтегли девойката обратно и тежко я остави върху палубата. Лицето му бе почервенияло; едва сега Алтея осъзна, че Кайл отново е започнал да съска ожесточено.

— ... в който стъпваш върху тази палуба, Трел. Разкарай се.

— Това и възнамерявам да сторя. — По някакъв начин гласът на Брашън съумя да вложи много по-силно презрение в тези си думи, без да прибъгва до обиди. — Сбогом, Алтея.

В тези му думи учтивостта се беше възвърнала. С тон, подобаващ за напускането на прием, Брашън се обърна към майка ѝ, за да се сбогува и с нея. Спокойствието му изглежда засегна възрастната жена, защото тя не можа да отвърне, макар и да раздвижи устни. Бившият помощник-капитан се обърна и с небрежна крачка се отправи към дъсчения мост.

Преди Алтея да е успяла да се съвземе, Кайл се нахвърляше върху нея.

— Да не си се побъркала? Как можа да му позволиш да те опипва по подобен начин?

Тя стисна очи за миг, преди да го погледне.

— По какъв начин? — замаяно попита девойката и се облегна на перилото, за да погледне към Вивачия. Фигурата се извъртя, за да се усмихне към нея. Усмивката бе развеселена, като лицето на човек, който наскоро се е събудил сред прекрасно лятно утро. Алтея тъжно разтегли устни в отговор.

— Много добре знаеш за какво говоря! Той те препипа навсякъде! Сякаш не стига, че изглеждаш като някаква повлекана, ами се оставяш на един прост моряк да те увесва за краката...

— Трябваше да поставя елемента обратно. Това беше единственият начин да достигна отвора. — Тя отмести поглед от лицето на Кайл, все още почервенияло от гняв, и се обърна към майка си и сестра си. — Корабът е буден — с тих и формален глас заяви Алтея. — Вивачия е вече жива.

А баща ми е мъртъв. Тези думи, макар и неизречени, я пронизаха отново, по-дълбоко и по-болезнено. Изглежда всеки път, когато ѝ се стореше, че е осъзнала смъртта му, мисълта се завръщаше с нова, по-остра мъка.

— Какво ще кажат хората за нея? — тихо спореше Кайл със съпругата си. Двете по-малки деца открито се взираха в нея, а Уинтроу бе насочил поглед встрани, видимо измъчван от самото си присъствие на това място. На Алтея се струваше, че тя не е в състояние да осмисли всичко ставащо край нея. Прекалено много неща се бяха случили, прекалено бързо. Опитът на Кайл да я прогони от кораба, смъртта на баща ѝ, събуждането на кораба, прогонването на Брашън, а сега и гневенето на Кайл за нещо, което тя бе трябвало да стори. Всичко това ѝ идваше в повече; същевременно тя чувстваше зееща пустота. Тя насочи поглед към себе си, дирещ нещо забравено.

— Алтея?

Този неспокоен призив бе дошъл от Вивачия. Девойката се приведе над перилото. И почти въздъхна.

— Да?

— Познавам името ти. Алтея.

— Благодаря ти, Вивачия.

В този момент тя осъзна на какво се дължи празнината. Оживяването на кораба трябваше да бъде съпроводено с радостно удивление. Този тъй очакван момент бе настъпил. Вивачия вече бе будна. Но Алтея бе почувствала съвсем бегъл и краткотраен триумф.

Нищо от онова, което бе очаквала да почувства. Цената се бе оказала прекалено висока.

Още в същия миг ѝ се прииска да можеше да изтрие тази мисъл. Не можеше да има по-голямо предателство от това да стои на тази палуба недалеч от тялото на баща си и да смята, че цената е била прекалено висока, че този жив кораб не си е струвал смъртта му или саможертвите на дядо ѝ и прабаба ѝ. Освен това мисълта не бе справедлива. Всички те щяха да умрат и без да лягат върху палубата на жив кораб. Вивачия не бе причина за гибелта им, а сборът на оставеното от тях наследство. Чрез нея и в нея те продължаваха да живеят.

Алтея се чувства малко по-добре. Тя се приведе по-надолу и се опита да измисли някакво полагащо се приветствие, което да отпрати към новото същество.

— Баща ми много би се гордял с теб — накрая каза девойката.

Простите думи събудиха мъката ѝ. В този момент ѝ се искаше да отпусне лице между дланите си и да заплаче, но не можеше да го стори, за да не тревожи кораба.

— С теб също би се гордял. Той знаеше, че това време ще бъде трудно за теб.

Гласът на кораба се бе променил. Момичешкият глас бе заменен от гърления глас на зряла жена. Върху лицето на фигурата личеше повече разбиране, отколкото Алтея бе в състояние да понесе. Този път девойката не направи опит да спре сълзите, започнали да се стичат по бузите ѝ.

— Просто не разбирам — съкрушено промълви тя към кораба. И погледна назад към близките си, които също се бяха подредили край перилата и гледаха към фигурата. — Не разбирам — по-високо повтори тя, макар и задавяна. — Какво го е накарало да стори това? Защо, след всичките тези години, той решава да даде кораба на Кефрия и да ме остави с празни ръце?

Алтея бе изрекла въпроса към суровото лице на майка си, но Кайл бе дръзналият да отвърне.

— Може би защото е искал Вивачия да попадне в отговорни ръце. Може би е искал да я повери на човек, който е доказал, че може да поема отговорност и да мисли за неща, различни от себе си.

— Не говоря на теб! — изрева Алтея. — Ти никога ли не млъкваш?

И сама тя осъзнаваше, че в този момент звучи истерично, и се мразеше за това. Но днешният ден бе стоварил прекалено много отгоре ѝ. Тя вече не можеше да се владее. И ако Кайл отново си отвореше човката, Алтея щеше да скочи насреща му и да го разкъса.

— Замълчи, Кайл — каза майка ѝ. — А ти се успокой, Алтея. Нито моментът, нито мястото са подходящи за подобни сцени. Ще говорим по-късно, у дома. Дори настоявам. Искам да разбереш намеренията на баща си. Но за момента трябва да се погрижим за тялото и за формалното представяне на кораба. Търговците и останалите живи съдове трябва да бъдат уведомени за смъртта на баща ти; трябва да наемем лодки за онези, които ще присъстват на последното... Алтея? Алтея, върни се веднага, на теб говоря!

Едва видът на дъсчения мост я накара да осъзнае, че е започнала да се отдалечава. По някакъв начин тя бе минала право край тялото на баща си, без да го забележи.

Тогава тя стори онова, за което щеше да съжالياва пред остатъка от живота си. Тя напусна Вивачия. Отказа да я придружи на първото ѝ пътуване, за да види как тялото на баща ѝ ще потъне във водите отвъд залива. Алтея нямаше да може да понесе да види как резервната котва бива завързана за нозете му, а вкочаненото тяло бива увито в парче платно, преди да бъде спуснато зад борда. По-късно щеше да ѝ се иска да не е пропускала този момент.

Но в настоящия миг тя осъзнаваше единствено, че не се намира в състояние да издържа Кайл край себе си. Още по-малко бе склонна да търпи влудяващите приказки на майка си, изречени с още повлудяващо спокойствие. Тя не се обърна и не видя как Кефрия се е вкопчила в ръката на съпруга си, за да не му позволи да се затича след нея и да я довлече обратно. Не се обърна, защото не можеше да понесе да види как Вивачия се отделя от кея под командването на Кайл. Алтея се надяваше, че корабът ще я разбере. Не. Корабът щеше да я разбере. Самата тя винаги бе ненавиждала мисълта Кайл да стои начело на семейния съд. Сега, когато въпросният кораб бе оживял, тази идея бе още по-противна. Също като да оставиш дете на грижите на човек, когото ненавиждаш. Но нямаше как. Тя не можеше да направи нищо по въпроса, поне за момента.

Пристанищният агент имаше малка кантора на самото крайбрежие. Той остана смаян да открие Брашън облегат на бюрото му, праметнал торбата си през рамо.

— С какво мога да помогна? — осведоми се чиновникът по обичайния си възпитан начин.

Брашън си помисли, че този служител му прилича на добре дресирана катерица. Брадата му създаваше това впечатление. И начинът, по който онзи се отпускате с изопнат гръб на стола.

— Дойдох да получа заплатата си — тихо заяви той.

Чиновникът се обърна към една лавица, плъзна поглед по няколко от книгите и накрая свали една дебела.

— Чух, че капитан Вестрит бил отнесен до кораба си — предпазливо отбеляза мъжът, докато разтваряше книгата и плъзгаше пръст по колоните с имена. Той повдигна глава и погледна Брашън в очите. — Вие му служихте дълго време. Очаквах, че бихте искали да останете с него до самия край.

— Така и направих — лаконично отвърна Брашън. — Капитанът ми вече е мъртъв. Вивачия принадлежи на капитан Хейвън, с когото никак не се спогаждаме. Бях освободен.

Той откри, че може да поддържа гласа си спокоен и учтив като онзи на катеричавия.

Чиновникът отново повдигна очи, този път навъсен.

— Но нали дъщеря му ще го наследи. По-малката, Алтея Вестрит. Нали с години той я подготвяше за това.

Брашън изсумтя.

— Вие не сте първият, който с изненада ще научи, че това не е така. Самата госпожица Алтея Вестрит остана шокирана.

Той усети, че е казал прекалено много за чуждата болка, затова додаде:

— Само че аз съм дошъл да си получа заплатата, сър, а не да клюкарствам за началниците си. Моля да не обръщате внимание на гневните ми думи.

— Похвално. И бъдете спокоен — увери го чиновникът. От едно ковчеже той извади монети, които подреди в три ниски купчинки пред Брашън. Морякът сведе поглед към тях. Веднага можеше да прецени,

че сумата е далеч по-малка от заплатата му като заместник на капитан Вестрит. Но от Кайл друго не можеше и да очаква.

Внезапно Брашън осъзна, че ще трябва да се погрижи за още една формалност.

— Ще ми трябва и свидетелство — бавно додаде той. Никога не бе очаквал, че ще му се наложи да иска подобен документ от службата си на *Вивачия*. В действителност преди няколко години той бе изхвърлил старите си документи, уверен, че никога повече няма да му се налага да показва писмено доказателство за уменията си. Сега му се искаше да не бе прибързвал по такъв начин. Тези свидетелства представляваха обикновени парчета кожа, върху които бяха впечатани името на кораба, името на моряка и понякога длъжността му, и биваха връчвани само на онези, изпълнявали задълженията си съвестно. Притежанието на няколко билета определено би улеснило намирането на следваща заетост. Но и само едно свидетелство от жив кораб представляваше немалка тежест.

— За това ще трябва да се обърнете към капитана, друже — сви рамене чиновникът.

Брашън изсумтя.

— Няма голям шанс за това.

Той се почувства ограбен. Единственото свидетелство за годините добросъвестна служба на борда на *Вивачия* оставаха монетите от последната му заплата.

Другият неочаквано каза:

— На мен ми е добре известно, че капитан Вестрит имаше изключително високо мнение за вас и способностите ви. Ако се нуждаете от препоръка, кажете на евентуалните си работодатели да се обърнат към тази кантора. Името ми е Найл Хашет. Ще се погрижа те да получат искрен отзив.

— Благодаря ви, сър.

Такава препоръка не беше свидетелство за служба, но пак бе за предпочитане пред нищото. Той прибра монетите — няколко в кесията, част в ботуша, а остатъка в кърпата, пристегнатата около врата му. Нямаше смисъл да рискува всичко срещу един джебчия.

Подир това с изсумтяване Брашън отново метна торбата си на рамо и напусна офиса. В главата му вече имаше готов списък с неща, които трябва да стори. За начало възнамеряваше да се настани в някой

евтин пансион: по-рано той бе живеел на борда на *Вивачия*, дори и по време на престоите ѝ на сушата. Торбата на гърба му съдържаше всичките му принадлежности.

След това той щеше да потърси банкиер. Капитан Вестрит често го бе окуражавал да заделя част от заплащането си в края на всяко пътуване. Брашън така и не си бе направил труда. Сега му се искаше да не бе проявявал подобен мързел. Но пък за свое оправдание можеше да посочи, че никога не бе очаквал подобна нужда: с Вестрит не бе му се налагало да мисли за бъдещето. Какво пък, никога не беше късно. И щеше добре да запомни този придобит на висока цена урок.

А след това? След това той щеше да се поглези с една приятна нощ в пристанището, предшестваща търсенето на ново местоназначение. Малко прясно месо с топъл хляб, нощ с бира и нежна компания. Са му бе свидетел, че с това пътуване Брашън си бе заслужил отдиха. За тревогите щеше да мисли утре.

За момент той почувства срам заради нетърпението, с което очакваше наслади в деня, в който капитанът му бе починал. Но Кайл никога не би позволил на Брашън да присъства на погребението. А и Брашън не би искал да присъства като източник на раздор. Нека капитанът му потъне в мир. Тази нощ той щеше да издига всяка от халбите си в негова памет. По такъв начин щеше да отдаде уважение към покойния.

Но при излизането си от кантората Брашън забеляза Алтея с бързи крачки да прекосява дъсчения мост. Той проследи как тя се отправя нанякъде сред кейовете, разпиляла поли в бързината си, разрошена, със зачервени от гневен плач очи, чийто поглед бе почти ужасяващ. Навсякъде глави се извъръщаха след нея.

Брашън простена тихо и намести торбата си. Той бе обещал, че ще се грижи за нея, затова я последва с въздишка.

ГЛАВА СЕДМА

ВЯРНОСТ

Погребението на дядо му погълна остатъка от деня.

Вестоносци бяха разпратени из града, при приятели и съседи, а вестта за кончината бе разгласена из цялото пристанище и всички градски пазари.

Стеклото се за погребението множество изненада Уинтроу. Не по-малко го удиви бързината, с която опечалените се събраха. Спекуланти, капитани, Търговци и прекупвачи изоставиха делата си за деня и се струпаха край Вивачия. Най-близките до семейството бяха допуснати на борда ѝ, а останалите се качиха на други съдове. Всички живи кораби в пристанището последваха Вивачия, за да я придружат в последното пътуване на някогашния ѝ капитан.

По време на цялата церемония Уинтроу изпитваше смущение. Освен това той се затрудняваше да определи чувствата си. Беше горд, че толкова много хора са дошли да почетат дядо му, но същевременно му се струваше неуместно как мнозина от тях придружават съболезнованията си с поздравления за съживяването на кораба. Не един и двама от придружителите, дошли да се сбогуват с тялото, подир изправянето си се насочваха към носа, за да поздравят Вивачия и да ѝ пожелаят късмет. Именно там беше застанала баба му — не край тялото на покойния си съпруг. И само тя бе забелязала смущението на най-големия си внук. В един удобен момент тя прошепна на Уинтроу, че в дългото си отсъствие от Бингтаун той е забравил местните традиции. И че поздравите по случай оживяването на кораба по никакъв начин не намаляват скръбта ѝ. Просто местните не обичаха да се замислят за трагичното. Та нали ако първите заселници бяха се замисляли над мъката си, те щяха да са се удавили в собствените си сълзи.

Той кимна в отговор на обяснението ѝ и премълча оценката си за тези обичаи.

Уинтроу мразеше да стои на палубата край тялото на дядо си, мразеше близостта на останалите огромни платна, съпровождащи

предстоящото погребение. Всичко това му се струваше излишно усложнено, а също и опасно — толкова много кораби да се отправят в една и съща посока, а впоследствие да се подредят в кръг, за да могат пътниците им да наблюдават как увитото тяло на Ефрѝн Вестрит се плъзва по една дъска и потъва сред вълните.

След погребението последва някаква напълно неразбираема церемония, в която Вивачия официално се запозна с всеки един от останалите живи кораби. Баба му изключително бе настояла на провеждането ѝ: застанала на палубата, тя представяше Вивачия на всеки от корабите, минаващи пред съда. Уинтроу стоеше до намръщения си баща и се удивляваше на усмивката върху лицето на старицата, над която капеха сълзи. Тук ставаше някаква проява, която кръвта на Хейвѝн не му позволяваше да осмисли изцяло. Дори майка му изглеждаше оживена, а по-малките ѝ деца не пропускаха да помахат на всеки от живите кораби.

Но случващото се далеч не се изчерпваше с тези церемонии. На борда на Вивачия протичаше съвсем друг ритуал: Кайл изтъкваше и утвърждаваше властта си над кораба. Дори неопитното око на Уинтроу можеше да забележи това. Новият капитан крещеше грубо към десетилетия по-възрастни от него моряци и не се свенеше да ги ругае за най-малкото предполагаемо забавяне. На няколко пъти той високо загатна на заместника си, че предстояли да се случат определени промени на този кораб.

При първото изричане на тези думи върху лицето на Роника Вестрит бе пробягало изражение, напомнящо гримаса на болка. Уинтроу внимателно я бе наблюдавал през целия следобед и бе придобил впечатлението, че с напредването на времето възрастната жена изглежда все по-измъчена. Изглежда скръбта по изгубения съпруг я разяждаше все по-усилено.

Уинтроу не намираше какво да каже на останалите; те също намираха още по-малки основания да влизат в разговор с него. Майка му бе заета да не изпуска от очи малкия Силдин и да не позволява на Малта да си разменя погледи с младите моряци. Баба му все така стоеше на носа и се взираше отвъд борда — тя разговаряше единствено с фигурата, и то тихо.

Самата мисъл за това пробождаше Уинтроу с тръпки. В живота, одухотворил резбования артефакт, нямаше нищо естествено, нищо от

истинския дух на Са. Макар юношата да не усещаше присъствието на злина, не можеше да усети и нищо добро. Лично той се радваше, че не му се е наложило да вложи елемента във фигурата, и се стараше да отбягва предната палуба.

Едва по време на обратния път баща му изглежда се присети за по-големия си син. В действителност заслуга за това досещане имаше главно Уинтроу. Заместникът бе изкрещял някаква неразбираема заповед към двама от моряците; в стремежа си да се отдръпне от пътя им юношата се бе озовал право на пътя на трети моряк, когото изобщо не бе зърнал. И двамата паднаха на палубата; Уинтроу се стовари достатъчно тежко, за да прогони въздуха от дробовете си. Морякът скочи веднага и се стрелна да изпълнява задълженията си. Момчето се надигна по-бавно, разтъркващо лакът и заето да си припомня как се диша. Едва след няколко секунди то осъзна, че баща му стои пред него.

— Погледни се — процеди Кайл. Уинтроу объркано сведе брадичка, решил, че падането е изцапало дрехите му.

Баща му го блъсна по рамото:

— Не говоря за жреческата ти рокля. Себе си погледни! С годините на мъж, с тялото на момче и с ума на сухоземен плужек. Дори на собствените си крака не можеш да не се пречкаш. Торг, я ела! Дай му да се занимава с нещо, за да не ни се мотае в краката.

Торг бе вторият заместник — як мъж, макар и не много висок, с къса руса коса и бледосиви очи. Веждите му бяха бели. Цялата тази белота караше лицето му да изглежда почти обезкосмено.

Оказа се, че идеята на Торг за подобно отвличащо занимание се състои в отвеждане в трюма, където да навива въжета и да окача вериги. В сегашното си състояние въжетата се струваха съвсем прилично стегнати на Уинтроу; той изтъкна това на помощника. В отговор Торг му се тросна да ги навие по-хубаво и да не лентяйства.

На теория това се оказа далеч по-лесно: веднъж докоснати, въжетата проявяваха плашеща склонност към заплитане, съчетана с остро желание да задържат заплетената си форма. Грубите нишки много скоро разраниха дланите му, а намотките се оказаха доста по-тежки от очакваното. Задухът и липсата на естествена светлина бързо се обединиха в старанието си да породят гадене.

Спаси го Малта, изпратена да му съобщи сонпато, че корабът вече е достигнал сушата. Уинтроу трябваше да използва целия си

самоконтрол, за да си припомни, че той трябва да се държи подобаващо за един бъдещ жрец на Са, а не като раздразнен по-голям брат.

Юношата мълчаливо остави намотката, с която се бореше в момента: всяко от възетата, до което се бе докосвал, изглеждаше по-заплетено от преди. Какво пък, Торг щеше да ги пренавие лично или да възложи работата на някой от подчинените си. Още от самото начало Уинтроу бе разбрал, че възложеното му дело е сръткаво. Но той не разбираше друго: причината баща му да иска да го унижи и раздразни. Може би това имаше нещо общо с отказа му да съживи кораба? В онзи момент баща му не бе сдържал езика си... Но вече нямаше смисъл да мисли за това. Дядо му бе мъртъв и предаден на морето, роднините ясно бяха показали, че нямат намерение да се занимават с него, така че Уинтроу щеше да си замине при първа възможност. Утре сутрин например изглеждаше добра възможност.

Той изникна на палубата и се присъедини към близките си, които точно се сбогуваха с придружавалите ги скърбящи. Много от пътувалите с Вивачия се сбогуваха и с фигурата на носа. По времето, когато и последният от тях слезе на сушата, лятната привечер се беше превърнала в истинска нощ.

Близките останаха на борда още известно време, грохнали. Междувременно Кайл нареди на заместника си да възобнови разтоварването още по изгрев-слънце. Подир това новият капитан уведоми семейството си, че е време да си вървят, и хвана съпругата си под ръка. Уинтроу стори същото с баба си. Хубаво беше, че щеше да ги чака кола: старицата надали би смогнала да се изкачи по калдъръмените улици в тъмното.

Неочаквани думи откъм носа ги накараха да спрат.

— Тръгвате ли си? — попита Вивачия.

— Ще се върна призори — каза ѝ Кайл. С тон, полагащ се на осмелил се да му противоречи моряк.

— Всички ли си отивате? — повторно попита тя. Уинтроу не бе сигурен за причината, накарала го да отговори. Може би паниката в гласа на Вивачия.

— Нищо не те заплашва — меко ѝ каза той. — Тук, на пристанището, си в безопасност. Няма от какво да се боиш.

— Не искам да оставам сама. — Това беше оплакването на малко дете, но изречено от гласа на притеснена жена. — Къде е Алтея? Тя защо не е тук? Тя не би ме оставила сама.

— Първият офицер ще остане да спи на борда, а също и половината екипаж. Няма да оставаш сама — сприхаво отвърна Кайл. Този тон бе добре познат на Уинтроу. Сърцето на юношата се сви от състрадание.

— Не е същото! — извика Вивачия едновременно с предложението му:

— Бих могъл да остана на борда, ако тя иска. Поне за тази нощ.

Баща му се навъси като човек, чиято заповед е била отменена. Но Роника стисна Уинтроу над лакътя и му се усмихна.

— Кръвта винаги проличава — тихо каза баба му.

— Той не може да остане — оповести Кайл. — Трябва да говоря с него.

— Точно тази нощ ли? — невярващо попита Кефрия. — Моля те, Кайл. Всички сме толкова уморени.

— Бях запланувал всички да се съберем, за да обсъдим бъдещето — упорито настояваше баща му. — Може да сме уморени и опечалени, но утрешният ден няма да ни чака.

— Той може и да не чака, но аз ще го сторя — намеси се Роника. Зад думите ѝ пролича онази неотклонност, която Уинтроу добре си спомняше от детството. Баща му понечи да отвърне, но тя добави: — Ако Уинтроу иска да остане на борда, за да успокои Вивачия, ще го приема за лична услуга.

Старицата се обърна към фигурата на носа и додаде:

— Но първо бих искала той да ме придружи до каретата. Имаш ли нещо против Уинтроу да слезе за малко, Вивачия?

Юношата смътно бе усещал съсредоточението, с което корабът бе проследявал разговора им. Резбованите устни се разтеглиха в широка усмивка.

— Убедена съм, че ще се справя, Роника. — Тя обърна глава към Уинтроу и се вгледа стряскащо дълбоко в очите му. — Когато се върнеш, нали ще останеш да спиш на предната палуба, където ще мога да те виждам?

Уинтроу колебливо погледна към баща си. Изглежда само те двамата осъзнаваха, че Кайл все още не бе издал разрешение.

Бъдещият жрец реши да прояви дипломатичност:

— Ако баща ми разреши — предпазливо заключи той. По време на тези думи Уинтроу не гледаше към баща си, но сега повдигна очи и си наложи да не отмества поглед.

Кайл се навъси, но на момчето се стори, че е различил неохотна почит.

— Разрешавам — заяви новият капитан, желаещ да припише това развитие като негова собствена воля. Той огледа сина си. — Когато се върнеш на борда, поискай от Торг да ти даде одеяло. — Кайл се обърна към стоящия наблизо втори офицер, който кимна.

Кефрия въздъхна като човек, сдържал дъха си.

— Щом и това вече е решено, да се прибираме у дома.

При последната дума гласът ѝ се задави; пресни сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Татко... — промълви тя. С глас, който сякаш укоряваше мъртвеца. Кайл я потупа по ръката и ѝ помогна да слезе на сушата. Уинтроу го последва, повел баба си. Децата нетърпеливо ги заобиколиха и забързаха към каретата.

Роника се движеше ужасно бавно. Първоначално Уинтроу реши, че това се дължи на умората ѝ. Едва впоследствие той осъзна, че тя е искала да разговаря насаме с него. Шепотът ѝ бе предназначен само за неговите уши.

— Днес всичко ти изглеждаше съвсем непознато, Уинтроу. Но преди малко ти се държа като истински Вестрит. Като дядо си. Корабът реагира на теб.

— Боя се, че нямам представа за какво говориш, бабо — тихо призна той.

— Наистина ли? — Тя съвсем спря да ходи, а Уинтроу се обърна към нея. Дребна, но изправена, тя се вгледа в лицето му. — Казваш, че не разбираш, но аз виждам друго — рече тя подир миг. — Ако сърцето ти не знаеше, не би изрекъл онова, което каза. С времето ще го осъзнаеш, Уинтроу. Не се бой.

Той усети някакво лошо предчувствие. Прииска му се да напусне пристанището заедно с тях, да седне край майка си и баща си, за да разговаря открито. Очевидно те го бяха обсъждали. Уинтроу нямаше представа за самото съдържание на разговора им, но пак се почувства заплашен.

Момчето трябваше да си припомни, че не бива да отсъжда предварително. Тъй като баба му не каза нищо повече, то я поведе през остатъка от дървения мост и ѝ помогна да се качи в каретата. Всички останали вече бяха заели местата си.

— Благодаря ти, Уинтроу — каза тя.

— Няма за какво — смутено отвърна юношата, усетил, че Роника му благодари не само за краткото придружаване. Това го накара да се замисли: дали наистина той щеше да приветства онова, което баба му очакваше от него?

Уинтроу остана неподвижен, докато кочияшът размахваше камшика си. Тропотът на копита наруши покоя на нощта, преди да започне да заглъхва.

В действителност покой не съществуваше. Нито Бингтаун, нито крайбрежието му заспиваха. Из цялата пристанищна ивица проблясваха светлини; долитаха звуците на нощния пазар. Един извил се повей на вятъра донесе мелодията на флейти и камбанки — може би сватбени. Смолистите факли край кейовете разливаха широки кръгове трептяща светлина. Вълните ритмично се разливаха под дъските; привързаните кораби проскърцваха. Те приличаха на огромни дървени животни.

В следващия момент той си припомни кораба, притежаващ собствено съзнание — нито животно, нито съд, а някаква нечиста смесица. Какво го беше прихванало, за да предлага да нощува на борда на нещо подобно?

Той се отпрати обратно към Вивачия. Танцуващата светлина на факлите и отблясъците на водата смогнаха да заблудят очите му и да внесат объркване в стъпките му. А и умората от деня започваше да натежава.

— Ето те и теб.

Приветствието на кораба го сепна за момент.

— Обещах, че ще се върна — напомни ѝ той. Странно беше да стои на кея и да гледа към нея. Пламъците на факлите отскачаха по странен начин от фигурата: макар тя да притежаваше човешки черти, кожата приличаше на дървена. От тази позиция съвсем ясно личеше огромният ѝ размер. И оголената гръд ясно се виждаше. Уинтроу се улови, че избягва да поглежда към тези форми; по тази причина се смущаваше да поглежда и към очите ѝ. Тя е дървен кораб, опита се да

си припомни той. Дървен кораб. Но в сумрака тя по-скоро приличаше на младата жена, примамливо приведена от някой прозорец. Нелепо.

— Няма ли да се качиш на борда? — усмихнато попита тя.

— Разбира се. Идвам.

Прекосяването на дъсчения мост му даде нова възможност да се почуди на себе си. Живите кораби, доколкото му бе известно, бяха срещани единствено в Бингтаун. Обучението му за бъдещ жрец не бе ги засягало конкретно, но бе споменавало определени магии, които противоречат на светостта на живота. Вървешком Уинтроу ги преговори мислено: магиите, които отнемаха един живот, за да съживят нещо друго; магиите, които отнемаха живот, за да го прибавят към нечия сила; магиите, донасящи мъка в нечий живот, за да приложат охолство в друг... Никоя от тях не изглеждаше да се отнася за необяснимото съзнание на един жив кораб. Дядо му щеше да умре така или иначе, следователно не можеше да се каже, че той е бил лишен от живота си, за да го предаде на кораба.

Почти по същото време, в което Уинтроу стигна до това заключение, краката му закачиха някакво намотано въже. При опита си да запази равновесие момчето настъпи полата на кафявата си роба и се озова проснато по лице на палубата.

Някъде гръмна смях. Може би кикотът не беше насочен към него. Може би някъде сред сенките на кораба моряците се бяха събрали, за да се развличат с истории, които убиват времето. Може би. Уинтроу потисна гнева си, но не можа да изпревари червенината, изникнала заради вероятния присмех. Глупаво беше, припомни си той. Глупаво беше да се гневи от факта, че някой глупак е сметнал неловкостта му за забавна. Още по-глупаво ставаше при осъзнаването, че нямаше реални доказателства за свързаността между двете събития. Просто денят се оказваше прекалено дълъг.

Уинтроу внимателно се изправи на крака и се насочи към предната палуба. Там той намери захвърлено грубо одеяло. То още носеше миризмата на предишния си стопанин; или лошо изработено, или вкоравено от мръсотия. Момчето го пусна обратно на палубата. В първия момент реши да се задоволи с полученото. Може би изобщо нямаше да му се наложи да се завива, нощта не беше чак толкова студена. Та нали утре той си заминаваше: вече нямаше да му се налага да търпи обидите им.

В следващия момент юношата се приведе и отново вдигна одеялото. Не, в случая не ставаше дума за някаква природна неволя, която да бъде изтърпяна стоически. Сега той си имаше работа с човешката злина. А един жрец на Са не биваше да я подминава мълчаливо, без значение дали насочена към него самия, или към другиго.

Уинтроу повдигна брадичка. Той отлично знаеше по какъв начин моряците гледат на него: капитански син, изпратен да живее в манастир, сред нелепици за доброта и милосърдие. Мнозина виждаха в това слабост, а в лицата на свещенослужителите на Са: безполови глупци, които се тътреха насам-натам и дърдореха как светът можел да бъде прекрасно място. Юношата бе добре запознат с обратната страна на жреческия живот. Той лично се бе грижил за свещеници, осакатени от непростима жестокост или поразени от заразите на онези, на които се бяха старали да помагат.

Спокоен глас и нетрепващ поглед, напомни си той. И като праметна възмутителното одеяло през ръка, младежът се насочи към кърмата, където светеше фенерът на дежурните.

Трима мъже бяха насядали около кръга светлина, пръснали в окръжността му плочки за игра. Уинтроу долови острата миризма на евтин алкохол и се навъси. Пламъчето на възмута у него припламна по-ярко. Сякаш напътстван от душата на дядо си, той рязко пристъпи към тях, хвърли одеялото и попита:

— Откога нощната вахта е започнала да пие по време на дежурство?

Преди да видят от кого са дошли тези думи, и тримата се сепнаха.

— Виж ти, жрецът бозайник дошъл — озъби се първият окопитен и отново се излегна.

Гневът го прогори отново:

— Който освен това е и Уинтроу Хейвън, потомък на рода Вестрит. На борда на този кораб дежурните не пият и не играят комар, а дежурят!

И тримата се надигнаха. И тримата се извисяваха над него, с телосложенията на зрели мъже, привикнали да работят. Един от моряците изглеждаше смутен, но останалите видимо бяха изпили повече. И изглеждаха напълно невъзмутими.

— Над какво да дежури? — дръзко се осведоми морякът с черната брада. — Как Кайл заграбва кораба и заменя екипажа му със своите лакеи? Как всичките години, през които сме работили вярно, отиват зад борда?

Другият невъзмутим се присъедини към раздражението на другаря си.

— И от нас се очаква да гледаме как един Хейвън си присвоява кораба, който трябва да бъде ръководен от рода Вестрит? Алтея може и да е сополива мърла, но е същински Вестрит. Неин трябваше да стане корабът, нищо, че тя е жена.

Хиляди възможни отговори изникнаха в ума на Уинтроу. Той се спря на онзи, който интуицията му посочи за най-уместен.

— Това няма нищо общо с пиенето по време на дежурство. Не е уместно за паметта на Ефрън Вестрит.

Едва тези му думи произведоха някакъв ефект. Засраменият моряк пристъпи напред.

— На мен се пада да дежурия, аз не пия. Те просто стоят при мен и ми правят компания.

На това Уинтроу не можеше да отговори, затова просто кимна. Тогава погледът му се спря върху хвърленото одеяло и му припомни първоначалната цел на идването.

— Къде е вторият помощник? Торг?

Черната брада изсумтя презрително.

— Той е прекалено зает да се нанася в каютата на Алтея, за да мисли за друго.

Уинтроу кимна отново, подминал и тези думи. Без да се обръща към някого от тримата конкретно, той каза:

— Не мисля, че би трябвало да се озова на борда на Вивачия необезпокояван, дори и когато тя се намира в пристанището.

Вахтеният го изгледа странно.

— Корабът вече е буден и не би си мълчал, ако някой непознат поиска да се качи на борда.

— И Вивачия знае, че от нея се очаква да стори това?

Удивлението върху лицето на дежурния се изостри.

— Как може да не знае? Тя знае всичко, което капитан Вестрит, баща му и баба му знаят за морския живот. — Той сведе поглед

встрани и леко поклати глава. — Очаквах, че всички от рода Вестрит познават живите кораби.

— Благодаря — каза Уинтроу, заобиколил подмятането. — Отивам да потърся Торг.

Той се приведе и за втори път повдигна захвърленото одеяло. От светлината на фенера Уинтроу се отдалечи бавно, за да позволи на очите си да привикнат със сумрака.

Вратата на Алтеината каюта стоеше откряната, захвърлила ивица светлина върху палубата. Онези от сандъците с принадлежностите ѝ, останали неизнесени, бяха безцеремонно струпани настрана. Офицерът съсредоточено се бе заел да подрежда собствените си вещи.

Уинтроу шумно почука по вратата. И се постара да не извлича удоволствие от почти гузното трепване на моряка.

— Какво има? — каза онзи и се обърна рязко.

— Баща ми ти нареди да ми приготвиш одеяло — тихо каза момчето.

— Струва ми се, че си получил одеяло — отбеляза Торг. Той не си направи труда да скрие блесналото в очите му присмехуство. — Или на попчетата се полагат позлатени юргани?

Клетото одеяло за пореден път полегна върху дъските, изпуснато.

— Тази завивка е мръсна — със същия тон продължи Уинтроу. — Не държа одеялото да е ново, но никой човек не бива да търпи мръсотия.

Торг удостои одеялото със съвсем кратък поглед.

— Като ти е мръсно, изпери го.

И с подчертани движения офицерът се върна към подреждането.

Но момчето нямаше намерение да отстъпва.

— Не е нужно да изтъквам, че не би имало време одеялото да изсъхне — учтиво изтъкна то. — Просто искам от теб да изпълниш нареждането на баща ми. Трябва ми одеяло, за да преспя на борда.

— Ако не си забелязал, изпълнил съм го.

Вече нищо не скриваше презрителния присмех в гласа на Торг. Уинтроу установи, че е насочил отговора си именно към този факт, а не към самите изречени думи.

— С какво грубостта ти доставя подобно удоволствие? — с искрено любопитство попита бъдещият свещеник. — По какъв начин за теб е по-трудно да ми дадеш чисто одеяло, отколкото да ми подхвърлиш някакъв парцал и да ме принудиш да се моля за онова, от което се нуждая?

Искреността на питането свари заместника неподготвен и той се вторачи в Уинтроу. Торг беше от хората, които никога не се замислят над злобата си: за тях бе достатъчна възможността за проявяването ѝ. Най-вероятно той бе побойник още от детинство и щеше да остане такъв до деня, в който тялото му потънеше към дъното. За пръв път Уинтроу се загледа в човека насреща си. Видът на помощника говореше красноречиво. Той имаше малки очички, сини като тези на бяло прасе. Кожата под облата брадичка вече започваше да увисва. Кърпата, стегната около врата, бе покрита с отдавнашна мръсотия, а яката на синьо-бялата блуза кафенееше. И това не беше мръсотия, породена от честен труд, а от немара. Този човек не полагаше грижи за външния си вид. Това се потвърждаваше и от начина, по който бе започнал да разхвърля вещите си. След две седмици тази каюта щеше да се е превърнала в същинска кочина, с непрани дрехи и остатъци храна.

И Уинтроу реши да прекрати спора и да спи направо на палубата. Подобен човек никога не би разбрал отвращението и обидата от мръсното одеяло.

Юношата се укори, че не се е вгледал по-рано: това би спестило време и на двамата.

— Няма значение — рязко каза той и се обърна да си върви. След няколко премигвания, привикнали погледа му към мрака, Уинтроу се отдалечи. Зад него прозвучаха стъпките на офицера, спрели на прага на каютата.

— Не се съмнявам, че ще се оплачеш на татенцето, пале — подигравателно подвикна Торг. — Само дето ще откриеш, че баща ти не очаква един мъж да циври заради изцапано одеяло.

Може би това действително бе така. Уинтроу нямаше намерение да се оплаква, за да узнава — излишно беше.

Мълчанието му изглежда смути Торг.

— Мислиш си, че ще успееш да ми създадеш проблеми? Явно не познаваш баща си!

Юношата не реагира и на тази примамка. В мига, в който бе решил да не спори повече, той бе отдръпнал емоциите си от ситуацията и бе прибрал анмата си вътре в себе си, освободена от гнева и обидата. Сами по себе си тези емоции не бяха недостойни или неподходящи: просто бе излишно да ги прахосва върху подобен човек. Той вече не мислеше за обидното одеяло. При приближаването си до предната палуба Уинтроу бе постигнал не само спокойствие, но и усещане за цялост.

Той се облегна на парапета и се огледа. В пристанището бяха спуснали котва много други кораби, излъчващи жълта светлина. Тази гледка го накара да осъзнае недостойното си невежество. Корабите бяха нещо съвсем чуждо за него, един потомък на поколения търговци и моряци. Повечето от тези съдове бяха именно товарни. На места се виждаха ловни и бойни кораби. Почти всички търговски кораби имаха кърмови прозорци и ютове, които се простираха почти до гротмачтите. И от всеки съд се издигаха по две или три мачти, протегнати към изгряващата луна.

Откъм нощния пазар все така долиташе гълчава. Горещината на деня отдавна бе отминала; подобно време бе напълно подобаващо за огньовете, над които да цвърти месо. Вятърът донесе миризмата на печено и топъл хляб. И звуци се носеха над водата, понесени откъслечно — нечий смях, песен, весел вик. Вълните улавяха сиянието на пазара и корабите и начупваха отраженията им.

— И в същото време всичко изглежда толкова спокойно — на глас каза Уинтроу.

— Защото всичко е както трябва да бъде — отвърна Вивачия. Гласът ѝ имаше тембъра на зряла жена, кадифен като нощта и със същия привкус на дим. Без сам да осъзнава защо, Уинтроу се почувства щастлив при този звук.

— Какво си ти? — със затаено удивление я попита той. — Когато съм далеч от теб, си мисля, че трябва да се боя от теб. Или поне да те подозирам. Но когато съм на борда и чуя гласа ти... предполагам, че така се чувства човек, когато е влюбен.

— Наистина ли? — каза Вивачия, без да скрива удоволствието в собствения си глас. — В такъв случай ти чувстваш същото като мен. Събуждах се тъй дълго... с години, през целия живот на баща ти и неговия баща, още от времето, когато прапрабаба ти отдаде същината

си. И днес, когато най-накрая можех да се раздвижа, отново да отворя очи, да вкусвам, усещам уханията на света и да ви чувам със собствените си сетива: в този момент усетих тревога. Какви сте вие, чудех се, създания от плът, кръв и кост, родени в собствените си тела и ограничени от плътта им? Страх съпровождаше тези ми мисли, защото вие сте тъй чужди за мен и непредсказуеми. Но когато някой от вас е наблизо, аз усещам, че вие сте изпредени от същата нишка като мен, че ние сме само елементи от разделен живот, че заедно се допълваме. В присъствието ти се чувствам радостна, защото усещам собствения си живот да става по-цялостен сред тази близост.

Уинтроу стоеше неподвижен, заслушан благоговейно. Вивачия не гледаше към него; не ѝ се налагаше да гледа към него, за да го вижда. Също като него, тя се взираше отвъд пристанището, към светлините на нощния пазар.

Дори очите ни съглеждат една и съща гледка, помисли си момчето и се усмихна още по-широко. Бе имало случаи, в които чуждите думи вкореняваха истината си в душата му. Някои от най-добрите наставници в манастира умееха да събуждат това му вълнение: в моментите на изричане на прости думи, съдържащи истина, открила отзвук на нещо неосъзнавано.

Когато думите ѝ затихнаха в топлата лятна нощ, той отговори:

— Арфическата струна, жегната силно, събужда другарката си, а чистият глас кара кристала да потрепери. Тъй казаното от теб докосна истината. — Уинтроу се засмя, сам изненадал себе си. Струваше му се, че някаква отдавна пленена в гърдите му тежест внезапно е отлетяла. — Онова, което казваш ти, е тъй просто. Ние се допълваме. Не мога да посоча причина думите ти да ме разчувстват по такъв начин. Но то е така.

— Тази нощ нещо се случва. Усещам го.

— Аз също. Но не зная какво е.

— Искаш да кажеш, че не можеш да го назовеш — поправи го Вивачия. — И двамата няма как да не знаем какво е. Ние растем. Ние се превръщаме.

Момчето отново се усмихна.

— В какво се превръщаме? — попита я то.

Фигурата се обърна към него. Дървеното лице улови отблясъка на далечни светлини. Тя му се усмихна. Зад устните ѝ надничаха

съвършени зъби.

— Превръщаме се в себе си — отвърна Вивачия. — Както е трябвало да стане.

Алтея не бе подозирала, че мъката може да бъде предпоставка за съвършено възприятие. Едва сега, загледана в опразнената си чаша, тя можа да осъзнае целия мащаб на бедствието, връхлетяло света ѝ. И по-рано през живота си тя бе имала своите лоши моменти, но в никой друг ден тя не си бе позволявала подобна поредица от погрешни решения. Просто нямаше как нещата да се влошат повече.

Девојката преброи последните монети от кесията си и повдигна чаша в изискване на ново напълване. А самата тя за пореден път се замисли за постъпките си. Тя бе отстъпила там, където бе трябвало да се сражава, и бе влязла в бой там, където бе трябвало да отстъпи. А най-лошото, най-лошото от всичко, бе решението ѝ да напусне кораба. С напускането в момент, когато тялото на баща ѝ все още се бе намирало на борда, Алтея бе извършила нещо много повече от обикновена глупава грешка. Тя бе сторила предателство. Бе изменила на всичко, което бе считала за важно.

Младата жена поклати глава в укор към самата себе си. Как бе могла да допусне подобно нещо? Тя не само си бе отишла, без да изпрати баща си, а и беше оставила своята Вивачия на грижите на Кайл. Та той си нямаше никакво понятие от нуждите на един жив кораб.

Отчаянието сграбчи сърцето ѝ още по-силно. След всички онези години на чакане Алтея бе изоставила кораба си в най-важния ден. Защо? Как така бе позволила на сърцето и ума си да придадат по-голямо значение на нейните собствени чувства пред тези на Вивачия? Какво би казал баща ѝ? Нима той не бе изтъквал многократно, че корабът е на първо място и че всичко останало ще се подреди?

Пивничарят изникна неочаквано, за да прибере парите ѝ (като преди това ги огледа внимателно) и да напълни чашата ѝ отново. Освен това той ѝ каза нещо — с глас, мазен от престорена загриженост. В отговор Алтея махна с ръка. Със същата ръка, държаща чашата. Тя побърза да я изпразни, за да не я разлее. Подир това девојката се постара да съсредоточи погледа си и се огледа. Струваше ѝ се

несправедливо, че никой от останалите клиенти на кръчмата не споделя мъката ѝ. По всичко изглеждаше, че в тази част на Бингтаун кончината на Ефрън Вестрит оставаше незабелязана. Тук се водеха същите разговори, провеждани през последните две години: как новодошлите разрушавали града, как пратеникът на сатрапа не само надхвърлял правомощията си да определя нови данъци, ами вземал подкупи, та да си затваря очите за корабите с роби, как калсидците искали от сатрапа Бингтаун да намали пристанищните си такси, а той се съгласил заради техните наркотици. Все същите оплаквания. Но малцина предприемаха нещо различно от оплакване.

Последния път, когато тя бе придружила баща си до Съвета, Ефрън открито бе призовал останалите да обявят всичко това против закона.

— Бингтаун принадлежи на нас — решително бе казал той. — А не на сатрапа. Трябва да пуснем собствени патрули и просто да не допускаме кораби с роби да пускат котва в пристанището ни. Ако се налага, ще връщаме и калсидските зърнени съдове, щом не искат да плащат за провизиите ни. Нека вървят да подновяват запасите си другаде, може би в някой от пиратските градове. Нека видим какво отношение ще получат там.

Думите му бяха посрещнати с удивление, едновременно втрещено и одобряващо. Но когато бе дошло време за гласуване, Съветът не бе предприел нищо.

— Почакай година-две — бе ѝ казал баща ѝ на излизане. — От толкова време се нуждае една идея, за да пусне корени тук. Още днес повечето от тях знаеха, че съм прав. Те просто странят от мисълта, че ще трябва да има стълкновение, ако искаме Бингтаун да си остане Бингтаун, а не да се превърне в Южен Калсид. Кълна се в Са, проклетите калсидци вече гризат северната ни граница. Ако не сторим нещо, те ще ни завладеят отвътре — роби с татуирани лица в полята, жени, сключващи брак още на дванадесет, и прочие от тяхната поквара. Ако допуснем това да се случи, то ще ни разруши. И в сърцата си Търговците знаят това. След около година отново ще повдигна въпроса. Тогава всички ще се съгласят с мен, ще видиш.

Само дето той нямаше да получи този шанс. Баща ѝ си бе отишъл завинаги. Бингтаун отслабваше и продължаваше да отслабва, без да го осъзнава.

За пореден път очите ѝ се наляха със сълзи. И за пореден път тя ги обърса с ръкава си. И двата маншета бяха подгизнали; Алтея не се съмняваше, че лицето и косата ѝ изглеждат отвратително. Майка ѝ и Кефрия биха се възмутили, ако можеха да я видят в този момент. Какво пък, нека да се възмуцават. Ако тя изглеждаше позорно, то те двете бяха същински позор. Импулсивно тя се бе напила, а те двете бяха кроили планове не просто срещу нея, а и срещу семейния кораб. Дори и те трябваше да осъзнават какво означава предаването на Вивачия на Кайл — човек, когото никаква кръв не свързваше със семейството.

Ледена струйка съмнение неочаквано я проряза. Майка ѝ също не се бе родила Вестрит, а бе влязла в семейството по брак, също като Кайл. Може би Роника, подобно на него, също не изпитваше истински чувства към кораба. Не. Не, не можеше да бъде така, не и след годините, които Роника бе прекарала с баща ѝ. Алтея веднага се постара да прогони тази мисъл и да ѝ забрани да се връща. И майка ѝ, и сестра ѝ знаеха значението на Вивачия. Несъмнено всичко това бе някакво чудато и отвратително, но временно тяхно отмъщение. За причината му Алтея не беше сигурна. Може би задето тя бе обичала баща си повече от всички останали в семейството?

Сълзите продължаваха да се стичат. Нямахше значение. Нищо нямаше значение. Те щяха да размислят, щяха да ѝ върнат кораба. Дори ако, сурово си каза тя, дори ако това означаваше служба под капитанстването на Кайл. Тази идея ѝ се струваше отвратителна, но и същевременно придобила неочакван смисъл. Да. Именно това искаха те: да се уверят, че корабът ще бъде използван по начина, желан от Кайл и от тях. В този момент Алтея не се засягаше от това. Кайл можеше да пренася мариновани яйца и ядки колкото си ще. Важното беше тя също да присъства на борда на Вивачия.

Алтея рязко се надигна, въздъхвайки облекчено. Струваше ѝ се, че неочаквано е разрешила някакъв огромен проблем. В действителност нищо не се бе променило.

Миг по-късно тя отхвърли последната си мисъл. Не, промяна бе настъпила, и то драстична. Девојката бе разбрала готовността си да се унижи до степен, която далеч надхвърляше желанието ѝ да признае. Тя бе готова да стори всичко, за да остане с Вивачия. Всичко.

Алтея погледна към себе си и неволно простена. Тя бе прекалила и с пиенето, и с плаченето. Главата ѝ кънтеше болезнено; девојката бе

забравила дори в коя от моряшките кръчми е влязла. Със сигурност някоя от най-долнопробните. Един от клиентите бе препил и спеше на пода, изхлузен от стола си. Това само по себе си не беше чак толкова необичайно. В повечето случаи се намираше някой, който да премести подобни клиенти в по-удобна позиция. По-добродушните пивничари ги оставяха да хъркат край вратата, а безсърдечните просто ги изхвърляха на улицата, където тези клетници често ставаха жертви на вербовчиците. Говореше се, че някои пивничари дори спомагат в отвличането на моряци. Алтея никога не бе вярвала на тези слухове. В Бингтаун подобно нещо бе немислимо. За други пристанища може би, но не и в Бингтаун.

Тя несигурно се изправи. Дантеленият ръб на полата ѝ се закачи за грубия крак на масата. Алтея се освободи с рязко дръпване, без да обръща внимание на разкъсването. Така или иначе тя никога повече нямаше да облече тази рокля, така че нека се разкъсва.

Девојката за пореден път прокара длани над уморените си очи. Сега щеше да се върне у дома и да си легне. Утре по някакъв начин щеше да се изправи срещу всичко и да се справи. Но не и тази нощ, само не и тази нощ. Тя искрено се надяваше да не завари будни при прибирането си.

Алтея се отправи към вратата. Наложил ѝ се да заобиколи проснатия на пода моряк. Струваше ѝ се, че дървеният под се клати под краката ѝ. А може би тя още не бе привикнала към твърдата земя. Във всеки случай тя удължи крачката си, за да се задържи на крака, едва не се провали в замисляното начинание и успя да се задържи за рамката на вратата в последния момент. Зад нея някой се изсмя, но тя нямаше намерение да се унижава допълнително, като се извъръща. Следващото ѝ движение отмести вратата и я изведе навън.

Мракът и прохладният въздух едновременно я объркаха и успокоиха. За момент Алтея остана на прага на кръчмата и няколко пъти си пое дъх. При третото бавно вдишване тя почувства прилошаването си. Това усещане я накара да се вкопчи за парапета на стълбището и да диша по-плавно, докато улицата не престане да се люлее край нея.

Зад гърба ѝ вратата изстърга отново, освобождаваща нов клиент. Алтея сепнато се обърна. Заради мрачината ѝ трябваше около секунда, за да го разпознае.

— Брашън — поздравява тя.

— Алтея — уморено отвърна морякът. И неохотно додаде: — Добре ли си?

За момент тя остана загледана с него.

— Искам да се върна при Вивачия. — Импулсивното ѝ признание бе придружено от осъзнаването, че тя трябва да стори това веднага. — Искам да я посетя. Трябва да говоря с нея, да ѝ обясня защо си тръгнах днес.

— Утре — посъветва Брашън. — Когато си отспала и изтрезняла. Нима искаш тя да те види в подобно състояние?

Подир това той хитро добави:

— Тя не би одобрила. Също както баща ти не би одобрил.

— Не, Вивачия ще ме разбере. Двете с нея се познаваме. Тя би разбрала всичко, сторено от мен.

— В такъв случай тя ще прояви разбиране, ако отложиш обяснението си до сутринта, чиста и на свежа глава — с уморен глас изтъкна Брашън. Подир миг мълчание той протегна ръка. — Ела, ще те заведа до дома ти.

ГЛАВА ОСМА

СРЕДНОЩНИ РАЗГОВОРИ

Майка ѝ рухна още след прекрачването на прага: нозете ѝ просто се подкосиха. Кайл остана да поклаща глава, затова Кефрия сама се нагърби да отведе майка си да си легне. Спалнята, която Роника тъй дълго бе споделяла със съпруга си и в последните месеци се бе превърнала в стая на задаваща се смърт, не беше подходяща; стопанката на дома бе прекарвала нощите си на неудобен одър. Затова Кефрия нареди на Рейч да приготви една от гостните стаи. Тя остана с майка си докато слугинята не се появи отново, за да я отведе. Подир това Кефрия отиде да нагледа Силдин. Той плачеше — бе искал да види майка си, а Малта му бе казала, че майка им е прекалено заета, за да се занимава с ревльовци. Сестра му го бе оставила да седи на леглото си, без дори да повика някоя от слугините да се погрижи за него. За миг Кефрия се разгневи, преди да си припомни, че самата Малта е все още почти дете. Не можеше да се очаква от една дванадесетгодишна да се грижи за седемгодишния си брат след подобен ден.

Затова тя успокои момчето, помогна му да се преоблече и остана край него, докато очите му не започнаха да се затварят. Когато тя най-после получи възможността да се оттегли в собствената си спалня, Кефрия бе сигурна, че всички останали вече спят дълбоко.

Трептящата светлина на свещта изпълваше коридора с движещи се сенки, които приличаха на призраци. Дали анмата на баща ѝ не бе останала под покрива, под който се бе мъчила толкова много? По гърба ѝ полазиха тръпки, накарали косъмчетата върху тила ѝ да настръхнат.

Още в следващия момент тя се укори. Анмата на баща ѝ вече се намираще в кораба. А дори и ако духът му обитаваше дома, собственият ѝ баща не би ѝ мислил злото. И все пак тя се радваше, когато тихо влезе в спалнята си. Кайл вече си беше легнал, затова Кефрия угаси свещта и се съблече в тъмното, хвърляйки дрехите си право на пода. Пригответената нощница тя откри пипнешком и приветства хладината на плата. Подир това — най-сетне — я очакваше

хладината на леглото. Жената отмести одеялото и чаршафа и се намести до съпруга си.

Кайл я приветства с прегръдка. Излизаше, че той не е заспал, а просто я чака в леглото.

Макар че денят бе протекъл невъзможно дълъг, въпреки умората и тъгата, това я зарадва. Струваше ѝ се, че допирът на Кайл разсича веригите на болка, стягали я в продължение на дни.

Известно време той я държа прегърната, милваше я по косата и разтриваше врата ѝ, докато тя не се отпусна. Тогава Кайл я взе, внимателно и нежно, без думи, на фона на лунна светлина, разливаща се през прозорците. Луната на лятната нощ бе достатъчно ярка, за да изтръгне почти обичайния цвят от всичко, до което се допреше: кремавите завивки, белезникавата коса на съпруга ѝ, отенъците на златистата му кожа в различна степен на загар. И след това, когато тя се притисна към него, отпуснала глава върху рамото му, двамата бяха продължили да мълчат. Кефрия остана заслушана в туптенето на сърцето му и повдигането на гърдта. И се радваше на близостта му.

Това я накара да се почувства отвратително — да се наслаждава по такъв себичен начин още в първата нощ след смъртта на баща си. Не само простото наслаждение ѝ се струваше престъпно, а и самият факт, че все още е останала жива. Тя не се отдръпна, а се притисна още по-плътно. Една гореща сълза се плъзна по бузата ѝ и се стече върху рамото му. Кайл повдигна ръка към капката и към лицето на съпругата си.

— Недей — тихо ѝ каза той. — Днес имаше достатъчно скръб и сълзи. Сега не мисли за това. Това легло е само за нас.

Кефрия успя да прогони буцата, настанила се в гърлото ѝ.

— Да. Само че едва сега осъзнах напълно какво е изгубила майка ми. Всичко това...

Свободната ѝ ръка се плъзна от рамото до бедрото, преди съпругът ѝ да я вземе и да я повдигне към лицето си, за да я целуне.

— Зная. Аз също си мислех за това. Чудех се дали ще дойде момент, в който ти ще останеш сама. И какво би правила тогава...

— Дори недей да споменаваш подобно нещо! — умолително настоя Кефрия, обви брадичката му с длан и обърна лицето му към себе си. — Все още не съм сигурна, че постъпихме правилно — неочаквано заговори тя с друг тон. — Зная, че сме го обсъждали и

преди, че то е за доброто на всички ни. Но как изглеждаше тя, когато поставих ръката си върху елемента... и как просто си отиде... Никога не бих повярвала, че Алтея е способна на подобно нещо. Мислех, че тя го обича повече, за да напусне погребението му по такъв начин.

Кайл се замисли.

— Аз също не бях го очаквал. Смятах, че ако не баща си, тя ще обича поне кораба. Очаквах истинско сражение. Бях изненадан и зарадван, че тя отстъпи толкова лесно. Сигурен бях, че цялата церемония ще бъде насечена от сцените ѝ. Поне тя ни спести това. Но се притеснявам за нея. След смъртта на баща си едно момиче трябва да си остане у дома, а не да броди из пристанище като Бингтаун.

Той помълча. Следващите му думи звучаха почти предпазливо.

— Знаеш, че не мога да ѝ позволя да ѝ се размине. Тя трябва да бъде смърнена; нужна ѝ е насоката на твърда ръка, преди да е пропаднала окончателно.

— Татко винаги казваше, че Алтея се справя най-добре при малка намеса — каза Кефрия. — Че трябва да ѝ се оставя възможност да греши, защото това бил единственият начин тя да се поучи от грешките си.

Съпругът ѝ изпръхтя презрително.

— Моите извинения, любима, но това ми звучи като оправдание за липсата на сериозна намеса. Тя просто е разглезена. И това веднага ѝ личи. Тя приема, че винаги ще бъде нейното, и не е свикнала да се замисля за останалите. Но пак не е късно. Не можеш да си представиш колко ме изненада това разкритие. Изобщо не бях подозирал, че тя ще се подчини на избухването ми и действително ще прекара в каютата остатъка от пътуването. Тогава се бях разгневил и просто ѝ казах това, за да я прогоня, преди наистина да избухна. Но тя ми се подчини. И мисля, че е използвала това време, за да размисли. Ти сама я видя как слезе на сушата: мълчалива и покаяна, облечена като дама. Или поне според най-близките си до дама представи.

За момент Кайл замълча и поклати глава, разместил къдрици върху възглавницата.

— Бях удивен. Непрекъснато очаквах тя да поднови спора. И тогава осъзнах, че тя е искала точно това от самото начало: някой да сложи край; някой, който най-сетне да се заеме с нея и да я накара да се държи по подобаващия начин. Мисля си, че през цялото това време

тя просто е изпитвала границите на околното търпение, без някой да спусне котвата ѝ. — Той прочисти гърло. — Изпитвах дълбоко уважение към баща ти, знаеш това. Но ще ти кажа, че станеше ли дума за Алтея, той беше напълно сляп. Той никога не ѝ забраняваше неща, никога не налагаше категорични граници. И когато аз най-сетне сторих това, разликата бе смайваща. Естествено, когато тя слезе от кораба и аз вече не бях начело, тя отново се върна към познатото.

Кайл сви рамене. Известно време съпрузите мълчаха, и двамата замислени над чудатостите на Алтея.

Мъжът въздъхна тежко.

— Преди смятах, че тя е безнадеждна. Че само ще донася мъка на нас и на себе си. Но днес, когато тя ни видя обединени около най-доброто за семейството, тя не ни се опълчи в действителност. Дълбоко в себе си тя разбира правотата ни. Корабът трябва да служи за благо на рода. Ти си най-голямата: твое право е да наследиш богатството на семейството. Освен това ти имаш деца, за които трябва да се грижиш. За кого трябва да се грижи Алтея? Само за себе си. Покрай нас нищо няма да ѝ липсва: нито храна, нито дрехи, нито стряха. Но ако корабът останеше за нея, тя щеше да отплава веднага, без да се замисля за близките си. И най-вероятно щеше да сложи онзи нехранимайко Брашън за капитан.

Той леко се раздвижи, за да прегърне съпругата си и да я притисне към себе си.

— Затова, Кефрия, не мисля че имаш основания да се съмняваш в правотата на стореното от нас. Ние ще се грижим добре за Алтея; ще помогнем на майка ти да се отърве от дълговете. Можеш ли с пълна увереност да заявиш, че сестра ти би се замисляла за майка ви? За нас и децата ни изобщо да не говорим. Мисля, че в крайна сметка дори баща ти осъзна, че е най-разумно да предаде Вивачия на теб, колкото и мъчително да се окаже това за чувствата на малката му глезанка.

Кефрия въздъхна и също го прегърна. Всичко, казано от Кайл, звучеше разумно. Това бе една от причините тя да се омъжи за него: способността му да премисля всичко тъй спокойно и логично я караше да се чувства спокойна. Това бе нещо, в което тя бе сигурна от самото начало — че не би могла да живее до импулсивен и непредсказуем човек като баща си. Кефрия бе получила възможност да види нещата, които този му характер бе причинил на майка ѝ, състарявайки я

преждевременно. Останалите Търговски матрони живееха спокойно, отдадени на грижи за градините и внуците си, а Роника всеки ден бе трябвало да се справя с мъжки тревоги и задължения. И това далеч не се изчерпваше с търговските дела. Много често на майка ѝ се налагаше да се отбива до някой от парцелите, за да се увери лично в истинността на надзирателските доклади.

Откакто се помнеше, Кефрия ненавиждаше беритбата на маф. Като малка този период за нея бе означавал, че подир събуждането си няма да завари майка си у дома и че ако има късмет, може да се надява да я види за около час преди лягане. А по-късно Роника бе започнала да взема голямата си дъщеря със себе си сред задушните плантации, сред редиците бодливи тъмнозелени храсти, натежали от зърна. Там Кефрия бе принуждавана да се запознава с разновидностите на различните сортове, най-заплашителните вредители и начините за отстраняване и лекуване на заразените храсти (първите трябваше да се изгарят веднага, а вторите: да се пръскат със силна отвара от листа и конска тор). Кефрия бе ненавиждала всичко това. И веднага щом бе станала достатъчно голяма, за да полага грижи за косата и кожата си, тя категорично бе отказала да взема участие в тези полски мъчения. В същата година тя беше взела решение, че никога няма да се омъжи за човек, който е склонен да изчезва в морето и да я оставя да се грижи за дела, които са негова отговорност. Тя щеше да си намери съпруг, който да изпълнява ролята на мъж, да се грижи за нея и да не допуска неволите и тревогите отвъд прага на дома им.

— И аз взех, та се омъжих за моряк — гласно довърши мислите си тя. Топлотата в гласа ѝ превръщаше думите в комплимент.

Започнал да се унася, Кайл изсумтя неразбиращо. Кефрия се загледа в смуглата си ръка, отпусната върху бялата му гърд.

— Просто ми се иска да не пътуваше толкова — тихо каза тя. — Сега ти си мъжът в семейството. И когато те няма...

— Зная. — Сега той отново звучеше сериозно, отново разсънен. — Аз също съм мислил за това. Защо според теб настоях да взема Уинтроу със себе си? Крайно време е той да заеме полагащото му се място в семейството.

— Но той се подготвя за свещеник — с известно задавяне възрази Кефрия. За нея беше много трудно да спори със съпруга си, но

в тази област той винаги бе отстъпвал пред нея. Трудно ѝ беше да осмисли, че той може да си промени мнението по такъв начин.

— Ти още от самото начало знаеше за неодобрението ми към тези глупости — отвърна той, сякаш прочел мислите ѝ. — Да предадем първородния си син в служба на Са... Някое заможено джамаилско семейство лесно може да си го позволи. За тях това цели да покаже, че богатството им е достатъчно голямо, за да не се нуждае от работата на най-голям син. С нас нещата не стоят така, мила. Въпреки това аз се опитах да ти доставя удоволствие, защото знаех колко много означава това за теб. Затова изпратихме момчето в манастир. И ако баща ти беше останал жив още няколко години, Уинтроу щеше да си остане там. Но ето, че нещата се развиха по друг начин. Силдин е прекалено малък, за да плава. Истината е, че на нас Уинтроу е далеч по-нужен, отколкото на някакви си жреци от манастир в Джамаилия. Ти винаги си казвала, че Са дарява. Погледни на нещата така: преди тринадесет години той ни дари със син. И сега ние имаме нужда от сина си.

— Но ние вече го врекохме — настояваше Кефрия, измъчвана от известна агония. За нея действително бе означавало много, че Уинтроу ще стане жрец на Са. Далеч не всички предложени момчета биваха приемани. Някои от тях се оказваха обратно при родителите си, придружени от учтиво писмо, в което съответният манастир благодареше и обясняваше, че синът не бил напълно подходящ за свещеник. С Уинтроу това не се бе случило. Напротив, жреците го бяха приветствали още от самото начало. Много бързо момчето бе получило кафявата роба на послушник и от затънтената обител в Кал бе преместено в самия Келпитонски манастир. Жреците рядко изпращаха доклади, но пристигналите преливаха от похвали. Кефрия ги пазеше и до днес, пристегнати с позлатените им панделки, в единия ъгъл на сандъка с дрехите си.

— Ти го врече — изтъкна Кайл. — А не аз. Сега ме извини, ставам за малко.

Той се освободи от прегръдката ѝ и отдръпна завивката, за да се надигне. Под лунната светлина тялото му изглеждаше като оформено от слонова кост.

— Къде отиваш? — тихо попита Кефрия. Тя знаеше, че думите ѝ са го раздразнили. Но никога преди съпругът ѝ не бе ставал по подобен начин.

Кайл я познаваше добре. Усетил тревогата ѝ, той я помилва по лицето.

— Сега ще се върна. Ще отида до стаята на Алтея, за да проверя дали се е върнала. — Той поклати глава. — Глупостта ѝ ме удивлява. Само се надявам, че тази нощ не се е изложила — след няколко чашки е способна на почти всичко. А скандалите са последното нещо, от което се нуждаем в момента. Семейството ни трябва да изглежда единно и сигурно, особено сега. И най-малката глупост, изтърсена от Алтея, може да паникьоса кредиторите ни и да ги накара да се нахвърлят отгоре ни, за да получат поне малко. Но достатъчно тревоги за тази нощ. Опитай се да поспиш, аз ще се върна скоро.

За един проточил се момент Брашън се опасяваше, че тя ще отхвърли предложението му. Алтея леко се поклащаше, загледана в него. Той равнодушно отвръщаше на погледа ѝ. В името на Са, ама че гледка! Косата ѝ се бе разпуснала, увиснала на кичури по челото и раменете. Сълзи и мръсотия браздыха лицето ѝ. Само роклята ѝ придаваше вида на жена от заможно семейство — или по-скоро вида на нещо, изхвърлено на боклука от заможно семейство. В момента Алтея приличаше на пристанищна проститутка, а не на дъщеря на едно от най-значимите Търговски семейства в Бингтаун. Ако тя тръгнеше да се прибира сама, в нощния пазар можеше да я сполети всичко.

Но в следващия миг тя въздъхна шумно.

— Добре — каза Алтея. С нова шумна въздишка тя го хвана под ръка и тежко се облегна на него. Това даде възможност на Брашън да одобри решението си да остави багажа си на съхранение. Пивничарят, комуто той бе поверил торбата си, го познаваше добре, а Брашън бе подкрепил доверието си с няколко дребни монети.

В този момент не му се искаше да мисли за парите, които бе прахосал в преследването ѝ от кръчма в кръчма. Определено по-голяма сума от очакваното, но пак по-малко от онова, което Брашън бе очаквал да похарчи за собствени забавления. Той бе почти трезвен. И със сигурност можеше да заяви, че това е най-потискащата нощ след някое от пристиганията му. Поне противната част беше към края си.

Щом придружеше Алтея до дома ѝ, оставащите до изгрева часове морякът щеше да оползотвори в заслужен сън.

Той огледа улицата. Тя бе осветена зле, с поставени на голямо разстояние една от друга факли, и по това време почти пуста. Онези, все още способни да пият, се намираха в пивниците, а всички останали щяха да дремят някъде. Но пак щяха да се навъртат бандити, които да се надяват да докопат останалите неизпити пари на някой моряк. Брашън щеше да стори добре да внимава, особено придружаван от Алтея.

— Насам — каза той и я поведе с бързи крачки, само че девойката се препъна почти веднага. — Толкова ли си пияна? — раздражено попита Брашън, преди да се е осъзнал.

— Да — призна тя с изхълцване. И спря рязко, карайки спътника си да очаква повръщане. Но нищо такова не последва: вместо това Алтея рязко свали обувките си с висок ток. — И тези проклетии не помагат.

Обувките се оказаха хвърлени към другия край на улицата. Алтея се изправи и отново го хвана за ръката:

— Да вървим.

Брашън трябваше да признае, че боса тя напредваше значително по-добре. Тази си мисъл той придружи с широка усмивка. Дори след всички тези години на самостоятелност, той не бе успял да се отърси от навигациите на семейство Трел: за момент се бе ужасил от перспективата една дъщеря на Търговец да крачи боса сред града. Но пък предвид състоянието ѝ това далеч нямаше да бъде първото, което евентуалният минувач щеше да забележи. А и бившият помощник-капитан нямаше намерение да я развежда из пазара; той подбираше попустите улички и се надяваше, че никой няма да ги разпознае в тъмното. Поне това се полагаше на паметта на Ефрън Вестрит.

Но на един кръстопът тя го задърпа за ръкава в опит да го насочи към ярките улички на нощния пазар.

— Гладна съм — оповести Алтея. Гласът ѝ, изненадан и раздражен, съумяваше да обвини Брашън за този факт.

— Много съжалявам за тебе. Нямам пари — нахално излъга той и се опита да я повлече отново.

Алтея подозрително се взря в него.

— Изпил си заплатата си толкова бързо? Винаги съм знаела, че си пиянде, но не подозирах да е в такава степен.

— Пръснах парите по курви — раздразнено разшири лъжата той. Младата жена се вгледа в него.

— Не съм изненадана — потвърди тя за себе си и поклати глава. — Има ли нещо, което не би направил, Брашън Трел?

— Да, малко са тези неща — студено се съгласи морякът, решен да сложи край на разговора. За втори път той я дръпна за ръката, но и сега тя не помръдна.

— На много места хората ме познават. Ела, ще взема нещо и за теб.

За по-малко от секунда тя бе преминала от укор към увещание.

Брашън реши да говори открито:

— Алтея, ти си пияна и изглеждаш отвратително. Никой не бива да те вижда в подобен вид. Отиваш си право у дома.

Тя престана да се опъва и му позволи да я поведе по полумрачната улица. Тази част на града бе изпълнена с по-дребни дюкяни, по-малко официални, главно заради високите наеми на нощния пазар. Мътната светлина на фенери показваше онези от магазинчетата, които още работеха: татуировчици, магазини за благовония и наркотици, а също и места, които се грижеха за по-необичайните желания на плътта. Брашън се радваше, че тази нощ търговията е слаба.

И точно когато той бе решил, че с нощните изпитания е свършено, Алтея си пое накъсан дъх. Морякът осъзна, че тя е започнала да ридае безшумно.

— Какво има? — уморено попита той.

— Баща ми е мъртъв; никой друг вече няма да се гордее с мен. — Тя поклати глава и обърса очи с ръкав. — За него имаха значение делата ми. Всички останали се интересуват само как изгледам и какво мислят хората за мен.

— Пила си прекалено много — каза Брашън тихо. Той бе възнамерявал да я утеши, да загатне, че тези ѝ тревоги са плод на алкохола. Но излизаше, че той отправя пореден укор.

Алтея сведе глава и не каза нищо, затова морякът не разясни. Определено не му се удаваше да я накара да се почувства по-добре, а в интерес на истината той не бе сигурен, че това е негово задължение.

Семейството ѝ я бе отхвърлило. А нима тя бе забравила за неговата собствена орис? Само преди няколко седмици Алтея бе изтъкнала този факт в лицето му. С какво основание тя очакваше съчувствие сега?

Изминаха няколко минути, преди тя да заговори отново.

— Брашън — неочаквано се обади Алтея. Със сериозен глас. —
Аз ще си върна кораба.

Той изсумтя неопределено. Нямахше смисъл да ѝ казва, че той не смята това за вероятно.

— Не ме ли чу какво казах? — продължи тя.

— Чух.

— И няма ли да кажеш нещо?

Спътникът ѝ се засмя горчиво.

— Когато си върнеш кораба, очаквам да ме назначиш за свой заместник.

— Дадено — величествено заяви девойката.

Брашън издиша шумно през ноздри.

— Ако знаех, че ще бъде толкова лесно, щях да поискам капитанския пост.

— Капитан ще бъда аз. Но ти ще бъдеш помощник-капитан. Вивачия те харесва. Под мое ръководство на борда ѝ ще има само хора, които ние с нея харесваме.

— Благодаря ти — с известно объркване каза Брашън. Той никога не бе смятал, че Алтея го харесва. По някакъв странен начин това го разчувства. Излизаше, че дъщерята на капитана все пак е смогвала да го оцени.

— Моля? — завалено попита тя.

— Нищо.

Двамата бяха достигнали улицата на търговците от Дъждовната река. Тукашните витрини бяха по-украсени, почти изцяло затворени. Екзотичните и скъпи продукти, които се предлагаха тук, бяха предназначени само за най-заможните, а не за дивата младеж, изграждаща основната клиентела на нощния пазар. Високите стъклени прозорци оставаха покрити, а недалеч от тях небрежно стояха охранители с тежко въоръжение. Не един и двама от пазачите хвърлиха подозрителни погледи към чудатата двойка.

Стоките зад стъклените прегради излъчваха магията на Дъждовните земи. Това даваше основание на Брашън да смята, че тази

улица се отличава с привличащо и същевременно плашещо усещане. При всяко преминаване през нея той настръхваше, а удивление стягаше гърлото му. Дори и сега, през нощта, когато тайнствените стоки от крайречните земи оставаха скрити, излъчването на магията им се просмукваше в мрака и го изпълваше със студено сребристо сияние. Интересно дали Алтея усещаше същото? Той едва не се обърна към нея, за да я попита. Само че въпросът му се струваше прекалено сериозен и заедно с това твърде дребнав, за да заслужава задаване.

В проточилото се между двамата мълчание допирът на Алтея се превърна в смущаващ. Именно заради нуждата да отнесе вниманието си от това Брашън заговори.

— Янтар се справя добре — отбеляза той и кимна към въпросния магазин, край който тъкмо минаваха. Самата Янтар седеше край прозореца, остъклен с иканско стъкло, прозрачно като вода и обгърнато в позлатени резбовани рамки. Това великолепие караше жената зад прозореца да изглежда като част от картина. Тя се бе отпуснала в стол от бяла ракета, в дълга кафява рокля, която целеше по-скоро да скрива тялото ѝ. Витрината на нейния магазин не беше защитена по никакъв начин; нямаше и пазачи. Може би тя разчиташе на присъствието си да пропъжда евентуални крадци. Самотна лоена лампа светеше край нея. Под жълтеникавия ѝ блясък цветът на роклята подчертаваше златистия оттенък на кожата ѝ. Под ръба на полата ѝ надничаха боси крака. Тя наблюдаваше улицата с немигащия поглед на котка.

Алтея спря, привлечена от този поглед. При това тя леко залитна и несъзнателно обви ръка около раменете на Брашън, за да се задържи.

— Какво продава тя? — гласно се зачуди девойката. Брашън сви устни, уверен, че жената ги е чула. Във всеки случай изражението на Янтар не се промени. И погледът ѝ продължаваше безстрастно да обгръща опърпаното момиче на улицата.

Алтея стисна очи за момент, а после ги отвори широко. Може би очакваше да завари различна гледка.

— Тя изглежда като издялана от дърво. Златен клен.

Тези ѝ думи извлякоха реакция: Брашън видя устните да трепват в лека усмивка. Но тогава Алтея тъжно додаде:

— Тя ми напомня на кораба ми. На прекрасната Вивачия, жива на фона на магическо дърво.

Лицето на Янтар неочаквано се изкриви в изключително неудоволствие. Без да осъзнава причината, поради която това отвращение така го е смутило, Брашън задърпа Алтея за ръката и отново я поведе по улицата.

При следващата пресечка той забави ход. По това време Алтея бе започнала да накуцва; морякът със закъснение си припомни грубите дъски, покриващи тротоарите.

Самата девойка не спомена нищо за негодите си, а отново попита:

— Какво продава тя? Тя не е от Търговците, които обменят стоки с Дъждовната река: това е възможно само за родовете, притежаващи живи кораби. Коя е тази Янтар и защо има магазин на Дъждовната улица?

Брашън сви рамене.

— Тя е нова, пристигна преди около две години. В началото имаше малко магазинче край Бодкинсовия площад. Там продаваше дървени мъниста. Много хора купуваха за децата си, да ги нанизват. Миналата година тя се премести в този магазин, за да започне да продава украшения. Бижута, но пак от дърво.

— Дървени украшения? — Алтея се навъси. Тя започваше да звучи по обичайния си начин и Брашън предположи, че разходката сред нощната прохлада прояснява съзнанието ѝ. Още по-добре. Може би спътничката му щеше да се погрижи поне отчасти за външния си вид, преди да се прибере у дома си.

— И аз реагирах така в началото. Но не бях подозирал, че един занаятчия може да обработва дървото по подобен начин. Дори чворовете не представляват проблем за нея. От всяко парче тя може да изработи лице, животно или цвете. Понякога тя инкрустира творбите си. И нещата не опират само до способността ѝ. Тя умее по необичаен начин да подбира подходящите материали.

— А тя работи ли с магическо дърво? — дръзко попита Алтея.

Брашън възкликна отвратно.

— Тя може да е нова тук, но познава обичаите ни достатъчно добре, за да знае, че никой не би търпял подобно нещо. Не, Янтар използва обикновени материали. Череша, дъб и прочие, все различни цветове и текстури...

— Колкото и да се говори, в Бингтаун има много места, където човек може да получи нещо от магическо дърво, стига да си плати — мрачно отбеляза Алтея и се почеса по корема. — Мръсна работа, но ако човек е склонен да си плати...

Неочаквано посърналият ѝ тон сепна Брашън. Бившият помощник-капитан направи опит да разведри разговора:

— Нали точно това се говори за Бингтаун? Че всичко, което човек е в състояние да си представи, тук може да бъде намерено?

Девојката се подсмихна кисело.

— Нима не си чувал целия израз? Как никой не можел да си представи истинско щастие, затова щастие не се продавало тук.

Тази ѝ мрачина го остави безмълвен. Възвърналото се мълчание изглеждаше подобаващо с настъпващата студенина. И нощта като да стана по-тъмна: двамата бяха напуснали пазарната част на града и навлизаха сред жилищната част. Тук уличните фенери бяха разположени още по-нарядко и встрани от улиците. Настилката бе от чакъл, който несъмнено не се отразяваше добре на босите стъпала на Алтея. Въпреки това Брашън не изрази съчувствието си гласно.

В мрачната тишина мъката по изгубения капитан го връхлетя. На няколко пъти той трябваше да премигва рязко, за да прогони сълзите си. Мъртъв. Капитан Вестрит бе мъртъв, отнасяйки със себе си и Брашъновия шанс за нов живот. Той трябваше да се е възползвал по-добре от предимствата, които Търговецът му бе предоставял. Голяма грешка бе да очаква, че ръката, протегнатата от капитана, винаги ще предлага помощта си. И сега му се налагаше сам да си създава шанс.

Той погледна към девојката, която все още зависеше от водачеството му. На нея също предстоеше да поеме сама по свой път. Или това, или да се примири със съдбата, която роднините ѝ бяха предназначили за нея. Брашън подозираше, че те ще намерят някой по-млад Търговски син, склонен да я вземе за своя съпруга въпреки нетрадиционната ѝ репутация. Може би собственият му брат. Керуин далеч не можеше да се мери с упоритостта на Алтея, разбира се, но пък богатството на рода Трел щеше отлично да се съчетае с имотите на семейство Вестрит. Във всеки случай би било интересно да се гледа сблъскването между нейното свободомислие и скованите традиции на Керуин. На кого ли от двамата би трябвало човек да съчувства повече, с усмивка се зачуди той.

Брашън бе посещавал дома на семейство Вестрит и преди, но никога посред нощ. По тъмно преходът му се стори много по-дълъг. Дори шумотевицата на нощния пазар затихна зад тях.

На няколко пъти те прекосяваха цъфтящи нощем храсти. Някакво подобие на неземно спокойствие обзе Брашън. Днешният ден бе сложил край на толкова много неща. Той отново се оказваше сам, осъден да разчита единствено на себе си. Утрешният ден не носеше никакви задължения и очаквания. Нямаше да му се налага да наглежда екипажа или да се занимава с разтоварването на кораба. Единственият му дълг бе насочен към него самия. Нима това бе лошо?

Имението на Вестрит се намираще далеч от пътя. Тамошните градини приютяваха насекоми и жаби, всички склонни да придават звук на лятната нощ. Единствено проскърцването на стъпките му се прибавяше към това стържене.

Пред белия праг, пред познатата врата Брашън отново се оказа връхлетян от мъка. Този праг понякога той бе прекрачвал, отведен тук по работа. Сегашното му посещение несъмнено бе последно. Никога повече нямаше да се изправя пред тази врата.

Едва след миг той забеляза, че Алтея не е пуснала ръката му. Тук, освободена от тесните улички и засенчващи сгради, лунната светлина свободно падаше върху девойката. Босите ѝ крака бяха мръсни, роклята се влачеше. Косата ѝ отново се беше развързала, поне отчасти.

Неочаквано тя го пусна, изправи се и въздъхна тежко.

— Благодаря ти, че ме придружи до дома.

Тези ѝ думи бяха изречени със спокоен и формален тон, по-подходящ за съпровождане след някой фестивал.

— Няма за какво — тихо отвърна Брашън. Казаното от нея бе пробудило някогашното галантно момче, защото той ѝ се поклонил дълбоко. И едва не повдигна дланта ѝ към устните си: спря го видът на захабените му обувки и раздраните крачоли на памучните панталони. — Ще се оправяш, нали?

Това бе само отчасти въпрос.

— Предполагам.

Тя пристъпи към вратата и отпусна ръка върху дръжката. Но вратата рязко се отдръпна сама.

Кайл изникна на прага. Той беше по нощна риза, бос, а белезникавата му коса рошавееше, само че разгневеният му вид не

позволяваше присмех.

— Какво става тук? — остро попита той. Думите бяха изречени тихо, но отсечени по начин, придал им силата на рев. Брашън неволно се напрегна пред неотдавнашния си капитан. Алтея се сепна за миг, преди да се овладее.

— Това не те засяга — каза тя и направи опит да мине край него.

Кайл я стисна над лакътя и я извъртя към себе си.

— Върви по дяволите! — изкрещя Алтея, без да прави никакъв опит да пази тишина. — Махни си ръцете от мен.

Кайл не обърна внимание на думите ѝ и я разтърси.

— Случващото се с това семейство е моя работа! — процеди той. — Доброто му име ме засяга, както би трябвало да засяга и теб. Погледни се. Прибираш се боса, окъсана и вмирисана като пияна курва, повлякла след себе си мърляч... Затова ли го доведе в дома си? Как си могла? Още не е изминал и ден след смъртта на баща ти, а ти ни посрамваш по такъв начин?

Заради обвиненията му Алтея бе настръхнала като звяр. Тя впи нокти в сграбчилата я ръка.

— Нищо не съм направила! — изкрещя тя. Погълнатият по-рано алкохол отново личеше в гласа ѝ. — Не съм правила нищо, от което да ме е срам! Ти си този, който трябва да се срамува! Ти, крадецо! Ти открадна кораба ми! Открадна моя кораб!

Брашън стоеше втрещен. Това беше последното нещо, в което той искаше да се забърква. Каквото и да стореше той, все щеше да се намери някой, който да сметне постъпката му за погрешна. Но най-лошо бе да стои и да не прави нищо. Е, щом щяха да го винят, поне да е основателно.

— Капитане. Кайл. Пусни я. Тя не е сторила нищо сериозно. Предвид онова, което тя преживя днес, това може да се очаква. Казах да я пуснеш, човече, не виждаш ли, че ѝ причиняваш болка!

Брашън не бе помръднал, по никакъв начин не бе показал, че възнамерява да нападне, но Кайл рязко тласна Алтея встрани и пристъпи към моряка.

— Ти може и да си очаквал подобно нещо, но не и ние.

Зад него в коридора изникна светлина; женски глас попита нещо. Кайл понечи да сграбчи ризата на бившия си моряк, но Брашън не му позволи. Зад него Алтея се изправяше на крака. Тя плачеше, стиснала

рамката на вратата. Лицето ѝ оставаше скрито зад увисналите в пълно отчаяние коси.

— Ти си я очаквал да се напие, нали, мизернико? И си тръгнал да душиш подире ѝ. Мислиш, че не съм те виждал как я гледаше на кораба? Нямахте търпение баща ѝ да умре, та да се впуснеш?

Брашън продължаваше да отстъпва. В чисто физическо отношение той нямаше основание да се страхува от малко по-едрия капитан, само че преимуществата на Кайл не се изчерпваха с юмруците му: капитанът притежаваше предимствата на Търговски род. Той можеше да убие Брашън без никакви последици и дори въпроси. Затова бившият моряк се убеди, че отстъпва не от страхливост, а заради предвидливост, повдигнал ръце:

— Нищо подобно. Просто я придружих до дома, това е.

Кайл замахна. Брашън с лекота избегна удара. Тази атака бе достатъчна, за да предостави преценка. Капитан Хейвън беше тромав и не умееше да задържа равновесието си. Макар и по-дребен, Брашън с лекота можеше да го надвие.

Женски глас, долетял откъм вратата, прекъсна размишленията му.

— Кайл! Брашън!

Въпреки възрастта и мъката, напоили гласа ѝ — а може би точно заради тях — Роника Вестрит звучеше като майка, укоряваща две немирни деца.

— Престанете веднага! — Старицата, сплела косата си за през нощта, стоеше вкопчена в рамката на вратата. — Някой незабавно да ми каже какво става тук.

— Този противен нерез... — поде Кайл, но се оказа прекъснат от спокойния глас на Алтея. Макар и дрезгавеец от риданията, той оставаше овладян:

— Бях разстроена и пих прекалено много. В една пивница се натъкнах на Брашън Трел и той настоя да ме изпрати до дома. Това е всичко, което се случи и щеше да се случи, ако Кайл не беше изхвърчал и не беше започнал да обижда.

Младата жена неочаквано повдигна глава и предизвикателно се вторачи в Кайл.

— Истина е — додаде Брашън. А в същия момент новият капитан изтъкваше вида на своята балдъза.

Брашън не можеше да прецени на кого повярва Роника Вестрит. Част от студенината, с която тя бе известна, пролича в тона на следващите ѝ думи.

— Кайл, Алтея, вървете да си лягате. Брашън, ти си върви вкъщи. Прекалено съм изморена и измъчена, за да се занимавам с това сега. — Когато Кайл понечи да спори, тя додаде с известна отстъпчивост: — Утрото приближава, Кайл. Ако събудим слугите, скоро целият град ще научи за това. Не се съмнявам, че неколцина от тях вече слухтят. Да сложим край на всичко това. Семейните дела трябва да остана в семейния кръг. Така казваше Ефрън. Лека нощ, младежо — обърна се тя към Брашън. Той с готовност се отдалечи, без да се сбогува.

Но звукът от затварянето на тежката врата поставяше край на един период от живота му.

Морякът се отправи обратно към пристанището. Слизането му бе придружено от първите подвиквания на разбуждащи се птици. Той се загледа на изток, към хоризонта, едва започнал да порозовява, и неочаквано се почувства страшно уморен. За момент Брашън си представи койката, чакаща го на борда на Вивачия, преди да си припомни, че никакво легло не го очаква никъде. Затова той се замисли над вероятността да си наеме стая в някоя от странноприемниците, стая с меко легло, чисти юргани и топла вода за миене. Горчива усмивка съпроводи тези му размишления: подобен лукс бързо щеше да стопи парите му. Може би следващата нощ, когато щеше да се възползва подобаващо от подобно ложе. Сега нямаше смисъл да плаща за легло тъй близо до изгрев.

Навикът го изведе на пристанището. Там Брашън поклати глава и се отправи към скалистите брегове, където най-бедните моряци оставяха лодките си. Парагон щеше да го приюти за през деня и да се радва на компанията му. Някъде по обед, отспал, морякът щеше да се отбие да вземе торбата си и да започне да си търси работа и квартира. Но за момента просто му се искаше да отпочине няколко часа, далеч от Вестрити и Хейвъни.

Молкин се закова на място. Челюстите му започнаха да се раздвижват, за да опитат новата атмосфера. Змиите предпазливо се

настаниха в меката кал, благодарни за отдиха от неспирния напредък.

С близко до привързаност чувство Шривър наблюдаваше как Молкин изпитва вкуса на това Обилие. Гривата на водача стоеше настръхнала, отчасти в предизвикателство, отчасти в колебание. Няколко от змиите започваха да се изнервят, както личеше от неспокойните им извивания.

— Никой не отправя предизвикателство към него — отбеляза Сесурея. — Той се бори с мехурчетата.

— Не — тихо възрази Шривър. — Спомени. Той се бори да ги овладее. Казвал ми е и преди. Те проблясват в съзнанието му като пасаж мойви и замайват окоето му с числеността си. Мъдър рибар, той трябва да се съсредоточи и хвърли сред тях, уверен, че когато челюстите му се затворят, те ще са обгърнали нещо.

— Да, пясък — промърмори Сесурея.

Шривър настръхна насреща му. Той бавно се извърна към опашката си в привидна грижа. От своя страна Шривър се изпъна и започна да почиства люспите си, за да покаже, че не се страхува от него.

— Червеите — привидно на себе си каза тя — винаги се задоволяват с неизменяща се гледка.

Шривър знаеше, че останалите започват да изпитват съмнение към водителството на Молкин. Но не и тя. Истина беше, че в последно време мислите му изглеждаха още по-хаотични от обичайното. И също така бе истина, че той ревеше по странен начин в съня си по време на кратките почивки, които разрешаваше, и че със себе си разговаряше по-често отколкото със своите следовници.

Ала точно тези неща, които смуцаваха останалите, придаваха увереност на Шривър, че водачът им ги води по правилния път. Колкото по-на север отиваше купът им, толкова по-уверена се чувстваше тя в мислите си, че Молкин действително е един от носителите на някогашните спомени.

Тя отново се загледа в него. Големите медни очи оставаха закрити под полупрозрачни клепачи, а тялото не спираше да се провира през възел, оформен от собствените извивки и излъскан до блясък. Някои от змиите го наблюдаваха с презрение. Изглежда те смятаха, че Молкин изостря чувствителността си просто заради самото удоволствие. Шривър го наблюдаваше гладно. Ако не бяха погледите

на останалите, тя би дръзнала да се присъедини към него, да се обвие около неговите примки, за да се опита да сподели търсените от водача спомени.

Вместо това тя незабелязано погълна соленина в полуотворената си паст и бавно я изпусна през хрилете. Странен и непознат вкус имаше тази соленина, вкус на непознати соли, които почти пробуждаха с наситеността си. Заедно с тях тя долови и солите от тялото на Молкин, което продължаваше да се отрива в себе си. Нейните собствени клепачи се надигнаха и замъглиха погледа ѝ. За миг тя сънува; и в съня ѝ Недостиг бе заменил Обилието, а Шривър се носеше сред него.

Преди да е успяла да се овладее, тя вече отмяташе глава, за да изреве победоносно:

— Пътят е чист!

Собственият ѝ вик я сепна. Останалите змии я наблюдаваха със същото напрежение, насочено и към Молкин. Шривър объркано приглади грива към тялото си. А Молкин се стрелна към нея и неочаквано я обви. Гривата му настръхна ожесточено, заливайки я с токсини, които едновременно я вцепениха и опияниха. Водителят я пристегна с удивителна сила, отриваща миризмата му в люспите ѝ. Полууловените спомени, които той преследваше, заляха сетивата ѝ.

Със същата внезапност Молкин я освободи и се озова далеч от нея. Бавно и сковано тя се отпусна на дъното, където остана да диша тежко.

— Тя споделя — обърна се Молкин към следовниците си. — Тя съзира и е помазана със спомените ми. С нашите спомени. Ела при мен, Шривър, и ме последвай. Времето за събирането ни настъпва. Последвай ме към прераждането ни.

ГЛАВА ДЕВЕТА

КАПРИЗИТЕ НА КЪСМЕТА

Нечии тежки стъпки върху каменистия плаж го сепнаха. Макар и сляп, той повдигна глава по посока на звука. Идващият напредваше в мълчание. Не ставаше дума за дете: децата пристъпваха леко, обикновено пристигаха на групи и притичваха край него, крещейки обиди. Хлапетиите бяха придобили навика да го замерят с камъни. Впоследствие той се бе научил да не реагира на попаденията — бързо отегчени от този му стоицизъм, дразнителите се оттегляха да измъчват морски звезди. Пък и от камъните не болеше особено. Повечето от тях дори не го уцелваха. Повечето.

Той задържа ръцете си скръстени пред белязаната гръд, макар това да му костваше усилие. Когато се боиш от удар и не можеш да предугадиш посоката му, трудно е да не повдигнеш ръце пред лицето си. Дори и когато от въпросното лице единствено носът и устата са останали незасегнати от ударите на томахавка.

Последният прилив почти го бе достигнал. Понякога той мечтаеше за някаква страховита буря, която ще го грабне от скалите и ще го захвърли обратно в морето. А още по-препоръчителна би била вълна, посегнала да го разбие сред крайбрежните камъни, та да могат посестримите ѝ и вятърът да отнесат останките. Дали това щеше да му донесе забрава, или съзнанието му щеше да продължи да живее в някой къс магическо дърво, останал да се поклаща завинаги сред морето? Имаше моменти, в които подобни мисли само влошаваха лудостта му. Понякога, отпуснат на щирборда си, той усещаше как червеите и полипите се врязват в дървото му и гризат, но не докосват кила или палубата от магическо дърво. В това се съдържаше красотата на този материал: той оставаше недокоснат от развалата на морето. Красотата, но и неговото проклятие.

Той знаеше само за един жив кораб, който погинал. Тинестър бе намерил края на съществуването си при пожар, зародил се сред товар от масло и сухи кожи. Огънят поглъщал кораба в течение на часове — часове, през които корабът пищял и умолявал за помощ. Тогава имало

отлив. Дори когато пламъците го накарали да потъне и солената вода угасила част от тях, палубата продължила да пламти. Магическото дърво изгаряло бавно, с мазен черен пушек, изливал се в синьото небе над пристанището. Бавно, но все пак бе изгоряло. Защо децата не се бяха сетили за това? Защо си губеха времето да хвърлят камъни по него, вместо да го подпалят? Дали не трябваше някой път да им предложи този съвет?

Стъпките звучаха съвсем близо. Те спряха — последните песъчинки застъргаха по скалата.

— Здравей, Парагон.

Мъжки глас, дружелюбен, успокояващ. Трябваше му момент, за да си спомни съответстващото му име.

— Брашън. Отдавна не си идвал.

— Повече от година — призна пристигналият. — Пък може и две да са.

Говорещият пристъпи по-близо. Миг по-късно Парагон усети топла човешка ръка да докосва лакътя му. Живият кораб освободи ръце и протегна десница. Дребната длан на Брашън направи опит да стисне неговата.

— Една година. Един пълен кръговрат на сезоните. За вас това е много време, нали?

— Не мога да кажа със сигурност. — Мъжът въздъхна. — Когато бях малък, годините ми се струваха далеч по-дълги. Сега всяка прелита по-бързо от предишната. — Той помълча. — Нещо ново при теб?

Брадата на Парагон се раздвижи в усмивка.

— Хубав въпрос. По-скоро ти трябва да отговориш на него. Аз съм си същият, какъвто бях и преди... тридесет от вашите години. Това е бройката, ако не се лъжа. Отминаващото време не носи голямо значение за мен.

Сега беше негов ред да помълчи. Накрая корабът попита:

— Е, какво те води при един стар прокуденик?

Посетителят му отвърна с известно смущение:

— Обичайното. Нужно ми е място, където да преспя. Безопасно място.

— И никога не си чувал, че на борда на кораб като мен ще откриеш единствено лош късмет?

Този им разговор се бе превърнал в отдавнашна традиция между двамата. Но тъй като тя не се бе провеждала от известно време, Парагон изпитваше удоволствие от възобновяването ѝ.

Брашън прихна, отново стисна десницата му и се отдръпна.

— Ти ме познаваш, корабе. Аз вече имам най-лошия късмет, който човек може да притежава. Съмнявам се, че на борда ти ще ме чака нещо по-лошо. Стига ми, че ще мога да спя спокойно и да зная, че над мен бди приятел. Разрешаваш ли да се кача?

— Разрешавам и приветствам. Но освен това те съветвам да внимаваш къде стъпваш. От последното ти преспиване насам някои от дъските са поизгнили.

Той чу как Брашън го заобикаля, чу скока му, а миг по-късно усети човека да се прекачва през парапета. Странно чувство бе да усеща присъствие на борда си след толкова дълго време.

Брашън по-скоро се катереше, отколкото крачеше по наклонената палуба.

— Не виждам нещо да е по-гнило — високо отбеляза гостът, почти с весел глас. — А при последното ми посещение гнилото не беше много. Почти е плашещо колко постоянен оставаш сред стихииите.

— Плашещо — съгласи се Парагон и се постара да не прозвучи мрачно. — В твоє отсъствие никой друг не е пристигал на борда, така че ще завариш всичко непроменено. Може би само малко по-влажно.

Парагон можеше да усети и чуе как гостът му се движи сред бака и се отправя към капитанската каюта.

— Виж ти, хамакът ми още е тук! — долетя викът му. — И все още го бива. Съвсем бях забравил за него. Сещаш се, онзи, който ти ми направи преди време.

— Да. Спомням си — подвижна Парагон в отговор и се усмихна: нещо необичайно за него, предизвикано от запомнено удоволствие. Брашън бе наклал малък огън на пясъка и със завален глас бе научил кораба да тъче. Огромните ръце, далеч надминаващи човешки, допълнително бяха затруднили моряка в начинанието му — да обясни различните възли на сляп кораб, който можеше да се ориентира единствено чрез допир.

— Нима никой не ти е показвал това? — с пиянско възмущение бе запитал Брашън. А Парагон, продължаващ неумело да заучава

отделните последователности на движението, бе отвърнал:

— Никой. Поне не и по такъв начин. Като млад съм виждал как се прави, но никой не ми е предлагал дори да опитам.

Много пъти след този момент той бе извличал спомена до повърхността на мислите си, за да се развлича в дългите часове на нощта. И много пъти бе движил празните си ръце пред себе си, вплитащ въображаеми нишки в непретенциозната плетеница на хамак. Това бе един от начините да удържа по-дълбоката лудост.

Той усети как Брашън сритва ботушите си. Те се плъзнаха в ъгъл, в онзи ъгъл, в който наклонът привличаше всичко. Но хамакът бе привързан към куки, които Брашън собственооръчно бе прикрепил — по тази причина мрежата висеше хоризонтална. Със сумтене морякът се покатери вътре и се намести. Парагон почувства как мрежата се опъва под тежестта на легналия, но куките удържаха.

Брашън, сякаш усетил до каква степен Парагон е зажаднял за разговори, се надигна отново, за да извика:

— Сега съм много уморен, Парагон. Трябва да поспя няколко часа, а после ще ти разкажа случилото се от последната ни среща насам. Включително и лошите неща.

— Мога да почакам. Почини си — с разбиране обяви корабът. Той не бе сигурен дали Брашън го е чул. Така или иначе нямаше значение.

Той почувства как посетителят му се намества по-удобно в хамака. Подир това настъпи почти пълна тишина. Корабът можеше да усеща дишането му. Това не беше кой знае каква компания, но пак надвишаваше самотата, в която Парагон бе прекарал много месеци. Той скръсти ръце върху голата си гръд и се заслуша в дишането на Брашън.

Кенит се взираше в Соркор над бялата ленена покривка на капитанската маса. Помощникът му носеше нова копринена риза на червено-бели ивици, а също и великолепни обици: русалки с дребни перли в пъпчетата и очи от зелено стъкло. Беязаното лице на помощник-капитана стоеше усърдно изтъркано; косата му бе пригладена назад с масло, което би трябвало да се води ароматно. За Кенит миризмата напомняше смесица от риба и мускус. Но капитанът

не допусна някоя от тези му мисли да се отрази върху лика му. Соркор бе достатъчно смутен — формалността винаги го напругаше. А формалност, съчетана с капитанското неодобрение, вероятно би парализирала ума му изцяло.

Мариета тихо поскърцваше край кея. Кенит бе затворил прозорчето на каютата, за да не допуска в стаята си вонята на Заграба, ала тази преграда не се оказваше достатъчна да заглуши изцяло звуците на продължаващите и по светло гуляи. На борда нямаше екипаж — с изключение на един юнга, останал да прислужва, и един моряк, останал да пази.

— Достатъчно — остро се обърна Кенит към момчето, събиращо съдовете. — И внимавай като ги почистваш. Това е олово, а не калай.

Момчето отнесе подноса си навън и затвори вратата след себе си силно, но почтително. За няколко мига настъпи почти пълна тишина. Мигове, през които Кенит замислено оглеждаше мъжа срещу себе си: не само негова дясна ръка, а и показател за настроението на екипажа.

Капитанът леко се облегна назад. Белите восъчни свещи бяха се стопили с близо една трета. Той и Соркор бяха си поделили голям агнешки бут. В действителност помощникът бе изял по-голямата част; дори формалността не можеше да спре апетита му, когато насреща му изникнеше някоя по-добра храна. Все така мълчалив, Кенит отново се приведе, за да повдигне бутилка вино и отново да напълни кристалните им чаши. Това бе реколта, която Соркоровото небце надали бе в състояние да оцени, но пък Кенит искаше да изтъкне пред него не самото качество на виното, а стойността му. Когато и двете чаши искряха до ръба, капитанът повдигна своята и изчака помощникът също да протегне десница към своята.

— За по-качествените неща — тихо каза Кенит. Със свободната си ръка той посочи към каютата, съвсем наскоро претърпяла обновление.

При първото си влизане в обновената каюта Соркор бе останал като гръмнат. Кенит винаги се бе отличавал с изтънчен вкус, но в миналото се бе ограничавал до най-прагматичното. Той бе предпочитал да носи малки златни обици със свършени скъпоценни камъни, отколкото крещящи месингови, украсени със стъкло. Качеството се бе съдържало в кройката и плата на одеждите му, а не в обширността на гардероба му. Сега вече не беше така. Простата

изчистеност на каютата бе отстъпила пред блясък и разкош, за които Кенит бе похарчил целия си дял от последното пътуване. Някои от нещата не притежаваха най-високото възможно качество, но пък бяха най-доброто, което Заграба можеше да предложи. И те доведоха желанието ефект върху Соркор. Под смайването в очите на помощника личаха първите наченки на алчност. За него стигаше да види, за да пожелае.

— За по-качествените неща — повтори той с басовия си глас. Двата пиха.

— Скоро. Много скоро те ще ни принадлежат. — Кенит отново се отпусна върху тапицерията на дъбовия си стол.

Соркор отпусна чашата си и внимателно погледна капитана.

— Вие сте намислили нещо конкретно — отгатна той.

— Само целта. На средствата все още им предстои да бъдат обмислени. Затова те поканих да вечеряш с мен. За да обсъдим следващото си пътуване и какво желаем да придобием от него.

Помощникът започна да дъвче устните си.

— Аз желая онова, което винаги съм искал. Богата плячка в големи количества. Какво друго може да иска човек?

— Много неща, скъпи ми Соркор. Страшно много неща. Власт и слава. Усещане за спокойствие. Удобства. Домове и семейства, които не е нужно да се страхуват от робовладелческите кораби.

Последното споменато не присъстваше сред Кенитовите желанието, но той знаеше отлично, че не един моряк копнее именно за това. Копнеж, за който Кенит подозираше, че същите тези моряци ще намерят потискащ, ако някога го получеха. Но това нямаше значение. Онова, което предлагаше той, бе онова, което Соркор си мислеше, че иска. Кенит не би се поколебал да го изкуши със захаросани въшки, ако знаеше, че те ще послужат като добра примамка.

Соркор отвърна с неумел опит за безгрижие в гласа:

— Човек може да иска подобни неща, разбира се. Но ги има само онзи, който е бил роден сред тях. Някой благородник. Те са недостъпни за хора като мен и дори, да прощавате, като вас.

— Но те могат да станат достъпни. От нас се иска единствено да проявим дързостта да посегнем към тях. Ти говориш за благородници и за хора, родени сред тези условия. Но някъде сред отдавнашното минало трябва да се крие първият благородник. Някъде назад е имало

някакъв обикновен човек, който е дръзнал да посегне към желаното, взел го е и го е задържал.

Соркор отново повдигна чашата си. Той пиеше виното по начин, по-подходящ за бира.

— Може би — отстъпи помощник-капитанът. — Тези неща все трябва да започват по някакъв начин. — Соркор отпусна чашата обратно върху масата и се загледа в капитана си. — Как? — попита той накрая. В тона му се долавяше частица плахост, бояща се от вероятния отговор.

Кенит раздвижи рамене в почти незабележимо повдигане.

— Вече ти казах. Посягаме и вземаме.

— Как? — упорито повтори заместникът му.

— Как се сдобихме с този кораб и с този екипаж? Как аз съм се сдобил с този пръстен, а ти с обиците, които носиш? Онова, с което ще се заемем, с нищо няма да се отличава от предишното. Различен ще бъде единствено мащабът. Този път ще сме си поставили малко по-висока цел.

Соркор неспокойно се раздвижи. Дълбокият му глас прозвуча необичайно, почти заплашително тих:

— Какво имате предвид?

Кенит се усмихна насреща му.

— Много е просто. От нас се иска единствено да се осмелим да сторим нещо, което никой преди нас не е дръзвал да стори.

Помощникът се намръщи. Кенит предположи, че виното е започнало да достига до разсъдъка му.

— Това е свързано с онези кралски планове, за които споменавахте по-рано, нали? — И преди капитанът да е успял да отговори, помощникът му бавно поклати масивната си глава. — Няма да проработи, капитане. Пиратите не искат крал.

Кенит принуди усмивката си да остане неподвижна. На свой ред той поклати глава. В това си движение той усети как мехурите под прясната ленена превръзка отново се разкъсват. Тилът му започна да лепне от влажност. Подобавашо. Подобавашо...

— Скъпи ми Соркор, ти си взел предишните ми думи прекалено буквално. Нима очакваш, че съм се видял да седя на трон, наместил златна корона, и приемам пиратите от Заграба, за да коленичат пред мен? Глупости! Пълни глупости! Един поглед към Заграба е

достатъчен, за да покаже категорично налудността на подобна идея. Не. Онова, което виждам, е онова, което ти казах. Човек, който си живее като лорд, в прекрасна къща, пълна с прекрасни неща. Който знае, че ще си запази този начин на живот; ще запази съпругата си край себе си и децата по леглата им. — Той отпи премерена глътка вино и отпусна чашата обратно върху покривката. — Подобно кралство не е ли достатъчно за хора като теб и мен, Соркор?

— За мен? И за мен ли?

Тъй. Значи все пак думите му бяха оказали влияние. Кенит предлагаше, че Соркор също ще получи тези облаги, а не единствено той. Усмивката на капитана се разшири.

— Разбира се. Защо пък не и ти? — Той си позволи кратък пренебрежителен смях. — Нима мислиш, че ще искам от теб да се изложиш на предишните рискове, ако искам да подобра единствено своето положение? Не, разбира се, ти не си такъв глупак. Не. Идеята ми е заедно да посегнем към онова богатство. И то не само за нас двамата. В края на начинанието целият екипаж ще се окаже благодетелстван. И ако Заграба и останалите пиратски острови изберат да ни последват, те също ще извлекат полза. Но това ще бъде напълно доброволно. Никой не ще бъде принуждаван. Свободен съюз, изграден от свободни хора. Е? — Той се приведе към помощника си. — Какво ще кажеш?

Соркор премигна и избегна погледа на капитана си. Но за тази цел той трябваше да се загледа в прекрасно обзаведената стая — във внимателно подреденото богатство, което Кенит бе наредил единствено с тази цел. В цялата каюта нямаше място, където погледът да не получи основания за алчност.

Но в същината на Соркор се криеше повече предпазливост, отколкото Кенит бе очаквал. Тъмните му очи отново подириха светлоокия взор на капитана му.

— Вие говорите разумно. Аз не мога да посоча причина да не се съглася с вас. Но зная, че това не означава, че причина не съществува. — Той тежко опря лакти върху масата. — Говорете открито. Какво трябва да направим, за да се сдобием с тези неща?

— Да се осмелим — лаконично отвърна Кенит. Пламъчето на победата не му позволяваше да стои спокойно. Той бе успял да

привлече помощника си, дори и ако самият Соркор още не го осъзнаваше.

В израз на обзелото го нетърпение капитанът се надигна и с чаша в ръка започна да обхожда малката каюта.

— За начало привличаме възхищението и фантазията им с онова, което се осмеляваме да правим. Ние ще натрупаме богатства, да, но ще го направим по удивителен начин. Виж, Соркор. Не е нужно да ти показвам карта. Целият търговски поток, идващ от Джамаилия и Южните земи трябва да мине през нас на път за Бингтаун, Калсид и всички територии отвъд. Не е ли така?

— Разбира се. — Помощник-капитанът сбърчи чело в усилие да открие връзката между този очевиден факт и продължаващия разговор. — Никой кораб не може да прекоси разстоянието между Джамаилия и Бингтаун, освен ако не мине покрай пиратските острови. Освен ако на борда му не плават безумци, склонни да преминат Отвън и да рискуват водите на Дивото море.

Кенит кимна одобрително.

— Това означава, че корабите и капитаните разполагат само с два избора. Те могат да се насочат към Външния проход, където бурите на Дивото море са най-ожесточени, змиите най-стръвни, а пътят — най-дълъг. Или могат да се насочат през Вътрешния проход, където трябва да се изправят срещу коварни канали, течения и пирати. Така ли е?

— И змии — настойчиво изтъкна Соркор. — В днешно време змиите във Вътрешния проход почти не отстъпват по бройка на онези Отвън.

— Да. Прав си. И змии — призна Кенит. — Представи си, че ти си капитан на малък търговски кораб и ти предстои да направиш този избор. И че при теб идва човек, който ти казва: *Господине, срещу известно заплащане, аз мога да ви осигуря безопасен преход през Вътрешния проход. Аз разполагам с навигатор, който познава теченията и каналите като петте си пръста, и освен това мога да ви гарантирам, че никой пират няма да ви обезпокои по пътя ви. Какво би казал?*

— Ами змиите? — веднага попита Соркор.

— За тях бих добавил, че в бурните Външни води те са много по-опасни и по-многобройни. И бих предложил да го придружава кораб с

опитни стрелци и Балеев огън, който съд при нужда ще му предостави възможност да избяга от змиите. Какво би рекъл тогава?

Соркор присви очи със съмнение.

— Бих ви попитал за цената.

— Именно. И аз бих поискал солена цена, но ти би бил склонен да я платиш. Защото ти просто ще прибавиш тази солена цена към стойността на стоките си в края на пътуването си. Защото ти ще знаеш, че успехът на това пътуване ще бъде гарантиран и че ще успееш да ги продадеш. Да платиш за успеха е много по-добре от пътуване, за което не си заплатил нищо, но рискуваш не само неуспех, а и живота си.

— Няма да проработи — веднага каза Соркор.

— И защо?

— Защото останалите пирати ще ви убият, ако издадете тайната на каналите ни. Или ще ви позволят да придружите някой тлъстичък кораб, за да се нахвърлят върху двата съда. Защо просто да седят и да ви позволят вие да получите всичките пари?

— Защото всички те също ще получат определен дял. Парите от всеки преведен кораб ще се събират в общ приход, от който всеки ще получава процент. Освен това ние ще накараме прекупвачите да обещаят, че няма да има повече нападения срещу нас или градовете ни. Така нашият народ ще може да спи спокойно нощем и да знае, че бащите и братята им ще се върнат при тях. И че няма да има сатрапски съдове, които да заплашват градовете им и да ги отвлечат в робство. — Кенит помълча. — Виж ни сега. Ние си прахосваме животите, преследвайки корабите им. Когато пленим някой, следва кръвопролитие, понякога напразно. Понякога корабът им потъва с все товара. Понякога се сражаваме с часове, само за да станем горди собственици на трюм, пълен с памук или някакви други безполезни боклуци. В същото време корабите и войниците на сатрапа нахлуват в поселищата ни и завличат в робство всички онези, които не са успели да избягат — за отмъщение на пиратската ни дейност. Сега погледни моето предложение. Вместо да рискуваме да нападаме всеки десети кораб, при което плячката пак не е гарантирана, ние бихме могли да получаваме дял от товара на всеки кораб, който преминава през нашите води. Ние ще придобием пълен контрол над този проход. И всичко това без никакви рискове извън обичайните за един моряк. В

същото време домовете и близките ни са в безопасност. Богатствата, които натрупаме, си остават за нас.

В очите на Соркор бавно изгряваше идея.

— И ще забраним робовладелските кораби. Ще убиваме онези, които търгуват с хора. Робовладелци няма да се допускат да плават през Вътрешния проход.

Кенит бе връхлетян от момент раздразнение.

— Но нали най-голямата печалба ще идва именно от техните кораби. Робовладелците ще бъдат онези, които ще плащат най-много, за да прекосят бързо и безпроблемно, с жив и здрав товар. Процентът от стоката им, който...

— Говорим за хора — остро го прекъсна Соркор. — Това са жени и деца, а не стока. Ако някога бяхте стъпвали на борда на подобен кораб... и нямам предвид на палубата, говоря да стоите окован в трюма... не бихте говорили за *стока*. Не. Никакви робовладелци, Кенит. Те ни превърнаха в това, което сме. Ако искаме да променим това, трябва да започнем да им причиняваме онова, което те причиняват на нас. Да отнемаме животите им. Има и друго. Те не просто са зли, те привличат змиите. Точно вонята на робовладелческите кораби привлича змиите в нашите канали. Когато се отървем от техните съдове, може би змиите също ще си идат. Гръм и мълнии, капитане, те привличат змиите досами бреговете ни, като ги угощават с мъртви роби. Освен това те пренасят зараза. В онези зловонни и претъпкани трюмове се зараждат болести, каквито не сме виждали. Всеки път, когато робски кораб спусне котва, със себе си той донася зараза. Не. Без робовладелци.

— Така да бъде — меко се съгласи Кенит. — Без робовладелци.

Той не бе подозирал, че в главата на Соркор се крие идея, още по-малко, че помощникът му е способен на подобно увлечение. Това го накара да погледне към заместника си с нови очи. Можеше да се наложи да се отърве от него. Не точно сега, може би не и в близкото бъдеще. Но беше вероятно да настъпи момент, в който Соркор вече нямаше да му бъде полезен. Кенит мислено си отбеляза да не го включва в дългосрочните си планове.

— Ти си прав, разбира се — с усмивка продължи капитанът. — Сигурен съм, че мнозина от нас ще се съгласят с теб. Подобна идея ще им се стори привлекателна. — Той кимна отново в привиден размисъл.

— Да, няма да допускаме търгуващи с роби. Но до всичко това има още много време. Ако предоставим подобни идеи сега, никой не би ни обърнал внимание. Те ще кажат, че това е невъзможно. Или всеки ще реши да изпробва метода лично, при което ще възникне съперничество между отделните кораби, а ние не искаме това. По тази причина разговорът ни трябва да си остане между нас. Няма да отваряме дума за това, преди всички пирати от островите да са се убедили в качествата ни и да гледат към нас с готовност.

— Разумно — съгласи се Соркор след моментен размисъл. — А как ще ги накараме да погледнат към нас по такъв начин?

Най-сетне. Въпросът, към който Кенит го бе отвеждал. Капитанът бързо се върна до масата и си наложи да помълчи, за да проточи момента. Той постави чашата си върху масата и отпуши бутилката, за да напълни отново онази на Соркор. В своята, почти пълна, той само доля.

— Като ги накараме да повярват, че ние сме способни на невъзможното. Като вършим неща, които всички останали сочат за непостижими. Като например да заловим жив кораб и да го използваме като свой.

Соркор се навъси насреща му.

— Кенит, това е лудост. Никой обикновен съд не може да залови жив кораб. Те са прекалено бързи. Чувал съм, че самият жив кораб умее да открива безопасния път сред канал и да го съобщава на кормчията си. Те са в състояние да усещат всички нюанси на вятъра, да улавят и използват полъх, който би оставил неподвижен някой обикновен кораб. Дори и по някакъв начин да успеем да вземем на абордаж такъв кораб и да успеем да избием екипажа, самият съд няма да ни бъде от полза. Тези кораби плават само за членовете на семейството си, а на останалите се противят. Плененият жив кораб или се разбива в най-близките скали, или просто се преобръща с дъното нагоре. Сетете се за онзи прокълнат кораб... Онзи, който полудял и се обърнал срещу собственото си семейство и срещу екипажа си. Той се преобрънал и удавил всички на борда. И не веднъж, а три пъти, така съм чувал. Последния път, когато го намерили, той плавал обърнат в устието на бингтаунското пристанище. Някои казват, че призраците на екипажа го върнали у дома, а други — че корабът сам се върнал, за да

покаже на Търговците стореното. Те го извлекли на сушата и го оставили там. *Парий*. Така му беше името. *Парий*.

— *Парагон* — със суха усмивка го поправи Кенит. — Името му е било *Парагон*, макар че дори поръчалото го семейство започнало да го нарича *Парий*. Да, чувал съм всички стари митове и легенди за живите кораби, Соркор. Само че тези истории не са истина. Аз вярвам, че един жив кораб може да бъде превзет и използван. И ако сърцето му бъде спечелено, тогава се сдобиваш с пиратски съд, на който никой друг не може да противостои. Онова, което ти каза за теченията и ветровете е истина. Има и друго: живите кораби са в състояние да усещат змиите много преди хората, и предупреждават стрелците да се подготвят. Един жив кораб би бил идеален за дейността ни. За откриването на нови маршрути край островите. И за сражения със змии. Не казвам, че трябва да изоставим всичко друго и да се насочим да търсим живи кораби. Казвам само, че ако се натъкнем на такъв, вместо да заявяваме, че е напразно да се занимаваме с него, да се впуснем в преследване. Ако го заловим, отлично. Ако не — не за първи път някой кораб ни се изплъзва. Няма да сме изгубили повече от обичайното.

— Но защо жив кораб? — объркано попита Соркор. — Не разбирам.

— Просто защото искам такъв. Ето защо.

— Така да бъде. Сега ще ви кажа какво искам аз. — По някаква странна причина Соркор бе решил, че двамата сключват сделка. — Аз ще ви подкрепя — неохотно каза той. — Ще преследваме всеки жив кораб, когото срещнем, макар лично аз да не виждам полза. Разбира се, на екипажа няма да казвам това. Пред моряците ще бъда оживен като хрътка, надушила дивеч. Но ще има следното равновесие. За всеки жив кораб, когото преследваме, се впускаме срещу следващите превозвачи на роби. Вземаме ги на абордаж, с екипажа нахранваме змиите, а робите отвеждаме обратно до някое населено място. Не искам това да прозвучи като съмнение в преценката ви, капитане. Просто смятам, че ако нападнем достатъчно робовладелци и очистим екипажите им, ще се сдобием с чуждото уважение много по-бързо от наличието на жив кораб.

Кенит не скри навъсването си.

— Струва ми се, че оценяваш прекалено високо чувството за справедливост на нашите другари от Заграба. Има голяма вероятност

те да ни вземат за идиоти, които си губят времето да преследват робовладелски кораби, за да освободят товара.

Може би скъпото вино бе ударило Соркор в главата по-бързо от обичайните напитки. А може би Кенит неволно бе засегнал чувствително място. Във всеки случай гласът на помощник-капитана бе станал заплашително тих, когато той изтъкна:

— Вие говорите така, защото никога не сте стояли окован в трюма като хлапе. Никой не ви е стягал главата в менгеме, за да може татуировчикът да вреже знака на новия ви господар в лицето ви.

Очите на Соркор блестяха, загледани в някаква видима само за него мрачина.

— Те ме сложиха да работя в кожарска яма. Да втвърдявам кожи. Изобщо не ги беше грижа за нещата, които това причинява на собствената ми кожа. По-възрастните хора плюеха кървави храчки. Никой не се интересуваше от тях. И аз разбрах, че е само въпрос на време, преди и аз да се превърна в тяхно подобие. Една нощ аз убих двама пазачи и избягах. Но къде можех да ида? На север, където има само лед, сняг и варвари? Обратно на юг, където татуировката веднага щеше да ме издаде като избягал роб и всеки бе готов да ме пребие и да ме върне на собственика ми? А може би трябваше да се насоча към Прокълнатите брегове и да живея като скот, докато някой демон не източеше кръвта ми? Не. Единственото нещо, оставащо за човек като мен, бяха Пиратските острови. Животът на пират. Но това не е изборът, който бих направил, Кенит, стига да разполагам с други възможности. Много малко са онези, които са искали да станат пирати. — Гласът му прескачаше, също като очите. Сега Соркор се бе загледал в един от ъглите на каютата, с невиждащ поглед. Неочаквано той отново се взря в Кенит. — За всеки жив кораб нападаме робовладелски. Това е всичко, което искам. Аз ви давам възможност да преследвате мечтата си, вие правите същото за мен.

— Справедливо — рязко заяви Кенит. Той умееше да разбира кога повратната точка в един разговор е настъпила. — Така да бъде. За всеки жив кораб по един превозвач на роби.

Хладът изпълваше Уинтроу. Усещането се бе зародило в стомаха му и бе плъзнало из цялото тяло. И го караше да се тресе. Той мразеше

усещането, защото то караше гласа му да трепери и да звучи като хлапе, което е на път да се разплаче. В действителност той се опитваше да говори спокойно и разумно, както го бяха учили. Както го бяха учили в обичния му манастир. Споменът за просторните каменни зали, изпълнени с покой, изникна неканен. Но Уинтроу не успя да извлече утеха от тези си мисли; споменът само го натъжи още повече. Той не се намираше в манастира, а в трапезарията на родния си дом. Блестящата маса от златист дъб, ниските столчета и възглавниците, които я заобикаляха, картините на кораби и предци — всичко това му напомняше, че той се намира в Бингтаун.

Уинтроу преглътна бавно и се постара да успокои гласа си. Той местеше поглед между майка си, баща си и баба си. Четиримата седяха на една и съща маса, но близките на Уинтроу се бяха струпали в единия край, като съдии. Може би действително беше така. Може би те наистина се бяха струпали, за да го съдят.

Той си пое дъх.

— Вие ме изпратихте да се уча за жрец, когато това не беше мой избор. — Уинтроу отново започна да мести поглед между лицата им. Той се опитваше с тяхна помощ да извика спомени от онзи съкрушителен ден. — Ние стояхме точно в тази стая. Аз се бях вкопчил в теб, майко, и обещавах винаги да слушам, стига да не ме изпращаш. Но ти ми каза, че трябвало да ида. Каза ми, че съм бил първороден син, обречен на Са от мига, в който съм изплакал първия си дъх. Ти каза, че не би могла да нарушиш обещанието си към Са, и ме предаде на странстващия свещеник да ме отведе до манастира в Кал. Нима не си спомняш? Ти, татко, тогава стоеше край прозореца. Денят бе тъй ярък, че когато погледнех към теб, виждах само черна сянка, очертана на фона на светлината. В онзи ден ти изобщо не продума. Ти, бабо, ми каза да бъда смел и ми даде няколко сладки за из път, загърнати в кърпа.

Той отново се загледа в лицата им. Погледът му търсеше да открие някакви следи от смущение, от вина — следи, които биха показали, че в онзи момент те са осъзнавали извършената срещу него неправда. Подобни неща той откриваше единствено върху лика на майка си. Уинтроу не спираше да се опитва да улови погледа ѝ, да я накара да изрече мислите си. А очите на майка му неизменно се насочваха към баща му — неподвижен и несмутим като статуя.

— Аз сторих онова, което вие поискахте от мен да сторя — продължаваше Уинтроу, макар гласът му да звучеше слаб. — Напуснах дома си и последвах един непознат. Пътят до манастира беше тежък, а когато най-накрая пристигнах, аз се озовах на напълно чуждо място. Но останах и положих усилия. И след време това чуждо място се превърна в мой дом. Тогава осъзнах, че решението ви е било правилно.

Чудати бяха спомените му от първото съприкосновение с жреческия живот; допир с нещо необичайно и същевременно неоспоримо правдиво. Следващите си думи Уинтроу изрече насълзен.

— Обичам да служа на Са. Научих толкова много, израснах толкова много — по начин, който дори не бих могъл да ви опиша. И зная, че се намирам в самото начало, че всичко тепърва започна да се разгръща пред мен. Сякаш... — Той заекна, търсец подходяща метафора. — Като по-малък ми се струваше, че животът е красив подарък, обвит в скъпа хартия и панделки. И аз му се радвах, дори и в действителност да бях познал само външността на дара. А някъде през последната година аз най-сетне осъзнах, че под хартията се крие нещо още по-красиво. Погледът ми започва да прониква отвъд, в самата същина на красотата. Намирам се на ръба. Не мога да спра сега.

— Ние допуснахме грешка — неочаквано призна баща му. Сърцето на Уинтроу трепна облекчено. Трепет, оказал се прибързан, защото капитанът продължи: — Още тогава аз знаех, че не бива да те изпращаме. Тогава стоях, мълчах и позволих на майка ти да изпълни желанието си, защото това изглеждаше толкова важно за нея. Тогава Силдин беше малък, но вече се проявяваше като дързък. И аз знаех, че пак ми остава наследник.

Кайл се надигна от масата, прекоси стаята и отново застана до прозореца — както в онази утрин преди години. И поклати глава на себе си.

— А излиза, че е трябвало да последвам инстинктите си. От самото начало знаех, че решението е погрешно. И така се оказа. Настъпи време, когато аз и семейството се нуждаем от млад син, който да заеме мястото си на семейния кораб, а не сме готови. Силдин е още прекалено малък. Ако всичко това се бе случило две години по-късно, дори една, аз бих го взел на борда. — Той отново се обърна с лице към другите. — Всички ние си причинихме това. И всички ние ще трябва да понесем мълчаливо болката от отстраняването на тази грешка. Това

означава, че жените ще трябва да се оправят сами в продължение на още една година. По някакъв начин кредиторите ни трябва да бъдат убедени да чакат. И освен това трябва да направите всичко необходимо, за да извлечем печалба от имотите си. Онези, които не носят приходи, трябва да бъдат продадени, за да не ни обременяват повече. За мен това означава още една година в открито море. Мъчителна година, защото ще трябва да плаваме бързо и да търгуваме с възможно най-доходоносната стока. А за теб, Уинтроу, това ще означава, че ще разполагаш само с една година, в която да научиш нещата, които би трябвало да усвояваш през последните пет. Една година, в която да станеш мъж и моряк.

Докато говореше, Кайл отново бе започнал да крачи и да отброява цели и заповеди върху пръстите си. Уинтроу разбра, че по такъв начин баща му се обръща към своя помощник на борда, когато му изрежда наложителните задачи. В момента насреща им стоеше капитан Хейвън, привикнал към безпрекословно подчинение. Тъкмо заради този му навик следващите думи на сина му щяха да го изненадат.

Уинтроу внимателно измести стола си назад и се изправи.

— Аз се връщам обратно в манастира. Имам малко багаж, така че няма да се нуждая от помощ в приготвянето му. Тук сторих всичко, което можех да сторя. Заминавам днес. — Той огледа останалите. — На тръгване обещах на Вивачия, че ще изпратя някой да прекара остатъка от деня с нея. Съветвам ви да събудите Алтея и да я изпратите.

Лицето на баща му почервения в прилив на гняв.

— Сядай и престани да дърдориш нелепици — кресна той. — Ще правиш каквото ти се казва. Това ще бъде първият урок, който трябва да усвоиш.

Уинтроу си помисли, че цялото му тяло се тресе от ударите на сърцето му. Нима той се страхуваше от собствения си баща? Да. Цялата му дързост бе необходима, за да се удържа изправен. Той не можеше да изрече нищо. И все пак, докато стоеше загледан в кървясалите очи и не помръдваше срещу приближаването на побеснелия, една частица от него бе останала спокойна. И тя отбелязваше уплаха, признаваше го, но след това допълваше, че става дума само за физически страх от физически неща. Тази идея заплени

целия му разсъдък; не му остана внимание, което да насочи към майчиния си писък, предшестван от думите:

— Кайл, недей, моля те, просто поговори с него, недей, моля те!

Едновременно с това се разнасяше заповедническият глас на баба му, ожесточен крясък:

— Това е моят дом и аз няма да търпя...

Тогава юмрукът се сблъска с лицето му, съпроводен от оглушителен трясък. Уинтроу се свлече мигновено и същевременно съвсем бавно, удивен, а може би засрамен, че не е повдигнал ръка, за да се защити, нито е помръднал. Той бе зает да размишлява.

Физически страх. А има ли друг тип страх? И на какво трябваше да бъде подложен Уинтроу, за да го изпита? Тъй разсъждаваше младият жрец.

Тогава плочките на пода полетяха към него, за да го блъснат — твърди и хладнеещи напук на горещината на деня. Загубата на съзнание приличаше на сливане с пода, същото усещане, каквото Уинтроу бе изпитал на борда на кораба, само че подът мислеше единствено за чернота.

Уинтроу сподели мисълта му.

ГЛАВА ДЕСЕТА СБЛЪСЪЦИ

— Няма да търпя подобно нещо, Кайл!

Крясъкът на майка ѝ отекна ясно, отразен от каменната зала. Резкостта му накара Алтея да прогони главоболието си. Тя постъпи по сходен начин и с ожесточението си, припламнало при дочуването на онова омразно име. Не, тя трябваше да бъде внимателна. За начало трябваше да определи водите.

Алтея забави крачка в коридора.

— Той е мой син и аз ще го възпитавам по начин, който аз сметна за добър. В момента може да изглежда грубо, но колкото по-бързо той се научи да слуша, толкова по-лесно ще му бъде на кораба. Когато отвори очи ще видиш, че не е сериозно наранен. По-скоро шокиран.

Дори Алтея можеше да долови нотката на притеснение в гласа на Кайл. А онзи приглушен звук очевидно представляваше ридането на сестра ѝ. Какво ли беше причинил той на малкия Силдин? Девојката бе връхлетяна от пристъп на отврата, който я подтикваше да избяга от тази дребнавост и да иде... Но къде можеше да отиде? При кораба? Той вече не представляваше нейно убежище. Тя спря, за да изчака отвращението да отминне.

— Това не беше възпитаване, а побойничество, което няма място в дома ми. Снощи бях склонна да проявя известно снизхождение към теб. Всички бяхме преживели тежък ден, а Алтея се бе появила в немислим вид. Но да прибъгваш до подобно нещо под собствения ми покрив, между близки роднини... няма да търпя. Уинтроу вече не е дете, Кайл. А дори и да беше, боят не би променил нищо. Той не се тръшкаше, а се опитваше да ти обясни собствения си възглед. На дете, учтиво изразяващо мнението си, не се отвръща с бой. Също както с възрастните.

— Ти не разбираш — сухо отвърна Кайл. — След няколко дни той ще живее на борда на кораб, където мненията са без значение, освен ако не принадлежат на мен. Там той няма да има време да изразява несъгласие. Няма да има време да мисли. В открито море

моряците се подчиняват мигновено. Уинтроу току-що получи първия си урок, демонстриращ какво става при неподчинение. — С по-тих глас той додаде: — Някой ден това може да спаси живота му.

Алтея дочу трополенето на ботушите му.

— Изправи се, Кефрия — продължи Кайл. — Той ще дойде на себе си след няколко минути. Не искам да те завари как се суетиш над него. Не окуражавай поведение, което аз няма да търпя. Ако той реши, че двамата с теб не сме на едно мнение, само ще се съпротивлява повече. И колкото повече се съпротивлява, толкова повече ще се среща с пода.

— Мразя всичко това — с безжизнен глас промълви Кефрия. — Защо трябваше да става така? Защо?

— Не трябва — натърти майка й. — И няма. Казвам ти в прав текст, Кайл Хейвън, че няма да търпя подобно нещо. Никой в това семейство не се е отнасял към някого по такъв начин. И това няма да се промени в деня след смъртта на Ефрън. Не и в моя дом.

Тонът на Роника Вестрит не оставяше място за несъгласие. Само че това не беше подходящият тон за разговор с Кайл, както бе научила Алтея. Прякото противопоставяне само извикваше най-лошите му черти. Така стана и сега.

— Хубаво. Щом се свести, ще го отведе на борда. Той може да се учи и там. Всъщност така би било най-добре. Ако той изучи на котва част от корабната служба, в открито море няма да се затруднява толкова. И няма да му се налага да слуша как жените оспорват всяко нареждане, което му отправям.

— Нито в моя дом, нито на борда на моя кораб... — поде майка й, но Кайл я прекъсна с думи, които накараха Алтея да пламне от леден гняв.

— Корабът принадлежи на Кефрия. И на мен като неин съпруг. Случващото се на борда на *Вивачия* вече не те касае, Роника. И като стана дума за това, ако не се лъжа, според законите на Бингтаун, тази къща също е нейна. Наша.

Последва съкрушително мълчание. Кайл беше този, който го наруши — с глас, съдържащ загатнато извинение.

— Или поне това е едно от възможните развития. Развитие, което не би облагодетелствало никого. Аз не предлагам да се делим, Роника. Видно е, че за семейството ще бъде най-добре всички да работим

заедно, сред общ дом, към обща цел. Само че аз не мога да сторя това с вързани ръце. Ти би трябвало добре да осъзнаваш това. Ти си се справяла много добре през всички тези години, като за жена. Само че времената се променят. Ефрън не е трябвало да те оставя да се оправяш с всичко това сама. Колкото и да го уважавам... Не, точно защото го уважавам, аз трябва да се уча от грешките му. Аз нямам намерение просто да отплавам към залаза и да заявя на Кефрия да се грижи за всичко, докато се върна. Нито ще позволя Уинтроу да стъпи на борда на *Вивачия* и да се държи като глезен принц. Ти сама знаеш какво стана с Алтея: тя е толкова своеволна и себевгълбена, че е на практика безполезна. И по-лошо, тя уврежда семейното име. Сега аз ще ти кажа нещо открито: не съм уверен, че вие двете ще успеете да я вразумите. Струва ми се, че най-лесното решение би било да я омъжим, за предпочитане за мъж, който не е местен...

Алтея влетя в трапезарията като кораб с всички вдигнати платна.

— Ще дръзнеш ли да повториш обидите си пред мен, Кайл?

Той не се изненада от появата ѝ.

— Правилно ми се е сторило, че виждам сянката ти. От колко време ни подслушваш, скъпа ми балдъзо?

— Достатъчно дълго, за да се уверя, че ти не мислиш доброто нито на семейството ми, нито на нашия кораб. — Алтея нямаше да се трогне от спокойствието му. — Кой си мислиш, че си ти, та да държиш такъв тон на майка ми и сестра ми и невъзмутимо да им обясняваш как си щял да започнеш да *движиш* нещата лично?

— Мисля, че аз съм мъжът в това семейство — прямо отвърна Кайл.

Алтея се усмихна студено.

— Играй си на мъж колкото си щеш. Но ако си мислиш, че ще получиш кораба ми, жестоко се лъжеш.

Кайл въздъхна драматично.

— Мислех, че само жителите на Дъждовните земи вярват, че повтарянето на едни и същи думи ги превръща в истина — със сарказъм каза той. — Ти си глупачка, сестрице. Не само общото право на Бингтаун разпознава сестра ти като единствена наследница: това е изтъкнато от документ, подписан от баща ти. Нима ще му се опълчиш и в това?

Струваше ѝ се, че тези му думи са я изкормили. Цялата сила, успяла да се натрупа от вчерашния ден насам, сега ѝ беше отнета. Алтея почти бе успяла да се убеди, че въпросният вчерашен ден е бил нещо абсурдно, че баща ѝ никога не би могъл умишлено да ѝ отнеме кораба. Само че тя не можеше да си мисли подобно нещо, след като знаеше, че той е съставил това си желание в писмен вид и го е подпечатал... Не. Тя започна да мести поглед между Кайл и майка си.

— Не ме е грижа какво сте го заблудили да подпише през последните му дни — каза тя с тих, но яростен глас. — Аз зная, че Вивачия ми принадлежи. Принадлежи ми по начин, който никога няма да бъде достъпен за теб, Кайл. И нека ти кажа, че няма да спра, докато тя отново не премине под моя команда...

— Под твоя команда? — Кайл гръмна да се смее. — Ти да командваш кораб? Та ти не си подходяща дори да чистиш палубата. По някакъв начин си успяла да се самоубедиш, че си моряк. Нищо подобно! Баща ти те държеше на борда, за да си му под око и да не се забъркваш в неприятности на брега. Ти не разбираш нищо от мореплаване.

Алтея понечи да отвърне, но бе изпреварена от стон, долетял откъм проснатия Уинтроу. Всички се обърнаха към него. Кефрия понечи да пристъпи напред, но Кайл я спря с жест. Но Роника не обърна внимание нито на погледа му, нито на жеста, а се приближи до момчето. То се надигна, замаяно, притиснало ръце към лицето си. И с усилие спря погледа си върху възрастната жена.

— Добре ли съм? — замаяно попита то.

— Надявам се — отвърна Роника и тихо въздъхна. — Алтея, би ли ми донесла студена, влажна кърпа?

— Момчето е добре — изсумтя Кайл, но Алтея не му обърна внимание. С тежки стъпки тя напусна трапезарията, за да изпълни поръчението, макар да се питаше защо го прави. Тя подозираше, че майка ѝ е заблудила баща ѝ и го е накарала да подпише нещо, което той изобщо не е възнамерявал. Защо трябваше да ѝ се подчинява? Може би защото това ѝ осигуряваше претекст да се отдалечи от Кайл, преди да му е изтръгнала гръкляна с голи ръце.

Какво се случваше със света ѝ? Подобни неща никога не се бяха случвали в родния дом. Дори крясъците бяха нещо нечувано. А днес Кайл бе проснал собствения си син на земята. Алтея още не можеше да

повярва, че това е реалност. Всички тези подобия на прояви бяха нещо напълно необичайно за нея. Сблъсъкът с тях я бе смутил напълно. Тя не само не знаеше как да реагира; не знаеше и какво да чувства.

В стаята с помпата стоеше нервна слугиня, която попита почти шепнешком:

— Нужна ли ви е помощ?

— Не. Всичко е наред. Капитан Хейвън просто си изпусна нервите за момент — спокойно излъга Алтея, заела се да мокри кърпа. Сякаш някой друг бе изрекъл думите с нейния глас.

Наред. Нещата далеч не изглеждаха наред. Тя се чувстваше като жонгльорска бухалка, полетяла във въздуха сред неизвестен и непредсказуем полет. Не се знаеше кога ще последва следващото разтърсване; може би тя щеше да продължи да лети, извън контрол, завинаги откъсната от познатия семеен ритъм.

Алтея се усмихна горчиво на тази си нелепа представа и сложи кърпата в една пръстена купа, преди да поеме обратно към трапезарията. Там тя завари Уинтроу и майка си да седят в единия край на масата. Уинтроу изглеждаше блед и потресен, а Роника имаше уверен вид. Възрастната жена стискаше ръцете на момчето и му говореше.

Кайл, скръстил ръце, стоеше до прозореца, с гръб към стаята. Въпреки това Алтея усещаше възмущението му. Кефрия бе застанала до него и гледаше умолително, но съпругът ѝ не ѝ обръщаше внимание.

— ... всичко е в ръцете на Са — казваше майка ѝ в този момент. — Вярвам, че той те е изпратил обратно при нас и е създал връзката между теб и кораба по някаква причина. Така е трябвало да стане, Уинтроу. Можеш ли да го приемеш, както някога прие начина, по който те отпратихме с онзи жрец?

Връзка между Уинтроу и нейния кораб. Невъзможно. Сърцето на Алтея застина. По някакъв начин тялото ѝ продължаваше да се движи, а очите ѝ продължаваха да виждат. Уинтроу бе изцяло съсредоточен върху лицето на баба си. Той просто я гледаше. Кръвта на рода Хейвън видимо личеше у него, в положението на брадичката и в гневния поглед.

Когато Алтея постави купата до него, тя видя момчето да се овладява. След няколко вдишвания чертите му се отпуснаха. За момент

тя зърна не само силна прилика с баща ѝ, но и с образа, който тя виждаше в огледалото си. Това видение я шокира и я накара да преглътне зараждащите се думи.

Гласът на момчето беше разсъдлив и спокоен.

— Хилядократно съм чувал подобни думи. Такава е била волята на Са. Градушки, бури, мъртвородени. Така било писано.

Той извади влажната кърпа, внимателно я сгъна и я притисна към челюстта си. Ударената страна на лицето му бе започнала да потъмнява; самото момче все още изглеждаше разтърсено и замаяно. А думите му бяха изречени с известна предпазливост, издаваща болка при учленяването им. Въпреки това Уинтроу не изглеждаше разгневен, стреснат или ужасен. Личеше единствено намерението му да накара баба си да разбере думите му. Сякаш с привличането ѝ на своя страна той щеше да спаси живота си. Може би действително беше така.

— За лошото време съм склонен да приема, че е негова умисъл. За мъртвородените деца не съм сигурен. Не и когато съпругът е бил съпругата си предишния ден... — Гласът му заглъхна заради някакъв неприятен спомен. Подир няколко мига погледът му отново се спря върху лицето на възрастната жена. — Аз мисля, че Са ни е повелил да живеем добре. Да, той изправя препятствия на пътя ни... Чувал съм как хората оплакват жестокостта му и горчиво питат защо? Но на следващия ден същите хора вземат трионите си и отиват да разчистят клони от овощията, а младите дръвчета пресаждат. Така те ще растат по-добре и ще дават повече плод, казват градинарите. Те не стоят край дърветата и не им обясняват, че това е за тяхно добро.

Той повдигна кърпата от лицето си и я преобърна, за да намери място, което още не се е затоплило.

— Мислите ми прескачат — недоволно каза Уинтроу. — Точно когато искам да говоря най-ясно с теб, бабо. Аз не мисля, че Са ми е отредил да напусна редиците на неговите свещеници и да отида да живея на борда на кораб, за да може семейството ни да богатее. Дори не съм сигурен, че ти самата искаш това. Мисля, че това е желанието на баща ми. За да получи своето, той нарушава дадената си дума и убива сърцето ми. Освен това не ми е убягнало, че този нежелан дар, който той тика в ръцете ми, едва вчера е бил отскубнат от леля Алтея.

За пръв път Уинтроу погледна към Алтея. За частица от мига очите на баща ѝ надникнаха от погледа му. Същото безгранично

търпение, обградило непоклатима воля. С удивление тя осъзна, че насреща ѝ стои не някакъв разтреперан млад послушник, а мъжки разсъдък в зреещото тяло на момче.

— Дори собственият ти син вижда несправедливостта на делата ти — обърна се тя към Кайл. — Кражбата на Вивачия няма нищо общо с мнението ти за моите способности. Всичко просто опира до твоята алчност.

— Алчност? — с презрение кресна Кайл. — Алчност? О, прекрасно! Алчността ме кара да заграбя кораб, натезал от толкова нелеп дълг, че би било цяло чудо да го изплатя преди смъртта си. Заради алчност аз искам да се нагърбя с отговорността за домакинство, което си няма и понятие от финанси. Алтея, ако смятах, че от теб би имало някаква полза на борда на Вивачия, веднага щях да се възползвам от този шанс. И нещо повече. Ако ти можеше да ми покажеш дори един признак на истинско разбиране, ако беше служила истински дори на борда на едничък кораб, с радост щях да ти отстъпя проклетия кораб с все всичките му дългове. Но ти си чисто и просто една глезла.

— Лъжец! — отвратено изрева Алтея.

— Кълна се в името на Са! — продължи да крещи мъжът. — Ако дори един достоен капитан се застъпи за теб, още утре ще ти отстъпя кораба. Само че целият Бингтаун познава същината ти. Наперена дилетантка.

— Корабът би могъл да се застъпи за нея — с треперещ глас отбеляза Уинтроу. Той повдигна ръка към челото си. — Ако корабът се застъпи за нея, ще удържиш ли на думата си? Защото ти се закле в Са; всички ние бяхме свидетели. Ще трябва да го сториш. Не мога да приема, че тези жлъчни спорове са били желанието на дядо ми. Толкова е просто да възвърнем реда. Ако Алтея се върне на борда на Вивачия, аз ще мога да се върна в манастира си. Всички ще можем да се върнем на местата, където принадлежим. Където бяхме щастливи...

Той замлъкна, осъзнал, че всички погледи са насочени към него. Баща му трепереше от гняв; Роника Вестрит бе притиснала длан към устата си, видимо засегната от дълбоко разколебаване.

— Стига вече с това хленчене! — избухна Кайл. С няколко крачки той се озова пред масата и се втренчи в сина си. — На такива неща ли са те научили жреците? Да извърташ нещата, за да бъде

твоего? Срамувам се, че момче от твоето потекло използва подобни номера пред собствената си баба. Изправи се! — кресна той. Уинтроу се взираше в него безмълвно. — Изправи се! — изрева баща му, още по-силно.

Младият жрец се поколеба за миг, преди да се надигне. Той отвори уста да каже нещо, но Кайл го изпревари.

— Ти си на тринадесет години, макар да изглеждаш на не повече от десет и да се държиш като тригодишен. Според бингтаунските закони до навършването на петнадесетата година трудът на един син принадлежи на баща му. Ако продължиш да се противиш, ще се позова на този закон. Въобще не ме е грижа дали носиш кафява роба. Не ме интересува дори и ако ти поникнат свещени рога. Докато не навършиш петнадесет, ще работиш на кораба, разбра ли ме?

Дори Алтея остана шокирана от граничещите с богохулство думи.

Гласът на Уинтроу трепереше, но самият юноша стоеше неподвижно.

— Като свещеник на Са аз съм длъжен да се подчинявам само на онези светски закони, които са справедливи. Ти се позоваваш на закон, за да нарушиш обещанието си. Когато ме обрече на Са, ти обрече на Са и труда ми. Аз вече не съм твоя собственост. — Той погледна към майка си и към баба си, преди да добави почти като извинение: — Освен това аз вече не съм истински член на това семейство. Аз принадлежи на Са.

Роника понечи да го спре, но ожесточението на Кайл я накара да залитне. С писък Кефрия скочи към майка си. А Кайл сграбчи Уинтроу за дрехата и започна да го разтърсва с все сила. Мъжът бе започнал да пелтечи от гняв.

— Ти си мой — реवेशе той към момчето. — Мой, разбра ли! Сега ще млъкнеш и ще правиш каквото ти се казва! — Кайл спря да го разтърсва и го повлече със себе си. — Отиваш право на кораба. Ще докладваш на първия помощник и ще му кажеш, че си новият юнга. Новият юнга, нищо повече. Разбра ли ме?

Алтея наблюдаваше в удивено вцепенение. Тя смътно осъзнаваше, че майка ѝ е прегърнала и се опитва да успокои ридещата Кефрия. Двама слуги, вече неспособни да сдържат любопитството си, надничаха иззад прага. Алтея осъзнаваше, че трябва да се намеси,

само че случващото се бе прецедент за нея — ала тя можеше единствено да се взира. За подобни спорове тя бе чувала само слухове. Пак от слухове тя знаеше за случаи, в които търговци са принуждавали синове да продължат родовия бизнес. И за кораби, където дисциплината бива поддържана единствено чрез подобна грубиянщина.

Но подобни неща никога не се случваха в домовете на Търговските семейства. А може би се случваха, но никой не говореше за тях.

— Разбра ли ме? — повтори Кайл. Изглежда той смяташе, че шумният крясък ще придаде по-голяма разбираемост на думите му.

Макар и замаян, Уинтроу успя да кимне. Кайл пусна дрехата му. Момчето залитна и се подпря на ръба на масата, над която остана приведено.

— Не знаеш ли какво означава веднага! — победоносно кресна капитанът. Той се извърна към вратата и видя надничация слуга. — Уелф! Стига си се пулил и отведи сина ми до кораба. Погрижи се той да си събере багажа, защото от този момент ще живее на борда.

Уелф побърза да притича в стаята, за да вземе Уинтроу за ръката и да го изведе. А Кайл се обърна към Алтея. Успехът в тиранизирането на младия юноша изглежда му бе придал увереност, защото той попита:

— Достатъчно разумна ли си, за да си извлечеш поука от това, Алтея?

— Бих се изненадала, ако някой не е научил нещо от днешната ти проява, Кайл. Най-вече за факта, че ти не би се спрял пред абсолютно нищо в амбицията си да придобиеш контрол над рода Вестрит.

— Контрол? — Кайл я изгледа невярващо и се обърна към другите жени, очакващ да зърне сходно удивление. Но Роника му отвърна с унищожителен поглед, а Кефрия продължаваше да ридае, отпуснала глава върху рамото ѝ. — Това ли си мислиш? Контрол? — Той тръсна глава и се засмя горчиво. — Става дума да спасим малкото оставащо. Наистина не зная защо изобщо си правя труда. Всички вие се държите с мен като с престъпник, след като аз просто се опитвам да запазя семейството. Кефрия! Ти знаеш, кажи им. Двамата с теб сме говорили за това.

Съпругата му най-сетне повдигна насълзено лице, само че в очите ѝ отсъстваше разбиране. Той невярващо поклати глава.

— Какво очаквате да направя? — обърна се Кайл към трите им. — Имотите ни губят пари всеки ден; ние имаме жив кораб, когото все още изплащаме; кредиторите ни заплашват да започнат да конфискуват, за да си получат дължимото. А вие изглежда сте на мнение, че бихме могли просто да загърбим всичко това и да се съберем да пием чай. Не, поправка. Алтея смята, че тя трябва да ускори пропадането ни, като задържи живия кораб като своя играчка. За да може тя да се черпи заедно с местните водни плъхове и да се киска, докато те я опипват.

— Престани, Кайл — предупреди го Роника.

— С какво да престана? Да престана да ви казвам онова, което вие знаете, но отказвате да разберете? Хайде да ми отделите няколко мига и да ме изслушате — Той поспря и си пое дъх, в опит да издиша гнева и раздражението. — Аз имам деца, за които трябва да мисля. Силдин и Малта. Също като Ефрън аз също ще умра някой ден. И нямам намерение да оставя в наследство на децата си купища дългове и лошо име. Ефрън не ти е оставил синове, които да те защитават, Роника, никакви мъже, които да се нагърбят с имотите. Затова аз, като един предан зет, се нагърбвам с тази отговорност, за да сторя онова, което трябва да бъде сторено, колкото и болезнено да е то. През последните няколко месеца размишлявах дълго и вярвам, че мога да накарам семейството отново да си стъпи на краката. Сдобих се с известни връзки в Калсид, хора, готови да търгуват с нас. Планът не е нещо удивително: трябва да пуснем кораба в действие, колкото се може по-енергично, и да пренасяме най-доходоносните товари колкото се може по-бързо. Същевременно трябва да направим актуална и безпристрастна оценка на земите си, за да определим кои от тях ни носят печалба. Тях ще задържим. Най-важно е да не пръскаме паника сред кредиторите си. Ако започнем да продаваме стремглаво, те ще решат, че това е предсмъртната ни агония и ще се скупчат около нас, за да си вземат поне част от дължимото. И честно казано, ако видят как Алтея се весели с дегенерати, сякаш семейството ни е изгубило всякаква надежда и гордост, това също би имало подобен ефект. Когато черниш собственото си име, Алтея, ти петниш името и на дъщеря ми. Аз се надявам един ден Малта да си намери достоен жених. Никой

достопочтен мъж не би се поинтересувал от нея, ако ти имаш репутацията на мърлява алкохоличка.

— Как се осмеляваш да... — изръмжа Алтея.

— Осмелявам се на много неща в името на децата си. Ще превърна Уинтроу в мъж, дори и ако той ме намрази за това. Ще върна финансовата стабилност на това семейство, дори и ако трябва да използвам живия кораб по немислими за вас начини. Ако ти изпитваше към семейството си дори половината от онази загриженост, която изпитвам аз, ти щеше да се овладееш и да започнеш да се държиш като дама, за да си намериш жених, който съюз да укрепи финансовото положение на рода ти.

Леден гняв обхвана Алтея.

— Значи очакваш от мен да се пусна на онзи, който плати най-високо, който и да е той, стига да е склонен да предостави достатъчно добра цена за моето брачно партньорство?

— Не виждам защо това представлява проблем за теб, след като снощи ти изглеждаше склонна да сториш същото абсолютно безплатно — със същата студенина отвърна Кайл.

Алтея си пое дъх, готова да се хвърли като бясна котка. Но намесата на майка ѝ сложи край на този спор.

— Достатъчно.

Само една дума, изречена тихо. Роника пристъпи до един от столовете и сложи Кефрия да седне. Нещо в категоричността на тона ѝ бе накарала всички да замлъкнат. Дори Кефрия бе започнала да ридае безшумно. Дребната и смугла старица изглеждаше още по-малка в траурните си дрехи. Въпреки това, когато тя пристъпи между Кайл и Алтея, и двамата отстъпиха.

— Няма да крещя — каза им Роника. — Нито ще се повтарям. Затова съветвам и двама ви да слушате внимателно и да запомните онова, което ще ви кажа. Алтея, първо се обръщам към теб, защото нямах възможност да поговоря с теб след слизането ти на брега. Кайл, не смей да ме прекъсваш, дори и за да изразиш съгласие.

Възрастната жена си пое дъх. За момент тя придоби неуверен вид. Тя се приближи към Алтея и взе ръцете ѝ. Девојката не се възпротиви.

— Дъще, зная, че се чувстваш оцетена. Ти очакваше да наследиш кораба. Така възнамеряваше баща ти. Него вече го няма. И

макар още да ме боли, ще говоря откровенно. Той винаги се отнасяше към теб като с един от синовете, които изгубихме. Ако братята ти бяха преживели заразата... Но днес е излишно да мислим за това. Някога, когато момчетата бяха живи, баща ти винаги казваше, че земята ще бъде предадена на дъщерите му, а корабът ще остане на синовете. И макар че той никога не го е казал пряко, след смъртта на момчетата той смяташе да остави земята на Кефрия, а кораба на теб. Но освен това баща ти възнамеряваше да доживее до дълбока старост, да види как всичките ни дългове биват изплатени и Вивачия става наша собственост. Да види как ти сключваш съюз с мъжа, който щеше да стане твой капитан на Вивачия. Не. Не ме прекъсвай! — остро каза тя, когато Алтея отвори уста да възрази. — Достатъчно ми е тежко да изричам всичко това. Ако ме прекъсваш, никога няма да успея да довърша — додаде тя по-тихо. И решително погледна дъщеря си в очите. — Ако искаш да виниш някого за разочарованието си, вини мен. Защото, когато повече не можех да отричам, че баща ти умира, аз изпратих да повикат Картил, нашия съветник. Двамата с него изготвихме нужния документ и аз убедих баща ти да подпише. Убедих го, Алтея, не съм го заблуждавала. Накрая дори Ефрън разбра, че това би било най-разумно. Ако семейното богатство бъдеше поделено сега, никой от нас не би оцелял. Тъй като Кефрия е по-голяма и има деца, за които да се грижи, аз постъпих тъй, както изискваше традицията, и я направих единствена наследница.

Роника Вестрит отмести очи от шокирания поглед на Алтея, за да се обърне към по-голямата си дъщеря. Кефрия все още седеше, отпуснала глава върху масата, но риданията ѝ бяха утихнали. Кайл се бе приближил до нея и бе отпуснал ръка върху рамото ѝ. На Алтея се струваше, че този му жест не цели да успокои съпругата му, а да изтъкне неговото собственичество.

— Кефрия знаеше за наследството си. Освен това тя знае, че документът изисква от нея тя да продължи да се грижи за сестра си, докато сестра ѝ не се омъжи. Този документ задължава Кефрия да ти предостави подобаваща зестра. Това задължение бива удвоено от изискванията на традицията.

Презрението пак не бе напуснало погледа на по-малката сестра.

— Алтея — умолително продължаваше старицата. — Опитай се да разбереш. Аз се постарях да бъда честна. Ако корабът бъдеше

завещан на теб, ти почти не би разполагала със средства, за да осигуриш плаването му. За закупуването на стока и провизии и заплатите на екипажа са необходими пари. Дори едно успешно пътуване би те изправило пред затруднения. Ами пътуванията, които не се окажат толкова успешни? Изплащането на кораба е обвързано с имотите ни. Нямахме начин разумно да поделим наследството. То трябва да бъде използвано като едно цяло, за да ни освободи от дълговете.

— Значи аз нямам нищо — тихо каза Алтея.

— Алтея, сестра ти никога не би позволила нещо да ти липсва — поде майка ѝ. Този път беше неин ред да замълчи, защото Алтея я прекъсна:

— Не ме интересува. Не ме е грижа дали съм беднячка. Да, аз мечтаех как Вивачия ще бъде моя. Защото тя е моя, майко, по начин, който ти не би могла да разбереш. По същия начин конете на Седън Диб теглят каретата му, но обичат коняря му. Вивачия обича мен по същия начин. Аз ѝ принадлежа. Никой брачен съюз не би могъл да се сравни с това обвързване. Задръжте всички приходи от пътуванията ѝ. Нека всички да казват, че Вивачия принадлежи на Кефрия. Просто ме оставете да плавам с нея. Няма да предявявам никакви други претенции, няма да оспорвам нищо. — Отчаяният ѝ поглед потърси лицето на майка ѝ и се премести върху насълзения лик, който Кефрия бе повдигнала към нея. — Моля ви — промълви тя. — Моля ви.

— Не. — Кайл беше онзи, който отвърна вместо тях. — Аз вече издадох нареждане да не бъдеш допускана на борда. И няма да го отменя. Вие виждате каква е тя — обърна се той към другите две жени. — Напълно непрактична. Просто иска да бъде нейното, нещата да продължат както преди. Тя ще остане своеволната наследница, която ще продължи да живее на борда без никакви отговорности, да си играе на моряк, а между отделните пътувания да се разхожда из магазините на брега и да пазарува за чужда сметка. В случая, сметката на сестра си, на моето семейство. Не, Алтея. Със смъртта на баща ти настъпи и краят на детството ти. Време е да започнеш да се държиш по начин, подобаващ на една представителка на този род.

— Не говоря на теб! — избухна Алтея. — Ти дори си нямаш понятие за какво говоря. За теб Вивачия е просто кораб и си остава това дори и когато се обръща към теб. За мен тя е част от семейството,

по-близка от сестра. Тя се нуждае от присъствието ми, а аз също се нуждая от близостта ѝ. За мен тя би плавала по начин, какъвто никога не би проявила към теб.

— Момичешки лиготи — навъси се Кайл. — И празни приказки. Ти избяга от нея в деня, в който тя се съживи, и остави Уинтроу да прекара първата нощ на борда ѝ. Ако в действителност изпитваше подобни чувства към нея, ти не би сторила подобно нещо. Него тя харесва достатъчно; той ще стои на борда, за да ѝ прави компания или каквото там прави. И той ще се научи да бъде истински моряк, а не да се шляе из кораба и да се налива из пристанищните кръчми. Не, Алтея. На Вивачия няма място за теб. Аз няма да позволя да сееш раздор сред екипажа или да си съперничиш с Уинтроу за благоволенieto на кораба.

— Майко? — отчаяно промълви Алтея.

Старицата я гледаше тъжно.

— Ако не те бях видяла снощи да се прибираш в подобно състояние, щях да се възпротивя на Кайл. Щях да кажа, че думите му са прекалено остри. — Тя бавно въздъхна. — Само че не бих могла да отрека онова, което съм видяла със собствените си очи, Алтея. Много добре ми е известна обичта ти към Вивачия. Ако баща ти беше жив... Не, няма смисъл от подобни думи. Може би е настъпил моментът да продължиш с живота си. Аз виждам, че Уинтроу притежава потенциал. Той ще се справи добре с кораба. Позволи му. Време е, може би крайно време, ти да заемеш полагащото ти се място в Бингтаун.

— Моето място е на борда на Вивачия — промълви девойката.

— Не е — каза Кайл. Майка ѝ кимна в потвърждение на думите му.

— В такъв случай аз нямам място сред това семейство или в Бингтаун.

Алтея сама се изненада от думите си. Категоричността им я шокира. Те се бяха врязали като камък, хвърлен сред застинала вода: тя можеше да види как изреченото се разраства в дуплеца се вълна, която се простира към всички нейни взаимоотношения, за да ги промени безвъзвратно. За момент девойката остана задавена.

— Алтея? Алтея!

Викът на майка ѝ долетя подире ѝ. Алтея осъзна, че крачи сред коридора — коридорът на дом, превърнал се за нея в чуждо място. Тя

осъзна, че бяха изминали години от времето, в което тя бе прекарвала повече от месец под този покрив. От колко време този гоблен висеше на стената? От колко време онези плочки бяха напукани? Тя не можеше да отговори, защото не бе присъствала на тези и много други събития. На практика тя не променяше нищо. Това място бе престанало да бъде нейн дом още преди години. В настоящия ден Алтея не бе създала тази реалност, а само я бе разпознала.

Понесла единствено дрехите на гърба си, тя прекрачи прага и излезе навън.

— Ако тя се върне отново пияна, ще я заключа в стаята ѝ за една седмица. Накарай я да разбере, че няма да търпя тя да петни семейното име и репутацията си. — Кайл бе седнал до Кефрия и я бе прегърнал през раменете.

— Млъкни, Кайл — тихо, но ясно изрече Роника Вестрит. Всичко се разпадаше: семейството, домът ѝ, мечтите ѝ за бъдещето. Алтея бе казала нещо напълно сериозно; в думите ѝ Роника бе доловила познатата ѝ от Ефрън решителност. По-малката ѝ дъщеря нямаше да се върне тази вечер, нито пияна, нито в каквото и да било друго състояние. Тя си бе отишла. А онзи незрял идиот, за когото Кефрия се бе омъжила, можеше единствено да си играе на голям домопритежател и непрекъснато да изтъква новопридобитата си власт.

Старицата въздъхна тежко. Може би това беше единственият проблем, който тя можеше да разреши точно в този момент. Може би в неговото разрешаване се криеше преодоляването и на останалите пречки.

— Не исках да кажа това пред Алтея, за да не насърчавам опърничавостта ѝ, но ти цяла сутрин се държиш като магаре. Както ти сам с изключителен такт изтъкна, аз нямам право да се намесвам в делата между теб и сина ти. Но Алтея, моя дъщеря, е нещо съвсем различно. Ти не си отговорен за нея. И трябва да ти кажа, че намирам за изключително наскърбителни и безвкусни опитите ти да се налагаш над нея.

Тя бе очаквала да зърне поне малко смущение. Вместо това лицето му придоби изключително наскърбен вид. Роника получи възможност — и не за първи път — да се усъмни в решението си да

повери семейното богатство в ръцете на по-голямата си дъщеря. Отговорът му потвърди най-лошите ѝ страхове.

— Сега аз съм мъжът в това семейство. Какви са тези глупости, че не отговарям за нея?

— Тя е моя дъщеря, а не твоя. Тя е сестра на съпругата ти, а не твоя.

— Тя споделя роднинство и с двете ви. Нейните действия се отразяват на това родово име. Ако вие двете с Кефрия не сте в състояние да я убедите с добро, то аз ще трябва да се намеся с нещо по-убедително. Не разполагаме с време да увещаваме Уинтроу и Алтея. Те двамата трябва да разберат, че е време да приемат задълженията си и да започнат да ги изпълняват.

— Когато става дума за Алтея, ти не си този, който ще определя нейните задължения. Тази отговорност се пада на мен.

Непоколебимата решителност, до която Роника Вестрит бе прибегвала тъй често по време на преговори, отново се появи в гласа ѝ.

— Може би ти виждаш нещата по такъв начин. Но аз не споделям това мнение. Ти предостави на мен грижите за нея. На мен се пада да преценявам издръжката ѝ. Този факт би трябвало да предостави достатъчна тежест на думата ми, за да накарам Алтея да овладее поведението си.

Всичко това Кайл изрече със спокоен и разсъдлив глас, но същината на думите му пак засегна Роника.

— Когато критикуваш държанието на дъщеря ми, ти критикуваш възпитанието, предоставено ѝ от нейните родители — каза възрастната жена. — Ти може и да не си съгласен с начина, по който ние двамата с Ефрън сме отгледали Алтея, но не е твоя работа да изразяваш несъгласието си. Освен това не съм предоставила на Кефрия грижата за издръжката на сестра ѝ, за да можеш ти да заплашваш Алтея. Сторих го единствено като начин да ѝ осигуря част от бюджета. Не е подходящо една сестра да отговаря за друга. Още по-неподходящо е съпругът да отговаря за своята балдъза. И нямах намерение да прогонвам Алтея от Вивачия, а само да я окуража да се насочи към друг живот, след като тя се убеди, че корабът се намира в добри ръце.

Роника се отпусна край масата, клатейки глава. Всичките ѝ намерения се бяха объркали.

— Ефрѝн беше прав за нея. Тя се нуждае от лека ръка. Тя не би отстъпила пред принуда. Снощи тя скърбеше. И каквото и да мислиш ти за Брашън, Ефрѝн имаше високо мнение за него. Може би той не е сторил нищо повече от това да я придружи до дома ѝ; подобаваща постъпка за един джентълмен, срещнал смутена дама.

— Сигурно двамата са пили чай целия ден — отбеляза Кайл с натежал от сарказъм глас.

Грешка. Съкрушителна грешка. Роника престана да гледа към него, а се загледа в дъщеря си — докато Кефрия не усети погледа ѝ и не повдига очи, за да го срещне за миг.

— Кефрия — тихо поде майка ѝ. — Ти знаеш какви бяха намеренията ми при съставянето на тези документи. Би било нечестно от твоя страна да се възползваш от сестра си по такъв начин, да използваш наследството си, за да я принудиш. Искам да ми кажеш, че няма да допуснеш това.

— Тя има деца, за които да мисли — намеси се Кайл.

— Кефрия — повтори майка ѝ. Тя не можа да скрие умолителната нотка от гласа си.

Младата жена започна да мести поглед между лицето на майка си и непоколебимия взор на съпруга си. Гласът ѝ долетя пискливо:

— Не мога да заставам в средата. Не мога! — възкликна тя с отчаяние и започна да кърши ръце пред гърдите си.

— Няма да ти се наложи — успокои я Кайл. — Документите бяха подписани пред свидетели. Ти знаеш, че правилното е онова, което е най-доброто за Алтея. Знаеш, че и двамата ѝ мислим единствено доброто. Вярвай в себе си, Кефрия. Довери се на съпруга си.

Кефрия отново улови невярващия поглед на майка си, преди да се загледа в излъсканата повърхност на масата. Ръцете ѝ нервно започнаха да се плъзгат по плота.

— Вярвам ти, Кайл — прошепна тя. — Наистина ти вярвам. Но не искам да нараня Алтея. Не искам да бъда жестока към нея.

— Няма да бъдем — увери я Кайл. — Стига тя да не бъде жестока към нас. Така е справедливо.

— Да... справедливо — колебливо се съгласи съпругата му. Тя погледна към майка си, очаквайки подкрепа, само че ликът на Роника бе застинал. Старицата винаги бе смятала по-голямата си дъщеря за по-силната от двете. Та нима Кефрия не бе избрала живот, изискващ

сила, докато Алтея бе предпочела да се разхожда край баща си и да си играе? Кефрия си бе взела съпруг, бе родила деца, бе поела грижите над собствено домакинство и се включваше да помага в семейните дела. Или поне така се бе струвало на Роника по времето, когато тя бе съставяла наследството. Но сега тя осъзнаваше, че Кефрия се е занимавала предимно с делата на самата къща, със съставянето на делничното меню и с ръководенето на приготовленията за празници. Това съдействие бе позволило на Роника да се съсредоточи изцяло върху делата със семейните земи. Защо тя не бе съзряла, че по-голямата ѝ дъщеря се е превърнала в кукла, която следва напътствията на майка си и се подчинява на съпруга си, но рядко проявява самоинициатива? Роника се опита да си припомни последния път, в който Кефрия бе предложила някаква промяна или бе подела самостоятелно действие. Тя не можа да се сети за нещо подобно.

Защо, защо тези мисли я спохождаха чак сега? Всемиловичи Са, та тя току-що бе предала съдбите им в ръцете на Кефрия. Традициите и обичаите на Бингтаун налагаха след смъртта на мъж собствеността му да премине в ръцете на наследниците му. Не съпругата, а на наследниците. Разбира се, Роника имаше правото да запази контрол над собствеността, която тя бе донесла със себе си, само че от тази собственост не бе останало почти нищо. Сърцето ѝ трепна уплашено при осъзнаването, че не само по-малката ѝ дъщеря е станала зависима от прищевките на Кайл, а и тя самата.

Роника хвърли бърз поглед към него, все така задържаща безстрастно лице. Оставаше ѝ единствено да се моли на Са, че той още не е осъзнал това. В противен случай тя можеше да изгуби всичко. Какво би могла да стори тя срещу подобна заплаха?

Възрастната жена бавно си пое дъх и с овладян глас заяви:

— На думи наистина изглежда справедливо. — Тя не биваше да омеква изведнъж. — Предстои ни да видим на дело.

Подир това Роника шумно въздъхна и без нужда разтърка очи.

— Има толкова много неща, за които трябва да мисля. За момента оставям Алтея на вас. Както каза Кайл, Вивачия трябва да отплава колкото се може по-скоро. Струва ми се, че това е нещото, над което трябва да се съсредоточим. Какъв товар си избрал да пренасяш и към кои пристанища възнамеряваш да се насочиш? И колко скоро възнамеряваш да отплаваш?

Тя се надяваше, че не е прозвучала прекалено нетърпелива за отплаването му. Умът ѝ вече трескаво издирваше начини, по които тя да използва отсъствието му възможно най-ползотворно. Ако не друго, поне можеше да се увери, че оставащото от собствеността ѝ ще се полага на Алтея. С оглед на последните си размишления Роника реши, че би било разумно да не се противи открито на Кайл. А във времето, в което тя оставаше сама с Кефрия, тя щеше да се заеме с дъщеря си.

Кайл изглеждаше склонен да промени темата:

— Както казваш, трябва да отплаваме скоро, и то не само заради парите. Колкото по-скоро отведе Уинтроу далеч от живота на сушата, толкова по-бързо той ще приеме съдбата си. Предстои му да навакса много, защото е изостанал, макар и не по своя вина. Много от тези неща е трябвало да научи още като момче, а не сега, когато е на път да стане мъж.

Той помълча, изчакващ потвърждението им. Роника се подразни от кимването си, защото то изразяваше съгласие в отговор на загатването, че те двете имат вина за лошия начин, по който се е развило момчето. Удовлетворен, Кайл продължи:

— Що се отнася до пристанищата и товара, смятам, че всички сме единопдушни в наложителността да пренасяме с най-голяма бързина онова, което е най-доходоносно. — Кайл отново замълча многозначително. — В такъв случай съществува само един възможен отговор — реши той от името на всинца им. — Ще отведе Вивачия на юг към Джамаилия, за да натоваря най-висококачествена стока. После на север към Калсид, с пълна бързина.

— С какъв товар? — осведоми се Роника, макар сърцето ѝ вече да знаеше отговора и да застиваше.

— Роби, разбира се. Образовани роби. Не джебчии, крадци и убийци, а хора, които биха били ценени в Калсид като наставници, надзиратели и бавачки. Творци и занаятчии. Ще купуваме от онези, които са били доведени до робство от неизплатените си дългове, а не от присъда. — Той помълча замислено и поклати глава. — Те няма да бъдат особено издръжливи, разбира се. Може би ще трябва да добавим и един товар... с каквото можем да си позволим. Военнопленници, родени в робство и прочие. Торг, един от помощниците, по-рано е работил на робовладелски кораби и има връзки сред уредниците на търгове. Той ще ни помогне със сключването на сделките.

— Робството е незаконно в Бингтаун — колебливо изтъкна Кефрия.

Кайл гръмко се изсмя.

— За момента. Но няма още дълго да остане така. Освен това ти нямаш основания да се притесняваш, скъпа. Аз нямам намерение да спирам в Бингтаун с тях. Ще поема направо към Джамаилия през Вътрешния проход, после директно към Калсид. Никой няма да ни притеснява.

— Пирати... — срамежливо каза съпругата му.

— Те никога не са се занимавали с Вивачия. Колко често си чувала баща си да се хвали колко бърза е тя и колко ловко прекосява каналите? И това е било от времето, когато тя не е била събудена. Пиратите знаят, че преследването на жив кораб е загуба на време. Те няма да ни закачат. Недей да се тревожиш за неща, които вече съм обмислил. Не бих се заел с подобно пътуване, ако смятах, че е прекалено рисковано.

— Самият товар може да се окаже рискован за един жив кораб — тихо каза Роника.

— От какво се боиш, някакво въстание? През цялото пътуване те ще останат заключени в трюма. — В гласа на Кайл започваше да се долавя раздражение от тяхната неувереност.

— Това би могло още повече да влоши нещата — меко продължи възрастната жена. Тя се стараеше да звучи като човек, който просто изразява мнение, а не като изтъкващ очевидна за него опасност. — Живите кораби са чувствителни създания, Кайл, а Вивачия се събуди неотдавна. Ти не би изложил Малта на... на неудобствата, които робите изтърпяват по време на пренасянето си. Вивачия също трябва да бъде предпазвана от тях.

Кайл се навъси, но подир миг изражението му омекна.

— Роника, аз съм запознат с традициите, свързани с живите кораби. До степента, в която нашите финанси го позволяват, аз ще се отнасям към робите почитателно. Напомням ти, че Уинтроу ще се намира на борда. Всеки ден той ще получава свободно време, през което да разговаря с кораба. Той ще може да увери Вивачия, че всичко е наред и че нейното съществуване не е заплашено. Освен това нямам намерение да прибегвам към излишна жестокост. Робите трябва да бъдат пренасяни затворени и под контрол, но няма да изпитват никакъв

друг дискомфорт. Струва ми се, че ти също се притесняваш излишно, Роника. Дори и присъствието им да смути Вивачия, това ще бъде само временно. Каква вреда би могла да възникне?

— Изглежда, че ти наистина си обмислил нещата добре. — Роника се постара да изложи мека загриженост на мястото на гнева, който изпитваше. — Но има истории за нещата, на които един смутен жив кораб може да стори. Говори се, че някои от живите съдове престават да се подчиняват и плават неохотно, като тайно изместват платната си, влачат котва по дъното... макар че нищо от това не би могло да затрудни един опитен екипаж. Съществуват обаче и по-крайни случаи, в които корабите полудяват. Парий е най-известният от тези кораби. Има слухове и за други подобни съдове, които никога не се завърнали в пристанище, защото корабът издавил екипажа си в открито море...

— Всяка година има обикновени кораби, които никога не се завръщат. Бурите и пиратите със същото основание биха могли да се окажат причина за корабокрушението на някой жив кораб — нетърпеливо я прекъсна Кайл.

— Но след като и ти, и Уинтроу ще пътувате на борда, бих могла да изгубя половината си семейство изведнъж — започна да ридеа Кефрия. — Кайл, наистина ли смяташ, че е разумно? Татко изкарваше пари с Вивачия, без нито веднъж да пренася нелегални или опасни товари.

Мъжът задълбочи навъсването си.

— Скъпа, баща ти не изкарваше достатъчно пари. Точно за това става дума тук: как да избегнем грешките му и да върнем финансовата увереност и репутацията на това семейство. Тази тема на разговор ми припомня още една негова чудатост. — Той впери изучаващ поглед в очите на Роника и продължи: — Ако сте толкова против търговията с роби, бихме могли да плаваме по Дъждовната река. От нейните пристанища идват най-търсените в света стоки. Всички останали живи кораби плават по нея, защо не и ние?

Роника спокойно понасяше взора му.

— Защото преди години Ефрън реши, че родът Вестрит повече няма да търгува по Реката. И оттогава не сме го правили. Освен това вече не разполагаме с предишните си връзки сред тамошните заселници.

— Но Ефрѐн вече е мъртъв. От каквото и да се е страхувал той, аз съм готов да се изправя срещу него. Дайте ми речните карти и аз сам ще си изградя връзки — предложи Кайл.

— Това би докарало смъртта ти — без съмнение заяви Роника.

Капитанът изсумтя.

— Съмнявам се. Дъждовната река може и да е стрѐвна, само че на мен речното корабоплаване не ми е чуждо. — И подир това той изтърси: — Най-добре ми ги дай още сега, след като стана дума за тях. Така или иначе сега те принадлежат на Кефрия, ти вече нямаш право да ги укриваш от нас. Тогава всички ще бъдем доволни. Вивачия няма да пренася роби, а стоките от Дъждовната река ще донесат дори поголеми печалби.

Възрастната жена не се поколеба и за миг, преди да излъже:

— Това може и да е така, Кайл, само че тези карти вече не съществуват. Ефрѐн ги унищожил в деня, когато взе решение, че повече няма да търгува по Реката. Той се зарече, че родът Вестрит никога повече няма да навлиза сред водите ѝ. А той беше мъж, който държеше на думата си.

Кайл скочи на крака.

— Не вярвам! — процеди той. — Ефрѐн не е бил глупак, а само един глупак би унищожил тѐй ценни карти. Ти ги укриваш от нас. Кѐташ си ги за скѐпоценната ти Алтея и незнайния идиот, когото ще излъжеш да я вземе за съпруга.

— Никак не ми се нрави да ме обвиняват в лѐжи — просѐска Роника. Поне това беше истина.

— А пѐк на мен не ми харесва да ме правят на глупак! — отвърна Кайл. — Никой от това семейство не се отнася към мен с уважението, което ми се полага. От Ефрѐн бях склонен да го понеса, той беше мъж и години по-възрастен от мен. Но няма да търпя подобно поведение от друг под този покрив. От този момент нататѐк искам да чувам само истината. Защо Ефрѐн е прекратил връзките си със заселниците край Дъждовната река? И какво ще е необходимо, за да възстановим тези връзки?

Роника го гледаше мълчаливо.

— Наистина ли не разбираш, жено? Каква е ползата да имаш жив кораб, ако не можем да го използваме за Речна търговия? Всеки знае, че само семействата, притежаващи живи кораби, могат да търгуват с

Дъждовните земи. Ние сме Търговско семейство. А какво е направил съпругът ти с тази привилегия и с дълговете си? Търгувал е с платове и с алкохол, както прави и стопанинът на последното корито, и е гледал как задълженията му стават все по-големи с всяка изминала година. По протежение на Дъждовната река тече цяло богатство, тече по-бързо и от водите ѝ. А ти искаш да стоим на брега ѝ с пръст в уста и да мрем от глад.

— Има и по-лоши неща от гладната смърт, Кайл Хейвън — каза Роника.

— Като например? — остро попита той.

Тя не може да се сдържи.

— Като например да имаш алчен глупак за свой зет. Ти си нямаш никаква представа от Дъждовната река.

Кайл се подсмихна ледено.

— Тогава защо не ми дадеш картите и не ми позволиш да придобия представа? Ако си права, тъкмо ще се отървеш от нежелания зет. И ще можеш спокойно да оставиш дъщерите и внуците си да гинат под тежестта на борchoвете си.

— Престанете! — изпищя Кефрия. — Не издържам повече! Не говорете за такива неща! Кайл, ти не бива да плаваш по Дъждовната река. Щом трябва да търгуваш с роби, така да бъде. Вземи Уинтроу със себе си, щом се налага. Но в никакъв случай не поемай по Реката! — Умолителният поглед, обхождащ и двамата, в крайна сметка се спря върху майка ѝ. — Той никога не би се върнал. И двете знаем това. Татко едва-що умря, а вие говорите за смъртта на Кайл.

— Кефрия, ти си прекалено чувствителна и преувеличаваш всичко. — Кайл изгледа Роника по начин, който недвусмислено показваше, че тя е разстроила дъщеря си. Искрица гняв припламна в сърцето на Роника, но тя побърза да я угаси, защото Кефрия бе извърнала наранен поглед към съпруга си. Откриваше се подходяща възможност.

— Аз ще се погрижа за нея — предложи възрастната жена. — Сигурна съм, че на теб ти предстои много работа по подготовката на кораба. Ела, Кефрия, да отидем във всекидневната. Аз самата се чувствам малко напрегната. Ела. Да оставим Кайл да се погрижи за всичко.

Роника се надигна, хвана дъщеря си под ръка и я изведе от стаята. *Трябва да спася оставащото, безмълвно обясни тя на Ефрън. Ще спася каквото мога от онова, което ти ми остави, мили. Поне една дъщеря ще запазя край себе си.*

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА ПОСЛЕДИЦИ И РАЗМИСЛИ

— А ако реша да оспорвам завещанието? — бавно попита Алтея. Тя се стараеше да изрече тези думи безстрастно, но вътре в себе си все още трепереше от гняв и наскърбление.

Картил колебливо почеса остатъка от сивеещата си коса.

— Подобен случай е специално упоменат. Всяко от изброените лица, което си позволи да оспори някой аспект, автоматично бива изключено. — Той поклати глава почти със съжаление. — Това е част от стандартната процедура — меко уточни възрастният мъж. — Не е нещо, което баща ти е включил специално заради теб.

Алтея повдигна поглед от сплетените си пръсти и решително погледна събеседника си в очите.

— И ти вярваш, че това е било истинското му желание? Да остави Вивачия на Кайл, а мен — да разчитам на подаянията на сестра си?

— Съмнявам се, че Ефрън си е представял точно подобно развитие на нещата — благоразумно отвърна Картил и отпи от чая си. Може би този отговор целеше да му предостави време за размисъл, през което да измисли същинския си ответ.

Старецът се намести в стола си и седна по-изправен.

— Но вярвам, че той беше с ненакърнен разсъдък. Никой не го беше заблудил или принудил. Никога не бих взел участие в нещо подобно. Баща ти искаше да припише всичките си богатства на сестра ти. Той стори това не от желание да те наказва, а за да запази цялото си семейство.

— А пък се провали и в двете си намерения — остро каза Алтея. Веднага след това тя отпусна лице върху дланите си, засрамена от изказването си. Картил не коментира думите ѝ. След известно време девойката повдигна глава и отбеляза: — Сигурно ме мислиш за някакъв лешояд. Баща ми умря вчера, а още на следващия ден аз вече пристигам, за да настоявам за част от наследството му.

Картил ѝ предложи носната си кърпичка, която бе приета с благодарност.

— Не, не мисля така. Когато човек изгуби опората си, обичайно е той да се вкопчи в остатъка, да направи отчаян опит да задържи нещата по предишния им начин. — Старецът скръбно поклати глава. — Но никой не може да се върне във вчерашния ден.

— Така е. Никой не може. — Алтея въздъхна. Бе ѝ останала една-единствена сламчица надежда. — Търговецо Картил, ако някой се закълне в името на Са, законът на Бингтаун не смята ли тази клетва за равностойна на договор?

Широкото чело на събеседника ѝ се набръчка.

— Зависи. Ако в пристъп на гняв обявя в някоя кръчма, че, Са ми е свидетел, ще убия еди-кого си, това не е обвързано със закона, така че...

Алтея престана да увърта.

— Ако Кайл Хейвън се е закълел в Са пред свидетели, че ако му предоставя доказателство за качествата си като мореплавател, той ще ми върне Вивачия, мога ли да го принудя да изпълни обещанието си?

— Технически корабът се води собственост на сестра ти, а не на...

— Тя го отстъпи на него — нетърпеливо каза Алтея. — Има ли подобна клетва тежест пред закона?

Картил сви рамене:

— С такъв проблем би се озовала пред Съвета на Търговците, но мисля, че би спечелила. Съветниците са консервативни и старите обичаи значат много за тях. Една клетва в името на Са би трябвало да бъде зачетена. Имаш ли свидетели, които да потвърдят изричането на тази клетва? Поне двама?

С въздишка Алтея се облегна в стола си.

— Може би един, който би казал истината. Останалите двама... вече не зная какво да очаквам от майка си и сестра си.

Събеседникът ѝ поклати глава.

— Семейните спорове като тези са толкова неприятни неща. Съветвам те да не се занимаваш повече с това, Алтея. Това само би изострило неразбирателството между вас.

— Не мисля, че нещата могат да се влошат повече от това — мрачно отбеляза тя, преди да се надигне.

Кръвта на Ефрѝн Вестрит бе проличала за пореден път: от бившия си дом Алтея бе отишла право в кабинета на Картил, който от своя страна не се бе изненадал от появата ѝ.

Още при влизането ѝ възрастният човек се бе надигнал, за да донесе няколко свитъка. Един след друг документите се бяха разгърнали пред нея, за да изтъкнат недвусмислено безнадеждността на ситуацията ѝ. Не можеше да се отрече, че Роника е проявила изчерпателност — цялата ситуация бе подсигурена като товар по време на буря. Според закона Алтея не притежаваше нищо. Според закона тя трябваше изцяло да се осланя на сестра си.

Според закона. Но Алтея нямаше намерение да обвързва живота си с подобна спогодба. Тя нямаше да живее от подаянията на Кефрия, още по-малко когато сестра ѝ изцяло играеше по свирката на Кайл. Нека си мислят, че баща ѝ е умрял, без да ѝ остави нищо. Това не беше вярно. Всичко онова, на което той я бе научил, цялото знание, натрупано по време на пътуванията, все още ѝ принадлежеше. И ако тя не можеше да си проправи собствен път с тези си способности, значи наистина заслужаваше да умре от глад. Тя си припомни, че първият Вестрит, пристигнал в Бингтаун, не е притежавал по-различно знание. А въпреки това той бе успял. И тя също щеше да оцелее.

Не. Не само това. Тя щеше да се сдобие с проклетото доказателство за способностите си и щеше да принуди Кайл да спази клетвата си. Уинтроу със сигурност щеше да я подкрепи. За него това беше единственият начин да се измъкне от тиранията на баща си. Но дали майка ѝ и Кефрия щяха също да я подкрепят? На този въпрос Алтея не можеше да отговори веднага. Надали, не и доброволно. Но пък тя не очакваше, че те двете ще се изправят пред Съвета и ще излъжат. И увереността ѝ се затвърди. По един или друг начин тя щеше да се опълчи на Кайл и да си върне онова, което ѝ принадлежеше.

Пристанището беше оживено. Алтея се отправи към Вивачия, заобикаляйки работници с ръчни колички, товарни коли, теглени от изпотени коне, доставчици, докарали пресни припаси, и прекупвачи, забързани да прегледат стоката си за последен път. Някога това оживление веднага се бе предавало и на нея самата. Днес то я

потискаше. Тя се чувстваше откъсната от тази среда, невидима. Облечена като дъщерята на Търговец, никой от моряците не смееше да се заглежда към нея, още по-малко да я поздрави весело. Иронично. Тази сутрин тя бе избрала да се облече в простовата тъмна рокля и сандали като частично извинение за снощната си проява. Тя изобщо не бе подозирала, че тази дреха ще се окаже единствената ѝ принадлежност за започващото ѝ пътуване в света.

Обзелото я униние се бе разпространило и до увереността ѝ, за да започне да я подкопава. По какъв начин тя щеше да си послужи със знанията си, за да не умре от глад? Как можеше да потърси някой капитан или помощник-капитан, облечена по подобен начин, и да го убеди в качествата си? Подобни прояви не бяха чак толкова редки в Бингтаун, но и не бяха нещо обичайно. По палубите на корабите от Шестте херцогства човек често можеше да види жени сред екипажа. Много от имигрантите от Трите кораба бяха започнали да се препитават с риболов, а сред тях по традиция работеше цялото семейство. Така че желанието ѝ нямаше да представлява нещо необичайно, само че Алтея трябваше да се докаже като не по-малко издръжлива от мъжете, с които се очакваше да работи редом. Но с тези ѝ дрехи никой не би ѝ дал шанс дори да се докаже. Топлината на издигащото се слънце допълнително подчерта тежестта на тъмната пола и жилетката. Колко по-удобни бяха платнените панталони, съчетани с памучна риза.

Най-сетне тя достигна Вивачия и погледна към фигурата на носа. Всеки друг би решил, че корабът е задрямал, препичайки се на слънцето. Без дори да го докосва Алтея знаеше, че мислите и усещанията на Вивачия са съсредоточени към вътрешността ѝ и следят разтоварването. Тази задача напредваше бързо — докери непрекъснато се изливаха по дъсчените мостове, понесли товари. Те приличаха на мравки, пренасящи мравуняка си.

Работниците не ѝ обърнаха внимание; за тях Алтея беше поредният пристанищен зяпач. Така младата жена необезпокоявана се приближи до Вивачия и отпусна ръка върху затопления от слънцето корпус.

— Здравей — тихо каза тя.

— Алтея.

Гласът на кораба бе топъл контраалт. Вивачия отвори очи, усмихна се към посетителката и протегна ръка. Заради разтоварването корабът се бе надигнал прекалено високо, олекнал, и ръцете им не можаха да се докоснат. Алтея трябваше да се ограничи до усещанията, които се вливаха в нея през грубата дъска, до която бе опряна дланта ѝ. Вивачия бе придобила по-голяма съзнателност: тя можеше да разговаря с Алтея, без това да отнема от съсредоточението, с което наблюдаваше разтоварването си. И както младата жена осъзна с болка, съсредоточението си върху Уинтроу. Момчето стоеше в котвеното отделение и навиваше въжета. Горещината на тясното помещение бе потискаща, а от обграждащите го миризми му се гадеше. Напрежението му се предаваше и на кораба, то обтягаше дъските и сковаваше рангоута. В пристанището от това нямаше голямо значение, но в открито море корабът трябваше да си взаимодейства с морето и вятъра, а не да им се противи.

— Той ще се оправи — успокои я Алтея, макар да изпитваше ревност към загрижеността на кораба. — За един новак е мъчително, но той ще се справи. Опитай се да не мислиш за смущението му.

— Не е само това — тихо призна Вивачия. — На практика той е затворник на борда. Той не иска да пътува, а да бъде жрец. Двамата започнахме приятелството си по такъв чуден начин, а сега те го карат да ме намрази.

— Никой не би могъл да те мрази — увери я девойката и се постара да звучи уверено. — Той наистина иска да бъде другаде, няма смисъл да лъжа за това. Той мрази факта, че не се намира там, където иска да бъде. Не би могъл да мрази теб. — Вътрешно тя се напрегна, преди да добави: — Ти би могла да му помогнеш. Да му обясниш колко много значи той за теб; колко те успокоява присъствието му на борда. Както някога стори с мен.

Алтея не успя да запази гласа си спокоен.

— Но аз съм кораб, а не твое дете — отвърна Вивачия, по-скоро на неизречената Алтеина мисъл, отколкото на думите ѝ. — Ти не се разделяш с малко дете, което не познава света. Зная, че в много отношения аз съм още наивна, но разполагам с цяло богатство спомени и знания, на което да се осланям. Просто трябва да подредя някои от тях и да видя по какъв начин те са свързани с онова, което съм. Аз те познавам, Алтея. Аз зная, че ти не ме изоставяш по своя

воля. Но ти също ме познаваш. И трябва да разбереш колко ме боли, че Уинтроу е принуден да пътува с мен. Принуден да бъде мой най-близък приятел, когато той копнее да бъде другаде. Между двамата ни с него съществува привличане. Но неговият гняв го кара да се противи на тази връзка. И ме кара да се срамувам, че толкова често се обръщам към него.

Разцеплението в сърцето на кораба бе ужасно. Вивачия се бореше със собствената си нужда за другарството на Уинтроу и се принуждаваше да стои неподвижно сред студена изолация, която бе сива като мъгла. Алтея почти можеше да почувства представата осезаемо — ужасно място на неизменен леден дъжд и безкрайна сивота. Тази представа я отврати.

Но тя не можа да измисли някаква утеха, защото сред заобикалящата я глъчка кресна заповеднически глас:

— Ти там! Махай се от кораба! По заповед на капитана ти нямаш право да стъпваш на борда.

Алтея повдига глава и заслони очи. И съвсем спокойно се вгледа в изникналия Торг.

— Това, господине, е обществено пристанище — изтъкна тя.

— Ама това не ти е обществен кораб. Пръждосвай се!

Само преди два месеца Алтея би изригнала насреща му. Но времето, прекарано в компанията на Вивачия, и събитията от последните три дни я бяха променили. Самият ѝ характер не се бе променил, размишляваше тя. Просто гневът ѝ се бе научил на търпение. Каква полза имаше да избухва срещу един дребен и жалък мъчител? Той беше давецо се от злоба паленце. Тя беше тигрица. Срещу подобно нищожно създание беше излишно да се ръмжи. Не, просто трябваше да се изчака ситуация, в която гръбнакът му може да бъде строшен с един замах. Торг бе предрешил съдбата си със злобното си отношение към Уинтроу. Грубостта му към Алтея само се прибавяше към това.

С известно замайване Алтея осъзна, че заради допира до корпуса тя споделя мислите на Вивачия, а Вивачия споделя нейните. Със закъснение младата жена отдръпна ръка. Допирът се разделяше с лепкава студенина.

— Не, Вивачия — тихо каза девойката. — Не поемай гнева ми. Остави отмъщението на мен, не се опетнявай с него. Ти си прекалено

голяма и прекалено красива; за теб то е недостойно.

— А пък той е недостоеен да се намира на моите палуби — с горчилка отвърна Вивачия. — Защо трябва да търпя отрепки като него, когато ти си изблъскана на брега? Не бих могла да повярвам, че подобно отношение към роднини е типично за семейство Вестрит.

— Не е — побърза да я увери Алтея.

— Не ме ли чу? — отново изкрещя Торг. Девојката отново погледна към него. Той се бе надвесил над перилото и я заплашваше с юмрук. — Ако не се разкараш, ей сегичка ще ти помогна.

— Празни заплахи; той не може да направи нищо — каза Алтея. Едновременно с думите ѝ откъм трюма на Вивачия долетя трополене. Някой на палубата започна да псува, а Торг изчезна, за да насочи виковете си към суматохата. Сред избухналата глъчка ясно долетя гласът на някакъв млад моряк:

— Макаратата се откачи, сър! Кълна се, че беше фиксирана здраво, когато започнахме.

Торг вече тичаше по палубата. Разтоварването на Вивачия спря: половината моряци отидоха да се взират в строшената платформа и пръснатите ядки.

— Това ще им създаде известно занимание — невинно отбеляза Вивачия.

— Но аз наистина трябва да си вървя — бързо реши Алтея. Ако останеше, тя трябваше да запита Вивачия дали тя има нещо общо с току-що случилия се инцидент. Подобно знание се оказваше прекалено плашещо; за Алтея бе по-лесно да живее с подозрения. — Пази се. Грижи се за Уинтроу.

— Ще се върнеш ли, Алтея?

— Разбира се, че ще се върна. Просто има някои неща, за които трябва да се погрижа. Но ще те посетя още веднъж, преди да отплавам.

— Не мога да си представя да плавам без теб — тъжно каза Вивачия. Фигурата на носа повдигна очи към далечния хоризонт. Вятър раздвижваше тежките кичури от косата ѝ.

— Ще ми бъде мъчно да стоя на кея и да гледам как се отдалечаваш. Ти поне имаш Уинтроу.

— Който мрази, че е с мен. — Неочаквано Вивачия отново звучеше млада. И много притеснена.

— Ти знаеш, че не можеш да останеш тук, Вивачия. Но аз ще се върна. Искам да знаеш, че аз работя над начин отново да се върна на борда ти. Ще ми отнеме известно време, но отново ще бъда с теб. А дотогава се дръж.

— Разбирам — въздъхна Вивачия.

— Радвам се. До скоро виждане.

Алтея се обърна и с бърза крачка се отдалечи. Неискреността ѝ едва не я беше задавила. Дали Вивачия ѝ бе повярвала? Девојката се надяваше това да е така, ала инстинктите ѝ се съмняваха и посочваха, че Вивачия не би се заблудила толкова лесно. Несъмнено тя бе усетила ревността на Алтея към Уинтроу, а също и дълбокия ѝ гняв към начина, по който се бяха развили нещата. И въпреки това младата жена се надяваше, че Вивачия няма нищо общо с падналата макара, и горещо се молеше на Са, че тя няма да се опита сама да промени нещата.

Интересно беше, че съживеният кораб се бе оказал само отчасти онова, което Алтея бе очаквала. Тя бе съзирала съд, притежаващ всички добри качества на горда и красива жена. Тя не се бе замисляла, че Вивачия е наследила не само опита на баща ѝ, но и на дядо ѝ и прабаба ѝ, а също и добавеното от самата Алтея. Сега девојката се опасяваше, че корабът ще се окаже не по-малко твърдоглав от всеки друг Вестрит, също тъй несклонен да прощава и също тъй неотклонен в собствените си цели. *Ако аз бях на борда, щях да я насочвам, както моят баща ме напътстваше през упоритите ми времена. Уинтроу няма да има и най-малката представа как да се държи с нея. Дребна черна мисъл пролази в ума ѝ. И ако тя убие Кайл, той ще си го е заслужил.*

Ледени тръпки на отвращение веднага последваха тази мисъл — погнуса от факта, че тя е могла дори да си помисли подобно нещо. Алтея побърза да се приведе, за да почука върху дъските на кея, за да не допуска подобна мисъл да се превръща в съдба. По време на изправянето си тя усети нечий поглед.

Пред нея стоеше Янтар. Златистата жена бе облечена в дълга роба с цвета на зрял жълд, а косата ѝ бе стегната в лъскава плитка. Диплите на плата скриваха очертанията на обгърнатото от него тяло. Ръцете ѝ бяха скрити от ръкавици, които прикриваха под аристократизма си белезите и мазолите на занаятчийски ръце. Тя

стоеше неподвижна сред гълчавата на пристанището, незасегната, като обгърната от някаква невидима граница. За миг тъмножълтите ѝ очи докоснаха погледа на Алтея, при което устата на девойката пресъхна. Тази жена притежаваше някакво излъчване на отчужденост. Навсякъде около нея кипеше труд, но самата тя бе обгърната от застинало и съсредоточение. На врата си тя носеше огърлица от дървени топчета, които проблясваха във всички оттенъци на кафявото, достъпни за дървесината. Дори от разстояние те привлякоха погледа на Алтея. Изглеждаше малко вероятно, че някой може да зърне тази огърлица и да не я пожелае за себе си.

Тя погледна към лицето на Янтар и погледите им се срещнаха за втори път. Янтар не се усмихна. Тя бавно обърна глава, първо на една страна, а после на друга, демонстрираща профила си. Но вниманието на Алтея бе привлечено от различните обици. Жената носеше по няколко на всяко ухо, но онези, които впечатлиха девойката, изобразяваха извита змия от лъскаво дърво на лявото ухо и блестящ дракон в дясното. Всяка от тези обици притежаваше дължината на човешки палец и бе тъй умело изработена, че погледът всеки миг очакваше да зърне движението им.

Едва сега Алтея осъзна колко дълго се е взирала. За трети път погледът на Янтар срещна нейния. Жената се усмихна питащо. Когато Алтея не реагира, насрещната усмивка бързо преля в презрителна гримаса. Със същото изражение жената отпусна длан върху плоския си корем. Алтея почувства тръпки на отвращение, сякаш обгърнатите в ръкавица пръсти бяха докоснали нея самата. Сега лицето на Янтар изглеждаше решително. Тя се взираше в Алтея с погледа на стрелец, втренчващ се в целта. Насред забързаните работници двете стояха сами, съединени от взор, изолирани от тълпата. С усилие, превърнало се почти във физическо, Алтея се обърна и напусна пристанището, за да се насочи към пазара.

Тя бързаше тромаво сред препълнения летен пазар, като се блъскаше в хората. Веднъж дори събори масичка с шалове при едно поглеждане през рамо. Янтар не я следеше. Девойката започна да крачи по-решително. Ударите на сърцето ѝ се успокоиха; тя установи, че се е изпотила. Срещите с кораба и с Янтар я бяха оставили с пресъхнала уста и почти трепереща. Глупаво. Нелепо. Та жената единствено я беше поглеждала. Каква заплаха имаше в това? По-рано

Алтея никога не се бе поддавала на подобна лудост. Вероятно стресът от последните дни започваше да се натрупва. Освен това тя не можеше да си спомни кога за последно се е нахранвала истински. Сега като се замислеше, от вчера тя бе консумирала единствено бира. Това беше причината.

Тя се настани на една от изолираните маси в улична чайна. Сянката веднага я накара да се почувства по-добре. От дошлото да вземе поръчката ѝ момче тя поиска вино, пушена риба и пълпеш. Едва след оттеглянето му тя осъзна, че е възможно да не разполага с достатъчно пари, за да плати. Сутринта Алтея бе насочвала грижите към външния си вид, а не към парите. Нейната стая бе изцяло подредена — както след всяко нейно завръщане от морето. В едно от чекмеджетата тя бе открила малко монети и банкноти, които беше изсипала в джобовете си, преди да ги привърже — по-скоро по навик. Дори и ако тези пари се окажеха достатъчни, за да заплатят тукашната ѝ консумация, за стая в гостилница надали щяха да стигнат. Освен ако тя не възнамеряваше да се прибере с подвита опашка, трябваше сериозно да обмисли следващите си действия.

Междувременно храната ѝ пристигна. Алтея безразсъдно поиска восък и притисна пръстена си. Най-вероятно това бе последният път, в който тя можеше да изпрати сметка до родния си дом. Ако се бе сетила по-рано, щеше да накара Кефрия да плати за по-изтънчено меню. Но пълпешът бе съвсем пресен и сладък, месото на рибата бе приятно сочно и крекко, а виното... какво пък, виното ставаше за пиене. През живота си Алтея бе пила и по-лошо, и не за последен път. За момента тя трябваше да проявява сдържаност. По-късно нещата щяха да се оправят. Трябваше да се оправят.

Докато допиваше виното си тя бе връхлетяна от осъзнаването, че баща ѝ все още е мъртъв и ще си остане мъртъв до края на дните ѝ. Тази част от нейния живот никога нямаше да се подобри. Алтея почти бе привикнала с мъката си; това ново усещане за празнота накара нозете ѝ да омекнат. Това беше нова, болезнена перспектива. Колкото и дълго да успееше да се справя тя, Ефрѝн Вестрит никога повече нямаше да се прибере, за да разреши проблемите ѝ. И никой друг нямаше да го стори. Всичко зависеше от нея самата. Тя се съмняваше, че Кефрия ще успее да се справя със семейните дела. Тя и майка ѝ се бяха справяли достатъчно сносно, само че присъствието на Кайл щеше

да промени всичко. До каква степен можеше да се влоши положението на семейство Вестрит в отсъствието на Алтея.

Имаше напълно реална възможност те да изгубят всичко.

Включително Вивачия.

До този момент подобно нещо не се бе случвало в Бингтаун, но родът Девуше се бе оказал опасно близо до подобен развой. Неговите представители бяха натрупали такива дългове, че Съветът бе одобрил искането на главните им кредитори, Търговците Конри и Риш, да получат живия кораб на семейството. Най-големият син трябваше да остане на борда му до изплащането на дълговете. Малко преди изготвянето на споразумението същият син бе пристигнал, донасяйки със себе си достатъчно доходоносен товар, за да удовлетвори исканията на заемодателите. Цял Бингтаун бе посрещнал с ликуване тази развързка; за известно време синът се бе превърнал в нещо като герой. Само че Алтея не можеше да си представи Кайл в тази роля. Най-вероятно той щеше да предаде и сина си, и кораба на кредиторите и грубо щеше да каже на Уинтроу, че вината е негова.

С въздишка тя насочи мислите си към онова, от което се боеше най-много. Какво се случваше с Вивачия? Тя се бе събудила съвсем наскоро; личността ѝ щеше да се развива в течение на следващите няколко седмици. Всички бяха единодушни, че е невъзможно да бъде предвиден темпераментът на един жив кораб — последният можеше да се окаже същинско копие на стопаните си, а можеше и да се прояви като пълна тяхна противоположност. Сред Вивачия Алтея бе зърнала плашеща безпощадност. Дали през задаващите се седмици тази черта щеше да се затвърди, или корабът щеше да прояви справедливостта и честността на баща ѝ?

Алтея си помисли за Кендри, пословично известен със своеволието си жив кораб. Той не търпеше жив товар и ненавиждаше леда. На юг към Джамаилия той плаваше с готовност, но моряците му казваха, че да се работи на борда му по време на пътуване на север до Шестте херцогства и отвъд било като да плаваш с оловен кораб. С уханен товар и южна цел корабът плавал почти без чужда намеса, бърз като вятъра. Така че силната воля не беше нещо лошо за един кораб.

Освен ако корабът не полудееше.

Алтея започна да чопли последните хапки от рибата си. Летният ден приближаваше пладне, но въпреки това тази ѝ мисъл я накара да

изпита хлад. Не. Вивачия никога нямаше да свърши като Парагон. Невъзможно. Тя се бе събудила по съответстващия начин, с приветстваща церемония, сред спомените от три живота мореплаване. А причината за разрухата на Парагон бе всеизвестна — алчността на стопаните му бе създала луд кораб и бе съкрушила рода им.

Парагон притежавал спомените само от един живот, когато Уто Лъдчънс станал негов капитан. Всички казвали, че Палуик, бащата на Уто, бил честен Търговец и отличен капитан. Най-доброто нещо, което би могло да се каже за Уто, било, че той е лукав и хитър. И склонен към рискове. Нетърпелив да изплати живия кораб още приживе, той винаги претоварвал Парагон. Малцина от моряците му оставали за повече от един курс, защото Уто бил суров надзирател — не само към екипажа си, а и към собствения си син, Кер, който също служел на борда. Имало слухове, че още спящият кораб бил страшно неповратлив, макар че повечето приписвали това на прекомерните платна и претоварването, предизвикано от алчността на Уто.

И неизбежното се случило. Един зимен ден в сезона на бурите Парагон не се завърнал. Сетра Лъдчънс обхождала пристанището и разпитвала екипажите на всеки пристигнал кораб, но никой не бил виждал Парагон и нямал вести от сина и съпруга ѝ.

Шест месеца по-късно Парагон се прибрал. Той бил открит в устието на пристанището, с кила нагоре. В началото никой не го разпознал; по сребристото дърво се виждало, че става дума за жив кораб. Доброволци в плоскодънни лодки изтеглили кораба близо до брега и го оставили привързан там, докато отливът не го остави на суша. И отдръпналите се вълни разкрили, че става дума за Парагон. Мачтите му били прекършени от яростта на някаква буря, но най-мъчителната истина се намирала върху палубата му. Над дъските непоклатимо привързани били останките от последния му товар. А сред обвилите товара мрежи личали полуизядените останки на Уто Лъдчънс и сина му Кер. Парагон ги довел у дома.

Но най-ужасното от всичко било, че корабът бил буден. Загиналите на борда му Уто и Кер запълнили бройката от трите нужни поколения. И когато водите се оттеглили от носовата фигура, брадатият лик на жестокия воин извикал високо с момчешки глас:

— Майко! Майко, прибрах се!

Сетра Лъдчънс изпищяла и припаднала. Тя била отнесена у дома си и от този момент отказвала да се доближи до пристанището. Парагон бил обърнат и привързан към кея. Ужасеният и съкрушен кораб бил неутешим; той ридал и се провиквал в продължение на дни. В началото хората проявявали състрадание към него и се опитвали да го утешат. Кендри бил преместен до него близо за седмица, за да го утеши. Но това не се случило: самият Кендри се раздразил и в един момент трябвало да бъде преместен. А Парагон продължавал да ридае. Имало нещо ужасяващо в образа на свиреп брадат воин с мускулести ръце и космата гръд, който ридаел с гласа на ужасено дете и умолявал за майка си. Състраданието на хората започнало да се превръща в страх и впоследствие в гняв. Именно по това време Парагон се сдобил с друго прозвище: Парий. Никой от екипажите не искал да спуска котва близо до него; моряците си шушукали, че това носи лош късмет. Въжетата, които привързвали кораба към кея, започнали да прогниват и натежали от налепи. Парагон вече не ридаел непрекъснато; само на моменти той изригвал и започвал да бълва ожесточени клетви.

Когато Сетра Лъдчънс починала още млада, Парагон станал собственост на кредиторите. За тях той бил същински воденичен камък около шията — кораб, който не можел да бъде използван, а същевременно заемал място в пристанището. Това ги накарало да се обърнат към далечни роднини на рода Лъдчънс и да им предложат поделена собственост върху кораба в замяна на пускането му по вода. Двама братя, Кейбъл и Седж, се явили в отговор на това предложение. В крайна сметка Кейбъл, който бил по-голям, макар и с няколко минути, получил правото. Той се зарекъл, че отново ще върне живия кораб във водата. Кейбъл прекарал месеци в разговори с Парагон, преди да осъществи връзка. На другите той казал, че корабът бил като ужасено дете, което най-добре реагирало на увещания. Кредиторите на семейството отпуснали кредит на Кейбъл, мърморейки нещо за допълнителни загуби. Въпреки това те не могли да устоят на надеждата, че е възможно да си върнат изгубеното. С тези пари Кейбъл наел работници, които да ремонтират кораба. Наложило му се да плаща много по-високи от обичайното надници, само за да убеди дърводелците да се приближат до злокобния кораб. Поправката отнела почти година; събирането на екипаж също се оказало трудно. Но изглеждало, че усилията се оправдават. За дните преди отплаването си

Парагон станал известен като плах, но учтив кораб, който не обичал да говори много, но на моменти се усмихвал по неустоим начин. Един ясен пролетен ден той отплавал. Кейбъл и екипажът му така и не се появили повече.

При следващото му съзиране Парагон плавал с окъсани въжета и платна. Слуховете за случилото се с него пристигнали в Бингтаун месеци преди самия кораб. Той плавал дълбоко, почти до палубите, и никой не се отзовавал на сигналите на разминаващите се с него съдове. Само фигурата на носа, тъмноока и невъзмутима, се взираше в онези, които се приближавали достатъчно, за да се убедят, че палубите на живия кораб са пусли. В един момент той се появил отново в Бингтаун, за да спре край дигата, където прекарал години. Според хората първите и единствени думи, изречени от него, били:

— Кажете на майка ми, че съм се прибрал.

Дали това бе истина, или измислица, Алтея не знаеше.

Когато Седж се осмелил да привърже кораба и да се качи на борда, той не открил никакви следи от брат си или от моряците. Последният текст в бордовия дневник съобщавал за спокойно време и очакванията от печалби. Нищо не загатвало причина за изоставянето на кораба. В трюма му имало подгизнали товари от коприна и бренди. Кредиторите прибрали онова, което подлежало на прибиране, и оставили злокобния кораб на Седж. Цял Бингтаун сметнал, че младият Лъдчънс си е изгубил ума, когато той взел заем срещу дома и земите си, за да ремонтира кораба.

Седж направил седемнадесет успешни пътувания с Парагон. На онези, които проявявали любопитство към успеха му, мъжът обяснявал, че не обръща внимание на фигурата на носа и просто се отнася към кораба като към обикновен съд. През тези години фигурата на Парагон действително мълчала и навъсено отвърщала на насочените към нея погледи. Мускулестите ръце оставали склучени пред масивната гръд, а челюстите стояли неизменно стиснати, точно като чертите на мъртва статуя от дърво. Знанието за ориста, споходила Кейбъл и моряците му, си оставало тайна.

Бащата на Алтея й бе казал, че Парагон почти бил приет в пристанището. Някои изтъквали, че Седж бил отстранил проклятието, преследващо кораба. Самият Седж обичал да се хвали с успеха си; той дори започнал да взема най-големия си син на борда. Благодарение на

пътуванията си мъжът изплатил заемите и могъл да осигури сносен живот за съпругата и децата си. Някои от кредиторите, притежавали кораба, започнали да мърморят, че прекалено прибързано са върнали на Седж пълните права върху съда.

Ала от осемнадесетото си пътуване Седж Лъдчънс така и не се завърнал. Въпросната година бурите били особено свирепи, та се намерили хора, които изтъквали, че от съдбата на Седж били сполетени още мнозина моряци. Заледеният такелаж бил в състояние да преобърне всеки кораб, без значение дали жив. Дълго време вдовицата на Седж обхождала пристанището и с празен поглед се вглеждала към хоризонта. Тя вече била омъжена повторно и имала деца от новия си брак, когато Парагон най-сетне се появил — дванадесет години подир последното си отпътуване.

И отново живият кораб се появил преобърнат, поел срещу вятъра и теченията, за да се насочи бавно към дома. Този път жителите на Бингтаун почти веднага разпознали сребристия корпус. Но никой не се явил като доброволец в изтеглянето му на брега; никой не се интересувал да го преобърне и да научи за случилото се с екипажа му. Дори разговарянето с него било считано за лош късмет. Но когато мачтата му се врязала в мазната кал на пристанището и корпусът му се превърнал в заплаха за всеки пристигащ и заминаващ кораб, пристанищният началник изпратил хората си. С ругатни и усилия те освободили Парагон и в най-високата точка на прилива те го издърпали колкото се може по-навътре. Оттеглящите се води оставили кораба изцяло на сушата. Тогава могло да се види, че не само екипажът на Парагон понесъл жестока орис: самата фигура била обезобразена, жестоко насечена с брадвичка между носа и челото. Нацепени трески стояли на мястото на мрачния му взор. Звезда със седем лъча, наподобяваща белег от изгорено, стояла върху гърдите му. А устата се гърчела и проклинала със същото ожесточение като преди, само че този път ръцете се присъединявали към израза ѝ на злоба, размахвали се пипнешком със заплахата да разкъсат всеки, който попадне в обсега им.

Храбреците, дръзнали да се качат на борда, разказвали за изцяло опразнен кораб. Нищо не било останало от екипажа — никакви вещи. Дори бордовите дневници липсвали. Лишен от спомените си, живият

кораб ломотел, смеел се и си говорел сам. И думите му били безсмислени.

Парагон бе останал такъв и по времето на Алтея. Парий, както понякога го наричаха, в някои случаи се оказваше повдигнат от приливите, само че пристанищният началник бе наредил корабът да бъде прикрепен с вериги към скалите, за да не се превръща отново в проблем. Официално Парий бе собственост на Еймис Лъдчънс, но Алтея се съмняваше, че тя някога е проявявала интерес към потрошения жив кораб. Досуц като побъркан роднина, за него се говореше много рядко и то само шепнешком.

При мисълта за Вивачия, споходена от подобна съдба, Алтея потръпна.

— Ще желаете ли още вино? — попита момчето. Девојката побърза да поклати глава, осъзнавайки, че се е задържала на масата прекалено дълго. Размислите над чуждите трагедии с нищо нямаше да улеснят нейния собствен живот. Тя трябваше да действа. За начало щеше да каже на майка си колко измъчен е живият им кораб и по някакъв начин да я убеди, че тя, Алтея, отново трябва да бъде допусната на борда. Освен това младата жена се зарече, че по-скоро сама ще си прегризе гърлото, отколкото да хленчи.

Тя напусна чайната и отново пое сред пазарните улици. Умът ѝ се опитваше да се съсредоточи върху проблемите, само че не можеше да определи с кой от тях трябва да се заеме най-напред. Алтея се нуждаеше от място, където да спи, храна и работа. Обичният ѝ кораб се намираще в груби ръце, а тя не можеше да стори нищо. Напразно опита да посочи някой съюзник, който би могъл да ѝ помогне. Сега се наруга, задето не се бе сприятелила със синовете и дъщерите на останалите Търговци. Тя си нямаше любим, към когото да се обърне, нямаше си и най-добър приятел, от чието гостоприемство да се възползва за няколко дни. На борда на Вивачия бе могла да разговаря с баща си на сериозни теми, а с моряците да се шегува. Дните ѝ в Бингтаун бяха прекарвани или у дома, където можеше да оцени по достойнство качествата на истинско легло и гореща прясна храна, или като придружава баща си на различните бизнес дела. Тя познаваше Картил, семейния съветник, неколцина от сарафите, а също и много от търговците, които изкупуваха товара им. Само че към никого от тях тя не можеше да се обърне в настоящото си затруднение.

Не можеше и да се върне вкъщи, без това да изглежда напълно унижително. А и не се знаеше как щеше да реагира Кайл на появата ѝ, пък била тя и поява, свързана с прибирането на багажа. Алтея не би се изненадала, ако той направеше опит да я заключи в стаята ѝ, като някакво непослушно дете.

И все пак тя имаше дълг към Вивачия. Дълг, който продължаваше да съществува дори и след като корабът вече не ѝ принадлежеше.

Тя разреши проблема, като спря една вестоноска. Срещу едно пени тя получи лист груба хартия, парче въглен и обещанието, че съобщението ще бъде предадено преди залез-слънце. Девојката надраска кратка бележка до майка си, в която се казваше, че тя се притеснява за кораба, защото Вивачия изглеждала неспокойна и нещастна. За себе си Алтея не искаше нищо, просто умоляваше майка си да посети Вивачия и да я насърчи да разкрие същинския източник на мъката си. И макар да знаеше, че това е излишен драматизъм, тя все пак не можа да се сдържи и спомена за тъжната орис на Парагон, добавяйки, че се надява корабът на семейство Вестрит никога да не я сподели. Накрая младата жена прочете съобщението си и се навъси, защото то ѝ звучеше прекалено мелодраматично. Но пък това беше всичко, което тя можеше да направи с оглед на обстоятелствата. Във всеки случай майка ѝ беше от хората, които щяха да отидат да се убедят лично. Тя капна восък в долния край на бележката, притисна печата си и изпрати момичето.

Подир това Алтея повдигна глава и се огледа. Тя бе достигнала Дъждовната улица — нейната любима част от града. Двамата с баща ѝ почти неизменно бяха намирали повод да се разходят тук след приключване на работата си. Те обожаваха да се разхождат под ръка и да разглеждат изложените екзотични стоки. При последното си посещение тук двамата бяха прекарвали почти целия следобед в един магазин за кристал, запленени от новоизложени вятърни камбанки. И най-лекият полъх ги събуждаше за песен, която не бе произволна, а се сливаше в неуловима и безкрайна мелодия, прекалено нежна, за да бъде изтананикана от смъртния език, и запечатваща се в ума. В онзи ден баща ѝ беше ѝ подарил чантичка, пълна със захаросани виолетки и розови цветчета, заедно с чифт обици, изобразяващи риба меч. От своя страна Алтея му бе помогнала да избере ароматни перли за рождения

ден на майка си и го бе придружила до бижутера, който да им сложи обков. Един удивителен ден, прекаран сред многобройните магазинчета, представящи стоките на заселниците край Дъждовната река.

Говореше се, че водите на Реката пренасят в себе си магия. Магическо присъствие определено се долавяше в продуктите, които семействата от Дъждовната река изпращаха тук. Каквито и тъмни слухове да се носеха за онези заселници, избрали да останат край Реката, техните продукти пораждаха единствено почуда. Родът Верга бе известен с античното излъчване на стоките си: техните гоблени изобразяваха наподобяващи човеци народи, с очи, сияещи в бледолилаво или топазено; бижута от непознат метал; прекрасни глинени вази, които радваха и окото, и обонянието. Семейство Софрън предлагаше перли в различни оттенъци на оранжевото, аметистовото и синьото, както и съдове от стъкло, което никога не се загаряваше — те се използваха за охлаждането на вино, плодове или сладък крем. Пак от Реката идваха онези удивителни плодове, от чиято кора се добиваше лечебно масло, което можеше да успокои болката на всяка рана. А самата вътрешност на плода пораждаше замайване, което продължаваше с дни. Магазините за играчки винаги бяха изкушавали Алтея най-силно: там човек можеше да открие кукли, чиито очи и топла мека кожа досущ приличаха на истинско бебе, и механични играчки, чиито пружини ги оставяха задвижени за часове. Пак в тези магазини се криеха възглавници, натъпкани с уханни билки за спокоен сън, и удивителни гладки камъни, чийто слаб отблясък прогонваше кошмарите. Дори в самия Бингтаун тези стоки струваха страшно скъпо, а из останалите пристанища цените им бяха просто възмутителни. Но не тези цени бяха причината Ефрън Вестрит да отказва да купува подобни играчки, включително и за иначе крайно глезената Малта. Веднъж Алтея бе повдигнала въпроса пред него, а баща ѝ бе поклатил глава.

— Не бива да докосваш магията и да отнасяш покварата ѝ. Нашите предци са сметнали, че тази цена е прекалено висока, и са напуснали Дъждовните земи, за да основат Бингтаун. Самите ние не търгуваме със стоки от Реката.

Той бе отказал да ѝ каже повече и бе сложил край на разговора с думите, че щели да говорят отново, когато тя стане по-голяма. Тези му

възгледи не му бяха попречили да купува ароматните перли, които съпругата му толкова обичаше.

Когато тя стане по-голяма.

Колкото и възрастна да станеше Алтея, този разговор двамата никога нямаше да проведат. Тази горчилка унищожи приятното усещане от спомените. В напредващия следобед тя напусна улицата, но не и преди да хвърли един плах поглед към магазинчето на Янтар. Девойката почти очакваше да я види на прозореца, загледана насреща ѝ. Но витрината показваше единствено стоките ѝ, умело изложени върху златист плат. Вратата на магазина стоеше отворена; почти непрекъснато влизаха и излизаха хора. Изглежда бизнесът ѝ процъфтяваше. Интересно с кои от семействата от Дъждовната река тя се бе съюзила? И как се справяше? За разлика от повечето магазини, нейната табела не носеше герба на някой Търговски род.

В една пуста пресечка Алтея провери съдържанието на джобовете си. Очакванията ѝ се потвърдиха. Тя можеше да си осигури стая и вечеря за тази нощ или да се храни оскъдно следващите няколко дни. За пореден път тя си помисли да се прибере, но не можеше да го стори, не и докато имаше вероятност да завари Кайл. По-късно, когато той отплаваше, ако до този момент тя не си бе намерила работа и място, където да нощува, тя щеше да посети дома си, за да прибере дрехите и бижутата си. Поне това Алтея можеше да прибере, без да се смуцава. Но не и докато Кайл все още се намираше там. В никакъв случай. Тя изсипа монетите и банкнотите обратно в джоба и притисна ръка отгоре. Искаше ѝ се да не бе прахосвала снощните пари. Само че не можеше да си ги върне; оставаше ѝ единствено да бъде внимателна с оставащото. Тя отново пристегна вървите и напусна пресечката.

По улицата девойката закрачи решително. Нужно ѝ беше място за нощувка, а можеше да се сети само за едно подходящо. Тя се стараеше да не мисли за многократните сурови предупреждения на баща си, преминали в категорична забрана да го посещава. Бяха изминали месеци от последния разговор между двамата. Още от малка, преди да започне да плава с баща си, тя бе прекарвала много летни следобеди в компанията на това лице. Останалите деца го смятаха за плашещ и отвратителен, но Алтея бързо бе престанала да се страхува от него. В действителност тя бе изпитвала съжаление към него. Той наистина беше ужасяващ, но този ужас произтичаше главно от нещата,

които останалите му бяха причинявали. Щом тя бе осъзнала това, между тях бе започнало да се заражда приятелство, макар и плахо.

В лъчите на късно обедно слънце Алтея остави Бингтаун зад себе си и започна да си проправя път сред скалистия бряг към мястото, където Парагон лежеше върху пясъка.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ОТЛОМКИ И ПРЕВОЗВАЧИ НА РОБИ

Под водата. Не просто за един миг, не просто обгърнат от вълна, а провиснал с главата надолу под водата, с коси, трептящи с теченията, и с дробове, изпомпващи само солена вода. *Аз съм удавен и мъртъв*, помисли си той. *Удавен и мъртъв, както преди*. Пред него се разкриваше окъпаният от зеленикава светлина рибен свят. Той разтвори обятия, остави ръцете си да се поклащат под главата му и остана да се движи с вълните. Той изчакваше да умре.

Ала това бе измама. Както винаги, измама. Той искаше да заспи, да престане да съществува, само че това не бе му позволено. Дори и сега, под водата, с палуби, над които вече не трополяха нозе и не отекваха заповеди, а трюмовете му бяха изпълнени единствено с морска вода и тишина, покоят му убягваше. Имаше скука, но не и покой. Сребристите рибни пасажи го отбягваха. Те се насочваха към него като морски ята и рязко изменяха посока, във все същата формация, усетили нечистото магическо дърво, изграждащо скелета му. Той се движеше сам сред свят на приглушени звуци и неясни цветове. Без да диша. Без да спи.

Тогава се появиха змиите.

Те бяха привлечени към него, поне така му се струваше, едновременно отвратени и удивени от него. Те му се присмиваха, вираха се в него, щракаха със зъбести челюсти досами лицето и ръцете му. Той се опитваше да ги изблъска, но те се струпваха около него, търпяха сипещите се удари на юмруците му и показваха, че за тях силата му по нищо не се отличава от немощния плясък на рибешка опашка. Те го обсъждаха помежду си — подземно тръбене, което той почти разбираше. Именно това беше най-ужасяващото, че той почти ги разбираше. Те се вглеждаха дълбоко в очите му, те обгръщаха корпуса му в гъвкавите си обятия, стискаха го по начин, който беше едновременно заплашителен и напомнящ на... нещо. Нещо, което оставаше неизменно вклинено в крайчеца на спомените му — разбиране, което бе прекалено ужасяващо, за да бъде осъзнато. Те го

стискаха и го издърпваха надолу, все по-дълбоко и по-дълбоко; а товарът, все още пленен в утробата му, го разкъсваше в напора си да се окаже свободен. През цялото това време те се бяха извивали гневно, може би в очакване, че гневът им ще го накара да разбере.

— Парагон?

Той се събуди с трепване; образите на съня отстъпиха пред съзнание, обгърнато в мрак. Той опита да отвори очи. Дори след всички тези години той не бе привикнал със слепотата си, а се опитваше да погледне, за да види кой го призовава. Смутено той раздвижи ръце и ги скръсти върху белязаната си гръд, за да прикрие срама ѝ. Струваше му се, че е чувал този глас и преди.

— Да? — предпазливо отвърна той.

— Аз съм, Алтея.

— Баща ти много ще се сърди, ако разбере, че си идвала. Той ще ти се кара.

— Това беше много отдавна, Парагон. Тогава бях още малка. Идвала съм и друг път. Не си ли спомняш?

— Може би. Ти не идваше често. Онова, което си спомням най-ясно, е как баща ти крещи към нас, когато те намери тук. Той ме нарече *проклета сбирщина отломки и най-лошият късмет, който човек може да си навлече*.

Гласът ѝ звучеше почти засрамено, когато тя отвърна:

— Аз също си спомням това ясно.

— Надали със същата яснота като мен. Но пък ти имаш още много спомени, от които да избираш. — С недоволен тон корабът додаде: — Когато си застинал на брега, не можеш да събереш много спомени.

— Сигурна съм, че преди си преживявал множество приключения.

— Вероятно. Би било хубаво, ако можех да си спомня някое от тях.

Той я чу да се приближава. Сега гласът ѝ долиташе от друго място, явно тя бе седнала върху някоя от скалите.

— Преди ти ми говореше за нещата, които си спомняш. Всякакви истории ми разказваше, когато бях малка.

— Най-вероятно по-голямата част от тях са били лъжи. Не си спомням. А може би тогава съм си спомнял, но вече не помня. Струва

ми се, че ставам по-смътен. Брашън смята, че може да е заради липсата на корабния дневник. Той казва, че вече не си спомням толкова неща от миналото си, колкото преди.

— Брашън? — В тона ѝ изникна изненада.

— Един друг приятел — небрежно отвърна Парагон. Приятно му беше да я шокира с новината, че той си има още един приятел. Понякога го дразнеше очакването на посетителите му, че той трябва да им се радва по такъв начин. Това наистина беше така, но пък те не биваше да се държат толкова уверено и да загатват, че една отломка като него не може да се сприятелява с други.

След миг Алтея каза:

— Аз също го познавам. Той служеше на борда на татковия кораб.

— Сещам се... Вивачия. Как е тя? Съживи ли се вече?

— Да. В интерес на истината преди два дни.

— В такъв случай присъствието ти ме изненадва. Мислех, че би предпочела да стоиш при собствения си кораб.

Той вече бе научил за всичко ставащо от Брашън, но му доставяше някакво удоволствие да принуждава Алтея да разказва.

— Вероятно бих, стига да можех — неохотно призна девойката.

— Тя много ми липсва. Точно сега много се нуждае от нея.

Честността ѝ изненада Парагон. Той бе привикнал да гледа на хората като на мъчители. Те можеха да се придвижват свободно и да умрат във всеки един момент, стига да поискат. За него беше трудно да приеме, че тя може да изпитва толкова дълбока мъка, каквато загатваше гласа ѝ. За момент някъде в лабиринтите на паметта му тъгуващо за дома момче започна да риде в койката си. Парагон побърза да се върне в настоящето.

— Разкажи ми повече — обърна се той към Алтея. В действителност корабът не проявяваше чак такъв интерес към неволите ѝ, но този разговор щеше да му позволи поне за малко да забрави своите.

Съгласието ѝ го изненада. Тя говори дълго и за всичко, от предателството на Кайл Хейвън до нейния неподобаващ начин на скърбене. Под съпровода на гласа ѝ Парагон усещаше как топлината на деня се оттегля и бива заменяна от нощния хлад. В един момент младата жена се надигна от скалата си и приседна с гръб към корпуса

му. Той подозираше, че тя го е сторила заради топлината, насъбрана през деня от костите му. Близостта на тялото ѝ донесе по-силно разбиране на думи и чувства. Почти като между сродници. Дали тя осъзнаваше, че слива разбирането си с него? По-скоро не, грубо си каза той. Най-вероятно той ѝ напомняше за Вивачия и затова тя реагираше по такъв начин. Това беше всичко. Не ставаше дума за нещо, специално предназначено за него.

Никога нищо не беше специално предназначено за него.

Парагон си наложи да запомни това. По тази причина той можа да остане спокоен, когато тя наруши проточилото се от известно време мълчание с въпроса:

— Нямам къде да нощувам тази нощ. Може ли да преспя на борда?

— Имай предвид, че миризмата няма да е особено приятна — предупреди я той. — Корпусът ми все още е достатъчно здрав. Но от водите на бурите не мога да се пазя, а пясъкът и пясъчните въшки се провират навсякъде.

— Моля те, Парагон. Свикнала съм да живея на кораб. Убедена съм, че ще мога да си намеря някое сухо ъгълче.

— Така да бъде — отстъпи той и се подсмихна. — Стига да нямаш нищо против да съжителстваш с Брашън. Той идва да спи тук всяка нощ.

— Така ли? — Тя звучеше сепнато.

— Той ми идва на гости почти при всяко завръщане. Винаги е все същото — първата нощ пристига, защото е късно, той е пиан и не иска да плаща нощувка само за няколко часа, а тук се чувства сигурен. Винаги говори как щял да започне да спестява заплатата си и да харчи само по малко, за да може да натрупа достатъчно и един ден да направи нещо от себе си. — Парагон замълча и се наслади на шокираното ѝ мълчание. — Той никога не прави това, разбира се. Всяка нощ пристига със залитане и поолекнали джобове, докато не похарчи всичко. А когато парите му свършат, той изчезва да служи на който кораб го приеме. И така до следващото отплаване.

— Парагон — меко го поправи Алтея, — Брашън работеше за Вивачия от години. Струва ми се, че той винаги оставаше да спи на борда, когато спуснехме котва в пристанището.

— Да, но аз говоря за времето преди това. И за времето сега. — Неволно, той изрече следващата си мисъл гласно. — Времето се слива и заплита, когато си сляп и сам.

— Сигурно е така. — Тя отпусна глава върху корпуса му и въздъхна дълбоко. — Аз ще вървя да си намеря местенце, преди да се е стъмнило съвсем.

— Преди да се е стъмнило съвсем — бавно повтори Парагон. — Значи още не се е свечерило...

— Не е. Ти знаеш колко са дълги летните дни. Но вътре сигурно е съвсем мрачно, така че не се плаши, ако се спъна в нещо. — Тя помълча неловко и се изправи. Тъй като той лежеше сред пясъка, девойката лесно можеше да достигне ръката му. Алтея я помилва и стисна. — Лека нощ, Парагон. Благодаря ти, че ме приюти.

— Лека нощ — повтори той. — Брашън спи в капитанската каюта.

— Ще го имам предвид. Благодаря ти.

Тя неловко се покатери на борда. Парагон чу шумолене на плат. Дрехата ѝ затрудняваше напредването сред наклонената палуба и към трюма. Като малка тя бе по-гъвкава. Едно лято бе идвала да го посещава почти всеки ден. Нейният дом се намирал някъде сред хълма над него; тя разказваше за гора, която обграждала дома ѝ, и за спускане сред скалите. Онова лято Алтея го бе опознала добре и бе играла всякакви игри в него и около него — бе се преструвала, че той е неин кораб, а тя е капитан. Докато баща ѝ не бе научил за това. Един ден той я бе проследил и когато бе открил, че тя действително разговаря с прокълнатия кораб, мъжът бе крещял и грубо бе отвел дъщеря си. Дълго време подир това тя не се бе появявала повече. Когато все пак започна да идва отново, посещенията ѝ бяха кратки, рано сутрин или привечер. Но в течението на онова лято тя го бе опознала добре.

Изглежда Алтея си спомняше нещо от него, защото напредваше целенасочено във вътрешността му, докато не достигна мястото в кърмата, където моряците бяха окачвали хамаците си. Бе странно, че присъствието ѝ съживява подобни спомени. Например Креншоу: той бе имал червена коса и винаги се бе оплаквал от храната. Той бе умрял точно там; брадвата, сложила край на живота му, бе оставила белег в дъските, а кръвта му ги бе напоила...

Тя се притисна към една стена. Тази нощ щеше да ѝ бъде студено. Корпусът му бе здрав, но влагата пак намираще начин да се просмуче във вътрешността. Той усещаше как тя се притиска към него, дребна и напрегната. Очите ѝ най-вероятно бяха отворени, загледани в мрака.

Времето минаваше — може би беше изминала минута, може би по-голямата част от нощта: бе трудно да се каже. Във всеки случай след този неопределен период се появи Брашън. Парагон разпознаваше крачката му и начина, по който морякът си говореше сам, когато е пил. Тази нощ гласът му бе помръкнал от тревога и Парагон прецени, че парите на моряка са на свършване. Утре Брашън щеше да кори глупостта си, а подир това щеше да отиде и похарчи последните си монети. След което щеше да му се наложи отново да излиза в открито море.

Той почти щеше да липсва на Парагон. Интересно и вълнуващо беше да си имаш компания. Но освен това беше скучно и смущаващо. Брашън и Алтея го караха да си мисли за неща, които бе по-добре да остават в забрава.

— Парагон — поздрави Брашън при приближаването си. — Искам разрешение да се кача на борда.

— Имаш го. Освен това ще си имаш и компания: Алтея Вестрит е тук.

Последва тишина. Парагон почти можеше да усети вперения в него поглед.

— Мен ли търси? — завалено попита Брашън.

— Не. Мен. — Предоставянето на този отговор достави огромно удоволствие на Парагон. — Близките ѝ са я прогонили и тя няма къде другаде да отиде, затова е дошла при мен.

Ново мълчание.

— Това не ме изненадва. Колкото по-бързо тя се откаже и се върне у дома, толкова по-добре за нея. Макар да ми се струва, че ще е нужно известно време, преди тя да осъзнае това. — Брашън се прозина великански. — Алтея знае ли, че аз също живея тук?

Предпазлив въпрос, който молеше за отрицание.

— Разбира се — веднага отвърна Парагон. — Казах ѝ, че ти си заел капитанската каюта и че тя ще трябва да си намери друго място.

— Добре си сторил. Браво на теб... От мен лека нощ, едва се държа на крака.

— Лека нощ, Брашън, и приятни сънища.

Няколко мига по-късно Брашън се оттегляше в капитанската каюта. Малко след това Парагон почувства как Алтея се раздвижва. Тя се опитваше да го прави безшумно, само че нищо, случващо се на борда, не можеше да остане скрито за сетивата му. Пред вратата на помещението в юта тя поспря и съвсем тихо почука на вратата.

— Брашън? — предпазливо попита тя.

— Какво има? — веднага отвърна той. Брашън не спеше, дори не бе започнал да се унася. Дали бе изчаквал? Откъде би могъл да знае, че тя ще дойде при него?

Алтея бавно си пое дъх.

— Може ли да говоря с теб?

— Нима бих могъл да ти попреча? — тросна се той. Явно това беше познат отговор, защото Алтея не се впечатли. Тя отпусна ръка върху дръжката на вратата, но размисли и вместо това приведе глава близо до преградата.

— Имаш ли свещ или фенер?

— Не. За това ли искаше да говорим?

Тонът му ставаше по-остър.

— Не. Просто предпочитам да виждам събеседника си.

— Защо? Ти знаеш как изглеждам.

— Пиян си непоносим.

— При мен поне е докато съм пиян. А ти си непоносима през цялото време.

В гласа на Алтея вече се долавяше отчетливо раздражение:

— Дори не зная защо изобщо се опитвам да разговарям с теб.

— Ставаме двама — тихо додаде Брашън, по-скоро за себе си. Парагон неочаквано се зачуди дали двамата осъзнаваха, че той усеща всяка тяхна дума и всяко движение. Дали те осъзнаваха присъствието му, или смятаха, че са сами? Във всеки случай Брашън създаваше впечатлението за предпазливост.

Алтея въздъхна тежко и опря чело върху вратата.

— Няма с кого друг да разговарям. А наистина имам нужда... Виж, може ли да вляза? Не искам да говоря през вратата.

— Не е заключено — неохотно отвърна мъжът. Той не се надигна от хамака.

Алтея бутна вратата и колебливо остана на прага за момент, преди да прекрачи вътре. Тя напредваше успоредно на стената, която ѝ служеше и за опора срещу наклона на палубата.

— Къде си?

— Ей тук. В един хамак. Най-добре седни, преди да си паднала.

Това изчерпваше учтивостта му. Алтея се настани на пода, опря стъпала срещу наклона и се облегна на една стена.

— Брашън, целият ми живот се разпадна за два дена. Не зная какво да правя.

— Прибери се у дома — посъветва я той без състрадание. — Сама знаеш, че в един момент ще ти се наложи. Колкото по-дълго го отлагаш, толкова по-мъчително ще бъде завръщането. Стори го сега.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Ти би трябвало да ме разбереш. Нали ти не си се прибрал у дома.

Брашън се изсмя горчиво.

— Сигурна ли си? Нищо подобно, опитах. Те просто ме изхвърлиха отново, защото бях чакал прекалено дълго. Тъкмо можеш да бъдеш сигурна, че съветът ми е добър. Прибери се у дома, докато още имаш възможност; докато малко пълзене и смирение ще ти осигурят покрив над главата и паница с храна. Чакаш ли прекалено дълго, те ще привикнат към живота без семейната черна овца и няма да те приберат, както и да им се молиш впоследствие.

Дълго време Алтея мълча, преди най-сетне да попита:

— Това ли е станало с теб?

— О, не, аз просто си измислям, за да ни е весело — остро отвърна Брашън.

— Съжалявам за това, което е трябвало да преживееш — отвърна тя след ново мълчание. — Само че аз не мога да се върна. Не и докато Кайл още е в града. А след като замине, евентуалното ми посещение до дома ще бъде само за да си прибера нещата.

Брашън се намести в хамака си.

— Дрехите и дрънкулките? Скъпоценните съкровища от детството ти? Любимата възглавничка?

— И бижутата си. Ако ми се наложи, винаги бих могла да ги продам.

Брашън се отпусна тежко.

— Защо ще си правиш труда? Само ще откриеш, че не можеш да разнасяш всички тези боклуци със себе си. А що се отнася до бижутата, защо просто не си представиш, че вече си ги взела, разпродала си ги мъчително, парите вече ги няма и сега ти предстои да заживеееш собствен живот? Това ще ти спести време; тъкмо и родовите скъпоценности ще останат в семейството ти. Стига Кайл да не е сложил ръка върху тях.

Мълчанието, последвало тези му горчиви думи, бе по-мрачно и от тъмнината, в която Парагон се взираше.

Отговорът на Алтея съдържаше решителност:

— Зная, че си прав. Трябва да действам, а не просто да чакам нещо да се случи. Трябва да си намеря работа. А единствената работа, за която зная нещо, е мореплаването. То е и единственият начин да се върна обратно на борда на Вивачия. Само че никой няма да ме наеме с такива дрехи...

Другият изсумтя презрително.

— Приеми го, Алтея. Никой няма да те наеме, без значение как си облечена. Прекалено много неща са в твой ущърб. Ти си жена, ти си дъщеря на Ефрън Вестрит, а Кайл Хейвън не би поддържал особено добри отношения с евентуалния ти работодател.

— Защо роднинската ми връзка с Ефрън Вестрит да е черна точка? — тихо попита Алтея. — Баща ми беше добър човек.

— Така е. Той действително беше велик човек. — За момент тонът на Брашън омекна. — Но ти би трябвало да си научила, че не е лесно да престанеш да бъдеш дъщерята на Търговец. Или негов син. Погледнати отвън, Търговците в Бингтаун приличат на единен, неразделен съюз. На цялост. Но ние с теб сме част от него и познаваме вътрешните му взаимоотношения. И ето как стоят нещата в действителност. Ти си член на семейство Вестрит. Тъй. Има семейства, които търгуват с теб и извличат печалба, други семейства, които се конкурират с теб, и трети семейства, които са съюзени с онези, които се конкурират с теб... не точно врагове, не и в най-резкия смисъл на думата. Но когато ти тръгнеш да си търсиш работа, ще се сблъскаш с нещо, което се случи и с мен. *Брашън Трел, казваш? Ти си синът на Келф Трел, нали, момче? Защо не работиш за семейството си? Отделил си се? В такъв случай аз не искам да си навличам*

недоволството на баща ти, като те наема. Всъщност, никой няма да ти каже това открито. Те просто ще те погледнат и ще ти кажат да дойдеш след четири дни. Само че в уречения срок тях няма да ги има. А онези, които не се спогаждат със семейството ти, те също няма да искат да те наемат, защото им доставя удоволствие да те гледат как се гърчиш.

Брашъновите думи бяха ставали все по-тихи и по-бавни. Парагон реши, че морякът се унася. Най-вероятно бе забравил присъствието на посетителката си. Брашън често обичаше да изрежда несправедливостите, извършени насреща му. Той не щадеше и себе си с обвинения.

— Тогава как си оцелял? — със страх попита Алтея.

— Отидох на място, където името ми не беше от значение. Първият кораб, на който постъпих, беше калсидски. Тях не ги интересувахе кой съм, стига да работех усилено срещу малка заплата. Най-жестоките негодници, с които съм служил. Никаква милост към едно хлапе. Напуснах кораба още в първото пристанище, което стигнахме. Отплавах същия ден на друг кораб. Не кой знае колко по-добър, но все пак по-добър. Тогава...

Гласът на Брашън затихна. За момент Парагон реши, че морякът е заспал. Алтея се раздвижи, за да си намери по-удобно място върху наклонените дъски.

— Когато се върнах в Бингтаун, вече бях натрупал опит. Само че отново се повтори старата песен. Момчето на Трел, синът на Трел... Аз смятах, че съм успял да постигна нещо. Дори отидох при баща си и се опитах да загладя нещата. Но той, задникът, не остана впечатлен от постиженията ми... Затова аз започнах да обхождам всички кораби в пристанището. Всички. Пак се започна старата песен. Никой не искаше да наеме сина на Келф Трел. И така докато не достигнах *Вивачия*. На борда ѝ бях спуснал кърпата си ниско над веждите и се взирах в палубата, за да не ме познаят. Попитах за честна работа за честен моряк. И баща ти каза, че ще ме изпробва. Каза, че имал нужда от честен моряк. Имаше нещо в начина, по който го каза... бях сигурен, че той не ме е разпознал; бях сигурен, че той ще ме прогони, ако му кажа името си. И въпреки това му го казах. Не исках да лъжа такъв човек. *Аз съм Брашън Трел, синът на Келф Трел, рекох.* А той

отвърна: *Това няма да удължи или скъси вахтата ти и с минута, моряко.* И наистина беше така.

— Калсидците не наемат жени — глухо каза Алтея. Дали тя бе слушала разказа на Брашън, или мълчанието ѝ в действителност бе прикривало собствените ѝ мисли?

— Така е. Те смятат, че жените на борда привличат змии. Заради кръвта на месечното течение. Много моряци вярват в това, не само онези от Калсид.

— Ама че глупост — отвратено възкликна тя.

— Много от моряците са глупаци. Виж нас. — Брашън се засмя на шегата си, само че остана да се смее сам.

— В Бингтаун се срещат жени на такава служба. Все някой ще ме наеме.

— Може би, но не за онова, което очакваш — грубо каза той. — Наистина има жени на такава служба, но повечето от онези, които виждаш на пристанището, работят на семейните си кораби, където бащите и братята им са готови да ги защитят във всеки един момент. Цаниш ли се сама на борда на някой кораб, по-добре си избери отрано някой от екипажа. Ако имаш късмет, избраникът ти ще се окаже достатъчно ревнив, за да те пази от другите. Ако ли не, той ще е натрупал добра печалба от допълнителната си дейност като сводник още преди първото пристанище. А ти не би могла да се надяваш на помощ от страна на капитана и помощниците му — в повечето такива случаи те си затварят очите, за да не дразнят излишно екипажа. И това е при положение, че самите те не се поинтересуват от услугите ти. — Той помълча и добави сопнато. — На теб самата това ти е добре известно. Не е възможно да си отраснала сред моряци и да не го знаеш. Защо изобщо включваш този вариант?

Обгърна я гняв. Тя искаше да изкрещи, че не вярва в това. Или да попита защо мъжете трябва да бъдат подобни прасета. Но тя го вярваше. И знаеше, че Брашън не би могъл да отговори на въпроса ѝ, също като нея самата. Мракът между тях се изпълни с мълчание. В един момент дори гневът ѝ попи в тази празнота.

— Тогава какво да направя? — промълви тя. На Парагон се струваше, че тя е изрекла тези думи по-скоро на себе си, но въпреки това морякът отговори.

— Открий начин да се преродиш като момче. За предпочитане извън рода Вестрит. — Той се намести в хамака и бавно си пое дъх, издишан под формата на прохъркване.

Алтея въздъхна откъм ъгъла си. Тя отпусна глава върху дървената преграда и притихна.

Робският кораб се очертаваше като тъмен силует на фона на нощното небе. Силует, който не осъзнаваше, че е преследван. По мачтите му личаха множество платна, само че Кенит не съзираше катерещи се сред тях моряци, които да издадат припряност. Нощта бе идеална, с лек и равномерен ветреца над морето, който бе усмирил вълните.

— Ще го настигнем призори — тихо се обърна той към Соркор.

— Тъй вярно — прошепна помощникът. Неговият глас съдържаше далеч по-голямо вълнение.

През рамо заместник-капитанът нареди на щурмана:

— Стой близо до брега. Притискай се към него. Не искам корабът да се очертава наред водата, ако техните наблюдатели погледнат насам. — Подир това Соркор се обърна към един от юнгите. — Върви долу и се увери, че всички са разбрали. Никаква шумотевица; никой да не трепва без заповед. И никакви светлини. Хайде, бягай. И тихо.

— Следват го две змии — отбеляза Кенит.

— Заради мъртвите роби, които биват изхвърляни зад борда — жлъчно каза Соркор. — И онези, които са прекалено болни, за да си заслужават грижите. Те също политат към водата.

— Ами ако змиите решат да ни нападнат по време на битка? — попита Кенит. — Тогава какво?

— Няма — увери го заместникът му. — Змиите се учат бързо. Те ще ни оставят да се избиваме едни други, защото знаят, че всички мъртъвци ще останат за тях, без самите те да са рискували и едничка люспа.

— А след битката?

Соркор се усмихна жестоко.

— Ако ние спечелим, змиите ще са се натъпкали до такава степен с екипажа на робския кораб, че няма да могат да ни последват.

А ако изгубим — Помощникът сви рамене. — Тогава ще ни е все едно.

Кенит кисело се облегна на парапета. По-рано същия ден те бяха забелязали *Златен звън*, огромен и тлъст жив кораб с почти тумбест вид. Пиратите бяха разполагали с предимството на изненадата: Кенит бе накарал хората си да издигнат и последното късче платно. И въпреки това живият кораб се бе стрелнал като движен от собствен вятър. Соркор бе стоял до капитана си, мълчалив свидетел на удивлението му, преминало в остър гняв. Когато *Златен звън* бе заобиколил Заобления остров, за да улови тамошното благоприятно течение и да се стопи отвъд хоризонта, Соркор бе дръзнал да отбележи:

— Мъртвото дърво няма шанс срещу магическо. Самите вълни правят път на живия корпус.

— Върви по дяволите — бе просъскал Кенит.

— Най-вероятно тъй ще бъде, сър — невъзмутимо бе отвърнал Соркор. Вероятно той отдавна се бе оглеждал за дирите на робски кораб.

А може би срещата с този съд бе дело на адски късмет. Той представляваше типичен калсидски робски кораб, с дълбок и широк корпус, за да побира колкото се може повече плът за продан. До този момент Кенит никога не беше виждал Соркор тъй отдаден на преследване; тъй изчерпателен. Самите ветрове изглежда се бяха обърнали в негова полза. Още преди зазоряване той започна да подготвя *Мариета* за битка. Балистите вече бяха заредени с тежки вериги, които да оплетат вражеските въжета, а също и абордажни куки. Последното бе нова идея на Соркор, към която Кенит се отнасяше със скептицизъм.

— Ще поведете ли екипажа, сър? — попита го помощникът. Дежурните на борда на робския кораб вече вдигаха тревога.

— Възнамерявам да оставя тази чест на теб — сухо отвърна Кенит и остана облегнат на перилата. Също като преследването, той щеше да остави и сражението изцяло в ръцете на Соркор.

А заместникът му не изглеждаше смутен от тази липса на ентузиазъм. Той скочи и енергично започна да издава нареждания към моряците на палубата. Бързината, с която те се отзоваха, издаваше нетърпението им. Много скоро допълнителните платна вече се издуваха от нощния вятър. Кенит също бе доволен от попътния вятър,

макар и по друга причина — тъй миризмата на робския кораб не идваше към тях.

Капитанът наблюдаваше преследването почти безучастно. В отчаяното си намерение да избяга робският кораб вдигаше още платна; множество моряци чернееха като мравки по въжетата. Соркор веднага нареди на хората си да стрелят с балистата. Кенит смяташе, че в случая помощникът му прибързва. Две масивни топки, свързани с бодлива и остра верига, прелетяха във въздуха и се врязаха в платната и въжетата на вражеския кораб. Тежестите разкъсваха, омотаваха и повличаха със себе си. Шестима моряци полетяха заедно с веригата, за да приключат полета си върху палубата или сред вълните. Писъците им още не бяха заглъхнали, а Соркор вече изстрелваше втора верига с тежести. Този изстрел причини по-малко щети, но ефектът вече бе постигнат: стреснатият екипаж на робския кораб бе прекалено зает да се оглежда за нови снаряди, вместо да се грижи ефективно за платната. Падналите въжета и платна също затрудняваха работата и запълваха палубата. Върху палубите на робския кораб бе настъпила пълна паника по времето, когато Соркор нареди да бъдат изстреляни абордажните куки.

Със същото безучастие Кенит наблюдаваше как безпомощната жертва бива обвързвана. Сред лъчите на зазоряването Соркор и хората му започнаха да прескачат между съдовете, като надаваха нетърпеливи викове. Самият Кенит повдигна ръкав пред лицето си, за да не вдишва от смрадта на робския кораб. Той, заедно с минимален екипаж, остана на борда на *Мариета*. Онези, които бяха останали с него, видимо копнееха да вземат участие в нападението, но пък някой трябваше да остане и да се готви да отблъсне контранападение или да пререже абордажните въжета, ако нещата се объркат.

И Кенит остана зрител на клането. Робският кораб не бе очаквал нападение от пирати — товари като техните рядко представляваха интерес за морските разбойници. Повечето пирати, включително и Кенит, предпочитаха ценни, дълготрайни стоки, по възможност непретенциозни към условията на пренасяне. Окованите роби в трюма представляваха единствения товар, който този кораб пренасяше. Дори и ако пиратите бяха възнамерявали да се нагърбят с тежкото пътуване до Калсид, за да ги предадат, пренасянето на подобен товар изискваше бдително око и здрав стомах. Този *добитък* трябваше да бъде пазен, хранен и поне отчасти почистван. Кенит предполагаше, че самият

кораб би имал известна стойност, макар че настоящата воня бе отвратителна.

Моряците на робския кораб разполагаха единствено с онези оръжия, с които да поддържат дисциплината сред товара си. Те дори бяха изгубили представа как да се бият с въоръжен и здрав противник; изглежда, смяташе Кенит, това бе следствие от привикването им да бият и удрят единствено оковани люде.

По-рано той се бе опитал да убеди Соркор, че екипажът и корабът могат да бъдат продадени за откуп, дори и без товар. Но Соркор категорично се бе обявил против тази идея.

— Убиваме екипажа, освобождаваме товара и продаваме кораба. Но не обратно на други търговци на роби — важно заяви той.

Кенит започваше да съжاليا, че е позволил на помощника си да се смята за негов равен. Соркор ставаше прекалено настоятелен и дори не осъзнаваше в каква степен подобно поведение изнервя неговия капитан. Кенит присви очи, размишляващ. Екипажът изглеждаше изключително доволен от идеалистичните тиради на Соркор. Самият той се съмняваше, че останалите моряци споделят въздигнатите му идеи за отстраняване на робството. По-скоро те се наслаждаваха на идеята за необузвано клане. Точно в момента двама от хората му повдигаха жив човек и го захвърляха през борда, право в изчакващата паст на една змия. Кенит бавно кимна. Именно това животинско клане желяеха те. Изглежда той бе проявявал прекалена строгост в стремежа си да държи хората си изкъсо — нещо, наложително при присъствието на тъй доходоносните живи заложенници за откуп. Капитанът си отбеляза това. Ето че от всекиго можеше да научи нещо, включително и от Соркор. Всички кучета понякога трябва да бъдат пускани да потичат. В никакъв случай екипажът не биваше да придобива впечатлението, че Соркор е единственият, който може да им предложи подобни облаги.

Той бързо се отегчи от клането. Екипажът на робския кораб не можеше да се мери с неговите хора. В отбраната му не съществуваше никаква организация: просто група хора, които се опитваха да не умрат, ала се проваляха в усилията си. Пълчицето, пресрещнало нападателите, бързо се бе стопило до откъслечни групички, обградени от немилостив враг. Краят бе предвидим; отсъстваше каквото и да било напрежение. И Кенит се извърна. Тази монотонност по-скоро го

отегчаваше, отколкото да го отвращава. Писъците, бликващата кръв, напразната съпротива и безсмислените молби: всичко това той бе виждал и преди. Далеч по-интригуващо беше да наблюдава двете змии.

Интересно дали те бяха следвали робския кораб от известно време; може би дори го имаха за своего рода другар, предоставящ им лесна плячка. Змиите се бяха оттеглили при нападението на *Мариета*, най-вероятно сепнати от раздвижването. Но когато звуците от битката и крясъците на умиращите се разнесоха, чудовищата бързо се върнаха обратно. Те обикаляха около двата кораба като кучета край трапеза и се надпреварваха за най-вкусните зальци. До този момент Кенит не бе имал възможност да наблюдава змии толкова дълго и от толкова близо. Тези двете изглеждаха напълно безстрашни. По-голямата имаше алено-оранжево тяло. Когато тя надигаше глава от водата и разтворише паст, редица шипове настръхваха около шията и главата, досущ като лъвска грива. Шиповете потрепваха сами и напомняха на Кенит за пипалцата на актиния или медуза. Кенит бе сигурен, че тези израстъци съдържат някаква отрова. Когато по-малката, тюркоазена змия се обвиваше около по-едрата, тя отбягваше да докосва тази част.

По-малката змия компенсираше размера си с агресивност. Тя дръзваше да се приближава много по-близо до борда и да се изправя досами перилата, отваряйки паст, в която се криеха редици остри зъби. Веднъж тя издиша облак отровна слюнка, обгърнал двама противници, които рухнаха на палубата и преустановиха сражението си, за да започнат да се борят за глътка въздух. Скоро и двамата застинаха, а ядосаната змия се стовари обратно в морето, разгневена, че плячката ѝ е останала на борда. Кенит реши, че тази змия е по-млада и още неопитна.

По-голямата змия изглеждаше по-замислена. Тя се задоволяваше да се задържа редом с робския кораб и да очаква хора, понесли трупове, да се приближат до перилата. Тогава тя разтваряше паст, за да улови хвърленото, без значение живо или мрято се. Налапаното тяло не биваше сдъвквано — зъбите изглеждаха по-подходящи за разкъсване. А тези хапки не се нуждаеха от подобна обработка. Змията просто отмяташе глава назад и разгръщаше челюсти далеч по-широко, отколкото Кенит бе смятал за възможно. Тогава тялото изчезваше с все ботушите; а капитанът можеше да проследи напредъка му по

свиването и разпускането на люспестото гърло. Едновременно вледеняваща и удивителна гледка.

Хората му споделяха неговото удивление: когато битката приключи и оставаха единствено тела и пленници за разчистване, те отнесоха въпросните змийски хапки до кърмовата палуба и започнаха да се редуват да хранят чудовищата. Някои от вързаните пленници ридаеха и крещяха, само че молбите им оставаха заглушени от одобрителния рев на екипажа. Много скоро това се превърна в игра, целта в която беше хапката да бъде подхвърлена по такъв начин, че и двете змии да се надпреварват за нея. Моряците, останали на борда на *Мариета*, се чувстваха онеправдани заради невъзможността си да вземат участие в това развлечение — макар да продължаваха да изпълняват задълженията си, те често поглеждаха към другарите си на другия кораб. Междувременно змиите бяха започнали да се насищат; те вече не бяха толкова агресивни и бяха склонни да се редуват послушно.

Последните пленници политаха зад борда, когато робите започнаха да изникват на палубата. Те крачеха несигурно, кашляха и присвиваха очи на утринната светлина. Морският вятър заплашваше да отвее дрипите от костеливите им тела.

С отварянето на нови люкове вонята от трюма побърза да избяга. Кенит настръхна при вида на излизащите от тях люде. Заразата винаги го бе отвращавала; той побърза да изпрати човек при Соркор и да му каже, че е време корабите да се разделят. Капитанът искаше да остави разстояние между *Мариета* и гниещата черупка.

Пратеникът се завтече веднага, нетърпелив да огледа пленения кораб. От своя страна Кенит напусна кърмата и слезе в каютата си, където запали ароматни свещи, та да се отърве от смрадта.

След няма и минута Соркор вече чукаше на вратата му.

— Влез — остро го покани Кенит.

Едрият помощник прекрачи прага, с почервенели ръце и блеснали очи.

— Пълна победа — задъхано съобщи той. — Пълна. Корабът е наш, сър. Също както над триста и петдесет мъже, жени и деца, освободени от пленническите трюмове.

— Някакъв друг товар, който да си струва? — сухо попита капитанът, когато другият поспря, за да си поеме дъх.

Соркор се усмихна широко.

— Капитанът им се оказва ценител на скъпия гардероб, сър. Само че той беше доста тлъст, а и с чудати предпочитания към цветовете.

— В такъв случай ти би могъл да се възползваш от гардероба му. — Хладината в Кенитовия тон сепна Соркор. — Ако си приключил с приключението си, най-добре би било да оставим малък екипаж на борда на пленения кораб, който да отведе *плячката* до някое пристанище. Тази черупка е единственото, с което разполагаме от цяла нощ труд. Колко хора си изгубил?

— Двама, сър, и трима леко насечени.

Въпросът не се бе харесал на Соркор. Той наивно бе очаквал, че Кенит ще се присъедини към възторга му.

— Интересно още колцина ще изгубим заради заразата. Само от смрадта на човек му се сгърчват червата. А да не говорим какви болести я придружават.

— Хората, които спасихме, нямат никаква вина за това, капитане — сковано изтъкна Соркор.

— Нямам намерение да виня тях. Отговорна е нашата глупост. И така. Вече разполагаме с кораб, който бихме могли да продадем, но само след като сме се отървали от пътниците му и го почистим. — Той се усмихна предпазливо, задавайки най-важния въпрос. — Какво предлагаш да правим с онези клетници? Къде да ги свалим?

— Не можем просто да ги оставим на най-близкия бряг, сър. Това би било убийство. Половината от тях са болни, останалите са слаби. А ние не разполагаме с инструменти, които да им оставим. Нито с провизии, като изключим сухарите.

— Убийство — прекъсна го Кенит. — Ето една концепция, която ни е непозната. Макар че напоследък не съм хранил морски змии.

— Те си получиха заслуженото! — Соркор започваше да се дразни. — Дори нещо по-добро от онова, което заслужаваха, защото умряха бързо! — Той стовари юмрук върху дланта си, облещил очи.

Кенит тихо въздъхна.

— Соркор, аз не отричам това. Просто се опитвам да ти напомня, че двамата с теб сме пирати. Кръвожадни злосторници, които обхождат Вътрешния проход в търсене на кораби, които да нападнат и ограбят. Правим това в името на печалбите. Ние не сме болногледачки на роби,

половината от които вероятно заслужават настоящото си състояние. Също като онези, които ти хвърли на змиите. Ние не сме закрилници на онеправданите. Пирати, Соркор. Ние сме пирати.

— С вас имахме сделка — упорито напомни Соркор. — За всеки жив кораб по един робски. И вие се съгласихте.

— Да. Така беше. Надявах се, че след като си се сблъскал с една подобна *победа*, ти ще осъзнаеш колко е безсмислено. Виж сега, Соркор. Да кажем, че положим неоправданите усилия и отведем това корито до Заграба. Мислиш ли, че тамошните жители ще ни приветстват и ще се зарадват, че оставяме триста и петдесет полумъртви от глад, парцаливи и болни отрепки, които да плъзнат край домовете им под формата на просяци, курви и крадци? Мислиш ли, че тези роби, които *спасихме*, ще ти благодарят, задето си ги изоставил?

— Те са благодарни, сър, до един — заяви заместникът. — По мое време аз бих бил адски благодарен да бъда оставен на някой бряг, дори и без зальк хляб и каквато и да било дрипа, стига да съм свободен човек и да мога да дишам свеж въздух.

— Добре, така да бъде. — Кенит въздъхна шумно. — Щом сме започнали... Избери пристанище, Соркор, и ние ще ги отведем там. Ще искам само едно. По време на пътуването здравите от тях да започнат да почиват кораба. Бих искал да потеглим колкото се може по-скоро, докато онези змии са още сити. — Капитанът небрежно отмести поглед от Соркор. Той нямаше намерение да го остави да се къпе сред благодарността на освободените пленници. — Ти ще си ми нужен на борда на *Мариета*. Нека Рафо да поеме командването на другия кораб. Зачисли му хора.

— Слушам, сър — отвърна Соркор и с тежка крачка напусна каютата. Нищо не бе останало от възторжения човек, нахлул преди малко.

Той тихо затвори вратата след себе си.

Известно време капитанът остана загледан в нея, замислен. Със сегашната си постъпка той бе подложил на натиск лоялността на своя помощник. Развитие, накарало Кенит да поклати глава. Може би той сам си беше виновен. Той бе взел обикновен необразован моряк, подбран заради загатвания потенциал, и го бе издигнал до заместник-капитан. И му бе показал как да контролира хората. Мисленето, по необходимост, бе свързано с отговорността. Само че Соркор започваше

да мисли прекалено много. Скоро на Кенит щеше да се наложи да решава кое от двете е по-ценно за него: неговият първи помощник или контролът над кораба и екипажа. Той въздъхна тихо. В този занаят инструментите се захабяваха тъй бързо.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ПРЕХОДИ

Брашън се събуди с гурелясали очи и разтегнат мускул във врата. Утринната светлина се процеждаше през дебелия прозорци в края на каютата. Слаба, зеленикава заради водораслите върху стъклото, но все пак светлина. Достатъчна, за да му покаже настъпването на деня. И необходимостта от ставане.

Той спусна крака от хамака. Виновен. Чувстваше се виновен. Гузен. Защото бе прахосал всичките си пари, след като се бе зарекъл, че този път ще бъде по-разумен. Да, но това беше позната вина. А в настоящата имаше и някаква друга, по-остра добавка. А, да. Алтея. Девойката бе дошла тук миналата нощ, за да го помоли за съвет. А може би идването ѝ му се беше присънило. Във всеки случай той ѝ бе отвърнал с горчиви наставления, които не бяха съдържали никаква надежда. И никакво предложение за помощ от негова страна.

Морякът раздвижи рамене в опит да прогони тревогата. Той не ѝ дължеше нищо, нали така? Абсолютно нищо. Между двамата дори не бе съществувало приятелство. Брашън просто бе служил на борда на бащиния ѝ кораб, а тя бе присъствала като дъщерята на капитана. В такава ситуация място за приятелство нямаше. Що се отнася до стареца... да, Ефрън Вестрит бе проявил доверие към него във време, когато никой друг не бе пожелал да го стори. Само че той вече бе мъртъв. Толкоз.

И още нещо. Препоръките му може и да бяха придружени с жлъч, но бяха разумни. Ако Брашън можеше да се върне назад във времето, той не би спорил с баща си. Не, щеше да изтърпи безкрайните уроци, да се държи според традициите, да отбягва алкохола и киндина, да се ожени за посочената му девойка. И днес той, а не малкият му брат, щеше да е станал наследник на богатството на рода Трел.

Тази мисъл му напомни, че тъй като той не е наследник и са му останали само няколко монети, по-добре би било да съсредоточи мислите си върху себе си и своето положение, а не да се тревожи за Алтея. Девойката трябваше да се оправя сама. Да се прибере вкъщи.

Нищо повече. Какво беше най-лошото, което можеше да ѝ се случи? Близките ѝ щяха да ѝ намерят подходящ съпруг. Тя щеше да си живее в удобен дом с прислуга и вкусна храна, да носи скъпи дрехи, ушити специално за нея, и да посещава безкрайна поредица от приеми и салони — от онези социални събития, които изглеждаха тъй важни за Търговците от Бингтаун. Той тихо изсумтя. Да можеше подобна *злочастна* съдба да сполети и него самия... Брашън се почеса по гърдите и по брадата, прокара ръце през косата си и се надигна. Време беше да си намери работа. Време беше да се умие и да се отправи към пристанището.

— Добро утро — обърна се той към Парагон, докато заобикаляше кораба.

Заради наклонения корпус се създаваше впечатлението, че на фигурата на носа ѝ е неудобно. Дали действително беше така? Брашън не събра смелост да пита.

Парагон бе скръстил мускулестите си ръце пред голата си гърд и стоеше обърнат към водите, където другите кораби влизаха и напускаха пристанището.

— Добър ден — поправи го корабът.

— Същото — съгласи се Брашън. — И крайно време да посетя пристанището. Трябва да си потърся нова работа.

— Аз не мисля, че тя се е прибрала — каза Парагон. — Мисля, че ако тя се беше прибрала, щеше да поеме по стария си път, сред скалите и през гората. А вместо това след сбогуването си тя пое по плажа обратно към града.

— За Алтея ли говориш? — попита Брашън, стараец се да звучи безразлично.

Слепият кораб кимна.

— Тя се надигна още призори. — Думите почти звучаха като укор. — Птиците едва започваха да пеят, когато тя се размърда и излезе. Така или иначе тя почти не спа.

— Имала е много неща, над които да размишлява. Сутринта тя може да се е насочила към града, но съм готов да се обзаложа, че още преди края на седмицата ще се е прибрала. Къде другаде би могла да иде?

— Тук е единственото друго място — рече Парагон. — Значи днес ще си търсиш работа?

— Ако искам да ям, ще трябва да работя — потвърди морякът. — Затова отивам към пристанището. Мисля да се пробвам с ловните кораби, вместо при търговските. Чувал съм, че на борда на тези съдове човек можел да се издигне бързо. Освен това е лесно да бъдеш нает.

— Предимно защото много от моряците им умират — отбеляза корабът. — Така съм чувал, поне по времето, когато можех да чувам подобни слухове. Говори се, че те остават прекалено дълго в морето и претоварват корабите си. Това е причината да наемат повече хора от необходимото — не очакват, че всичките им моряци ще оцелеят.

— Аз също съм чувал подобни неща — неохотно призна Брашън. Той приклекна и седна на пясъка. — Но какво друго ми остава? Трябваше да послушам капитан Вестрит още в самото начало. За всичките тези години щях да съм спестил достатъчно пари. — Той издаде някакъв звук, който приличаше на смях, ала не съдържаше и капка веселие. — Ще ми се тогава някой да беше казал на мен да забравя глупавата си гордост и просто да си вървя у дома.

Парагон се вгледа в паметта си. Той смътно си спомняше съществуването на израз, който би представлявал идеален отговор...

— Ако желанията можеха да се сбъдват, никой нямаше да ходи пеш — заяви корабът и се усмихна, почти самодоволно. — Това е мисъл, за която не се бях присещал от много време.

— И забравена, тя си остава истина — изръмжа Брашън. — А на мен не ми остава друго, освен да ида на пристанището и да постъпя на някой от онези смрадливи ловни кораби. Там е повече касапльк, отколкото моряшки труд.

— Да, мръсна работа е — съгласи се Парагон. — На борда на някой честен Търговски съд човек се цапа с катран и подгизва от студена морска вода. Но на ловните кораби се цапаш с кръв, мас и карантии. Порежеш ли си пръста, ръката се инфектира и трябва да ти я отрежат. Ако изобщо оцелееш. Половината от времето за спане отива в отделяне на месото, ако корабът прибира и него. По-алчните собственици не осигуряват спални помещения, а карат моряците да се свиват редом със смрадливия товар.

— Колко окуражително — мрачно каза Брашън. — Но нима имам избор?

Парагон се засмя чудато.

— Как можеш да казваш подобно нещо? Ти притежаваш избора, който ми е отнет. Изборът, който всички хора приемат за даденост и така забравят за него.

— И кой ще да е този избор? — неспокойно попита морякът. В гласа на кораба бе започнала да се долавя налудна нотка. Налудният тон на момче, което дръзва да си представя.

— Престани. — Парагон изрече думата, задавен от желание. — Просто престани.

— Какво да престана?

— Престани да съществуващ. Ти си тъй крехко създание. С кожа, която е по-тънка от платно; с кости, по-крехки от която и да било рея. Във вътрешността си ти си пълен със солена влага, която чака да се излее и от най-малката цепнатина в кожата ти. За теб е толкова лесно да престанеш да съществуващ. Просто разкъсай кожата си и позволи на солената си кръв да се излее, позволи на морските създания да снемат плътта ти хапка по хапка, докато от теб не останат единствено шепа зеленикави кости, украсени със следи от зъбки. Тогава ти няма да мислиш и да чувстваш. Просто ще си престанал.

— Не искам да преставам — тихо каза Брашън. — Не и по такъв начин. Никой човек не иска да умира по такъв начин.

— Никой? — Парагон отново се изсмя, този път пискливо. — О, аз познавах неколцина, които искаха. И неколцина, които действително го сториха. Краят беше един и същ, без значение дали те го искаха.

— Едната има малък дефект.

— Сигурна съм, че грешите — с леден глас отвърна Алтея. — Те са сходни, с дълбоки тонове и са от най-високо качество. Обковът е от злато. — Тя се втренчи в бижутера. — Баща ми никога не ми е подарявал нещо, което да не притежава най-скъпа изработка.

Бижутерът леко раздвижи ръка, принуждавайки обиците да се преобърнат върху дланта му. Прикрепени към ушите на Алтея накитите бяха придавали незабележима изтънченост. Върху ръката му те изглеждаха дребни и простовати.

— Седемнадесет — предложи той.

— Трябват ми двадесет и три. — Тя се опита да прикрие облекчението си. На влизане се бе зарекла, че няма да продаде обиците

за по-малко от петнадесет. И въпреки това тя възнамеряваше да изстиска всяка възможна монета. Не ѝ беше лесно да се раздели с тези накити, а нещата за продан бяха малко.

Майсторът поклати глава.

— Деветнадесет. Повече не мога да ви дам.

— Бих приела... — поде Алтея, внимателно загледана в лицето му. Виждайки, че очите му проблясват, тя додаде: — Ако прибавите два златни обръча, с които да ги заместя.

Половин час по-късно тя напусна магазина. Две непретенциозни сребърни обици бяха заменили онези, които Ефрън ѝ бе подарил за тринадесетия ѝ рожден ден. Алтея се стараше да мисли за тях като за обикновена принадлежност. Тя все още разполагаше със спомена от връчването им. Докато пазеше него, същинските накити не бяха от значение. Те само биха ѝ донасяли допълнителни тревоги.

Странно беше колко неща бе приемала тя за даденост. Беше лесно да си купи памучен плат. Но освен това тя щеше да се нуждае от игла, конци и ръкавица. И ножици, с които да реже плата. Възнамеряваше да си ушие малка торбичка, в която да съхранява тези си принадлежности. Ако планът ѝ успееше, те щяха да се превърнат в първите принадлежности от новия ѝ живот.

На пазара тя гледаше с нови очи. Вече не можеше да дели изложеното на неща, които може да си купи веднага, и неща, които ще прибави към семейната сметка. Много от изложените артикули се бяха превърнали в недостъпни за нея. И то не само скъпите платове и изящни бижута, а обикновени неща, като комплект красиви гребенчета. Алтея си позволи да ги разглежда още мъничко, повдигнала ги към косата си, загледана в евтино огледало. Те биха изглеждали тъй добре в косата ѝ за летния бал. Тя почти можеше да види целия си тоалет — зелена коприна с бяла дантела. И почти можеше да встъпи обратно в живота, който ѝ бе принадлежал само допреди броени дни.

И тогава моментът отмина. Алтея Вестрит и летният бал ѝ се струаха измислица. Колко ли време щеше да мине, преди близките ѝ да отворят сандъчето ѝ и да започнат да гадаят кой дар за кого е предназначен? И дали сестра ѝ и майка ѝ щяха да се насълзят над даровете на дъщерята и сестрата, която бяха позволили да бъде прогонена? Тя си позволи тази мисъл за миг, преди да се усмихне

горчиво и да върне гребенчетата обратно върху тезгяха. Нямахме време за подобни сладникави мисли. Дори и те да не отвореха сандъка, това нямаше значение. От значение беше тя да намери начин да оцелее. Противно на глупавия съвет на Брашън Трел тя нямаше никакво намерение да пропълзи обратно като някаква безпомощна глезла. Не. Това само би потвърдило, че всичко онова, което Кайл говори за нея, е истина.

Тя отметна глава и с нова целеустременост продължи сред пазара. Към днешните си провизии девойката подходи непретенциозно: няколко смокини, резен сирене и малко кифли щяха да ѝ стигнат за днес. Две евтини свещи, кутийка прахан и огниво изчерпаха покупките ѝ.

Днес тя нямаше какво друго да прави в града, но въпреки това не ѝ се тръгваше. И остана да се разхожда из пазара, като поздравяваше онези, които я разпознаваха, и приемаше съболезнованията им. Споменаването на баща ѝ вече не я измъчваше; вместо това то се превърна в част от разговор, която трябваше да бъде преодоляна. Тя не искаше да мисли за него, нито възнамеряваше да обсъжда мъката си с полупознати. Още по-малко ѝ се искаше да влиза в разговори за изникналото в семейството ѝ неразбирателство. Колцина ли в града знаеха за това? Кайл не би се заел да тръби наляво-надясно, само че слугите обожаваха клюките. Несъмнено щеше да се разчуе. И Алтея предпочиташе да отсъства по това време.

Но пък в Бингтаун така или иначе нямаше много хора, които я разпознаваха. Самата тя познаваше предимно прекупвачите и посредниците, с които баща ѝ бе търгувал. С течение на годините тя се бе отдръпвала от местното общество, без дори да го осъзнава. Всяка друга жена на нейната възраст би присъствала най-малко на шест събития за последните шест месеца — балове, вечери и прочие. Алтея не бе посещавала подобни сбирки от... от онзи есенен бал. Плаването не ѝ бе позволило. А и по онова време баловете и вечерите ѝ бяха изглеждали нещо маловажно, нещо, към което тя би могла да се завърне във всеки един момент. Но това никога повече нямаше да се случи. Вече нямаше да подбира тоалети, да си слага грим и парфюм. Всичко това бе потънало в морето заедно с трупа на баща ѝ.

Мъката, която Алтея бе смятала за притихнала, неочаквано сграбчи гърлото ѝ. Младата жена закрачи бързо, без да обръща

внимание на улицата край себе си. Тя яростно премигваше в намерението си да не допусне сълзите. Най-накрая тя успя да се овладее, да забави крачка и да се огледа.

Тя се бе озовала право пред витрината на Янтар.

Също както по-рано, девойката бе споходена от необичайно лошо предчувствие. Тя не можеше да посочи причина, поради която трябва да се чувства застрашена от една бижутерка, но усещането не можеше да бъде отречено. Тази жена не беше част от Търговците. Тя дори не беше истинска бижутерка, а се занимаваше с дърворезба. Дървени украшения, които тя пробутваше вместо бижута. И в този миг Алтея реши лично да разгледа стоките ѝ. Със същата решителност, с която би сграбчила стрък коприва, тя посегна към вратата на магазинчето и я отвори.

Вътре беше хладно и почти тъмно за погледа, току-що напуснал ярката лятна улица. Скоро зрението на Алтея се приспособи и тя можа да оцени простотата на мястото. Подът бе от борови дъски. И лавиците бяха дъсчени. Произведенията на Янтар бяха изложени върху парчета тъмен плат. Някои от по-изящните огърлици бяха прикрепени към стената зад тезгяха ѝ. Имаше и глинени гърнета, пълни с дървени мъниста във всевъзможни цветове.

Тук не се предлагаха единствено накити. Бяха изложени купи и паници, изработени с рядко умение и внимание към структурата на материала; дървени бокали, които биха направили чест на всяка кралска гощавка; гребени от ароматно дърво. И всеки един от тези артикули бе изработен от цялостно парче — никакво лепене и снаждане. Всеки един от тях бе извлечен от крилия го излишък. Имаше дори и стол, изработен от масивен дънер. Тази мебел не приличаше на нищо, което Алтея бе виждала по-рано: той нямаше крака, а представляваше загладена вдлъбнатина, където някой по-строен можеше да се настани. Именно в тази кухня, свила крака настрани, с надничащи изпод крайчеца на робата сандали, седеше Янтар.

Алтея се сепна, защото в първия момент погледът ѝ не бе забелязал стопанката. Сигурно заради цвета на кожата, косата и очите ѝ. Жената изглеждаше еднотипна, включително и откъм облекло; този цвят съвпадаше с медения оттенък на стола.

Съдържателката въпросително повдигна вежда към Алтея.

— Искала си да ме видиш? — тихо попита тя.

— Не — възкликна Алтея, откровено и инстинктивно. Тя се овладя и отвърна важно — Просто бях любопитна да видя онези дървени бижута, за които толкова слушам.

— Защото ти умееш да цениш скъпото дърво — кимна Янтар.

Думите ѝ почти не бяха притежавали интонация. Това заплаха ли беше? Ирония? Или обикновено твърдение? Алтея не можеше да определи. Но и не можеше да понесе някаква занаятчийка да ѝ говори по такъв начин. В името на Са, та тя беше дъщеря на бингтаунски Търговец, а тази жена беше обикновена нагла повлекана, пристигнала неотдавна и дръзнала да се настани на Дъждовната улица. Гневът и раздражението, трупани от миналата седмица насам, неочаквано получиха цел.

— Имаш предвид моя жив кораб — отвърна Алтея с тона на предизвикателство. Какво право имаше тази жена да споменава Вивачия?

— Робството в Бингтаун разрешено ли е?

Отново нямаше изражение, което да бъде разчетено сред застиналото лице. Въпросът бе зададен като естествено продължение на предната реплика.

— Не, разбира се. Тези долни обичаи принадлежат на калсидците. Бингтаун никога няма да ги признае.

— Но нали — последва съвсем незначителна пауза — ти обяви живия кораб за твой. Нима можеш да притежаваш друго живо и мислещо същество?

— Тя е моя както би била моя една сестра. Роднина — изстреля Алтея. И самата тя не разбираше причината за неочаквания си гняв.

— Роднина. Разбирам.

С плавно движение Янтар се изправи. Тя се оказа по-висока от очакваното. Не беше привлекателна, още по-малко красива, но в нея имаше нещо пленително. Простоватите дрехи криеха плавни движения. Надиплената тъкан на робата ѝ отговаряше идеално на сплетената ѝ коса. Видът ѝ споделяше изчистената елегантност на произведенията ѝ. Очите ѝ уловиха погледа на Алтея и го задържаха.

— Ти казваш, че дървото е твоя сестра. — Янтар се усмихна, което изцяло промени лицето ѝ. — Може би между нас има повече общо, отколкото смеех да се надявам.

Дори тази дребна проява на дружелюбие изостри подозренията на Алтея.

— Надявала си се? — хладно каза девойката. — И защо си се надявала, че между нас може да има общо?

Усмивката леко се разшири.

— Защото това би улеснило нещата и за двете ни.

Алтея нямаше намерение да бъде принудена да задава друг въпрос.

Сред проточилото се мълчание Янтар въздъхна.

— Такова упорито момиче. Но аз се възхищавам дори и на това ти качество.

— Онзи ден ти следеше ли ме? В деня, в който те видях на пристанището, близо до Вивачия?

Алтеините думи прозвучаха почти обвинително, ала другата жена не се наскърби.

— Трудно бих могла да те следя — изтъкна стопанката на магазина — след като аз се намирах там преди теб. Трябва да призная, че при вида ти ми хрумна, че ти си следвала мен...

— Но ти ме гледаше по такъв начин — неволно възрази Алтея. — Не казвам, че лъжеш... Но ти гледаше към мен. Наблюдаваше ме.

Янтар бавно кимна, по-скоро на себе си, отколкото към момичето.

— И на мен тъй се струваше. А не бях излязла да търся теб. — Тя повдигна ръка към обичите си, разлюлявайки първо дракона и после змията. — На пристанището търсех робче с девет пръста. — Тя се усмихна чудато. — Вместо това ти ме намери. Има съвпадения, а има и съдба. Със съвпаденията съм повече от склонна да споря. Но малкото пъти, в които съм оспорвала съдбата, съм губила неизменно. По лош начин. — Тя тръсна глава и разлюля и четирите си обици. Погледът ѝ бе замислен, отдаден на взирането в спомени. Това трая няколко мига, подир което жената отново улови любопитния взор на Алтея. — Но това не се отнася за всички. На някои е отредено да влязат в спор със съдбата. И да я надвият.

На това Алтея не можеше да измисли отговор, затова предпочете да замълчи. А Янтар се приближи към една от лавиците си, за да смъкне кошница. Или поне нещо, което в първия момент девойката взе за кошница. При по-внимателното си вглеждане Алтея успя да

установи, че предметът е бил изработен от цялостно парче дърво. Всички негови излишни стружки бяха се отлюспили, за да оставят дървена кошничка. При обръщането си Янтар разклати съдината: действие, придружено от мелодично дрънчене.

— Избери си един — покани жената, протягайки кошничката към нея. — Искам да ти направя подарък.

Съдът бе изпълнен с фигурки. Един бърз поглед към тях се оказа достатъчен, за да стопи Алтеиното желание да откаже високомерно. Техните форми и разнообразни цветове очароваха окото и настояваха да бъдат докоснати. Веднъж докоснати, те доставяха наслада на ръката. Такова разнообразие от цвят и текстура. И всички тези зърна бяха едри, големи колкото палеца на девойката. И всяко от тях бе уникално. Някои бяха украсени с абстрактни линии, други притежаваха формата на животни или цветя. Листа, птици, хляб, риба, костенурка... Алтея осъзна, че е взела съдината и рови из съдържанието ѝ, а Янтар я наблюдава с необичайно развълнувани очи. Паяк, виещ се червей, кораб, вълк, къпина, око, пълничко бебе. Всяко мънисто в кошничката изглеждаше привлекателно. В този момент Алтея осъзна очарованието на предлаганите тук стоки. Материалът, от който бяха изработени, с нищо не намаляваше ценността им. Съществуваха мнозина опитни занаятчии, а дърво с подобно качество бе достъпно за всеки платежоспособен, но Алтея за пръв път виждаше такова умение, съчетано с материал от подобно качество. Скачащият делфин можеше да бъде единствено делфин: никаква къпина, котка или ябълка не се бяха укривали в това парче дърво. Единствено делфинът се бе намирал там; единствено Янтар бе могла да го зърне и изведе.

Алтея не можеше да се спре на нещо и продължаваше да рови. Да търси най-съвършеното произведение.

— Защо искаш да ми направиш подарък? — неочаквано попита тя. Повдигнатият ѝ поглед улови гордостта, която Янтар изпитваше от труда си: жената сияеше заради начина, по който посетителката ѝ се бе вгълбила в търсене; жълтеникавите ѝ страни почти бяха придобили цвят, златистите очи блестяха като котешки.

Топлотата се бе предала и на гласа ѝ.

— Бих искала да станеш моя приятелка.

— Защо?

— Защото виждам, че ти вървиш срещу живота. Ти умееш да различаваш потока на събития, знаеш по какъв начин би могла да се вместиш в него за възможно най-малко усилие. Но вместо това ти му се противопоставяш. И защо? Защото ти поглеждаш към него и казваш: тази орис не е подходяща за мен, аз няма да ѝ позволя да ме споходи. — Янтар поклати глава, но усмивката ѝ превърна този жест в потвърждение. — Винаги съм се възхищавала на хората, които са способни да правят това. Те се срещат толкова рядко. О, разбира се, много на брой са онези, които високо се оплакват от дрехата, която съдбата им е изтъкала. Въпреки това те вземат въпросната дреха и я обличат; а повечето от тях я носят до края на дните си. Докато ти... Ти по-скоро би навлязла гола сред бурята. — И отново онази усмивка, изчезнала почти веднага след зараждането си. — И тъй като не бих искала да оставаш гола, аз ти предлагам подарък.

— Звучиш като гадателка — оплака се Алтея. И тогава пръстът ѝ докосна нещо на дъното на кошничката. Тя знаеше, че то ѝ принадлежи, още преди да го е стиснала с два пръста и да го е извадила, за да го разгледа. А когато го стори, тя не можеше да изтъкне причината, поради която го е избрала. Яйце. Обикновено дървено яйце, продупчено, за да бъде носено на китката или на шията. То имаше топъл кафеникав цвят, непознато за Алтея дърво, с влакна, които го обгръщаха. Сравнено с останалите съкровища от съдината то изглеждаше непретенциозно, ала прилягаше по съвършен начин в дланта ѝ, когато Алтея го обгърна.

— Може ли да задържа тази? — тихо попита тя и затаи дъх.

— Яйцето. — Усмивката на Янтар отново изникна и този път се задържа. — Змийското яйце. Да, можеш да го задържиш. Разбира се.

— И си сигурна, че не искаш нищо в замяна? — прямо попита Алтея. Тя знаеше, че въпросът е малко груб, но Янтар притежаваше излъчване, което загатваше, че един момент на грубост би коствал далеч по-малко от приемането на грешната предпоставка.

— В замяна — веднага отвърна другата — ще искам от теб единствено да ми позволиш да ти помогна.

— Да ти позволя да ми помогнеш? В какво?

Янтар продължаваше да се усмихва.

— Да отхвърлиш съдбата — отвърна тя.

Уинтроу съедини шепи, напълни ги с блудкава вода и наплиска лицето си. С въздишка младият юноша отпусна ръце обратно в кофата, за да ги охлади поне за момент. Спуканите мехури, бе го успокоил баща му, се превръщали в мазоли.

— Само за седмица ще оправим тези жречески ръчички, ще видиш — весело заяви баща му последния път, когато благоволи да си припомни съществуването на сина си. Уинтроу не бе отговорил.

Той не можеше да посочи друго време, в което се е чувствал толкова уморен. Благодарение на обучението си юношата можеше да осъзнае остротата, с която ритъмът на тялото му е нарушен. Вместо да става едновременно с изгрева и да се оттегля в постелята при настъпването на мрака, баща му и неговите помощници го принуждаваха да се съобразява с нов режим, изкуствено основан на вахти и камбани. Нямаше нужда от подобна жестокост: корабът все още стоеше на котва, в пристанището. И въпреки това те бяха неотклонни. Сама по себе си изискваната от него работа не беше сложна, стига умът и тялото му да получеха почивка между уроците. Но вместо това Уинтроу се оказваше събуден в часове, които му изглеждаха безсмислени, и бе принуден да се катери по мачти, да шие платна, да почиства палубата. И всяка отправена му заповед биваше съпътствана с едва доловима насмешка. Уинтроу бе уверен, че би могъл да се справи с всичко, изисквано от него, ако не беше тази вечна подигравка.

Той изтегли пламтящите си ръце от кофата и предпазливо попи влагата с един парцал. Огледа котвеното помещение, превърнало се в новия му дом. Грубо сплетен хамак се бе протегнал в единия ъгъл. Дрехите му бяха окачени редом с вериги. И последната дължина въже бе прилежно стегната. Пукнатите мехури върху дланите на юношата свидетелстваха за усърдието му.

Той взе най-чистата си риза и я облече. Да се преобува беше излишно: другите си панталони Уинтроу бе изпрал снощи, но в затвореното помещение те не бяха смогнали да изсъхнат и все още влажнееха. И бяха започнали да се сдобиват с миризма на мухъл.

Момчето се сви върху дъските — тук нямаше достатъчно място, за да се настани удобно. То отпусна глава върху ръцете си и зачака тропането по вратата, което щеше да го призове в капитанската каюта.

Тъй като снощи той бе направил опит да напусне кораба, Торг бе започнал да го заключва във времето, отредено му за сън.

Макар и заел неудобна позиция, той успя да задреме. Събуди го рязкото отваряне на вратата.

— Капитанът те търси — оповести Торг. Докато се обръщаше, грубиянинът додаде: — Макар да не проумявам как е възможно да си изтрябвал някому.

Уинтроу не обърна внимание на подмятането и болката в пищялите си, а го последва мълчаливо. Вървешком той се опита да раздвижи рамене. Колко хубаво беше отново да стои изправен.

— По-бързо! Никой няма цял ден да чака да се тътриш.

Тялото на Уинтроу се подчини механично и се постара да ускори вървежа си. Макар на няколко пъти Торг да го бе заплашвал с възлено въже, помощникът не бе нанесъл нито един удар. А освен това тези заплахи се бяха случвали само когато баща му и първият помощник не се навъртаха наоколо, което навеждаше Уинтроу на мисълта, че Торг много би искал, но не смее да го удари. Но дори самият факт, че той е способен на това, караше момчето да изпитва тръпки от близостта му.

Торг го съпроводи досами капитанската каюта: очевидно той нямаше доверие на момчето. Пък и самият Уинтроу смяташе, че той няма основание. Макар че баща му многократно бе изтъквал, че повелите на Са включват покорство и почит към родителите, Уинтроу бе решил, че при първата изникнала възможност той ще напусне кораба и ще се върне в манастира си. Имаше моменти, в които това решение бе единственото, което му позволяваше да продължи.

Без да откъсва поглед от него, Торг потропа на вратата и я отвори при долетелия отговор.

Баща му вече бе заел мястото си край малка масичка, покрита с бяла покривка и съдини. Масата бе приготвена за двама; за един смущаващ момент Уинтроу остана на прага, решавайки, че прекъсва някакъв личен разговор.

— Влез — каза баща му с известно отегчение в гласа. — И затвори вратата — додаде той по-меко.

Уинтроу се подчини и остана да стои край прага. Какво ли се искаше от него сега? Може би беше призован, за да прислужва на баща си и неговия гост? Кайл беше облечен добре, почти официално — със стегнати сини панталони и синя куртка с кремава риза. Косата му бе

пригладена с ароматно масло и блестеше като златна на светлината на фенерите.

— Ела, синко, и заеми мястото си. Нека забравим за момент, че съм капитан, нека се нахраним добре и поговорим открито.

Баща му посочи към отсрещния стол и се усмихна топло. Това само усили подозрителността на Уинтроу, който се приближи и седна предпазливо. От това място той надушваше печено агнешко, пюре от ряпа, ябълков сос и грах, подправен с мента. Удивително беше каква острота придобиваше обонянието след няколко дена дажби от сух хляб и мазна яхния. Въпреки това юношата прояви сдържаност и бавно разстла салфетката върху скута си, изчакващ разрешение. Той прие предложеното му вино и учтиво благодари за всяко предоставено му блюдо. Усещаше, че баща му го наблюдава, но не си правеше труда да улавя погледа му, а се ограничаваше да напълва и впоследствие изпразва чинията си.

Ако баща му бе възнамерявал да използва тази вечеря като подкуп или предпоставка за мирни преговори, то той бе допуснал грешка. Когато храната изпълни стомаха му и цивилизованата обстановка върна Уинтроу в нормалната реалност, юношата усети нарастващ гняв. При идването си той не бе знаел какво да каже на мъжа, усмихващ се топло към изгладнелия си син. Сега той умишлено мълчеше и се опитваше да си припомни всичко онова, на което бе научен при срещането с подобни ситуации: трябваше да не избързва с преценки и действия, докато не е разбрал мотивацията на противника си. По тази причина младежът продължаваше да се храни мълчаливо и крадешком да поглежда към своя сътрапезник.

Баща му лично отмести чиниите им и предложи на Уинтроу порция крем карамел с плодове.

— Благодаря — насили се тихо да каже Уинтроу, когато десертът бе поставен пред него. Нещо в начина, по който баща му отново зае мястото си, показваше, че приближава моментът, в който целта на тази вечеря ще бъде оповестена.

— Виждам, че имаш добър апетит — добронамерено отбеляза Кайл. — Усиленият труд и морският въздух имат подобен ефект.

— Така изглежда — безстрастно отвърна Уинтроу.

Баща му се засмя.

— Тъй, още се сърдим. Зная, че това ти изглежда трудно, синко, може би ти още си сърдит. Но би трябвало да започваш да осъзнаваш, че това е твоята съдба. Честен труд сред мъже и красотата на кораб с издути платна... Макар че ти още не си имал възможност да изпиташ всичко това. Просто исках да знаеш, че не правя това, за да те измъчвам. Ще дойде време, в което ти ще ми благодариш. Гарантирам ти го. Когато приключим с теб, ти ще познаваш този кораб като истински капитан, защото ще си опознал всяко негово кътче и няма да има работа, която да не си изпълнявал сам. — Баща му помълча и се усмихна горчиво. — За разлика от Алтея, която само твърди, че притежава подобно знание. Ти ще си работил истински, и не просто по прищявка, а като същински моряк, изпълващ с работа всеки миг от смяната си. И сам ще си изпълнявал задачи, които е трябвало да бъдат изпълнени, без да чакаш нареждане.

Баща му отново замълча, този път в очакване на някакъв отговор. Уинтроу не го предостави. В започналото да се проточва мълчание баща му продължи:

— Зная, че онова, което се иска от теб, е тежко. Затова ще ти кажа открито какво те очаква в края на този труден път. След две години очаквам да направя Гантри Амсфорг капитан на този съд. След две години ще очаквам ти да бъдеш готов да станеш негов първи помощник. По онова време ти ще бъдеш съвсем млад. И постът няма да ти бъде подарен. Ти ще трябва да покажеш и на Амсфорг, и на мен, че си готов и достоен за тази отговорност. И това няма да бъде всичко. Дори и ние двамата с него да те одобрим, ще трябва да си се доказал пред самия екипаж. А това е процес, в който не можеш да си позволиш и миг отпускане. Няма да бъде лесно. Но въпреки това е възможност, каквато единици получават.

Кайл се усмихна и пъхна ръка във вътрешния джоб на куртката си, за да извади малка кутийка. Той я отвори и я обърна към сина си. Вътре имаше малка златна обица, оформена по подобие на носовата фигура на Вивачия. Уинтроу бе виждал подобни обици сред другите моряци. Повечето членове на екипажа носеха някакъв знак, за да покажат принадлежността си към дадения кораб. Обица, шал или значка, а онези, които се чувстваха достатъчно уверени, дори се татуираха. Всички тези символи загатваха, че носителят им е отдал най-висшата си вярогност на даден кораб. Но подобна постъпка не беше

подходяща за един свещенослужител на Са. Баща му би трябвало да осъзнава това. А вместо това той се усмихваше топло и го подканваше:

— Това е за теб, синко. Носи я с гордост.

Истината. Простата истина, напомни си Уинтроу, изречена без гняв или горчилка. Учтиво. Внимателно.

— Това е възможност, която аз не желая. Аз съм способен да оценя предложението ти и ти благодаря за него. Но трябва да знаеш, че никога не бих обезобразил тялото си, като си продупча ухото, за да нося такава обица. Бих предпочел да бъда жрец на Са. Аз вярвам, че това е истинското ми призвание. Зная, че ти смяташ, че ми предлагаш...

— Млъкни!

Под гнева в бащиния му глас се криеше дълбока обида.

— Просто млъкни.

Момчето стисна зъби и се загледа в масата, а баща му продължи, макар и на себе си.

— Бих предпочел да чуя каквото и да е, само не и тези сълзливи бълбрежи за жречество. Кажи, че ме мразиш, кажи ми, че не можеш да понесеш работата, и аз ще зная, че мога да те накарам да си промениш мнението. Но когато се криеш зад тези нелепици... Боиш ли се? Да не те е страх да си продупчиш ухото? Или се боиш от непознатия живот?

Тези въпроси бяха почти отчаяни. Слепешком той диреше начин да убеди Уинтроу в правотата си.

— Не се боя. Просто не искам това. Защо не го предложиш на човека, който наистина копнее за него? Защо не отправиш това предложение на Алтея? — тихо попита Уинтроу. Макар и почти прошепнати, думите прекъснаха тирадата на баща му.

Очите на Кайл блеснаха. Той рязко повдигна пръст.

— Просто е. Тя е жена. А ти, мътните те взели, ще бъдеш мъж. Години наред едва не се давех от отвращение да гледам как Ефрѝн Вестрит влачи своята щерка подире си и се отнася с нея като със син. А после ти се появи, облечен в кафява пола, с нежно гласче и още по-нежно тяло, със скромни маниери и плашливост. Тогава ми се наложи да се запитам: а нима аз имам основания да се отвращавам? Та моят син се държи по-женствено от Алтея. И тогава разбрах, че е време това семейство...

— Звучиш като калсидец — отбеляза Уинтроу. — Чувал съм, че те се отнасят към жените си почти като към роби. Мисля, че това е следствие от дългия период, в който робството там е било считано за нормално. Щом можеш да повярваш, че някой друг човек може да бъде твоя собственост, не е трудно да обявиш същото за съпругата и дъщерята и да ги накараш да живеят според твое удобство. Но в Джамаилия и Бингтаун ние се гордеем със способностите на жените си. Аз съм изучавал история. Бих искал да ти напомня за сатрапа Малоуда, която управлявала без съпруг в продължение на двадесет години. На нея дължим формулирането на Неприкосновените права, на които основаваме всичките си закони. Но защо да говорим за история, погледни религията. Са, когото ние, мъжете, почитаме като всевечен баща, си остава Са, когато жените виждат в него всевечна майка. Само в Единството има Продължителност. Не по случайност това е най-първото учение на Са. Едва в последните няколко поколения ние започнахме да делим половините на нашата цялост и да...

— Не съм те довел тук, за да слушам свещеническите ти бръщолевения — остро заяви Кайл Хейвън. Рязкото му надигане би преобърнало масата, ако тя не беше прикрепена към пода. — Ти може и да не си я спомняш, но твоята баба, майка ми, беше родом от Калсид. Да, тя се държеше по начина, който е подобаващ за една жена, а баща ми се придържаше към мъжките дела. Тази подредба по никакъв начин не ми навреди. Погледни майка си и баба си! Нима те ти изглеждат щастливи и доволни? Обременени с отговорности и дългове, които ги сблъскват с най-неприятната страна на света; заети да се разправят с дегенерати и постоянно да се тревожат за сметки, кредити и дългове: как ти се струва това? Това не е животът, който се зарекох да осигуря на майка ти, Уинтроу, или сестра ти. Няма да позволя майка ти да грохне като баба ти Вестрит. Не и докато аз съм мъж. Не и докато мога да те направя мъж, който да последва примера ми и да се нагърби с отговорностите си към това семейство. — Кайл Хейвън стовари длан върху масата и кимна, подчертаващ окончателността на изреченото току-що. Думи, на които той очевидно придаваше тежестта на предсказание.

Уинтроу не можеше да намери отговор. Той се взираше в баща си и се опитваше да открие нещо, което да обединява двамата, за да започне да разговаря с него. Но не намираше нищо подобно. Двамата

бяха обединени от кръвна връзка, ала този човек насреща му беше непознат, а неговите убеждения бяха тъй различни от всичко, което Уинтроу бе приел, че юношата не виждаше надежда да се разбере с него.

Накрая момчето промълви:

— Са ни учи, че никой не може да определя живота на друг. Дори и да плениш плътта му и да му забраниш да изрича мислите си, дори и да му отрежеш езика, пак не би могъл да откраднеш душата му.

За момент баща му остана загледан в него. *Той също вижда непознат*, помисли си Уинтроу.

— Ти си страхливец. Проклет страхливец — проговори Кайл. И пристъпи към него.

Уинтроу трябваше да събере цялата си воля, за да не трепне, докато баща му пристъпваше край него. Но Кайл просто го подмина, отвори вратата и с крясък повика Торг. Вторият помощник се отзова с бързина, която загатваше на Уинтроу, че мъжът се е навъртал наблизо, може би дори е подслушвал. Но Кайл Хейвън не обърна внимание на това. А може би не се интересуваше.

— Отведи момчето обратно в каютата му — нареди баща му. — Не го изпускай от очи и се погрижи то да се е запознало с всичките си задължения още преди отплаване. И го дръж далеч от очите ми.

Последните думи Кайл изрече с разпалено наскърбление.

Торг рязко раздвижи глава и Уинтроу мълчаливо се надигна да го последва. Със свито сърце юношата разгада усмивката върху лицето на втория помощник. Баща му го беше поверил изцяло върху грижите на негодника. И Торг го знаеше.

За момента морякът се ограничаваше да го отвежда към жалката му тъмница. Уинтроу успя да сведе глава в последния миг преди блъсването си. Той залитна, но съумя да запази равновесие и да не падне. Прекалено отчаян, юношата не обърна внимание на хапливото подмятане, с което Торг затвори вратата подире си. Грубото резе щракна; това означаваше шест часа самота.

Торг дори не му беше оставил свещ. Уинтроу пипнешком откри хамака, покатери се вътре и се постара да се намести удобно. И застина. Корабът леко се поклащаше във водите. Тук достигаха единствено приглушени звуци. Той се прозина — храната и умората изтласкваха гнева и отчаянието. По навик той започна да подготвя ума

и тялото си за почивка, като се протегна доколкото хамакът позволяваше, и раздвижи мускулите си.

Умствените упражнения бяха по-трудни. При пристигането си в манастира жреците го бяха научили на простоват ритуал — да простиш на деня. Нещо, което беше по силите и на най-невръстния: от теб се искаше само да си припомниш изминалия ден, да отхвърлиш неприятните моменти като нещо безвъзвратно отминало и да запомниш като дарове уроците, придобити в моменти на просвещение. С напредването си послушниците преминаваха към по-сложни вариации на това упражнение; те се научаваха да балансират деня, да поемат отговорност за собствените си дела и да се учат от тях, без да допускат вина или съжаление. Но Уинтроу не смяташе, че ще успее да изпълни това упражнение тази вечер.

Странно. Колко лесно беше да обича наставленията на Са и да медитира в спокойните подредени дни на храма. Зад масивните каменни стени беше лесно да се разгадае проникващият във всичко порядък; лесно беше вглеждането в животите на земеделци, овчари и прекупвачи, последвано от разбирането, че голяма част от мъката им е породена от тях самите. Сега, когато Уинтроу се намираше сред този, по-рано наблюдаван от разстояние живот, той пак можеше да види част от този порядък, само че се чувстваше прекалено изнурен, за да го разглежда и търси начини да го изменя. Той се бе заплел в нишките на собственото си пано.

— Не зная как бих могъл да спра това — тихо промълви той в мрака. И натъжен като изоставено дете се зачуди дали някой от наставниците му скърби за него.

Той си припомни последното си утро в манастира и дървото, оформило се от парчетата цветно стъкло. Уинтроу винаги се бе гордял със способността си да призовава трайна красота. Но дали това беше способност? Или бе нещо, заслугата за което в действителност се полагаше на наставниците, които изолираха Уинтроу от света и му предоставяха място и време, в което той да работи? Може би в онази специфична атмосфера всеки би могъл да се превърне в подобен творец. Може би единственото забележително у него бе предоставеният му шанс. За миг той остана потресен от собствената си посредственост. Той не притежаваше нито една забележителна черта. Нищожен и тромав юнга, за когото дори не си заслужава да говори

човек. Той щеше да изчезне във времето, без да остави никакви следи подире си. Почти усети как започва да се стопява в мрака.

Не. Не! Той нямаше да изчезне. Щеше да се вкопчи в себе си и да се бори. И нещо щеше да се случи. Нещо. Може би от манастира щяха да изпратят човек, който да се поинтересува от причините за проточилото се отсъствие...

— Мисля, че се надявам на спасение — уморено си каза той. Ето. Това беше амбиция. Да остане жив и да остане себе си, докато някой друг не го спаси. Той не беше сигурен дали... дали...

Тук започваше да се разгръща поредна мисъл, но чернотата на съня я удави.

Сред притъмнялото пристанище Вивачия въздъхна. Тя скръсти изящните си ръце пред гърдите си и се загледа в ярките светлини на нощния пазар. В мислите си тя потъна дълбоко, тъй дълбоко, че внимателният допир до корпуса ѝ я сепна.

— Роника! — с тиха изненада възкликна тя.

— Да, аз съм. Пази тишина, бих искала двете с теб да разговаряме лично.

— Както предпочиташ — отвърна Вивачия, заинтригувана.

— Искам да зная дали... Ето какво. Алтея ми изпрати съобщение. Тя се притесняваше, че с теб не всичко е наред. — Гласът на възрастната жена трепна. — В действителност бележката е пристигнала преди няколко дни. Една от слугините сметнала, че не е нещо важно, и я оставила в кабинета на Ефрън. Едва днес я намерих.

Ръката на старицата все още бе опряна върху корпуса. Вивачия можеше да разчете част от чувствата ѝ, но не изцяло.

— За теб е трудно да влизаш в онази стая, нали? Също както е мъчително да идваш тук, при мен.

— Ефрън — задавено прошепна Роника. — Той... Той тук ли е? Той може ли да говори с мен?

Вивачия тъжно поклати глава. Тя бе свикнала да вижда тази жена през очите на Ефрън или на Алтея. Двамата я бяха виждали като непоколебима, неотстъпчива и властна. Но тази нощ, в тъмните ѝ дрехи със сведена глава, тя изглеждаше тъй дребна и крехка. Вивачия копнееше да ѝ достави удоволствие, но не можеше да лъже.

— Не. Боя се, че нещата не стоят така. Аз притежавам неговите знания, но те са преплетени с още толкова много неща. И все пак, когато те поглеждам, аз чувствам като собствена обичта, която той е изпитвал към теб. Това помага ли?

— Не. — Роника също бе искрена. — Тази мисъл донякъде ме утешава, но тя не би могла да замени силните обятия на Ефрън или съветите му. Корабе, какво да правя? Какво да правя?

— Не зная — отвърна Вивачия. Мъката на Роника пораждаше смущение и сред нея самата, което тя изрази в думи. — Ужасява ме, че ти се обръщаш към мен с това питане. Ти би трябвало да знаеш какво да направиш. Ефрън със сигурност вярваше, че е така. — Тя добави със замислен глас. — На себе си той гледаше като на прост моряк. Човек, който умее да насочва кораби. Ти си била мъдростта в семейството, онази, чийто поглед достига по-далеч. Той разчиташе на това.

— Наистина ли?

— Разбира се. Как иначе би могъл да отплава в открито море и да те оставя да се грижиш за всичко?

Роника мълчеше. Единственият ѝ отговор представляваше тежка въздишка.

Вивачия тихо добави:

— Мисля, че той би те посъветвал да се довериш на своята преценка.

Старицата уморено поклати глава.

— Боя се, че си права. Вивачия, знаеш ли къде е Алтея?

— Къде се намира в момента ли? Не. Ами ти?

Роника отвърна колебливо:

— Не съм я виждала от утрото на първия ден след смъртта на Ефрън.

— Аз я виждах на няколко пъти. При последното ѝ идване Торг слезе на кея и се опита да я отведе. Тя го блъсна във водата и се отдалечи, а останалите се смееха.

— Тя добре ли е?

— Колкото ние двете с теб сме добре — поклати глава Вивачия. — Измъчена, наранена и обърквана. Но тя ми каза да оставам търпелива. И че всичко в един момент щяло да се оправи. И ми каза да не вземам нещата в свои ръце.

Роника кимна.

— Аз самата щях да ти кажа същото. Смяташ ли, че ще успееш да следваш тези заръки?

— Аз ли? — Корабът едва не се засмя. — Роника, аз съм три пъти Вестрит. Боя се, че ще имам толкова търпение, колкото са имали предците ми.

— Честен отговор — призна Роника. — От теб искам единствено да опиташ. Не, ще те помоля и за още нещо. Ако дъщеря ми се появи още веднъж, ще ѝ предадеш ли нещо? За мен това е единственият начин да се свържа с нея.

— Разбира се. Ще се погрижа никой друг да не чуе съобщението.

— Добре. Кажи ѝ, че я моля само да ме посети. Двете с нея не сме онези противнички, които тя смята, че сме. Но сега няма да се впускам в подробности. Просто я помоли да дойде да ме навести.

— Ще го сторя. Но не съм сигурна, че тя ще го стори.

— Аз също, корабе. Аз също.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА СЕМЕЙНИ ДЕЛА

Кенит не отведе пленения кораб до Заграба.

Той се притесняваше, че тумбестата кофа може да заседне в някой от многобройните тесни канали и пясъчни ивици, предшестваци пиратското пристанище. Вместо това, подир напрегнато обсъждане, двамата със Соркор решиха, че Килнат би бил по-подходяща крайна спирка. Капитанът смяташе, че това поселище е особено подходящо: нима Килнат не бе основан от пътниците на изпаднал в бедствие робски кораб, успешно вдигнали се на бунт? Соркор не бе споделил веселието му при споменаването на този факт; в началото той се бе противил, защото на Килнат имаше единствено пясък, скали и скариди. Що за бъдеще щели да имат робите там? Във всеки случай по-добро от онова, което би ги очаквало след разпродажбата им, бе изтъкнал Кенит. Помощникът му бе продължил да се въси, но капитанът бе настоял на своето. Пътуването до този бряг им бе отнело шест дни, далеч по-малко от достигането на Заграба. Според Кенит това време бе вложено добре.

Част от спасените от Соркор роби бяха починали; гневът и болестите не си отиваха при обявяването на свободата. За чест на Рафо и преките му подчинени трябваше да се каже, че те бяха почистили кораба по отличен начин. От него вече не се носеше онази противна позната воня, но въпреки това Кенит все тъй настояваше *Мариета* да плава откъм наветрената му страна: той нямаше намерение да рискува със зарази. По същата причина капитанът не бе допуснал никой от освободените роби на борда на кораба си. Той бе обяснил това си решение със заявлението, че претъпкването на *Мариета*, целящо да освободи малко място на пленения *Сполука*, не би помогнало никому. Робите трябваше да се задоволят с настаняване върху палубите и сред каютите на изядения от змиите екипаж. Някои от по-здравите бяха впрегнати на служба, за да облекчат работата на минималния екипаж. Този непознат труд беше тежък за тях, особено предвид слабостта им.

Въпреки това и въпреки продължаващите смъртни случаи, на пленения кораб цареше висок дух. Бившите роби бяха смешно благодарни за свежия въздух, за нищожните дажби осолено свинско, по-рано представлявало лакомство единствено за екипажа на робовладелците, и за малкото риби, които те успяваха да уловят. Соркор бе успял да прогони змиите с няколко залпа от балистата на борда на *Мариета*. Мъртвите все така биваха изхвърляни зад борда, само че телата им просто изчезваха към дъното, а не между изчакващи челюсти. Това също се бе отразило благоприятно на духа, макар че Кенит не проумяваше каква разлика би имало за мъртвите.

Те достигнаха Килнат по време на прилив, когато напирещите води им помогнаха да прекосят канала, отвеждащ до залива. Останките от наклонен, изхвърлен на брега кораб стърчаха в далечния край на крайбрежието. Самото селце представляваше редица къщи и колиби, разположени успоредно на брега. Всички тези приюти бяха изработени от корабни дъски, отломки и камъни. От комините се виеше дим. Две грубо сглобени риболовни лодки бяха привързани към паянтов кей; още няколко малки лодки, сред които и брезентови, бяха издърпани на пясъчливия бряг. Веднага личеше, че това не е особено заможно поселище.

Мариета предвождаше. С неохотна гордост Кенит трябваше да признае, че префасониралите се в моряци роби, които понастоящем изграждаха главната част от екипажа на *Сполука*, не го посрамираха. Те все още не притежаваха особен опит, ала работеха с оживление; достатъчно сносно доближиха големия кораб и спуснаха котвите му добре. На мачтата на *Сполука* се развяваше Гарвановият стяг, познат из всички пиратски островчета като емблемата на Кенит. Докато двата кораба спуснаха лодки, на брега вече се бе струпала любопитна тълпа. Тази сбирщина от бежанци и бивши роби не притежаваше съд по-голям от риболовна платноходка. Два търговски кораба, спускащи котва в заливчето им, несъмнено представляваха повод за удивление.

Кенит се задоволи да изпрати Соркор на брега с новините, че приема предложения за закупуването на *Сполука*. Капитанът се съмняваше, че някой в това нищожно поселище ще разполага с достатъчно пари, за да оправдае усилията, вложени в това начинание, но той бе решен просто да приеме най-доброто предложение и да се отърве и от смрадливия кораб, и от робите, изпълвали търбуха му. Той

не си позволи да размишлява над изчисления за печалбите, които живият товар би им донесъл, ако Соркор бе склонил да се вслуша в мъдростта му и бе приел да се отправят към Калсид, където да го продадат. Тази възможност беше изгубена безвъзвратно; нямаше смисъл да разсъждава повече над нея.

Малка флотилия гребни лодки неочаквано се отдели от брега и се насочи към *Сполука*. Робите вече се бяха струпали край перилата на кораба, нетърпеливи да напуснат плаващия си затвор. Кенит не бе очаквал местните да проявяват такова нетърпение в посрещането му. Какво пък, още по-добре. Колкото по-бързо *Сполука* бъдеше разтоварен и продаден, толкова по-бързо Кенит щеше да може да се отправи към по-доходоносни начинания.

Пиратът се обърна и със строг глас съобщи на юнгата, че не иска да бъде безпокоен от никого. Той нямаше намерение да посещава Килнат. Нека робите първо отидат, заедно със Соркор, за да видят какво посрещане ще получат.

Вместо това Кенит прекара няколко часа в проучване на прекрасните карти, пренесени от *Сполука*. Соркор бе подминал картите и документите, намирали се в таен сейф в капитанската каюта. Намирането им бе последвало едва когато Кенит най-сетне бе решил да удовлетвори любопитството си и лично да посети пленения кораб. Документите далеч не го интересуваха, тъй като те бяха свързани със собствеността на мъртвия капитан. Чрез книгата Кенит забеляза, че съпругата и децата му няма да мизерстват и след смъртта на хранителя си.

Но картите бяха нещо друго. Още при първоначалното си разглеждане пиратският предводител бе видял, че очакванията му се оправдават. Картите представляваха цяло богатство. Съдържащата се в тях информация често биваше придобита срещу висока цена и биваше пазена ревниво от конкурентите. Тези карти показваха само очевидния морски път отвъд Пиратските острови. Имаше няколко бележки за слухове за други маршрути, но много малка част от вътрешните пътища в каналите бяха нанесени. Бяха отбелязани седем пиратски поселища, две неправилно, а третото бе отдавна изоставено, защото бе прекалено оголено за преминаващите робски кораби. Робовладелците не виждаха причина да не ограбват пиратски селища за допълнителен товар; още една причина за острата омраза на Соркор към тях.

Въпреки очевидните липси, това беше подробна карта на главния канал.

Известно време Кенит остана облегнат в креслото си, загледан към стелещите се облаци. Той реши, че може да приеме тази карта като показател за настоящата степен, в която робовладелците познаваха Пиратските острови и пътя през техните протоци. Тъй. Ако някой успееше да придобие контрол над главния канал, то този някой би могъл да сложи ръка на цялата търговия. Робските кораби не можеха да си позволят лукса да обхождат в търсене на алтернативни маршрути. Може би същото се отнасяше за живите кораби? Кенит си позволи да се изкушава с тази мисъл, преди неохотно да поклати глава. Не, живите кораби и техните родове бяха обхождали тези води много по-дълго от превозвачите на роби. Именно калсидските робовладелци бяха станали причина за възникването на пиратите и техните пристанища. И тъй Кенит имаше всички основания да приеме, че повечето Търговски родове, плаващи сред тези води, ще ги познават далеч по-добре от робовладелците. А защо това знание не бе споделено? Отговорът беше очевиден. Никой Търговец не би споделил предимствата си със своите конкуренти. Капитанът се намести в креслото. Тъй. На практика какво бе научил той? Нищо по-различно от известното му досега. Робските кораби щяха да бъдат по-лесни за залавяне от живи съдове. Но това не означаваше, че залавянето на жив кораб би било невъзможно: просто за осъществяването на подобно начинание щеше да бъде необходима повече подготовка.

Кенит се замисли за пленения робски кораб. Той го бе посетил три дена след освобождаването му, което бе докарало известни промени в степента на смрад, макар и не достатъчни, за да я направят недостъпна за носа му. Той бе назначил Рафо без да се замисля, но се оказваше, че е направил добър избор. Стотици кофи морска вода бяха лиснати върху палубите и това личеше. Но от отворените люкове продължаваше да се носи противна миризма: на борда на този съд имаше прекалено много хора. Пленниците се свиваха по палубите — парцаливи вързопи, от които стърчаха крайници. Някои доброволно се опитваха да помагат в поддържането на кораба, други просто се опитваха да не пречат. Някои се бяха отдали на умирането си, изцяло съсредоточени върху това начинание. Погледи бяха следили крачещия Кенит, притиснал носна кърпичка пред лицето си. Всеки от робите бе

започвал да мълви при приближаването на капитана. Очи се бяха насълзявали, глави бяха свеждани. В началото той бе сметнал, че те треперят от страх. Едва впоследствие бе осъзнал, че тяхното мърморене цели да изразява благословии и благодарности, което разбиране го бе накарало да се колебае между раздражение и веселие. Тъй като капитанът не знаеше как да реагира на подобни прояви, той бе прибягнал до типичната си усмивка и се бе отправил към помещенията на ръководителите.

Там пиратът бе имал възможност да се убеди, че капитанът на робския кораб и помощниците му са разполагали с отлични условия, особено в сравнение с онези на клетниците, изграждащи товара им. Тук той бе могъл да установи, че Соркор е бил прав в преценката си за модните вкусове на покойния капитан. По някаква своя прищявка той бе наредил одеждите да бъдат раздадени на робите. Запасите на покойника бяха съдържали и билки за пушене, може би за да обгръща с тях обонянието си. Самият Кенит никога не се бе пристрастявал към този навик, затова бе наредил и билките да бъдат раздадени. Подир това той бе открил документите и картите, с което каютата бе изчерпила интересуващото го съдържание. Обичайността на тези принадлежности би сепнала Соркор. Покойният капитан не бе представлявал някакво чудовище, а обикновен прекупвач и мореплавател.

Кенит възнамеряваше да слезе и в трюма, за да огледа здравината на корпуса, а също и да провери за евентуални ценности, пропуснати от Соркор. Той се спусна по стълбицата и се огледа с насълзяващи се очи. Мъже, жени и дори деца, с огромни очи сред костеливи ликове, се губеха в мрака. Всички лица се бяха обърнали към него; фенерът, носен от Рафо, бе накарал сияние да затанцува сред всички тези погледи. На Кенит те напомняха на купищата плъхове, които той бе виждал сред боклуците нощем.

— Защо всички те са толкова слаби? — обърна се той към Рафо.
— Пътуването от Джамаилия не е чак толкова дълго, за да ги съсухри по подобен начин, освен ако не са били хранени само символично.

С шок Кенит бе видял състрадание в очите на своя моряк.

— Повечето от тях са били в затвор за длъжници. Много от тях са от едно и също селище. По някакъв начин те си навлекли гнева на сатрапа и той повишил данъците на тяхната долина. Когато никой от

тях не могъл да си плати, всички те били отведени и продадени в робство. Почти цялото село. И по думите им се разбира, че това не е първият път, в който подобно нещо се е случвало. Те били купени, държани в кошари и хранени с евтини боклуци, докато търговците на роби не събрали достатъчно роби за пълен товар. За такива обикновени хора не може да се вземе много, затова търговците се стараят да пренасят по колкото се може повече наведнъж. Корабът трябва да бъде претъпкан, за да гарантира някаква печалба.

И морякът повдигна фенера си. Празни вериги се поклащаха като чудати паяжини и лежаха проснати като стъпкани змии. Кенит осъзна, че е виждал едва най-близките редици люде. Зад него също се бяха струпали хора. Това беше единственото съдържание на трюма: роби. Голи дъски. Символични количества слама бяха струпани в ъглите. Тук също бе почиствано, само че попилите урина дъски не искаха да се разделят с противната си воня. Тази амониева смрад изтръгваше сълзи. Кенит се надяваше, че лицето му не се вижда в сумрака. Той бе успял да стисне зъби и да поема дъх през устата, за да не се задави. В онзи момент му се искаше единствено да се махне, но не го стори, а продължи навътре.

Робите се струпваха край него и се придвижваха едновременно с неговия напредък. От близостта им Кенит настръхна, но въпреки това не поглеждаше назад.

Една жена, по-глупава или по-храбра от останалите, пристъпи съвсем близо до него, за да протегне малко вързопче. Напук на волята си Кенит погледна към него. И видя новородено.

— То се роди на този кораб — дрезгаво каза тя. — Родено в робство, но освободено от вас.

Пръстът ѝ докосна синкавия кръст, с който някой усърден робовладелец вече бе белязал лицето му. Майката отново повдигна очи към Кенит, блеснали в някакво ожесточение.

— Как бих могла да ви се отблагодаря?

В този момент Кенит се затрудняваше да удържа стомаха си. Мисълта за единственото нещо, което тя можеше да му предложи, едва не предизвика у него тръпки на отвращение. Дъхът ѝ миришеше на гниещи зъби. За миг той оголи своите собствени зъби, в пародия на усмивка.

— Като му дадеш името Соркор — бързо изрече той. Жената не долови сарказма му, защото отстъпи назад, сияеща, притиснала слабото бебе. Останалите се струпаха задушавачо близо; няколко гласа се претрашиха на свой ред.

— Капитан Кенит! Капитан Кенит!

Само с усилие на волята пиратът не се затича обратно. Той направи знак на придружаващия го моряк и тихо каза:

— Достатъчно. Видях достатъчно.

Той не успя да задържи гласа си достатъчно стабилен. Притиснал парфюмираната кърпичка, Кенит пое обратно и се изкачи по стълбата по-бързо от очакваното.

На палубата той се нуждаеше от няколко секунди, за да придобие контрол над вътрешностите си. Пиратът стегна лик и остана загледан в хоризонта, докато не се убеди, че няма опасност да се посрами с някаква проява на слабост. По време на огледа си той бе установил, че съдът е достатъчно здрав, само че няма да се продаде на особено висока цена, освен ако не намереше купувач без нос.

— Пълна загуба — гневно изръмжа той. — Такава загуба!

Подир това Кенит нареди да бъде отведен обратно на борда на *Мариета*. Именно след това си посещение той реши да отведе пленения кораб в Килнат. След като съдът нямаше да му донесе добра печалба, поне можеше да се отърве от него по-бързо, за да се освободи за следващи дела.

Едва в късния следобед той реши да посети Килнат лично. Щеше да бъде забавно да види как освободените роби приемат това място, а също и как селището приветства този неочакван прилив на жители. Може би по това време Соркор бе проумял глупостта на добронамереността си.

Капитанът съобщи това си намерение на юнгата, който побърза да се разпореди. Докато Кенит приглади коси, сложи си шапката и излезе, лодката на *Мариета* беше готова за спускане. Моряците, които щяха да го придружат, изглеждаха нетърпеливи като извеждани за разходка кучета. Всяко селище, всяко посещение до брега беше добре дошло за тях. Макар че пиратът бе съобщил това си намерение веднага, и последният от моряците бе намерил време да се премени в по-чиста риза.

От закотвения кораб до сушата ги деляха не повече от няколко минути гребане. Кенит мълчаливо не обръщаше внимание на усмивките, които хората му си разменяха. Лодката им спря в подножието на кея; капитанът изкачи клатещата се стълба и зачака хората си, като междуременно отстрани полепналата по пръстите му мръсотия с помощта на носната си кърпичка. Подир това Кенит бръкна в джоба си и извади шепа монети. Като да раздаваш бонбони на деца. Парите щяха да бъдат достатъчни, за да закупят по една малка бира за всеки от придружаващите го моряци. Той ги протегна към старшия и ги придружи с прикритото предупреждение:

— Да сте тук, когато се върна. Не ме карайте да чакам.

Хората се бяха струпали край него; Ганкис отвърна от името на всички:

— Не е необходимо, капитане. След онова, което сторихте, ние ще ви чакаме дори и ако всички демони на дълбините се бяха струпали да ни гонят.

Неочакваният израз на привързаност от стария пират сепна Кенит. Самият той не се сецаше за нищо, с което да си е заслужил тази вяроност. Това едновременно го затрогна и развесели.

— Няма смисъл да чакате жадни, момчета. Но наистина не се увличайте.

— Няма, капитане. Обещаваме, че ще бъдем тук до един. — Морякът, изрекъл тези думи, се ухили широко. Някогашната му татуировка трепна.

Кенит им обърна гръб и се насочи към селището. Хората му бяха започнали да обсъждат по какъв начин да се почерпят най-добре и същевременно да се върнат в подходящия момент. За капитана беше приятно да наблюдава подобни дискусии от тяхна страна: те не само свидетелстваха за лоялността на хората му, а и щяха да се отразят благотворно на умовете им.

Що се отнася до ума на Кенит, в момента той се опитваше да открие онова дело, което бе доставило подобно удоволствие на екипажа му. Нима на борда на робския кораб се бе криела и друга плячка, за която Соркор не му е казал? А може би ставаше дума за обещани ласки от страна на освободените робини? Подозренията, които никога не се отдалечаваха особено от мислите на пиратския предводител, побързаха да се стекат. Щеше да стори добре да открие

Соркор и да разбере с какво се занимава той в момента. Хубаво беше, че помощникът е накарал моряците да си мислят, че неясната щедрост е дошла от капитана им, но това не оправдаваше премълчаването му.

Той пое сред главната уличка. В селището имаше само две кръчми; Соркор щеше да се намира в някоя от тях. Най-вероятно. Но се оказа, че не е така. Цялото население на крайбрежното селце се бе струпало на улицата между двете пивници, за да празнува. Пейки и маси бяха извлечени навън, редом с изтъркаляни бъчонки. Кенитовите подозрения се влошиха. Това веселие обикновено говореше за шепи монети, изливани без мяра. Към суровото му изображение се прибави кисела усмивка. Каквото и да ставаше тук, той трябваше да изглежда осведомен, иначе щеше да се прояви като глупак.

— Не казвай нищо. Довери се на късмета си — смъмри го гласец. Талисманът на китката му имаше тихичък, мелодичен смях, смущаващ с приятното си звучене. — И на всяка цена не показвай страх. Късмет като твой не притежава търпимост към страха.

И отново онзи смях.

Кенит не се осмели да повдигне китка или да погледне към талисмана. Не и сред хората. А нямаше време да се оттегли на скрито място и да се посъветва с него, защото в този момент тълпата го забеляза.

— Кенит! — високо извика глас. — Капитан Кенит! Кенит!

И други подеха вика; летният въздух закънтя от скандирането. Подобно на екот, престанал да почиства козината си, тълпата се обърна към него и се понесе да го пресрещне.

— Смелост. И се усмихвай! — подигравателно напъти фигурката от магическо дърво.

Кенит почувства как от ироничната му усмивка плъзва лед, сковал чертите на лицето му. В този момент сърцето му биеше усилено; по гърба му започнаха да се стичат струйки пот. Тълпата се втурваше насреща му, повдигнала пестници и халби. Но те не биваше да виждат уплаха му, не. Щяха да видят единствено подсмихването му и невъзмутимостта, с която той се отзовава на прилива им. Това беше блъф, но пък един блъф е ефективен, когато служещият си с него е уверен. Пиратът напразно подири лицето на Соркор из прииждащата вълна. Той искаше да го намери и, при нужда, да се увери, че помощникът му ще умре преди него самия.

Хората го обгърнаха. Лицата им бяха зачервени от опиянение, алкохолно и победоносно. Все още никой не се осмеляваше да го докосне; всички те се задържаха на почтително разстояние, вперили погледи. Кенит започна да ги оглежда един по един в дирене на слабост или на някой по-агресивен представител, който би бил най-вероятен първи враг. Вместо това някаква едра жена си проправи път сред тълпата и се изправи пред капитана, опряла месести длани на хълбоците си.

— Казвам се Тайела — оповести тя с ясен и плътен глас. — Аз ръководя Килнат.

В погледа ѝ личеше предизвикателство. Тогава, за удивление на Кенит, очите ѝ неочаквано се наляха със сълзи. Те се плъзнаха по бузите, а жената продължи, неочаквано задавена:

— И искам да ви кажа, че всичко тук е ваше, стига да поискате. Всичко. По всяко време. Защото вие ни доведохте наши братя и сестри, които смятахме, че никога повече няма да видим.

Довери се на късмета си. Той отвърна на усмивката ѝ и с най-галантния си жест (и искрено съжаление за загубата на скъпата дантела) предложи кърпичка. Жената я прие с плах жест.

— Откъде знаехте? — запита тя. — Как сте разбрали? Ние бяхме удивени.

— Имам си своите начини — увери я той. Кенит не разбираше какво е било онова, което е трябвало да знае. Но той не попита. И дори не трепна, когато месестата ѝ лапа се стовари върху рамото му в жест, който трябваше да представлява приветствие.

— Пригответе нова маса и сложете от най-доброто. Направете път на капитан Кенит! Благословен да е мъжът, който спаси нашите близки и съседи от робовладелците и ги доведе тук, за да се присъединят към нашия нов живот. Благословен да бъде!

Струпаните го поведоха напред, за да го разположат пред лепкава маса, която побързаха да отрупат с печена риба и някакви сладкиши от кореново брашно. Кофа със супа от миди, подправена с морска трева, довършваше пиршеството. Тайела лично се зае да му прислужва: тя му наля дървена паница плодово вино, вероятно единственото вино в цялото село. И най-доброто, с което разполагаха. Капитанът отпи глътка и успя да не потръпне. От своя страна Тайела очевидно не

споделяше тази нетърпимост, защото личеше, че е погълнала значително количество от въпросната течност.

Пиратът сметна за най-дипломатично да отпива от виното си и учтиво да изслушва историята на това селище. Той почти не погледна към Соркор, когато помощникът се присъедини към тях. Морският вълк изглеждаше някак смирен, притихнал. С отвратено удивление Кенит установи, че заместникът му носи на ръце белязаното бебоче. Самата майка също се навърташе наблизко.

Тайела стана от мястото си, за да се покатери върху масата и да се обърне към събраните.

— Преди дванадесет дълги години — заразказва тя — ние бяхме доведени тук. Оковани. Болни. Полумъртви бяха някои от нас. Океанът ни благослови с ураганна буря. Той тласна кораба право през този канал, където никой робовладелец не бе стъпвал и няма да стъпи, и го връза в брега. Сътресенията на бурята потрошиха множество неща от кораба. Включително и скоба, придържала цял низ от окови. Дори и с вързани ръце и крака ние успяхме да убием калсидските негодници. И да освободим другарите си. И да превърнем това място в свой дом. То не блести с величие, не, но за оногова, който е лежал в трюма на робски кораб, всяко друго място е самият Рай на Са. Ние се установихме тук, научихме се да ловим риба, след време дори навлязохме в открито море, за да съобщим на други, че сме тук. Но знаехме, че никога не ще можем да се приберем. Нашите близки, нашето село бяха изгубени за нас завинаги. — Тя неочаквано се обърна и посочи към Кенит. — Докато вие не ни ги доведохте.

Смаян, Кенит изчакваше жената да опустоши носната му кърпичка с още сълзи.

— Преди дванадесет години — най-сетне каза тя, — когато те дойдоха да ни отведат, защото не можехме да платим данъците на сатрапа, аз се сражавах с тях. Те убиха съпруга ми и ме отведоха, но дъщеричката ми успя да избяга. Аз бях решила, че никога няма да я видя повече. Нито внуците си. — С привързан жест жената посочи към Соркор и малкия едноименник. Още сълзи я задавиха.

Тъй като този път тя не се успокои веднага, към повествованието ѝ се присъединиха други гласове. По някакво удивително съвпадение повечето от робите на борда на *Сполука* бяха родом от същото село като основоположниците на Килнат. Но никой не смяташе, че е

съвпадение. Всички, дори мрачният Соркор, смятаха, че Кенит е разгадал това и е решил да доведе освободените роби тук, за да ги събере отново с техните близки и съседи. В действителност това не беше така. Но Кенит знаеше, че това не е обикновено съвпадение, а проява на нещо далеч по-могъщо.

Проява на чистия късмет. На неговия късмет. Късмет, който изискваше доверие, а не съмнение. Капитанът небрежно поглади талисмана върху китката си. Нима той щеше да наскърби тази му проява, като се отнесе презрително към шанса си? Не, разбира се. Подобен късмет изискваше достоен ползвател. И Кенит реши, че се осмелява. Срамежливо, смирено, той се обърна към Тайела:

— Хората ми казаха ли ти за пророчеството, което ми разкриха Чуждите?

Жената го погледна удивено. Тя усети, че предстои нещо значимо. Около двамата се разгърнаха концентрични кръгове мълчание. Всички погледи се насочиха към капитана.

— Чувала съм неща — предпазливо каза тя.

Кенит сведе очи в привидно смущение. С дълбок и тих глас той каза:

— Тук то започва.

Подир това капитанът си пое дълбок дъх и повтори думите из самата си същина, вложил силата на дробовете си.

— Тук то започва! — обяви той. И се постара да звучи като човек, даряващ другите с голяма почит.

Опитът му проработи. Навсякъде около него заблестяха насълзени очи. Тайела смаяно поклати глава.

— Но какво бихме могли да ви предложим ние? — промълви тя, едва ли не съкрушено. — Ние сме почти нищожно село. Нямаме нивя, които да обработваме, нито имения. Как може един крал да започне пътя си тук?

Кенит напои гласа си с мекота.

— Аз започвам тъй, както ми е отредено. С кораб, който аз плених за вас. С екипаж, който аз обучавах за вас. Вземете кораба. Ще оставя Рафо, за да продължи той да ви напътства в привичките на Гарвановия стяг. Вземайте каквото желаете от онези, които минат край вас, и го превърнете в своя собственост. Спомнете си как сатрапът е взел всичко от вас. Не се срамувайте да възвърнете благоденствието си

от джамаилските прекупвачи, които той глези с изсмуканата от вас кръв. — Пиратът хвърли кос поглед към сияещите очи на заместника си и бе споходен от допълнително вдъхновение. — От вас ще искам само едно. Не позволявайте нито един робски кораб да премине безнаказано. Изпратете робовладелците при змиите, които ще ги приветстват, а плаващите им затвори отвеждайте тук. От всички товари, намиращи се на борда на тези кораби, Килнат ще има правото да задържа половината! — Тези си думи Кенит повтори високо, за да се убеди, че всички са разбрали щедростта му. — Останалото съхранявайте. Соркор и аз ще ви посетим отново преди края на годината, за да проверим делата ви и да ви научим как да извличате най-голяма печалба от плячката си.

С кисела и доверчива усмивка той повдигна дървената си купичка.

— Сега да вдигнем един стипчив тост! За сладостните и скъпите неща, които ни предстоят!

Като един, те изразиха одобрението си. Тайела дори не осъзнаваше, че контролът над селото й току-що е бил отнет. Очите й сияеха досущ като погледите на останалите; тя повдигаше своята купичка също тъй високо. Дори мрачният Соркор се присъедини към веселието, когато името му бе скандирано. Този рязък триумф проникваше дълбоко и удивително в душата на Кенит. Погледът му срещна боготворящите очи на помощника му — съдържащата се в тях почит показваше, че положението на неговия заместник отново е сигурно. Това позволи на Кенит да се усмихне искрено към заместника си и дори към бебето, което Соркор все така държеше. Капитанът едва не се изсмя, наместил и последното парче от пъзела: Соркор вярваше, че Кенит му е отдал чест. Че Кенит е наредил именуването на бебето като израз на почит към него. Този път капитанът не попречи на усмивката си, а отново повдигна купата си и с разтуптяно сърце изчака утихването на суматохата. Когато местните се успокоиха, капитанът изрече с измамно мек глас:

— Следвайте насоките ми — посъветва ги той. — Следвате ли ги, те ще ви отведат до мир и просперитет!

Ревът, приветствал това му изказване, едва не го оглуши. Кенит скромно сведе очи, за да се спогледа съзаклятнически с дървеното лице, привързано към китката му.

Пиршеството трая дълго, не просто до късно през нощта, а и подир зазоряване. Към края повечето от местните се олюляваха от киселото вино, а Кенит имаше усещането, че вътрешностите му са се пресекли. По време на пира Соркор не само бе намерил удобен момент, в който да помоли за прошка, задето се е усъмнил в капитана си: помощникът му бе признал, че по-рано го е смятал за безсърдечен човек, студен като змия. На Кенит не се бе наложило да пита за причината, довела до тази промяна на мнение. Той вече бе чул, от няколко източника, колко разчувствани били хората му, когато самият той — един от най-коравосърдечните капитани от Пиратските острови — се насълзил при вида на ужасяващите условия в трюма на робския кораб. Той бе спасил робите, бе проливал сълзи за тях, а подир това им бе върнал не само свободата, а и изгубените близки. Със закъснение Кенит осъзна, че е могъл да придобие това селище и без да дава кораба, само че стореното беше сторено. И без това той разполагаше с половината от плячката, която те успееша да приберат. Без никакви усилия. Това не беше лошо начало. Никак даже не беше лошо.

— Просто бих искала да го видя още веднъж, преди да отплава. Майка също.

След като каза това, Кефрия побърза да вземе чашката си с чай и да отпие. Тя се стараеше да говори небрежно, като жена, която иска от съпруга си някаква съвсем дребна услуга, а не нещо от изключителна важност за нея.

Кайл Хейвън избърса уста и остави салфетката обратно на масата.

— Зная, мила. Зная, че ти е трудно. Ти не си го виждала толкова време, а почти веднага след пристигането си той отново изчезва. Но трябва да запомниш, че в края на това пътуване аз ще доведа обратно един здрав млад мъж. Един син, с когото ще имаш основания да се гордееш. В момента той си няма представа за нищо. Работата, която учи, е трудна, той е обезкуражен, сигурен съм, че мускулите го болят всяка вечер.

Той повдигна чашата си, навъси се и я върна върху чинийката.

— Сипи ми още чай. Та, ако го доведа при мама и баба, той ще приеме това за възможност да ви се оплаква. Той ще хленчи и ще се

моли, вие и двете ще се разстроите, а той ще се върне обратно в началото. Не, Кефрия. Довери ми се. И за двама ви не би било добре. И за майка ти също. Покрай смъртта на Ефрѝн тя си има достатъчно грижи. Нека не ѝ струпваме допълнителни неволи.

Кефрия бързо се приведе напред, за да напълни отново чашата на съпруга си. Тя толкова се бе зарадвала, когато той се бе присъединил към нея за закуска; бе се чувствала уверена, че ще успее да го убеди. От толкова дълго време той не ѝ бе отделял от времето си. Кайл бе започнал да се прибира изтощен всяка вечер и да се надига от кревата им още призори, за да се върне на кораба. Тази сутрин той бе останал да се излежава и Кефрия бе дръзнала да се обнадежди, че това е добър знак. И когато той ѝ бе казал, че ще има време да закуси заедно с нея, надеждите ѝ допълнително се бяха разгърнали. Но сега тя разпознаваше тона, с който той говореше за Уинтроу. Тук нямаше място за спор. В името на разбирателството тя трябваше да изостави надеждите си.

Повече от две седмици бяха изминали от деня, в който Кайл бе отвел сина им на кораба. През тези две седмици съпругът ѝ не бе споменал нищо за него и беше отговарял съвсем оскъдно на питанията ѝ. Почти като в дните непосредствено след изпращането му в манастира. Тя нямаше представа за затрудненията, пред които се изправя Уинтроу, така че не можеше да насочи тревогите си към нещо конкретно. И те продължаваха да я измъчват в неяснотата си, издебващи всеки миг, в който умът ѝ не бе зает с някакви други мисли. Най-често тревоги за скръбното мълчание на майка ѝ или изчезването на Алтея. Кефрия можеше да се утешава единствено с мисълта, че поне знае къде се намира синът ѝ. Освен това Кайл беше негов баща. Той не би позволил нещо да се случи на най-големия му син. И щеше да ѝ каже, ако възникнеше някакво сериозно основание за притеснения. Несъмнено той знаеше какво прави. Може би точно подобна твърдост бе нужна на момчето. В тази сфера самата Кефрия не можеше да претендира за знание.

Тя бавно си пое дъх, за да се успокои, и премина към следващата тягостна тема.

— Виждал ли си... — Жената се поколеба. — Алтея идвала ли е при кораба?

Кайл се навъси.

— Не и от деня, в който глупакът Торг се опитал да я прогони. Бях издал нареждания тя да не бъде допускана на борда, но нямах предвид той да се опитва да я пъди. Искане ми се той да беше проявил достатъчно разум, за да ме потърси. Ако бях там, аз щях да завлека тази девойка тук, където ѝ е мястото.

Тонът му недвусмислено показваше, че мнението на Алтея не би имало значение.

В стаята имаше единствено една слугиня, но въпреки това Кефрия снижи глас.

— Тя не се е отбивала да види майка. Зная, защото питах. Изобщо не се е прибирала. Кайл, къде би могла да е отишла? Неотдавна сънувах кошмари. Боя се, че тя може да е убита. Или да ѝ се е случило нещо по-лошо. Онази вечер си мислех... дали не е възможно тя да се е промъкнала на борда на Вивачия? Тя винаги е изпитвала силна привързаност към този кораб. И е достатъчно упорита да се прокрадне и да се укрие някъде, за да изчака вие да отплавате в открито море. И когато сте се отдалечили достатъчно, тя...

— Тя не се е скрила на борда на кораба — прекъсна я Кайл по начин, който издаваше пренебрежение към тези глупави женски догадки. — Най-вероятно е отседнала някъде в града. Тя ще се върне веднага щом ѝ свършат парите. Когато това стане, искам да бъдеш строга. Не започвай да подскачаш около нея и да ѝ разказваш колко си се притеснявала. И не я гълчи като гневна кокошка. На това тя няма да обърне внимание. Бъди твърда. Дръж я без пукната пара, докато не започне да се държи подобаващо. А подир това я дръж изкъсо. — Той се пресегна над масата и положи длан върху ръката на съпругата си; жест, чиято нежност не съответстваше на думите му. — Мога ли да разчитам на теб, че ще сториш онова, което е най-разумно и най-добре за нея?

— Няма да бъде лесно... — заекна Кефрия. — Алтея е свикнала да получава своето. А мама...

— Зная. Майка ти се колебае. В този момент преценката ѝ е разколебана. Тя е изгубила съпруга си и се бои да не изгуби и дъщеря си. Но тя ще изгуби Алтея единствено ако отстъпи пред нея и ѝ позволи да лудее по предишния начин. Ако майка ти иска да я задържи, ще трябва да я принуди да се върне у дома и да заживее по начин, който подобава на една жена. Само че в момента майка ти не

вижда нещата по този начин. Тя също се нуждае от време, Кефрия. Дай им това време. В един момент и двете ще видят, че сме били прави. И тогава ще ни благодарят. Какво има?

В отговор на тихо почукване съпрузите се обърнаха към вратата: Малта надничаше иззад ъгъла.

— Може ли да вляза? — свенливо попита момичето.

— Майка ти и аз в момента разговаряме — оповести Кайл. Той сметна това за достатъчен отговор, защото престана да обръща внимание на дъщеря си и отново се обърна към съпругата си. — Намерих време да разгледам книгата на северните имоти. Наемателите от фермата Ингълби не са плащали наем за последните три месеца. Те трябва да бъдат изнесени. Или цялата ферма да бъде продадена. Едно от двете.

Кефрия взе чашката си и я обви с длани. Понякога, когато трябваше да прояви несъгласие със съпруга си, тя се изнервяше и ръцете ѝ започваха да треперят. Това дразнеше Кайл.

— Тази ферма принадлежи на мама, Кайл. Тя е част от нейната зестра. А наемателите са нейната дойка и съпругът ѝ. Двамата вече остаряват; майка винаги обещаваше на Тетна, че нищо няма да ѝ липсва, така че...

Кайл отпусна чашата си тъй рязко, че чайт се разля върху бялата покривка.

— Точно това мислене не ни позволява да изплуваме — раздразнено въздъхна той. — Нямам нищо против милосърдието и лоялността, Кефрия. Но ако за майка ти е толкова важно да се грижи за двойка изкуфели старци, нека ги доведе тук, да им даде стая в крилото на прислугата и да им възложи някаква дребна работа, подходяща за годините им. Не се съмнявам, че тук от тях ще има по-голяма полза. А и за самите тях ще бъде по-удобно. Няма причина да прахосваме цяла ферма заради тях.

— Тетна е отраснала тук... — поде Кефрия. И сепнато подскочи, когато мазолестата длан на съпруга ѝ се стовари върху масата.

— А пък аз съм отраснал във Фромърс. Само че на мен никой няма да ми даде къща там, когато съм остарял и обеднял заради немарливото ръководене на семейните финанси. Кефрия, замълчи за момент и ме остави да довърша онова, което се опитвам да ти кажа. Зная, че тази земя принадлежи на майка ти. Зная, че аз нямам

директното право да се намесвам. Просто искам да ѝ предадеш съвета ми. Съпътстван от предупреждението, че никакви пари няма да бъдат пренасочвани за поддръжката на тази ферма. Ако майка ти не е в състояние да извлича достатъчни приходи от тази земя, то нека я остави да гние. Но повече пари няма да бъдат прахосвани. Това е всичко.

Той рязко се обърна към вратата и протегна пръст.

— Малта, ти подслушваш ли? Ако искаш да се държиш като слугиня, мога да се погрижа да получиш слугински задължения.

Малта продължаваше да наднича отвъд рамката на вратата, със сепнат вид.

— Моля за извинение, татко. Исках да изчакам двамата с мама да приключите разговора си, за да говоря с теб.

Кайл въздъхна тежко и подбели очи към съпругата си.

— Децата трябва да бъдат възпитани да не прекъсват другите, Кефрия. Влез, Малта; очевидно е, че не можеш да чакаш по подобаващ начин. Какво искаш?

Малта прекрачи прага и побърза да притича напред в отговор на навъсването на баща си. Тя направи реверанс пред него и отбягвайки погледа на майка си, обяви:

— Летният бал вече мина. Разбирам, че трябваше да го пропуснем. Но есенното празненство е след седемдесет и два дена.

— Е, и?

— Искам да отида.

Баща ѝ раздражено поклати глава.

— Ще отидеш. Още от шестгодишна ти също отиваш. Като всички, които са част от Търговско семейство. С изключение на онези като мен, които трябва да плават. Съмнявам се, че ще успея да се върна за този бал. Но ти ще отидеш. Защо ми губиш времето с това?

Малта хвърли поглед към неодобрителното лице на майка си и каза:

— Мама каза, че тази година има вероятност и да не отидем. Заради смъртта на дядо. — Девойчето си пое дъх. — Каза още, че дори и ако сме били отидели, аз пак нямам да съм достатъчно голяма за истинска бална рокля. Татко, не искам да отида на есенното празненство с детска рокличка. Дело Трел е голяма колкото мен, а ще носи бална рокля тази година.

— Дело Трел е с единадесет месеца по-голяма от теб — намеси се Кефрия. Лицето ѝ беше пламнало, задето дъщеря ѝ се осмеляваше да се оплаква от такова нещо пред баща си. — И ако тя се появи на празненството с рокля, много ще се изненадам. Самата аз не отидох на този бал облечена като жена преди да навърша петнадесет. А ние сме в траур. От нас тази година не се очаква нищо. Не е подобаващо...

— Роклята може да бъде тъмна. Кариса Крев беше на бал само два месеца след смъртта на майка си.

— Ще отидем само ако баба ти реши, че е подходящо — решително каза Кефрия. — За което се съмнявам. И ако отидем, ти ще се облечеш както подобава за момиче на твоите години.

— Ти ме обличаш като дете! — проплака Малта. Гласът ѝ трепереше от обида. — Вече не съм малко момиченце. Татко, тя ме кара да нося поли до половината пищял, с набран ръб, като че се страхува, че ще започна да тичам сред локвите. И ме кара да сплитам косата си както като бях на седем. И ми връзва панделки на яката, и ми позволява да нося само цветя, а не бижута, и...

— Достатъчно — предупреди Кефрия, но за нейна изненада съпругът ѝ се засмя.

— Ела тук, Малта. Избърши си сълзите и ела. Тъй — продължи Кайл, когато дъщеря му се приближи достатъчно, за да се озове на коляното му. Той се обърна към лицето ѝ. — Ти мислиш, че си достатъчно голяма, за да се обличаш като жена. После ще започнеш да искаш ухажори.

— Татко, по това време ще съм станала на тринадесет... — поде Малта, но баща ѝ я спря и над главата ѝ погледна към съпругата си.

— Ако решите да отидете — внимателно поде той — какво лошо би имало да ѝ позволите да носи истинска рокля?

— Тя е още момиче! — възмутено протестира Кефрия.

— Нима? — възрази Кайл. В гласа му се долавяше гордост. — Виж каква млада дама е станала дъщеря ти, Кефрия. Ако е още момиче, то тя е добре развито момиче. Майка ми винаги казваше, че едно момче става мъж, когато се докаже като мъж, но момичето се превръща в жена, когато пожелае да бъде жена. — Той помилва Малта по косата, а девойчето се усмихна сияещо насреща му. И хвърли умолителен поглед към майка си.

Кефрия се постара да прикрие шока си, че съпругът ѝ взема страната на дъщеря им.

— Кайл, Малта, това просто не е пристойно.

— И какво му е непристойното? Какво ще навреди? Дали ще бъде тази година, или следващата, какво значение има, стига дългите рокли да ѝ стоят добре?

— Тя е само на дванадесет — тихо каза Кефрия.

— Почти на тринадесет съм. — Малта усецаше предимството си и се възползваше от него. — Моля те, мамо, съгласи се! Кажи, че мога да отида на бала и че ще бъда с истинска рокля.

— Не. — Кефрия бе решена да защити позицията си. — Ще отидем само ако баба ти разреши. Иначе би било скандално. В това съм категорична.

— Но ако все пак отидем? — продължаваше Малта. Тя отново се обърна към баща си. — Тате, кажи, че мога да облека истинска рокля, ако мама ми позволи да ида на бала.

Кайл прегърна дъщеря си.

— Това ми се струва разумен компромис — предложи той на съпругата си. А на Малта додаде: — Ще отидеш само ако и баба ти отиде. И няма да ѝ досаждаш и да я увещаваш. Но ако тя се съгласи, ти също ще отидеш, с истинска рокля.

— Благодаря ти, татко — каза девойката. Тя изглеждаше като човек, постигнал най-скъпото си желание.

Нещо, наподобяващо гняв в сковаващия си ефект, плъзна по жилите на Кефрия.

— Сега си свободна, Малта. Бих искала да говоря с баща ти. И след като смяташ, че си достатъчно голяма, за да се обличаш като жена, време е да ми покажеш, че притежаваш нужните умения. Довърши бродерията, която се търкала из стаята ти вече трета седмица.

— Но това ще ми отнеме цял ден! — мъчително се възпротиви Малта. — Искам да се срещна с Кариса и двете да отидем до улицата на тъкачите, за да разглеждаме платове...

Гласът ѝ затихна, когато тя видя изражението върху лицето на майка си. Момичето мълчаливо скочи на земята и изтича навън.

Веднага подир излизането ѝ Кайл избухна в смях. Просто нямаше друга постъпка, с която той да наскърби съпругата си повече.

Обидата бе видима върху лика ѝ, но Кайл не осъзна грешката си, а продължи да се смее, още по-силно.

— Да можеше да се видиш — съумя да изрече той. — Колко си гневна, задето дъщеря ти е смогнала да те заобиколи! Но какво можех да направя? Ти знаеш, че тя винаги е била моя любимка. Пък и какво толкова?

— Това би могло да привлече към нея внимание, с което тя още не е готова да се оправя. Кайл, когато една жена отиде на есенния празник с първата си бална рокля, това е нещо повече от дълга до пода пола. Това е знак, че тя бива представяна пред Бингтаун като жена. И че тя е достатъчно голяма, за да бъде ухажвана; че семейството ѝ е готово да приема предложения за ръката ѝ.

— Е, и? — Кайл вече не се смееше толкова. — Не е нужно да се съгласяваме.

— Тя ще бъде канена на танц — неумолимо продължаваше Кефрия. — Не от момчета на нейната възраст, защото на тях все още ще се гледа като на момчета. Тя ще танцува с мъже, млади и възрастни. Тя не само е лоша танцьорка, а и още не е научена да разговаря с мъже. Или как да се оправя с внимание, което е... нежелано от нея. Тя може да допусне неподходящи аванси, без дори да осъзнава, че ги допуска. И по-лошо, една нервна усмивка или кикотене би могло да изглежда като знак, че тя ги окуражава. Искан ми се да се беше допитал до мен, преди да ѝ разрешиш.

Смуцението на Кайл бързо премина в раздразнение. Той рязко се изправи и захвърли салфетката си върху масата.

— Разбирам. Може би просто трябва да се преместя да живея на борда на кораба, за да спра да ти се пречкам да определяш съдбата на семейството! Изглежда забравяш, че Малта е и моя дъщеря. Щом тя е на дванадесет години, а още не е била научена да танцува и да води светски разговор, може би трябва да кориш себе си за това! Първо изпращаш сина ми да бъде свещеник, а сега се държиш сякаш аз нямам право да определям как да бъде отглеждана моята дъщеря.

Кефрия бе скочила на крака, вкопчена в ръкава му.

— Кайл, моля те, не се сърди. Не исках да кажа това. Разбира се, че искам да помагаш в отглеждането на децата. Просто трябва да мислим за репутацията на Малта, ако искаме тя да бъде гледана като подобаващо отгледана млада жена.

Но Кайл нямаше да бъде разубеден.

— В такъв случай те съветвам да се погрижиш тя да получи съответните уроци, вместо да я пращаш да шие гоблени. На мен ми предстои да се оправям с кораб. И да възпитавам един млад мъж. И всичко това заради решение, в което аз нямах думата.

Той съумя да съчетае отскубването на ръката си с жест, напомнящ прогонването на муха, и с бързи крачки излезе. Кефрия остана наред стаята, с длан, повдигната пред лицето.

Накрая тя се отпусна обратно на стола си, напълни дробовите си с въздух и започна да масажира слепоочията си. Непролети сълзи глождеха очите ѝ. Толкова много напрежение, толкова много спорове се трупаха в последно време. Сякаш в този дом нямаше и миг покой. Кефрия се улови, че копнее за времето, когато баща ѝ беше здрав и пътуваше заедно с Алтея, а самата тя и майка ѝ се грижеха за къщата и за децата.

В онези дни завръщанията на Кайл бяха представлявали същински празник. По онова време той беше капитан на борда на *Дръзка*. И всички го хвалеха. Колко бил красив, колко спретнат изглеждал. Дните си на сушата той прекарваше заедно със съпругата си: в безценно уединение в спалнята им или в разходки из Бингтаун. От всяко свое пътуване той се бе завръщал с купища подаръци за нея и децата им; в тези мигове Кефрия се бе чувствала като млада булка. Но откакто бе поел *Вивачия*, Кайл бе станал толкова сериозен. И толкова... Тя се опитваше да се сети за подходяща дума. Алчен? Не, тя отхвърли тази дума. Той просто беше човек, заставащ начело. А след смъртта на баща ѝ той бе разширил това си качество над всичко: не само над семейния кораб, а и над домакинството, земите, децата и дори, печално си помисли тя, сестра ѝ и майка ѝ.

Преди двамата разговаряха до късно през нощта — дълги разговори без някакво сериозно съдържание. Кайл обичаше да отмества завесите на балдахина, за да може лунната светлина да се разлива върху леглото им. Той ѝ разказваше за гнева на бурите, които бе преживял, и красотата на издутите от попътен вятър платна. И в същото време я бе милвал с ръце и с очи, които казваха, че той я намира удивителна като морето. Сега той говореше малко, предимно за продадените стоки и заменилия ги товар. И непрекъснато ѝ напомняше, че възраждането или пълният крах на рода Вестрит лежат

изцяло върху неговите плещи. Отново и отново той ѝ се заричаше, че щял да покаже на Търговците от Бингтаун някои неща за прозорливост и хитрост. Нощите, които двамата прекарваха заедно, вече не ѝ донасяха нито удовлетворение, нито отдих. Дните си Кайл прекарваше край кораба. Кефрия бе принудена да признае пред себе си, че е започнала с нетърпение да чака деня на отплаването му. В отсъствието на съпруга си тя поне щеше да си върне част от спокойствието на обичайните си дни.

Разнеслите се стъпки я накараха да повдигне глава — едновременно с надежда и с отвращение от завръщането на съпруга ѝ. Но влязлата се оказа майка ѝ. Тя погледна към Кефрия и останките от закуската. Подир това погледът ѝ се плъзна из стаята в търсене на нещо друго. Или на някой друг.

— Добро утро, мамо.

— Добро утро — тихо отвърна майка ѝ. — Чух, че Кайл излезе.

— И затова слизаш чак сега — горчиво подметна Кефрия. — Майко, неприятно ми е, че го отбягваш. Има неща, които трябва да бъдат обсъдени и решени...

Старицата се усмихна с притиснати устни.

— Нещо, което е невъзможно, когато Кайл е наблизо. Кефрия, прекалено съм изморена и скърбяща, за да говоря тактично. Твоят съпруг не оставя възможност за обсъждане. Излишно е двамата с него да си разменяме думи, защото помежду ни няма разбиране. Той се вслушва единствено в своята преценка. — Тя поклати глава. — Тези дни само две неща ми се въртят в главата. Или скърбя за баща ти, или се укорявам за бъркотията, в която превърнах наследството му.

Въпреки неотдавнашния си гняв, Кефрия се наскърби от думите ѝ. Нейният отговор бе тих, обиден:

— Той е добър човек, майко. Той прави онова, което смята, че е най-добре за нас.

— Това може и да е истина, но по никакъв начин не ме утешава, Кефрия. — Роника отново поклати глава. — Баща ти и аз смятахме, че Кайл е добър човек, иначе не бихме ви дали благословията си. Но в онези дни двамата с него не бихме могли да предвидим дори и частица от всички онези неща, сполетели ни впоследствие. За теб щеше да бъде по-добре да се омъжиш за Търговец. За всички ни щеше да бъде

по-добре, ако ти бе взела за съпруг някой, който е по-запознат с нашите традиции.

Майка ѝ се настани на масата. Движенията ѝ съответстваха на старостта ѝ, сковани и предпазливи. Тя извърна лице от ярката лятна утрин; може би сиянието нараняваше очите ѝ.

— Погледни до какво ни докара неговото желание да прави онова, което по негова преценка е най-добре. Алтея все още я няма. А младият Уинтроу е принуден да стои на кораба. Това не е добре. Нито за момчето, нито за кораба. Ако Кайл наистина осъзнаваше същината на един жив кораб, то той никога не би оставил сина ви на борда на току-що съживил се кораб. Чувала съм, че първите няколко месеца след събуждането на живия кораб са изключително важни. Вивачия се нуждае от спокойствие; тя има нужда да бъде уверена в своя капитан. Не са ѝ нужни принуда и спорове. А идеята му да пренася роби на борда ѝ... Само от мисълта ме побиват тръпки. — Тя повдигна глава и прикова Кефрия с поглед. — Срамувам се, че с подобно спокойствие приемаш да излагаш сина си на всички онези скверности, които са неделима част от плаването на робски кораб. Как можеш да допускаш той не само да бъде свидетел, а и съучастник? В какво според теб трябва да се превърне той, за да оцелее?

Думите ѝ породиха неназоваема отврата у Кефрия, но тя стисна юмруци под покривката и овладя треперенето си.

— Кайл казва, че той няма да бъде груб с Уинтроу. А що се отнася до робите: той сам изтъкна, че ненужните страдания само биха увредили стойността на ценен товар. Аз обсъдих с него всички ужасни неща, които бях чувала за робските кораби. И той ми обеща, че Вивачия няма да се превърне в поредния зловонен плаващ ковчег.

— Дори ако Кайл се отнася към Уинтроу като към дъщеря, момчето пак ще страда от всичко онова, което ще види. Претъпканите трюмове, погиналите сред веригите, жестокостта, необходима за запазването на дисциплина сред такъв товар... това не е правилно. Просто не е правилно. И двете го знаем. — Гласът на майка ѝ не търпеше възражение.

— Но ние имаме робиня под самия си покрив. Рейч, която Давад ти отстъпи, когато татко боледуваше.

— Не е правилно — потрети Роника Вестрит. — Аз исках да я изпратя обратно при Давад. Но когато се опитах да я отпратя, тя падна

на колене и започна да ме умолява. В Калсид тя би се продала добре, защото притежава известно образование. Самата тя осъзнава това. Съпругът ѝ вече е продаден там, заради неизплатени дългове. Двамата били родом от Джамаилия. И когато не могли да погасят задълженията си, тя, съпругът им и синът им се озовали върху робския подиум. Мъжът ѝ бил образован човек, комуто определили висока цена. Но тя и детето били продадени евтино на един от Давадовите посредници. — Старицата бе започнала да говори по-глухо. — Тя ми разказа за пътуването насам. Момченцето ѝ не оцеляло. И въпреки това аз не смятам, че Давад Рестарт е жесток човек, поне не и умишлено. Нито е толкова неумел в делата си, та да увреди стойността на ценен товар.

Гласът на Роника бе останал безизразен. По кожата на Кефрия плъзнаха тръпки, когато разпозна думите на Кайл.

— Мислех, че вече съм привикнала със смъртта. В годините след като братята ти починаха, аз смятах, че тя е нещо, което съм издържала и преодоляла. Сега, когато баща ти го няма, аз отново си спомних колко внезапен и необратим е този момент. Мъчително е да го преодолееш, когато той е предизвикан от зараза. Но момчето на Рейч е умряло, защото стомахчето му не могло да понесе непрекъснатото мятане на задушавания, претъпкан трюм. То не могло да задържи противния хляб и застоялата вода, давани им от екипажа. Тя трябвало да гледа как малкото ѝ дете умира.

Майка ѝ повдигна очи и потърси погледа на дъщеря си. В тях Кефрия видя мъка.

— Защо не си се обърнала към екипажа, когато са ви раздавали храна, попитах я аз. Те биха те извели на палубата, биха ти дали малко подходяща храна. Тя ми каза, че го сторила. Каза ми, че умолявала всеки път, когато надзирателите слизали да раздават храна или да отнесат кофите. Но моряците не ѝ обръщали внимание. Тя не била единствената молеща за милост. Редом с нея били оковани зрели мъже и млади жени, които умирали също като детето ѝ. Когато трябвало да отнесат трупа на умрелия край нея и детето ѝ, надзирателите извлекли телата като обикновени чували. Тя знаела, че невръстното телце ще бъде хвърлено на змиите, които следват кораба. И тази мисъл я накарала да полудее.

— Иронично било, че точно тази лудост я спасила. Защото когато тя започнала да крещи към змиите, да ги зове да строшат

корпуса и да погълнат и нея, когато започнала да умолява Са да изпрати вятър и вълни, които да запратят кораба към скалите, нейните вопли засегнали моряците по начин, оказвал се невъзможен за горещите ѝ молби. Те не искали тази жена, която вече не искала да живее, да докара смъртта им. Тя била бита, но не замлъквала. И когато корабът пуснал котва в Бингтаун, тя била свалена, защото моряците се кълнели, че неотдавнашната буря била призована именно от нея. И заявявали, че няма да плават, докато тя е на борда. Давад трябвало да приеме разписка за нея; тя била товар, принадлежащ нему. Но тъй като в Бингтаун той не би могъл да притежава робиня, Давад я обявил за своя прислужничка. А когато започнал да се смущава от взирането ѝ и от обвиненията, които тя запращала насреща му, той я изпратил при нас. Както виждаш, неговият дар произтича по-скоро от страх, отколкото от желанието му да ни се притече на помощ в труден момент. Боя се, че точно в това се е превърнал Давад: човек, за когото страхът е по-силен от желанието да твори добро.

Старицата замълча за момент.

— И със значителна доза алчност. Не мислех, че Давад е от хората, които биха могли да чуят история като тази на Рейч и подир това да продължат да се занимават с търговията, пораждаща ужаси като нейния. Но ето че той прави точно това. И на всичкото отгоре той неотклонно съветва познатите си да подкрепят приемането на робството в Бингтаун. — Очите ѝ отново пронизаха Кефрия. — Ти, в качеството си на наследница на покойния си баща, получаваш и неговия глас в Съвета. Нямам съмнение, че Давад ще започне да се увърта около теб и да те увещава да подкрепиш предложението му. И ако твоите собствени икономически интереси съвпадат с поддържането на робството... Как според теб Кайл ще те принуди да гласуваш?

Кефрия се чувстваше парализирана и не смееше да отговори. Искаше ѝ се да каже, че нейният съпруг не би подкрепил приемането на робството в Бингтаун, ала умът ѝ вече знаеше истината. Ако притежаването на роби станеше законно, някои от имотите на семейство Вестрит отново щяха да се окажат доходоносни. Нивите. Калаената мина. И не само това: на Кайл не би се налагало да отнася товара си чак до Калсид, за да го продаде на сметка, а би могъл да разпродава робите още тук, в Бингтаун. По-малката продължителност

на пътуванията не само означаваше повече курсове, а и по-малка смъртност сред товара...

Жената потръпна, осъзнала пълното значение на мисълта си. По-голяма част от товара му щеше да пристига жива. Още от самото начало тя бе приела, че щом Кайл е избрал да търгува с роби, то някои от тях неизменно щяха да умират. И то не от болест или старост — Кайл беше прекалено умен, за да купи роби, за които имаше голяма вероятност да умрат. Не, тя очакваше, че те ще умират заради самото пътуване. Бе приела, че това трябва да се случи. Но защо? По време на своите собствени пътувания с кораб тя никога не бе изпитвала страх за здравето или за живота си. Излизаше, че единствено отношението към пленниците може да бъде причина за тази смъртност. Отношение към роби, което напълно вероятно можеше да представлява част от задълженията на Уинтроу като моряк. Нима нейният син щеше да се научи да остава безразличен към умоляващите ридания на млада жена, която проси милост за детето си? Нима той щеше да помага в отнасянето на издъхнали тела, които да се превърнат в храна за морските змии?

Изглежда майка ѝ бе отгатнала посоката на мислите ѝ, защото тя каза тихо:

— Помни, гласът принадлежи на теб. Ти можеш да го отстъпиш на съпруга си, ако желаеш. Много от съпругите на тукашните Търговци биха постъпили така, макар че законът на Бингтаун не го изисква. Помни, родът Вестрит получава само един глас в Търговския съвет. Само един. И ако се отречеш от този глас, губиш правото да си го изискаш обратно. Единствено Кайл би могъл да го предаде другиму.

Кефрия се чувстваше сама, споходена от ледени тръпки. Каквото и решение да вземеше, тя щеше да страда. Тя не се съмняваше, че Кайл би се застъпил за робството. И почти можеше да си представи логичните му аргументи, в които той изтъква, че робите в Бингтаун биха се радвали на много по-лека съдба от онези в Калсид. Той щеше да я убеди. И когато това станеше, майка ѝ щеше да престане да я уважава.

— Това е само един глас — промълви тя. — Един от петдесет и шест.

— Петдесет и шест Търговски фамилии — призна майка ѝ. И продължи: — Знаеш ли колко са новодошлите, придобили достатъчно

лефри земя, за да предявяват право на присъствие в Съвета на Бингтаун? Двадесет и седем. Виждам, че изглеждаш шокирана. Аз реагирах по същия начин, когато научих за първи път. Изглежда има хора, които се заселват на юг от нас, мълчаливо закупуват земя с разрешението на новия сатрап и пристигат в Бингтаун, за да поискат да бъдат включени в Градския съвет. Този втори Съвет, който ние създадохме — в проява на справедливост, за да могат имигрантите от Трите кораба да разполагат с място, където да разрешават проблемите си и да участват в съдбата на Бингтаун — сега бива използван срещу нас.

— Освен това не става дума единствено за вътрешен натиск. Калсид също поглежда алчно към нашите богатства. Жителите му са притискали северната ни граница неведнъж, а онзи глупав младок, сатрапът, почти е готов да им отстъпи. И всичко това заради подаръците, които те му изпращат: жени, бижута и упойващи билки. Той няма да се застъпи за Бингтаун, ако с това рискува да влоши взаимоотношенията си с Калсид. Той дори не е склонен да спазва обещаното ни от Есклепий. Носят се слухове, че новият сатрап е изпразнил столичните съкровищници с прахосническата си политика и търси нови начини да ги напълни. Един от начините е да преотстъпва земи на всеки, който спечели благоразположението му с дарове или обещанията за дарове. Той раздава земята ни не само на джамаилски благородници, а и на калсидските си подмазвачи. Така че може и да си права, Кефрия. Може би един глас с нищо няма да спре промените, които връхлитат Бингтаун.

Майка ѝ се надигна от масата. Тя не бе хапнала нищо, дори чай не беше пила.

По пътя си към вратата старицата въздъхна:

— След време дори и единодушието на петдесет и шестте Търговски гласа няма да смогне да се противопостави на тази вълна новодошли. И ако сатрап Косго с подобна лекота нарушава едно от обещанията, дадени ни от негов предшественик, какво би могло да ни гарантира, че той ще спази и останалите? Колко време ще мине, преди монополите, предоставени изключително на нас, бъдат на свой ред продадени? Не бих искала да мисля какво би могло да се случи. Това би означавало нещо много повече от края на познатите ни обичаи.

Какво биха могли да предизвикат такива алчни и непредпазливи люде, ако поемат по Дъждовната река, дори не ми се и мисли.

За един ужасяващ миг Кефрия си припомни раждането на третото си дете. Или по-скоро третия път, в който тя легна да ражда, защото никакво дете не се появи в края на онази дълга бременност, последвана от остри мъки. Не дете, а някакво създание, което майка ѝ дори не ѝ бе позволила да види или подържи; нещо, което се бе мятало, съскало и ръмжало по време на изнасянето си от стаята. По това време Кайл се беше намирал в открито море. У дома бе присъствал само баща ѝ; нему се бе паднало да погребее проявата на онова невидимо бreme, неизменно надвиснало над Търговците от Бингтаун. Подир това никой не бе отварял дума за злощастната бременност. Дори Кайл след завръщането си не бе казал нищо при вида на празната люлка, а бе приел случилото се и се бе отнасял към нея с голяма нежност. Само веднъж той бе споменал *мъртвороденото*. Може би той наистина вярваше в това. Кайл не принадлежеше към Търговските родове; може би той не вярваше в цената, която трябваше да бъде платена.

Може би той не осъзнаваше пълния смисъл на сродяването си с Търговско семейство. Навярно той не осъзнаваше, че те защитаваха и извличаха печалба от Дъждовната река и всичко, което донасяха водите ѝ.

За частица от мига тя видя съпруга си като непознат и, може би, заплаха. Не някаква злонамерена заплаха, а част от буря или огромна вълна. Тези прояви, макар и бездушни, пак унищожяваха и заливаха всичко по пътя си.

— Кайл е добър човек — обърна се тя към майка си. Ала Роника бе напуснала трапезарията безшумно; Кефрините думи заглъхнаха безжизнено сред безразличния въздух.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ПРЕГОВОРИ

— Вдигаме котва утре сутринта.

Торг дори не си правеше труда да прикрива удоволствието, което му доставяше настоящата му роля.

Уинтроу не отмести поглед от работата си. Тези думи не бяха заповед или въпрос. От него не се изискваше отговор.

— Да, ще отплаваме. Дълго време няма да виждаш Бингтаун. Предстои ни да спрем в седем пристанища, преди да стигнем Джамаилия. Първите три се намират в Калсид. Там ще се отървем от ядките. Щях да му кажа, че в Бингтаун те няма да се продадат, но пък никой не ме е питал. — Торг раздвижи рамене и се усмихна самодоволно. Изглежда той смяташе, че неправилното решение на капитана доказва неговата собствена мъдрост. Уинтроу не виждаше подобна връзка. — Капитанът ще натрупа още малко пари, за да има повече за роби в Джамаилия. Здравата ще се натоварим с тях, момче. — Той облиза устни. — Това е нещо, което очаквам с нетърпение, особено след като той ще се вслушва в съвета ми, когато достигнем столицата. Това е пазар, който ми е познат. И още как. Още на пръв поглед познавам качеството. Нищо чудно дори да изнамеря някое и друго кльоцаво момиченце, да му се радваш. Какво мислиш за това, хлапенце?

На въпросите трябваше да се отговаря, освен ако човек не искаше да си спечели ботуш в кръста.

— Мисля, че робството е неморално и незаконно. И че не е подобаващо ние с тебе да обсъждаме плановете на капитана.

И по време на отговора си Уинтроу не повдигна очи. В момента той се занимаваше с купчина стари въжета, които трябваше да разплете, да отдели все още здравите, а останалото да сведе до нишки, които или да бъдат сплетени отново, или да бъдат използвани за уплътнение. Ръцете му бяха станали груби като конопените влакна, с които работеше. Трудно можеше да се повярва, че доскоро това са били ръцете на творец. От другата страна на носовата палуба седеше

Майлд, съсредоточен над собствената си купчина въжета. Уинтроу му завиждаше заради лекотата, с която младият моряк работеше. Достатъчно беше Майлд да вземе едно въже и да го разклати, за да може то да се разтегне до обичайната си дължина, без възли. При Уинтроу въжетата винаги се противяха и проявяваха собствено мнение.

— Нецо май сме в хапливо настроение?

Тежкият ботуш на Торг го сръга болезнено. Гърбът на Уинтроу все още го болеше от предишния ритник.

— Съвсем не — автоматично отвърна Уинтроу. В някои случаи бе по-лесно просто да проявява покорство. В началото, непосредствено след като баща му го беше поверил на грижите на този скот, юношата се бе опитал да разговаря с Торг като с друго мислещо същество. Но бързо бе разбрал, че вторият помощник приема за подигравка всичко онова, което не разбира, и че на обясненията той гледа като на жалки извинения. Колкото по-малко думи, толкова по-малко синини. Дори и ако това означаваше да проявява съгласие с твърдения, на които обичайно би се възпротивил. Той се опитваше да не гледа на това като на удар срещу достойнството и морала си. Оцеляване, казваше си той. Обикновено оцеляване, предхождащо възможността за бягство.

Момчето се осмели да зададе въпрос:

— Кои са другите пристанища, в които ще спираме?

Ако някое от тях се намираще на полуостров Съцин, по някакъв начин Уинтроу щеше да успее да напусне кораба. Не го интересуваше колко дълго щеше да му се наложи да ходи пеш подир това; дори и ако трябваше да се прехранва с просия по време на целия път, той щеше да се върне в манастира. Там щеше да разкаже историята си, а жреците щяха да проявят разбиране. Те щяха да променят името му и да го преместят някъде, където баща му никога нямаше да го намери.

— Нито едно от тях не е на Съцин — злорадо съобщи Торг. — Ако ти се иска да се върнеш към жречеството, ще трябва да се научиш да плуваш.

И той се засмя гръмко. Едва сега Уинтроу осъзна, че Торг е очаквал този му въпрос. Смущаваше го мисълта, че дори неповратливият ум на втория помощник е могъл да разгадае желанието му. Дали Уинтроу не копнееше прекалено силно за това? Дали тези му мисли не се проявяваха във всяко негово действие? Той бе започнал да

смята, че това е единственият начин да запази съзнанието си. И непрекъснато планираше начини да избяга от кораба. Всеки път, когато се окажеше заключен в трюма, той изчакваше стъпките да заглъхнат и опитваше да отвори вратата. Искаше му се да не е проявявал подобно нетърпение подир завличането си на борда. Неговите неловки опити за бягство само бяха разкрили намеренията му пред баща му и екипажа. Кайл се бе постарал да изтъкне и пред сина си, и пред хората си, че всеки, който позволи на Уинтроу да напусне кораба, ще плати солена цена. Юношата никога не оставаше сам, а онези, които работеха заедно с него, се дразнеха, че трябва да раздвояват вниманието си между него и самата работа.

Торг се протегна с умишлена бавност и отново повдигна ботуш към опасната кост на Уинтроу.

— Аз ще ви оставям, момчета. Чака ме работа. Майлд, сега ти си бавачката. Погрижи се нашият хубавец да не скучае.

След един последен замах с подметка Торг се затътри надалеч. Никое от момчетата не проследи с поглед отдалечаването му. Но когато помощникът се отдалечи достатъчно, Майлд спокойно отбеляза:

— Един ден някой ще го убие, ще го прекатури отвъд борда и никой няма да страда за липсата му.

Младият моряк не забави работата си нито за миг.

— Може би този някой ще бъде аз — додаде той.

Спокойните думи накараха Уинтроу да изтръпне. Той ненавиждаше Торг, но колкото и трудно да беше за него да сдържа омразата си, той никога не би помислил да отнеме живота му. Смуцаващо беше, че Майлд е на друго мнение.

— Не бива да позволяваш на човек като Торг да влияе на живота и целите ти — тихо посъветва Уинтроу. — Дори мисълта за убийство от мъст изкривява духа. Ние не можем да знаем защо Са позволява хора като Торг да притежават власт над другите, но сме способни да не им позволяваме да засягат духовете ни. Ние му се подчиняваме, когато се налага, но не...

— Не съм те молил за проповед — раздразнено протестира Майлд. Той отвратено захвърли парчето въже, над което работеше. — Ти за какъв се мислиш? Кой си ти, че да ми казваш какво да мисля и как да живея? Никога ли не говориш просто така? Някой път опитай. Просто кажи на глас: страшно бих искал да убия онова копеле. Ще се

изненадаш колко е облекчаващо. — Морякът извърна лице от Уинтроу и се обърна към една от мачтите — Леке. Ти му говориш като на човек, а то се държи с теб като че си се проснал пред него и молиш за съвета му.

Уинтроу почувства момент на гняв, последван от срам.

— Не исках да кажа това — поде той. Възнамеряваше да добави, че той не смята себе си за нещо повече от Майлд, но не изрече лъжата, а се насили да говори истината. — Не. Аз никога не говоря, без преди това да мисля. Учен съм да избягвам непредпазливите думи. Ако в манастира видехме или чуехме, че някой поема по рушителен път, ние разговаряхме с него. Но за да му помогнем, а не за да...

— Хубаво, обаче вече не се намираш в манастира. Кога ще си набиеш това в дебелата глава и ще започнеш да се държиш като моряк? Мъчително е да гледа човек как им се оставяш да се подиграват с теб. Стегни се и им се опълчи, вместо непрекъснато да бърбориш за Са. Блъсни на Торг един по муцуната. Да, после ще отнесеш бой. Но Торг е по-голям страхливец от теб. Ако той смята, че има и най-малката вероятност ти да седнеш да го причакваш през някоя спокойна смяна, той ще те остави на мира. Не разбираш ли?

Уинтроу направи опит да запази достойнството си:

— Ако той ме накара да се държа по такъв начин, значи той печели. Не разбираш ли?

— Не. Виждам единствено, че ти толкова се страхуваш от боя, че дори отказваш да признаеш страха си. Също като с ризата ти онзи ден, когато Торг я окачи на мачтата, за да ти се подиграе. Ти трябваше да знаеш, че трябва да си я вземеш сам, вместо да чакаш да бъдеш принуден. Това те накара да изгубиш два пъти.

— Не виждам как съм изгубил. Това беше зловна шега, недостойна шега — тихо отвърна Уинтроу.

За момент Майлд изгуби търпение.

— Ето пак. Точно това ме влудява. Ти знаеш какво имам предвид, но се опитваш да говориш за него по съвсем различен начин. Не става дума за това, че нещо е *недостойно*. Става дума за теб и Торг. Единственият начин ти да спечелиш тогава беше да се престориш, че не те е грижа за смеха им и просто да се изкатериш по мачтата. Вместо това гърбът ти изгоря от слънцето, докато ти се правеше на въздигнат непукист.

Липсата на отговор видимо раздразни Майлд. Той си пое дъх и продължи.

— Наистина ли не разбираш? Най-лошото беше, когато той те принуди да се катериш по мачтата пред него. Тогава ти наистина изгуби. Сега целият екипаж те смята за безгръбначен. За страхливец. — Майлд отвратено поклати глава. — Достатъчно лошо е, че приличаш на малко дете. Трябва ли и да се държиш като малко дете?

Морякът се изправи и се отдалечи, а Уинтроу остана загледан във въжетата. Думите на другото момче го бяха засегнали повече, отколкото му се искаше да признае. То бе изтъкнало, недвусмислено, че Уинтроу вече е част от различен свят. Двамата с Майлд вероятно споделяха една и съща възраст, но другият бе подел този занаят по свой избор, преди три години. Сега той беше истински моряк, а с идването на Уинтроу бе престанал да бъде юнга. И без това Майлд вече приличаше на мъж, мускулест и жилав. И с една глава по-висок от Уинтроу. А косъмчетата по бузите му бяха започнали да се превръщат в истинска брада. Уинтроу знаеше, че няма вина за начина, по който изглежда: той не би могъл да промени слабостта си тяло и незрелия си вид дори и да ги смяташе за недостатъци. Но по някакъв начин в манастира животът му бе протичал по-лесно. Там всички бяха следвали мнението, че всеки расте според собствено темпо.

Са'Греб винаги щеше да си остане нисък, а късите и набити крайници биха се превърнали в неизчерпаем източник на вдъхновение за присмехулници, ако той беше останал в родното си село. Ала в манастира той бе уважаван заради стиховете, които пишеше. Никой не го определяше като недоразвит, той си беше просто Са'Греб. А онези зловни номера, които бяха ежедневие на борда на този кораб, изобщо не биха били очаквани или толерирани там. По-малките обичаха да се закачат помежду си, но онези, склонни да проявяват жестокост, бързо биваха отпращани обратно при родителите си. Подобни качества нямаха място сред свещенослужителите на Са.

Манастирът му липсваше толкова много...

Уинтроу положи усилие да прогони внезапно изострилата се мъка, преди тя да е успяла да накара очите му да прокапят. Той не биваше да плаче на борда; не биваше да позволява на останалите да виждат подобна проява на слабост. По свой си начин Майлд беше прав. Уинтроу оставаше пленен на борда на Вивачия: или до момента,

в който успее да избяга, или до навършването на петнадесетата си година. Какво би го посъветвал Берандол в такава ситуация? Лесен въпрос — да се опита да използва колкото се може по-ползотворно времето си тук. Щом от него се изискваше да бъде моряк, следователно би било по-разумно да се приспособи към задълженията си колкото се може по-скоро. А щом като щеше да бъде принуден да съжителства с този екипаж за... за известно време... юношата трябваше да започне да печели съюзници.

Би помогнало, разсъждаваше той, притежаването на дори смътна представа за начина, по който някой би могъл да се сприятели с връстници, с които няма нищо общо. Той взе ухабено парче въже и започна да го разплита, все така замислен за същото. Зад него Вивачия изрече тихо:

— Според мен в думите ти имаше смисъл.

Прекрасно. Бездушен дървен кораб, съживен от сила, за която дори не беше сигурно, че принадлежи на Са, намираше казаното от Уинтроу за вдъхновяващо. Той потисна недостойната мисъл почти веднага щом я усети. Но не и преди да долови болезненото потръпване на кораба. Та нима току-що той не си бе казал, че се нуждае от съюзници? А ето че нападаше единствения си истински съюзник.

— Прости ми — тихо каза юношата. Той знаеше, че не е необходимо да говори високо. — В същината на хората е склонността да разпространяваме болката си. Сякаш бихме могли да се отървем от нея, като я причиним другиму.

— Виждала съм тази склонност и преди — съгласи се Вивачия. — Ти не си сам в горчилката си. Целият екипаж е смутен. Почти никой на борда не се чувства удовлетворен от жребия си.

Уинтроу кимна.

— Случиха се прекалено много промени, прекалено бързо. Твърде много хора бяха освободени, други получиха по-малки заплати заради възрастта си. Прекалено много нови лица на борда, които още не са намерили мястото си. Ще измине време, преди всички да се почувстват като част от един екипаж.

— Ако изобщо това се случи — огорчено каза Вивачия. — На борда моряците са разделени на стария екипаж на Вестрит, хората на Кайл и новодошлите. Тъй мислят те за себе си, и тъй се държат.

Чувствам се... разделена. Трудно е да се доверя, да се отпусна и да дам контрол на... капитана.

Тя се поколеба при последните си думи. Изглеждаше, че самата тя все още не смята Кайл за пасващ в тази позиция.

Уинтроу отново кимна, този път мълчаливо. Той също бе усетил напрежението. Някои от хората, освободени от Кайл, бяха проявили язвителност; поне двама други бяха напуснали доброволно. Последното напрежение бе избухнало, когато Кайл бе поискал от един възрастен моряк от напускащите да му върне златната обица, която капитан Вестрит му дал за службата му на борда. Обицата бе оформена в подобие на фигурата на носа на кораба и показваше, че приносителят ѝ е ценен член на екипажа. Възрастният моряк бе предпочел да я захвърли в морето, отколкото да я предаде на Кайл. Подир това той се бе отдалечил по кея, преметнал торбата си над костеливо рамо. Уинтроу бе усетил, че старецът няма къде да иде; за него щеше да бъде трудно да се докаже на борда на нов кораб, където би му се наложило да се съревновава с млади и ловки моряци.

— В действителност той не я хвърли в морето — съвсем тихо промълви Вивачия.

Любопитството на Уинтроу веднага припламна.

— Така ли? Откъде знаеш? — Той се надигна, приближи се до перилото и надникна към фигурата. Тя му се усмихна.

— Защото същата вечер той се върна и ми я даде. Той каза, че след като сме били заедно толкова дълго и не можел да умре на палубата ми, искал да притежавам поне знак за изслужените от него години.

Уинтроу се оказа разчувстван. Възрастният моряк бе дал на кораба ценно бижу от чисто злато. Бе го дал доброволно.

— А ти какво направи с него?

За момент тя изглеждаше смутена.

— Аз не знаех какво да правя с украшенияето. Но той ми каза да го погълна. Каза ми, че много от живите кораби правели това. Не често, но със символи, които са от голямо значение. Така корабите носят със себе си спомена за човека, който им го е дал. — Тя се усмихна в отговор на удивлението му. — И аз го сторих. Не беше трудно, макар усещането да беше чудато. То продължава да ме съпътства. Но ми се струва, че съм постъпила правилно.

— Сигурен съм, че е било така — отвърна Уинтроу. И се почуди на увереността си.

Вечерният ветрец бе приветстван след задухата на деня. Дори обикновените кораби изглеждаха сякаш разговарят в тихото си проскърцване край кейовете. Небето беше ясно и обещаваше хубаво време и през следващия ден.

Алтея мълчаливо стоеше в сянката на Вивачия и изчакваше. Нима тя не си беше изгубила ума: да си постави невъзможна цел и подир това да се осланя на едни изречени в гняв думи като път към нея? Но с какво друго разполагаше тя? С нищо. Единствено с импулсивната клетва на Кайл и с чувството за справедливост на своя племенник. Само идиот би смятал, че тези неща са достатъчни. Майка ѝ се бе опитала да я намери чрез Вивачия; може би това означаваше, че у дома тя има съюзник. Може би, но Алтея не можеше да се осланя на това.

Тя допря длан до сребристия корпус на кораба.

— Моля те, Са — изрече тя, но други думи не последваха. Тя рядко се молеше. Не беше типично за нея да разчита на други за онова, което иска. Дали Великата майка изобщо щеше да чуе думите на човек, който обичайно не ѝ обръщаше внимание? Тогава тя почувства топлото приветствие на Вивачия да се разлива сред дланта ѝ. Дали в действителност девойката се молеше на Са? Може би, подобно на повечето моряци, тя вярваше в кораба си повече, отколкото в някакво провидение.

— Той идва — прошепна ѝ Вивачия.

Алтея прекрачи в по-дълбоките сенки и зачака.

Тя ненавиждаше необходимостта да се промъква по такъв начин, за да разговаря с кораба си. Но това беше единствената ѝ надежда да успее. Алтея бе сигурна, че ако Кайл узнае за плановете ѝ, той ще направи всичко по силите си, за да ѝ попречи. А ето че тя възнамеряваше да сподели тези си планове с Уинтроу, единствено въз основа на един споделен между двамата поглед. За частица от мига младата жена бе зърнала бащиното разбиране за чест в очите на момчето. Сега тя възнамеряваше да заложи всичко на тази си интуиция.

— Помни, че те наблюдавам, пале — прогърмя гласът на Торг. Тъй като след тях не последваха други думи, той излая: — Отговори ми, момче!

— Ти не ми зададе въпрос — тихо изтъкна Уинтроу. Притаилата се Алтея трябваше да признае храбростта на момчето, макар че постъпката му не беше особено мъдра.

— Опитах ли да избягаш, ще ти ритам задника, докато гръбнакът ти се сцеди — заплаши го Торг. — Разбра ли?

— Разбрах — уморено отвърна гласът на Уинтроу. Той звучеше много млад и много уморен. Алтея долови тихото шумолене на боси стъпала; подир това някой уморено се настани на палубата. — Прекалено съм уморен да мисля, камо ли да говоря — каза момчето.

— А прекалено уморен ли си, за да слушаш? — меко попита корабът.

Алтея дочу прозявка.

— Само ако нямаш нищо против да заспя наред онова, което искаш да ми кажеш.

— Не аз съм тази, която би искала да я изслушаш — тихо каза Вивачия. — Алтея Вестрит чака на кея. Тя е тази, която има нещо да ти каже.

— Леля Алтея? — изненада се момчето. Подир миг главата му изникна над борда. Девојката безшумно напусна сенките, за да се покаже. В мрака лицето му не се виждаше; то представляваше тъмен силует на фона на вечерното небе. — Всички казват, че ти си изчезнала — каза ѝ той.

— Така беше — призна Алтея. Тя си пое дълбок дъх, последван от първия си риск. — Уинтроу, ако разкрия пред теб онова, което възнамерявам да извърша, ще запазиш ли тези планове в тайна?

В отговор той ѝ зададе типично жречески въпрос:

— Възнамеряваш ли да извършиш нещо... неправилно?

Тя едва не се засмя заради тона му.

— Не. Няма да убивам баща ти или да правя нещо подобно. — Тя замълча, опитвайки се да осмисли малкото, което знаеше за момчето. Вивачия я бе уверила, че може да му се има доверие. Алтея се надяваше, че младият кораб е прав в преценката си. — Но ще се опитам да го надхитря. Кое то не би проработило, ако той е наясно с плановете ми. Затова ще те помоля да запазиш тайната ми.

— Защо ти е да я разкриваш пред някого? Една тайна се опазва най-добре, когато остава достояние само на един.

Това, разбира се, беше ключовият момент.

— Защото ти си важна част от плана ми. Ако не разполагам с твоето обещание да ми помогнеш, не би имало смисъл да предприемам каквото и да било.

Известно време момчето мълча.

— Онова, което си видяла в деня, в който той ме удари, може да те е накарало да смяташ, че аз го мразя или искам той да се провали. Не е така. Просто искам да спази обещанието си.

— Аз самата искам точно това — бързо отвърна Алтея. — Няма да искам от теб да вършиш нещо нередно, Уинтроу. Мога да ти обещаю това. Но преди да ти разкрия нещо повече, ще искам от теб да обещаеш, че ще запазиш тайната ми.

Струваше ѝ се, че момчето разсъждава прекалено дълго. Всички ли жреци бяха толкова предпазливи и нерешителни?

— Ще запазя тайната ти — каза накрая Уинтроу. И Алтея хареса начина, по който той обеща. Нямахше клетви и заричания, а просто даване на дума. През дланта на ръката си тя почувства удоволствието на Вивачия, породено от реакцията на Алтея. Странно беше, че това е от значение за кораба.

— Благодаря ти — прошепна Алтея. Тя се напрегна с надеждата, че той няма да я сметне за глупачка. — Спомняш ли си онзи ден ясно? Денят, в който той те удари в трапезарията?

— По-голямата част от него — отвърна момчето. — Поне моментите, в които бях в съзнание.

— Спомняш ли си какво каза баща ти? Той се закле пред Са, че ако дори един признат капитан се застъпи за мен, той щял да ми върне кораба. Спомняш ли си това?

Тя затаи дъх.

— Спомням си — тихо отвърна Уинтроу.

Алтея допря и другата си ръка до кораба.

— А готов ли си да се закълнеш в Са, че си го чул да изрича тези думи?

— Не.

Мечтите на Алтея рухнаха сред крехките си основи. Тя трябваше да се досети. Защо изобщо беше решила, че момчето ще се опълчи на

баща си в нещо толкова важно? Как бе могла да проявява подобна глупост?

— Бих свидетелствал, че съм го чул да казва — продължи Уинтроу. — Но не бих се закълел. Един жрец на Са не се кълне в Са.

Сърцето на Алтея трепна. Това би било достатъчно, би трябвало да е достатъчно.

— Би дал мъжката си дума, че той е казал това — настояваше девойката.

— Разбира се. Това е истината. Но — той поклати глава — не мисля, че това би ти донесло някаква полза. Баща ми не спази обещанието си към Са за моето жречество. Защо му е да удържа на думата си за изречена в момент на гняв клетва? За него този кораб е много по-ценен, отколкото съм аз. Съжалявам, че трябва да ти кажа това, Алтея, но ми се струва, че надеждите ти са неоснователни.

— Аз ще се тревожа за това — с треперещ глас каза тя. Облекчението се вливаше в нея. Тя вече разполагаше с един свидетел, на когото можеше да разчита. Тя не му обясни за Съвета на Търговците и влиянието му, защото бе разкрила достатъчна част от тайната си и нямаше намерение да го обременява допълнително. — Стига да зная, че ще потвърдиш истината, имам надежда.

Уинтроу не каза нищо. Известно време Алтея също остана мълчалива, отпуснала ръце върху кораба си. Чрез Вивачия тя почти можеше да почувства момчето. Мъката и самотата му.

— Утре ние вдигаме котва — каза накрая то. В гласа му нямаше радост.

— Завиждам ти — каза Алтея.

— Зная. Иска ми се да можеше да се разменим.

— И на мен ми се иска да беше тъй просто. — Младата жена се опита да прогони завистта си. — Уинтроу, довери се на Вивачия. Тя ще се грижи за теб, ти също се грижи за нея. Разчитам на двама ви да се пазите взаимно.

В собствения си глас тя долови онова звучене на загрижена роднина, което винаги бе ненавиждала като малка. Затова Алтея продължи с тона на обикновен съвет:

— Вярвам, че ти ще обикнеш този живот и този кораб. Това е в кръвта ти. Ако това действително стане... — Следващите думи бяха по-трудни за изричане. — Ако това действително стане, когато аз

застана начело, ще се уверя, че за теб винаги ще се намира място на борда му. Това ти обещавам аз.

— Съмнявам се, че някога ще поискам от теб да спазиш обещанието си. Не че не харесвам кораба, просто не бих могъл да си представя...

— С кого говориш, момче? — попита Торг. Тежките му стъпки започнаха да кълтят по палубата; Алтея отново се сля със сянката на кораба и затаи дъх. Уинтроу нямаше да излъже Торг. Тя вече знаеше тази му особеност. Тя не можеше да остане скрита и да позволи момчето да бъде пребито заради нея. Но и не можеше да рискува да бъде заловена.

— Вярвам, че това е моето време с Уинтроу — остро отвърна Вивачия. — С кого смяташ, че разговаря?

— Долу да не се е скрил някой? — продължи Торг. Рошавата му глава изникна над перилото, ала извивката на корпуса и дълбоките сенки предпазваха Алтея.

— Защо не си завлечеш тлъстия задник и не провериш лично? — злобно попита Вивачия. Алтея долови как Уинтроу удивено си поема дъх. Самата тя едва се сдържаше да не прихне. Вивачия бе прозвучала досущ като наперения Майлд.

— Може пък да сторя точно това.

— Само внимавай да не се спънеш — любезно го посъветва фигурата. — Би било срамота, ако ти паднеш зад борда и се удавиш в пристанището.

Спокойното поклащане на живия кораб внезапно се усили. В този момент незрялото ѝ подмятане придоби по-тъмен оттенък, от който Алтея я побиха тръпки.

— Дяволски кораб! — просъска Торг. — Ти не ме плашиш. Сега ще видя кой е долу.

Алтея отново чу кълтенето на стъпките му, но не можа да определи дали той се отправя към дъсчения мост, или се отдалечава от фигурата на носа.

— Върви! — просъска ѝ Вивачия.

— На добър час. В сърцето си ще бъда с теб.

Тези думи Алтея промълви съвсем тихо, но знаеше, че корабът чува мислите ѝ. Тя се отдели от Вивачия и се отдалечи сред гъстите сенки.

— Нека Са закриля и двама ви и да ви пази от самите вас — промърмори тя. Този път знаеше, че е изрекла истинска молитва.

Роника Вестрит изчакваше сама в кухнята. Нощта вече се беше спуснала, стържеха щурци, звездите проблясваха сред листата. Скоро гонгът в края на полето щеше да отекне. Тази мисъл изпълни стомаха ѝ с пеперуди. Не. С молци. Молците бяха по-подходящи за нощта и за срещата, която ѝ предстоеше.

Тя бе освободила прислугата за тази нощ, а на Рейч бе изтъкнала, че желае да остане сама. В последно време робинята не се отделяше от нея. Кефрия я бе впрегнала да учи Малта да танцува, да държи ветрило и дори как да разговаря с мъжете. Роника се дразнеше от мисълта, че внучката ѝ получава подобни уроци от една непозната, но освен това разбираше, че в последно време Кефрия и Малта не се спогаждат особено. До този момент тя не знаеше в какво точно се изчерпва спорът им. И горещо се надяваше, че няма да ѝ се наложи да узнава. Възрастната жена си имаше достатъчно проблеми, истински и сериозни проблеми. Поне Малта създаваше работа на Рейч. През по-голямата част от времето.

Вече два пъти Давад бе загатвал, че би искал да си получи робинята обратно. И двата пъти Кефрия бе започвала да му благодари горещо за помощта на Рейч, като същевременно бе добавяла, че не могла да си представи какво би правила без нея. В такава ситуация за Давад не бе оставал начин, по който той да си я поиска обратно. Но тази тактика не можеше да носи успех вечно. Какво щяха да правят те, когато тя престанеше да носи полза? Да купят младата жена? Самите те да се превърнат в робовладелци? Роника намираще тази мисъл за отвратителна. А същевременно беше тъй дразнещо, че клетата жена толкова се е привързала към нея. В моментите, когато не изпълняваше някакво възложение, Рейч неизменно оставаше да се навърта пред стаята, в която в дадения момент се намираще Роника, за да предложи услугите си. Хубаво би било младата жена да намери някакъв живот за себе си. Живот, който да замени отнетия ѝ от робството.

Разнесе се звънът на гонг, смекчен от далечината.

Роника се надигна неспокойно и обиколи кухнята, преди да се върне пред масата, подредена лично от нея. Две високи бели свещи от

най-скъп пчелен восък изчакваха над плота. Най-добрият порцелан и най-скъпите прибори красяха дебела кремава покривка. Вкусни сладкиши, умело опушени стриди и пресни билки в горчив сос. И бутилка отлежало вино. Великолепието на храната целеше да изтъкне уважението, което Роника изпитваше към гостенката си, а тайнствеността и кухнята трябваше да напомнят за старите съглашения за взаимна защита.

Старицата нервно докосна сребърните лъжици в символично наместване. Това беше глупаво. Не за първи път тя приемаше делегат от Дъждовните Търговци. Те бяха пристигали два пъти годишно — докато Ефрън беше жив. Това щеше да бъде първият път след смъртта му. И първият път, в който тя нямаше да може да представи цялата дължима сума.

В малкото, но тежко ковчеже със злато липсваха две мерки. Две мерки. Роника възнамеряваше да признае сама, изпреварвайки смущаващите въпроси. Да признае и да предложи компенсация при следващото плащане. Какво друго би могла да стори тя? Същото важеше и за делегата. Частичното плащане бе за предпочитане пред нищото. А заселниците в Дъждовните земи се нуждаеха от златото й повече от всичко друго, което тя би могла да им предложи. Поне така се надяваше тя.

Макар да очакваше посещението, тя пак се сепна, когато на вратата се почука.

— Добре дошла! — възкликна тя, без да се отправя към вратата. Вместо това старицата угаси свещите, осветявали стаята. Тя остави само една, за да прелее от пламъка й върху двете восъчни свещи върху масата. Накрая Роника ги покри с декоративни капачета от кован месинг. Сега помещението бе осветено от мътни петна с листна форма. Роника кимна удовлетворено и едва сега се отправи да отвори. — Приветствам те в дома си. Нека той бъде и твой.

Думите бяха формалност, но гласът на Роника ги бе изрекъл с неподправено чувство.

— Благодаря ти — отвърна посетителката. Едновременно с влизането си тя кимна одобрително към посрещналата я обстановка. Тя свали ръкавиците си от мека кожа, подаде ги на Роника и свали качулката, до момента укривала лицето и косата й. Домакинята се загледа в очите й, без да позволява на лицето си да трепне.

— Пътуването ти сигурно е било уморително. Би ли желала да се подкрепиш?

— С радост — отвърна гостенката.

Двете жени се поклониха една на друга.

— Аз, Роника Вестрит от бингтаунския Търговски род Вестрит, те приветствам в дома и на трапезата си. Паметта ми е съхранила всички древни разбирания между Бингтаун и Дъждовната земя; не е забравена и нашата спогодба, касаеща живия кораб Вивачия, дело на нашите два рода.

— Аз, Каоулн Фестрю, от Дъждовния Търговски род Фестрю, приемам гостоприемството ти. Паметта ми е съхранила всички древни разбирания между Бингтаун и Дъждовната земя; не е забравена и нашата спогодба, касаеща живия кораб Вивачия, дело на нашите два рода.

Жените се изправиха и гостенката се престори, че въздъхва облекчено заради приключилите формалности. От своя страна Роника се радваше на тази повтаряща се церемония. Без нея тя никога не би разпознала Каоулн.

— Подредила си прекрасна трапеза, Роника. Макар че през всички тези години никога не е било различно.

— Благодаря ти, Каоулн. — Роника се поколеба, но все пак зададе въпроса: премълчаването му би било по-обидно. — Тази година очаквах Нелин.

— Дъщеря ми вече не е сред живите — тихо каза Каоулн.

— Съжалявам да го чуя. — Състраданието на Роника бе искрено.

— Дъждовните земи са жестоки към жените. Макар че и към мъжете не са по-мили.

— Да надживееш детето си... Няма по-голяма мъка от тази.

— Така е. И все пак тя ни дари с три деца, преди да почине. Тя ще бъде помнена и почитана дълго.

Роника бавно кимна. Нелин бе единствената дъщеря. Повечето жени от Дъждовните земи се считаха за щастливи, ако родяха едно дете, което оживееше. Оставилата след себе си три деца Нелин със сигурност щеше да бъде почитана дълго.

— Заради нея бях приготвила вино — промълви Роника. — Спомням си, че ти предпочиташе чай. Сега ще сложа вода да кипне, а виното ще ти приготвя за подарък.

— Не бих искала да ти създавам проблеми.

— Нищо подобно. Нека всички, които пият от него, почетат паметта на Нелин. Тя много обичаше вино.

Неочаквано Каоулн сведе глава. Торбестите израстъци върху лицето ѝ се разлюляха, но те не попречиха на Роника да зърне сълзите, заблестели във виолетовите очи на другата жена. Гостенката поклати глава и въздъхна тежко.

— За толкова много хора, Роника, формалностите са нещо, което трябва да бъде претупано. Приветствието е пресилено, гостоприемството — фалшиво. Но още от самото начало, в което ти стана Вестрит и започна да домакинстваш, ти винаги си ни карала да се чувстваме наистина приветствани. Как бих могла да ти се отблагодаря?

Някоя друга жена би се изкушила да използва точно този момент, за да съобщи на Каоулн, че златото е по-малко. Някоя друга жена може би не би вярвала в светостта на някогашните спогодби и споразумения. Но не и Роника.

— Не са нужни благодарности, защото аз не отдавам нищо повече от полагащото се — каза тя. И додаде, защото ѝ се стори, че това е прозвучало студено: — Дори и без спогодби и церемонии двете с теб бихме били приятелки.

— Аз също смятам така.

— Сега ще сложа чайника.

Роника се надигна и веднага се почувства по-добре в пристъпването към познатата си работа. Докато наливаше вода и раздухваше въглените, тя каза:

— Не ме чакай. Как ти се струват пушените стриди? Пак съм ги взела от Слек, както винаги, но от тази година той повери опушването на сина си. Самият той е много взискателен към момчето, но на мен ми се струва, че сега са дори още по-хубави.

Каоулн опита от стридите и се присъедини към мнението на домакинята си. Междувременно Роника кипна вода, отнесе чайника на масата и прибави чаши. На масата двете започнаха да говорят за общи неща, но разговорът им бързо премина към сериозни теми — напусналите ги близки, настъпващите лоши времена, покварата на настоящия сатрап и процъфтяващата търговия с роби, която може би е свързана с облагането на продажбите им. Двете дълго си припомнях

за роднините си, дълго обсъждаха Вивачия и съживяването ѝ — сякаш корабът бе тяхна внучка. Те тихо обсъдиха и прилива на нови жители в Бингтаун, земите, придобивани от новодошлите, и усилията им да си осигурят гласове в Съвета на Бингтаун. Последното застрашаваше не само тукашните Търговци, а и старите им споразумения с Търговците от Дъждовните земи. Споразумения, които поддържаха и двете страни в безопасност.

За тези споразумения се говореше рядко, също както дишането и смъртта не са подходящи за обсъждане. Подобни неща са неизбежни и неизменно присъстващи. Това беше причината, поради която Каоулн не отваряше дума за начина, по който мъката е сбърчила лицето на Роника, посивила е косите ѝ, а кожата на лицето ѝ е дръпнала надолу, към увисващата шия. От своя страна домакинята не си позволяваше да се взира в люспестите образувания, които заплашваха зрението на Каоулн, нито към буците, които личаха сред редеещата коса. Добрината на приглушената светлина можеше да смекчи, но не и да скрие тези белези. Това бяха видими рани, които бяха част от идентичността на притежателите си.

И така двете продължаваха да се наслаждават на димящия чай и вкусната храна. Тежките сребърни прибори потракваха приятно върху порцелана, а навън летният ветреца разклащаше въздушните камбанки, за да прибави тихото им дрънчене. По време на храненето двете бяха съседки, провеждащи удовлетворяващ разговор сред вкусна храна. Това също беше част от споразумението. Напук на километрите и разликите, разделящи двете групи заселници, Търговците и от Бингтаун, и от Дъждовните земи винаги трябваше да помнят, че са пристигнали на Прокълнатите брегове едновременно: съдружници, другари и роднини. И щяха да останат такива.

По тази причина едва когато храната бе изядена, жените си поделиха последните чаши изстинал чай, а разговорът бе преминал в обичайното мълчание — едва тогава настъпи моментът за обсъждане на същинската цел на посещението. Каоулн бавно си пое дъх и поде формалния разговор. Още преди време бингтаунските Търговци бяха открили, че това е единственият начин за отделянето на работата от удоволствието. Промененият език не зачеркваше дружбата между двете жени, а целеше да изтъкне разбирането, че в работата важат други правила, които трябва да бъдат спазвани от всички. Това беше

предпазна мярка в едно малко общество, в което приятели и близки бяха и хора, с които същевременно сключваха сделки.

— Живият кораб Вивачия се събуди. Същността ѝ съвпада ли с обещаното?

Въпреки скръбта си, Роника почувства искрена усмивка да изгрява върху лицето ѝ.

— Ние потвърждаваме, че същността ѝ съвпада с обещаното.

— В такъв случай ние сме готови да приемем обещаната вноска.

— А ние сме готови да я предоставим.

Роника си пое дъх. В този момент ѝ се искаше да бе споменала по-рано за недостигащото злато. Но пък не би било правилно и справедливо да се възползва от приятелството им по такъв начин. Колкото и да ѝ беше трудно да го стори, точно сега беше правилното време. Тя започна да търси подходящи думи.

— Освен това ние признаваме, че ви дължим повече от онова, което съумяхме да съберем до този момент. — Вдовицата Вестрит си наложи да не трепва и да удържи изненадания поглед в бледолилавите очи. — Не ни достигат две мерки. Ние бихме искали това количество да бъде пренесено към следващата ни вноска, за която уверяваме, че ще предоставим в пълното полагащо се количество, двете мерки, които липсват от настоящото ни изплащане, а също и една четвърт мярка като компенсация за сегашната невъзможност.

Последва дълго мълчание, по време на което Каоулн размишляваше. И двете жени знаеха, че законът на Бингтаун ѝ дава право да определя свободна компенсация за неплатеното. Роника бе готова да плати до две мерки повече, но се надяваше, че тя и гостенката ще се споразумеят на една мярка и половина допълнително. Набавянето на това количество щеше да представлява голямо предизвикателство за изобретателността ѝ.

Най-накрая Каоулн заговори, но тихите ѝ думи смразиха кръвта на Роника:

— Кръв или злато изплащат дълга.

Сърцето на Роника подскочи. Кого можеше да има предвид посетителката ѝ? Никое от обясненията, за които домакинята се сещаше, не беше благоприятно. Тя се опита да не допуска треперене в гласа си, да си припомни, че сделката си е сделка, но че човек винаги можеше да се опита да подобри условията.

И тя зае най-неочакваната позиция.

— Аз овдовях съвсем наскоро — изтъкна тя. — Дори и да бях имала възможност да напусна траура си, възрастта ми не ми позволява да раждам здрави деца, Каоулн. Още преди години престанах да се надявам, че някога ще родя друг син на Ефрън.

— Ти имаш дъщери — внимателно изтъкна Каоулн.

— Една омъжена и една, която е изчезнала — бързо се съгласи Роника. — Как бих могла да обещаю онова, което не е мое притежание?

— Алтея е изчезнала?

Роника кимна, отново жегната от онази болка. Незнание. Най-голямата мъка, която би могла да измъчва членовете на семейство мореплаватели: че един ден някой от тях просто ще изчезне, а онези у дома никога няма да разберат какво е станало с него...

— Трябва да попитам... — Каоулн почти се извиняваше. — Дългът към моето семейство го изисква. Нали изчезването на Алтея... не е свързано с желанието ѝ да избегне условията на нашата спогодба?

— Зная, че трябваше да попиташ, затова не се наскърбявам. — Въпреки казаното Роника трябваше да положи усилия, за да прогони хладината от гласа си. — Алтея по-скоро би умряла, отколкото да предаде честта на семейството си. Където и да се намира тя, ако все още е жива, тя е обвързана от условията на нашата спогодба. И тя го знае. Ако избереш да поискаш да изплатим дълга си по такъв начин, Алтея ще се отзове на дълга.

— Аз също смятах така — топло призна Каоулн. И въпреки това тя продължи неумолимо: — Но освен това ти имаш внучка и двама внуци, които са също обвързани. Аз също имам двама внуци и внучка. И тримата приближават време за брак.

Роника поклати глава и успя да се засмее.

— Моите внуци са още деца, които далеч не са готови за брак. Единственият, който е близо до тази възраст, отплава с баща си. Освен това той е обречен на Са — додаде вдовицата. — Както ти казах, не бих могла да обещаю онова, което не притежавам.

— Само преди мигове ти беше готова да обещаеш злато, което не притежаваш — възрази посетителката. — Злато или кръв, въпрос на време е дългът да бъде платен, Роника. Щом ние сме склонни да чакаме и да ви оставяме да подбирате темпото, с което да изплащате,

вие от своя страна би трябвало да проявявате по-голяма склонност в това да ни позволите да определяме валутата на изплащане.

Роника повдигна чашата си, но установи, че тя е празна. Вдовицата веднага се надигна.

— Да сложа ли още чай?

— Само ако ще кипне бързо — отговори Каоулн. — Нощта няма да ни чака, Роника. Сделката трябва да бъде приключена скоро. Не бих искала да напускам Бингтаун през деня. Тук има прекалено много невежи люде, които загърбват древните спогодби.

— Разбира се. — Роника побърза отново да заеме мястото си, покъртена. В прилив на моментно озлобление ѝ се прииска Кефрия да беше тук. По право голямата ѝ дъщеря трябваше да бъде тук; семейното богатство бе преминало под неин контрол. Нека тя се изправи пред нещо подобно. Нови тръпки плъзнаха по гърба на Роника при тази мисъл. Тя можеше да се досети за начина, по който Кефрия би се справила: дъщеря ѝ щеше да отстъпи преговорите на Кайл, който си нямаше и понятие от заложените неща. Той не бе запознат с древните спогодби; а дори и да беше, пак не би ги спазвал. Не, той щеше да гледа на това като на сделка. Той по нищо не се отличаваше от онези, които бяха започнали да презират Дъждовния народ и свеждаха съприкосновенията си с него единствено до делови начинания, без да осъзнават всичко онова, което Бингтаун дължеше на старите заселници. Кефрия би предала съдбата на цялата си фамилия на Кайл, който щеше да постъпи с въпросната съдба като със стока.

В мига, в който осъзна това, Роника престъпи една граница. Това не беше лесно, защото изискваше от нея да пожертва честта си. Но какво беше честта, сравнена със семейството и дадената дума? Щом трябваше да се прибъгва до заблуди и лъжи, така да бъде. Тя не можеше да си спомни друг случай, в който с подобно спокойствие да е прибъгвала до нещо, което винаги е смятала за неправилно. Но освен това тя не помнеше и друг случай, в който да се е озовавала в подобна отчаяна ситуация. За един мрачен момент душата ѝ копнееше за Ефрън, за мъжа, който винаги бе стоял зад нея и бе подкрепял решенията ѝ; който с доверието към нея я бе карал да изпитва вяра към себе си. Точно в този момент тя страшно се нуждаеше от подобна подкрепа.

Тя повдигна поглед и погледна в очите Каоулн.

— Ще ми дадеш ли отсрочка? — просто попита тя. И след момент колебание постави висок залог, за да изкуши другата. — Ако не се лъжа, следващата вноска трябва да бъде направена в средата на зимата.

Каоулн кимна.

— Ще ви дължа дванадесет мерки злато, това е обичайната вноска.

Жената отново кимна. Това беше един от номерата на Ефрѝн за сключването на сделка: да накараш другите да се съгласяват, да породиш последователност. Понякога това довеждаше до механично съгласие без задълбочено замисляне.

— Освен това ще дължа двете мерки злато, които не ми достигат днес, плюс още две мерки злато компенсация за сегашната ми невъзможност. — Роника полагаше усилия да запази гласа си спокоен и небрежен при изричането на огромната сума. Тя се усмихна към Каоулн.

Гостенката се усмихна в отговор.

— А ако не разполагаш с това, ще се върнем към първоначалното изплащане. Крѝв или злато изплащат дълга. Тогава ще изпратиш дѝщеря или внук на семейството ми.

За това Роника не можеше да спори. Това споразумение бе сключено преди много години, още от бабата на Ефрѝн. Никое Търговско семейство не би и помислило да се отрича от споразумение, сключено от предтеча. Кимването на вдовицата бе сковано, а изречените от нея думи бяха предпазливи, носещи силата на спогодба.

— Но ако разполагам с пълни шестнадесет мерки злато, ти ще ги приемеш.

Каоулн протегна ръката си в знак на съгласие. Бучките и брадавиците върху оголената ръка се допряха до десницата на Роника.

Подир това гостенката се изправи.

— За пореден път, Роника от бингтаунския род Вестрит, ти благодаря за сделката. И за гостоприемството.

— И за пореден път, Каоулн от Дѝждовния род Фестрю, за мен беше удоволствие да те приема и да сключа сделка с теб. Род с род, крѝв с крѝв. Сега се сбoguвам с теб до следващата ни среща.

— Род с род, крѝв с крѝв. На добър час.

Тази формална размяна сложи край на посещението. Каоулн отново си сложи наметалото и повдигна качулка. Само бледото виолетово сияние на погледа ѝ остана да наднича под сянката. Дантелен воал прикри и него.

Докато си слагаше широките ръкавици, тя наруши традицията и със сведен поглед каза:

— Това не би била тъй лоша орис, както си мислят мнозина, Роника. Всеки Вестрит, който стане част от рода ни, аз бих пазила, както пазя приятелството ни. Аз бях родена в Бингтаун. И макар да съм жена, при вида на която всеки тукашен мъж би потръпнал, трябва да знаеш, че аз не съм била нещастна. Аз имах съпруг, който ме ценеше, и добих дете, което ме дари с трима внуци. Жените, които остават в Бингтаун, плащат по-висока цена за гладката си кожа и очите и косите с нормален цвят. Ако всичко не се развие по начина, за който ти се надяваш, ако следващата зима аз отведа един твой близък... знай, че той ще бъде обичан и ценен... Не само защото идва от достойното потекло на Вестрит, а защото ще донесе свежа кръв сред народа ни.

— Благодаря ти, Каоулн.

Тези думи едва не задавиха Роника. Другата жена бе говорила искрено и с добри намерения, но не би могла да подозира тръпките, които казаното от нея бе породило. А може би имаше представа? Защото бляскавият поглед изпод качулката трепна два пъти, преди Каоулн да се обърне към вратата и да вземе тежкото сандъче, очакващо я край прага. Роника ѝ отвори вратата, но не си направи труда да предлага свещ или фенер. Жителите на Дъждовните земи не се нуждаеха от светлина в една лятна нощ.

Роника остана на прага, за да изпроводи с поглед гостенката си. От сенките пристъпи мъж, който пресрещна отдалечаващата се и без усилие взе сандъчето под мишницата си. Двамата Дъждовни повдигнаха ръце. Вдовицата им помахаша. Тя знаеше, че някъде на брега ще ги чака малка гребна лодка, а отвъд пристанището ще има кораб с една запалена светлина. Тя се надяваше, че пътуването им ще бъде леко. И горещо се молеше на Са, че никога няма да ѝ се наложи да стои на прага и да гледа как нейна плът и кръв се отдалечава заедно с тях в мрака.

Сред притъмнялата спалня Кефрия повтори повика си.

— Кайл?

— Какво? — Неговият глас беше дълбок, натежал от доволство.

Тя притисна тялото си до неговото. Кожата ѝ все още бе топла от скорошния допир, приятно настръхнала от летния хлад, който ги облъхваше от прозореца. Съпругът ѝ ухаеше приятно, на мъжественост. Солидната реалност на мускулите и силата му я предпазваха от нощните страхове. Защо, мълчаливо се обърна тя към Са, не можеше всичко останало да бъде тъй просто и приятно? Тази вечер той се бе прибрал, за да се сбогува с нея, двамата бяха вечеряли насаме, а после бяха пренесли уединението си в спалнята. Утре той щеше да отплава и щеше да отсъства за времето, необходимо за един пълен курс. Защо тя трябваше да разваля този миг с поредния разговор за Малта? Защото, решително си каза тя, този проблем трябваше да бъде разрешен. Тя трябваше да го накара да се съгласи с нея, преди да е заминал. Нямаше да работи зад гърба му, защото това би подронило доверието, което винаги бе ги обвързвало.

Затова Кефрия бавно си пое дъх и изрече думите, които бяха втръснали и на двамата.

— Става дума за Малта — поде тя.

Кайл простена.

— Кефрия, моля те, недей. Само след няколко часа трябва да вървя. Нека се насладим на тези последни мигове.

— Това е лукс, който не можем да си позволим, Малта знае, че двамата с теб не сме на едно мнение. Тя ще използва това неразбирателство през цялото време, докато тебе те няма. Всеки път, когато ѝ се прииска нещо, което аз забранявах, тя ще възразява: *Но нали татко каза, че вече съм жена...* За мене това ще бъде мъчение.

С изнервена въздишка той се отдръпна от нея. Леглото неочаквано се оказа студено място, неприятно студено.

— Така значи. Трябва да се отметна от обещанието си, за да не ти се налага да спориш с нея? Кефрия, какво ще си помисли тя за мен? Наистина ли това е чак такъв проблем, какъвто ти го изкарваш? Остави я да отиде на едно събиране с красива рокля. Това е всичко.

— Не е.

Тя се нуждаеше от цялата си храброст, за да му възрази директно. Но пък съпругът ѝ не знаеше за какво говори, трескаво си

припомни тя. Той не разбираше, а тя бе отлагала обясненията си прекалено, за да се стигне до настоящия момент, в който вече беше прекалено късно. Тя трябваше да го накара да отстъпи пред нея, само този път.

— Става дума за нещо много повече от няколко танца в красива рокля. Тя взема уроци по танци от Рейч. Искам да ѝ кажа, че за момента трябва да се ограничи с тях; че трябва да прекара поне година в приготовления, преди да пристъпи сред обществото на Бингтаун като жена. И искам да ѝ кажа, че двамата с теб сме единомушни. Че ти си размислил и си решил да не я пускаш на бала.

— Но аз не съм си променял мнението — упорито изтъкна Кайл. Той лежеше загледан в тавана, със сплетени под тила си пръсти. Ако този разговор се бе провеждал другаде, той щеше да е скръстил ръце пред гърдите си, помисли си Кефрия. — Правиш от мухата слон. И друго. Не го казвам, за да те нараня, а защото все по-често го виждам... струва ми се, че ти просто не искаш да оставиш Малта да бъде самостоятелна, а да продължава да бъде малкото ти момиченце. Ти почти ревнуваш от нея, скъпа. Ревнуваш, че тя се интересува от моето внимание и от вниманието на младите мъже. Виждал съм го и преди; никоя майка не иска да бъде засенчена от дъщеря си. Една зряла дъщеря очевидно напомня на майка си за изгубената младост. Но на теб това не подобава, Кефрия. Остави дъщеря си да расте. Нека тя бъде украса и похвала за тебе. Не можеш вечно да я държиш в детски роклички и сплетена коса.

Може би Кайл разтълкува погрешно гневното ѝ и наскърбено мълчание, защото той леко извърна глава към нея и продължи:

— Трябва да бъдем благодарни, че тя изобщо не прилича на Уинтроу. Погледни го. Той не само изглежда и говори като момче, но копнее да си остане дете. Онзи ден го заварих да работи без риза. Гърбът му беше почервенял като омар, а Уинтроу се цупеше като петгодишен. Някои от моряците решили да се пошегуват и му окачили ризата на една от мачтите. А той се страхуваше да се покатери да си прибере. Аз го повиках в каютата си и се опитах да му обясня, че ако той не направи нещо, екипажът ще го помисли за страхливец. Той твърдеше, че не от страх не правел нищо, ами заради достойнството си. Изтъпанчил се като някакво попче! И се опита да изтъкне, че не ставало дума за храброст или страх, ами че той нямало да се излага на

риск за тяхно веселие. Аз му казах, че няма почти никакъв риск и че вече би трябвало да умее да се катери по въжетата. А той отново ми изтърква как никой нямал право да излага друг на какъвто и да било риск, за да си доставя удоволствие. В един момент изгубих търпение, повиках Торг и му казах да се погрижи момчето да се покатери и да си вземе ризата. Боя се, че Уинтроу страшно пропадна в очите на екипажа с тази случка...

— Защо позволяваш на хората си да погаждат такива хлапашки номера, вместо да си гледат работата? — попита Кефрия. Сърцето ѝ се късаше от чутото, макар в същото време да ѝ се искаше синът ѝ просто да беше отишъл да си вземе ризата. Ако той беше приел предизвикателството им, моряците щяха да гледат на него като един от тях. Сега щяха да виждат в негово лице аутсайдер, когото да измъчват. Тя инстинктивно знаеше това.

— Много си развалила момчето с изпращането му при жреците. — Кайл звучеше почти доволен. Неочаквано тя осъзна, че съпругът ѝ е сменил темата.

— В момента обсъждаме не Уинтроу, а Малта. — Внезапно тя бе споходена от нова идея. — Ти настояваше, че само един мъж знае как се възпитава момче. Би следвало да признаеш, че само една жена би могла да се заеме с възпитаването на Малта.

Дори в тъмното тя успя да различи изненадата, изникнала върху лицето му в отговор на нейната хапливост. Това, осъзна тя, не беше правилният подход към убеждаването му. Но думите бяха изречени и нямаше връщане назад. А заради новоизникналия си гняв Кефрия не би ги върнала обратно дори и да можеше. Тя беше прекалено ядосана, за да се опитва да убеди съпруга си в нейното.

— Ако ти беше различна жена, бих ти признал това право — студено рече Кайл. — Но аз си те спомням като малка. Твоята собствена майка те държеше привързана към полите си точно както ти искаш да удържаш Малта. Спомни си колко време ми отне да те накарам да се почувстваш като жена. Не всички мъже разполагат с подобно търпение. Не искам и Малта да бъде срамежлива и стеснителна като теб.

Жестокостта на изреченото я накара да застине. Тяхното проточено ухажване, събуждало у нея усилваща се надежда и впоследствие увереност към интереса на Кайл за нея съдържаше едни

от най-скъпите ѝ спомени. А ето че само в рамките на един миг той беше разрушил всичко това; беше превърнал нейните месеци тръпнещо очакване в някаква проява на отегчено търпение от негова страна, а събуждането на чувствата ѝ — в някакъв претупан в досада урок. Тя извърна глава и се вгледа в мъжа до себе си, неочаквано превърнал се в непознат. Страшно ѝ се искаше да може да отрече, че той някога е изричал подобни думи; искаше ѝ се да се преструва, че в действителност казаното не съответства на усещанията му, а е било изречено в момент на гняв. Сега нейната ярост бе преминала в студенина. Гняв или истина, нима значението не беше едно и също? Кайл не беше мъжът, за когото тя го бе смятала. През всичките тези години тя бе оставала омъжена за фантазия, а не за истинска личност. Тя си бе изградила образа на грижовен и весел мъж, който отсъства месеци наред единствено заради нуждата, и бе придала на този образ лицето на Кайл. Беше лесно да подмине или да намери някакво оправдание за няколко или дори за десетки недостатъци, проявяващи се по време на кратките му престои у дома. Кефрия винаги бе успявала да си внуши, че той е уморен, че пътуването е било едновременно продължително и мъчително, че двамата просто се нуждаят от време, за да привикнат един към друг. Въпреки всички неща, които той бе казал и извършил в седмиците подир кончината на баща ѝ, тя бе продължила да се отнася с него и да гледа на него в съответствие с образа, граден от мечтите ѝ. Ала истината беше, че Кайл никога не бе имал нищо общо с романтичния любим, съзиран от копнежите ѝ. Той си беше обикновен мъж, който по нищо не се отличаваше от останалите. Не. Той беше по-глупав от повечето мъже.

Достатъчно глупав, за да си мисли, че тя е длъжна да му се подчинява. Дори и в случаите, когато тя осъзнаваше, че той греши; дори и в моментите, в които той не беше до нея. Това проникновение я разтърси. Защо тя не се бе сещала за това преди?

Може би Кайл усети, че този път е отишъл прекалено далеч. Той се извърна към нея, пресегна се над ледените завивки, за да помилва рамото ѝ.

— Ела — подкани я той. — Не се цупи. Това е последната ми нощ у дома. Довери ми се. Ако всичко се развие по план, ще мога да направя по-продължителна пауза преди следващото си отплаване. Ще мога да остана вкъщи за повече време и да се погрижа за цялото това

бреме, което те притиска. За Малта, за Силдин, за кораба, за земите... Ще вложи всичко в ред и ще се грижа за делата ни по начина, по който е трябвало да бъдат ръководени от самото начало. Ти винаги си била срамежлива и стеснителна... Не биваше да изтъквам това като нещо, което би могла да промениш у себе си. Просто искам да знаеш, че осъзнавам колко усилия си полагала, за да поддържаш нещата въпреки това. Ако някой е виновен, то това съм аз, защото съм позволил тези проблеми да те тревожат толкова години.

Тя му позволи да я придърпа към себе си и да се унесе. Сега топлината му ѝ се струваше притискаща я тежест. Обещанията, с които Кайл бе искал да я увери, отекваха сред мислите ѝ под формата на заплаха.

Роника Вестрит отвори очи сред сенчеста спалня. Прозорецът беше открехнат; драпериите леко се поклащаха от диханието на нощния вятър. *Вече и сънят ми е старчески*, помисли си тя. *Откъслечен и неспокоен, нито сън, нито бдение, нито почивка*. Тя отново затвори очи. Може би това беше следствие от всички онези месеци край ложето на Ефрън, когато тя не се бе осмелявала да се унесе дълбоко и бе готова да се сепне при най-малкото раздвижване на съпруга си. Може би с течение на новата самота тя щеше да отвикне и отново да започне да спи дълбоко. Ала по някаква причина Роника се съмняваше в това.

— Майко.

Шепот, тих като позива на дух.

— Да, чедо. Тук съм.

Роника отвърна също тъй тихо, без да отваря очи. Тя познаваше тези гласове, спохождали я от години. Синовете ѝ все още я навестяваха, за да я позоват от мрака. Колкото и болезнени да бяха тези видения, тя нямаше да отвори очи и да ги прогони. Човек трябваше да пази утехите си, дори и ако те бяха осеяни с остри ръбове.

— Майко, дойдох да те помоля за помощ.

Роника бавно отвори очи.

— Алтея? — прошепна тя. Наистина ли отвън стоеше силует, прикритан от движещите се завеси? Или това беше поредната от нощните ѝ илюзии?

Нечия ръка отмести завесата. Алтея се облегна на перваза.

— Слава на Са, ти си добре!

Роника бързо се надигна от кревата, а Алтея се отдръпна.

— Ако повикаш Кайл, никога повече няма да ме видиш — предупреди тя с груб и тих глас.

Вдовицата се приближи до прозореца.

— Нямах никакво намерение да викам Кайл — прошепна тя. — Ела. Трябва да поговорим. Всичко се обърка. Нищо не тръгна по начина, по който трябваше да бъде.

— Това не е нищо ново — мрачно промърмори Алтея и отново се приближи до перваза. Роника се вгледа в очите ѝ, за момент различила оголена скръб. Подир това дъщеря ѝ отмести очи. — Майко... може би съм глупачка, задето ще те моля за нещо подобно. Но трябва да го сторя; трябва да зная, преди да започна. Спомняш ли си какво каза Кайл, когато... При последното ни хранене заедно?

Гласът на дъщеря ѝ бе странно настойчив.

Роника въздъхна тежко:

— Кайл каза страшно много неща. Повечето от които ми се иска да можех да забравя, ала те са се врязали в паметта ми. Кое от тях имаш предвид?

— Той се закле в Са, че ако дори един достоен капитан се застъпи за мен, той ще ми върне кораба. Спомняш ли си тези му думи?

— Спомням си ги — потвърди Роника. — Но се съмнявам, че той говореше сериозно в онзи момент. Това е типично за него, да изрича подобни неща в гнева си.

— Но си спомняш, че той е изрекъл тази клетва? — настояваше младата жена.

— Да. Да, спомням си, че той каза това. Алтея, трябва да обсъдим много по-важни неща. Моля те. Ела. Върни се у дома, трябва да...

— Не. Нищо не е по-важно от онова, за което те попитах току-що. Майко, ти никога не си изричала лъжа. Не и когато става дума за нещо важно. Ще дойде време, когато ще се осланям на теб да кажеш истината.

Под невярващия ѝ поглед дъщеря ѝ вече се отдалечаваше; последните думи тя бе изрекла през рамо. За един ужасяващ миг тя изглеждаше досущ като баща ѝ на младини. Тя носеше раирана риза и

черен панталон — облеклото на моряк в отпуск. Тя дори крачеше като Ефрѝн, с онази целенасочена походка. И вързаната коса се поклащаше по познатия начин над тила ѝ.

— Почакай! — извика Роника. Тя седна върху перваза и започна да спуска крака отвън. — Алтея, почакай!

Тя скочи в градината, където се приземи лошо. Босите ѝ крака не одобриха каменистата почва под прозореца ѝ. Старицата едва не падна, но успя да се задържи права и бързо да закрачи към живия плет, който обгръщаше градината. Само че Алтея вече беше изчезнала. Роника опря ръце в жилавата зелена преграда и се опита да си проправи път. Клонките поддадоха, но само малко, дращеци. Листата бяха влажни от роса.

Тя отстъпи назад и се огледа. Градината беше притихнала. От дъщеря ѝ нямаше и следа. Сякаш изобщо не се бе появявала.

Сесурей бе онзи, когото плетеницата избра за свой представител пред Молкин. Шривър се чувстваше едновременно раздражена и наскърбена от безочливия начин, по който останалите бяха разговаряли помежду си. Ако някой бе таял съмнения, защо просто не се бе обърнал направо към Молкин, вместо да разпраща тази отровна идея сред останалите? Сега всички бяха обзети от тази лудост, като зараза, предала се от развалено месо. Глупостта намираше най-силна проява при Сесурей — това личеше по готовността, с която оранжевата му грива вече настръхваше, докато той се приближаваше към първенеца.

— Твоето водителство е грешно! — протръби той. — С всеки изминал ден Обилието край нас става все по-плитко и по-топло, с почудновати соли. Ти ни водиш към места, където плячката е оскъдна, а освен това ни даваш прекалено малко време да се нахраним. Аз не надушвам други плетеници; други не са идвали тук. Ти ни водиш не към прераждане, а към смърт.

Шривър наостри гривата си и изви врат, за да подготви отрова. Ако Молкин бъдеше нападнат, тя се зарече, че няма да го остави да се сражава сам.

Но гривата на самия Молкин остана неподвижна. Съвсем лениво той продължаваше да оформя бавна последователност сред Обилието.

Тези му движения го отведоха около Сесурея, който трябваше да извие глава, за да задържи погледа си върху Молкин. Пред погледите на цялата плетеница водачът превърна предизвикателството на Сесурея в изящен танц, където Молкин също предвождаше.

Мъдростта на думите му споделяше гъвкавостта на движението му.

— Ти не усещаш други, защото аз следвам миризмата на онези, които са минавали тук преди цяла епоха. Но е достатъчно да разтвориш хриле, за да усетиш други, недалеч от нас. Ти се боиш от топлотата на това Обилие, а пък беше сред първите, които протестираха, че ви отвеждам от топлота към хлад. Ти вкусваш непознати соли и смяташ, че сме поели по грешен път. Глупост! Ако всичко беше познато, то ние бихме плували към вчерашното. Следвайте ме и не се съмнявайте повече. Защото аз ви отвеждам не към познатото вчера, а към утрешното, към вчерашния ден на вашите предци. Не се съмнявайте повече, а погълнете истината ми!

Заплитаният танц и мъдрост Молкин се намираше съвсем близо до Сесурея; когато водачът наостри грива и освободи токсините си, другият ги погълна. Едрите зелени очи се завъртяха, вкусили ехото на гибел и истината, криеща се в това ехо. Той се сгърчи, отпусна се и щеше да потъне към дъното, ако Молкин не се беше обвил около него, за да започне да го издига. А от плетеницата долетя многогласен възклик. Защото над Обилието и същевременно сред него, под Празнотата и същевременно сред нея, в тази двойственост се движеше мрак. Неговата сянка премина над тях беззвучно, с лишено от перки тяло.

И докато останалата част от плетеницата се канеше да се укрие в дълбината, Молкин се насочи право към силуета.

— Елате! — призова той следовниците си. — Следвайте! Следвайте без страх. Аз ви обещавам и храна, и прераждане, когато времето за събирането настъпи!

Единствено верността на Шривър ѝ позволи да надвие страха си. Тя първа от цялата плетеница се изпъгна в цяла дължина и се впусна подир водача си. Тя видя как съзнанието започва да се възвръща у Сесурея, забеляза колко внимателно той се отдели от Молкин.

— Аз видях — извика той към останалите, които все още се колебаеха. — Молкин е прав! Видях спомените му. Сега ние го

изживяваме отново. Елате. Вървете.

От сянката изникна храна; плячка, която не се бореше и не плуваше, а се спускаше към дъното, за да бъде погълната от всички.

— Ние няма да умрем от глад — обърна се Молкин към следовниците си. — Нито ще ни се налага да забавяме пътуването си в дирене на храна. Захвърлете съмненията си и потърсете най-дълбоките си спомени. Следвайте.

ECEH

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

НОВИ РОЛИ

Корабът се носеше сред вълните, повдигнал нос към измъченото небе в загатване на предстоящ полет. А дъждът беше почти достатъчно силен, за да понесе корпуса върху струите си, измествайки ролята на вълните. За един дълъг миг Алтея виждаше единствено небе. В следващия момент те политаха надолу, по дълъг склон от вода. Изглеждаше, че те ще се врежат във водата. Действително имаше струи зеленикава вода, покрили палубата. Сблъсъкът разтърси мачтата, а заедно с нея и рейката, към която Алтея се бе вкопчила. Пръстите ѝ, изгубили чувствителност, бяха започнали да се хлъзгат върху студеното и влажно платно. Тя сви крака около въжето и се вкопчи по-здраво. Корабът потръпна, надигна се от водата и се понесе към следващата водна планина.

— Мърдай! — Гласът долетя под нея. Застанал върху въжената стълба, Релър се взираше в нея, присвил очи заради вятъра и дъжда. — Проблем ли имаш, момче?

— Не. Слизам — подвикна тя. Измъчваха я и студ, и умора. Тя бе поспряла за момент, за да събере сили за спускането си. Останалите моряци отдавна бяха слезли.

В началото на нейното дежурство бяха изникнали признаци за буря. Капитанът веднага бе наредил платната да бъдат подготвени за свиване.

Първи се бе нахвърлил дъждът, последван от вятър, привидно наумил си да обрулва моряци. Екипажът едва бе приключил с настоящата заповед, когато бе пристигнала нова — да приберат два рифа от марсела, а всичко останало да свият.

Сякаш съзряла усилията им, бурята бе увеличила ожесточението си. Дежурните трябваше да пълзят сред въжетата като мравки. В един момент Алтея бе престанала да мисли и бе започнала да изпълнява нарежданията механично. Тя не бе забравила причината да се намира тук: ръцете ѝ сами събираха влажното платно и го пристягаха. Беше удивително на какво е способно тялото, дори и когато умът е вцепенен

от умора и страх. Крайниците на Алтея се бяха превърнали в умело дресирани животни, които се стараеха да я удържат жива.

Тя слизаше бавно, както винаги последна. Останалите вече я бяха подминали и най-вероятно вече се намираха на палубата. Фактът, че Релър си бе направил труда да я попита дали е добре, го издаваше като по-загрижен от останалите. Алтея нямаше представа защо той я държи под око. Във всеки случай това я караше да се чувства едновременно благодарна и унижена.

При постъпването си на този кораб тя бе горяла от желание да се отличи. Беше се насилвала да върши повече, по-бързо и по-добре. Бе й се струвало отлично отново да стъпи върху палуба. Монотонната и зле съхранявана храна, претъпканите и зловонни спални помещения, дори грубостта на останалите от екипажа — всички тези неща й се бяха стрували приемливи през първите дни. Тя се намираше отново в открито море, вместо да бездейства, а в края на пътуването щеше да получи билет, с който да натрие носа на Кайл. Тя щеше да му покаже. Щеше да си върне кораба. И тя си бе наложила да опознае този нов съд колкото се може по-скоро.

Но желанието й само по себе си не се оказа достатъчно. Липсата й на опит беше допълнително утежнена от дребното й тяло. Това беше ловен кораб, а не търговски съд. Целта на капитана не беше бързото пътуване между две точки, а следването на лъкатушещ курс в търсене на плячка. Съдът носеше далеч по-голям екипаж от полагащото се за мащабите му, защото се нуждаеше не само от хора, които да го поддържат, но и от работна ръка, която да лови, убива и обработва животинските трупове. По тази причина той беше претъпкан и далеч по-мръсен. Алтея не бе отрекла решителността си да се научи бързо и добре, ала решителността сама по себе си не можеше да я превърне в най-добрия моряк на борда на този превозвач на мърша. Смътно тя осъзнаваше, че значително е подобрила уменията и издръжливостта си от постъпването си на *Жътвар*. Освен това тя знаеше, че постигнатото до този момент не е достатъчно, за да я превърне в онова, което баща й би нарекъл умно момче. Целеотдадеността й бе преляла в отчаяние. Подир това тя бе изгубила дори това. Сега тя живееше ден за ден, съсредоточена единствено в непосредственото оцеляване. За друго не мислеше.

Тя беше едно от трите момчета на борда на китоловния кораб. Останалите двама, роднини на капитана, получаваха далеч по-леки задължения: те прислужваха в офицерската столова, което им позволяваше да се хранят с остатъците. И често помагаха на готвача. За това тя им завиждаше най-много: то означаваше, че двамата остават на закрито и на топло, край готварската печка. За Алтея оставаха най-неблагодарните задължения на един юнга. Почистването, изхвърлянето на кофи с катран и сланина, присъединяването към всички задачи, изискващи допълнителна ръка. Никога през живота си тя не беше работила толкова усилено.

Алтея остана вкопчена за мачтата още миг, за да изчака поредната вълна, разливаща се по дъските на палубата. Под закрилата на форпика тя започна да притичва от въже до въже. Това беше третият ден лошо време. Преди настоящата буря младата жена наивно бе вярвала, че времето няма да се влоши повече. Опитните моряци изглежда приемаха това за нещо обичайно за Външните води. Те проклинаха времето и се обръщаха към Са с настоявания да му сложи край, но тези им разговори неизменно прерастваха в истории за постраховити бури, които те преживели на далеч по-лоши кораби.

— Хей, Ат! По-добре се размърдай, ако искаш да си изядеш порцията.

Думите на Релър съдържаха достатъчна заплаха, но въпреки това възрастният моряк остана на палубата, за да изчака Алтея. Двамата слязоха заедно и залостиха люка след себе си. Алтея поспря на стълбичката, за да изтръска водата от ръцете и лицето си и да я изстиска от косата си. Подир това тя отново заслужи.

Няколко месеца по-рано тя би определила трюма като студено, влажно и смрадливо място. Сега вътрешността на съда представляваше ако не дом, то поне убежище, където вятърът оставаше лишен от възможността да хвърля пръски в лицето ти. Жълтото сияние на фенера бе почти приветствано. Тя чуваше раздаването на храна — потракването на дървен черпак. И побърза да получи полагащата ѝ се порция.

На борда на *Жътвар* нямаше спални помещения. Всеки моряк си намираще местенце и го задържаше за себе си. По-хубавите места често трябваше да бъдат защитавани с помощта на пестници и псувни. Насред товарното помещение имаше кътче, което моряците бяха

превърнали в нещо като убежище. Именно тук казанът с храна биваше донасян и дажбите биваха разливани в края на съответното дежурство. Нямаше маса, нито пейки, на които да се седне. Онези, които разполагаха със сандъчета, използваха тях за кресла. Останалите трябваше да се задоволят с голите дъски или с някоя от бъчвите за мас, на която да се облегат. Съдовете за хранене бяха дървени тарелки, почиствани единствено с пръсти или с коричка хляб — когато имаше хляб. Сухарите присъстваха най-често в менюто, а в подобна буря имаше малка вероятност готвачът да се е опитвал да пече нещо.

Алтея трябваше да си проправи път сред прострени в символично сушене дрехи (за никакво изсъхване не можеше да става дума сред тази влага!). Младата жена съблече мушамата си, спечелена миналата седмица на комар, и я окачи на куката, която бе обявила за своя.

Предупреждението на Релър не бе представлявало празна заплаха. По време на приближаването ѝ той тъкмо си сипваше. И, подобно на всеки друг от екипажа, вземаше, без да се съобразява с останалите. Алтея грабна празна тарелка и нетърпеливо зачака реда си. Тя усети, че той се бави умишлено, че се опитва да я накара да се оплаче. Ала по трудния начин тя бе научила, че подобни дела са безсмислени. Всеки имаше право да удари един юнга. По-добре да запази мълчание и да вземе половин черпак супа, отколкото да се оплаче и да получи юмрук за вечеря.

Релър стоеше приведен над казана и изсипваше черпак подир черпак от плитката локва на дъното. Алтея преглътна и продължи да чака.

Когато Релър видя, че тя няма да се поддаде, той почти се усмихна. И каза:

— Оставил съм ти малко на дъното, момче. Обери казана и после го занеси обратно при готвача.

Алтея знаеше, че това е своеобразна проява на доброта: нищо не би му попречило да вземе всичко. И никой не би си направил труда да го укори. Тя бе повече от щастлива да отнесе казана до мястото си, за да го изпразни.

Като цяло нейното кътче беше сносно. Алтея бе напъхала скромните си принадлежности в място, където извивката на корпуса се срещаше с горната палуба. В това ъгълче беше почти невъзможно за

човек да стои изправен, дори човек с нейния ръст, но мястото бе достатъчно, за да приюти хамака ѝ. Тя бе достатъчно дребна, за да се свива в него. Освен това мястото притежаваше преимуществото на сравнително спокойствие; никой не минаваше край нея с мокрите си дрехи.

Тя отнесе казана в ъгълчето си и се настани да се храни. С канчето си девойката събра остатъците и ги погълна. Гозбата не беше гореща — в действителност мазнината се бе събрала в парцалив слой — но пак бе по-топла от дъжда навън. А и мазнината имаше добър вкус.

Релър ѝ беше оставил малко и от гъстото. Късче картоф, ряпа или може би нещо, което е трябвало да представлява кнедла, но така и не се е доварило. Това не интересуваше Алтея. Пръстите ѝ пренесоха неопределеното късче право в устата ѝ. С парче сухар тя отопи казана.

Приключила с храненето, девойката бе връхлетяна от умора. Измъчваше я студена влага; всички кости я боляха. Повече от всичко тя копнееше да се омотае в одеялото си и да затвори очи. Но Релър ѝ бе заръчал да отнесе казана обратно. И тя нямаше намерение да отлага това възложение. Подобна постъпка би изглеждала отбягване на отговорностите. Съществуваше вероятност самият Релър да си затвори очите. Но ако не го стореше или ако готвачът се оплачеше, Алтея щеше да отнесе боя — нещо, което тя не можеше да си позволи. С тиха въздишка, по-скоро прозвучала като скимтене, тя се отдалечи от ъгълчето си, понесла казана.

Налагаше ѝ се отново да излезе на палубата, за да се добере до камбуза. Тя стори това на две притичвания, вкопчена в казана. Наложил се да рита и блъска по вратата, защото глупавият готвач я беше залостил. Когато най-накрая той благоволи да отвори, лицето му беше навъсено. Алтея безмълвно му подаде казана и се постара да не поглежда с копнеж към запалената печка. Онези, които се ползваха с благоволенieto на корабния кулинар, получаваха привилегията да останат достатъчно дълго, за да се постопят. Наистина привилегированите имаха право да окачат риза или панталони там, за да изсъхнат бързо и изцяло. Но Алтея не се намираще сред любимците му. Готвачът ѝ направи знак да си върви веднага щом тя остави казана.

По време на обратния път тя не съумя да разчете времето си. Впоследствие щеше да вини за това готвача, подкопал

съсредоточението ѝ с бързото си прогонване. Алтея смяташе, че ще успее да прекоси разстоянието на един път. Вместо това бе връхлетяна от усещането, че корабът се е хвърлил в цяла планина от вода. Отчаяните ѝ пръсти докоснаха въжето, към което тя се бе хвърлила, но не успяха да се обвият около него. Струите блъснаха краката ѝ и я повалиха по корем върху дъските. Алтея започна да се мята в стремежа си да се задържи върху палубата. Водата нахлуваше в очите и ноздрите ѝ; девойката не можеше нито да вижда, нито да изкрещи за помощ. Един миг по-късно, за нея цяла вечност, тя бе блъсната към въжетата на кораба. Рязкото съприкосновение захвърли пелена мрак пред очите ѝ и едва не ѝ откъсна ухото. За момент тя не можеше да стори нищо друго, освен да се държи за въжетата, все така лежаща по корем върху обливаната от вълни палуба. Вълните се стрелваха край нея в стремежа си да се върнат обратно в морето. Алтея оставаше вкопчена; тя усещаше обгръщащата я вода, но не можеше да събере достатъчно сили, за да повдигне глава и да си поеме дъх. И освен това осъзнаваше, че ако остане да изчаква, следващата вълна ще я порази. Не успее ли да се надигне сега, никога нямаше да успее да го стори. И тя се опита да се надигне, ала краката не ѝ се подчиняваха.

Нечия ръка сграбчи тила ѝ и я издигна на колене.

— Ще задръстиш шпигатите! — възкликна отвратен глас. Алтея остана да виси в ръката му като удавено коте. Лицето ѝ отново бе обградено от въздух, макар и примесен с дъжд. Но преди да успее да го вдиша, тя трябваше да изплюе водата, навлязла в устата и в носа ѝ. — Дръж се! — изкрещя спасителят ѝ. Младата жена се вкопчи в краката му. И успя да си поеме един хъхрещ дъх, преди новата вълна да се стовари върху двама им.

Тялото на моряка потръпна от сблъсъка. Алтея бе сигурна, че и двамата ще бъдат отнесени в открито море. Но миг по-късно, когато водата започна да се отдръпва, той я удари по главата, което накара девойката да отпусне хватата си. В следващия миг морякът вече напредваше по палубата, повлякъл Алтея след себе си, стиснал ризата и косата ѝ. Той я довлече до една мачта; веднага щом крайниците ѝ почувстваха познатото въже, те преместиха хватата си върху него и започнаха да я издигат сами. Следващата вълна прелетя под нея. От тази безопасност Алтея повърна погълнатата морска вода и почисти носа си.

— Благодаря ти — изрече тя след първия си истински дъх.

— Глупав плъх! За малко да убиеш и двама ни.

Страх и гняв се бореха в гласа на мъжа.

— Зная. Съжалявам. — Тези думи бяха изречени със силата, нужна да ги предаде над бурята.

— Съжаляваш? Ще ти дам едно съжаление. Ще ти ритам задника, докато не ти потече кръв от носа.

Той повдигна юмрук, а Алтея се приготви да понесе удара. Вече бе запозната с обичаите на кораба.

Тъй като очакваният удар не последва, тя отвори очи.

Брашън се взираше насреща ѝ. Той изглеждаше по-сепнат и от нея.

— Проклятие. Дори не те разпознах.

Тя леко раздвижи рамене. И отбягваше да го поглежда в очите.

Поредна вълна се разля над кораба. Съдът отново започна да се изкачва.

— Е, как се справяш? — Брашън говореше тихо, сякаш се страхуваше да не бъде видян да разговаря с нея. От един помощник не се очакваше да разговаря с юнгата. Откакто я бе открил, той неизменно я отбягваше.

— Сам можеш да видиш — отговори отвратената Алтея. Точно в този миг тя изпитваше остра омраза към Брашън: не заради нещо, което той бе сторил, а защото я виждаше в това ѝ състояние. По-долна от мръсотията под нозете му. — Справям се. Някак.

— Бих ти помогнал, стига да можеш. — Той звучеше ядосано. — Но ти знаеш, че не мога. Ако проявя какъвто и да е интерес към теб, някой ще заподозре нещо. Вече ми се наложи да обясня на неколцина от екипажа, че не проявявам интерес към... към други мъже.

Неочаквано той бе започнал да звучи смутен. Част от Алтея намери това за иронично. Дватама стояха вкопчени сред въжетата на този кораб насред буря, а той се смущаваше да обсъжда идеята за близост с нея. За да не наскърби достойнството ѝ.

— На борда на такъв кораб всеки жест на добра воля би бил разтълкуван по един-единствен начин. Тогава някой друг би поискал да се заинтересува от теб. И когато открие, че си жена...

— Не е нужно да ми обясняваш. Не съм глупава — прекъсна го Алтея. Нима тя също не живееше на борда на тази противна каца?

— Нима? Тогава какво правиш на борда на този кораб?

Тези горчиви думи той подметна през рамо, докато слизаше към палубата. Ловък като котка и бърз като маймуна, той се отправи към носа, оставяйки я да се взира подире му.

— Същото, каквото и ти — изсумтя Алтея в отговор на последните му думи. Нямаше значение, че той не я е чул. При следващото отдръпване на водата тя последва Брашън, макар и не толкова умело. Секунди по-късно тя вече се намираше в трюма, заслушана в шумоленето на водата. *Жътвар* се движеше сред водата като бъчва. Алтея въздъхна тежко и отново обърса водата от лицето си. Тя изстиска опашката си и отърси крака като котка, преди да се оттегли в кътчето си. Дрехите ѝ лепнеха по кожата, студени. Тя бързо се преоблече в други одежди — които не бяха подгизнали, а само леко влажни — и изцеди предишните. След като ги окачи да се сушат, девойката извади одеялото си. То също беше влажно и миришеше на мухъл, но поне беше вълнено. Макар и леко мокро, то пак щеше да задържа топлината на тялото ѝ — единствената топлина, с която тя разполагаше. Тя се омота и се сви в мрака. Хубава доброта бе проявил към нея Релър: бе ѝ коствала половин час сън и едва не бе предизвикала удавянето ѝ. Алтея затвори очи и подири унеса.

Но сънят бягаше от нея. Тя беше страшно уморена, и пак съзнанието не я напускаше. Тя направи опит да се отпусне, но не можеше да си спомни как да успокои мускулите на сбърченото си чело. Това се дължеше на разговора с Брашън, реши тя. По някакъв начин те бяха ѝ припомнили цялостната ситуация. Често минаваха дни, без Алтея да го зърне. Техните дежурства се разминаваха; същото се отнасяше и до задълженията им. В отсъствието на неща, които да ѝ напомнят за предишния живот, за нея беше лесно да живее само в най-непосредственото настояще и да се съсредоточи изцяло върху прякото си оцеляване. При такива обстоятелства тя можеше изцяло да влезе в ролята на юнга и да ограничи мислите си до следващата смяна.

Лицето на Брашън и очите му я нараняваха по-жестоко от което и да е огледало: мъжът изпитваше съжаление към нея. Той не можеше да я погледне, без да издаде всичко онова, в което тя се бе превърнала, и, по-лошо, всичко онова, което тя никога не бе представлявала. Най-мъчително за нея бе да вижда осъзнаването му, че Кайл е бил прав. Тя действително бе стояла на борда на Вивачия в качеството си на

любимката на капитана, която си бе играела на моряк. Със срам тя си спомняше гордостта, изпитвана заради бързината, с която се бе катерила сред въжетата на Вивачия. Но тези моменти сред мачтите бяха прекарани предимно сред топли летни дни, под формата на доброволна игра. В мига, в който това започнеше да я отегчава, тя бе свободна да слезе обратно на палубата и да си намери друго развлечение. Час или два, по избор прекарани в шиене или рязане, далеч не се равняваха на шест часа трескава работа над платно, което се бе сцепило и трябваше да бъде заменено на мига. Майка ѝ се бе възмущавала от грубите ѝ и мазолести ръце; сега дланите ѝ бяха станали твърди като стъпала; а самите ѝ стъпала се бяха напукали и почернели.

Това, реши тя, беше най-лошият аспект от живота ѝ. Да открие, че тя е посредствен моряк. Колкото и корава да станеше, тя не би могла да се сравнява по сила с мъжете, които служеха на борда на кораба. За да си намери работа на *Жътвар*, тя се бе представила за четиринадесетгодишен юноша. Дори и ако би искала да остане тук по-дълго, след около година моряците щяха да забележат, че тя не е станала по-висока и по-силна. И нямаше да я задържат. Тя щеше да се озове в някое чуждестранно пристанище, без никаква надежда.

Алтея се взираше в мрака. Бе възнамерявала в края на това пътуване да поиска билет, и все още възнамеряваше да го стори. Най-вероятно щеше да го получи. Но дали този знак щеше да бъде достатъчен? Разбира се, това би представлявало признанието на един истински капитан. Вероятно тя би могла да го използва, за да принуди Кайл да изпълни прибързаната си клетва. Ала младата жена се боеше, че победата би била неудовлетворителна. Едно щамповано парче кожа, което да свидетелства, че тя е оцеляла този морски курс, далеч не съответстваше на желаното от нея. Алтея бе възнамерявала да се докаже — пред всички, а не само пред Кайл — да се прояви като достоен капитан, който е запознат с морското дело. Сега, в кратките мигове, които ѝ оставаха за размисъл, ѝ се струваше, че пред себе си тя е доказала обратното. Струвалото ѝ се дръзнено в Бингтаун сега ѝ изглеждаше детинско и глупаво. Тя бе избягала в открито море, преоблечена като хлапак, за да вземе първата предложена ѝ работа.

Защо, запита се тя. Защо? Защо тя не бе отишла при някой от живите кораби, за да поиска служба там? Дали наистина другите

Търговци щяха да я отхвърлят, както бе предрекъл Брашън? Или още не беше късно тя да получи шанса да спи на борда на Търговски съд, който спокойно прекосява Вътрешния проход, където и заплатата, и препоръките в края на пътуването ѝ бяха гарантирани? Защо ѝ се бе струвало тъй важно да бъде наета анонимно, без да се осланя на родовото си име, за да се докаже? Тогава ѝ се бе струвало, че това е нещо тъй романтично — в онези летни нощи в Бингтаун, когато тя бе седяла кръстато в задната стаичка на магазина на Янтар и бе шила моряшките си панталони. Сега това ѝ изглеждаше детинско.

Янтар наистина ѝ беше помогнала. Без нейната помощ, състояща се както в шиене, така и споделена храна, Алтея никога не би успяла. Неочакваната дружба на Янтар винаги я бе учудвала. Сега на девойката се струваше, че другата жена умишлено е искала да я тласне към опасност. Пръстите ѝ докоснаха дървеното змийско яйце, окачено на кожена връв около шията ѝ. Допирът до дървото почти успя да стопли пръстите ѝ. Младата жена поклати глава. Не. Янтар наистина бе нейна приятелка, една от малкото приятелки, които Алтея бе притежавала. Янтар я бе приютила в онези горещи дни, беше ѝ помогнала да си скрои и ушие момчешки дрехи. И нещо повече: Янтар лично бе облякла мъжки дрехи и бе научила Алтея как да се движи и седи като мъж. Тя притежаваше тези си знания благодарение на участието си в малка актьорска трупа. Там Янтар играла и мъже, и жени.

— Когато ти се налага да говориш, старай се гласът ти да се заражда ето тук — казваше тя и сръчкваше Алтея под ребрата. — Но ти се старай да говориш колкото се може по-малко. Така ще има по-малка вероятност да се издадеш, а и останалите ще те приемат по-добре. И от двата пола са рядкост хората, които умеят да слушат.

Янтар ѝ бе показала как да пристяга гърдите си по начин, който караше ивиците бинт да изглеждат като долна риза. И освен това ѝ бе показала как да сгъва тъмни на цвят чорапи, които да използва в специфичните моменти от месеца.

— Никой не би се усъмнил да види, че переш чорапи — казваше Янтар. — Старай се да се покажеш прилежна. Пери дрехите си два пъти по-често от останалото, така след време никой няма да обръща внимание. И се научи да спиш по-малко. Ще ти се налага или да ставаш преди останалите, или да си лягаш след тях, за да разполагаш с

усамотението, изисквано от грижите за тялото. И, най-важното. На никого не доверявай тайната си. Това не е тайна, която един мъж би могъл да запази. Ако някой от мъжете на борда разбере, че си жена, рано или късно всички останали ще узнаят.

Това беше единственото нещо, за което Янтар може би грешеше. Защото Брашън знаеше тайната на Алтея, но запазваше мълчание. Поне до този момент. Девојката се усмихна, осъзнала остра ирония. *В известен смисъл аз се вслушах в съвета ти, Брашън, помисли си тя с горчива усмивка. Преродих се като момче, което не носи фамилијното име Вестрит.*

Брашън лежеше върху койката си и се взираше в отсрещната стена.

Тя не беше далеч от лицето му. *А имаше време*, унило си помисли той, *когато бих сметнал тази каюта за гардероб.* Сега Брашън бе в състояние да оцени какъв лукс е притежаването дори на подобно кътче. Истина беше, че веднъж влязъл, човек трудно можеше да се обърне, но дори и ограничено, това пространство принадлежеше само на него. На една от стените имаше куки, а ъгълът бе достатъчно широк, за да побере сандъчето с принадлежностите му. Върху леглото той можеше да опре крака в стената и да спи почти удобно. Каютите на капитана и първия му помощник бяха значително по-големи и по-добре екипирани, дори и за съд като този. Но пък на много други кораби вторият помощник спеше направо в кубрика. Брашън се радваше, че разполага с това кътче уединение, макар и станало негова собственост едва след смъртта на трима мъже.

Той бе постъпил на този кораб като обикновен моряк; първата част от пътуването си беше прекарал заедно с останалите от смяната си. Още в самото начало той бе осъзнал, че притежава не само повече опит, а и превъзхождащо желание да върши работата си добре. *Жътвар* беше китоловен кораб, отплавал от град Кандило, на северната граница на Джамаилия. Съдът бе вдигнал котва преди месеци, предимно с новоназначен екипаж. Съществуваше ядро от опитни моряци, на което бе възложена подготовката на новодошлите. Някои от новациите бяха длъжници, принудително назначени на тази работа, за да изплатят дълговете на кредиторите си. Други бяха дребни

престъпници, откупени от затворите на сатрапа. Джебчии и крадци бързо се отучиха от навиците си; служещите на подобен кораб не се отнасяха с шега към подобна поквара. Като цяло екипажът не беше колектив, който да работи с охота. Нямаше възгледи, че той ще се запази в настоящия си състав и за следващото пътуване.

В Бингтаун *Жътвар* беше пристигнал без една трета от екипажа си — заради болести, нещастни случаи и прояви на насилие. Оставащите две трети бяха привикнали да оцеляват; те се бяха научили да плават, бяха се научили да преследват тромавите костенурки и китовете сред южното крайбрежие. Техните услуги, разбира се, не биваше да бъдат бъркани с уменията на професионалните ловци и дерачи, които се ползваха със сравнителните удобства на собствена суха каюта. Тези десетина специалисти прекарваха времето си в бездействие, докато настъпи момент за поредно проливане на кръв. В тези случаи те работеха стръвно, понякога без да спят с дни — когато уловът се окажеше добър. Но те не бяха моряци и не бяха част от екипажа. Те нямаше да погинат, освен ако целият кораб не потънеше или някоя от жертвите им не успееше да ги порази.

Корабът си бе проправял път на север, извън пиратските острови, ловящ, убиващ и обработващ. В Бингтаун той бе спрял да вземе прясна вода и припаси, а също и да извърши най-спешните ремонти. Помощник-капитанът бе попълнил екипажа, за пътуването до Пустите острови. Това бе почти единственият кораб в пристанището, наемащ хора.

Водите между Бингтаун и Пустите острови бяха пословично известни с бурите си — а също и с богатото наличие на морски бозайници, които се струпваха там, преди да мигрират за зимата. В този момент от годината животните бяха най-сити, малките им бяха се развили достатъчно, за да има смисъл от одирането на лъскавите им кожи, а зрелите екземпляри все още не бяха ранени от битки. Заради този богат улов си струваше човек да се изложи на риска на есенните бури — улов, който означаваше меки кожи, дебели слоеве мазнина, а под тях онова крехко, тъмночервено месо, което носеше вкуса и на твърдта, и на океана. Бъчвите със сол, които бяха изпълвали трюма подир отплаването от Кандило, много скоро щяха да приютяват парчета скъпоценно месо. Други, огромни бъчви, щяха да съдържат

ценна мас, а остърганите кожи щяха да бъдат натрити със сол и приготвени за следваща обработка.

Подобен товар би бил достатъчно доходоносен, за да накара стопаните на *Жътвар* да затанцуват от щастие, а онези от длъжниците, които се завърнеха живи в Кандило, щяха да стъпят на брега му като свободни люде. Ловците и дерачите щяха да получат процент от общата печалба и да определят цената за услугите си през следващия сезон въз основа на сегашното си представяне. А що се отнася до истинските моряци, благодарение на които корабът щеше да е завършил курса си: те щяха да се сдобият с пълен джоб монети. Това възнаграждение щеше да им осигурява любимите удоволствия до следващото пътуване.

Хубав живот, кисело си помисли Брашън. С каква прекрасна работа той се беше уредил...

Сдобиването с нея никак не се бе оказало трудно. От него се бе искало единствено да работи достатъчно енергично, за да привлече вниманието на първия помощник и на капитана. Бе помогнала и онази жестока буря, удавила двама и осакатила третия, който беше вероятен кандидат за този пост.

Въпреки това Брашън не бе изпитвал вина при заемането на тази длъжност и всичките ѝ отговорности. Това не го тормозеше и сега. Не. Не му даваше мира мисълта за Алтея Вестрит, дъщерята на неговия покровител, свита сред влажната мизерия на трюма.

— С нищо не бих могъл да помогна.

Той изрече думите гласно, за да успокои съвестта си. Той не я беше видял да постъпва на борда в Бингтаун; а дори и да беше, надали би я разпознал лесно. Тя умело се прикриваше като момче, трябваше да ѝ се признае.

Първият път, когато осъзна присъствието ѝ, дори не беше заради съзирането ѝ. Той бе виждал юнгата няколко пъти, без да се замисля. Спуснатата ниско шапка и момчешките дрехи представляваха отлично прикритие. Но първия път, когато той бе видял въже, пристегнато с двоен куков възел, вместо с булин, Брашън бе повдигнал вежда. Не че този възел бе чак толкова особен, но булинът бе най-предпочитан. Ала не и за капитан Вестрит. В онзи момент Брашън не беше обърнал особено внимание на видяното. Но ден по-късно той бе излязъл на палубата, за да започне дежурството си, и бе доловил познато

изсвирване откъм въжетата. Той бе погледнал нагоре и бе я видял да маха към наблюдателя. Сепването му бе дошло едва в следващия миг, когато бе осъзнал видяното. И невярващо се бе вторачил в нея. Да, това действително беше Алтея; не можеше да бъде сбъркан начинът, по който тя се катереше сред въжетата. В един момент тя също го бе видяла. Бързото извъръщане на лицето ѝ му беше показало, че тя е очаквала с отвращение този момент.

В онзи момент Брашън си бе намерил оправдание да остане край мачтата. Подир слизането си Алтея го беше подминала без да го погледне. От своя страна Брашън мълчаливо бе стиснал зъби. До тази нощ той не бе разменял никакви думи с нея. Но той бе сигурен, че тя няма да преживее пътуването. Всеки ден той очакваше тя да бъде разкрита или да допусне някаква малка грешка, която да ѝ коства живота. Тогава му се бе струвало, че това е въпрос на време. И той можеше да се надява единствено смъртта ѝ да бъде лека.

Но сега излизаше, че очакванията му не са били актуални. Девойката можеше да се справи. Разбира се, тя не притежаваше силата, изискваща се от възложената ѝ задача. Поне не и с онази бързина, която първият помощник очакваше от екипажа си. Всъщност проблемът не се коренеше в липсата на мускули и тегло; тя можеше да се справя сносно, само че останалите моряци я засенчваха. Дори няколко сантиметра допълнителен обseg или няколко килограма допълнителна тежест при работата с полиспагт можеха да се окажат от значение. Алтея се бе озовала в ситуацията на кон, впрегнат заедно с биволи; не толкова неспособна сама по себе си, колкото заобиколена от неподходящи условия.

Освен това тя бе напуснала жив кораб, за да постъпи на служба на мъртво дърво. И то семейния си жив кораб. Нима тя не се бе замисляла, че работата на обикновен съд би била далеч по-тежка от службата на благосклонен кораб? Дори и ако по онова време Вивачия още не се бе събудила, още при първия си досег с нея Брашън бе усетил съзнателността. Вивачия далеч не плаваше сама, но на него винаги се бе струвало, че глупавите инциденти, които са неизбежни сред останалите кораби, при нея просто не се случваха. На борда на корито като *Жътвар* работата бе несигурна. Нещо, което изглеждаше просто, заменянето на панта, се превръщаше в голямо усилие, когато се установеше, че дефектната панта е обградена от полуизгнило дърво,

което също трябва да бъде сменено. На борда на *Жътвар* нямаше нищо просто, с въздишка си напомни Брашън.

В отговор на мислите му нечий кокалчета остро потропаха по вратата. Все още не бе настъпила неговата вахта, което означаваше единствено неприятности.

— Буден съм — оповести той на посетителя си. В рамките на миг той вече бе стъпил на земята и отваряше. Но се оказа, че това не е помощникът, дошъл да го призове за още работа. На прага стоеше Релър. От лицето му все още се стичаше вода, капеща от косата. — Какво има? — попита Брашън.

Челото на моряка бе навъсено.

— Рамото ме наболява — обясни онзи.

Сред Брашъновите задължения влизаше и поддържането на корабните лекарства. В началото на пътуването корабът разполагал с лекар, но една нощ той се удавил. И щом се разбра, че Брашън умее да разчита заплетените букви върху етикетите на кутиите и стъклениците с лекарства, нему бе поверена грижата за тях. Самият той се съмняваше в ефективността на голяма част от тях, но въпреки това ги раздаваше според упоменатите инструкции.

Затова той се обърна към заключеното сандъче, което заемаше почти толкова място, колкото и собствените му принадлежности. Ключът от него висеше около шията на Брашън: това му позволи бързо да отвори сандъка и да потърси за момент, преди да изтегли кафява бутилка с красив зелен етикет. Под трептящата светлина на фенера помощникът се зачете.

— Мисля, че това ти дадох последния път — високо каза той и протегна бутилката към Релър.

Морякът се загледа в показваното, макар че и продължителното виждане не можеше да му разкрие смисъла на непонятните за него символи. В един момент той сви рамене.

— Май да. Аз помня, че етикетът беше зелен.

Брашън отстрани дебелата коркова тапа и изсипа върху дланта си половин дузина зеленикави капсули. Те му приличаха на еленски изпражнения. Не би се изненадал особено, ако те действително се окажеха това.

Три той върна обратно в бутилката, а останалите протегна към Релър.

— Вземи. Кажи на готвача, че съм заръчал да ти даде половин дажба ром и да ти позволи да останеш в камбуза на топло, докато лекарството подейства.

Лицето на моряка веднага се проясни. Капитан Сичъл не беше особено щедър с раздаването на спиртните напитки. Вероятно това щеше да бъде първият път, в който Релър вкухва ром от Бингтаун насам. Мисълта за напитката и отдиха сред топлина караха лицето на моряка да сияе от благодарност. Брашън се поколеба за момент, но после си каза, че той няма представа за ефективността на капсулите. Поне можеше да се убеди, че евтиният ром ще помогне на моряка да се унесе.

Релър се наклони да си върви, но Брашън го спря с въпроса си:

— Момчето на братовчед ми... онова, което те помолих да наглеждаш. Как се справя то?

Другият сви рамене и започна да подхвърля капсулите върху лявата си длан.

— Добре се справя той, сър, добре. Ученолюбиво хлапе. — Той отпусна ръка върху дръжката на вратата, видимо нетърпелив да изпълни предписанието. Обещаният ром го зовеше.

— Значи си разбира от работата и я върши добре? — продължи Брашън, напук на себе си.

— Разбира се, сър. Добро момче, както казах. Ще наглеждам Ател и ще се уверя, че нищо лошо няма да му се случи.

— Радвам се. Братовчед ми ще се гордее с него. — Той се поколеба. — Но ти не казвай на момчето за това. Не искам то да реши, че му се полага специално отношение.

— Да, сър. Няма, сър. Лека нощ, сър.

С тези думи Релър побърза да затвори вратата след себе си.

Брашън стисна очи и бавно си пое дъх. Това беше всичко, което той можеше да стори за Алтея, да помоли сериозен човек като Релър да я държи под око. Той отново заключи вратата и стори същото и с медицинското сандъче. След това отново се намести върху койката си и въздъхна. Това беше всичко, което той можеше да стори за Алтея. Наистина.

В един момент той успя да се унесе.

Уинтроу не обичаше да работи сред възетата. Той бе сторил всичко по силите си да прикрие това си предпочитание от Торг, ала помощникът притежаваше непогрешимия инстинкт на тиранин. И по тази причина той не пропускаше да измисля десетки причини да изпраща Уинтроу по мачтата. Когато бе усетил, че повторенията са започнали да притъпяват плахостта на момчето, Торг бе обогатил задачата, възлагайки му да отнася разни неща до наблюдателното гнездо и почти веднага след това да ги връща обратно. Последните нареждания изпращаха Уинтроу да пълзи към краищата на реите и да остава вкопчен там, треперещ, изчакващ поредната заповед за връщане. Обикновен тормоз, от най-глупавия и предсказуем тип. Уинтроу бе очаквал подобно отношение от Торг. Но му бе по-трудно да приеме, че останалите от екипажа приемат този тормоз за нещо нормално. В моментите, в които те изобщо обръщаха внимание на гаврите на Торг, то те го правеха с веселие. Никой не се намесваше.

И все пак, разсъждаваше Уинтроу, загледан в палубата далеч под себе си, в действителност Торг му правеше услуга. Толкова високо вятърът се усещаше още по-ясно, платната се издуваха, а околните възета пееха от напрежението. Висотата на мачтата повтаряше и усиляваше движението на съда във водата: тук всяко поклащане бе усилено. Уинтроу все още не можеше да каже, че тук му харесва, но и не можеше да отрече известното вълнение. Той се бе изправил срещу предизвикателство и го бе покорил. Самичък никога не би го сторил.

Той присви очи срещу оглушително ревящия вятър. За момент го споходи мисълта, че може би мястото му наистина е тук, че може би сърцето на жрец може в действителност да е душата на моряк.

Необичаен звук достигна слуха му — вибрацията на метал. Може би някакъв елемент поддаваше? С разтуптяно сърце Уинтроу внимателно се раздвижи, за да открие източника на звука. Вятърът си играеше с него, като приближаваше звука и го отнасяше далеч. Едва след поредното долавяне юношата осъзна, че чуваното от него съдържа ритъм, който се променя. Уинтроу достигна наблюдателната кошница и се вкопчи в ръба ѝ.

Вътре стоеше Майлд, удобно приклепнал. Той бе присвил очи, притиснал малък дръмбой към бузата си. Младежът свиреше с една ръка, по моряшки, и извличаше ехо от собствената си уста, докато

пръстите му танцуваха по металните ивици. Той стоеше заслушан и оглеждаше хоризонта.

Уинтроу смяташе, че другият не е усетил присъствието му, но за момент очите на Майлд докоснаха погледа му. Морякът спря да свири.

— Какво има? — каза той, без да отделя музикалния инструмент.

— Нищо. На пост ли си?

— Нещо такова. Няма много за наблюдаване.

— Пирати? — предположи Уинтроу.

Майлд изсумтя.

— Те не се занимават с живите кораби. В Калсид чух слухове, че няколко живи кораба били преследвани, но като цяло пиратите се съсредоточават върху друга плячка. При равни условия повечето живи кораби могат да надбягат всеки обикновен съд, освен ако не става дума за изключително некадърен екипаж. Пиратите знаят, че дори и да успеят да настигнат някой жив кораб, битката би била особено жестока. А дори и да спечелят, с какво биха разполагали? С кораб, който няма да плава за тях. Нима си мислиш, че Вивачия би приветствала непознати на борда и би им позволила да плават с нея? Надали!

— Така е — съгласи се Уинтроу. Той бе приятно изненадан — и от очевидната привързаност, която Майлд изпитваше към кораба, и от факта, че морякът разговаряше с него. От своя страна Майлд изглеждаше поласкан от вниманието, с което момчето го слушаше, защото присви очи и продължи:

— Мен ако питаш, точно сега пиратите ни правят голяма услуга.

Уинтроу зададе очаквания въпрос.

— Как така?

— Как да ти го обясня... В Калсид ти не слиза на брега, нали? Е, ние чухме, че пиратите неочаквано започнали да нападат робските кораби. Поне един от тези съдове бил превзет, има слухове и за други заплашени. Тъй. Сега е краят на есента, но в началото на пролетта Калсид се нуждае от страшно много роби, които да разорават и засяват земите му. И щом пиратите нападат обикновените робовладелски кораби, когато ние пуснем котва в Калсид с пълен трюм, пазарът ще се намира в особено благоприятно за нас състояние. Ще можем да продадем товара си на тъй високи цени, че направо да поемем обратно към Бингтаун.

И Майлд се усмихна широко, кимвайки, сякаш самият той щеше да има заслуга за това състояние на пазара. По-вероятно той само повтаряше онова, което бе чул от по-възрастните си колеги.

Уинтроу мълчеше и се вглеждаше във водата. Под сърцето му се беше зародило неприятно усещане, което не бе предизвикано от морска болест. Всеки път, когато си помислеше за Джамаилия и баща му, закупуващ роби там, той биваше спохождан от ужасна мъка. Като да притежаваш вината и болката от срамен спомен преди самото му случване.

Подир миг Майлд отново поде разговора.

— Торг отново ли те изпрати горе?

— Да. — Уинтроу се изненада сам, като раздвижи рамене и небрежно се облегна на ръба на гнездото. — Вече не ме притеснява толкова.

— Вижда се. Точно по тази причина го правят. — И Майлд се усмихна към повдигнатите насреща му вежди. — Какво, ти да не си очаквал, че това е някакво специално мъчение, измислено специално за теб? Не. Торг обича да те измъчва. Той обича да измъчва всички. Или поне всички, за които може да му се размине. Но непрекъснатото разкарване на юнгата по мачтите е традиция. И с мен се случи така. Тогава първи помощник беше Брашън и аз го смятах за най-долен негодник. Щом той осъзна, че катеренето ме прави нервен, той се погрижи всичките ми хранения да протичат горе, в наблюдателното гнездо. *Щом си гладен, изкачвай се*, казваше ми той. И аз трябваше да пълзя нагоре по мачтата, за да си взема дажбата. Как го мразех тогава. Понеже в началото се страхувах и бях бавен, храната ми винаги беше истиннала, а много често се оказваше размесена с дъждовна вода. Но, също като теб, след време катеренето не ме притесняваше.

Уинтроу мълчеше замислено. Майлд отново засвири оживено.

— Значи Торг не ме мрази, а това е някаква тренировка?

Другият спря и изсумтя весело.

— Не точно. Зависи. Торг те мрази. Торг мрази всички, които смята за по-умни от себе си, а това означава почти целия екипаж. Но освен това той си знае работата. И знае, че ако иска да я задържи, той ще трябва да те направи истински моряк. Затова той ще те обучава. Ще го направи колкото се може по-болезнено и неприятно, но ще те обучава.

— След като той е толкова противен човек защо та... защо капитанът го държи?

Майлд сви рамене.

— Питай татко си — жлъчно каза той. И подир това се ухили, почти изцяло смекчил казаното. — Чувал съм, че Торг е работил с него известно време. И се застъпил за него по време на едно много лошо пътуване. Затова капитанът го взел със себе си. Може би никой друг не е искал да го наеме и капитанът го е сторил от чувство за дълг. А може би Торг има сладко стегнато задниче.

Ченето на Уинтроу увисна заради загатнатото. Но Майлд отново се смееше.

— Не приемай всичко толкова сериозно. Нищо чудно, че всички обичат да те дразнят...

— Но той ми е баща — възрази Уинтроу.

— Не е. Не и когато служиш на борда на кораба. В такъв случай той е твой капитан. Той е добър капитан, макар и не колкото Ефрън. Някои от нас все още смятат, че Брашън трябваше да замени капитан Вестрит. Но и Кайл става.

— Тогава защо... защо говориш такива неща за него?

Уинтроу бе искрено объркан.

— Защото той е капитанът — уморено обясни Майлд. — Моряците винаги се държат така, дори и ако харесват капитана си. Защото той може да ти се изтропа на главата по всяко време. Искаш ли да знаеш нещо? Когато за пръв път научихме, че капитан Вестрит ще се оттегля, знаеш ли какво направи Комфри?

— Какво?

— Отиде в камбуза, взе капитанската чаша с кафе и си отри оная работа в ръба й!

В сивите очи на Майлд сияеше възторг. С нетърпение той очакваше реакцията на Уинтроу.

— Ти отново ме дразниш! — Въпреки това върху лицето на Уинтроу бе изникнала ужасена усмивка. Това бе отвратително и прекалено възмутително, за да бъде истина: някой да прибегва до подобна постъпка като отмъщение на някой висшестоящ. И въпреки това... то беше забавно. И внезапно Уинтроу осъзна нещо. Да сториш това на свой познат би било злобно. Но с един непознат... Това ти даваше възможност да погледнеш към човека, който притежава

правото да се разполага с живота ти, и да си припомняш допълнителния вкус, който ти си осигурил към кафето му... Уинтроу отместил поглед, удивен от широката си усмивка. Комфри действително бе сторил това.

— Екипажът винаги погажда номера на капитана и заместниците му. Не бива те да си мислят, че са богове, а останалите са просто тор под краката им.

— Искаш да кажеш, че те знаят за тези неща?

Майлд се ухили:

— Няма как да станеш моряк, без да знаеш. — Той изтръгна още няколко ноти и сви рамене. — Сигурно те просто си мислят, че на тях не се случва.

— В такъв случай никой не им казва — разясни Уинтроу.

— Разбира се, че не им казва. Кой би го сторил? — След още няколко ноти Майлд рязко спря. — Ти също не би го сторил, нали? Дори и след като става дума за твоя баща...

Морякът затихна, осъзнал, че е бил недискретен.

— Не, не бих му казал — отвърна Уинтроу. И, все така усмихнат, додаде с известно злорадство: — Главно, защото той ми е баща.

— Момче! Довлечи си задника обратно долу! — ревна гласът на Торг откъм палубата.

Уинтроу въздъхна.

— Бога ми, този човек притежава способността да усеща моментите, в които не се чувствам отвратително, и винаги бърза да коригира това.

Уинтроу поде дългото спускане. Майлд леко се приведе и извика подире му:

— Това беше прекалено дълго обяснение. Просто кажи, че той се е лепнал за задника ти като боя.

— Да, и това става — съгласи се Уинтроу.

— По-живо, бозайниче! — отново ревна Торг. Юношата се постара да заслиза по-енергично.

Късно през нощта, докато се унасяше в размисли за изминалия ден, Уинтроу имаше възможност да се почуди над себе си. Нима през днешния ден той наистина бе намерил чуждата жестокост за забавна и с усмивката си не бе одобрил унижаването на друго човешко същество? Къде се вместваше Са в тези прояви? Започна да го обзема

вина, която юношата прогони; истинският жрец на Са не търпеше гузност. Тя само прикриваше. В действителност човек трябваше да открие същинския ѝ признак — онова, което го измъчва — и да го отстрани. Изтърпяването на вината с нищо не те правеше по-добър, а само изтъкваше дадено несъвършенство.

И Уинтроу оставаше да лежи сред мрака, замислен над същинската причина за смеха си. За пръв път от много години насам той се поколеба дали съвестта му не е прекалено крехка, щом тя не се е превърнала в бариера между него и останалите.

— Онова, което ни дели, не произтича от Са — тихо си каза той. Но той се унесе преди да успее да си спомни източника на този цитат. И дали изобщо това са думи от светите страници.

Първият от Пустите острови изникна пред тях едно ясно и студено утро. Пътуването на североизток бе представлявало и придвижване сред сезоните, от есента към зимата, от приветливо и меко време към вечен мъглив ръмеж. Пустите острови клечаха ниско на хоризонта. Те се виждаха не по обичайния за острови начин, а под формата на място, където вълните рязко се превръщат в бяла пяна и едри пръски. Тази суша беше ниска, равна, не повече от поредица скалисти плажове и пясъчни равнини, по някакво стечение на обстоятелствата издигнали се над морското равнище. Алтея бе чувала, че във вътрешността на брега се криели единствено пясъци и оскъдна растителност. Защо ли морските мечки бяха избрали тези места, за да определят своите партньори и да отглеждат малките си? Особено след като от години насам ловните кораби редовно пристигаха, за да убиват десетки от тях. Девојката присви клепачи, за да предпази очите си от пръски, и продължи да размишлява. Очевидно ставаше дума за някакъв смъртоносен инстинкт, който ги отвеждаше тук всяка година, достатъчно силен, за да заличи спомените от кръв и смърт.

Около пладне *Жътвар* се приближи откъм подветрената страна на островите. Там го очакваше откритието, че един от съперническите кораби вече е заел най-добрата позиция. Капитан Сичъл изпсува при тази гледка. От ругатните му човек добиваше впечатлението, че корабът и екипажът му сами са изтикали тук конкурентния *Карлей*. Във всеки случай котвите бяха спуснати; ловците започнаха да се

подготвят. Преди няколко дни те бяха влезли в спор заради хазартните си игри и едва не бяха убили един от колегите си, когото бяха заподозрели в измама. Това не бе изненада за Алтея: всички те бяха озлобени грубияни. Редките възложения, отвеждали я в каютата им, се бяха оказали повече от достатъчни за изграждането на това ѝ впечатление. Поне сега щяха да получат възможност да изразходват натрупаната си заради дългото бездействие енергия. Пък дори и отново да се избиеха взаимно, нея това не я касаше.

Или поне така бе смятала в началото. Подир спускането на котвите с нетърпение бе очаквала първия сравнително спокоен ден от много време насам: официално тя се водеше свободна от дежурство. Повечето от останалите моряци от вахтата ѝ спяха, а Алтея реши да се възползва от светлината и сравнително спокойното време, за да закърпи някои от дрехите си. Напоследък работата на мъждукащата светлина на фенера бе започнала да изморява очите ѝ. Застоялият въздух на трюма също не се отразяваше благотворно.

Тя си намери местенце на завет върху палубата. По някакво чудо в небето грееше слънце, успяло да се прокрадне край настъпващата зима.

Едва започнала да отрязва парчета за кърпки от най-захабения си чифт платнени панталони, тя чу помощника да реве името ѝ.

— Ател! — кресна той. Алтея скочи на крака.

— Тук съм, сър! — отвърна девойката, забравила дрехата, която се изтърси от скута ѝ.

— Пригответи се да слезеш на брега. Ще помагаш на дерачите, не им достига един човек. Живо, живо!

— Слушам, сър — отвърна тя, защото това беше единственият възможен отговор. Но сърцето ѝ се сви. Чувствата не попречиха на бързината ѝ: девойката грабна дрехите си и бързо ги отнесе в трюма, където ги остави за неопределеното бъдеще. Подир това нахлузи филцови чорапи върху загрубелите си крака и си обу масивни ботуши — обраслите скали не биха проявили снизхождение към боси нозе. Накрая тя притисна шапчицата си към ушите и отново изтича на палубата. Точно навреме, защото лодките вече биваха подготвяни за спускане. Алтея скочи в една и зае място край гребло.

Моряците гребяха, а ловците стояха приведени срещу ледения вятър и нетърпеливо си разменяха усмивки. Те стискаха любимите си

лъкове високо, за да ги предпазят от водата; импрегнираните колчани лениво се търкаляха в краката им, захвърлени на дъното на лодката. Алтея рязко наблягаше веслото, стараейки се да не изостава от другаря си. Лодките напредваха към скалистия бряг, всяка натоварена с моряци, ловци и дерачи. В една от тях младата жена разпозна Брашън. Може би той щеше да ръководи експедицията.

Във всеки случай тя реши да не му дава основание да я забелязва. Така или иначе щеше да работи с ловците и дерачите, нямаше да се налага пътищата им да се пресичат. За миг тя се замисли за задачата, която щеше да ѝ бъде възложена. Но от това любопитство нямаше полза. Много скоро щеше да узнае, така или иначе.

Конкурентният кораб бе заел най-добрата позиция, а неговите ловци бяха окупирали най-първия остров, с което го правеха недостъпен. По стара традиция екипажите на ловните кораби почитаха чуждата територия. Предишният опит ги беше научил, че противното води единствено до смърт и снижени печалби за всички. По тази причина островът, към който се насочваха лодките от *Жътвар*, беше свободен от човешко присъствие. Алтея знаеше, че сред песъчливите равнини те ще открият по-младите женски и тазгодишните малки. Те щяха да са се задържали там, за да се угояват със закъснелите пасажи риба и да трупат мазнина, която да им позволи да извършат дългото си пътуване.

Ловците и дерачите останаха в лодките, а гребците скочиха в плиткото, за да ги избутат на сушата. Те бяха разчели това си действие едновременно с поредната вълна, която спести част от труда им. Алтея стъпи на брега заедно с другите; подгизналите ѝ крака тромавееха сред хладината.

Там тя бързо откри, че задълженията ѝ ще включват всичко онова, което не се струва привлекателно на ловците и дерачите. Много скоро ѝ се наложи да понесе всички резервни лъкове, стрели, ножове и точила. Така отрупана, тя крачеше след ловците. Изненадваше я, че те и дерачите крачеха бързо и спокойно разговаряха помежду си на висок глас. Тя бе очаквала, че този лов ще изисква някаква потайност.

Върхът на първото възвишение ѝ предостави възможност да разгледа почти целия остров. Морските мечки се бяха проснали на купчини сред пясъка и дребните храсталаци. Тлъстите създания дори не благоволиха да удостоят с внимание изникналите ловци. Малкото от

тях, които все пак си направиха труда да отворят очи, поглеждаха към пришълците с пълна липса на интерес.

Ловците избраха позициите си. Алтея бързо раздаде колчаните, които бе пренасяла до този момент. Тя остана далеч зад ловците, които започнаха да опъват лъкове и да подбират целите си.

И тогава смъртоносният дъжд от стрели започна. Поразените животни надаваха рев; някои от тях скачаха и правеха по няколко тромави крачки, преди да рухнат обратно, окончателно. И въпреки това създанията изглеждаха неспособни да свържат връхлитащите ги болка и смърт с изникналите над тях човеци. Избиването бе почти лениво; от ловците се искаше единствено да подбират нови и нови цели. Те се целеха в гърлата, където специално разработените да разкъсват наконечници засягаха артериите. Този метод запазваше кожите цели; и освен това предоставяше месо, което не е натежало от кръв. Тази смърт от кръвозагуба не беше нито бърза, нито безболезнена. До този момент Алтея не бе съзирала подобно клане, още по-малко в подобен мащаб. Това я отвращаваше, но въпреки това тя продължаваше да наблюдава, за да не се издаде. И се старееше да не допуска отвратата върху лицето си.

Ловците се отнасяха делово към работата си. Веднага щом и последните стрели бяха изстреляни, те се отправиха към мъртвите скотове, за да ги съберат обратно. Дерачите ги следваха, връхлитащи като гарвани след битка. Повечето от оцелелите животни се бяха оттеглили, раздразнени от мятанията и ревовете на умиращите. Те все още не изглеждаха уплашени, само раздразнени от чудатото поведение на своите другари, нарушаващо почивката им.

Водачът на ловците раздразнено погледна към Алтея.

— Виж защо се бавят със солта — тросна се той. Като че лично тя имаше вина за това забавяне. Девојката тръгна с готовност, щастлива, че получава претекст да се отдалечи от противната сцена. Дерачите вече бяха пристъпили към работа: те отделяха кожите от мъртвите животни, прибираха сърца, езици и дробове, отстраняваха вътрешностите и оставяха тлъстото месо връз неотдавна представлявалата част от него кожа. А хитроумните чайки вече пристигаха на угощение.

Още при прекосяването на възвишението Алтея зърна срещу себе си моряк, който търкаляше бъчва със сол. Той беше едва първият

от редица други; едва сега младата жена осъзна мащабите на задачата им. Бъчва подир бъчва биваше издигана към мястото на лова; край брега вече изчакваше и сал с празни бъчви. И това се случваше из целия остров. На борда на *Жътвар* бе останал само най-необходимият екипаж. Всички останали бяха впрегнати във великанската задача на разтоварване и пренасяне на бъчонки със сол и празни бъчви на сушата. И всичко това, осъзна тя, всички тези бъчви щяха да бъдат пренесени обратно, вече натежали от осолено месо или кожи. Корабът щеше да остане на котва край този остров, докато празните бъчви не свършеха.

— Ловците искат солта — обърна се тя към моряка. Той не си направи труда да отговори. Алтея се обърна и се затича обратно към своята ловна група. Стрелците вече се прицелваха към друга част от огромното стадо, а дерачите бяха приключили с половината от първоначалните животни.

Така започна един от привидно безкрайните кървави дни, които последваха. На Алтея все така се падаха задачите, които останалите смятаха за прекалено незначителни. Тя отнасяше сърца и езици до съответната им бъчва, като осоляваше всеки орган, преди да го прибере. Дрехите ѝ бързо се вмирисаха на кръв, вкоравени от множество съсирвания. Но това важеше за всички, слезли на брега...

Моряците, постъпили на борда като длъжници, бързо бяха запознати с касапските задължения. Парчетата жълтеникава мас биваха отделяни от месото и струпвани в чисти бъчви, за да бъдат отнесени обратно на кораба. Подир това труповете биваха обезкостявани, за да може месото им да бъде складирано колкото се може по-компактно: въпросното тъмночервено месо биваше осолявано и подреждано в бъчви редом с допълнителни слоеве сол. Кожите биваха очиствани от остатъчната мазнина и месо и на свой ред натривани със сол. Така те престояваха един ден, подир което моряците ги отръскваха, навиваха ги и ги привързваха, за да ги отнесат обратно на кораба. Касапските екипи бавно напредваха, оставяйки след себе си червеникави кости и купчини черва. Морските птици продължаваха да се гощават; техните кръсци се примесваха с подвикванията на убиващите и ревовете на убиваните.

Алтея се бе надявала, че с течение на времето тя ще привикне поне отчасти към противната работа, но с всеки изминал ден

обкръжаващата я смърт ставаше все по-чудовищна. Девойката се опитваше да осъзнае, че това масивно избиване се повтаря година подир година, но не можеше. Дори камарите бели кости не можеха да я убедят, че миналата есен се е случвало същото. Затова тя престана да мисли за това и изцяло се съсредоточи върху работата си.

На брега бе издигнат временен лагер, на същото място като миналогодишния — в подножието на скално образувание, което моряците наричаха Дракона. Палатката представляваше обикновено платнище, което да пази от вятъра и да не му позволява да угаси огъня им, но поне предоставяше известна закрила. Сладникавата миризма на кръв и разкъсвано месо все още ги обгръщаше, но пак бе за предпочитане от тягостното зловоние на трюмовете.

За гориво на димящите огънове моряците използваха смолистите клонки на местната растителност и каквито късове отломки успееша да намерят. Над тези пламъци те имаха възможност да сварят дроб от морска мечка — пиршество, към което Алтея също се присъедини, радостна, че получава възможност отново да опита прясно месо.

В известни отношения тя се радваше на промяната в статуса ѝ. Сега тя работеше за стрелците и дерачите, отделно от екипажа. Тя определено не завиждаше на моряците за техните задължения, включващи изтърколването на тежките бъчви обратно по склона, през скалистия плаж и до лодките, които тепърва трябваше да бъдат откарани до кораба и отново разтоварени. Това беше изцяло физическа, съкрушителна работа. Подобен труд нямаше нищо общо с мореплаването, ала никой от екипажа на *Жътвар* не беше освободен от него. А възложенията на Алтея непрекъснато се променяха според прищевките на дерачи и ловци. Тя остреше ножове. Прибираше стрели. Осоляваше и подреждаше сърца и езици. Разпъваше кожи, осоляваше кожи, почистваше кожи и ги пристягаше на вързопи. Натриваше парчета месо със сол и ги подреждаше в бъчви. Редовното съприкосновение с кръв и сол би напукало ръцете ѝ немилостиво, ако не беше спасителното присъствие на животинска мас.

Поне времето се показваше снизходително към тях, студено и ветровито; но без онези съкрушителни дъждове, които бяха в състояние да разрушат и кожи, и месо. Това продължи до един следобед, когато изглеждаше, че облаците са започнали да кипят сред небето, бързо настъпващи от хоризонта. Вятърът се изостри. Но

ловците все така убиваха, без да обръщат внимание на смрачаващия се небосвод. Едва появата на първите зърна градушка ги накараха да преустановят собствения си дъжд от смърт и с гневни викове да заръчат на дерачите и опаковчиците да побързат, преди месото, маста и кожата да са пострадали. В началото Алтея не проумяваше какво биха могли да сторят те, за да попречат на бурята, но бързо получи възможност да види. Почистените кожи биваха навити, пълнени с голям слой сол. Всички бяха впрегнати да работят като дерачи, касапи и вързопчии. Самата Алтея се озова стиснала нож, приведена над все още топъл труп, да прокарва острието по цялото протежение на тялото.

Тя бе съзирала тази процедура достатъчно пъти, за да се е отървала от по-голямата част от отвращението си. И все пак бе жегната от моментна отврата, породена от отделянето на меката кожа от дебелия слой мазнина. Животното беше топло и отпуснато; разтварянето на трупа му извика миризма на смърт и вътрешности. Алтея се напегна. Широкото острие на ножа за одиране с лекота разделяше кожа от тлъстина, а свободната ѝ ръка поддържаше равномерен натиск върху меката кожа. Първият ѝ опит се оказа прекалено прибързан. Но подир това тя се отпусна и престана да мисли за онова, което прави, вместо това съсредоточавайки усилия върху качествено изпълняване. Следващата кожа се отдели лесно, като обелването на джамаилски портокал. Всичко опираше, осъзна тя, до мисълта за начина, по който животното е изградено; за местата, където кожата е тънка, и местата, където тя е дебела. И съсредоточията на мазнина.

По време на четвъртото си животно тя осъзна, че тази работа не само ѝ се удава, а и че е подходяща за нея. Алтея бързо се преместваше от труп на труп, престанала да мисли за кръвта и миризмата. Едно дълго разрязване, което да разтвори тялото, бързо одиране, последвано от бързо изваждане на вътрешностите. Сърцето и дробът биваха освободени с две бързи разсичания; останалото от червата се отделяше самичко. Най-труден се оказа езикът: сдобиването с него изискваше разтваряне на животинската паст и бъркането в нея, за да бъде изтеглен все още топлият и влажен орган. И отсечен. Ако езиците не бяха смятани за изключителен деликатес, Алтея с готовност би прескочила тази част от процедурата.

В един момент тя повдигна глава и се огледа сред градушката. Студеният дъжд я обсипваше с удари и ѝ влизаше в очите, но до този момент тя дори не бе го осъзнавала. Зад нея имаше цели три екипа касапи, които се опитваха да не изостават. Девојката бе оставила зад себе си дълга диря обработени трупове. В далечината един от ловците разговаряше с помощника. Ръката му посочи към нея; девојката се почувства уверена, че двамата разговарят именно за нея. Тя отново се приведе над работата си, а ръцете ѝ отново се раздвижиха. Няколко премигвания се постараха да отстранят напълнените очите ѝ капки. Топлината на зараждаща се гордост прогони студа. Това беше мръсна, отвратителна работа, наложена от нещо, което надхвърляше обичайната алчност. Но въпреки това Алтея беше добра в това. Толкова време бе минало от момента, в който тя бе могла да каже това за себе си. Гладът ѝ за признание шокира и самата нея.

Настъпи момент, в който погледът ѝ не откриваше други животни за одиране. Тя бавно се изправи, раздвижила рамене, за да откърши болката от тях. Девојката обърса ножа в кървавите си панталони и протегна ръце пред себе си, за да позволи на дъжда да ги измие поне малко. Накрая тя обърса длани в един по-чист участък на ризата си и отметна прилепналата коса от челото си. Зад нея моряците се привеждаха над обработените от нея трупове. Един моряк търкаляше бъчонка със сол, а друг го следваше с празна бъчва. Мъжът със солта спря край нея, изправи бъчвата и погледна Алтея в очите. Това беше Брашън.

Тя се усмихна насреща му.

— Не беше зле, нали?

Той обърса лице и тихо отвърна:

— На твое място бих се старал да привличам колкото се може по-малко внимание. Маскировката ти не би издържала подробен преглед.

Съветът му я раздразни.

— Може би ако стана достатъчно добра, няма да ми се налага да се прикривам повече.

Изражението, споходило лицето му, съдържаше едновременно удивление и ужас. Той отвори бъчвата и раздвижи ръка в жест, който подканваше Алтея да започне да осолява кожата. Но в действителност думите му бяха:

— Ако тези двукраки животни заподозрат дори за момент, че си жена, всички те до един ще те използват, и то с по-малко съобразяване от онова, което те проявяват към тези скотове. Колкото и да си ценна като дерачка, те не биха видели причина да не те използват и като курва. Те ще смятат, че с идването си на този кораб ти си очаквала подобно отношение и си склонна да търпиш.

Нещо в искрения и настойчив глас я смрази далеч по-силно от ледените капки. В тона му имаше увереност, която не подлежеше на оспорване. И Алтея не каза нищо. Вместо това тя забърза да посрещне мъжа с голямата бъчва. Със себе си девойката носеше сърцето и езика от последната мечта. Тя се зае с новата си задача, като сведе глава в привидно старание да скрие лицето си от дъжда, и се постара да не мисли за нищо. И, иронично, в никакъв случай да не се замисля за лекотата, с която бе започнала да прогонва неприятните мисли.

Вечерта при завръщането си в лагера тя за пръв път получи възможност да разбере наименованието на скалата. Последната светлина на деня, процеждаща се откъм облаците, осветяваше Дракона в ужасяващ детайл. По-рано тя не бе различила чертите му, защото не бе очаквала да го види проснат по гръб, притиснал предни крайници към черната си гръд и заровил разперени криле в земята. Контурите на огромното тяло очертаваха мъчителна смърт — гледка, накараше Алтея да застине върху лекото възвишение, предоставило ѝ тази гледка, и да се вира ужасено. Кой бе оформил подобна гигантска скулптура? И защо те се настаняваха в подножието ѝ?

Светлината продължи да гасне, незабележима промяна, но достатъчна, за да превърне разядената скала в обичайна гледка, само смътно загатваща проснато създание. Алтея си отдъхна.

— Стресащо е първият път, когато го видиш, нали? — отбеляза гласът на Релър.

Тя се сепна.

— Малко — призна Алтея и подир това раздвижи рамене в младежка проява на храброст. — Но пък си остава обикновена скала.

Релър снижи глас.

— Сигурен ли си? Някой път се покатери отгоре, за да огледаш. Онази част там, която прилича на предни лапи... тя обгръща ствола на стрела. Или каквото е останало от него. Не, момче, това си е истински драконов труп, погинал още в младините на света.

— Дракони не съществуват — навъси се Алтея.

— Нима? Внимавай да не изтърсиш подобно нещо пред моряците, които са посещавали Шестте херцогства. Аз също съм от тях и също съм виждал дракони. И то не един или два, а цяла фаланга, строени като ято гъски, във всички цветове, които можеш да назовеш. Два пъти съм ги виждал. Някои казват, че те са довели змиите, но това не е така. Бях виждал змии години преди това, далеч на юг. Днес ние често виждаме змии, затова тях никой не смята за несъществуващи. И когато плаваш колкото мен и посетиш толкова далечни места, ще научиш, че има много неща, които наистина съществуват, обаче само малцина са ги виждали.

Алтея се подсмихна скептично и дръпна долния си клепах:

— А виждаш ли корабчето?

— Проклето пале! — с неподправено раздражение отвърна мъжът. — Мисли си, че като умее да дере, може да си позволява да се занася с възрастните.

И той се отдалечи.

Алтея го последва по-бавно. Тя си каза, че е трябвало да се представи като по-лековерна, за да съответства на ролята си на четиринадесетгодишен юноша, поел на първото си пътуване по море. Освен това тя не биваше да разваля удоволствието на Релър, ако искаше да си запази благосклонността му. Какво пък, в следващата му история тя щеше да се престори на заинтригувана. В крайна сметка той бе най-близкото нещо до неин приятел на борда на *Жътвар*.

Вивачия достигна четвъртото си пристанище в една късна есенна вечер.

Неговата светлина косо разкъсваше облаците, за да се излее върху града. В този момент Уинтроу се намираше на носовата палуба и прекарваше задължителния си час с Вивачия. Юношата стоеше облегнат на перилата до фигурата и се взираше в белокулия град, издигащ се над пристанището. Той мълчеше по обичайния начин, ала същината на това му мълчание бе започнала да се променя — не навъсена, а одобрителна. Вивачия благославяше Майлд с цялото си сърце. Откакто младият моряк бе предложил приятелството си на Уинтроу, момчето бе започнало да разцъфва.

Макар и още далеч от весел, Уинтроу бе започнал да придобива поне част от напереността, която се очакваше от един юнга. В началото на службата си на борда Майлд бе обичал да се шегува и да не пести веселието си. С превръщането си в моряк той бе изоставил тези лудории, както се полагаше. В сравнение с него Уинтроу бе постъпил далеч по-зле. Синът на капитана не бе могъл да скрие неохотата, с която постъпва към очакваните от него задължения. Той бе подминал или разбрал погрешно опитите на моряците да се пошегуват с него, а мълчаливият му дух определено не бе представлявал най-удачната подкана за разговор. Понастоящем той бе започнал да се усмихва, макар и на моменти, и добронамерено да отвръща на някои от подмятанията. И екипажът започваше да го приема. Сега моряците бяха по-склонни да го напътстват или да го предупреждават за грешки, които многократно бяха усложнили работата му. Уинтроу се възползваше от всеки малък успех и овладяваше изискваното от него с бързината на ум, трениран да усвоява добре. Моментните похвали или прояви на другарство бяха започнали да събуждат в него усещане за принадлежност. Някои от екипажа вече разбираха, че добротата му и склонността му към размисли не са проява на слабост. Вивачия започваше да се обнадеждава.

Сега тя хвърли поглед към него. Няколко кичура от тъмната му коса се бяха освободили от опашката и се спускаха пред очите му. Със сепване тя осъзна, че е виждала този лик и преди — Ефрън Вестрит бе изглеждал по същия начин на тези години.

Тя се извърна и протегна ръка към него.

— Подай ми ръката си — тихо каза Вивачия. За нейна изненада момчето се подчини. Тя знаеше, че то все още изпитва известно недоверие към нея; че не е сигурно дали тя дължи произхода си на Са. Въпреки това Уинтроу протегна задебеляващата си длан към нея, а Вивачия я обгърна с огромните си пръсти. И двамата се превърнаха в едно.

Уинтроу виждаше през очите на дядо си. Ефрън бе обичал това пристанище и местния народ. Бляскавите бели кули и куполи изглеждаха още по-величествени и смогваха допълнително да изненадат погледа, защото принадлежаха на инак дребно поселище: местните жители, каймарите, живееха отвъд, под зелените стрехи на горите. Техните домове бяха малки, зелени и скромни. Те не оряха и не

садияха, а се прехранваха с ловитба. Пътищата им не бяха покрити с настилка, обикновени междуселски пътеки, подходящи за пътуване пеш и за колички. И ако не беше пристанищният им град в Ноктестия остров, човек би ги сметнал за примитивни люде. Този малък град бе приел в себе си израз на всички техни инженерни инстинкти. В него нямаше повече от тридесет постройки — ако се изключеха сергиите, прищипали пазарната им улица, и дървените складове близо до кея. Но всяка една от постройките, изграждащи бялата сърцевина на града, представляваше същинско произведение на скулптурното изкуство. При всяко свое посещение тук дядо му бе слизал да се разхожда в града и да разглежда каменните лица на изобразените герои, стенописите и арките, върху които се виеха — едни от други неотличими — резбовани и истински растения.

— Това е образ, който ти си съхранявала у себе си, донесен от него... Сега разбирам... Тези творби са досущ като моите стъклописи. През моите витражи минава светлина, която осветява моето дело. А красотата на тази архитектура излъчва светлината на Са...

Той мълвеше думите с дъха си, почти недоловими дори за нейния слух. Но още по-озадачаващо от тях бе чувството, което той споделяше с нея — досег до единственото, което изглежда той ценеше повече от всичко друго, съзирано тук. Уинтроу не гледаше на умело резбованите фасади като на произведения на изкуството. За него те бяха израз на нещо, което Вивачия не можеше да разбере, сливане на търговец, кораб и търгуващи местни, което бе довело не просто до физическа красота, но и до... аркфория-Са. Тя не знаеше думата, можеше само да се опита да я осмисли. Въплътена радост... най-доброто от човека и природата, съчетано в постоянен израз... като проява на всичко, тъй щедро предоставено от Са. В момента Уинтроу изпитваше еуфория, каквато Вивачия не бе разпознавала сред никой друг от близките му. И тя внезапно разбра, че точно за това той е жадувал толкова силно. Жреците го бяха научили да гледа на света по такъв начин; бяха породили в него стремеж към неподправена красота и добрина. Той вярваше, че ориса му е да следва добротата, да я открива и възхвалява във всички форми. Да вярва в нея.

Вивачия бе възнамерявала да го напътства чрез споделяне. Вместо това тя се оказваше онази, която получаваше напътствия. За своя собствена изненада тя се отдръпна, нарушавайки целостта на

сливането, което бе подела. Това беше нещо, което трябваше да осмисли с времето, може би в уединение. В тази мисъл отново разпозна влиянието, което Уинтроу оказваше върху нея.

Уинтроу получи разрешение да слезе на брега. Той знаеше, че то не е дошло нито от баща му, нито от Торг. Баща му беше отишъл на сушата още преди часове и бе отвел Торг заедно със себе си. По тази причина разрешението трябваше да е дошло от Гантри, първият помощник. Това объркваше Уинтроу. Той знаеше, че заместник-капитанът разполага с пълна власт над кораба и че трябва да се съобразява единствено със самия капитан. Но не смяташе, че Гантри изобщо е обръщал внимание на присъствието му. По време на цялото досегашно пътуване първият помощник почти не бе му обръщал внимание. И въпреки това името на Уинтроу бе поместено сред бройката на първата група моряци, получаващи разрешение да слязат на брега. Юношата откри, че сърцето му трепери от нетърпение. Този късмет беше прекалено добър, за да бъде подлаган на съмнение. При всяко спускане на котва край калсидски бряг Уинтроу с копнеж се бе взирал в сушата, но така и не бе получил възможност да стъпи на твърда земя. Сега дори самата мисъл за почва под краката му се струваше омайна. Подобно на останалите щастливци той се втурна към трюма, за да се преоблече, да се срещне и наново да стегне опашката си. Ситуацията с дрехите му стана повод за известна нерешителност.

Преди отплаването Торг бе получил за задача да закупи необходимата екипировка за Уинтроу: Кайл не се бе доверил на сина си в закупуването на дрехи и оборудване. По тази причина момчето се бе сдобило с два ката платнени ризи и панталони, евтина направа. То подозираше, че Торг е платил доста по-ниска от обявената цена. И отпускарските дрехи, осигурени му от втория помощник, на свой ред усилваха това впечатление. Те бяха типични моряшки одежди: риза на широки райета и чифт черни панталони. Освен това не му бяха по мярка, защото Торг не си беше правил труда да уточнява размери. Най-силно в това отношение се проявяваше ризата, която можеше да приюти двама с телосложението на Уинтроу.

Разбира се, вместо нея юношата имаше възможност да облече жреческата си роба. Тя беше зацапана и ухабена, намалила дължината си, за да предостави материал за множеството кръпки. Но ако Уинтроу избере нея, с това щеше да оповести, че се смята за свещеник, а не за моряк. И щеше да изгуби позициите, до този момент спечелени сред екипажа.

Тази мисъл сложи край на двоумението му. Докато обличаше моряшката риза Уинтроу си каза, че тази постъпка не отрича жречеството му, а представлява обикновен практичен избор. Една поява сред жителите на този чудат град под формата на жрец на Са най-вероятно би му предоставила привилегиите на посрещане като бродещ жрец. Би било безчестно да посяга към подобно гостоприемство, след като той не пристигаше в качеството си на свещеник, а като обикновен моряк. И той побърза да отхвърли неприятното усещане, че напоследък е започнал да прави прекалено много компромиси, придаващи гъвкавост на морала му. И изтича да се присъедини към останалите от групата.

Първи щяха да слязат петима, сред които Уинтроу и Майлд. Комфри също беше сред тях. Юношата се улови, че не може да откъсне поглед от моряка, но и не може да го погледне в очите. Досами него стоеше мъжът, позволил си да се погаври по такъв начин с кафената чаша на баща му, а Уинтроу не можеше да определи дали да се чувства възмутен, или да си позволи да се развеселява. Комфри изглеждаше веселяк, който не спираше да се майтапи с гребците. Той носеше опърпано червено кепе, украсено с евтини месингови талисмани, а в усмивката му чернееше дупката на един липсващ зъб. Когато най-сетне забеляза, че Уинтроу го поглежда, морякът смигна на момчето и високо му предложи да го заведе до бардака.

— На тебе момичетата вероятно ще ти вземат само половин цена. Чувал съм, че те обичат млади мъже.

Макар и засрамен, Уинтроу се усмихна. Той вече разбираше, че зад голяма част от подмятанията се крие добронамереност.

Моряците откараха лодката до брега и я издърпаха в безопасност над линията на прилива. Краткият им отдых щеше да трае единствено до залез; двама от тях вече се оплакваха, че най-хубавите напитки и жени изниквали едва след здрач.

— Ти не ги слушай, Уинтроу — успокой го Комфри. — В град Крес човек може да си поживее добре във всеки един момент от деня; тези двамата просто са принудени да се осланят на мрачината. Лица като техните се нуждаят от всяка частица мрак, за да убедят някоя курва да ги приеме. Дръж се с мен и ще получиш възможност да прекараш почивката си добре.

— Трябва да свърша няколко неща — извини се Уинтроу. — Искам да разгледам стенописите върху залата Идиши и фреските на Стената на героите.

Останалите моряци го погледнаха любопитно, а Майлд попита:

— Откъде знаеш за това? Посещавал ли си Крес и преди?

Уинтроу поклати глава, едновременно горд и засрамен.

— Не съм. Но корабът е идвал. Вивачия ми разказа за тези места. Дядо ми ги е харесвал. Искам да ги видя и аз.

Настъпи пълно мълчание. Един от моряците леко раздвижи малкия си пръст в жест, който извикваше защитата на Са срещу тъмна магия. Отново Майлд бе заговорилият.

— Корабът наистина ли знае всичко, което капитан Вестрит е знаел?

Момчето леко сви рамене.

— Нямам представа. Но онова, което Вивачия избира да сподели с мен, е изключително ярко. Почти като мой собствен спомен.

Уинтроу заекна и замълча, неочаквано смутен. Той откри, че не му е приятно да разказва за това. Тази връзка между него и Вивачия представляваше нещо лично. Не, повече от лично. Интимност.

Мълчанието стана непоносимо. Този път Комфри беше този, който ги спаси.

— Не зная за вас, господа, обаче аз рядко получавам отпуск. И възнамерявам да се отправя към една определена улица, където и цветята, и жените цъфтят красиво. — Той погледна към Майлд. — Погрижи се двамата с Уинтроу да се върнете навреме. Не искам да се налага да ви търся.

— Не съм казвал, че и аз ще ходя с него! — възрази Майлд. — Плановете ми далеч не включват да разглеждам стени.

— Не ми е нужен пазач — додаде Уинтроу. В добавка той изрече мисълта, която според него ги тревожеше. — Няма да се опитвам да

избягам. Давам ви думата си, че ще се върна на лодката далеч преди залез-слънце.

Изненаданите изражения на спътниците му издаваха, че те изобщо не са си помисляли за това.

— Разбира се — сухо отбеляза Комфри. — На Ноктестия остров няма къде да се скриеш, а и каймараните не са особено гостоприемни. Ние не се тревожехме за това, Уинтроу. Крес може да бъде опасен за сам моряк. Не просто юнга, а който и да е моряк. Трябва да отидеш с него, Майлд. Колко дълго ще се задържи той да разглежда стени така или иначе?

Майлд бе придобил изключително кисел вид. Думите на Комфри не бяха заповед, тъй като в корабната йерархия двамата се намираха на едно равнище. Но ако младият моряк подминеше тази идея, а Уинтроу се окажеше сполетян от някакви неприятности...

— Ще се справя — настоя юношата. — Не за първи път ще се озова в непознат град. Зная как да се грижа за себе си. Освен това с тези спорове само губим време. Ще ви чакам при лодката, много преди залез. Обещавам.

— Постарай се — заплашително рече Комфри, но настроението веднага се подобри. — Потърси ни в Моряшката улица, когато приключиш с твоите стени. След като започваш да се държиш като моряк, време е да изглеждаш като моряк. — Комфри посочи към татуировката върху ръката си, а Уинтроу се усмихна и тръсна глава. Морякът разпери длан пред носа си. — Не закъснявай.

Уинтроу знаеше, че ако сега му се случеше нещо, всички те щяха да изтъкнат настояването му да се отдели от тях. Беше малко смущаващо да види с каква бързина те го бяха изоставили. При отдалечаването си от лодката те крачеха заедно, но отвъд кейовете моряците се пръснаха като ято, за да се насочат към пивници и бардаци. За момент Уинтроу се поколеба, загледан с копнеж подире им. Те се смееха шумно и дружески се ръгаха в ребрата, докато обясняваха предстоящите си планове. Майлд се мъknеше по петите им като обнадеждено куче, което неочаквано наведе Уинтроу на мисълта, че младият моряк е постъпил сред това братство едва отскоро, при появата на новия юнга, която да изтласка Майлд над дъното на корабната йерархия.

Но това не го притесняваше особено. Уинтроу знаеше достатъчно, за да разбере, че това му желание за принадлежност е нещо напълно естествено. Освен това, строго си напомни юношата, той бе запознат в достатъчна степен с ученията на Са, за да знае, че има моменти, в които човек трябва да се отдели от групата, в името на собственото си добро. Достатъчно лошо беше, че той не е укорил плановете им за пиянство и разврат. Опитът му да намери причини за това си премълчаване не се увенча с успех — това само би представлявало оправдание. Днес вечерта преди лягане Уинтроу щеше да размисли по-дълбоко над постъпките си. За момента му предстоеше да разглежда цял град, и то в рамките на няколко часа.

Дядовите спомени за разположението на града го напътстваха. В определен чудат смисъл възрастният капитан се разхождаше заедно с него — самият Уинтроу виждаше Крес за първи път, но същевременно можеше да забележи промените, настъпили през последните години. По време на разходката си той разпозна един продавач, излязъл да намести кошниците си с плодове. Уинтроу едва не се обърна към него по име, но в последния момент се усети и вместо това само му се усмихна. Коремът на търговеца определено бе наедрял през последните няколко години. На свой ред мъжът се взираше остро в непознатото момче, което накара Уинтроу да осъзнае, че усмивката му е била прекалено фамилиарна. Младият юноша побърза да се отдалечи.

На площада той спря, за да се вгледа удивено. За главен водоизточник на град Крес служеше артезиански кладенец. Струите му изригваха, обградени от обширен каменен басейн, и образуваха огромен воден купол. От този главен басейн се простираха канали, които отвеждаха водата към различно предназначение — за пиене, за поливане или за поене на животните. Всяко от по-малките корита бе украсено с образи, които издаваха целта му. Преливащите струи се оттичаха в канална система, която се губеше от погледа и най-вероятно отвеждаше до залива. Сред басейните личаха изображения на цветя.

Група млади жени, някои с малки деца, се възползваха от ясения и топъл следобед, за да перат. Уинтроу спря и се загледа в тях. Някои от по-младите бяха нагазили сред самата вода, повдигнали и пристегнали поли, и енергично отделяха мръсотията. Тези девойки се смееха и шумно разговаряха помежду си. По ръба на басейна бяха насядали

млади майки, които също почистваха дрехи, но освен това държаха под око децата, които лудуваха край фонтана. Наоколо бяха пръснати кошове с мръсни или вече сушащи се дрехи.

В тази сцена имаше нещо тъй просто и същевременно толкова извечно, че Уинтроу едва не се насълзи. От манастира насам той не бе виждал хора тъй хармонично отдадени на работата и живота. Слънцето блестеше във водата и сред гладките коси на каймаранските жени и се отразяваше от влажната кожа на ръцете и краката им. Уинтроу продължаваше да се взира, защото тази картина на покой успокояваше напрегнатия му дух.

— Да не си се изгубил?

Той бързо се обърна. На тези думи би съответствал загрижен тон, ала те не бяха изречени по такъв начин. А погледите на двамата градски стражи не оставяха съмнение във враждебността му. Заговорилият беше брадат ветеран, който имаше побелял белег, спускащ се по бузата му. Другарят му бе по-млад, със съответстваща на работата му мускулатура.

Преди Уинтроу да е успял да отговори, въпросният по-млад стражник заговори:

— Брегът е натам. Там ще откриеш онова, което търсиш. — С палката си той посочи в посоката, от която Уинтроу бе дошъл.

— Онова, което търся? — повтори Уинтроу. Той започна да мести поглед между двамата в опит да разбере причината за студенината им. Какво бе сторил той, за да си навлече подобно отношение? — Искях да видя Фреската на героите и стенописите на залата Идиши.

— И пътьом — хапливо подметна първият пазач — ти реши да погледаш как младите жени се мокрят във фонтан.

На това Уинтроу не можеше да отговори.

— Самите фонтани са произведения на красотата... — поде той.

— Всеизвестен е интересът на моряците към *произведенията на красотата*. — Последните думи пазачът изрече с подчертан сарказъм. — Защо не вървиш да си закупиш няколко произведения на красотата във „*Веецията се шал*“? Кажу им, че Кентел те е изпратил. Може да получи комисионна.

Уинтроу смутено сведе поглед.

— Нямах това предвид. Наистина възнамерявах да разгледам фреските. — И след като никой от двамата не отговори, той додаде — Обещавам, че няма да преча на никого. И без това трябва да се върна на кораба си преди залез-слънце. Просто исках да поразгледам града.

По-възрастният присви устни. За момент Уинтроу реши, че пазачът премисля.

— А пък ние наистина смятаме, че ти трябва да си вървиш там, където ти е мястото. Пристанището е мястото, където моряците разглеждат града. Улицата за тези като теб може да бъде открита достатъчно лесно, дори самото ѝ име е „*Моряшка*“. Там ще намериш с какво да си запълниш времето. И ако не се насочиш натам веднага, млади ми друже, обещавам ти, че ще си имаш неприятности. С нас.

Уинтроу можеше да чуе забързаните удари на сърцето си. Самият той се затрудняваше да определи коя от двете изпитвани в момента емоции е по-силна, но когато заговори, в гласа си той чу гняв, а не страх.

— Добре, махам се — остро каза той.

И макар гневът да беше по-силен, за юношата пак бе трудно да обърне гръб на пазачите и да се отдалечи. По този гръб бяха плъзнали тръпки на очакване; всеки миг той очакваше да получи удар с къса тояга. Зад него не долетяха очакваните стъпки, а нещо по-лошо: презрителен смях и подигравателно подмятане от страна на по-младия. Уинтроу не реагира по никакъв начин, не се обърна и не ускори крачка, ала можеше да почувства как мускулите на шията му се напрягат от гняв. *Дрехите ми*, каза си той. *Те не преценяваха мен, а дрехите ми. Не бива да обръщам внимание на обидите им. Това е нещо минало. Минало.* След известно време той действително можа да забрави обидата.

При следващия ъгъл той се обърна и по нов маршрут се насочи обратно нагоре. Бе подминал думите им, но нямаше да позволи на отношението им да го спре. Той възнамеряваше да разгледа залата Идиши.

Известно време крачките му бяха безцелни, защото дядо му не беше идвал в тази част на града. На два пъти той бе спиран от местни жители — първо от момченце, продаващо билки за пушене, а подир това (и далеч по-стряскащо) и от жена, която предлагаше да му се отдаде. До този момент Уинтроу не беше получавал предложения за

подобна търговска размяна, а ситуацията бе влошена от язвите, обградили лицето на жената. Наложил му се учтиво да отклони поканата ѝ, но когато и след втория опит тя не схвана намека, а само смъкна цената допълнително и обеща да му позволила всичко, което той предпочитал, Уинтроу се принуди да бъде прям.

— Нямам никакво желание да се докосвам до тялото или до болестта ти — каза ѝ той. И едва впоследствие осъзна колко жестоко е прозвучала откровеността му. Той би се извинил, но жената не му предостави тази възможност, а го заплю и избяга. Уинтроу продължи пътя си, осъзнавайки, че тази среща го е разтърсила далеч повече от сблъсъка с пазачите.

Най-сетне той се озова в центъра на града. Тук улиците бяха павирани; всички постройки, чиято фасада бе обърната към тях, бе украсена по съответстващия начин. Очевидно това бяха обществените сгради на Крес, където се изготвяха закони, разглеждаха се дела и биваха сключвани по-крупните сделки. Юношата крачеше бавно, разглеждащ; той често слизаше на улицата, за да разгледа някоя от постройките. Тукашните каменни арки бяха едни от най-удивителните произведения, съзирани от него.

В разходката си той достигна до един малък храм на змиебога Одава. И тукашната постройка притежаваше традиционните кръгли врати и прозорци. Това бе едно от превъплъщенията на Са, към което Уинтроу не изпитваше особена симпатия. Той никога не бе срещал следовник на Одава, който да признае, че това божество не е нещо повече от отделен елемент на бляскавото лице на Са. И въпреки това изящната постройка загатваше за божественото и за множеството пътища, по които хората се отправяха към него. А и този храм бе издигнат със завидно умение: ръката почти не можеше да долови фугите между отделните каменни блокове. Известно време юношата остана неподвижен, протегнал съзнанието си към структурата на сградата, както бе учен. В нея той откри могъщо единство, почти органично в своята хармония. Това го накара удивено да поклати глава. Той дори не забеляза групата мъже в бели роби, препасани със зелено и сиво — те бяха изникнали от вратата зад него и трябваше да го заобикалят, с раздражени погледи.

След време Уинтроу се опомни. И осъзна, че следобедът отлита далеч по-бързо от очакваното. Вече не оставаше време за губене. Той

спря една възрастна жена и любезно се осведоми за местонахождението на залата Идиши. Старицата се отдръпна на няколко крачки от него, преди да отговори, и то под формата на неопределен жест, загатващ само обща посока. Въпреки това Уинтроу ѝ благодари и забърза натам.

Улиците в тази част на града бяха по-оживени. Неведнъж юношата улавяше чудатите погледи, които му хвърляха местните. Очевидно дрехите му го издаваха като чужденец. Той им се усмихваше и им кимаше, без да спира, прекалено забързан.

Залата Идиши бе поместена сред вдлъбнатина, която я обгръщаше като длан. Уинтроу получаваше възможност да я разгледа отвисоко. Свежата гора зад нея допълнително подчертаваше белотата на купола и колоните. На живо контрастът между естествената растителност и целенасочените щрихи на сградата бе смайващ.

Юношата стоеше заплепен; това беше образ, който той искаше да отнесе със себе си завинаги.

От постройката влизаха и излизаха хора, повечето облечени в скъпи тежки роби в синьо и зелено. Дори и уреден спектакъл не би могъл да съдържа подобна красота.

Той смекчи съсредоточението на погледа си и няколко пъти вдиша дълбоко. Той се подготвяше да огледа сцената пред себе си в пълна концентрация.

Попречи му тежка ръка, притиснала рамото му.

— Ето го пак нашето моряче — отбеляза гласът на младия пазач. Уинтроу не може да се обърне към него, защото се оказа блъснат на земята. Ветеранът поклати глава, почти тъжно:

— Изглежда ще трябва да се уверим, че друг път няма да се заблуждава — отбеляза той. Междувременно едрият отново се приближаваше към Уинтроу.

В думите на по-възрастния се бе долавяла заплашителна мекота, накарала момчето да настръхне. Още по-стряскащи бяха тримата минавачи, спрели да гледат, без да си правят труда да се намесят. Умоляващият му поглед не откри вина в очите им — те просто се интересуваха от онова, което предстоеше.

Момчето побърза да скочи на крака и започна да отстъпва.

— Никому нищо не съм сторил — възрази то. — Просто исках да видя залата Идиши. Дядо ми я е виждал...

— Ние не обичаме водни плъхове да щъкат по улиците ни и да се заглеждат в съгражданите ни. Тук в Крес не допускаме проблеми.

Уинтроу не обърна внимание на по-възрастния пазач, а се извърна с намерението да се стрелне. С един скок мускулестият страж го догони, сграбчи го за яката и го разтърси. Замаян и полузадушен, Уинтроу усети как краката му се отделят от земята. В следващия миг той вече летеше, злобно захвърлен. Юношата успя да се претърколи при падането си. Един стърчащ камък от настилката блъсна ребрата му, но не достатъчно силно, за да ги счупи. Той успя да се надигне почти веднага, ала не достатъчно бързо, за да се измъкне. Уинтроу отново се оказа издигнат и хвърлен към пристанището.

Този път той се сблъска с ъгъла на някаква постройка. Сблъсъкът раздра кожата на рамото му, но го остави на крака. Уинтроу се затича залитащ, последван от ухиления и неумолим страж. По-възрастният войник ги следваше почти лениво, като продължаваше да говори. На момчето се струваше, че думите на оногова са насочени не толкова към жертвата им, а представляват обяснение към местните, които се спираха да гледат.

— Ние нямаме нищо против моряците, стига те да се навъртат около пристанището, където им е мястото. Ние се опитахме да бъдем добри с теб, хлапе, защото си още хлапак. Ако беше отишъл на Моряшката улица, сигурен съм, че щеше да останеш доволен. Сега пак ще се озовеш на пристанището, само че щеше да ни спестиш много усилия, а на себе си много рани, ако ни беше послушал.

Разумността в тона на възрастния смогваше да бъде поужасяваща от ефикасността на колегата му. Въпросният млад пазач беше бърз като змия. По някакъв начин той отново успя да докопа яката на Уинтроу; този път той хвърли момчето по начина, с който куче захвърля уловен плъх, и го блъсна в поредната каменна стена. Юношата си удари главата; за момент пред очите му притъмня. Устата му се пълнеше с кръв.

— Не съм моряк — изтърси той. — Аз съм свещеник. Жрец на Са.

Мускулестият се изсмя, а другарят му поклати глава в престолено съжаление.

— Това те прави още и еретик. Нима не знаеш, че поклонниците на Одава не обичат онези, които представят техния бог като част от

друго божество? Канех се да кажа на Флав, че си получил достатъчно, но сега ми се струва, че още няколко блъсвания ще се отразят добре на просветлението ти.

Ръката на пазача за пореден път сграбчваше яката на Уинтроу и го принуждаваше да се надигне. Паникьосан, юношата изхлузи чело през широкия отвор и изви и ръце. Той буквално се изтърси от ризата, която войникът издигаше. Приливът на страх му позволи да се приземи на крака и да се стрелне още в същия момент. Зяпачите прихнаха да се смеят. Уинтроу можа да зърне изненаданото лице на едрия пазач и присмехулния лик на възрастния му колега. Смахът на ветерана и гневният крясък на бабаита полетяха подире му, само че в този момент Уинтроу вече бе набрал скорост. Красивата архитектура, до скоро тъй пленителна, сега се бе превърнала в нещо, застанало на пътя между него и кораба. Широките и прави улици, по-рано приветливи, сега изглеждаха проектирани с цел да го изложат пред погледите на преследвачите и да го лишат от скривалища. Уинтроу прелиташе край минувачите, които от своя страна се отдръпваха от него и любопитно се взираха подире му. Гол до кръста, той продължаваше да тича, без да се обръща.

Когато улиците се стесниха и започнаха да се вият сред редици дървени складове и занемарени кръчми и бардаци, Уинтроу забави ход и се огледа. Ателие за татуировки. Евтина бакалия. Кръчма. Друга кръчма. Юношата се вмъкна в една пресечка, без да обръща внимание на отрупалия я боклук. Някъде в средата ѝ той спря и се облегна на един праг, за да си поеме дъх. Гърбът и рамото му пламтяха на мястото на разкъсването. Един предпазлив допир показва, че устата му е започнала да се подува. Цицината на главата му не представляваше нищо сериозно.

За един отвратителен момент Уинтроу се замисли за пазача — колко ли сериозно бе възнамерявал той да го нарани? Дали бабаитът си бе поставил за цел да му разбие черепа? Щеше ли да продължи да налага жертвата си до смърт, ако тя не бе му избягала? Той бе чувал за моряци и чужденци, на които градската стража давала урок, включително и в Бингтаун. Тази процедура ли имаха предвид? До този момент юношата винаги бе смятал, че подобни неща се случват само на онези, които са пияни или проявяват някакво друго недопустимо държание.

Ала днес това бе сполетяло и него. Защо?

— Защото бях облечен като моряк — тихо си каза той. Това доведе една ужасяваща мисъл: случилото се може би представляваше наказание от Са, задето той не бе облякъл жреческата си роба. Уинтроу се бе отрекъл от Са, а в отговор Са бе оттеглил своята закрила. Така той наказваше недостойните. Така децата и суеверните говореха за Са, като за поредното човешко същество, чиито по-големи мащаби му предоставят по-голяма жестокост. Не. Не това трябваше да научи Уинтроу от станалото. Но какъв беше урокът? Вече освободен от опасност, умът му с готовност се впусна в познатото упражнение. Всяка случка, без значение колко ужасяваща, съдържа в себе си някакво поучение. Стига човек да не забравяше това, духът му оставаше в състояние да надвие всичко. Единствено когато той се откажеше и започнеше да вярва, че вселената не е нищо повече от хаотична сбирщина злощастни и жестоки събития, духът му можеше да бъде сразен.

Отдихът започваше да връща силите му. Гърлото на Уинтроу бе пресъхнало, само че той не се чувстваше достатъчно възстановен, за да потърси вода. Вместо това юношата прогони тази нужда от съзнанието си и подири центъра на спокойствието си. Бавни и дълбоки вдишвания приканваха по-широко разбиране. Осъзнаване, което щеше да го споходи, недокоснато от изкривяването на възприятия. Какво трябваше да научи от случилото се? Какво трябваше да запомни?

Мисълта, изникнала сред съзнанието му, го шокира. С неопровержима яснота Уинтроу разбра собствената си наивност. Той бе съзрял красотата на града и я бе възприел като vyplъщение на душевността на местните жители. Бе пристигнал тук с очакването да бъде приветстван под светлината на Са. Тази предварителна представа бе заменила осмислянето му до степен, накарала го да подмине очевидните предупреждения. Та нали самите му другари го бяха предупредили. Враждебността на градските стражи също бе послужила за предупреждение. Както бяха послужили и недружелюбните погледи на местните жители... Уинтроу бе постъпил като прекалено доверчиво дете, приближаващо се към ръмжащо куче. Вината за ухапването принадлежеше изцяло на него самия.

Обгърна го вълна от отчаяние, каквото той никога не бе изпитвал до този момент. Появата ѝ изненада Уинтроу, а нейният напор го

разтърси. Той беше безнадежден. Безнадежден. Той никога нямаше да се върне в манастира си, никога нямаше да се върне към живота на вгълбеност, който така му липсваше. Той щеше да се превърне в един от мнозината, на които се натъкваше непрекъснато: от хората, убедени, че всички останали са техни врагове и че единствено възможността за облага пораждаше приятелство или обич. Толкова често той бе чувал подигравки към идеала на Са, който твърдеше, че всички са създания на доброто и красивото. Ала сега Уинтроу трябваше да си зададе горчив въпрос — къде беше добротата в младия пазач, който с такова стръвно удоволствие бе пристъпил към задълженията си днес? Къде беше красивото в онази жена с покрити от язви устни, която бе искала да легне с него срещу заплащане? Той се чувстваше млад и глупав, непоправимо наивен. Глупак. Обикновен глупак. Болката от тази обида успешно се съревноваваше с тази на раните му. Той стисна очи, за да я прогони. В този момент му се искаше да се озове другаде. И на мястото на друг човек, който не се чувства по този начин.

Подир момент той отвори очи и се надигна. Най-лошото бе, че тепърва му предстоеше да се завърне на борда. Дори едно завръщане сред покоя на манастира би го затруднило в настоящото му състояние. А да се върне обратно сред глупавите остроти на борда на Вивачия, сред злорадата жестокост на Торг и киселата злоба на вечно неудовлетворения си баща — за него това доближаваше непоносимото. Ала каква беше алтернативата? Да се скрие тук, да остане в Крес като някакъв презрян и беден вагабонтин? Той въздъхна тежко, но това не го облекчи. От края на уличката можеше да види, че слънцето приближава залеза си. Времето, така притискало го да бърза, сега се влачеше неумолимо. Уинтроу реши да потърси моряците от екипажа на Вивачия. Нищо друго в Крес не го интересуваше.

Той закрачи, все така гол до кръста, без да обръща внимание на ухилените взирания и подмятания, касаещи пресните рани. По пътя си Уинтроу се натъкна на група мъже, очевидно моряци от друг кораб. На главите си всички те носеха кърпи — някога бели — с изрисувана черна птица. Те се смееха и си подмятаха дружески обиди, насочени към една от кръчмите.

— Бедничкото — с престорено състрадание възкликна един от тях, когато видя Уинтроу. — Хем те прогонила пачаврата, хем ризата забравила да ти върне!

Това остроумие спечели одобрението на другарите му, които започнаха да се превиват от смях. Уинтроу ги отмина.

След поредния ъгъл той се увери, че е открил Моряшката улица. Не само „*Вещият се шал*“ се намираше тук, с табела, изобразяваща обгърната единствено с шал жена, който палавият вятър отдипляше: табелите на околните заведения притежаваха същия стил. Тяхната прямота загатваше, че собствениците им не се осланят на грамотни моряци.

Тук нямаше единствено кръчми и публични домове, разбира се. На една сергия се предлагаха талисмани, еликсири и амулети: сушени мехури, които би трябвало да предпазват от удавяне; прах от рог, който гарантираше мъжественост; вълшебни масла, които да умилостивят развилнялото се време. При минаването си покрай тази сергия Уинтроу хвърли състрадателен поглед към наивните купувачи. По-надолу на сред улицата бе очертан ринг, в който звероукротител предлагаше на желаещите да се борят с мечока му. Наградният фонд представляваше кесия злато. Макар и с намордник и с изпилени нокти, животното пак изглеждаше заплашително. Къса верига сковаваше задните му лапи; друга, още по-масивна, съединяваше нашийника му и ръката на стопанина. Мечокът се движеше постоянно, като неспокойна планина, а очичките му непрекъснато обхождаха тълпата.

Що за идиот би приел подобно предизвикателство, почуди се Уинтроу. И в следващия момент със свито сърце забеляза ухиления Комфри, облегнат на един от другарите си, да разговаря със звероукротителя. Наоколо вече се събираше малка тълпа зяпачи, предимно моряци, които оживено се обзалагаха помежду си.

Уинтроу се изкушаваше да се отдалечи и да потърси Майлд. Но тогава различи и него сред обзалагащите се. Не му оставаше друго, освен да се присъедини към тях.

Младият моряк го забеляза и му се усмихна:

— Идваш точно навреме, Уинтроу. Комфри ще се бори с мечока. Заложеш ли, ще си удвоиш парите. — И той се приведе по-близо до Уинтроу. — Сигурна работа. Вече видяхме как един лудак спечели. Той просто се качи на гърба на рунтавия и животното веднага отстъпи. Мечкарят не искаше да пуска друг да се бие след това, обаче Комфри настоя.

Неочаквано той се вторачи в Уинтроу.

— Къде ти е ризата?

— Изгубих я, докато се сражавах с градските стражи — отвърна Уинтроу. Той почти успя да вложи шеговитост в тона си, затова остана наскърбен от лекотата, с която Майлд прие думите му. Но в следващия момент той долови миризмата на дъха му. И го видя да дъвче нещо. Киндин. Очите на младия моряк блестяха. Това осъзнаване смути Уинтроу. Този наркотик бе забранен на борда на кораба, защото под негово влияние човек ставаше прекалено безгрижен; ако Майлд се върнеше все още под влиянието му, щеше да си навлече неприятности.

Уинтроу искаше да го посъветва да бъде внимателен, но не можеше да открие начин, по който да подреди думите си.

— Просто исках да се отбия при вас и да кажа, че приключих с разглеждането на града и ще ви чакам в лодката.

— Чакай. Остани. — Другото момче го сграбчи за ръката. — Остани да гледаш. Ще съжаляваш, ако изпуснеш веселбата. И сигурен ли си, че не искаш да заложиш някоя и друга монета? По-добро съотношение няма да намериш. Мечокът е уморен. Трябва да е уморен. Вече се би шест пъти.

— И последният спечели? — попита Уинтроу, принуден от любопитството си.

— Именно. Щом той се покатери на гърба на мецанкото, животното се сви като спяща котка. Да беше видял как се мръщеше звероукротителят, докато плащаше. — Майлд го хвана под ръка. — Последните си пет меднички съм заложил. А Комфри, естествено, е турил доста повече. По-рано той извади късмет с картите. — Другият отново го погледна. — Сигурен ли си, че не искаш да заложиш? Всички залагат на Комфри.

— Аз нямам дори риза, какво остава за пари — изтъкна Уинтроу.

— Да. Прав си. Както и да е... Гледай, започват!

Комфри усмихнато помахваше към другарите си и пристъпваше в очертанията на ринга. Очевидно това представляваше знак за животното, което веднага се изправи на задни лапи. Заради веригите мечокът напредваше тромаво, с малки крачки. Морякът направи лъжливо движение и се хвърли в противоположна посока, с намерението да мине край мечока и да го нападне в гръб.

Ала мъжът не получи шанс да изпълни замисъла си. С лекота, издаваща наличието на дресировка, мечокът се извърна и блъсна

моряка. Мощните предни лапи притежаваха далеч по-голям обхват, отколкото Уинтроу бе очаквал. Ударът повали Комфри по лице.

— Ставай! Ставай! — закрепяха другарите му. Уинтроу осъзна, че също е започнал да крещи заедно с тях. А мечокът продължаваше да се движи, отпуснат на четири лапи.

Комфри отдели лице от прашната улица. От носа му се стичаше кръв, но виковете на останалите моряци окуражиха претендента. Той рязко скочи на крака и отново се хвърли към мечока.

Но звярът се надигна, масивен като стена. Една протегнатата лапа приветства главата на преминаващия Комфри. Този път морякът отхвъркна назад и се стовари по гръб, отскачайки от мръсотията. Уинтроу потръпна и се извърна.

— С него е свършено — простена той към Майлд. — Най-добре да го отнесем до лодката.

— Глупости. Той ще се надигне. И ще успее. Хайде, Комфри, това е един проскубан мечок. Ставай, човече!

Останалите моряци от Вивачия също крещяха. Едва сега Уинтроу различи дрезгавия глас на Торг сред тълпата. Очевидно помощникът също бе освободен и се беше присъединил към другарите си. Юношата бе споходен от увереност, че Торг непременно ще отпрати някакво остро подмятане за липсващата му риза. В този момент му се искаше да не е слизал от кораба. Ама че бедствия му беше докарал този ден!

— Връщам се на лодката — обърна се той към Майлд. Другият не го погледна, само стисна ръката му.

— Чакай, той се надига. Казах ти, че ще се надигне. Точно така, Комфри, ще се справиш!

Уинтроу се съмняваше, че Комфри е чул нещо от крясъците на другарите си. Претендентът все още изглеждаше замаян, по-скоро движен от инстинктите си и с намерението да се отдръпне. Ала в мига на раздвижването му животното отново се нахвърли отгоре му и го сграбчи в истинска мечешка прегръдка. Отстрани гледката изглеждаше забавна, само че болезненият вик на Комфри загатваше пропукващи ребра.

— Предаваш ли се? — изкрещя звероукротителят. Морякът започна да кима енергично: не му беше останал дъх да говори.

— Пусни го, Слънчо. Пусни! — нареди мечкарят. Животното се подчини и покорно се отдалечи, за да седне в ъгъла на очертанята. Там то започна да клати муцуна, като че ли приемаше полагащите му се поздравии от тълпата.

Само дето никой не ликуваше.

— Всичките си пари бях заложил! — кресна един моряк. И промърмори нещо за мъжествеността на Комфри, което не бе свързано с току-що протеклата битка.

— Не беше справедливо! — додаде друг. Това беше преобладаващото настроение сред залагалите, само че никой от тях не можа да посочи причина за несправедливостта. Самият Уинтроу би могъл да го стори, но той избра да не излага подозренията си, а вместо това се приближи да помогне на Комфри да се изправи. Майлд и останалите бяха прекалено заети да скърбят над загубите си.

— Ти си жалък гъз, Комфри! — подвикна Торг. — Една окована мечка не можа да повалиш.

Още няколко кисели подмятания се присъединиха към мнението му — моряците от Вивачия не бяха единствените изгубили.

Комфри се надигна, задавен, и се извърна встрани, за да изплюе кръв. Едва сега той разпозна Уинтроу.

— Почти го бях спипал — обясни той. — За малко. Изгубих всичко, което спечелих по-рано. Мамка му. Само да бях малко по-бърз. — Мъжът отново се задави и се оригна бирено. — Почти спечелих.

— Не мисля така — тихо каза Уинтроу, по-скоро на себе си. Но Комфри го чу.

— Наистина му се размина на косъм, хлапе. Ако бях малко понисък и по-бърз, всички щяхме да се връщаме на борда с натезали джобове. — Той обърса кръвта от лицето си с опакото на ръката.

— Не мисля — повтори Уинтроу и за негова утеха додаде — Смятам, че е било нагласено. Мъжът, който е спечелил преди теб, е бил човек на мечкаря. Те показват нещо, което изглежда, че кара животното да се предаде, само че в действителност то е било дресирано да очаква точно нещо подобно. И когато някой се опита да го стори, мечокът знае как да реагира. Затова ти не успя. Вината не е твоя, Комфри. Беше номер. Ела, да се връщаме на кораба. — Той прегърна моряка през рамо.

Ала Комфри рязко се извъртя.

— Хей, мечкарю! Ти мамиш! Ти измами мен и приятелите ми! — Настъпи сепната тишина, сред която Комфри оповести: — Искам си парите обратно.

Звероукротителят тъкмо събираше печалбите си и се канеше да си върви. Той не отговори, а отново взе веригата на животното. И щеше да си отиде необезпокояван, въпреки вика на Комфри, ако неколцина моряци от друг кораб не бяха пристъпили пред него.

— Истина ли е? — попита един. — Наистина ли е нагласено?

Мечкарят хвърли бърз поглед към разгневените зяпачи.

— Не, разбира се! — навъси се той. — Как би могло да е нагласено? Видяхте човека, видяхте мечока! Те бяха сами на ринга. Той си плати за шанс да се бори с мечока и изгуби. Няма нищо скрито!

В известен смисъл думите му бяха искрени. Уинтроу очакваше, че моряците неохотно ще се съгласят. Но той не бе взел предвид изпития от тях алкохол, нито прахосаните пари. Щом вероятността от измама бъдеше спомената, едно обикновено отричане нямаше да ги убеди. Един, по-чевръст от останалите, неочаквано каза:

— Къде отиде онзи, който спечели по-рано? Той твой приятел ли е? Мечокът познава ли го?

— Как бих могъл да зная къде е? — тросна се мечкарят. — Сигурно харчи парите, които спечели.

Сянка на притеснение пробяга по лицето му; той отново се огледа, сякаш търсеше някого.

— Аз мисля, че мечокът е бил дресиран — гневно заяви нечий глас. За Уинтроу това представляваше най-очевидният и, в този контекст, най-глупавият аргумент.

— Битката не беше честна. Искам си парите — рече друг. Почти веднага този иск бе подет от останалите събрани. Мечкарят напразно се огледа; сред тази тълпа той нямаше съюзници.

— Казахме, че си искаме парите! — изтъкна Торг. Той пристъпи до мечкаря и доближи лицето си до неговото. — С Комфри служим на един кораб. Да не си мислиш, че ние просто ще стоим и ще гледаме как един измамник му задига спечелените с труд пари? Ти изложи и измами нашия другар, а Са да ме тръшне, ние не търпим подобни неща.

Подобно на повечето побойници, той умееше да амбицира околните.

— Или мислиш, че не бихме могли просто да си ги вземем, ако решиш да не ни ги дадеш? — додаде вторият помощник.

Звероукротителят се намираше в незавидна ситуация и сам осъзнаваше това. Той местеше поглед около себе си във видимо очакване да види някакъв компромис.

— Ето какво — рязко каза той. — Нито аз, нито мечокът сме използвали измама. И мисля, че повечето от вас осъзнават това. Но въпреки това аз ще проявя щедрост. Всеки от вас, който поиска, ще може да се бори с мечока безплатно. Ако вашият човек спечели, ще ви изплатя всичките предишни залози. Ако изгуби, ще си задържа парите. Това справедливо ли ви се струва? Давам ви шанс да си върнете парите.

След кратко мълчание тълпата замърмори одобрително. Кой ли глупак щеше да се изправи срещу мечока сега, почуди се Уинтроу.

— Върви, Уин — предложи Комфри и блъсна момчето напред. — Ти си бърз и дребен. Просто трябва да се стрелнеш край него и да му се покатериш на гърба.

— Не, благодаря. — Със същата бързина Уинтроу зае предишното си място. Но неколцина от околните бяха чули думите на колегата си; друг моряк се обади:

— Да, нека юнгата да се пробва. Той е повратлив и бърз. Бас държа, че ще може да се хлъзне край мечока и да ни спечели парите обратно.

— Не — повтори Уинтроу по-високо, само че гласът му остана погълнат от шумно изразяваното съгласие. Вече не само собствените му другари го насърчаваха, а и останалите моряци.

Със залитащата си походка Торг се приближи до него. Той миришеше на бира.

— Тъй значи — изсумтя помощникът. — Смяташ, че ще можеш да ни върнеш парите? Аз лично се съмнявам. Но пък защо да не опиташ. — Торг сграбчи ръката му и го повлече към очертанята. — Нашият юнга иска да се пробва.

— Не — остро прошепна Уинтроу в отговор. — Не искам.

Торг се навъси насреща му.

— Просто се стрелни край него и скочи на гърба му — обясни той с пресилено търпелив глас. — За мършав съсел като теб това не би представлявало проблем.

— Няма да го направя — високо каза Уинтроу. Отвърна му смях, а лицето на Торг потъмня от гняв.

— Напротив — каза той.

— На хлапето не му стиска — долетя нечий отчетлив глас.

Звероукротителят бе отвел животното си обратно на ринга.

— Е, момчето ще опита ли?

— Не! — отвърна високо Уинтроу, а Торг заяви решително:

— Да, ще опита. Просто му трябва малко време. — Той се извъртя към Уинтроу и започна да съска. — Излагаш всички ни. И кораба си! Върви и ни спечели обратно парите.

Уинтроу поклати глава.

— Щом си толкова настоятелен, върви ти. Аз не съм толкова глупав, че да се бия с мечка. Дори и да успея да притичам край животното и да скоча на гърба му, нищо не гарантира, че то ще се предаде.

— Аз ще се пробвам! — предложи Майлд с блеснали очи.

— Не, Майлд, недей — възрази другото момче. — Глупаво е. Ако не беше киндинът, ти сам би се осъзнал. Щом Торг иска, нека той го стори.

— Аз съм прекалено пиян — спокойно призна Торг. — Хайде, Уинтроу. Покажи ни, че ти стиска. Докажи, че си мъж.

Уинтроу погледна към мечока. Това беше глупаво. Той знаеше, че това е глупаво. Нима трябваше да се доказва точно пред Торг.

— Не. — Той изрече думите категорично. — Няма да го направя.

— Момчето не иска, а аз също не искам да стоя тук цял ден. Парите си остават за мен, момчета. — Мечкарят сви рамене и се усмихна широко.

Някой от тълпата се изказа остро по адрес на целия екипаж на *Вивачия*.

— Чакай. Аз ще опитам. — Това отново беше Майлд, все така ухилен.

— Майлд, не го прави! — умолително каза Уинтроу.

— Че защо пък не? Мен не ме е страх. Освен това някой трябва да ни върне парите. — Той нетърпеливо се раздвижи. — Не бива местните да си мислят, че на борда на *Вивачия* служат страхливци.

— Недей, Майлд! Ще пострадаш.

Торг го разтърси жестоко.

— Млъкни! — каза той сред поредно оригване. — Майлд не се бои. Щом иска, нека опита. А може би искаш ти да го сториш? Побързо, решавай! Един от двамата ви трябва да ни върне парите. Почти не остава време.

Уинтроу поклати глава. Как така нещата се бяха свели до това или той, или Майлд да се изправят срещу някакъв мечок, за да спечелят обратно чужди пари в нагласена игра? Това беше нелепо. Той погледна към събраните, търсец поне едно разумно лице, което да го подкрепи. Един от моряците улови погледа му и попита:

— Е, кой ще бъде?

Уинтроу безмълвно поклати глава.

— Аз! — усмихнато обяви Майлд и с танцова стъпка влезе в очертаанията на ринга. Звероукротителят отпусна веригата си.

По-късно Уинтроу щеше да размишлява дали мечкарят не е раздразвал животното по време на чакането. Мечокът не се затътризи към Майлд, нито започна да пристъпва бавно, изправен. Вместо това той се хвърли към момчето, блъсна го с муцуна и го сграбчи с огромните си лапи, за да се изправи, все така повдигнал гърчещия се Майлд. Макар и изпилени, ноктите разкъсаха ризата на младия моряк. Едва един крясък от стопанина накара животното да хвърли жертвата си. Момъкът тежко се приземи отвъд границите на ринга.

— Ставай! — кресна някой, но Майлд не се надигна. Дори звероукротителят изглеждаше сепнат от насилието, проявено от животното му. Той сграбчи веригата и я опъна силно, за да усмири звяра.

— Туйто! — обяви той. — Всички видяхте, беше честно. Мечокът спечели. Момчето бе избутано извън очертаанията. Парите си остават за мен.

Имаше известно недоволно ръмжене, но този път никой не попречи на укротителя да се отдалечи, следван от звяра си. Един моряк погледна към все още лежащия Майлд и шумно се изплю.

— Женчовци до един — обяви той, многозначително вперил поглед в Уинтроу. Момчето удържа погледа му и се приближи до лежащия. Майлд още дишаше. Устата му бе полуотворена; всяко вдишване привличаше прах. Той се бе приземил тежко, по корем. Цяло чудо щеше да се окаже, ако нямаше счупени ребра.

— Трябва да го отнесем обратно на кораба — каза юношата и погледна към Комфри.

Морякът му хвърли отвратен поглед, след което престана да му обръща внимание.

— Да вървим, момчета, време е да се връщаме. — И без да обръща внимание на евентуалните наранявания на Майлд, Комфри го сграбчи за ръката и го повлече след себе си. Когато момчето увисна, той премести ръката му над рамото си. Останалите моряци от екипажа на Вивачия го последваха. Те също не поглеждаха към Уинтроу.

— Вината не беше моя! — високо каза Уинтроу. Но по някаква причина се съмняваше.

— Напротив — изтъкна Торг. — Ти знаеше, че той се е натъкнал с киндин. Той изобщо не трябваше да го прави, но се оказа принуден, защото ти беше прекалено страхлив. — Торг се усмихна доволно. — Сега всички те видяха колко струваш, хлапе. По-рано само аз знаех що за страхливо нищожество си ти.

Торг се изплю на улицата и се отдалечи.

Няколко секунди Уинтроу остана неподвижен, загледан в опразнения ринг. Той знаеше, че е постъпил по правилния начин и е взел правилните решения. И въпреки това дълбоко в него се зараждаше усещането, че е пропуснал някакъв шанс. Той бе пропуснал възможността да бъде приет като част от екипажа на Вивачия. Да бъде смятан за мъж сред останалите мъже.

Той хвърли поглед към залязващото слънце и забърза да догони моряците, които сега го презираха.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

КУРВАТА НА КЕНИТ

Есенните дъждове бяха отмили почти цялата мръсотия на Заграбя. Лагуната се издигаше по-високо, каналите бяха по-дълбоки, а сърцата на онези, които плаваха на борда на *Мариета*, бяха безпрецедентно развълнувани. И това им вълнение нямаше нищо общо с трюма, пълен с плячка: макар тя да беше сносна, пиратите бяха виждали и още по-доходоносни пътувания.

— Трябва да знаете, че хората започват да гледат на нас по различен начин. Вече като спуснем котва някъде ни познават и ни приветстват. Казах ли ви, че в Литълпорт мадам Рамп ни предостави целия си дом в продължение на цяла смяна, безплатно? И то не просто мадам да заръча на момичетата; те сами приеха. И бяха склонни на всичко... — Гласът на Соркор заглъхна, възторгнат от настъпилите промени.

Кенит потисна въздишка. Нему се бе наложило да изслуша тази история *само* двадесетина пъти.

— Да, толкова зарази, при това безплатно — тихо промърмори той. Соркор взе думите му за шега и се усмихна привързано към своя капитан. Кенит трябваше да се изплюе през борда, преди да успее да отвърне на усмивката му.

— Кажи на момчетата да не забравят, че никой не е пророк в собствената си родина.

Соркор се намръщи объркано.

Пиратският капитан смогна и да не въздъхне:

— Имах предвид, че макар другаде да виждат в постъпката ни проява на филантропия, някои от тукашните ще я приемат за утежнена конкуренция. И ще сметнат за свой дълг да орежат тези ни амбиции.

— Искате да кажете, че ще ни завиждат и ще дебнат всяка възможност да ни натрият носовете.

Кенит се замисли за момент.

— Именно.

По белязаното лице на Соркор бавно изникна усмивка.

— Но, капитане, та точно това очакват момчетата. Някой да се опита да ни постави на място.

Капитанът повдигна вежди.

— Има и още нещо, сър.

— Слушам те, Соркор.

— Момчетата спретнаха нещо като гласуване, капитане. И онези, дето не бяха съгласни, бяха принудени да се съгласят. Този път всички ще изчакат с изплащането на пая, сър, и ще ви оставят да продадете целия товар. — Соркор енергично разтри лице. — Аз им рекох, че така цяла Заграба ще види доверието, което те изпитват към капитана си. Имайте предвид, че те още не са склонни да правят така при всяко завръщане. Но този път всички са съгласни.

Кенит възкликна доволно и усмивката му се разшири.

— Много добре си се справил, Соркор!

— Благодаря ви, сър. Реших, че това може да ви зарадва.

Двамата мъже останаха загледани в приближаващия се бряг. Дъждът от вчерашния ден бе прогонил и последните листа от малкото широколистни дървета. Сред хълмовете, обграждащи Заграба, преобладаваше иглолистната растителност. В близост до водата се срещаша лиани, а на места се издигаха извисяващи се кедри. Освеженото от валежа селище изглеждаше почти приветливо. От комините се издигаше дим, който прибавяше йодната си миризма към уханието на водата и водораслите. *Завръщане у дома*, пробно си каза Кенит. Не, не изглеждаше подходящо. *Пристанище*. Да, това вече ставаше.

Соркор забързано се отдалечи, подел викове по адрес на някакъв моряк, който по негова преценка не се движеше достатъчно чевръсто. Помощникът бе пословично вискателен по време на навлизането в пристанище: за него не беше достатъчно корабът да бъде привързан добре; самото приближаване трябваше да се изпълни безупречно. Като че ли целият бряг щеше да наблюдава навлизането на кораба им.

Но този път действително бе така.

Кенит мислено преброи нападнатите от началото на това пътуване кораби. Седем, четири от които робски. Петкратно *Мариета* бе правила опит да преследва жив кораб, без дори да се доближи до успеха. Капитанът почти бе готов да се откаже от тази част на плана си. Може би той можеше да постигне същото, като залови достатъчно

количество робски кораби. Миналата нощ двамата със Соркор бяха направили някои изчисления над чаша ром. Въпросните изчисления бяха приблизителни, но пак бяха предоставили приятен резултат. По какъвто и начин всеки от пленените кораби да се справеше с плякосването, половината от съответната плячка щеше да остава за *Мариета*. Във всеки един от случаите Кенит бе поверил командването на един от опитните си хора. Този му жест също се бе оказал полезен, защото сега оставащите на борда на личния му кораб се надпреварваха да си спечелят доверието му — надяваха се да се отличат достатъчно, за да заслужат привилегията да командват собствени кораби.

Този метод имаше и един недостатък — той заплашваше да изпразни екипажа му от опитни хора. Но Кенит прогони тази си тревога. По това време той щеше да разполага с цяла флотилия. Не — с личен флот от пиратски кораби, намиращ се под негово ръководство. И тези хора щяха да му бъдат верни, обвързани не просто от дълг, а и от благодарност.

Той и Соркор внимателно бяха разпратили подчинените си съдове из вътрешността и бяха прекарали много време в обсъждане на местата, където новите посетители биха били най-добре приети. И, разбира се, където плячката би била най-голяма за неопитния кораб. Кенит смяташе, че се е справил добре с това си начинание. Дори онези освободени роби, които не бяха избрали да се присъединят към пиратството, пак изпитваха към него благодарност и говореха добре за него. Той беше уверен, че когато дойде моментът те да изберат страна, те ще си припомнят своя спасител. Капитанът кимна на себе си. Крал на Пиратските острови. Напълно осъществимо.

Трите търговски кораба не се бяха отличавали с нищо. Един от тях се бе оказал прекалено грохнал, за да им бъде от полза, и пиратите просто го бяха оставили да потъне, без да си правят труда да гасят пожара му. Останалите два съда и екипажите им бяха откупени чрез съдействието на обичайните Кенитови посредници. Този спомен го накара да поклати глава. Дали той не ставаше прекалено самонадеян? Трябваше да се движи сред по-голям обхват, да използва и други хора. Иначе беше само въпрос на време неколцина прекупвачи да се обединят в опита си за отмъщение. Капитанът на последния кораб се беше оказал сприхав негодник, ритал и замахвал далеч подир овързването си. Той бе псувал Кенит и му бе съобщил, че за залавянето

му бива предлагана награда не само из цяла Джамаилия, а дори и в Бингтаун. Кенит му бе благодарил и го беше оставил да седи в трюма на собствения си кораб, окован като роб. При последвалото си изваждане капитанът се бе оказал далеч по-учтив. А Кенит бе решил, че несправедливо е подценявал влиянието, което мракът, гнилата влажност и веригите оказват върху духа. Какво пък, човек се учи през целия си живот.

Навлизането в пристанището премина съвсем гладко и моряците слязоха на брега като същински владетели, с преливащи кесии. Кенит и Соркор скоро се присъединиха към тях, оставяйки неколцина доверени люде на борда — разбира се, тези хора щяха да бъдат богато възнаградени за проявата на търпение.

Капитанът и първият му помощник крачеха сред кея, без да обръщат внимание на безочливите предложения на сводници, проститутки и продавачи на наркотици. Те бяха слезли не за да сключват сделки, а за да демонстрират благоденствието си. Кенит смяташе, че всеки поглед би оценил облеклото на ръководителите на *Мариета*. Или поне на нейния капитан. Соркор, както винаги, бе проявил предпочитанието си към ярки цветове, от които окото се стряскаше. Коприненият шал, пристегнат около кръста му, преди това бе обгръщал тлъстите рамене на една продадена за откуп аристократка. Украсеният със скъпоценни камъни кинжал, подпъхнат във въпросния колан, бе принадлежал на сина й, момче храбро, ала лишено от разбиране за подходящия момент, в който да се предаде. Жълтата копринена риза бе шита в Калсид по поръчка. Заради едрата гръд, издуваща се под нея, за Кенит тя изглеждаше като издуто платно.

За себе си капитанът бе избрал убити цветове: той разчиташе на тъканта и кройката да привличат окото. В Заграба бяха единици онези, които можеха да назоват същинската цена на дантелата, която пищно се диплеше около яката и маншетите му, но и последният невеж можеше да види, че става дума за нещо изключително ценно. Високите черни ботуши блестяха като огледало, а тъмносините панталони, жилетката и сюртукът подчертаваха и силата, и стройността. Тези дрехи бяха ушити от бивш роб, отказал да вземе на Кенит пари за поръчката. Този факт само усилваше доволството на капитана.

Фолдин бе закупувал плячка от Кенит и преди, но никога до този момент не бе проявявал подобно угодничество. Съгласно подозренията

на капитана, слуховете за освободените роби и новите кораби, плаващи под Гарвановия стяг, бяха изпреварили завръщането му в Заграба с цели седмици. Слугата, който ги посрещна пред вратата на Фолдин, ги отведе не в кабинета, а в салона му. По сковаността на тапицираните мебели Кенит можа да прецени, че тази стаичка бива употребявана рядко. Няколко мига капитанът и помощникът му останаха сами, през което време Соркор неспокойно барабанеше по бедрото си. Подир това при тях влезе усмихната жена, понесла поднос с вино и дребни сладки. Вероятно това беше съпругата на Фолдин. Тя мълчаливо направи реверанс и бързо се оттегли, за да бъде заменена от самия домакин.

Със себе си той донесе силна миризма на парфюм и помада: тази острота загатваше за скорошно нанасяне. Дрехите не издаваха подобна припряност; те не бяха облечени специално за случая. Просто Фолдин, типично за повечето произхождащи от Дуржа люде, обичаше ярките цветове и екстравагантните бродерии: ризата, обвила обширния му корем, по-скоро приличаше на гоблен. А обиците му бяха изработени от злато и сребро.

Кенит мислено прибави пет процента към онова, което възнамеряваше да поиска за товара.

— Правите ми голяма чест, капитан Кенит, като се обръщате първо към мен — поздрави Фолдин. — А това не е ли вашият помощник, Соркор, за когото съм чувал толкова много?

— Същият — отвърна Кенит, преди Соркор да е успял да заекне. И на свой ред се усмихна. — Вие казвате, че ви правим чест. Но защо? — сухо попита той. — Нима преди не сме се обръщали към вас?

Домакинът се усмихна и махна с ръка.

— Но тогава, ако разрешите, вие бяхте просто един от пиратите. Сега, ако всичко, което чуваме, е истина, вие сте капитан Кенит Освободител. Да не говорим, че сте и капитан Кенит, който притежава четири кораба повече от последната ни среща.

Кенит любезно кимна. Той с радост забеляза, че Соркор проявява достатъчно разумност да мълчи и да се осланя на капитана си. Сега Фолдин трябваше да отпрати предложението си. И то действително не закъсня: след като проточи един момент, за да се настани удобно в стола отсреща им, домакинът напълни трите чаши и поде:

— Преди да започнем да преговаряме за поредния товар, предлагам да обсъдим взаимните ползи, които биха изникнали от увереността, че аз винаги ще бъда вашият първи избор за прекупвач.

— Ползата за вас е очевидна веднага. Но трябва да призная, че виждам малка полза за нас от подобно споразумение.

Фолдин сплете пръсти над жилетката си и се усмихна покровителствено.

— Виждате малка полза в наличието на партньор, който е винаги готов и склонен да закупи донесеното от вас? Не виждате полза в гарантираното получаване на най-добрите цени, без значение от големината на товара ви? Когато разполагате с партньор на брега, няма да ви се налага да разпродавате всичко в рамките на ден или два. Един подобен партньор би разполагал с възможността да складира товара и да го изкарва на пазара единствено сред най-благоприятни условия. Как да ви кажа, капитан Кенит, когато пристигнете в някое пристанище и продадете сто бъчви ром наведнъж, количеството на товара превръща качеството в нещо обичайно. Един партньор със склад би задържал същите тези бъчви и би продавал само по няколко наведнъж, с което би увеличил цената им. Има и нещо друго. Един партньор не би продал тези бъчонки в Заграба. Че защо да прави подобно нещо? Достатъчно е той да разполага с един малък кораб, за да обхожда околните острови и поселища, да изгражда пазар. А веднъж или дважди годишно същият този кораб би могъл да пътува до Бингтаун, да речем, или дори до Джамаилия, където да продава най-качествените продукти от последната година на тамошните търговци.

Соркор изглеждаше прекалено впечатлен. Кенит удържа желанието си да го сръчка с ботуша си; това само би прибавило и стреснат вид. Вместо това капитанът се отпусна в неудобния си стол.

— Всеизвестни неща — небрежно заяви той. — Вашите предложения далеч не са нещо необичайно, Фолдин.

Фолдин кимна несмутимо.

— Много от забележителните идеи далеч не са необичайни. Те просто се превръщат в уникални когато хората, които притежават способността да ги въведат, се съберат. — Той замълча, претеглящ следващите си думи. — Из Заграба се говори, че вие имате амбиции. Амбиции, които, ако ми позволите да добавя, далеч не са необичайни. Вие искате да се издигнете. Някои изричат думата *крал* и се

подсмихват. Но аз не съм от тях. Аз не съм изричал тази дума в предложението си към вас. Но в подобно съдружие човек би могъл да се издигне до позиция, притежаваща подобно влияние и богатства. С или без кралско название. Думи като тези имат тенденцията да смущават хората. Но аз смятам, че вие не се стремите към конкретната дума, а към самото съответстващо ѝ съществуване.

И Фолдин се облегна назад, приключил. Удивеният поглед на Соркор подскачаше между капитана и домакина. Едно беше да чуе капитана си да говори за жажда за власт. Съвсем друго беше да открие, че един почитан посредник приема тези думи на сериозно.

Кенит внимателно облиза устни и хвърли поглед към амулета си. Дребното лице се хилеше; то му намигна и прилепи устни като подкана към мълчание. Капитанът с мъка отклони поглед от него. Той установи, че е престанал да се обляга.

Сега пиратът успокои лицето си и отклони поглед от дървената главица.

— Онова, което предлагате, далеч не е свързано с обикновена търговия — каза той, загледан във Фолдин. — Повече от веднъж вие споменахте партньорство. Сътрудничество. *Партньор*, скъпи ми Фолдин, е дума, на която аз и моят първи помощник отдаваме много специално значение. До този момент двамата с него сме я употребявали единствено по взаимен адрес. Защото ние с него сме хора, които познаваме истинската същина на тази дума. *Партньор*. Сами по себе си парите не са достатъчни, за да го осигурят.

Кенит се надяваше, че Соркор няма да пропусне това напомняне за взаимна лоялност. Що се отнася до Фолдин, той бе започнал да придобива сепнат вид, затова капитанът му се усмихна.

— Но ние все още сме склонни да ви изслушаме. — И Кенит се облегна назад.

Прекупвачът бавно си пое дъх и погледна гостите си преценяващо.

— Разбирам какво правите, господа. Вие акумулирате не само богатство, но и влияние. Верността на хората ви и силата на корабите се намират зад тази вярогност. Но онова, което аз имам да ви предложа, бива трупано далеч по-трудно. То е нещо, което само времето може да предостави. — Той замълча, за да подчертае следващата си дума. — *Порядъчност*.

Соркор объркано погледна капитана си. Кенит му направи почти незабележим жест. Почакай, напътстваше движението на ръката му. Не променяй нищо.

— Порядъчност? — Кенит прибави известен присмех в повтарянето си.

Фолдин мълчаливо прочисти гърло и рискува.

— За да придобиете желаното от вас, сър, вие трябва да уверите хората. Нищо не закрепва мнението на едно общество по-добре от порядъчността. Ако ми позволите известна дързост, с тукашното общество вас нищо не ви свързва. Нито дом, нито земя, нито съпруга или семейство. Вие не притежавате никакви кръвни връзки с онези, изграждащи този град. Някога тези неща не са били от значение. Тогава всички ние сме били избягали роби, прокуденици, дребни престъпници, длъжници, бунтовници. — Той изчака двамата му гости да кимнат неохотно, преди да продължи. — Но това, господа, е било преди едно-две поколения.

В гласа му започваше да се долавя вълнение.

— И съм убеден, че и самите вие споделяте видяното от мен. Времената ни променят. Самият аз съм тук от двадесет години. Моята съпруга е родена в този град, децата ми също. Ако искаме от тукашната кал и нейните бараки да изникне истинско общество, то ние ще бъдем неговата основа. Ние и останалите като нас. И онези, които са се присъединили към нашите семейства.

Кенит не бе доловил никакъв сигнал от страна на домакина, но знак несъмнено имаше, защото домакинята и две млади момичета се появиха точно в този момент, понесли подноси с хляб, плодове, пушено месо и сирене. Чертите на търговеца веднага личаха в лицата на младите жени: това бяха дъщерите му. Неговите чипове върху игралната маса; негов ключ към порядъчност. Те не бяха курви. Те не посмяха да погледнат към Кенит, но едната срамежливо се усмихна към Соркор и го погледна изпод вежди. Капитанът прецени, че те са най-вероятно и девствени, и никога не са крачили по улиците на Заграба без зоркия поглед на майчица. Освен това те не изглеждаха зле. Дуржа все още личеше в бледата им кожа и руса като мед коса, но очите им бяха тъмнокафяви и издължени. И двете бяха пухкави като узрял плод, с пълнички ръце. Те оставиха донесеното пред гостите и майка си.

Соркор бе свел очи към чинията си, но замислено дъвчеше долната си устна. Неочаквано той дръзко се загледа в една от сестрите. Тя се изчерви в отговор и не го погледна право в очите, но и не се извърна. По-малката надали беше на повече от петнадесет, а сестра ѝ надали надхвърляше седемнадесет години. Те бяха гладки и недокоснати, жив отклик от един нежен свят, където жените бяха нежни и тихи и с отдаденост се грижеха за съпрузите си. Свят, за какъвто много мъже вероятно мечтаеха, помисли си Кенит. Очевидно Соркор бе един от тях. Каква друга награда би могла да бъде по-недостъпна за един белязан и татуиран пират от доброволната прегръдка на една девица с млечнобяла кожа? Най-недостижимото винаги беше и най-желано.

Фолдин се престори, че не забелязва как един от посетителите оглежда дъщеря му. Вместо това той възкликна:

— Нека оставим работата за момент, господа, и да се подкрепим. Предоставям ви гостоприемството на дома си. Ако не се лъжа, с моята съпруга вече се познавате. А това са дъщерите ми, Алисъм и Лили.

Всяка от девойките кимна в отговор на името си. Те се бяха настанили между родителите си.

Тези двете, размишляваше Кенит, бяха само първото предложение от Заграба. Може би не най-доброто. А и никъде не беше казано, че порядъчността трябва да бъде предоставена от Заграба. Из околните острови съществуваха и други пиратски пристанища. С други прекупвачи, по-заможни от Фолдин. Нямаше нужда Кенит да бърза с избора си. Никаква.

Слънцето бе изминало голяма част от своя път, преди Кенит и Соркор да изникнат от дома на Фолдин. Капитанът бе продал товара си с голяма печалба; и нещо повече, той бе сторил това, без да се обвързва категорично. След като жените бяха се оттеглили, Кенит бе заявил, че макар ползите от подобно партньорство да са неоспорими, никой не би могъл да бъде достатъчно безсърдечен, за да избързва в други аспекти на подобен съюз. Фолдин бе останал с привилегията да знае, че ще има възможността първи да наддава за стоките, които *Мариета* докараше в Заграба. Той беше достатъчно опитен търговец, за да види, че това е лошо предложение, но достатъчно мъдър, за да разбере, че за момента по-добро няма да получи. По тази причина домакинът се бе усмихнал сковано и бе приел.

— Почти се виждаше как сумите щракат в главата му. Колко ли ще ни надплати за следващите ни три товара, за да ни увери в добрите си намерения? — шеговито се обърна Кенит към помощника си.

— По-малката... тя Алисъм ли се казваше, или Лили? — предпазливо запита Соркор.

— Не ги мисли — безсърдечно отвърна Кенит. — Сигурен съм, че ако името ѝ не ти хареса, Фолдин ще ти позволи да го смениш. — И той му връчи разплащателните дъсчици. — Вземи. Ще оставя ти да се погрижиш за товара. Не им позволявай да платят по-малко от обещаното и първо прибери парите, преди да им позволиш да разтоварят. Ще останеш ли на борда тази нощ?

— Разбира се — разсеяно отвърна едрият му спътник.

Кенит не знаеше дали да се навъси, или да се усмихне. Заместникът му можеше толкова лесно да бъде купен с обещанието за недокоснатата плът.

Капитанът се почеса по брадичката и се загледа в отдалечаващия се Соркор, като леко поклати глава подире му.

— Курви — тихо се поздрави той. — Те значително улесняват нещата.

С приближаването на вечерта бе излязъл вятър. Усещаше се, че зимата е съвсем близо; не по-късно от следващото новолуние тя щеше да се появи.

— Никога не съм обичал студа — промърмори Кенит.

— Никой не го обича — потвърди гласец. — Дори курвите.

Бавно, сякаш върху китката му е кацнало нервно насекомо, Кенит я повдигна. Той се огледа и се престори, че намества маншета си.

— И защо ми казваш това? — попита той.

— Прощавай. — И в подигравката си дървеното лице изглеждаше досущ като неговото. — Реших, че се обръщаш към мен. Просто се съгласявах.

— И зад думите ти не се крие допълнително значение?

Дребният талисман от магическо дърво сви устни в привиден размисъл.

— Не повече от твоите — каза лицето и състрадателно изгледа своя притежател. — Аз не зная нищо повече от теб, друже. Единствената разлика между нас е, че аз съм по-склонен да го призная.

Опитай. Изречи гласно следните думи: *Но в дългосрочен план една курва може да струва повече и от най-пропадналата жена.*

— Какво?

— Моля? — Някакъв възрастен минувач се обърна към него. — На мен ли говорехте?

— Не, нищо.

Старецът се вгледа в него.

— Вие сте капитан Кенит, нали? От *Мариета*? Дето освобождава роби и ги праща да бъдат пирати?

Старецът носеше сюртук с разкъсани маншети; единият му ботуш бе започнал да се къса. И въпреки това той крачеше с достойнство.

Кенит кимна два пъти, а на последното питане отвърна:

— Така казват някои за мен.

Възрастният минувач се задави и изплю храчката си встрани.

— А пък други не харесват тази идея. Те казват, че вие ставате прекалено самонадеян. Прекалено много пирати означава, че плячката става по-малка. И освен това могат да раздразнят сатрапа достатъчно, за да го накарат да изпрати галерите си насам. Едно е да нападаш тлъсти търговски кораби, момчето ми. Но сатрапът получава дял от всички онези робски кораби. Не е хубаво да опразваш джобовете на човека, който поддържа бойните кораби, ако разбирате.

— Разбирам — сковано потвърди Кенит. Той възнамеряваше да убие стареца.

А онзи отново се изхрани.

— Обаче аз казвам друго — продължи той с по-хриплив глас. — Аз казвам: само така! Набийте му го отзад, момчето ми, че и от мое име тласнете. Време е някой да му покаже на тоя сатрапин, че синьото мастило върху нечие лице не променя нищо. Аз, естествено, не бих споделил това с всеки срещнат. Някои биха се постарали да ме смълчат, ако ме чуеха да говоря подобно нещо. Но след като се натъкнах на вас, рекох да ви кажа: не всички, които си мълчат, са срещу вас. Тъй. Тъй.

И той отново се задави от болезнената си кашлица.

Кенит установи, че е пъхнал ръка в джоба си. Той извади сребърна монета и я подаде на стареца.

— Малко бренди би се отразило добре на кашлицата ви, сър. И ви желая приятна вечер.

Старецът изумено погледна монетата, преди да я повдигне към вече отдалечаващия се Кенит.

— Ще пия за ваше здраве, капитане!

— За мое здраве — промърмори Кенит. Веднъж започнал да си говори сам, беше трудно да спре. Може би това беше страничен ефект от произволния филантропизъм. Нали повечето лудости изникваха по двойки? Той прогони тази мисъл. Прекомерното мислене само водеше до отчаяние и чернота. По-добре беше да не мисли, а да бъде човек като Соркор. Най-вероятно и в този момент помощникът му си представяше изчервяващата се девица в леглото си. Макар че за него би било много по-добре просто да си купи жена, която може да се изчервява и да скимти убедително, щом това толкова му допаднаше.

Капитанът бе отвлечен от тези си мисли при влизането си в публичния дом на Бетел. За такава хладна вечер пред нейната врата имаше необичайно количество изчакващи. Двама от тях бяха обичайните й бабаити, наперени и ухилени по нормалния начин. Някой ден, обеща си Кенит, той щеше да се погрижи за тези им усмивки.

— Добър вечер, капитан Кенит — лениво предъвка единият.

— Добър вечер. — Той натърти отговора си, като му придаде съвсем различно значение. Един от изчакващите гръмна да се смее, разнасящ наоколо миризмата на уиски. Смехът на този безмозъчник се предаде и на другарите му.

Кенит се изкачи бързо по стълбите. Направи му впечатление, че тази вечер музиката звучи по-силно, по-настойчиво. Подир влизането си той изтърпя обичайните приготовления и кимна леко, преди да напусне преддверието.

Необичайните неща, посрещнали го в главния салон, го накараха да приближи ръка до дръжката на меча си. В помещението имаше прекалено много хора. Това беше необичайно, защото клиентите не се задържаха тук: Бетел не разрешаваше. Когато някой дойдеше да плати за курва, той отвеждаше въпросната в отделна стая, за да се наслаждава в усамотение. В крайна сметка това заведение не беше никакъв пропаднал моряшки бардак, където асортиментът да бъде

пробно опипван. Бетел ръководеше истински публичен дом, отличаващ се с дискретност.

Но тази нощ въздухът бе натежал от миризмата на киндин, а сред канапетата, където седяха свободните курви, сега им правеха компания мъже. Усмивките на момичетата изглеждаха по-принудени, също като смеха им. Кенит веднага забеляза, че те често поглеждаха към Бетел. Този път нейните черни кичури бяха накъдрени и висяха сковано. Капчици пот бяха пробили слоя пудра върху челото и горната ѝ устна; от дъха ѝ ясно се долавяше миризмата на наркотик.

— Скъпи капитан Кенит! — приветства го тя с обичайната си изкуствена привързаност и се приближи с разперени ръце. Бетел задържа представата за прегръдка до последния момент, преди радостно да събере длани пред себе си. Ноктите ѝ бяха позлатени. — Само почакай да видиш какво съм ти приготвила!

— Бих предпочел да не изчаквам — раздражено отвърна Кенит и огледа салона.

— Защото знаех, че ще дойдеш! — дърдореше тя. — Ние узнахме веднага, още когато *Мариета* изникна в залива. А много преди това бяхме чули за твоите приключения. Естествено, с удоволствие бихме изслушали разказа на самия им деятел.

Жената трепна с натежали мигли насреща му и намести гърди към пределите на притискащата ги дреха.

— Вече си запозната с обичайните ми изисквания — изтъкна Кенит, но тя бе хванала ръката му и я притискаше към огромната си гръд.

— Обичайното! — весело извика мадам. — То да върви по дяволите, скъпи ми капитане. Човек не идва в дома на Бетел за *обичайното*. Ела с мен. Само да видиш какво съм запазила...

В салона имаше поне трима, които следяха разговора им с повече внимание от учтивото. И никой от тях, бързо забеляза Кенит, не изглеждаше особено доволен, когато Бетел го повлече към един сводест вход. Любопитно и предпазливо, капитанът надникна отвъд прага му.

Тя или беше нова, или бе работила по време на предишните му посещения. За любителите на дребните и бледи жени тя би изглеждала смайваща. С големи сини очи и триъгълно лице с розови бузи. Устата ѝ бе дребна, с чувствени устни, начервени. Късата златиста коса бе

стегната на къдрици. Бетел я бе облякла в бледосиня рокля, допълнена със златни бижута.

Младата жена се надигна от пискюлените възглавници, върху които седеше, и се усмихна очарователно насреща му. Нервно, но очарователно. Зърната ѝ бяха украсени с розова боя, за да изпъкват по-ясно през полупрозрачния плат на дрехата ѝ.

— Специално за теб, капитане — галовно оповести Бетел. — Сладка като мед и красива като кукличка. В най-голямата ни стая. Предполагам, че преди това ще искаш да бъде донесена вечерята?

Той се усмихна в отговор.

— Точно така. И ще искам да бъде поднесена в обичайната стая, последвана от обичайната ми жена. Аз не си играя с кукли, те не са ми интересни.

И Кенит се отправи към стълбището. През рамо той не пропусна да напомни:

— Накарай Ета да се изкъпе. И да не забравиш хубавото вино, Бетел.

— Капитане! — възрази тя. С нервност, която започваше да приближава страх. — Моля те. Поне опитай Аворета. Ако тя не ти хареса, няма да ти искам пари.

Кенит бе започнал да се изкачва.

— Тя не ми харесва, така че няма да има нужда да плащам за нея.

Кръстът го болеше от напрежение. Той бе забелязал плам в очите на мъжете по време на изкачването си.

Между първия и останалите етажи стълбището бе разделено от врата. Кенит я затвори след себе си и бързо се изкачи до следващата площадка, където, под светлината на самотен фенер, се извиваше стълбището. Именно край този ъгъл капитанът остана да изчаква — безшумно изтеглил меч и нож. След секунди вратата под него тихо се отвори и отново се затвори. По дочуващите се предпазливи стъпки той можа да прецени, че изкачващите се са поне трима.

Кенит се усмихна мрачно. За предпочитане беше той да ги посрещне тук, на закрито и тясно, отколкото сред мрака на улицата. С малко късмет щеше да повали поне един.

Не му се наложи да чака дълго: нападателите горяха от нетърпение. Когато първият изникна иззад ъгъла, мечът на Кенит разсече гърлото му. Проста работа. В добавка капитанът го блъсна

назад, към другарите му. Раненият залитна назад, гълголец, и рухна върху останалите. Кенит се хвърли подире им, включвайки и лампата в изненадващата си атака. Залети от парчета горещо стъкло, светилно олио и бъдещ труп, оцелелите започнаха да ругаят в мрака. Капитанът направи няколко слепи замаха в тъмното, за да окуражи оттеглянето на нападателите си. Той се надяваше, че умирацията ще е рухнал в краката им. Излишно би било да го намушка отново, затова Кенит съсредоточи ударите си по-високо и бе възнаграден с два отделни болезнени вика. Разстоянието и затворената врата най-вероятно щяха да ги приглушат. Той бе сигурен, че още изненади го очакват и горе; не биваше да разваля очакването им.

Тримата му противници се блъснаха в долната врата. При този знак Кенит отново се хвърли напред, замахващ и с нож, и с меч. Тук той имаше предимство, защото от него се искаше единствено да напада, докато противниците му трябваше да внимават да не се ранят взаимно. Един от тях припряно търсеше дръжката на вратата, но явно не можеше да я открие, защото изруга. В края усилията му доведоха до успех, макар и само за да позволят на него и на умиращите му спътници да се изсипят на площадката. Застанала в подножието на стълбището, Бетел се вторачи в тях ужасено.

— Плъхове — осведоми я Кенит. Един бърз замах на меча му се убеди, че и третият противник ще умре. — На стълбището имаше гризачи. Трябва да бъдеш по-взискателна към хигиената, Бетел.

— Те ме принудиха! Те ме принудиха. Аз се опитах да ти попреча да се качиш. Знаеш, че го сторих!

Кенит отново затвори вратата, приглушавайки воплите ѝ. Дано това хленчене не бе достигнало до горния етаж. Безшумен като котка, той за втори път се отправи нагоре по стълбището. Пред последната врата пиратът спря. Ако противниците му бяха чули суматоката — не, ако бяха достатъчно хитри — те щяха да са оставили човек да чака пред нея. Той отмести резето, стисна оръжията си и безшумно избута преградата, напредвайки колкото се може по-безшумно. Там беше пусто.

Вратата на обичайната му стая бе затворена, а отвъд долитаха шепнещи гласове. Мъжки гласове. Значи следващите нападатели бяха поне двама. Нямахше съмнение, че те са го видели през прозореца.

Защо тогава не бяха слезли, за да го пресрещнат? Може би защото очакваха другарите си да го надвият и да го завлекат в тази стая.

След миг размисъл пиратът рязко потропа.

— Пипнахме го! — дрезгаво извика той. Някакъв глупак действително му отвори. Кенит се постара това да бъде последната глупава постъпка в живота на наивника, като заби ножа си в стомаха му и го тласна нагоре с цялата си сила. Уви, острието не нанесе желаните от него щети; по-лошо, то се заплете в ризата. Кенит бе принуден да го изостави. Той блъсна наръгания и скочи да посрещне следващия си противник. Мечът му умело посреща оръжието на Кенит, отклони намушкването му и на свой ред атакува. Този човек беше фехтовчик, осъзна капитанът, докато отклоняваше насочената към гърлото му маневра. С криворазбрано усещане за галантност и умение.

Кенит хвърли бърз поглед из стаята. В нея имаше още един човек, спокойно настанен в креслото пред огъня. В ръката си той държеше чаша бордо, но същевременно демонстрираше и достатъчна съобразителност да отпусне другата си ръка върху оголения меч, лежащ в скута му. Ета лежеше върху кревата, гола. И тя, и завивките бяха окървавени.

— Крал Кенит пристига да се притече на помощ на своята дама — отбеляза седналият и с чашата посочи към курвата. — Не мисля, че тя е готова да те приеме сега. След деня, който ние прекарахме с нея, тя е... неразположена.

Това подмятане целеше да го разсее: и почти успя. Смуцаващо обстоятелство. Не, измъчващото го чувство представляваше обикновен гняв — тези негодници му бяха отнели едно от малкото чисти и приятни убежища. Кенит никога повече нямаше да може да се отпуска при идването си тук.

Част от съзнанието му си отбелязваше долитащите откъм улицата викове. Пристигаха още от противниците му. Той трябваше да се разправи бързо с настоящия си съперник, а после да се погрижи и за седящия. Но нещата не се развиха според този му замисъл, защото остроумническият остави чашата си и на свой ред нападна Кенит. Той поне не беше достатъчно глупав, за да смята, че галантността може да има нещо общо с убиването. А от своя страна Кенит не беше толкова глупав да смята, че би могъл да има голям шанс срещу двама

мечоносци. Искаше му се да не беше оставял дългия си нож в корема на първия.

Това беше глупав момент да умре, каза си той, докато отбиваше едното острие с меча си, а другото отклоняваше с ръкав. Дебелият плат на дрехата усвои по-голямата част от атаката. Нападателят му веднага измени тактиката си и започна да залага на разсичания вместо на намушквания. Кенит трябваше постоянно да отстъпва пред двойната заплаха, без да получи възможност за нещо различно от отбрана. Двамата му противници се смееха и весело си подвикваха един на друг — нещо за крале, роби и курви. Кенит не ги слушаше; той не можеше да си позволи да се вслушва, защото и секунда разсеяност би се оказала фатална. Цялото му внимание бе насочено към двете остриета и двамата противници, които си служеха с тях. И той осъзна, че е настъпило време да решава. Да ги накара да го убият сега, бързо, или да се сражава до последно, рискувайки бавна и подигравателна гибел?

Той бе не по-малко сепнат, когато юрганът рязко обгърна единия от противниците. Нападателят не получи възможност да се освободи, защото тази атака бе последвана и от останалите чаршафи. И от възглавниците. Платът обгърна вражеските мечове и се заплете в краката им. Единият се оказа покрит с чаршаф, като ходещ труп. Подходящо, каза си Кенит. Неговият меч разсече лененото покривало; при отдръпването на мястото на разсеченото започна да разцъфва ален цвят. А Ета, пищяща и ругаеща, сграбчи пухения дюшек и се хвърли към последния нападател. Кенит бързо доуби наръгания. Междувременно Ета бе напипала главата на другия противник и методично я стоварваше в пода. Изпод покривката долитаха приглушени викове; онзи се мъчеше да се освободи. Капитанът небрежно се погрижи и за него, заравяйки острието си от лявата страна на гърдите му. Чаршафът престана да се мята. Ета продължи да блъска главата му в дъските.

— Вече можеш да спреш — изтъкна Кенит. Тя рязко престана, но звукът не спря.

И двамата се обърнаха към кънтящите по стълбището стъпки. Ета, приклепнала гола над жертвата си, несъзнателно оголи зъби — това допълни приликата ѝ с подивяла котка. Кенит бързо започна да си проправя път през тела и завивки, за да залости вратата. Той се опита да я тръшне, но трупът на първия противник попречи. Капитанът го

изблъска встрани, само че не успя да повтори опита си със затварянето: изритана, вратата отхвърча и се удари в стената. Капитанът успя да я улови, преди тя да се е стоварила в лицето на изникналия Соркор.

Лицето на заместника му бе почервеняло от тичане. Същото се отнасяше и за останалите пирати, които дотичаха зад него.

— Един старец... — задъхано каза той. — Дойде при кораба. Каза, че може би имате неприятности тук.

— Това се казва добре похарчена сребърна монета — отбеляза гласец. Соркор погледна към Ета, решил, че тя е проговорила, и смутено извърна очи от голата и окървавена жена. Със залитане тя се изправи, загледана в нахлулите. И неловко се приведе, за да придърпа едно от одеялата пред себе си. Този ѝ жест отви неподвижната ръка на труп.

— Неприятности — сухо повтори Кенит. — Малко. — Той прибра меча си и посочи към трупа до вратата. — Би ли ми подал ножа?

Соркор приклепна до мъртвеца.

— Вие бяхте прав — ненужно каза той. — В града е имало и такива, които не са били доволни от нас. Някои са били разгневени. Това Рей ли е? От *Морската лисана*?

— Не зная — призна Кенит. — Той така и не ми се представи.

Капитанът се приведе, за да отгърне останалите мъртъвци.

— Рей беше — промълви Ета с разцепени устни. — Познавам го.

Тя си пое дъх и продължи:

— Всички те бяха от екипажа на *Морската лисана*. — Проститутката посочи към мъжа, чиято глава тя бе блъскала о дъските. — Това беше техният капитан. Скелт. Те непрекъснато казваха как щели да ти покажат, че всеки пират е крал на себе си. И че нямали нужда от теб. И че ти не би могъл да се разполагаш с тях — додаде тя с по-тих глас.

— Общо шестима — удивено отбеляза един от хората на Кенит. — Капитанът самичък е надвил шестима.

— Колко бяха онези отвън? — любопитно попита Кенит, докато си прибираше ножа.

— Четирима. Десет срещу един. Големи храбреци, нали? — процеди Соркор.

Капитанът сви рамене:

— Ако аз исках да се убедя, че някой ще бъде убит, щях да постъпя по същия начин. — И той се усмихна към заместника си. — И въпреки това те не успяха. Десетима. Те наистина се страхуват от мен, щом прибъгват до такива мерки.

Усмивката му продължаваше да нараства.

— Власт, Соркор. Другите ни виждат, че я натрупваме към себе си. Този опит за убийство е доказателство, че ние напредваме към целта си. — Кенит осъзна, че хората му го гледат. — И отвеждаме и екипажа си заедно с нас — увери ги той, кимвайки. Петимата пирати, доведени от Соркор, се ухилиха насреща му.

Помощник-капитанът прибра оръжието си и попита:

— Тъй. А сега какво?

Кенит се замисли за момент, преди да посочи към хората си.

— Вие двамата, вървете да обиколите кръчмите и бардаците. Заедно. Намерете другарите ни и ги предупредете, тихомълком. Тази нощ ще бъде най-разумно всички да преспим на борда на *Мариета*, със зорка вахта. Двамата със Соркор също възнамеряваме да постъпим така. Но само след като се разходим из града, за да бъдем видени. И ви предупреждавам още отсега, кажете и на другите: никой да не се хвали с това. Разбрахте ли? За нас това не е случка, която да си заслужава разказването. Нека останалите да говорят вместо нас, така ще се разчуе по-бързо.

Хората му кимнаха и си размениха усмивки.

— Вие двамата — продължаваше Кенит — ще последвате Соркор и мен, докато обикаляме. Но не открито. Вие ще ни пазите и ще се ослушвате какво се говори за нас. Слушайте и помнете, защото после ще искам пълен доклад.

Другите двама също кимнаха. А Кенит се огледа. Имаше и още нещо, което той трябваше да стори. Нещо, което бе възнамерявал да стори.

Ета стоеше притихнала и го гледаше. Дребен рубин блестеше на ухото ѝ.

— Ти. — Капитанът посочи към последния моряк. — Погрижи се за жената.

Пиратът се изчерви, преди да пребледнее.

— Слушам, сър. А какво да направя, сър?

Кенит ядосано тръсна глава. Предстоеше му да свърши толкова много, а хората му го безпокояха за дреболии.

— Заведи я на кораба. Нека да ме чака в каютата ми.

Щом градът считаше Ета за негова, Кенит трябваше да я отдели. Той не биваше да оставя уязвими точки. Това ли беше всичко, запита се той, смръщил чело? Да.

Ета изтегли чаршафа от последното тяло. Изправена като кралица, тя омота окървавената завивка около раменете си. Кенит за последно огледа стаята, а после се обърна към хората си, които го гледаха с възхищение. Дори Соркор се усмихваше. Това пък защо?

Разбира се. Жената. Те бяха очаквали, че подобно клане ще е убило желанието му към нея. Тази му постъпка, която за тях доказваше противоположното, го бе издигнала още повече в очите им. Сладта никога не бе мотивирала Кенит; той не намираше насиненото женско тяло за привлекателно. Но те нямаше как да знаят това. Какво пък, нека си го мислят.

Той отново погледна към изчервения моряк.

— Погрижи се тя да получи топла вода, за да се окъпе. Нахрани я. И ѝ намери подходящи дрехи.

Изглежда тази случка означаваше, че Ета трябва да остане в каютата му. Нека поне бъде чиста.

Кенит улови погледа на Соркор.

— Чухте какво нареди капитанът — строго обяви помощникът му към подсмивващите се моряци. — На работа!

С две отсечени потвърждения назначените за вестоносци изчезнаха в стълбището. Онзи, комуто бе поверено да отведе Ета, прекоси стаята, поколеба се за миг и я вдигна на ръце. За изненада на Кенит тя благодарно се притисна към моряка. Капитанът, Соркор и последните двама поеха по стълбището, следвани от носената Ета.

На площадката те се натъкнаха на Бетел. Кършеца ръце, тя възкликна:

— Ти си жив.

— Така излиза — потвърди Кенит.

В следващите ѝ думи се съдържаше гняв.

— Да не си мислиш, че ще изведеш Ета?

— Именно — съгласи се капитанът през рамо.

— Ами всички онези трупове? — изпроводи ги писъкът ѝ.

— Тях можеш да задържиш — отвърна Кенит.
Докато биваше пренасяна отвъд прага, Ета хвана входната врата
и я затръшна зад себе си.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

МАЛТА

Всичко щеше да е минало прекрасно, ако не беше онзи дебел глупак Давад Рестарт.

Малта намери парите под възглавницата си в онази утрин, когато баща ѝ отплава. Сбитият почерк от бележката ѝ беше познат — тя го бе виждала в писмата, които майка ѝ получаваше от съпруга си. *За моята вече не толкова малка дъщеря, пишеше татко. Зелената коприна ще ти подхожда най-много.*

В кесийката тя откри четири златни монети. За стойността им девойката не бе сигурна; това бяха чуждестранни пари, от една от земите, които баща ѝ бе посещавал по време на търговските си пътувания. Но още при вида им се беше почувствала уверена в едно: те ще бъдат достатъчни за най-пищната рокля, която Бингтаун някога е съзирал.

В последващите дни, всеки път, когато я споходеха съмнения, Малта прочиташе кратката бележка и се успокояваше, че разполага с бащиното си позволение. И не само позволението, а и съдействието му. Парите доказваха това. По-късно майка ѝ щеше даzakлейми това съдействие като съучастничество.

Майка ѝ беше толкова предвидима. Също като баба ѝ. Баба ѝ бе отказала да присъства на есенния бал, посочвайки продължаващия траур като причина. Това беше единственото оправдание, от което майка ѝ се нуждаеше, за да съобщи на дъщеря си, че семейство Вестрит няма да присъства на бала. Така че, бе рекла майка ѝ, разговорите за роклички и рокли ставаха излишни. Тя бе накарала Рейч да я учи да танцува; вече търсеха и добър наставник, който да я запознае с етикета. А до намирането му Рейч щеше да се нагърби и с тези задължения. Това било предостатъчно за една девойка на годините на Малта.

Остротата на майчиния ѝ тон в този разговор я бе изненадала. Когато Малта се бе претрашила да напомни за разрешеното от баща

й, собствената ѝ майка се бе нахвърлила отгоре ѝ едва ли не разгневена.

— Баща ти не е тук — студено изтъкна тя. — За разлика от мен. Аз най-добре зная какво е пристойно за едно младо бингтаунско момиче. Нещо, което и на теб би трябвало да е известно. Тепърва ще има предостатъчно време да бъдеш жена, Малта. Напълно естествено е, че тези неща са ти изключително интересни. Също както е естествено да си мечтаеш за красиви рокли и прекрасни вечери, в които танцуваш с красиви младежи. Но прекаленото любопитство и склонността... Те биха могли да те тласнат по пътя на леля ти Алтея. Довери ми се. Аз ще ти кажа кога е настъпило подходящото време. Ти още не можеш да разбереш, че този бал далеч не е свързан само с красиви дрехи и красиви момчета с блеснали очи. Аз съм жена от Бингтаун, бингтаунска Търговка, и познавам тези неща. За разлика от баща ти. Затова се успокой, за да не изгубиш онова, с което си се сдобила.

Тъй бе рекла майка ѝ и бе напуснала трапезарията, без да остави на дъщеря си възможност за възражения. Малта не би възразила. Тя вече бе решила, че не ѝ се налага да спори. Това само би събудило подозренията на майка ѝ и би я направило по-внимателна. Нямаше смисъл да усложнява ситуацията си по подобен начин.

Баща ѝ бе предложил зелена коприна. За щастие в морското сандъче на леля Алтея имаше достатъчно от този плат. Малта бе изгаряла от нетърпение да се запознае със съдържанието му, само че майка ѝ уморено бе заявила, че то не я касае. Сандъчето се бе оказало отключено — леля Алтея никога не си правеше труда да заключва. И тъй като леля ѝ със сигурност нямаше да ползва този плат, Малта не виждаше смисъл в изоставянето му. И друго — използвайки този плат, тя щеше да разполага с повече пари за самата изработка на роклята. Това беше проява на пестеливост. Нима баща ѝ не бе изтъквал, че това е полезно качество за една жена?

От Дело Трел тя се осведоми за името на добра шивачка. Малта се срамуваше от необходимостта да се обръща към приятелката си за нещо толкова важно, ала в случая просто се налагаше: майка ѝ и баба ѝ бяха толкова старомодни... Почти всички техни дрехи биваха кроени и шити у дома, от старата бавачка. Понякога дори те двете се включваха в шиенето. По тази причина нито един от тоалетите им не бе изработен

в последния джамаилски стил. Те просто си харесваха дадена кройка на някой от приемите и я използваша като вдъхновение за следващата си рокля. Но съшитите по подобен начин дрехи винаги щяха да си останат копия. Никой не оставаше впечатлен от дрехите, с които се появяваха жените от рода Вестрит. Техните тоалети не бяха тласнали никого към обсъждане; не бяха вдъхновили ничии глави да се сведат в завистлив шепот отвъд ветрилата. Те бяха прекалено консервативни. И прекалено скучни.

Само че Малта нямаше никакво намерение да се проявява със сухостта на майка си, нито като мъжкаранестата си леля Алтея. Тя възнамеряваше да бъде тайнствена и вълшебна, свенливо сдържана и непознаваема и в същото време дръзновена и екстравагантна. Трудно ѝ беше да обясни всичко това на шивачката си, разочароващо стара жена, която неодобрително изсумтя над зелената коприна, донесена ѝ от Малта.

— Този цвят ще те накара да изглеждаш болнава — каза шивачката и поклати сивата си глава. — Розово, червено и оранжево, това са твоите цветове.

Възрастната жена все още носеше силния акцент на родната си Дуржа, който придаваше на думите ѝ тежестта на пророчество. В отговор Малта стисна устни и не каза нищо. Нейният баща беше Търговец, обиколил целия свят. Той много добре знаеше какви цветове отиват на жените.

Подир това възрастната Файла се зае да ѝ взема мерки, като през цялото време мърмореше, притиснала още неизползвани карфици между устните си. Тя отрязваше и наместваше хартиени форми около цялата Малта, без да обръща внимание на възраженията на девойката, които определиха деколтето като прекалено стегнато и полата за прекалено къса. По време на третото възражение Файла Карт изплю карфиците в ръката си и остро изгледа младата си клиентка.

— Да не искаш да приличаш на повлекана? На белезникава повлекана?

Малта безмълвно поклати глава. Тя се опитваше да си припомни как изглежда цветето повлекана.

— Тогава ще ме слушаш. Аз ще ти уشيا хубава рокличка, за която мама и тате с радост ще ми платят. Разбрахме ли се?

— Но аз нося парите и сега. Мои собствени пари. Освен това искам истинска рокля, а не рокличка — възвърна смелостта си Малта. Файла Карт бавно се отдръпна, разтриваща кръста си.

— Женска рокля? А кой ще носи тази рокля, ти или някоя жена?

— Аз. — Малта успя да запази гласа си спокоен.

Шивачката се почеса под долната устна. Там растеше космата брадавица.

— Не. — Тя бавно поклати глава. — Ти си прекалено малка. Ще изглеждаш глупаво. Ще ти ушия прекрасна рокличка. Никое друго момиче няма да има такава. Всички те ще се взират в теб, ще подръпват полите на майките си и ще им те показват.

Вместо отговор Малта рязко свали хартиените форми и ги остави да се свлекат на земята.

— Нямам намерение да се показвам интересна на *момичетата* — наперено каза тя. — Приятен ден.

И тя напусна магазина, отнасяйки плата със себе си, за да се впусне в собствено търсене. Да намери шивачка, която ще изпълни нейните желания. За момент тя не можа да не се почуди: дали Дело Трел не я беше изпратила умишлено при тази отвратителна старица, загатвайки, че на приятелката ѝ все още се полага да носи колосани момичешки роклички? В последно време Дело бе започнала да се надува и с навирен нос да намеква за много неща, които Малта — малката Малта — просто не би могла да разбере за сегашния ѝ живот. Сякаш двете не бяха другарували още от прохождането си!

Младата шивачка, на която Малта се спря, носеше пола, напомняща дълъг копринен шал, едновременно обгръщащ и загатващ силуета на краката ѝ. Тя не се впусна да мърмори за цвета на плата, не се и опита да опакова клиентката си в хартия. Вместо това шивачката бързо ѝ взе мерки и започна да говори за неща като пеперудени ръкави и как умело разположената дантела би могла да придаде пълнота към развиващата се девическа гръд. Малта бързо разбра, че е направила добър избор. У дома тя се бе прибрала едва ли не пърхаща от щастие, оправдавайки закъснението си с невъзможност да открие свободна кола.

Този ѝ правилен избор отключи цяла лавина късмет. Шивачката имаше братовчед, който изработваше бални обувки; тя изпрати Малта при него, когато девойката се отби за втората проба. Освен това тя ѝ

напомни за нуждата от бижута. И ѝ обясни, че самата стойност на бижутата не е толкова важна, колкото ефектът, порождаван от проблясъка им. Стъклените имитации щяха да свършат същата работа като истински скъпоценни камъни; а с бюджет като своя Малта можеше да си позволи от най-големите. Тези бижута също бяха осигурени от роднина — този път братовчедка, която дойде да покаже стоката си по време на третата проба. При посещението за последната проба на роклята и обувките, и бижутата бяха готови. Шивачката Терител бе достатъчно любезна да ѝ покаже как да гримира устните и очите си в съответствие с последната мода. И дори продаде на девойката някои от собствените си гримове. По-голям късмет Малта трудно би могла да извади.

— Да видя мечтата си осъществена — това си струваше всяка монета — каза ѝ Малта и с радост ѝ връчи кесийката, осигурена от баща ѝ. Това се бе случило два дена преди бала.

Бяха ѝ необходими и здрави нерви, и изобретателност, за да успее да отнесе у дома опакованата в хартия рокля и да я скрие успешно от майка си. И от бавачката. Въпросната старица вече не получаваше достатъчно работа — Силдин бе станал прекалено голям, за да бъде обучаван от нея — и непрекъснато се тътреше по петите на Малта. Цялото онова почистване, което тя правеше в стаята ѝ, в действителност беше оправдание за ровене из вещите ѝ. На всичкото отгоре възрастната жена си позволяваше да ѝ задава въпроси за неща, за каквито една слугиня нямаше никакво право да ѝ държи сметка. *Откъде си взела този парфюм? Майка ти знае ли, че ще излизаш с тези обици?*

Решението се бе оказало просто: Малта възложи на Рейч да съхранява опакованата рокля, бижутата и обувките в стаята си. Неотдавна Роника бе поверила на Рейч цяла стая — с изглед към градината с езерцето. Малта не знаеше с какво Рейч е заслужила това уединение, но в този случай то се оказа полезно. Тя можеше да посещава робинята по всяко време, без това да събуди нечий подозрения. Нали все пак Рейч я учеше да танцува и я запознаваше с етикета.

Беше забавно, че една робиня знае тези неща. Дело и Малта често се смееха на това в кратките моменти, които двете прекарваха заедно. Разбира се, сега приятелката ѝ се смяташе за прекалено

възрастна, та да прекарва времето си в компанията на някакво си момиченце. Ала това щеше да се промени веднага щом Малта се представеше като жена.

Отново Рейч щеше да бъде тази, която да ѝ помогне с обличането в навечерието на бала. Малта не я беше предупредила — това само би дало на робинята прекалено време за размисъл и възможност да изтича при майка ѝ или при баба ѝ. Вместо това девойката просто отиде при нея, поиска оставения на съхранение пакет и ѝ нареди да ѝ помогне да се приготви. С чудата усмивка жената се бе съгласила. Малта получи възможност да се убеди в полезността на напълно покорна слугиня.

Вече преоблечена, тя се настани пред малкото огледало на Рейч, за да си сложи бижутата (внимателно, едно по едно) и да се гримира. Тя очерта краищата на ушите си и меката им част в цвета, красящ клепачите ѝ. Получилият се ефект изглеждаше едновременно екзотичен и примамлив. Робинята я наблюдаваше изумено. Очевидно тя бе удивена, че Малта притежава подобни умения.

Когато поръчаната по-рано от Малта кола пристигна, Рейч изглеждаше само леко притеснена. Тя се осведоми къде отивала младата господарка, а Малта отвърна, че отивала да посети Китън Шайев. Родителите на Китън поканили кукловод, който да развлича нея и братчето ѝ, докато те са на бала. Беше всеизвестно, че глезенът на Китън още се възстановява след онзи инцидент с понито. Тъй като и тя, и Малта щяха да пропуснат бала, поне да си правели компания.

Малта изрече тези лъжи с пълна увереност. Рейч повярва напълно, кимна усмихнато и каза, че несъмнено Китън нямало да скучае. Единственото неудобство бе тъмното зимно наметало, което Малта трябваше да носи по пътя: то не си подходеше с тази прекрасна рокля. Само че девойката не можеше да допусне да напращи дрехата си, нито да позволи да бъде видяна с нея преди самия прием. Традиционният начин на пристигане не включваше наемна кола. Всички останали щяха да пътуват със семейните си карети или да яздят най-скъпите си коне. В този случай тя беше безсилна. Най-расовият ѝ кон представляваше тлъстичкото пони, което двамата със Силдин яздеха. Тя напразно бе умолявала за собствено животно. Както винаги, майка ѝ беше отказала, заявявайки, че семейната кобила е най-подходяща за подобни уроци. Тази кобила бе по-възрастна от Малта. Дори и ако тя бе искала да използва крантата, не би могла да я изведе

от конюшната по това време, без майка ѝ да чуе. Пък и с подобна рокля не би подобавало да язди.

Въпреки всичко, въпреки тежкия подплатен плащ, който накара лицето ѝ да се изпоти в топлата нощ, въпреки грубоватата песничка, която кочияшът очевидно намираще за страшно забавна, въпреки беснеенето, на което щеше да се отдаде майка ѝ впоследствие, Малта се чувстваше страшно развълнувана.

— Аз отивам на бала. Аз наистина отивам на бала — повтаряше си тя. Прекрасно беше това усещане за контрол над собствения си живот. До този момент тя не бе осъзнавала степента, в която ѝ е омръзнало да стои затворена у дома под задушавашката сянка на майка си. Майка ѝ беше толкова улегнала, сдържана и предвидима. Тя никога не предприемаше нещо, което не би било очаквано от нея.

В продължение на изминалата година, по време на боледуването на дядо ѝ, този дом се бе превърнал във възможно най-скупното място на света. А и преди това той не би могъл да бъде определен като забавен. Той изобщо не приличаше на домовете на останалите. Другите Търговски семейства организираха приеми. Сред тях дори имаше хора, които не ограничаваха поканените само до останалите Търговци, а приветстваха и семействата на новодошлите. Неотдавна Бекъртови бяха си изкарали една удивителна вечер в компанията на жонгльорска трупа, наета от семейство новодошли. Полия Бекърт ѝ бе разказвала на следващия ден за младите момчета от трупата, които били облечени единствено с препаски и подмятали във въздуха стъклени топки, факли и ножове. Подобни прояви никога не се случваха в дома Вестрит. Понякога баба ѝ канеше някаква друга възрастна Търговка, с която седяха по цял ден сами, бродираха, отпиваха вино и се убеждаваха взаимно в предимствата на миналото. Но дори и тази старица бе престанала да идва: когато болестта на дядо ѝ се беше влошила, баба Роника беше престанала да кани гости. И в продължение на година под този покрив се бяха наслоявали униние и мрачина. Майка ѝ дори беше спряла да свири на арфа вечер. (Макар че самите изпълнения не липсваха особено на Малта. Всеки път, когато Кефрия сядаше да свири, тя се опитваше да учи и дъщеря си. Не, благодаря. Подръпването на струни не се вписваше в Малтината представа за забавление.)

— Спри тук! — просъска тя към кочияша, а подир това ѝ се наложи да повтори по-силно. — Спри тук. Ще продължа сама. Казах да спреш, идиот такъв!

Той почти бе навлязъл в светлината на факлите пред входа, преди да спре. И дори си позволи да се изсмее на гнева ѝ. Тя му плати точно колкото се полагаше, без никакъв бакшиш. Да видим дали и това ще му е весело. Кочияшът си отмъсти, като не ѝ подаде ръка, за да слезе. Но пък тя не се нуждаеше от подобна помощ; тя беше млада и ловка, а не някаква си саката старица. При слизането Малта за момент настъпи роклята си, но не я разкъса и не се спъна.

— Ела да ме вземеш в полунощ — важно се разпореди девойката. Това беше ранен край, но макар да не ѝ се искаше да го признава, Малта не искаше да разгневява майка си прекомерно. Едно нейно закъснение би разгневило и баба ѝ. Освен това малко след полунощ маските биваха сваляни, а тази стряскаща част от приема никога не се бе харесвала особено на Малта.

Една година, когато тя бе на седем, представителят на Дъждовните земи бе свалил маската си. Малта бе останала поразена от видяното. Той бе изглеждал като дете, започнало с обичаен растеж, но с течение на времето придобило чудата костна структура и издутини, които може би приютяват необичайни органи. С удивление тя бе гледала как дядо ѝ стиска ръката му и го обявява за свой брат. В продължение на много нощи тя бе измъчвана от кошмари, породени от видяното, но винаги се бе успокоявала с мисълта за проявената от дядо ѝ храброст. Тя също не биваше да се страхува от подобни чудовища. И все пак...

— Точно в полунощ — повтори тя.

Коларят многозначително погледна към скромните монети в шепата си.

— На всяка цена, млада госпожице — саркастично отвърна той и пришпори коня си. Докато копитата заглъхваха, Малта бе спходена от моментно неспокойство. Ами ако той не се върнеше? Тя не можеше да си представи да се прибира пеша посред нощ, още по-малко с дълга рокля и бални пантофки.

Девойката решително прогони тази мисъл. Нищо, нищо нямаше да ѝ попречи да се наслади на тази нощ.

Пред Залата на Търговците вече спираха карети. Малта бе виждала тази постройка и преди, много пъти, ала тази вечер сградата изглеждаше особено голяма и внушителна. Факленото сияние придаваше на мрамора почти кехлибарен оттенък. От всяка карета слизаха гости, по двойки или цели семейства, облечени в най-скъпите си дрехи. Разкошните рокли на дамите шумоляха над паважа. Момчетата носеха сред косите си последните от цветята на сезона, а момчетата бяха спретнати и сресани до невъзможност. А мъжете... известно време Малта остана в сенките и ги разглеждаше почти ненаситно. Те слизаха от каретите или скачаха от седлата. На бащите и дядовците тя не обръщаше никакво внимание. Очите ѝ следяха единствено младите съпрузи и ергените, които с размах демонстрираха необвързаността си.

Тя ги наблюдаваше и размишляваше. Как ли една жена правеше своя избор? Те бяха толкова различни, а жената можеше да избира само веднъж. Или два пъти, ако съпругът ѝ умреше преждевременно и я оставеше вдовица във възраст, в която тя все още можеше да добие деца. Ако една жена обичаше своя спътник истински, тя никога не би пожелавала подобно стечение на обстоятелствата, без значение от любопитството ѝ. И все пак това не ѝ изглеждаше справедливо.

Пред залата рязко спираше черен кон, впил копита сред паветата. Това беше Род Каерн. Косите му се стичаха по гърба като черен водопад, лъскав като гривата на коня му. Раменете му опъваха кройката на сакото му. Той имаше остър нос и тесни устни. Дело бе потръпнала, когато двете бяха разговаряли за него. *Той е зъл*, авторитетно бе казала тя. И мълчаливо бе подбелила очи, когато Малта я бе попитала какво има предвид.

Малта бе изпитала завист, задето приятелката ѝ знае подобни неизвестни на нея неща. Братът на Дело често канеше приятелите си на вечеря; Род бе един от тях. Защо Малта не можеше да има по-голям брат като Керуин, който ходеше на лов и имаше удивителни приятели, вместо глупавия Уинтроу, чиято жреческа роба приличаше на бабешки пенъоар и чието лице си оставаше по бабешки гладко?

Погледът ѝ следеше наперените стъпки на Род. Той рязко спря и с дълбок поклон направи път на една млада невеста. Нейният съпруг не изглеждаше никак доволен от тази проява на галантност.

А пред входа вече спираше поредната карета. Изрисуваният върху вратата ѝ родов герб показваше, че тя е собственост на семейство Трентор. Бели коне бяха впрегнати в нея; над главите им се развяваха щраусови пера. Пред погледа на Малта семейството започна да слиза, най-напред родителите, облечени в изискано гълъбовосиво, а сетне и трите неомъжени дъщери, всичките облечени в червеникаво злато и хванати за ръце — сякаш се бояха, че някой мъж ще се опита да ги открадне. Малта тихо изсумтя при вида им. Брат им Крион слезе последен. Той беше облечен в сиво, като баща си, но шалът му имаше по-златист оттенък от роклите на сестрите му. Тази вечер той бе избрал бели ръкавици. Крион навсякъде ходеше с ръкавици, които прикриваха белезите от изгоряло по ръцете му: като малък той бе паднал в огъня. Той се срамуваше от ръцете си и от стиховете, които пишеше. Тях Крион никога не четеше сам, а оставяше това на сестрите си. Косата му бе кестенява; по-рано лицето му бе изписано с лунички, а очите му бяха зелени. Дело бе доверила на Малта, че може би го обича. Някой ден, бе добавила тя, се надявала лично да чете последните му стихове. Той бил изключително нежна душа, с въздишка бе заключила приятелката ѝ.

Малта го наблюдаваше как се изкачва по стълбите и въздъхна на свой ред. Тя копнееше да се влюби. Копнееше да узнае повече за мъжете, да говори с разбиране за един или друг, да се изчервява при изричането на нечие име или да се навъсва в отговор на нечий тъмноок поглед. Майка ѝ грешеше! Грешеше с настояването си, че има достатъчно време, в което Малта да бъде жена, с настояванията си за изчакване. Годишите, в които Малта можеше да бъде жена с избор, бяха прекалено малко. Твърде скоро жените се омъжваха и наедряваха от носените деца. Малта не мечтаеше за покорен съпруг и множество люлки. Тя жадуваше за изживявания като това, за тези нощи в сенките, за тези си копнежи. И за вниманието на мъже, които не можеха да я обявят за своя собственост.

Е, това нямаше да се случи, ако тя останеше да се крие в сенките. Малта решително сне наметалото си, сгъна го и го хвърли под един храст, за да го прибере на излизане. Почти ѝ се искаше майка ѝ и баба ѝ също да бяха дошли, за да може тя да пристигне с карета; да бъде уверена, че пътуването не е развалило прическата ѝ или грима ѝ. Във въображението си тя се появяваше заедно с цялото си семейство и

красивият ѝ баща протягаше лакът към нея, за да я придружи до вратата. Ала тази моментна представа доведе със себе си и образа на смутения и дребен Уинтроу, тътрещ се подире им в кафеникавия си жречески пенъор, и майка ѝ, облечена в строга и затворена рокля. Представата я накара да трепне. Тя не се срамуваше от близките си. И би се радвала на присъствието им, стига те да знаеха как да се държат и обличат. Нима тя не бе молила майка си отново и отново за този бал? Само за да получи отказ. Налагаше се Малта сама да пристъпи в живота като жена. Девојката щеше да стори това храбро, като допуска само отсянка на мъката и самотата ѝ да изникне върху лика ѝ. Тази ноц щеше да бъде посветена на смеха, радостта от живота и очарованието, разбира се, но в един момент на разкриване нечий разбиращ поглед щеше да я докосне и да познае немарата, на която близките ѝ я бяха осъдили.

Тя бавно си пое дъх и закричи към светлината и разтворените в приветствие двери.

Конете на Трентор вече се отдалечаваха. Мястото на тяхната карета вече биваше заемано от друга семейна кола. Семейство Трел, осъзна Малта, сепната и същевременно възторжена. С тази карета щеше да пристигне Дело, уви, придружавана от родителите си и Керуин. Ако Малта се срещнеше с тях пред входа, родителите на Дело несъмнено щяха да попитат за майка ѝ и баба ѝ. А тя още не беше готова да дава подобни обяснения. Но пък от друга страна щеше да бъде забавно да влезе в залата, хванала Дело под ръка — две смайващи млади жени от Търговски родове, пристъпващи заедно в обществото.

Девојката направи още една крачка към каретата. Ако родителите и братът на Дело слезеха първи, Малта имаше шанс да повика приятелката си и да я накара да я изчака.

Родителите на Дело действително слязоха първи. Нейната майка изглеждаше зашеметяващо. Тя носеше рокля с умишлено изчистена кройка и тъмносин цвят. Раменете и шията стояха открити, красени единствено от сребърна верижка с парфюмни перли. Да можеше и майката на Малта да се появи с подобен тоалет, пък дори и само веднъж. Дори от разстояние се усещаше тежкото ухание на ароматните бижута.

Майката на Дело хвана съпруга си под ръка. Той беше строен и висок, облечен в тон с любимата си. Двамата започнаха да се изкачват

по стълбите с достолепни крачки. Зад тях Керуин нетърпеливо изчакваше слизането на сестра си. Подобно на баща си, наследникът също носеше панталон и сако в син цвят, с лъскавочерни ботуши. На едното му ухо проблясваше златна обица, а черната му коса бе дръзновено извита в къдрици. Малта, свикнала да го вижда от години, в този момент гледаше на него по съвсем нов начин, породил леки тръпки. Никога преди той не бе й изглеждал толкова красив. Тя копнееше да го смае с вида си.

Вместо това самата тя се оказа смаяна от вида на приятелката си. Роклята на Дело повтаряше цвета на майчиния ѝ тоалет, но приликата свършваше тук. Косата ѝ бе сплетена в обгръщаща плитка, украсена с цветя. Ръбът на роклята ѝ бе украсен с дантела, която придаваше дължина почти до средата на прасеца. Същата дантела красеше яката (висока) и ръкавите. Тя не носеше никакви бижута.

Малта не можа да се сдържи и се хвърли към приятелката си.

— Нали каза, че тази година ще бъдеш с истинска рокля! Каза, че така ти била обещала майка ти — на един дъх я приветства девойката. — Какво стана?

Дело я погледна тъжно. В следващия миг погледът ѝ придоби изумление; тя буквално зина.

Керуин покровителствено пристъпи пред сестра си.

— Не мисля, че вие бихте могли да познавате моята сестра — надуто заяви той.

— Керуин! — раздразнено възкликна Малта и изви врат леко встрани, за да надникне към озовалата се зад гърба му Дело. — Какво стана?

Приятелката ѝ гледаше още по-изумено.

— Малта? Това ти ли си?

— А кой друг? Кажу ми, майка ти да не би да си е променила мнението? — настояваше девойката. Неприятно подозрение започваше да си проправя път сред мислите ѝ. — Ти трябва да си ходила да пробваш тоалета си. Няма как да не си знаела, че няма да ти позволят да носиш рокля!

— Очаквах, че тази година ти няма да присъстваш! — изхленчи Дело. А Керуин Трел гледаше удивено.

— Малта? Малта Вестрит?

Неговият поглед я обхождаше по начин, който тя със сигурност можеше да определи като груб. И въпреки това тя отново потръпна.

— Трел! — Шукор Кев слизаше от коня си. — Радвам се да те видя. А коя е приятелката ти? — Невярващият му поглед за момент се задържа върху Малта. — Няма как да я заведеш на бала, друже. Би трябвало да знаеш, че той е само за Търговци.

Нещо в тона му смути Малта.

Близо до тях спря поредната карета. Лакеят ѝ се затрудняваше да отвори вратата, която заяждаше. Малта се постара да не поглежда натам: взирането не подобаваше на една дама. Но лакеят я видя и очевидно остана толкова изненадан от вида ѝ, че напълно забрави за задължението си.

В купето на каретата се взеше тлъстичък мъж, който блъсна вратата. Тя отхвърча и едва не удари Малта. А Давад Рестарт, защото пътникът се оказа именно той, едва не се изтърколи на улицата.

Лакеят я бе хванал над лакътя, за да ѝ помогне да се задържи на крака — Малта бе отстъпила рязко от вратата на каретата. Ако не беше този му жест, тя лесно би могла да се отдръпне и да остане незабелязана. Но това задържане позволи на Давад да я види. Не само това, той настъпи роклята ѝ, докато сграбчваше вратата на каретата си.

— Моля за прошка, госпожице — веднага се извини тромавият. И затихна, останал загледан в нея. В този ѝ вид той не можеше да каже със сигурност, че я познава. Малта не можа да сдържи усмивката си.

— Добър вечер, Търговецо Рестарт — поздрави тя и направи реверанс. С дълга рокля това се оказа малко по-необичайно. — Надявам се, че сте добре.

Той продължи да се вира в нея още няколко секунди, преди да отвори уста и пискливо да се осведоми:

— Малта? Малта Вестрит?

Друга карета заемаше мястото на колата на семейство Трел. Тази кола бе украсена по разкошен начин със зелено и златно. Дъждовните цветове. Пристигаха представителите на семействата от Дъждовните земи. Балът щеше да започне веднага след пристигането им.

Зад нея, подобно на ехо, последва невярващото възклицание на Шукор.

— Малта Вестрит? Не може да бъде!

— Същата. — Тя отново се усмихна на Давад. Доставяше ѝ неочаквано удоволствие да наблюдава смаяния начин, по който погледът му се местеше от огърлицата на врата ѝ към дантелата, обгръщаща гърдата ѝ. Неочаквано той погледна зад нея. Тя се обърна, но там беше пусто. Проклятие. Явно Дело беше влязла в залата сама. А Давад се озърташе припряно. Когато вратата на Дъждовната карета се отвори, той неочаквано я сграбчи за раменете и я блъсна зад себе си, почти в купето на все още отворената си кола.

— Мълчи! — прошепна той. — Не казвай нищо.

Подир това пълничкият мъж се обърна и се поклони ниско на пратениците, които тъкмо слизаха от каретата си. Малта успя да ги зърне покрай туловището му. Тази година те бяха трима, един нисък и двама високи. Единствено този детайл разкриваха наметалата им. Тя никога не бе съзирала подобни плащове — с тъкан, която посрещаше неподвижността с черен цвят, а най-малкото движение подчертаваше с редуващи се багри. Зелено, синьо и червено пламваха при раздвижване.

— Търговецо Рестарт — приветства един от пратениците. Този поздрав бе изречен от женски глас.

— Търговке Винтагли. — Той се поклони още по-ниско. — Приветствам ви в Бингтаун и на нашия бал.

— Благодаря ви, Давад. Предполагам, че ще ви видя вътре?

— Разбира се — отвърна той. — Веднага щом си намеря ръкавиците. Изпуснал съм ги някъде в купето.

— Колко небрежно от ваша страна! — меко го смъмри тя. Гласът ѝ милваше думите по чудат начин.

След тази размяна на приветствия жената последва спътниците си и остави Рестарт да се поти. В момента, в който вратите на залата се затвориха след семейството от Дъждовните земи, той рязко се извъртя към Малта и я сграбчи за ръката.

— Къде е баба ти? — остро попита Търговецът. — Къде е майка ти?

Малта трябваше да излъже. Трябваше да каже, че те отдавна са вътре, а тя просто е излязла да си поеме свеж въздух. Но вместо това тя каза прямо:

— Дойдох сама. — Тя отмести поглед от него и продължи с тона на един възрастен към друг. — Откакто дядо умря, мама и баба станаха

още по-затворени. Толкова е тъжно. Аз знаех със сигурност, че ако не изляза, просто ще полудея. Вие не можете да си представите колко мрачно...

Малта изохка, защото той отново я стисна за ръката и я задържа към купето.

— Бързо... преди някой да те е видял... не си разговаряла с никого, нали?

— Ами... не. Само с Дело и брат й. Току-що пристигнах и... пуснете ме! Ще ми смачкате роклята!

Начинът, по който той я блъсна вътре и се покатери след нея, я вцепени от ужас. Какво беше намислил той? Малта бе чувала за мъже, които буквално полудявали от страст. Но тя не можеше да си представи, че Давад Рестарт е един от тези хора. Та той беше *стар*! Дори представата за подобна мисъл я отвращаваше.

Той дръпна вратата, ала насиленият по-рано механизъм отказа да я задържи. Давад остана да я държи и подвикна на кочияша:

— Карай към дома на Вестрит. И бързо! — Подир това той се обърна към Малта. — Седни. Ще те заведа вкъщи.

— Защо? Не искам! Искам да отида на бала. Вие нямате право да ми нареждате. Не сте ми баща!

Каретата потегли рязко, с тласък, запратил Малта към седалката. Пуфтящият Рестарт продължаваше да придържа вратата.

— Не, аз не съм ти баща — грубо се съгласи Търговецът. — И съм благодарен на Са за това, защото след подобна постъпка не бих знаел какво да правя с теб. Бедната Роника! Сякаш малко неща й се струпаха на главата тази година. Нима не беше достатъчно лошо, че твоята леля изчезна, та трябва ти да се появяваш на Есенния бал, облечена като джамаилска проститутка? Какво ще каже баща ти?

От ръкава си Давад изтегли голяма носна кърпа и попи струите пот от лицето си. Малта успя да забележи, че той е облечен в същите сини панталони и жакет от предишните две години. Дрехите с мъка удържаха шкембето му; в купето на каретата се долавяше отчетлива кедрова миризма, която издаваше, че тези дрехи са били извадени от сандъка съвсем неотдавна.

И такъв човек смееше да й говори за мода!

— Тази рокля е ушита по моя поръчка, специално за тази вечер. С пари, които татко ми даде, бих добавила. Затова не мисля, че той би

се разгневил от това. Но мисля, че той би се поинтересувал с какво право сте отвлекли дъщеря му и сте я отвели против волята ѝ. Не мисля, че той ще остане доволен.

Тя познаваше Давад Рестарт от години и знаеше колко бързо притихва той, когато баба ѝ му се троснеше. Малта очакваше подобна реакция ѝ сега, но за нейна изненада Търговецът само изсумтя.

— Добре дошъл е да дойде, да ме попита и да научи истината. А тя е, че аз се опитвам да спася репутацията ти. Вместо да се възмуцаваш, по-добре се засрами, Малта Вестрит! Младо момиче като теб да се облече като улична... и с тези дрехи да отиде самичко на Есенния бал. Моля се на Са никой друг да не те е познал. Освен това по никакъв начин не можеш да ме убедиш, че майка ти или баба ти знаят за тази рокля или че ще ходиш на бал по време, в което едно добродетелно момиче би скърбяло за дядо си.

На тези думи тя можеше да отвърне по десетки начини. Седмица по-късно тя щеше да разполага с пълен набор реплики и дори с най-подходящата интонация за всяка от тях. Но в настоящия момент Малта не можеше да отговори. Не ѝ оставаше друго, освен да се потопи в мълчаливо безсилие. И да седи в поклащащата се карета, която неумолимо я отвеждаше обратно у дома.

На пристигане тя не остана да чака Давад Рестарт, а се промъкна край него, за да слезе първа и първа да стигне до вратата. За съжаление един от пискюлите на роклята ѝ се закачи за ръба на вратата. Малта чу звук от разкъсване и с отчаяно възклицание се обърна — прекалено късно. Пискюлтът, заедно с една педя бледозелена коприна, бе останал да се поклаща на вратата. Давад хвърли един поглед към парчето и затръшна вратата. След това той се отправи към входната врата и шумно позвъни.

Бавачката бе тази, която отвори. Защо трябваше да бъде тя? Възрастната жена сприваво погледна Давад и премести очи към Малта, която отвърна на погледа ѝ невъзмутимо. За момент старицата се възмути в обичайната степен. Едва миг по-късно тя възкликна ужасено и изпищя:

— Малта! Не, това не може да си ти. Какво си направила? Какво си направила?

Тези викове бързо привлякоха цялото семейство. Най-напред се появи майка ѝ и се зае да обсипва Давад Рестарт с десетки гневни

въпроси, на които той не можа да отговори. Сетне изникна и бабата, загърнала нощницата си с шал, първоначално с намерение да смъмри разкрещялата се Кефрия. При вида на внучката си тя неочаквано пребледня и отпрати всички слуги с изключение на бавачката, на която бе възложено да приготви чай. Самата Роника стисна Малта за китката и я поведе към кабинета на покойния ѝ дядо. И едва когато Давад, Кефрия и Малта се озоваха вътре, старицата се обърна към нея.

— Чакам обяснението ти, млада госпожице — нареди тя.

Малта дръзко отметна глава.

— Исках да отида на Есенния бал. Татко ми разреши да ида, с истинска рокля, както се полага на една млада жена. Не съм направила нищо, за което да трябва да се срамувам.

Действително, девойката не чувстваше достойнството си накърнено.

Баба ѝ стисна бледи устни. Следващите ѝ думи бяха ледени.

— Значи ти наистина си толкова празноглава, колкото изглежда. — Тя престана да обръща внимание на внучката си и се обърна към мъжа. — Давад, как бих могла да ти се отблагодаря, задето я доведе? Надявам се, че не си изложил на риск своята репутация, докато си спасявал нашата. Колко хора я видяха нацапотена така?

Рестарт изглеждаше видимо смутен.

— Надявам се, че малко. Керуин Трел заедно със сестра си. Някакъв негов приятел. Горещо се надявам, че не е имало други. — Той замълча за момент, колебаещ се да признае. — Дъждовният род Винтагли пристигна, докато тя беше там. Но не смятам, че някой от представителите му я видя. Веднъж и моето шкембе да послужи за нещо. — Търговецът печално потри с длан корема си. — Аз я скрих зад себе си и я отведох веднага щом те влязоха в залата. Моят лакей също беше там, разбира се.

С неохота Давад продължи:

— Имаше и други Търговски семейства, които пристигаха, макар че аз не направих голяма сцена, така че не са имали основания да се заглеждат. — Сега лицето му бе придобило измъчен вид. — Приемам, естествено, че вие не сте знаели нищо за това?

— С облекчение и срам признавам, че не съм знаела нищо — сурово каза баба ѝ. С натезжал от обвинение поглед тя се обърна към другата жена. — Кефрия? Ти знаеше ли какво замисля дъщеря ти?

Преди майка ѝ да е успяла да отвърне, старицата продължи:

— И ако не си знаела, как си могла да допуснеш подобна непредпазливост?

Малта очакваше майка ѝ да избухне в сълзи. В подобни ситуации тя винаги започваше да риде. Вместо това Кефрия нападна дъщеря си.

— Как можа да ми причиниш подобно нещо? — каза тя. — Защо, Малта, защо?

В думите ѝ се долавяше ужасна мъка.

— Не ти ли казах, че трябва единствено да почакаш? Че когато настъпи подходящият момент, ти ще получиш полагащото ти се представяне? Какво те е накарало да... да направиш подобно нещо? — съкрушено питаше майка ѝ.

За момент Малта се поколеба.

— Исках да отида на Есенния бала. Казах ти това. Много пъти. Отново и отново умолявах да ме пуснеш. Но ти не обръщаше никакво внимание на думите ми, дори и след като татко ми разреши да отида. Дори и след като той ми обеща, че мога да отида облечена с истинска рокля. — Тя замълча, за да даде възможност на майка си да си припомни това обещание. Ала Кефрия само се взираше удивена насреща ѝ. И Малта кресна: — Сама си си виновна, че се изненадваш! Аз само правех онова, което татко ми беше разрешил.

Лицето на майка ѝ стана сурово.

— Ако можеше да си представиш колко ми се иска да те зашлевя, нямаше да ми говориш с такъв тон, момиче.

Никога преди Кефрия не се бе обръщала по подобен начин към нея. Момиче! Сякаш разговаряше с някаква проста слугиня!

— Тогава защо не го направиш? — тросна се побеснялата Малта. — За мен вечерта така или иначе е свършена! Защо просто не ме набиеш още тук, пред всички, та да мирясаш?

Мъката от провалените ѝ планове започваше да я дави.

Давад Рестарт се разшава смутено:

— Късно е, трябва да си вървя — надигна се той.

— Остани, Давад — уморено каза баба ѝ. — Сега ще донесат чай. Това е най-малкото, което бихме могли да направим за теб след тази услуга. Не обръщай внимание на тръшканията на внучката ми. Макар че в този момент един хубав бой би ни накарал да се

почувстваме по-добре, ние никога не сме прибегвали до подобни мерки. Поне до този момент.

Старицата слабо му се усмихна, хвана го за ръката и го накара да седне обратно. С глуповато изражение той се подчини. На Малта ѝ идеше да повърне. Нима другите не виждаха колко е противен този пухкав дребосък с полуплешиво теме и тесни старомодни дрехи? Защо му благодаряха, задето я е унизил?

Бавачката се появи с чаен поднос. Под мишницата си тя носеше бутилка портвайн; на същата ръка бе окачена кърпа. Възрастната слугиня остави бутилката и подноса на масата, а кърпата, оказала се навлажнена, тя протегна към Малта.

— Почисти си лицето — троснато каза слугинята. Останалите се извърнаха, за да предоставят на девойката поне уединение от погледите си. За момент тя изпита благодарност от това им разбиране. В последвалия го момент тя осъзна, че те изискват и очакват от нея покорството на невръстно дете.

— Няма! — изкрещя Малта и захвърли кърпата на пода.

Последвалото мълчание продължи само миг, ала на всички присъстващи се стори разтеглено. То бе нарушено от баба ѝ, попитала небрежно:

— Осъзнаваш ли, че приличаш на курва?

— Нищо подобно! — отвърна девойката. Тя бе споходена от ново съмнение, но побърза да го прогони. — Керуин Трел не ме сметна за грозна. Този стил на обличане и този грим са много популярни в Джамаилия.

— Да, може би сред тамошните курви — неумолимо продължаваше баба ѝ. — Освен това аз не съм те обявявала за непривлекателна. Ти просто не си привлекателна по начин, който би подобавал на една морална жена.

— Всъщност... — смутено поде Давад Рестарт, но Роника не му даде възможност да се изкаже.

— Ние не се намираме в Джамаилия, а и ти не си курва. Ти си дъщеря от гордо Търговско семейство. Ние не се перчим с телата и с лицата си по такъв начин. Изненадвам се, че до този момент това не ти е направило впечатление.

— В такъв случай ми се иска да бях джамаилска курва! — разпалено заяви Малта. — Дори това би било за предпочитане пред

начина, по който ме задушавате тук. Принуждавате ме да се държа и да се обличам като момиченце, когато аз съм почти жена. Принудена вечно да мълча, да се усмихвам и да бъда незабележима. Аз не искам да живея така. Не искам да стана като теб и като майка. Искам... Искам да бъда красива, да бъда харесвана, да се забавлявам, да ме обграждат мъже, които да ми изпращат цветя и подаръци. Не ща да се обличам в старомодни дрехи и да се държа като парче камък. Аз искам...

— Всъщност — отново се намеси Търговецът — в Джамаилия има подобна мода. От миналата година. Една от... компаньонките на сатрапа се появила така. Не публично, а на едно частно събиране. Така тя искала да подчертае... пълната си отдаденост към сатрапа и неговите нужди. И склонността си да бъде приемана като негова...

— Той заекна и си пое дъх. — Това не е сред нещата, които обикновено бих обсъждал с някоя от вас — смотолеви мъжът. — Но въпросното събитие намерило отзвук в модата. В украсените уши и в роклите с... с достъпна кройка...

Той се изчерви и окончателно замлъкна.

Баба й гневно поклати глава.

— Ето в какво се е превърнал настоящият сатрап. Той нарушава обещанията на баща си и дядо си и превръща своите компаньонки в обикновени курви, които да го развличат. Някога дадено семейство се гордееше, ако някоя от дъщерите му бъдеше избрана за компаньонка, защото това беше пост, който изискваше мъдрост и дипломация. А сега какво са те? Негов харем. Аз няма да позволя внучката ми да изглежда по подобен начин, колкото и популярен да стане този стил на обличане.

— Ти искаш да бъда стара и прашасала, като теб и като мама — рече Малта. — Искаш от момиченце направо да стана старица. Е, аз пък не искам. И няма да ви позволя да ми го причините.

— Никога през живота си — неочаквано се намеси Кефрия — не съм си позволявала да говоря по подобен начин на майка си. Няма да търпя ти да се държиш така с баба си. Ако...

— Ако си беше позволила, животът ти би имал някакъв смисъл! — прекъсна я Малта. — Къде ти! Обзалагам се, че ти винаги си била страхлива, мълчалива и покорна. Като крава. Представена една година, омъжена на следващата. Като едра крава, отведена на панаира! Една

година забава, след което брак, за да раждаш бебетата на мъжа, който е предложил най-много на родителите ти.

Думите ѝ бяха шокирали цялата стая. Малта се огледа.

— Аз не искам това, майко. Искам собствен живот. Искам да нося красиви дрехи и да посещавам красиви места. А не да се омъжа за някой послушен Търговски син, който вие сте ми избрали. Искам да посетя Джамаилия, да разгледам двореца на сатрапа, но не като омъжена жена, прегърбена под бебетата си. Искам да бъда свободна от всичко това. Искам...

— Ти искаш да разрушиш всички ни — промълви баба ѝ, започнала да налива чай. Тя изпълваше чашите с умели и отмерени движения, като същевременно изричаше осъдителни думи. — Искаш, но не се замисляш за онова, от което се нуждаем всички ние. — Старицата повдигна очи от чашите, за да попита: — Чай или портвайн ще пиеш, Давад?

— Чай — с благодарен тон избра Търговецът. — Но не мога да остана дълго. Трябва да пристигна навреме за представянето. Не искам някой друг да се яви вместо мен. Освен това Търговка Винтагли искаше да разговаря с мен. Вас тази година няма да ви очакват, заради траура...

— Чай? Разбира се. — Баба ѝ напълни още една чаша и погледна бавачката. — Мила, не ми е приятно да искам това от теб, но ще бъдеш ли така добра да сложиш Малта да си легне? Погрижи се тя да се измие добре. Много съжалявам, че ти възлагам това.

— Не се тревожете, господарке. Това е мой дълг.

И бавачката се постара да изпълни дълга си. Едра и непоколебима, каквато Малта я помнеше още от детството си, тя хвана девойката за ръката и я изведе. Малта излезе мълчаливо, за да запази достойнството си, а не заради примирение. По същата причина тя не се възпротиви, докато старата жена я събличаше и ѝ приготвяше вана. Тя мълча през цялото време, дори и когато бавачката се впусна в дълъг и отегчителен монолог, изтъкващ как Малта трябвало да се засрами.

Но тя не се чувстваше засрамена. И не се страхуваше. Когато баща ѝ се върнеше, всички те щяха да отговарят за злостното си отношение. За момента тя трябваше да се задоволи с това очакване.

С него — и с онези тръпки, които погледът на Керуин Трел бе породил. Мисълта за очите му извика усещането отново. Жените от

семејството ѝ јавно отказваха да го признајат, но Керуин виждаше, че
тя вече не е малко момиче.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА ПОКАЗАНИЯ

— Много ли боли?

— Ти познаваш болката?

— Не както хората, но мога да разбера смущението, което...

— Тогава защо питаш? Всеки мой отговор не би притежавал истинско значение за теб.

Последва дълго мълчание. Вивачия повдигна гладките си ръце и ги скръсти. И се опита да потисне поредния прилив на мъка и отчаяние. Отношенията между нея и Уинтроу не се променяха. Дните подир отплаването от Крес само бяха увеличавали ненавистта му към нея. Това бе превърнало иначе приятни дни в мъчение.

Вятърът вееше от север и ги изтласкваше на югозапад, към потопъл климат. А времето се задържаше ясно. Но на борда на кораба царуваше мрачност. Екипажът бе настроен срещу Уинтроу, което значеше и срещу нея. От разговорите между моряците тя беше научила основното за случилото се на сушата. И по своя ограничен начин тя го разбираше. Знаеше, че Уинтроу все още смята решението си за правилно. Знаеше още, благодарение на мъдростта на споделените си спомени, че дядо му би се съгласил с него. Но за момчето бе достатъчно да знае, че моряците го смятат за страхливец и че баща му подкрепя тяхното мнение — това бе достатъчно, за да го отчае. А Вивачия усещаше отчаянието му като свое.

Въпреки страданието си, той не се беше предал. В нейните очи това говореше много за душата му. Макар и ненавиждан от спътниците си на борда, натикан в живот, на който той не можеше да се наслади, Уинтроу продължаваше да работи усилено и да се учи. Той скачаше да се отзове на нарежданията със същата готовност като останалите. И всеки ден работеше не по-малко от тях. Вече бе усвоил задълженията на юнга и овладяваше уменията, изисквани от един моряк. Юношата използваше не само тялото, а и ума си, установявайки връзките между издадените по йерархията нареждания и извършваните в отговор действия. Част от тази му готовност се дължеше на зажаднелия за

заетост ум, привикнал да се учи. Лишеният от книги и свитъци поглъщаше уроците на вятъра и вълните. За него усилената работа на борда се равняваше на работата в манастирските овощни градини: задължения, които човек трябва да извършва. Вивачия знаеше, че той е мотивиран и от друго. Уинтроу се стараеше да покаже на екипажа, че не се бои от наложителните рискове и не се бои от моряшката работа. Вестритовата кръв го караше да държи главата си изправена и да не обръща внимание на Торг и другарите му. Юношата нямаше намерение да се извинява за решението, взето от него в Крес. Той не смяташе, че е постъпил грешно, макар да не можеше да подмине обидата, нанасяна му от презрението на екипажа.

Ала това се бе случило преди инцидента.

Той седеше кръстато върху палубата, отпуснал ранената си ръка в скута. На Вивачия не се налагаше да извърща очи към него, за да знае, че той също се е загледал към далечния хоризонт. Островчетата, край които минаваха в момента, не представляваха интерес за него. В подобен ден Алтея би се облегнала на парапета, с попиващи всичко очи. Вчера беше валяло; множеството изворчета, кръстосващи парчетата суша, бяха надошли и струяха оживено. Някои се вливаха в солената вода пряко, други напускаха стръмнините под формата на сребристи водопади. Всичко това вливаше прясна вода, която за известно време се задържаше над солената. По тази причина цветът на вълните, през които напредваше корабът, беше променен. Тези островчета изобилстваха от крилат живот: позивите на морски, скални и сухоземни птици се сливаха в мащабен хор. Зимата може и да бе пристигнала, ала на тези острови тя пристигаше под формата на дъжд и обилна растителност. На запад Прокълнатият бряг стоеше обгърнат в типичните си зимни мъгли. Димящите води на множеството тукашни реки, идващи от този бряг, смекчаваха местния климат, а Пиратските острови обгръщаха в мъгла. Тези острови никога нямаше да усетят допира на снежинка, защото топлите води на Вътрешния проход не допускаха стръвния мраз.

Но макар тези острови да бяха зелени и мамещи погледа, Уинтроу мислеше единствено за едно далечно пристанище, разположено много на юг, и за манастира, намиращ се на един ден път от въпросното пристанище. Може би той би понасял пътуването по-леко, ако можеше да се успокоява дори с най-незначителната надежда

за отбиване до този бряг. Ала пътят им нямаше да ги отведе там. Баща му не беше толкова глупав, та да му предостави смътна надежда за бягство. По време на пътуването те щяха да пускат котва в не едно пристанище, но Същин не беше сред тях.

Може би момчето можеше да усеща мислите ѝ със същата лекота, с която това се бе удавало на Алтея, защото то неочаквано отпусна глава над свитите си колене. То не заплака. Вече не му бяха останали сълзи, пък и Торг би засипал с груби подигравки и най-малката проява на слабост. Така по никакъв начин не можеше да излезе онази мъка, която продължаваше да се трупа у него и да заплашва да го разкъса.

В един момент Уинтроу въздъхна и отвори очи. И се загледа в ръката си, отпусната с леко присвити пръсти.

От инцидента бяха изминали три дни. Обикновена глупава злополука, от онези, които неизменно спохождат служещите на борда. Някой бе отпуснал въже неочаквано за Уинтроу. Вивачия не смяташе, че това е било умишлено. Нямаше начин екипажът да е чак толкова настръхнал срещу него. Ставаше дума за обикновен нещастен случай.

Във всеки случай стрелналото се конопено въже бе отнесло със себе си ръката на Уинтроу, все още обвила пръсти около него, и рязко я беше блъснало в една макара. Вивачия и до днес изпитваше гняв, когато си припомнеше думите, които Торг бе изрекъл над свилото се на палубата момче, притиснало окървавена ръка към гърдите си.

— Така ти се пада, задето не внимаваш, пикльо. Имаш късмет, че си премаза само един пръст, а не цялата ръка. Ставай и се хващай на работа. Тук няма кой да ти бърше сополчетата.

И помощникът се бе отдалечил. На негово място бе изникнал гузният Майлд, за да превърже ранения пръст с почти чиста носна кърпа. Майлд, чиито ръце бяха пуснали въжето преждевременно. Майлд, чиито пукнати ребра все още бяха стегнато омотани.

— Извинявай — тихо каза Уинтроу. Мълчанието се беше проточило. — Не бива да разговарям с теб по такъв начин. Ти ми предлагаш по-голямо разбиране от всички останали на борда. Поне се опитваш да разбереш какво изпитвам. Нямаш никаква вина за моето нещастие. Просто ми се иска да се намирах другаде. Ако ти не беше жив кораб, баща ми не би ме принудил да бъда тук. Това обстоятелство ме кара да обвинявам теб, макар ти да нямаш вина за това, което си.

— Зная — тихо отвърна Вивачия. Трудно ѝ беше да определи кое е по-зле: мълчанието му или нещата, които ѝ казваше. Всяка сутрин и всеки следобед той трябваше да прекарва с нея по един час; така бе наредил баща му. Вивачия не знаеше защо Кайл е настоял за тази принудителна близост. Да не би той да се надяваше, че по този начин между двамата ще възникне някаква чудодейна връзка? Надали той беше толкова глупав. Поне не до степен, в която да очаква, че би могъл да принуди момчето да се влюби в нея. Тя нямаше друг избор, освен да чувства специална връзка с него — това се обуславяше от същините и на двамата.

Вивачия си припомни онази лятна вечер, случила се сякаш преди толкова време — онази първа нощ, която той бе прекарал на борда ѝ. Колко добре беше започнало всичко. Да можеше и да продължи по същия начин...

Нямаше смисъл от подобни мисли, също както нямаше смисъл да си припомня Алтея. И въпреки това на Вивачия ѝ се искаше двете да бъдат заедно. Алтея не само ѝ липсваше; нейното отсъствие пораждаше непрекъснати тревоги.

Вивачия въздъхна.

— Не тъжи — каза Уинтроу. А после, осъзнал колко глупаво са прозвучали думите му, юношата въздъхна на свой ред. — Изглежда за теб е толкова мъчително, колкото и за мен.

Тя можеше да отговори по прекалено подробен начин, затова избра да запази мълчание. Водата се разгръщаше пред носа ѝ; равномерният вятър ги тласкаше напред. Застаналият на кормилото беше опитен моряк. Така и трябваше да бъде, той беше избран от капитан Вестрит и служеше на борда ѝ близо две десетилетия. В подобна вечер тя би трябвало да изпитва доволство, отправена на юг сред зима. Ала тези обстоятелства само я караха да усеща мъката си още по-остро.

През изминалите дни момчето ѝ бе наговорило определени неща, изречени в гняв, безсилие и мъка. Част от нея разпознаваше, че изреченото е израз на бяс срещу съдбата, а не срещу самата нея. И въпреки това Вивачия не можеше да се отърси от тях; те я прерязваха като кукички всеки път, когато тя си ги припомнеше. Вчера сутринта, след особено неприятна вахта Уинтроу грубо ѝ бе казал, че Са не е вложил своето одухотворение в нея и че тя е само подобие на живот,

създадено от човеците в служба на алчността им. Тези думи я бяха шокирали и ужасили, а най-лошото бе настъпило, когато Кайл се бе приближил до момчето и в пристъп на гняв го бе повалил върху палубата. След този случай дори по-добронамерените моряци бяха започнали да говорят зле за Уинтроу и да твърдят, че момчето щяло да им донесе някое проклятие с тази си злоба.

Кайл явно не бе осъзнавал, че тя ще усети болката на Уинтроу с цялата ѝ острота. Нито се бе замислил, че с подобна постъпка няма да насърчи сина си да изпитва топли чувства към нея. Обратно, Кайл му бе възложил задачи, за които знаеше, че са особено противни на сина му. И Вивачия бе останала да размишлява над разяждащите думи. И да се чуди над истинността им.

Уинтроу я караше да размишлява. Да размишлява над неща, за които никой друг Вестрит, стъпвал на палубите ѝ, не бе се досещал. През половината от досегашните си дни юношата бе разсъждавал над собствения си живот и съотношението му със съществуването на останалите. По-рано Вивачия бе знаела за Са, защото и тримата мореплаватели от рода Вестрит го бяха почитали, макар и символично. Но никой от предишните ѝ капитани не се бе замислял за съществуването на божественото, нито се бе опитвал да съзре неговите прояви в света край себе си. Никой от тях не бе вярвал с такава увереност, че в сърцевината на всекиго се крият доброта и чест, нито се бе докосвал до идеята, че на всяко създание е отредена някаква уникална съдба, която то трябва да изпълни. Никой от тях не беше вярвал, че в света съществува някаква нужда, която само правилно изживяният живот е в състояние да удовлетвори. По тази причина никой от тях не се бе разочаровал тъй остро като Уинтроу в ежедневноното си съжителство с другите.

— Мисля, че ще се наложи да ми отрежат пръста.

Той говореше колебливо и тихо, сякаш се боеше, че изричането на опасението ще му придаде неотменимост.

Вивачия не каза нищо. Това беше първият път от инцидента насам, в който Уинтроу споделяше с нея по такъв начин. Внезапно тя разпозна острия страх, който се бе крил зад грубите му думи.

Тя щеше да слуша и да го остави да сподели.

— Струва ми се, че той не е просто счупен, а че ставата е смазана.

Това бяха прости думи, но под тях се криеше страх. Уинтроу си пое дъх и се обърна към вероятността, която бе отричал.

— Струва ми се, че осъзнавах това още от момента, в който се случи. И все пак се надявах... Но тази сутрин цялата ми ръка се е подула. И освен това под бинта влажнее. — Гласът му стана по-тих. — Това е толкова глупаво. По-рано съм се грижил за чужди рани, не като лекувател, но зная как да почиствам рана и да сменям превръзки. Но когато става дума за собствената ми ръка... От миналата вечер не съм се осмелявал да погледна.

Той замълча и преглътна мъчително.

— Не е ли странно? — с напрегнат глас продължи момчето. — Бях там, когато Са'Гарит отрязва един крак. Това трябваше да бъде сторено. За всички ни беше очевидно. Но болният не спираше да повтаря: не, не, нека изчакаме още малко, може би ще се оправи. А час след час ние виждахме, че той се влошава. Накрая съпругата му го убеди и той ни позволи да извършим онова, което трябваше да бъде извършено. Тогава се чудех за причината, поради която той не спираше да отлага неизбежното, вместо просто да го изтърпи. Защо да се вкопчава в гниеща смес от плът и кост, само защото тя е била полезна част от тялото му?

Юношата замлъкна и отново се приведе над ръката си. Вивачия можеше да усети пулсациите на болката му, онова туп-туп-туптене, което пробождаше с всеки удар на сърцето.

— По-рано никога не се бях вглеждал в ръцете си; не се бях замислял за тях. Ръцете на жрец... човек непрекъснато чува този израз. През целия си живот съм имал свършени ръце. Десет пръста, всичките умели... По-рано изработвах стъклописи. Знаеше ли това, Вивачия? Вгълбявах се в работата си и ръцете ми започваха да се движат сякаш сами. А сега...

Той отново притихна. Този път Вивачия се осмели да каже нещо.

— Много моряци губят от пръстите си. Или цели ръце. И въпреки това те...

— Аз не съм моряк. Аз съм жрец. Или поне трябваше да бъда, преди баща ми да ме обрече на това. Той ме унищожава. Той умишлено иска да ме унищожи. Той и хората му се присмиват на вярата ми. Когато се опитвам да се придържам към нея, те я използват срещу мен.

Не мога да понеса онова, което той ми причинява. Което всички те ми причиняват. Те искат да унищожат...

— И въпреки това те си остават същите, дори и без крайници — неумолимо продължи Вивачия. — Ти не си един пръст, Уинтроу. Ти си човек. Ти подрязваш косата и ноктите си, но пак си оставаш Уинтроу. Щом си жрец, ти ще си останеш такъв, без значение с колко пръста. Ако трябва да изгубиш един от пръстите си, нека бъде така. Но не използвай това като оправдание да спреш да бъдеш себе си.

Тя поспря, почти удовлетворена от смаяното му мълчание.

— Аз зная малко за твоя Са, Уинтроу. Но зная много за рода Вестрит. Каквото си роден да бъдеш, ти ще бъдеш, без значение моряк или свещеник. Бъди това, което трябва да бъдеш. Не им позволявай да ти причиняват неща. Сам си придавай форма. Стани това, което си: така рано или късно всички ще го осъзнаят, дори и онези, които не са склонни да го признаят. Ако желаш да се оформяш според наставленията на Са, стори го без хленч.

— Корабе. — Той изрече думата тихо, но тя звучеше като благословия. И допря здравата си ръка до дъските ѝ. След миг колебание отпусна и ранената, с дланта надолу, до нея. За пръв път от напускането на Алтея Вивачия почувства как някой от нейния род умишлено търси от нея сили. Тя се съмняваше, че момчето осъзнава какво прави; може би докато свеждаше глава и мълвеше, то смяташе, че се моли на Са. Но без значение към кого беше насочена тази молитва, Вивачия беше тази, която се отзова.

— Уинтроу — поде тя, когато юношата утихна. — Върви при баща си и му кажи. Поискай да бъде извършено тук, до мен. Ако възрази, кажи, че аз съм поискала така.

Тя се боеше, че той ще се поколебае. Вместо това той се надигна и мълчаливо се отправи към капитанската каюта, за да почука със здравата си ръка.

— Влез — отвърна Кайл.

Вивачия не можеше да вижда ставащото в самата нея, ала го усещаше по начин, за който хората не ѝ бяха предоставили дума. Затова тя можеше да усети туптенето на сърцето му. Можаше да усети и слабото триумфално сепване на баща му, предизвикано от вида на безстрашно влезлия му син.

— Какво правиш тук? — грубо попита Кайл. — Ти си юнга, нищо повече. Недей да ми хленчиш.

Уинтроу мълчаливо го изчака да довърши и с безстрастен глас каза:

— Пръстът ми трябва да се отреже. Беше смазан и сега се е инфектирал. Вече виждам, че няма да оздравее. — Той бързо си пое дъх. — Бих искал да се отърва само с него, а не с цялата си ръка.

Кайл не отговори веднага; когато най-сетне го стори, в гласа му личеше колебание.

— Сигурен ли си? Помощникът ли ти каза? Той е нашият лекар.

— Не е нужно човек да бъде лекар. Виж сам. — С небрежност, за която Вивачия бе сигурна, че Уинтроу не изпитва, юношата започна да разгръща вкоравения бинт. Баща му тихо възкликна. — Вече е започнал да мирише — потвърди Уинтроу, все със същия глас. — Колкото по-рано се отреже, толкова по-добре.

Баща му се изправи, измествайки стола си.

— Ще повикам заместник-капитана. Седни, синко.

— Бих предпочел ти да го сториш, ако нямаш нищо против. На палубата, край носа. — Вивачия почти можа да усети оглеждането на момчето. — Няма смисъл да цапам каютата ти.

— Аз не зная как... Никога не съм...

— Аз ще ти покажа къде да отрежеш. С нищо не е по-различно от почистването на птица. Просто трябва да се отреже под ставата. На това ме научиха в манастира. Понякога се изненадвам колко общо има готвенето с медицината. Познанията за различните растения. Месото. Ножовете.

Вивачия осъзна, че това е някакво съревнование, макар да не осъзнаваше същината му. Може би и самият Уинтроу не осъзнаваше. Тя се опита да намери отговора. Ако Кайл откажеше да отреже инфектирания пръст от ръката на сина си, той губеше. Но какво губеше? Тя не беше сигурна, но подозираше, че става дума за нещо, свързано с контрола над живота на Уинтроу. Може би това бе отправено от юношата предизвикателство, с което той искаше от баща си да признае пред себе си същината на живота, на който Кайл бе обрекъл сина си. Освен това съществуваше глупавото предизвикателство да рискува тялото си — предизвикателството, което бе отхвърлил в Крес. Тогава другите го бяха нарекли страхливец, който

се плаши от болката. Уинтроу искаше да им докаже, че не се е страхувал от това.

Тя се почувства горда от проявата му. Уинтроу наистина не приличаше на останалите членове на семейство Вестрит, които по-рано бяха плавали с нея.

— Ще повикам заместника — решително отвърна Кайл Вестрит.

— Той няма да свърши работа — тихо настоя Уинтроу.

Кайл не му обърна внимание. Той се приближи до вратата, отвори я и се приведе навън, за да призове Гантри.

— Аз съм капитан на този кораб — обърна се той към момчето подир вика си. — На този кораб аз определям това. Аз определям кой какво прави. Първият помощник се занимава с лечение, а не аз.

— Просто смятах, че баща ми би предпочел да го стори лично — отбеляза Уинтроу. — Но виждам, че ти не би могъл да го понесеш. Ще чакам помощника на носа.

— Не става дума за понасяне — изфуча Кайл. И в този момент Вивачия осъзна какво бе сторил Уинтроу. По някакъв начин той бе превърнал това от разговор между юнга и капитан в нещо между баща и син.

— Тогава ела да гледаш, татко. Да ми дадеш кураж — каза Уинтроу. Не като молба, а просто като твърдение.

Той не дочака отговор, а напусна каютата веднага. Пътъом се размина с Гантри, който получи строга заповед да вземе хирургическите си инструменти и да се яви на предната палуба.

Уинтроу спокойно се приближи до фигурата на носа.

— Те идват — тихо се обърна той към Вивачия. — Баща ми и първият помощник. Само се моля да не изпищя.

— Ти имаш волята — обеща му Вивачия. — Задръж ръката си притисната към палубата. Аз ще бъда с теб.

На това момчето не отговори. Лек полъх изпълни платната ѝ и довя до нея миризмата на неговия страх. Уинтроу седна и се зае да отделя превръзката изцяло.

— Не — заяви той. — Няма как да бъде спасен. По-добре да се отърва от него, преди да е отровил тялото ми.

Вивачия почувства как той отделя болния пръст от възприятието си. В ума си Уинтроу вече бе изпълнил предстоящата операция.

— Те идват — тихо каза тя.

— Зная. — Юношата се засмя нервно, смразяващ звук. — Усетих ги. Чрез теб.

За пръв път той признаваше за подобно нещо. Искаше й се това да се бе случило в някой друг момент, когато двамата щяха да могат да го обсъдят. Или просто да оценят усещането. Но двамата мъже вече стъпваха на палубата и Уинтроу инстинктивно скачаше на крака, за да ги посрещне. Раненият му пръст почиваше върху дланта на здравата ръка, предложен като жертвен дар.

Кайл посочи с брадичка към сина си.

— Момчето мисли, че пръстът трябва да се отреже. Ти как смяташ?

За момент сърцето на Уинтроу сякаш престана да бие. Той безмълвно протегна ръката си към първия помощник. Гантри се загледа и кисело сбърчи устни.

— Момчето е право.

Той се обърна към капитана, не към Уинтроу. На момчето стисна дясната китка, за да огледа пръста от всички страни. И изсумтя отвратно.

— С Торг ще трябва да си поговорим. И друг път съм виждал подобна ръка. Дори и ако отрежем пръста сега, момчето ще трябва да почива ден-два, защото ми се струва, че гнилотата вече се е разпростряла към самата ръка.

— Торг си знае работата — отвърна Кайл. — Никой не може да предвиди всичко.

Гантри мълчаливо изгледа капитана, преди да продължи с фактуален глас:

— Но той има жестока страна, която не пропуска да се прояви, когато му бъде поверен човек, когото той смята за по-добър от себе си. Точно това развали Брашън: той беше добър моряк, само не и когато Торг се заяждаше с него. Торг просто не знае кога да спре. — И Гантри продължи предпазливо. — Не става дума за фаворитизъм, не се притеснявайте за това. Не ме е грижа каква фамилия носи момчето. То е моряк на борда на кораба, а за един кораб е важно всички негови моряци да могат да работят. — Той отново замълча. — Ще си поговоря с Торг — повтори заместникът. Този път Кайл не каза нищо.

Следващите думи на Гантри бяха насочени към Уинтроу.

— Ти си готов, нали?

Това не беше въпрос, а по-скоро потвърждение, че момчето се е убедило в неизбежното.

— Да.

Гласът на Уинтроу бе станал дълбок. Той се отпусна на едно коляно, в привидно заричане във вярност, и притисна ранената си ръка върху палубата на Вивачия. Тя затвори очи и се съсредоточи върху този допир, върху разперените пръсти, долепили се към дъските от магическо дърво на предната палуба. Тя се радваше, че палубата е покрита с този материал. Това беше почти нечувана употреба на толкова скъпо дърво, но днес тя щеше да се погрижи инвестицията на Вестритови да се оправдае напълно. И в мислите си обгърна болната му ръка, прибавяйки своята воля към неговата — болката нямаше да накара тази десница да трепне.

Първият помощник бе коленичил край него и разгръщаше инструментите си. Ножове и сонди лежах в платнени джобове, а иглите бяха забодени направо в плата. В някои от тях беше вдянат конец от рибешко черво. Последното отгръщане на плата разкри трионите, с едри и дребни зъбци. Уинтроу преглътна. Край тях Гантри приготвяше марля и ленени превръзки.

— Сигурно ще искаш бренди — грубо каза Гантри. Но сърцето му трепереше. Вивачия се радваше, че той не е безчувствен към ставащото.

— Не — тихо отвърна момчето.

— Той може да иска после — осмели се да каже Вивачия. Уинтроу не възрази.

— Ще отида да донеса — изсумтя Кайл.

— Не. — Вивачия и Уинтроу учлениха думата едновременно.

— Искам да останеш — продължи тя, по-тихо. Това беше нейно право. Но в случай, че Кайл не разбираше, тя разясни: — Когато вие посичате Уинтроу, аз кървя. Фигуративно казано — добави Вивачия. И си наложи да успокои гласа си. — Имам правото да искам ти да останеш тук, с мен, когато нещо толкова смущаващо се случва на моята палуба.

— Бихме могли да отведем момчето долу — мрачно предложи Кайл.

— Не — отново забрани тя. — Щом е наложително това осакатяване да бъде извършено, искам то да бъде сторено тук, пред

мен. — Вивачия не сметна за нужно да му казва, че тя усеща всичко, случващо се на кораба. Щом Кайл не познаваше същината ѝ, още по-добре. — Изпрати човек от екипажа.

Капитанът се извърна да последва погледа ѝ и едва не се сепна. Слухът се бе разпространил бързо: всички моряци, които понастоящем не бяха заети, си бяха намерили оправдание да се приближат до предната палуба. Пребледнелият Майлд едва не подскочи, когато Кайл протегна пръст към него.

— Ти. Върви да донесеш бренди и чаша. Живо.

Момчето се стрелна да изпълни заповедта, трополящо с боси нозе по дъските. Никой друг не помръдна. Кайл отново им обърна гръб.

Уинтроу си пое дълбок дъх. Той не показваше да е забелязал събраните, а се обърна към Гантри.

— В кокалчето има едно място... точно тук — говореше момчето, като сочеше с лявата си ръка. — Там трябва да режеш. Ще трябва да вкараш вътре върха на ножа и да се ориентираш по усет. Върху кокалчето на собствената си ръка можеш да откриеш мястото, което имам предвид. Така после няма да остане стърчаща кост... След като отрежеш, издърпай кожата напред и я заший над... над мястото. — Уинтроу безмълвно прочисти гърло и с ясен глас додаде: — Предпазливостта е за предпочитане пред бързането. Чисто отрязване, а не касапско.

Между всяка фраза Уинтроу си поемаше дъх, за да се успокои. Гласът му не трепереше, не трепереше и лявата ръка, която внимателно сочеше над смазания показалец на десницата. Пръстът, който един ден би носил жреческия пръстен. *Са, нека не изкрещя. Не допускай да припадна или да извърна очи. Щом трябва да сторя това, нека го сторя добре.*

Потокът на мислите му бе силен, съединяващ него и Вивачия. Юношата си пое пореден дъх, дълбок и успокояващ, а Гантри си избра нож и го повдигна високо. Острието бе чисто, остро и лъскаво. Уинтроу бавно кимна. Зад гърба му отново се разнесе тропотът на боси крака и шепотът на Майлд: — *Донесох бренди, сър* — но това долетя глухо, слабо и безсмислено досущ като крясъците на морските птици. Вивачия осъзна, че Уинтроу прави нещо. С всеки следващ дъх мускулите на тялото му се отпускаха. Той се оттегляше вътре в себе си,

смаляваше се все повече и повече, почти като умиращ. Тя реши, че юношата ще припадне, и се изпълни със съжаление.

Но в следващия миг той стори нещо, останало неразбрано за нея. Той напусна себе си. Не бе напуснал тялото си, ала по някакъв чудат начин се беше отделил от него. Почти се сля с нея и през нейните очи погледна към дребното момче, коленичило на палубата. Косата му се беше разрошила от пристягащата я опашка. Няколко кичура се поклащаха над челото му, други бяха прилепнали от пот. Но черните му очи бяха спокойни, а устните не криеха напрежение. Той просто наблюдаваше как блестящото острие се надвесва над ръката му.

Някъде имаше огромна болка, но Уинтроу и Вивачия наблюдаваха как първият помощник влага тежестта си зад острието, за да пробие с ножа плътта на момчето. Бликна яркочервена кръв. Чиста кръв, отбеляза съзнанието на Уинтроу. Цветът е добър, гъст и тъмночервен. Но той не изрече нито дума, а преглъщането на заместника прозвуча оглушително като мъчителния дъх, който Кайл си пое, когато ножът потъна в кокалчето на момчето. Гантри работеше умело; остротата потъна между костиците. Когато металът разряза, Уинтроу не само чу, но и изпита звука. Той бе придружен от белезникава болка, стрелнала се по костите на ръката, необратимо изгубили целостта си, и към гръбнака. *Не обръщай внимание*, с непоклатима твърдост си заповяда той. И с усилие на волята, каквото Вивачия усещаше за първи път, той задържа мускулите на ръката си отпуснати. Не си позволи да трепне или да се отдръпне. Единствено си позволи да стиска китката на дясната си ръка, в опит да удуши разливащата се по нея болка. Кръвта се лееше свободно, наливаща локва между палеца и средния пръст. Дъските на Вивачия я усещаха като гореща. Магическото дърво бързо попи. Тя приветства тази близост със солено-меден вкус.

Заместникът изпълни напътствията на Уинтроу. С тихо изхрущяване и последната костичка отстъпи; на метала оставаше единствено да разкъса и кожата. Пръстът остана да лежи върху палубата, нещо отделно, просто парче месо. Юношата внимателно се пресегна и го премести настрана. С два пръста на лявата си ръка той защита кожата над образувалата се празнота и я издърпа напред.

— Сега заший раната — със спокоен глас се обърна той към помощника. Между пръстите му кръвта продължаваше да капе. — Не

прекалено стегнато; колкото кожата да се задържа, без краецът да се връзва с нея. Използвай най-малката игла и най-тънкия краец.

Бащата на Уинтроу прочисти гърло и се извърна. Със сковани крачки той се приближи до перилата и се загледа в преминаващите острови, внезапно станали страшно интересни. Уинтроу не показа, че е забелязал, но Гантри хвърли един поглед към капитана си. Подир това мъжът стисна устни, преглътна мъчително и взе иглата. Момчето продължаваше да стиска кожата си, за да позволи на първия помощник да направи шевовете и да пристегне краеца. Накрая то отпусна окървавената си лява ръка и остави мястото да бъде превързано. През цялото време с нищо, нито със звук, нито с жест, не бе издало изпитваната болка. Сякаш ставаше дума за зашиване на платно, помисли си Вивачия. Не. В определен смисъл юношата усещаше болката. Тялото му я усещаше; по гърба му се бе стичала пот, напоявала ризата. Уинтроу бе усещал тази болка, но бе отделил ума си от нея. Тя се бе свела до настойчив сигнал на тялото му, указващ, че нещо не е наред. Точно както гладът и жаждата са сигнали. Сигнали, които човек може да загърби, когато се налага.

Вече разбирам. Всъщност тя не разбираше изцяло, но бе развълнувана от онова, което той споделяше с нея. Когато Гантри приключи с превръзката, Уинтроу раздвижи крака, но прояви достатъчно мъдрост, за да не се надигне. Нямаше смисъл да изкушава съдбата точно сега. Той беше постигнал прекалено много, за да развали всичко с едно припадане. Вместо това момчето посегна към чашата с алкохол, която Майлд му бе налял с треперещи ръце. Изпи я на три бавни глътки, без да отмята глава, но с онази настойчивост, с която пие най-зажаднелият. Когато той подаде чашата обратно, върху нея личаха кървави отпечатъци.

Уинтроу бавно съсредоточи съзнанието си обратно. Той стисна зъби срещу вълната на болка, която все още се изливаше сред ръката му. За момент пред очите му изникнаха черни петна. С няколко премигвания момчето ги прогони и се съсредоточи върху двата кървави отпечатъка, оставени от него върху борда на Вивачия. Кръвта бе попила дълбоко в магическото дърво. И Вивачия, и той знаеха, че никакво търкане не ще заличи тези два белега.

Момчето бавно повдигна погледа си и се огледа. Край него Гантри обърсваше ножа си. Той посрещна погледа му, навъсен, но леко

усмихнат. И му кимна съвсем незабележимо. Лицето на Майлд все още бе пребледняло, с изблещени очи. Кайл все така се взираше отвъд перилата.

— Аз не съм страхливец.

Уинтроу не говореше силно, но гласът му се чуваше ясно. Баща му бавно се извърна към предизвикателните думи.

— Аз не съм страхливец — по-високо повтори юношата. — Не съм едър. Не твърдя, че съм силен. Но не съм нито слабак, нито страхливец. Мога да понасям болката, когато се налага.

Чудат блясък бе изникнал в очите на Кайл. Устните му трепнаха в наченките на усмивка.

— Ти си Хейвън — със сдържана гордост обяви той.

Уинтроу го погледна в очите. Той не изпитваше желание да наранява или да се опълчва, ала отговорът му беше недвусмислен.

— Аз съм Вестрит.

И юношата погледна към кървавите отпечатащи върху борда на Вивачия. И към отсечения показалец, който още лежеше над дъските.

— Ти ме направи Вестрит. — Уинтроу се усмихна, без веселие. — Баба каза, че кръвта ми щяла да проличи. Ето. — Той се приведе и повдигна отрязания си пръст. След като го разгледа за миг, юношата го протегна към баща си. — Този пръст никога няма да носи знака на свещенослужител — продължи момчето. На някои гласът му би се сторил замаян, но Вивачия осъзнаваше, че думите са натежали от мъка. — Ще го приемеш ли? Като знак на своята победа?

Лицето на капитан Кайл почервения от кръвта на гнева. Вивачия подозираше, че в този момент той почти изпитва омраза към своята плът и кръв. А Уинтроу пристъпи към него с непознат блясък в очите. В него настъпваше някаква промяна. Разгръщаше се сила, която започваше да го изпълва. Юношата спокойно гледаше баща си в очите, без да изпитва гняв. Дори болка отсъстваше от гласа му. Той храбро пристъпваше напред, достатъчно близо, за да бъде ударен. Или прегърнат.

Ала Кайл Хейвън не направи нито едно от двете. Неговата неподвижност представляваше отричане — не само на всичко, което момчето вършеше, а и на самата му същина. В този момент Уинтроу разбра, че никога не би могъл да накара баща си да се гордее с него,

защото самият му баща не желае това. Кайл бе искал единствено да придобие власт над него. И сега осъзнаваше, че никога няма да успее.

— Не го искаш? Така да бъде.

С небрежност, която нямаше как да бъде престорена, Уинтроу се приближи към носа на кораба. За момент той се престори, че разглежда пръста. Нокътят бе нацепен и потъмнял от работа; костта бе смазана; месото бе започнало да се разлага. В следващия момент юношата замахна и хвърли парчето плът в морето. Парче, което никога не бе представлявало част от него.

Той остана там, без да се подпира, загледан право напред, редом с Вивачия. Загледан в бъдеще, което му се струваше прекалено далечно, за да бъде измерено. Уинтроу незабелязано се олюля. Никой не помръдваше. Дори капитанът мълчеше, вперил пронизващ поглед в сина си. Мускулите на шията му се бяха издули.

Гантри наруши мълчанието.

— Майлд, заведи го до хамака му и го сложи да си легне. На всяка камбана върви да го наглеждаш. Повикай ме, ако той развие треска.

Помощникът нави платното с инструментите си, отвори сандъче и започна да рови сред намиращите се вътре бутилки. Без да повдига поглед, той додаде тихо:

— Останалите вървете да си изпълнявате задълженията, преди аз да съм ви намерил работа.

Тази заплаха се оказа достатъчна, за да ги разпръсне. Той бе изрекъл думи, изцяло вписващи се в задълженията му на първи помощник. Ала никому не убягна, че по незабележим начин Гантри бе застанал между капитана и сина му — със същото умение, което би използвал за всеки друг моряк, привлякъл върху себе си капитанското внимание. Само по себе си това не беше нещо необичайно за него; до този момент Гантри бе постъпвал така няколко пъти, скоро след като Кайл за първи път бе поел Вивачия. Но до този момент той не се бе намесвал в отношенията между капитана и неговия син. Настоящата му постъпка представляваше знак, че той приема Уинтроу за истински член на екипажа, а не гледа на него като на лигав капитански син, довлечен на борда, за да бъде дисциплиниран.

Изчакващият Майлд се стараяше да остане колкото се може по-незабележим. Капитан Хейвън мълчаливо се обърна и се отправи към

кърмата. За момент Майлд проследи с поглед отдалечаването му, преди бързо да отмести очи. Сякаш беше срамно, че капитанът се оттегля в каютата си.

— Още нещо, Майлд — продължи Гантри с тон, който отказваше да забележи проточилото се подир предишните му думи мълчание. — Помогни на Уинтроу да си премести багажа в бака. Той ще спи с останалите от екипажа. Когато приключите, дай му една лъжица от това лекарство и ми донеси бутилката обратно. Това е лауданум — додаде той за Уинтроу. — Нека поспи, това ще ускори възстановяването.

Гантри подаде на младия моряк голяма непрозрачна бутилка, надигна се и прибра останалите си запаси под мишница. Той не каза нищо повече, а се отдалечи.

— Тъй вярно — отвърна Майлд и плахо се приближи до Уинтроу. Когато другото момче не реагира, той се осмели да подръпне ръкава му. — Чу какво каза помощник-капитанът — смутено каза той.

— Бих предпочел да остана тук — занесено каза Уинтроу. Вивачия осъзна, че изтърпяването на болката е било срещу цена. Той бе успял да попречи на тялото си да реагира, ала това го бе довело до пълно изтощение.

— Зная — рече Майлд с глас, който се доближаваше до добронамереност. — Но това беше заповед.

Уинтроу въздъхна тежко и се обърна.

— Зная.

И с покорството на уморения последва другото момче.

Малко след това Вивачия усети, че Гантри застава пред кормилото. Той правеше това в онези моменти, когато беше смутен и се нуждаеше от възможност да размисли. Той не беше лош помощник. Брашън би бил по-добър, ала той вече не плаваше с нея. Гантри държеше кормилото здраво, с успокояваща увереност, без това да преминава в недоверие към нея.

Тя замислено сведе поглед към ръката си и разтвори юмрук. Пръстът лежеше върху дланта ѝ. Никой не я беше видял да го улавя. Тя сама не би могла да обясни какво я бе мотивирало да стори това... Може би усещането, че този отрязък е бил част от Уинтроу, а Вивачия нямаше намерение да губи и частица от него. Именно частица; пръстът изглеждаше толкова дребен в сравнение с нейните огромни пръсти.

Тънък и сегментиран къс кост, обвит от плът и кожа и в единия край оконचाващ с назъбен нокът. Дори смазан и окървавен, пръстът я удивляваше с деликатността и детайлността си. Тя го сравни със своята собствена ръка. Нейният дърводелец бе извършил умела работа, подчертавайки стави, нокти и дори сухожилия. Ала възглавничките на нейните пръсти не се отличаваха с фини ивици, а горната им страна не беше покрита с фини косъмчета. Вивачия бе принудена да признае, че тя притежава само частично сходство с едно истинско създание от плът и кръв.

Дълго време тя разглежда своята придобивка. Накрая Вивачия хвърли бърз поглед към кърмата и го приближи към устните си. Тя не би могла да го изхвърли, нямаше и място, където да го съхранява — с изключение на едно. Тя постави пръста в устата си и го глътна. С тази си постъпка тя получи възможността да вкуси кръвта, която по-рано бе усетила върху палубата си; вкусът съответстваше на по-рано доловените аромати — солен, металически и по един странен начин доближаващ се до самото море. Тя го погълна, за да го превърне в част от себе си. Какво ли щеше да стане в дървеното ѝ гърло с този отрязък? В следващия миг тя почувства абсорбирането му. Точно както дъските бяха притеглили кръвта в себе си.

До този момент тя не бе вкушвала месо. Никога не бе познавала глад или жажда. И въпреки това поглъщането на отделената плът задоволи един копнеж, по-рано оставал неназован.

— Сега ние сме едно — прошепна тя на себе си.

Уинтроу се въртеше неспокойно върху койката си. Лауданумът бе смекчил, но не и изцяло отстранил болезненото пулсиране на ръката му. Гореща сухота беше го изпълнила, стегнала лицето и ръката му.

— Да бъдеш едно със Са — дрезгаво прошепна той. Най-въздигнатата цел на всеки жрец. — Аз ще бъда едно със Са — с порешителен глас се зарече юношата. — Това е моята орис.

Вивачия не можеше да се насили да му противоречи.

Валеше. Валеше от онзи неспирен и ожесточен дъжд, който бе типичен за бингтаунската зима. Капките се стичаха по резбованите кичури и от брадата капеха връз голата му гръд. Парагон скръсти ръце и разтърси глава, прогонвайки едри капки. Студени капки. Студът беше

предимно нещо, което си спомняше от усещанията, останали от човеците. *Но дървото не изпитва студ*, каза си той. *Не ми е студено.*

Не. Не ставаше дума за температура, а за дразнещото усещане на обливащи го от небето струи. Той обърса челото си с ръка и рязко раздвижи пръсти.

— Нали каза, че бил мъртъв — неочаквано изрече дрезгав контраалтов глас. Това беше още един проблем с дъжда; неговото шумолене не допускаше останалите звуци, важни звуци, като стъпките върху влажен пясък.

— Кой е там? — рязко попита Парагон. Гласът му звучеше гневно. В общуването с човеците гневът беше за предпочитане за показване пред страха. Страхът само ги одързостяваше.

Никой не отговори. А и той сам не бе очаквал отговор. Те знаеха, че той е сляп. Най-вероятно щяха да се прокрадват около него, останали скрити от сетивата му — до момента, в който първият запратен камък не го удареше. Парагон се съсредоточи в долавянето на дебнещи стъпки. Но когато вторият глас заговори, звукът му долиташе недалеч от мястото на първия. Корабът веднага го разпозна по джамаилския акцент. Мингсли.

— Така мислех. Последния път, когато бях тук, той нито помръдна, нито каза нещо. Давад ми... Моят посредник ми каза, че корабът бил жив, но аз се съмнявах. Това изцяло променя нещата. — Той прочисти гърло. — Лъдчънсови не бяха склонни да сключват сделка, вече разбирам защо. Аз смятах, че става дума за мъртво дърво. Съответно, предложението ми беше далеч по-ниско. Ще им направя ново предложение.

— Аз размислих.

Гласът на жената прозвуча глухо. Тя прикриваше някаква емоция, но каква, Парагон не можеше да определи. Отвращение? Страх?

— Не мисля, че бих искала да имам нещо общо с това — продължи тя.

— Но по-рано ти проявяваше голям интерес — възрази Мингсли. — Недей да ставаш гнуслива. Какво като фигурата е жива? Това само увеличава възможностите ни.

— Чудното дърво наистина ме интересува — колебливо призна жената. — Веднъж ми донесоха малко парче, което да обработвам.

Клиентът искаше да му издялам птица. А аз му казах, както рекох и на теб, че работата, която извършвам, бива определяна от материала, а не от моите собствени прищевки или тези на поръчителя. Клиентът все пак настоя да опитам. Ала когато аз взех парчето, то излъчваше... зло. Ако е възможно да напоиш дървото с емоция, онова бе изпълнено с чиста злонамереност. Дори не можех да го докосвам, какво оставаше да го обработвам. И му казах да си върви.

Мингсли прихна, изглежда намерил думите ѝ за забавни.

— Забелязал съм — заговори той с тон, който привидно нямаше нищо общо с техния разговор, — че изострената чувствителност на артистичните души най-лесно се успокоява от приятното звънтене на подреждани монети. Сигурен съм, че ще успеем да заобиколим резервите ти. И освен това мога да ти обещаая, че парите, които ще получиш, ще бъдат удивителни. Погледни какво ти донася работата ти сега, с обикновено дърво. А ако започнеш да продаваш артикули от магическо, ние бихме могли да искаме за тях... Буквално каквато цена си искаме. Защото ще предлагаме нещо, до което клиентите никога не са имали възможност да се докоснат. Двамата с теб си приличаме; ние притежаваме поглед отвън, който ни позволява да откриваме възможностите, неоползотворени от местните хора.

— Приличаме си? Аз не съм сигурна, че изобщо бихме могли да намерим общ език.

В гласа на жената отсъстваше всякакво желание за компромис, ала Мингсли не можеше да усети този нюанс.

— Погледни го — вместо това възхваляваше той. — Виж каква прекрасна влакнеста структура. Сребрист цвят. Никъде сред дъските не се вижда и един чвор. Нито един! С материал като този ти би могла да правиш всичко. Дори и ако отделим фигурата и ти я възстановиш, за да я продадем отделно, пак ще ни е останало достатъчно дърво, за да започнем цяла индустрия. Нямам предвид само дрънкулки и талисмани, а нещо по-мащабно. Столове, рамки за легла и маси, все изящно украсени. А! И люлки. Представи си колко въздигнато би било, да приспиваш първородния си син в люлка, изцяло изработена от магическо дърво. И дори — той говореше с нарастващ ентузиазъм — ти би могла да изрязваш женски лица в люлките. Ще открием как да ги съживяваме. Така ще разполагаме с люлка, която самичка ще пее приспивни песни на децата.

— Представата е достатъчна, за да ми смрази кръвта — каза жената.

— Страх те е от това дърво? — Мингсли избухна в презрителен смях. — Не се поддавай на бингтаунските суеверия.

— От дървото не ме е страх — сопнато отвърна тя. — Боя се от хора като теб. Хора, които се хвърлят с главата напред, необмислили. Помисли. Бингтаунските Търговци са най-изобретателните и опитни предприемачи, които тази част на света някога е виждала. Трябва да има причина, поради която те не търгуват с това дърво. Ти си видял с очите си, че фигурата е жива. Но не се замисляш за начина или причината! А просто си решил да изработваш маси и столове от същия материал. И не само това; ти стоиш пред едно живо същество и безочливо изреждаш намеренията си да насечеш тялото му, за да направиш от него мебели.

Мингсли издаде неопределен звук.

— Ние не разполагаме с истински доказателства, че това нещо е живо — меко рече той. — То се раздвижи и проговори. Веднъж. Марионетките и играчките също го правят. А папагалите говорят. Трябва ли и тях да смятаме за човеци? — Сега той говореше с насмешка.

— Виждам, че си склонен да говориш какви ли не глупости, за да ме накараш да изпълня желанието ти. Аз съм слизала при северната стена на пристанището, където пускат котва живите кораби. Съдовете, които видях там, са несъмнено живи. И всеки от тях е отделна личност. Мингсли, себе си ти можеш да излъжеш и да приемеш за истина всичко, което си решиш. Но не очаквай от мен да приема твоите оправдания и полуистини за причина, поради която да работя за теб. Аз бях заинтригувана, когато ти ми каза, че тук имало мъртъв жив кораб, чийто материал би могъл да се използва. Но и тези ти думи са били лъжа. Излишно е повече да стоя на дъжда. Това не е правилно и аз няма да го направя.

Парагон я чу да се отдалечава, чу Мингсли да подвиква след нея.

— Глупачка. Обръщаш гръб на повече пари, отколкото би могла да си представиш.

Нейните стъпки спряха. Парагон наостри слух. Дали тя щеше да се върне?

Върна се единствено гласът ѝ, ненапрегнат и въпреки това долетял ясно.

— По някакъв начин — отбеляза тя студено — ти си успял да замениш представите си за правилно и грешно с представи за доход и загуба. Но аз не съм.

Подир това Парагон я чу отново да се отдалечава. Тя крачеше като разгневен мъж. А дъждът се усили; ударът на капките би бил болезнен за човешката кожа. Сред този порой Мингсли изсумтя.

— Артисти — промърмори той. — Но тя ще се върне.

След кратко мълчание Мингсли продължи:

— Корабе. Хей, корабе. Наистина ли си жив?

Парагон предпочете да не отговаря.

— Не е разумно да ме игнорираш. Само въпрос на време е, преди ти да станеш моя собственост. В твой интерес е да ми кажеш онова, което искам да зная. Ти отделна част от кораба ли си, или наистина си едно с него?

Парагон стоеше неподвижно сред пороя.

— Ще умреш ли, ако те отделя от корпуса? — тихо попита Мингсли. — Защото това възнамерявам да сторя.

Парагон не знаеше отговора на този въпрос. Затова той отвърна:

— Защо не се приближиш и не опиташ?

След няколко мига мъжът се махна.

Парагон изчакваше, сред острите капки. Когато най-сетне гласът ѝ долетя, той не се сепна, а бавно извърна глава, за да чува по-ясно.

— Корабе? Корабе, може ли да се приближа?

— Казвам се Парагон.

— Парагон, може ли да се приближа?

Той се замисли.

— Няма ли да ми кажеш името си? — рече накрая той.

Последва кратко колебание.

— Казвам се Янтар.

— Но това не е истинското ти име.

— Имала съм няколко имена — отговори след няколко мига жената. — Това название е най-подходящо за настоящото място и време.

Нищо не би ѝ попречило просто да го излъже и да му каже, че това е името ѝ, размишляваше Парагон. Но тя не бе го направила. Той

протегна ръка по посока на звука.

— Янтар — рече той. Жестът му показваше, че я приема. Но освен това представляваше и предизвикателство. Ръката му бе много по-голяма от човешка. Когато той обвиеше пръсти около нейната ръка, с лекота би могъл да я изтръгне от рамото ѝ. Стига да поиска.

Той се вслушваше в дъха ѝ, в стръвния порой, обсипващ плажа. Жената рязко пристъпи към него; след втората крачка тя съедини лявата си ръка, обгърната от ръкавица, с неговата. Корабът обви огромните си пръсти около нейните.

— Парагон — тихо каза тя.

— Защо се върна?

Жената нервно се засмя.

— Както сам каза Мингли, аз съм заинтригувана от теб. — Когато не последва отговор, тя продължи — У мен любопитството винаги е надделявало над мъдростта. И същевременно цялата ми мъдрост е произтекла от любопитството. По тази причина аз не се научих да му обръщам гръб.

— Разбирам. Ще ми разкажеш ли за себе си? Както виждаш, аз съм спял.

— Да. — В гласа ѝ имаше съжаление и състрадание. — Мингли те нарече грозен. Ала онзи, който е оформил челото и челюстта ти, устните и носа ти, е бил истински майстор. Искане ми се да можем да видим очите ти. Що за човек би опустошил подобна изкусност?

Нейните думи го възторгнаха, но освен това и го побутнаха към нещо, което той не можеше да си припомни. Затова той отвърна сприхаво:

— Какви комплименти! Сигурно те целят да отвлекат вниманието ми от факта, че ти не отвърна на молбата ми?

И Парагон пусна ръката ѝ.

— Не. Нищо подобно. Аз съм... Янтар. Изработвам украшения от дърво. Гребени, орнаменти, пръстени. Понякога и по-големи неща, купи, бокали... дори столове и люлки. Но те са по-скоро изключения. Талантът ми се проявява най-силно при дребните неща. Може ли да докосна лицето ти?

Парагон кимна механично, преди да е успял да обмисли искането ѝ.

— Защо? — попита той със закъснение.

Корабът почувства приближаването ѝ. Меката топлина на тялото ѝ се примеси с хладината на дъжда. Той почувства как пръстите ѝ съвсем леко докосват крайчеца на брадата му. Допирът бе почти неуловим, а въпреки това той потръпна. Подобна реакция беше прекалено човешка. Ако в този момент той можеше да се отдръпне, би го сторил.

— Не мога да те достигна. Би ли... ще ме повдигнеш ли?

Огромното доверие, което тя му оказваше с тази си молба, го накара да забрави, че първият му въпрос е останал без отговор.

— Бих могъл да те смажа в ръката си — напомни ѝ той.

— Но няма да го направиш — уверено каза жената. — Моля те.

Настойчивостта на гласа ѝ го сепна.

— И защо мислиш така? Убивал съм и преди. Цели екипажи! Целият Бингтаун знае това. Коя си ти, че да не се боиш от мен?

В отговор тя допря оголената си влажна длан до ръката му. И се вля сред структурата му; нейната топлина го прониза по начина, по който допирът на женска ръка до мъжко бедро разпалва цялото му тяло. Но това сливане протичаше в две посоки, осъзна Парагон: той се намираще сред нейната плът в същата степен, в която тя бе вляла съзнанието си сред неговите дъски. Това му предоставяше възможност да сподели усещанията ѝ. Дъждът бе накарал косата ѝ да лепне тежко; лепнеха и дрехите, подгизнали от жлъчни струи. Кожата ѝ бе студена, ала тялото беше горещо. Въздишката в гърдите ѝ той разбираше по същия начин като вятъра, издувал платната му; циркулиращата кръв почти приличаше на морска вода, обливаща корпуса му.

— Ти си нещо много повече от дърво! — гласно възкликна тя. Заради осъзнаването в гласа ѝ Парагон се почувства предаден. Тя надничаше вътре в него, виждаше прекалено много и знаеше прекалено много. Събуждаше всички онези неща, които той бе отделил от себе си. Той не бе възнамерявал да я блъсне толкова силно, но тя проплака, когато падна върху каменистия и влажен пясък. И шумно си пое дъх сред продължаващия порой.

— Ранена ли си? — сприхаво попита той след известно време, когато започна да се успокоява.

— Не — тихо отвърна тя. И изпревари извинението му. — Прости ми. Въпреки всичко, аз очаквах ти да бъдеш дърво. Имам дарба да обработвам дървото. Достатъчно е да го докосна, за да опозная

структурата му, същините му... Смятах, че ако те докосна, ще мога да разбера как са изглеждали очите ти. При допира си бях очаквала, че ще открия единствено дърво. Не трябваше да бъде толкова... прости ми, моля те.

— Всичко е наред — бавно отвърна Парагон. — Не исках да те блъскам толкова рязко. Не исках да паднеш.

— Вината си е моя. И ти с право ме изтласка. Аз... — Жената замълча. Сред нейната неподвижност отново властваха единствено звуците на дъжда. А шуменето на вълните долиташе по-силно, под влияние на прилива. — Може ли да опитаме отново? — неочаквано каза тя.

— Щом искаш — смутено отвърна Парагон. Беше му трудно да разбере тази жена. Тя тъй бързо му се беше доверила; сега със същата бързина пристъпваше към приятелство. Той не бе свикнал с подобни неща, още по-малко развиващи се с подобна бързина. Това го ужасяваше. Ала по-ужасяваща беше мисълта, че жената би могла да си отиде и никога повече да не се върне. Той се вгледа в себе си в търсене на доверие.

— Искаш ли да влезеш вътре, на сухо? — покани я той. — Страшно съм наклонен, освен това вътре не е по-топло, но поне дъждът няма да те вали.

— Благодаря ти — тихо каза жената. — С удоволствие ще приема поканата ти. С голямо удоволствие.

ЗИМА

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА ВЕРБОВЧИЦИ

Във Външния проход имаше малко убежища, които с право да се наричат така, но Кътчето беше едно от тях. По време на отлив до него се достигаше трудно, но веднъж достигнато, това място можеше да предостави истинска почивка за кораби и екипажи в продължение на нощ или две. Повечето пристанища от Външността редовно биваха връхлитани от зимните бури, които вилнееха над Дивото море. Случваше се тези бури да обстрелват брега в продължение на цели седмици. Всеки разумен капитан държеше кораба си далеч от сушата по време на пътуването на юг, защото близостта до нея тук означаваше опасност от разбиване. Ако запасите от вода не бяха станали неизползваеми (включително и по инак непретенциозните моряшки критерии), *Жътвар* никога не би рискувал да влезе в Кътчето.

Ала именно така се бяха стекли нещата. И по тази причина екипажът получаваше една благословена нощ на брега, която да им предостави жени, различна от осолено месо храна и от рядка помия вода. Трюмовете на кораба бяха пълни с месо, кожи и мас. Богат товар, изработен с мъка. Моряците от *Жътвар* с право се гордееха с постижението си. Бяха изминали едва петнадесет месеца подир отплаването от родния Кандило.

Поне пътуването към дома бе далеч по-бързо отколкото при напускането му. Професионалните моряци знаеха, че са си заслужили бонусите, очакващи ги в края на курса, а ловците и дерачите бяха водили собствени сметки. Онези, които плаваха принудително, вече знаеха, че стига да пристигнат живи в крайното пристанище, ще стъпят на брега като свободни хора.

Ател, юнгата, се бе отличил, заработвайки и дерачески бонус в допълнение към полагащата му се заплата. Това бе изострило интереса към него на онези от екипажа, които обичаха да играят на зарове, само че техните покани се бяха оказали неуспешни — срамежливото момче отказваше да залага предстоящия му бонус. За изненада на всички, той бе отказал и предложението да се премести при дерачите и ловците и

да стане част от тях. Ател бе предпочел да си остане обикновен моряк. На въпросите момчето само се усмихваше и отвърщаше:

— Предпочитам да си бъда моряк. Моряците могат да служат на всеки съд. А ловците и дерачите трябва да идват на север поне веднъж годишно. Таз година за първи път дойдох на север; не ми хареса особено.

Това се оказа най-добрият отговор, който Ател би могъл да даде. Ловците и дерачите получиха възможност да оценят коравостта си, а моряците кимаха одобрително към проявената мъдрост. Интересно дали Алтея бе обмислила всичко това, чудеше се Брашън, или просто бе извадила късмет. Той продължаваше да поглежда към нейната маса в кръчмата. Алтея седеше в края ѝ, надвесена над същата халба тъмна бира. Девойката слушаше внимателно, смееше се на подходящите места и си придаваше убедително свенлив вид, когато курвите се опитаха да я доближат. Тя се бе превърнала в истински член на екипажа.

Онзи следобед на брега я беше променил. Тя си бе доказала, че е в състояние да блести, когато възложената задача не изисква груба сила. По време на целия лов тя бе одирала кожи; с течение на времето бе станала дори още по-бърза. Тази увереност Алтея бе отнесла заедно със себе си на борда, съсредоточавайки се над задачите, където ловкостта и бързината имат по-голяма тежест от силата. Тя все още се затрудняваше, когато трябваше да работи редом с мъжете, но пък от един юноша това се очакваше. Нейната бляскава проява караше останалите да вярват, че по-късно тя ще привикне и към другите си задължения.

Брашън погълна последните две глътки от халбата си и я повдигна за още. Алтея проявяваше разумност и в още едно отношение: тя не пиеше. Той кимна на себе си. Излизаше, че я е подценил. Тя щеше да преживее това пътуване, стига да продължаваше по същия начин. Естествено, не можеше да прекарва години с настоящата си дегизировка, но с това пътуване щеше да се справи.

Една от слугините се приближи, за да напълни чашата му. Брашън кимна и бутна монета към нея. Със сериозен вид момичето я взе и направи реверанс, преди да се стрелне към следващата маса. Девойката беше красива; интересно защо баща ѝ ѝ позволяваше да работи тук? Нейното поведение недвусмислено показваше, че тя не е

една от курвите на заведението, но дали всеки моряк би зачел това? Брашън остана загледан след нея, също като повечето клиенти на пивницата. Един от тях се опита да заципе ръкава ѝ, но тя се измъкна умело. Обаче край Ател тя спря и с усмивка се обърна към юнгата. Алтея демонстративно се вторачи в чашата си и позволи на девойката да я напълни. Усмивката, която предполагаемото момче получи, бе далеч по-дружелюбна от полагащата се на останалите клиенти. Брашън се подсмихна; Алтея приличаше на достоверно момче, а свенливостта му веднага би го направила по-интересно от останалите посетители. Може би смущението на Алтея не беше изцяло престорено.

Той остави чашата на плота и разкопча жакета си. Тук му беше прекалено топло. Мисъл, която го накара да се усмихне: отдавна не беше изпитвал горещина. Залата беше суха и топла, а краката му бяха стъпили на под, който не се накланяше. Притеснението, този вечен спътник на моряка, започна да го отпуска. При завръщането им в Кандило Брашън щеше да е спечелил достатъчно, за да си стъпи обратно на краката. И този път той нямаше да сглуми и да прахоса спечеленото. Не. Този път щеше да се вслуша в съвета на капитан Вестрит и да се отнесе по-отговорно. Освен това той разполагаше с избор. Вече знаеше, че капитанът на *Жътвар* с радост ще го задържи на работа. Вероятно той можеше да остане на този кораб колкото си иска. Другата възможност беше да напусне в Кандило и да се огледа за някой по-добър съд. По-чист, по-бърз. Да се върне към плаването на борда на търговски кораби и тъй да обхожда многобройните пристанища.

Познато изгарящо усещане върху долната му устна го накара да премести късчето киндин. Наркотикът действително притежаваше обещаваните от продавача качества, за да може да прогори кожата толкова бързо. Брашън отпи нова глътка бира, за да охлади усещането. В това отношение капитан Вестрит се бе проявявал като пълен тиранин. Дори най-малкото подозрение, че някой от хората му е употребил киндин, на сушата или на борда, довеждаше до неумолима проверка на долната устна. И най-незначителният белег от изгаряне довеждаше до освобождаването на въпросния моряк още на следващото пристанище, без заплата.

Брашън бе спечелил това късче по-рано днес, на комар. Хазартът представляваше поредното развлечение, което той не си бе позволявал от доста време. Какво пък, човек понякога имаше нужда да се отпусне. Брашън не бе постъпил неразумно и не бе зложил нищо, което да не може да си позволи да загуби. Първият му залог бе представлявал един зъб от морска мечка, който той бе оформил във фигурка през свободното си време. Почти от самото начало бе започнал да печели. Е, веднъж за малко не бе изгубил моряшкия си нож, което би било мъчително, но поредният прилив на късмет го спаси. И Брашън се беше сдобил не само с късчето киндин, но и с достатъчно пари, за да се почерпи с пиво.

Той се чувстваше едва ли не гузен заради успеха си. Парите и наркотика той бе спечелил от помощника и бюфетчията на *Веселата маца*, друг ловен кораб, спуснал котва тук. Само че трюмовете на *Веселата маца* бяха пълни единствено с бъчонки неоползотворена сол: корабът тепърва се отправяше на лов. А толкова късно хората му щяха да се затруднят да наловят достатъчно мечки. Брашън не би се изненадал, ако те останеха да изчакват китовете. Това вече бе противна и опасна работа. И той адски се радваше, че няма да му се налага да я върши. Тазвечершният успех бе знаков — показваше, че късметът му започва да се подобрява. И че животът му също започва да се оправя. Разбира се, Вивачия и капитан Вестрит, Са да бди над паметта му, още му липсваха. Ала той поемаше по нов път.

Брашън изпразни халбата си и разтърка очи. Явно беше поуморен от очакването, за да се чувства толкова грохнал. Обикновено киндинът го оживяваше. Това бе и обичайното действие на наркотика: да поражда усещане за удовлетворение, съчетано с прилив на енергия да се забавляваш. Но в момента на Брашън се струваше, че на света няма нищо по-хубаво от едно топло, меко легло. Сухо, което не смърди на пот, влага, мас и кълчища. И без дървеници.

Заради вглъбяването си в този райски образ той се сепна при вида на девойката. Тя се усмихна пакостливо на сепването му и посочи към чашата му, отново празна. Морякът я покри с длан и печално поклати глава.

— Боя се, че вече нямам пари. Но това е за добро. Не искам да бъда махмурлия, когато отплаваме утре.

— Утре? В такава време? — със състрадание попита тя.

Брашън раздвижи глава по начин, който потвърждаваше собствената му неохота.

— Буря или не, ще трябва да изтърпим. Времето и вълните не чакат никого. Колкото по-бързо отплаваме, толкова по-бързо ще се приберем у дома.

— У дома — каза тя и отново се усмихна. — Тогава тази бира е от мен. За бързо пътуване към дома, за вас и целия ви екипаж.

Той бавно отдръпна ръка и се загледа в наливаната течност. Късметът му наистина започваше да се усмихва.

— Вие сте от същия кораб като онези мъже, нали? *Жътвар*?

— Да — потвърди Брашън и отново размести късчето киндин.

— И вие сте помощник-капитан.

— Едва трети след капитана.

— Вие сте Брашън?

Той кимна не можа да сдържи усмивката си. Не можеше да не се поласкае от жена, която знаеше неговото име още преди той да е узнал нейното.

— Разбрах, че *Жътвар* е напълнил трюма си и е поел обратно. Екипажът ви явно е много добър?

Тя имаше навика да повдига вежда, когато задава въпрос.

— Бива го.

Брашън започваше да се наслаждава на този разговор. Но тогава девойката издаде същинската причина за щедростта си.

— Онзи млад момък в края е вашият юнга, нали? Той не обича да пие много.

— Така е. Той и на думи е пестелив.

— Забелязах — печално каза тя. И подир миг неочаквано додаде: — Истина ли е онова, което се говори за него? Че умее да одира морските мечки със същата бързина, с която ловците ги прострелват?

Значи тя действително мислеше, че Алтея — Ател — изглежда добре. Брашън поздрави правотата си с бърза усмивка.

— Не е вярно — вече със сериозен вид рече той. — Ател е много по-бърз от ловците. Точно това е проблемът с него. Той скочи да дере мечките още непростреляни. И ловците ни трябваше да си губят времето да преследват одраните от него животни.

И Брашън отпи от бирата си. За момент тя остана вторачена в него. Едва впоследствие девойката осъзна смисъла на думите му,

прихна и го побутна игриво. Отпуснатият моряк трябваше да се вкопчи в плота, за да не падне.

— Простете! — възкликна тя и го хвана за ръката, за да му помогне да се намести.

— Няма проблем. Просто съм прекалено уморен.

— В такъв случай... — Сега девойката говореше тихо. Тя замълча, за да привлече погледа му. Очите ѝ бяха сини, по-дълбоки от морето. — Отзад има стая с легло. Моята стая. Бихте могли да си починете там.

Точно преди Брашън да се е убедил изцяло в смисъла на думите ѝ, тя сведе очи, обърна се и започна да се отдалечава. Помощникът повдигна чашата си и отпи. В този момент момичето добави, през рамо:

— Кажете ми, ако решите да се възползвате.

Девойката спря, повдигнала въпросително вежда. Или може би този жест бе подканящ?

Добронамереният късмет е като доброто време — човек трябва да извлича максималното от него. Брашън допи на един дъх оставащата бира и се надигна.

— Бих искал — тихо отвърна той. И беше истина. Без значение дали към предложеното легло спадаше и самата девойка, предложението му звучеше прекрасно. Какво можеше да изгуби? Той за пореден път премести киндина, отлично качество.

— Хайде още по едно — обяви Релър. — И после най-добре да се връщаме на кораба.

— А, ти не ни чакай — изкикоти се един от моряците. — Върви сам, ние скоро ще дойдем. — Той бе започнал да клюма.

Релър се пресегна през масата и го разтърси.

— Стегни се, Йорд. Никакви припаданици тук. Щом се върнем на кораба, ще можеш да се проснеш направо на палубата и да хъркаш като прасе, ако щеш. Но не и тук.

Нещо в тона му сепна Йорд и го накара бавно да повдигне глава.

— И защо?

Релър се приведе към него.

— По-рано днес един от моряците на борда на *Терн* ме предупреди. Нали знаеш *Веселата маца*, дето стои на котва до нас? Те са изгубили седем души заради зараза. Капитанът им обикалял три дни из града в опит да наеме повече хора, но без успех. Говори се, че той е започнал да се отчайва. Корабът му тепърва трябва да се отправи към островите. Всеки ден закъснение ще се превърне в седмица, през която те трябва да ловуват. Та моят човек от *Терн* ми каза, че би било най-разумно нашите момчета да не се делят един от друг и да спят на борда. От два дена един от техните ловци е изчезнал. Сам можеш да се досетиш какво подозират те. Така че на кораба ще се връщаме всички заедно. Освен ако не искаш отново да се отправиш на север на борда на *Веселата маца*.

— Вербовчици? — ужасено попита Йорд. — Тук, в Кътчето?

— А какво по-добро място? — продължи да шепне Релър. — Ако някой не се върне на кораба си навреме, никой няма да седне да го чака. Лесно е да се притаиш в тъмното и да нападнеш някой непредпазлив моряк, който вече се вижда у дома. Това не е град, където хора като нас трябва да се разхождат сами.

Йорд рязко се изправи на крака.

— Повдига ми се от северната бълвоч. Хич даже няма и да рискувам. Хайде, момчета, връщаме се на кораба.

Релър се огледа.

— А къде изчезна Браш? Той не седеше ли ей там на бара?

— Струва ми се, че той изчезна с едно от момичетата — за първи път се обади Алтея. Неодобрението в гласа ѝ накара останалите да я погледнат изненадано. — Едно, което май беше хвърлило око на мен — кисело додаде тя. И отпи последна глътка от чашата си. — Да вървим. Тук и без това бирата има вкус на пикня.

— Ти откъде познаваш вкуса ѝ? — подразни я Йорд.

— Не е нужно да я вкусвам. Стига ми да усетя, че тя вони като твоя хамак, Йорд.

— А, ти обичаш хамаците да душиш! — захохоти Йорд. Останалите се присъединиха към смеха, а Алтея само поклати глава. И на брега, и в морето хуморът им си оставаше един и същ. Въпреки това тя нямаше търпение да се завърне на кораба. Колкото по-бързо напуснеха тази вмирисана бърлога, толкова по-бързо щяха да достигнат Кандило.

Алтея се отгласна от масата, а Йорд посочи към чашата ѝ.

— Туй ще го пиеш ли? — поиска да узнае той.

— Моля — каза тя и се обърна да последва останалите. С крайчеца на окото си тя видя как Йорд отмята глава назад и после се отърсва като мокро куче.

— Отврат. Май са ти сипали от плакната бъчва. — Морякът обърса уста в ръкава си и излезе.

Вън бурята още вилнееше. Интересно дали тук някога имаше и спокойно време, уморено се почуди Алтея. И присви очи към натезалия от капки вятър, който се нахвърляше срещу косата и дрехите ѝ. Още на втората крачка от усещането за топлина беше останал единствено спомен. Време ѝ беше да се завърне към живота на юнга.

Заради бурята тя почти чу повика на пивничаря. Релър се обърна; тя проследи погледа му и едва тогава видя въпросния да наднича отвъд прага на заведението си.

— Ти ли си Ател? — изкрещя той към Релър.

Морякът мълчаливо посочи Алтея.

— Брашън те вика. Малко е попрепил. Ела да го извлечеш.

— Прекрасно — промърмори тя. Защо ли Брашън се беше спрял на нея? Релър ѝ направи знак да се върне.

— Среца обратно на кораба! — високо каза той, за да надвика вятъра. Алтея кимна и уморено закрачи обратно към гостилницата. Никак не ѝ се искаше да крачи сред бурята, повлачила залитащ Брашън. Но пък такива задължения се падаха на юнгите. Ако помощникът повърнеше, пак на нея щеше да се падне да почиства.

С недоволно мърморене тя изкачи стъпалата и влезе вътре. Съдържателят посочи към една врата в задната част.

— Той е там — отвратено каза мъжът. — Едва не припадна върху едно от момичетата.

— Веднага ще го изведе — обеща Алтея и, капеца, се отправи към посочената ѝ врата. Отвъд имаше мрачна стая с легло. Девојката от кръчмата също стоеше там, с развързана блуза. Момичето се бе привело над Брашън; при влизането на мнимия юнга то повдигна очи и се усмихна безпомощно.

— Не зная какво да правя — каза девојката. — Ще ми помогнеш ли?

Ако Алтея беше истински юнга, вероятно тя би се разсеяла от оголените гърди на девойката и веднага би пристъпила в стаята. Вероятно не би си помислила, че лежащият Брашън прилича по-скоро на зашеметен човек, който е оставен да легне, вместо на някой, припаднал от препиване. В този миг колебание тя различи някакво движение от лявата си страна. Алтея отскочи назад и ударът само закачи главата ѝ, вместо да се стовари с възнамеряваната сила. Късата палка закачи и рамото ѝ, карайки десницата ѝ да изтръпне. С възклик тя залитна напред. Удалилият я мъж затръшна вратата след нея.

Алтея веднага разбра, че девойката също е съучастник. Раздразнена от болката, тя удари разголената с цялата си сила по лицето. Ударът не се получи според желанието ѝ, но въпреки това девойката изпищя, колкото наранена, толкова и шокирана. Тя залитна назад, сграбчила лицето си, а Алтея се извърна към мъжа край вратата.

— Безсърдечно лекенце! — изръмжа онзи и замахна. Този път Алтея успя да избегне удара му изцяло и да се хвърли край него, към вратата. И дори успя да я отвори.

— Вербовчици! — изкрещя тя с целия дъх, останал в тялото ѝ. Бял приплам я повали на пода.

Гласовете се завърнаха първи.

— Един от *Терн*, онзи, когото търсеха. Той беше в избата. Един от *Карлайл* и тези двамата от *Жътвар*. Има още двама, посипани с пръст. Вероятно са ги ударили прекалено силно. Гавра е за един моряк да си отиде така.

Вторият глас отвърна небрежно.

— Така си е, но пък моряци бол.

Тя отвори очи и видя преобърнати маси. Бузата ѝ се допираше в някаква локва. (Дано въпросната локва да беше от бира.) Мъжки крака, обути в ботуши, стояха пред лицето ѝ, достатъчно близо, за да я настъпят. Местни хора, облечени в дебели кожени дрехи. Тя се раздвижи и при втория си опит успя да се надигне. Заради движението стаята се разлюля пред очите ѝ.

— Момчето се свестява — каза глас. — Защо удари момичето на Падж, мърльо?

— Тя беше примамката. Тя също е замесена — бавно отвърна Алтея. Мъже. Нима не можеха да видят под носовете си?

— Може и да е, може и да не е — предпазливо отвърна мъжът. — Можеш ли да се изправиш?

— Така мисля. — Тя подири опора в един от столовете, съборен край маса, и успя да се изправи на крака. Виеше ѝ се свят, освен това ѝ се гадеше. Алтея повдигна ръка към тила си и погледна пръстите си. Те бяха почервенели. — Ранен съм — каза тя. Никой не прояви интерес.

— Помощникът ти е още тук — каза мъжът с ботушите. — По-добре го изведи и вървете на кораба си. Падж е побеснял, защото си ударил дъщеря му. Никой ли не те е учил как да се държиш с жени?

— Падж също е замесен, щом това се случва в задната му стаичка и в избата — мрачно изтъкна Алтея.

— Падж? Падж се занимава с тази кръчма от десет години, може и повече. На твое място не бих казал подобни неща. По твоя вина масите и столовете са скапани. Вече не си добре дошъл тук.

Алтея стисна очи и отново ги отвори. Подът се беше успокоил.

— Ясно — каза тя. — Сега ще изведе Брашън.

Очевидно Кътчето беше техен град и те се разполагаха с него както си поискат. Тя бе имала късмет, че в онзи момент пивницата бе пълна с моряци, които никак не обичаха похитителите. Двамата местни изобщо не изглеждаха притеснени от начина, по който кръчмарят Падж си докарваше допълнителни пари. И ако край огъня не стояха група гневни моряци, дали тези двамата изобщо щяха да пуснат нея и Брашън да си вървят? Трябваше да се маха, докато можеше.

Със залитане тя се приближи към злополучната задна стаичка и надникна вътре. Брашън седеше на леглото, отпуснал глава в ръцете си.

— Браш? — дрезгаво го повика тя.

— Алтея? — Брашън замаяно погледна по посока на гласа.

— Сега съм Ател! — тросна се тя. — И ми е омръзнало всички да ми се присмиват за името. — Младата жена го задърпа за ръката. — Ела, трябва да се връщаме на кораба.

— Лошо ми е. Имало е нещо в бирата — простена той и повдигна ръка да опипа тила си. — Освен това мисля, че някой ме

удари.

— Мен също. — Алтея се приведе до ухото му и снижи глас. — Трябва да се махаме колкото се може по-скоро. Онези отвън никак не се притесняваха, че стопанинът си докарва допълнително, като отвлича моряци. Колкото по-бързо напуснем, толкова по-добре.

За човек с неговия замаян вид Брашън разбра изненадващо бързо.

— Дай да се подпра — нареди ѝ той и неловко се изправи. Тя обви ръката му около раменете си. Може би той беше прекалено висок, а може би тя бе твърде ниска, за да напредват бързо. Почти ѝ се струваше, че Брашън умишлено се опитва да я притисне към земята. С бавни стъпки двамата излязоха от стаичката и се отправиха към вратата. Един от моряците край огнището им кимна, а двамата местни ги наблюдаваха безизразно.

На излизане Брашън пропусна едно стъпало; двамата едва не се стовариха сред замръзващата киша на улицата.

Помощникът повдигна глава към небето.

— Става студено.

— Тази нощ дъждът ще се превърне в градушка — мрачно предрече Алтея.

— Мамка му. А вечерта започваше така добре.

Тя се затътри по улицата, като все така влачеше тежестта му. Край една затворена търговска кантора девойката спря, за да се огледа. Цялото градче бе притъмняло; студените струи, които обливаха лицето ѝ, също не помагаха.

— Почакай за момент, Алтея. Трябва да се облекча.

— Ател — уморено му напомни тя.

Неговата скромност се състоеше в отдалечаване на две крачки, подир което Брашън неумело се зае да разкопчава панталоните си.

— Извинявай. — Няколко мига по-късно той продължи разговора.

— Няма проблем — прояви великодушие тя. — Ти още си пиан.

— Не съм пиан — настоя спътникът ѝ и отново се облегна върху рамото ѝ. — Мисля, че е имало нещо в бирата. Не, вече съм сигурен. И вероятно щях да го усетя, ако не беше киндинът.

— Ти дъвчеш киндин? — невярващо го погледна Алтея. — Ти?

— Понякога — оправда се Брашън. — Рядко. От много време не бях употребявал.

— Баща ми винаги казваше, че киндинът е убил повече моряци, отколкото бурите — мрачно каза тя. Главата я болеше.

— Сигурно — съгласи се той. Двамата вече приближаваха пристанището, когато Брашън каза: — Но някой път трябва да го опиташ. Нищо друго не може да прогони проблемите ти.

— Не се съмнявам.

И до този момент хладината на нощта не бе успяла да го отърси от унеса.

— Още малко остана — увери го тя.

— Зная. А какво беше станало там? В кръчмата?

В този момент страшно ѝ се искаше да се разгневи, ала не разполагаше със силите. Беше почти забавно.

— За малко да те отвлекат. Утре ще ти разкажа.

Брашън се умълча. Вятърът започна да утихва.

— По-рано си мислех за теб. За онова, което трябва да направиш. Трябва да отидеш на север.

Тя поклати глава, макар че другият надали можеше да види.

— Не, благодаря, това е последният ловен кораб, на който пътувам. Освен ако случаят не ме принуди.

— Нямах това предвид. Далеч на север и после на запад. Отвъд Калсид, към Херцогствата. Там корабите са по-малки. И капитаните не ги е грижа дали си мъж или жена, стига да работиш здравата. Поне така съм чувал аз. Там не са рядкост и жените капитани, понякога и целият екипаж е от жени.

— Варварки — изтъкна Алтея. — Те са много по-тясно свързани с жителите на Външните острови, отколкото с нас. И освен това те прекарват по-голямата част от времето си в опити да се убият едни други. Поне така съм чувала аз. Брашън, та повечето от тях дори не могат да четат. И, Са всеблаг, се бракосъчетават пред камънаци.

— Клетвени камъни — поправи я той.

— Баща ми търгуваше с тях, преди да започнат войната си — упорито продължаваше Алтея. Те бяха достигнали пристанището; вятърът бе подновил устрема си със злост, която едва не я събори. — Той казваше — говореше тя, задържайки Брашън на краката му, — че

те били по-големи варвари и от калсидците. Че половината им постройки дори нямат остъклени прозорци.

Но Брашън също беше неотклонен.

— Това е по крайбрежието. Чувал съм, че във вътрешността имало наистина великолепни градове.

— Ако отида там, аз бих останала по крайбрежието — сприхаво каза Алтея. — Пристигнахме. Гледай си в краката.

Жътвар бе привързан към кея и неспокойно се поклащаше под ударите на вятър и вода. Алтея бе очаквала, че дъсченият мост ще се окаже трудно препятствие, но Брашън го прекоси изненадващо добре. Веднъж стъпил на борда, той се отдели от нея.

— Върви да се наспиш, момче. Утре отплаваме рано.

— Тъй вярно, сър — благодарно отвърна тя. Още ѝ се гадеше и ѝ се виеше свят. Вече достигнала целта си, Алтея се чувстваше още по-уморена. Тя се затътри към люка.

Долу тя завари неколцина от екипажа, които още не си бяха легнали, а стояха около слаб фенер.

— Какво ти се е случило? — каза Релър.

— Вербовчици — лаконично отвърна тя. — Опитаха се да отвлекат Брашън и мен, но ние успяхме да им се изплъзнем. Те са били отвлекли един ловец от *Терн*. И още двама, доколкото разбрах.

Другият изруга.

— Капитанът на *Веселата маца* ли е бил замесен?

— Не зная — отвърна тя. — Но Падж със сигурност има пръст, дъщеря му също. В бирата имаше сънотворно. Никога повече няма да стъпя в тази кръчма.

— Проклетник. Нищо чудно, че Йорд хърка като заклан. Той изпи дозата, която е била предназначена за теб. Аз отивам на борда на *Терн*, да чуя какво ще разкаже техният ловец — заключи Релър.

— И аз ще дойда — каза един от другите.

Като по магия останалите, уж унасящи се, се надигнаха и се струпяха да чуят новините. Алтея се надяваше, че за тях историята ще бъде добре украсена. От своя страна тя се интересуваше единствено от хамака си. И от отплаването.

Едва на четвъртия опит той успя да запали фенера си. Брашън внимателно го затвори и седна върху койката си. Но след миг се надигна, за да се приближи до огледалцето, прикрепено към стената. Там помощникът дръпна надолу долната си устна и я огледа. Мамка му. Цяло чудо щеше да бъде, ако обгарянията не се възпаляха. Той почти беше забравил тази особеност на киндина.

Морякът се отпусна тежко обратно на леглото и започна да свлича куртката си. Едва тогава той видя, че левият ръкав е подгизнал не само от вода, но и от кръв. Подир няколко мига взирание Брашън внимателно опипа тила си. Но там имаше само цицина, не и кръв. Тази кръв не беше негова. Той я разчегърта с нокът. Все още влажна, червенееща. Може би Алтея? Умът му все още се затрудняваше да размишлява ясно. Да, Алтея. Нали тя му беше казала, че също е била ударена по главата? Глупачка, защо не му беше казала, че кърви? С въздишката на връхлетяния от съдбовна несправедливост той отново облече връхната си дреха и напусна каютата.

Трюмът си оставаше все така мрачен и смрадлив. Едва третият от моряците, които Брашън разбуди, се оказа достатъчно адекватен, за да му посочи мястото, където спи Ател: един ъгъл, в който и плъх трудно би се шмугнал. Със светлината на парченце свещ помощникът се добра до мястото и разтърси спящата Алтея, без да обръща внимание на протестите ѝ.

— Ела в каютата ми, момче, за да ти зашия главата. И престани да хленчиш — заповяда той. — Няма да допусна да хванеш треска и да ми лежиш цяла седмица. По-живо, че и аз искам да спя.

Той се постара да изглежда раздразнен, а не притеснен. Алтея го последва обратно горе на палубата и към каютата му. Дори и в светлината на оскъдното пламъче Брашън можеше ясно да различи бледността ѝ. И че косата ѝ е покрита със залепнала кръв.

Вече влизащ в каютата си, помощникът се тросна:

— Затвори вратата след себе си. Няма да стоя на открито.

Тя се подчини с тронаво покорство. В мига, в който вратата бе затворена, Брашън я залости. Подир това мъжът се обърна и хвана Алтея за раменете. Искаше му се да я разтърси, ала той не го стори, а само я сложи да седне върху койката.

— Какво те е прихванало? — просъска Брашън, докато си окачваше куртката. — Защо не ми каза, че си ранена?

Но и той самият знаеше, че тя му бе посочила това. И отчасти очакваше Алтея да му напомни.

Тя повдигна ръка към главата си и каза:

— Просто бях толкова уморена...

Проклинащ теснотията, Брашън прескочи краката ѝ, за да си вземе медицинското сандъче и да започне да рови в него. Избраните лекарства той хвърляше на койката до себе си. Помощникът приближи фенера; светлината му беше прекалено слаба. Алтея трепна, когато пръстите му започнаха да опипват скалпа ѝ, да отгръщат гъстата черна коса в търсене на раната. Много скоро връхчетата им започнаха да аленеят: раната все още кървеше. Това беше обичайно; разкъсванията на скалпа винаги кървяха много. Така че това обстоятелство не биваше да го притеснява. И въпреки това Брашън изпитваше тревога. Безпокоеше го и замаяният ѝ поглед.

— Ще трябва да отрежа от косата ти — предупреди я той. Очакваше възражение.

— Щом трябва.

Брашън се загледа в зениците ѝ.

— Колко пъти те удариха?

— Два пъти. Така ми се струва.

— Разкажи ми всичко. Всичко, което си спомняш за случилото се тази нощ.

И тя го стори — в несвързани изречения. А междувременно Брашън придружаваше разказа ѝ с хрущене на ножица, за да си очисти място около раната. Разказаното от нея не му даваше възможност да се гордее с ума си. В комбинация с всичко, което той си спомняше, ставаше повече от ясно, че те двамата с Алтея са били набелязани за отвличане, за да попълнят оределия екипаж на *Веселата маца*. Излизаше, че тази вечер Брашън действително е бил късметлия, макар и не по начина, по който първоначално си мислеше, за да се отърве. Само благодарение на късмета си в момента той не се намираше окован в трюма на чуждия съд.

Раната, която той откри върху главата ѝ, бе дълга колкото малкия му пръст и зееше отворена заради опъна на плитката. Дори и след като помощникът отрязва околните кичури и я почисти, от процепа продължаваше да сълзи кръв.

— Ще се наложи да я зашия, — каза ѝ той. И се постара да прогони от себе си както замайването от допълнителната съставка, сипана в бирата, така и смущението от мисълта, че ще му се наложи да пронизва скалпа ѝ с игла. За щастие Алтея изглеждаше още по-замаяна и от него. Каквото и да използваха вербовчиците, то бе ефикасно.

Под жълтеникавото сияние на фенера той вдяна конец от рибешко черво в ухото на закривена игла. Тя изглеждаше съвсем дребна сред мазолестите му пръсти. И хлъзгава. Какво пък, няма щеше да се окаже по-различно от кърпенето на дрехи и платна? Та той бе правил това от години.

— Не мърдай — малко излишно я предупреди той. И внимателно допря върха на иглата до кожата. Сега трябваше да приложи лек натиск, за да пробие. Но вместо това кожата на скалпа се плъзна и Брашън не можа да направи първия шев.

Той вложи още натиск, при което Алтея изпищя и блъсна ръката му.

— Какво правиш? — гневно попита тя и се извърна да го погледне.

— Казах ти. Трябва да ти зашия раната.

Девојката замълча.

— Извинявай. Не те слушах. — Тя разтърка очи и внимателно опипа раната. — Да, явно ще трябва да се шие — изсумтя Алтея, отпусна клепачи, а подир това отново го погледна. — Иска ми се или да припадна, или да се свестя. Сега просто се чувствам замаяна. Отвратително е.

— Сега ще погледна с какво разполагам — отвърна Брашън и, отпуснат на едно коляно, се зае да преглежда лекарствата си. — Тези запаси не са били подновявани от години — замърмори той на себе си. Алтея надничаше над рамото му. — Половината от шишенцата и бурканчетата са празни; билките, които би трябвало да са зелени или кафяви, са сиви, а някои неща миришат на мухъл.

— Може би точно така трябва да миришат? — предположи Алтея.

— Не зная.

— Дай аз да погледна. Преди аз подновявах лекарствата на *Вивачия* при всяко пристанище. — Тя се приведе край него, към сандъчето, разположено между стената и койката. В тази неудобна

позиция девойката се зае да повдига шишенцата към светлината на фенера. Едно гърненце привлече вниманието ѝ достатъчно, за да може тя да го отвори, да сбърчи отвратено нос заради миризмата му и отново да го запуши. — Тук няма нищо полезно — реши Алтея и се отпусна обратно на койката. — Аз ще притискам кожата, а ти ще шиеш. Ще се постарая да стоя неподвижно.

— Почакай за момент — неохотно отвърна Брашън. Той бе запазил част от късчето киндин. Неголяма част, само колкото да разполага с нещо, което да му носи утеха в най-противните дни. Помощникът го извади от джоба на куртката си, почисти го и го показа на Алтея, след което го счупи на две. — Киндин. Той ще те разбуди и ще те накара да се почувстваш по-добре. Използва се ето така.

Той го пъкна между долната си устна и зъбите и го намести с езика. Познатата горчивина веднага започна да изпълва устата му. Този път това усещане бе придружено от също тъй горчивата мисъл, че точно този наркотик му бе попречил да усети приспивателното в бирата. Но беше излишно да мисли подобни неща постфактум.

— В началото много ще горчи — предупреди Брашън. — Защото в него има пелин. Но ще те оживи.

Със скептичен вид Алтея последва примера му. Тя веднага сгримасничи и зачака, загледана в събеседника си. След миг тя попита:

— Трябва ли да обгаря?

— Силничък е — призна другият. — Размествай го с език, не го оставяй на едно и също място.

Пред очите му изражението ѝ бавно започна да се променя; усмивка изникна и върху неговото лице.

— Бива го, нали?

Алтея се засмя:

— И действа бързо.

— Бързо връхлита, бързо те пуска. Самият аз никога не съм виждал някаква вреда от него, стига човек да се е отърсил от ефекта, когато дойде негов ред да работи.

Девойката неловко местеше късчето под езика си.

— Баща ми казваше, че моряците крадат от часовете си сън, когато го използват. И така пристигали на вахта изнурени, вместо отпочинали. А ако влиянието му още не ги било отпуснало, те щели да приемат излишни рискове заради изкуствената увереност. — Тя

замълча за момент. — Рискуващите застрашават всички, така казваше той.

— Спомням си — потвърди Брашън. — Никога не съм дъвкал киндин на борда на Вивачия, Алтея. Аз уважавах баща ти.

Подир момент мълчание тя въздъхна и предложи:

— Давай да приключваме.

Брашън се съгласи и отново взе иглата с конеца. Алтея следеше движенията му. Може би той я бе направил прекалено будна.

— Така не мога да работя — оплака се той. — Легни на койката и си извърни главата. Да, точно така.

Сам той приседна на пода. В тази позиция наистина беше много по-удобно. Той попи тромаво събиращата се кръв и отстрани няколко отново заплели се косъма.

— Сега заципи кожата. Не, така пръстите ти ми пречат. Извърти ръка. — Брашън се зае да намества ръцете ѝ. Не беше случайност, че в резултат на неговата подредба едната ѝ китка закриваше по-голямата част от видимостта ѝ. — Така е добре. Ще се постарая да бъда бърз.

— По-добре бъди внимателен — предупреди го Алтея. — И недей да го зашиваш прекалено стегнато. Нека бодовете бъдат колкото се може по-равни.

— Ще се опитам. За пръв път правя това. Но неведнъж съм виждал как се прави.

Алтея размести своето късче киндин, с което напомни на Брашън да стори същото. Той едва не трепна, защото парчето докосна вече чувствително място.

Девојката стисна зъби, а той започна. Опитваше се да не мисли за болката, която причинява, а да се съсредоточи над качеството на работата си. Най-сетне му се удаде да пробие кожата. Налагаше му се също да притиска ръбовете на раната, за да изкара иглата. Най-трудното беше прокарането на конеца. По време на този процес нишката издаваше тих звук с изключително неприятно звучене. Алтея скърцаше със зъби и потрепваше в отговор на всеки бод, но мълчеше.

Най-накрая приключил, Брашън пристегна възел и отрязва излишния конец.

— Готово е — каза той и пусна иглата. — Отдръпни ръце. Да видим как съм се справил.

Алтея се подчини. Ясно можеше да се види, че лицето ѝ е лъснало от пот. А Брашън критично се вглеждаше в цепнатината. Работата му не беше за изложба, но бе достатъчна, за да придържа кожата. Той кимна доволно.

— Благодаря ти — тихо каза тя.

— Аз трябва да ти благодаря — отвърна Брашън. Най-накрая ѝ признаваше. — Ако не беше ти, в този момент аз щях да се намирам в трюма на *Веселата маца*.

Той се наведе и я целуна по бузата. Нейната ръка обгърна шията му; Алтея извъртя глава, за да целуне устата му. Брашън изгуби равновесие и трябваше неудобно да се подпре върху койката си, но не прекъсна целувката: тя имаше вкус на киндина, който и двамата споделяха. Пръстите ѝ бяха обгърнали врата му с лек натиск, който бе не по-малко вълнуващ от самото съприкосновение на устните им. От толкова време той не беше усещал подобна нежност...

Алтея беше тази, която първа се отдели. Брашън се изправи.

— Сега да те превържем — неловко заяви той, след като си пое дъх.

Девојката бавно кимна.

Той взе ивица плат и отново се приведе над нея.

— Това беше проява на киндина — неочаквано каза той.

Тя намести парченцето на друго място.

— Може би. Но дори и така да е.

Макар койката да беше тясна, Алтея пак успя да се отдръпне встрани. Подканящо. Тя отпусна глава върху протегнатата си ръка, от която се излъчваше топлина. Брашън настръхна. Тази ръка го подканяше.

Той прочисти гърло и направи един последен опит.

— Това не е добра идея. Не е безопасно.

— Нищо не е безопасно — тъжно отвърна тя.

Пръстите му развързваха ризата ѝ тромаво; под нея имаше и пристегнати ивици плат. Брашън отстрани и тях, за да освободи малките ѝ гърди и да ги целуне. Тя беше толкова крехка. И освен това кожата ѝ бе попила вкуса на солена вода, кълчища и дори на маста, която превозваха. Но тя беше топла, подканяща. И освен това беше жена. Така че Брашън се отпусна върху късия тесен нар, за да бъде с нея. Най-вероятно заради киндина му се струваше, че тъмните ѝ очи са

бездънни. Беше стряскащо, че момиче с толкова остър език може да има тъй мека и податлива уста. Дори и когато тя впи зъби в рамото му, за да смълчи несловесните си викове, болката се оказа сладостна.

— Алтея — меко прошепна той в косата ѝ, когато двамата отпочиваха между втория и третия път. — Алтея Вестрит.

Той назоваваше не просто нея, а цялата съвкупност от усещания, които тя бе събудила у него.

Браш. Брашън Трел. Една частица от нея не можеше да повярва, че тя прави това с Брашън Трел. Не и това. Някаква дребна и саркастична наблюдателка гледаше невярващо как тя утолява импулсите си с неговото тяло. Той беше най-лошият възможен избор.

Вече е прекалено късно да се тревожи за това, каза си тя и го придърпа още по-дълбоко в себе си. Заглъхнала беше онази обичайна предпазливост. Винаги, с изключение на онзи първи път, тя бе проявявала достатъчна разумност да не превръща тези неща в лични. Сега тя не само се отдаваше с невъздържаност, която я шокираше, а и го правеше с човек, когото бе познавала от години. И в случая не можеше да става дума за случайност. Още в момента, когато той се бе отпуснал върху нея след първото им сливане, Алтея бе започнала да го насърчава за поредна проява. Тя се чувстваше като умираща от глад жена, неочаквано натъкнала се на банкет. Тялото ѝ пламтеше. Може би това се дължеше на киндина? А може би и без него би се издигнала нуждата, до този момент укривана, нуждата за обикновена близост. В един момент тя усети сълзи да дразнят очите ѝ, а снагата ѝ да потръпва от ридание. Този изблик Алтея задуши в рамото му, стресната от силата на самотата и страховете, които това сношение изличаваше. Толкова дълго тя бе оставала силна; не можеше да понесе да издава слабостта си по такъв начин пред когото и да било, още по-малко пред човек, който знаеше коя е тя в действителност. Затова тя впи ръце в гърба на Брашън и го накара да повярва, че тази проява също е била израз на страстта ѝ.

Тя не искаше да мисли. Не и сега. В този момент просто желаше да извлече за себе си всичко, което можеше да получи. И продължаваше да прокарва длани по мускулите на ръцете и гърба му. В средата на гърдите му имаше дебела ивица къдраво окосмение.

Останалата част от тях и от корема му бе покрита с черен мъх, ожулен заради грубата тъкан на дрехите му и постоянното движение на кораба.

Отново и отново я целуваше той, без да намира насита. Устата му носеше вкуса на киндин; когато целуваше гърдите ѝ, върху зърната си тя усещаше острото жегване на наркотика. Тя плъзна ръка между телата им, към твърдата хлъзгавина, която се плъзгаше в нея. Миг покъсно Алтея притисна дланта си над устата му, за да заглуши вика му, съпроводил последния тласък — тласък, оставил и двама им край ръба на вечността.

Известно време тя не мислеше за нищо. Реалността я връхлетя рязко и я накара да осъзнае тясната, покрита с пот койка, притискащата я тежест на любовника ѝ и нейната коса, затисната под ръката му. Беше ѝ студено на краката. Освен това кръстът ѝ се беше схванал.

Алтея започна да го избутва.

— Пусни ме да стана — тихо каза тя. И тъй като другият не помръдна, Алтея продължи, по-настойчиво: — Притискаш ме, Брашън. Стани!

Той се раздвижи, което ѝ позволи да се надигне. Брашън остана да лежи, свит, така че приседналата Алтея се оказа обгърнатата от тялото му. Той я гледаше със загатната усмивка. И повдигна ръка, за да прокара пръст по една от гърдите ѝ. Тя потръпна. С нежност, която я ужаси, Брашън придърпа единственото одеяло и покри раменете ѝ.

— Алтея... — поде той.

— Не казвай нищо — неочаквано го помоли тя. — Не говори.

Ако той заговореше за онова, което двамата бяха сторили токущо, то щеше да придобие още по-голяма плътност и да се превърне в част от живота ѝ, която тя не би могла да отхвърли. Вече удовлетворена, тя възвръщаше предпазливостта си.

— Това не може да се случва повторно — изтърси Алтея.

— Зная. Зная. — Въпреки това той милваше шията ѝ и следеше с поглед ръката си, спускаща се към корема ѝ. Пръстите му леко докоснаха пръстена с талисман в пъпа ѝ. — Това е нещо необичайно.

Под меката светлина на фенера дребният череп намигна.

— Беше подарък от милата ми сестра — горчиво каза Алтея.

Брашън се поколеба.

— Мислех, че само курвите ги носят — смутено каза той.

— Сестра ми също смяташе така.

Без предупреждение тя се оказа нападната от старата болка.

И неочаквано Алтея се сви и успя да легне на койката до него. Брашън я намести към извивката на тялото си. Топлотата беше приятна, както и нежният му допир върху една от гърдите ѝ. Тя знаеше, че трябва да отблъсне ръката му: не биваше да допуска случващото се да продължава. Най-разумно би било да стане, да се облече и да се върне долу. Но никак не беше лесно да се направи подобно нещо, когато надигането би те накарало да усетиш целия студ на каютата... Тя потръпна и се притисна към Брашън. Той я прегърна с две ръце, за да я задържи близо до себе си. В безопасност.

— Тя защо ти е дала талисман от магическо дърво? — В гласа му се долавяше неохотно любопитство.

— За да не се случи да забременея и изложя семейството си. И за да не пипна някаква обезобразяваща зараза, чрез която цял Бингтаун да разбере що за уличница съм аз.

Тя умишлено избра тази дума, лично натърти на нея.

Брашън застина за момент, преди да отпусне ръка върху гърба ѝ и да започне да я милва успокояващо. Подир това той започна да масажира нежно раменете и врата ѝ. Алтея въздъхна безшумно и отново се отпусна.

— Сама съм си виновна — каза гласът ѝ. — Никому не трябваше да казвам за това. Но тогава бях едва на четиринадесет и смятах, че трябва да споделя с някого. А на баща си не можех да кажа, не и след като той прогони Девън.

— Девън. — Брашън повтори името, но не като въпрос.

Алтея въздъхна.

— Това се случи преди ти да постъпиш на борда. Девън беше моряк. Изключително красив. И винаги усмихнат, винаги готов да се пошегува дори със сполетялата го неправда. Той не се страхуваше от нищо. Нищо не бе в състояние да го стресне.

Тя затихна. Известно време мислеше единствено за допира на Брашън, под който напрегнатите мускули на гърба ѝ бавно се отпускаха.

— Точно от това произтичаха неразбирателствата между него и татко. Той би станал най-добрият моряк на борда на кораба, ако беше разсъдлив, веднъж ми каза татко. И би станал отличен помощник-капитан, ако знаеше кога да се страхува. А Девън не плаваше така. Той

винаги се оплакваше, че бихме могли да вдигнем допълнителни платна, а когато работеше сред мачтите, винаги беше най-чевръст. Аз още тогава знаех какво има предвид баща ми. Когато останалите моряци се опитваха да не изостават от Девън, работата биваше вършена по-бързо, ала за сметка на старателността. Биваха допускани грешки. Моряци се нараняваха. Нищо сериозно, но ти си спомняш какъв беше баща ми. Той винаги казваше, че инцидентите на борда на жив кораб трябва да се избягват, заради отчетливостта на неприятните емоции.

— Мисля, че е бил прав — тихо каза Брашън и целуна тила ѝ.

— Прав беше — раздразни се Алтея. Но този ѝ прилив не трая дълго. — Тогава бях на четиринадесет. А Девън беше толкова красив. Той имаше сиви очи. Обичаше да сяда на палубата след смяната си, да издяква разни неща за мен и да ми разказва за пътуванията си. Струваше ми се, че няма място, което той да не е посещавал, и че няма нещо, което той да не е правил. Освен това Девън никога не говореше открито против татко, нито пред мен, нито с останалите от екипажа. Ала човек винаги можеше да разбере кога той смята, че плаваме прекалено предпазливо. В онези моменти на лицето му изникваше една почти незабележима подигравателна усмивка. Понякога това му изражение вбесяваше татко, но на мен то се струваше толкова очарователно. Дръзновено. Присмех, захвърлен в лицето на опасността. — Тя въздъхна. — Смятах, че той е непогрешим. Тогава бях влюбена.

— И той се е възползвал от теб? — попита Брашън с осъдителен глас. — На борда на бащиния ти кораб? Подобна постъпка минава отвъд дръзновеност, тя е глупава.

— Не. Не се случи така — колебливо отговори тя. Не ѝ се искаше да му разказва, ала по някаква причина не можеше да спре — Мисля, че той знаеше как го боготворя. Понякога флиртуваше с мен, но шеговито. И аз можех да въздишам над думите му, макар да знаех, че не са сериозни. — Алтея поклати глава в укор към някогашната си личност. — Но една нощ получих своя шанс. Бяхме спуснали котва в Лийс. Нощта беше спокойна, баща ми беше слязъл в пристанището по работа, повечето от моряците също почиваха на брега. Аз бях дежурна, вече се бях върнала от града. Бях си купила... обици, парфюм, копринена блуза и една дълга пола, също копринена. Бях облякла

всичките си покупки, за да може той да ме види, когато се прибере. И когато го зърнах да се прибира рано, сам, сърцето ми се разтуптя толкова силно, че почти не можех да си поема дъх. Разбихах, че е настъпил моят шанс.

— Той се качи на борда с един скок, както правеше винаги, приземи се по котешки на палубата и дойде при мен. — Тя прихна да се смее. — Дватаматая трябваша да сме говорили, да сме си разменяли думи. Но аз не си спомням нищо от това. Помня само изключителното щастие да му кажа колко много го обичам. Без да ми се налага да бъда внимателна, защото нямаше кой да ни чуе. А той стоеше и ми се усмихваше, сякаш не можеше да повярва колко е благосклонен към него късметът. И ме хвана за ръката, отведе ме до един от люковете, повдигна полата ми, смъкна долната ми дреха и ме облада направо там. Приведена над един шлюз, като момче.

— Изнасилител те е? — смая се Брашън.

Алтея прихна да се смее.

— Не. Не беше насилване. Той не ме принуди. Онова, което той правеше, ми беше непознато, ала бях убедена, че съм влюбена. Подчиних се доброволно и му позволих да го направи. Той не беше груб, но беше изчерпателен. Изключително изчерпателен. Тогава не знаех какво да очаквам, така че бих могла да кажа, че не съм останала разочарована. След като приключи, той ме погледна с онази очарователна усмивка и каза: *Надявам се, че ще си спомняш това до края на живота си, Алтея. Защото аз ще го помня.* — Тя си пое дъх. — Тогава той слезе долу и изникна отново, нарамил торбата си. С нея Девън напусна кораба. Никога повече не го видях.

Проточи се мълчание.

— Аз не спирах да го чакам и да се оглеждам за него. Когато два дена по-късно отплавахме, разбрах, че татко го е освободил още при пристигането ни в това пристанище.

Брашън простена и поклати глава:

— Това означава, че с теб той е отмъстил на баща ти.

— Никога не съм гледала на това по такъв начин — бавно отвърна тя. — Винаги смятах, че то е било нещо, което той просто е дръзнал да направи, смятайки, че няма да бъде хванат. — Тя събра храброст да попита: — Наистина ли смяташ, че за него е било отмъщение?

— Така ми се струва — също шепнешком отвърна Брашън. — Мисля, че това е най-лошото нещо, което някога съм чувал — додаде той. — Девън. Ако някога го срещна, ще го убия.

Искреността в гласа му я стресна.

— Най-лошото настъпи после — призна девойката. — В Бингтаун се върнахме няколко седмици по-късно. Тогава бях сигурна, че съм бременна. Просто бях уверена. Не смеех да отида при баща си, а да говоря с майка си би било почти същото. Затова се обърнах към омъжената си сестра, защото бях убедена, че тя ще ме посъветва. Зарекох я да мълчи и й казах — поклати глава тя.

С език Алтея премести късчето киндин. То бе разранило лигавицата, а вкусът му почти бе изчезнал.

— И какво стана? — побутна я Брашън. Той звучеше искрено заинтригуван от историята.

— Тя се ужаси. Започна да плаче и ми каза, че съм унищожена завинаги. Че съм била курва, уличница, срамяща рода си. Тя престана да ми говори. Някъде четири дена по-късно течението ми се появи, точно навреме. Отидох при нея насаме и й казах за това. Казах й още, че ако някога разкаже на татко или мама, аз ще я обвиня в лъжа. Бях много уплашена. Заради казаното от нея бях сигурна, че близките ми ще ме изгонят и никога няма да ме обикнат отново, ако узнаят.

— Нали тя ти е дала думата си?

— Не бях сигурна, че тя ще спази обещанието си. Вече бях почти сигурна, че е казала на Кайл: заради начина, по който съпругът й започна да се държи с мен. Но самата тя не ми крещя. Просто ми даде това украшение и ми каза, че ако го нося, няма да забременея или да се заразя. Каза още, че поне това съм била длъжала на семейството си. — Алтея почеса тила си и трепна. — Подир това нещата между двете ни никога вече не бяха същите. С течение на времето се научихме да бъдем учтиви една с друга, главно за да не даваме основание на родителите си да започнат да задават въпроси. Ала онова лято беше най-ужасното в живота ми. Предателство подир предателство.

— Предполагам, че след това не ти се е налагало да се притесняваш от срещите си с мъже?

Тя трябваше да очаква, че Брашън ще зададе подобен въпрос. Мъжете винаги искаха да знаят. Тя сви рамене, решила да разкрие цялата истина.

— Тук-таме. Не беше често. Само два пъти. Имах усещане, че не е било... както трябва да бъде. От начина, по който мъжете на борда на Вивачия говореха за това, аз подозирах, че би трябвало поне да бъде приятно. Аз бях усетила единствено... натиск, малко болка и влага. И това бе всичко. В един момент се престраших и опитах още два пъти, с различни мъже. Беше... беше хубаво.

Брашън повдигна глава, за да я погледне в очите.

— И сега ли беше хубаво?

Още една истина, с която тя не искаше да се разделя.

— Не, не беше хубаво, а както винаги трябва да бъде. По-рано не бях изпитвала подобно нещо. — Подир това, защото не можеше да понесе мекотата, изникнала в очите му, тя додаде: — Може би заради киндина.

И Алтея извади късчето.

— Остана ми раничка — оплака се жената и измести очи от болката, започнала да се изписва върху лицето му.

— По-вероятно е било заради него — призна той. — Чувал съм, че в някои случаи той се отразява на жените по подобен начин. Повечето от тях го избягват, защото той поражда кървене... Като от месечно течение. — Брашън неочаквано придоби смутен вид.

— Намерил кога да ми каже — промърмори тя. Брашън я бе пуснал. Ефектът на киндина вече отслабваше, заменен от сънливост. А в главата ѝ пулсираше неприятна болка. Тя трябваше да става. Но... Студена стая. Влажни дрехи. Не, щеше да полежи само още минутка. След минутка тя щеше да се надигне и да се върне обратно в уединението си. — Трябва да вървя. Ако ни хванат...

— Зная — отвърна Брашън, но не помръдна. Единствено ръката му помилва тялото ѝ, последвана от тръпка.

— Брашън, ти сам разбираш, че това не може да се повтори.

— Да, разбирам. — Устните му стояха почти прилепени до кожата на тила ѝ, за да я целунат бавно. — Не бива да се повтаря. Нито веднъж след този последен път.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ПОСЕТИТЕЛИ

С въздишка Роника повдигна очи от счетоводните си книги.

— Какво има?

Рейч изглеждаше смутена.

— Дело Трел е във всекидневната.

Роника повдигна вежди.

— И защо ми казваш това?

Обичайно Дело идваше и си отиваше когато си поиска. Тя беше най-добрата приятелка на Малта най-малко от две години насам; тези формалности между момичетата отдавна бяха изчезнали. Рейч беше се втренчила в пода и колебливо каза.

— По-големият ѝ брат е с нея. Керуин Трел.

Роника се навъси.

— В такъв случай ще го приема веднага. Не тук, ще отида при него. Той каза ли защо е дошъл?

За момент Рейч прехапа устната си.

— С ваше разрешение, той каза, че е дошъл заради Малта. Със сестра си.

— Какво? — Роника скочи на крака, като прободена.

— Аз не познавам тази област на вашите обичаи. Но на мен това не ми се виждаше... правилно. Затова ги помолих да изчакат. — Рейч изглеждаше много смутена. — Надявам се, че не съм породила някаква неприятност.

— Не се тревожи — натърти Роника. — Малта сама създаде тази неприятност. Но младият Трел би трябвало да притежава по-добри обноски. Във всекидневната ли каза, че чакат?

— Да. Желаете ли да поднеса напитки?

В лицето на тази социална дилема ролите на господарка и слугиня почти бяха изчезнали. Бяха останали само две жени.

— Да, Рейч — отвърна Роника подир миг колебание. — Права си, случаят е най-добре да бъде разрешен с формалност, а не с гълчене. Дори и ако той се е държал по начин, който заслужава точно такава

отношение. — Възрастната жена отново замълча за момент. — Кажи и на Кефрия да дойде, преди да поднесеш. След това изчакай малко и уведоми Малта, че тя има гости. Тя е отговорна за станалото, нека види как е редно да се постъпва в подобни ситуации.

Рейч изпълни гърдите си с въздух — войник, приготвящ се за битка.

Останала сама, старицата прокара длани по лицето си и разтърка очи. За момент тя погледна към счетоводните книги, но поклати глава. Главата и очите вече я боляха от преглеждането им, а въпреки това не бе открила никакъв начин да намали дебитата и да увеличи кредита. Ако не друго, неочакваната визита поне щеше да отвлече мислите ѝ от този невъзможен проблем, дори и да беше неприятна. Тя оправи косата си, изправи се и пое към всекидневната. Отлагането само би породило излишно напрежение. Керуин Трел беше съвсем млад, но освен това беше и наследник на могъщо Търговско семейство. Роника трябваше да го постави на мястото му, но без да го наскърбява. Щеше да ѝ се наложи да пристъпва изключително предпазливо.

Пред вратата на всекидневната тя поспря, за да си поеме дъх, и отпусна ръка върху дръжката.

— Майко.

Роника се обърна към енергично приближаващата се Кефрия. Пламъчета на гняв блестяха в обичайно покорните очи на дъщеря ѝ; устните ѝ бяха притиснати. Възрастната жена не помнеше някога да я е виждала в такъв вид. И повдигна ръка, за да напомни:

— Не бива да наскърбяваме семейство Трел — съвсем тихо каза тя. Кефрия чу думите, но ги отхвърли.

— Същото се отнася и за семейство Вестрит — просьска тя. В този момент тонът ѝ прозвуча досущ като гласа на баща ѝ, което сепна Роника.

Кефрия сама отвори вратата и влезе първа.

Керуин гузно повдигна поглед от крайчеца на дивана, върху който беше приседнал. Дори Дело изглеждаше сепната. Тя наклони глава, за да погледне зад Кефрия и Роника.

Старицата заговори първа, за да изпревари дъщеря си:

— Малта ще се присъедини към нас след малко, Дело. Убедена съм, че твоята приятелка много ще се радва да те види. За нас е изключително удоволствие да те приветстваме, Керуин. Ти не си идвал

от... Дори не мога да си спомня последния път, когато ти дойде да ни видиш.

Керуин скочи на крака и се поклони. След това той се усмихна, макар и насилено.

— Спомням си, че родителите ми ме доведоха на сватбата на Кефрия. Но това беше преди години.

— Около петнадесет — отбеляза Кефрия. — Спомням си, че ти беше любознателно момченце. Хванах те да се опитваш да ловиш златните рибки от фонтаните в градината, ако не се лъжа?

Роника се опита да си припомни възрастта на все още изправеното момче. Осемнадесет години? Деветнадесет?

— Сигурно. Спомням си много смътно. Разбира се, както ти сама изтъкна, тогава бях още малък.

— Така е — отвърна Кефрия, преди Роника да е успяла да отвори уста. — И аз никога не бих обвинила някое малко дете, задето е видяло нещо красиво и е поискало да го притежава. — С усмивка тя додаде: — Ето че и леката закуска пристига. Седни и се чувствай като у дома си.

Рейч бе донесла кафе със сладкиши, сметана и ароматни билки. Тя постави подноса върху масичката и излезе. В ролята на домакиня влезе Кефрия. За известно време разговорът засягаше единствено предпочитанията на гостите за начина, по който да пият кафето си. Приключила, Кефрия седна и се усмихна към тях. Дело се бе отпуснала на крайчеца на канапето и не спираше да поглежда към вратата. Изглежда тя се надяваше, че Малта ще се появи и ще я спаси от останалите възрастни.

Кефрия веднага възобнови атаката си.

— На какво дължим посещението ти, Керуин?

Той посрещна погледа ѝ дръзко, но самият му глас бе тих:

— Малта ме покани... ни покани. Бях извел Дело на пазар; там срещнахме Малта. Тя ни покани да ѝ дойдем на гости.

— Разбирам. — Тонът на Кефрия не подложи казаното на съмнение. Роника се надяваше, че тя е успяла да скрие отвращението си по-добре от дъщеря си. — Малката вятърничавица не ни каза, че ще дойдете. Но момичетата са такива, а Малта е по-лоша от обичайното. Главата ѝ е пълна с глупости, които не оставят място за разум и любезност.

Роника почти беше престанала да слуша Кефрия, вгълбявайки се в собствени мисли. Колко ли често Малта се бе промъквала на пазара сама? И дали срещата наистина е била случайна, както твърдеше Керуин Трел? Старицата замислено погледна към Дело. Дали пък двете момичета не бяха планирали тази среща?

Сякаш повикана от мисълта ѝ, Малта влезе точно в този момент. И смаяно огледа официалната обстановка. Предпазлива пресметливост изникна върху лицето ѝ, сторила се много грозна в очите на Роника. Кога момичето бе успяло да усвои подобна своеволност? Беше очевидно, че Малта се е надявала да приеме Дело и Керуин сама. Поне тя нямаше вид да ги е очаквала днес. Макар че косата ѝ беше сресана, а върху устните ѝ да се долавяше багрило, поне роклята ѝ беше подобаваща за годините ѝ. Тя носеше обикновена вълнена рокля, с бродерия, красяща краищата на полата и шията. И въпреки това нещо в начина, по който тази одежда бе носена — пристегнатата, за да подчертава талията и да кара плата да очертае наливащата се гръд — показваше, че това е жена в детски дрехи. А Керуин Трел се бе изправил на крака, както подобава при влизането на една млада жена.

Това беше по-лошо, отколкото Роника се бе опасявала.

— Малта — приветства я майка ѝ и се усмихна. — Дело ти е дошла на гости. Но първо няма ли да останеш да пиеш кафе с нас?

Дело и Малта се спогледаха. Гостенката преглътна и облиза устни:

— А после би могла да ни покажеш онзи кампис, за който каза, че цъфтял. — С по-висок от необходимото глас тя се обърна към Кефрия: — Малта ни разказваше за вашата оранжерия. Брат ми много се интересува от цветя.

Кефрия се усмихна в отговор.

— В такъв случай ще му я покажем. Малта прекарва толкова малко време там; изненадана съм, че изобщо си е спомнила, че имаме кампис. Аз лично ще разведа брат ти. Все пак — тя обърна все още усмихнатото си лице към младежа — не бих рискувала да го оставя насаме със златните ми рибки, не и след предишния му опит.

На Роника почти ѝ стана жал за младежа. Той се усмихна принудено и се постара да не показва, че е разбрал същинския смисъл на изреченото.

— Сигурен съм, че разходката ще бъде много интересна.

Роника бе очаквала, че ще ѝ се наложи да поеме контрол над тази ситуация. Ала поне в тази област Кефрия изглежда бе приела пълната си роля. На възрастната жена се наложи единствено да се включва в общите приказки. И да наблюдава. Много скоро тя се убеди, че двете момичета наистина са действали заедно. Дело изглеждаше далеч по-смутена и гузна. Малта също не беше особено спокойна, но бе решителна. Тя съсредоточаваше вниманието и репликите си върху Керуин по начин, на който той не можеше да отвърща. Самият младеж осъзнаваше колко е неподобаваща тази ситуация, но изглеждаше безсилен да се освободи от нея. Като мишка, прикована от погледа на змия. Той се стараеше да остава съсредоточен върху любезностите на Кефрия, а Малта му се усмихваше над ръба на чашата си. Мислено Роника поклати глава. Дъщеря ѝ се бе притеснявала, че Малта е прекалено наивна, за да пристъпи сред обществото; беше се опасявала, че мъжете биха могли да се възползват от нея. Но в случая обратното изглеждаше по-вероятно: Малта наблюдаваше Керуин със съсредоточението на дебнеща котка. Дълбоко в сърцето си Роника трябваше да се зачуди за същинските интереси на внучката си: дали тя проявяваше интерес към самия мъж, или към преследването му? Керуин беше млад; и от малкото, което Роника бе видяла до този момент, очевидно неопитен в подобни игри. Ако Малта го спечелеше прекалено лесно... и той се отзоваваше на вниманието ѝ с прекалена готовност... имаше вероятност тя да го захвърли, за да се насочи към нови цели.

Сега старицата наблюдаваше внучката си с нови очи. Онова, което съзираше, тя не би намерила за достойно нито у някой мъж, нито у някоя жена. Малта се беше превърнала в хищник. И може би беше прекалено късно за намеса. Но кога красивото момиченце се беше превърнало в алчна женска, вместо в жена? Роника осъзна, че започва да одобрява решението на Кайл да върне Уинтроу от манастира. Щом някое от тези деца трябваше да наследи богатствата на рода Вестрит, то Уинтроу бе за предпочитане пред тази непозната Малта.

Мислите ѝ се насочиха към Уинтроу. Дано момчето да се справяше добре. А всъщност би било по-реалистично да насочи колебанията си към оцеляването му. Вече бе пристигнало съобщение от манастира — някой си Берандол се интересуваше за момчето и

питаше за завръщането му. Роника бе връчила посланието на Кефрия, защото това беше нейна отговорност.

Имаше моменти, в които на старицата се искаше жестоко да накаже дъщеря си заради нейната отстъпчивост пред Кайл. Роника искаше да я накара да осъзнае всяка частица болка, която този мъж бе съумял да им причини само за месеци подир смъртта на Ефрѳн. Уинтроу бе на практика отвлечен в робство на борда на семейния си кораб. И само Са знаеше какво бе станало с Алтея.

Имаше моменти, в които тази неизвестност измъчваше Роника най-силно. Тогава тя будуваше и неспирно се опитваше да отгатне съдбата на немирната си дъщеря. Дали тялото ѝ не се разлагаше в някой набързо изкопан гроб? Дали тя живееше някъде в Бингтаун, сред възмутителни условия и немислим труд? В последното Роника се съмняваше. Тя бе разпитвала, но не беше дочула никакви слухове за дъщеря си. Ако Алтея беше още жива, тя беше напуснала Бингтаун. Но при какви обстоятелства?

Само за пет години Бингтаун бе изгубил голяма част от цивилизоваността си. Новодошлите бяха донесли със себе си не само всевъзможни пороци, а и нови, бързо разпространяващи се отношения към прислугата и към жените. Новите заселници бяха предимно мъже. Роника не знаеше как са се отнасяли те към съпругите си в родината, но жените в техните домакинства се отличаваха от робите само номинално. А робите получаваха още по-малко грижа и от животните. Първият път, когато Роника бе видяла един от новодошлите да удря слугата си наред пазара, тя бе застинала на мястото си. Не заради самата постъпка; дори сред Търговците в Бингтаун имаше дребнави тирани, хора, които избухваха срещу слугите или близките си. Обикновено подобни люде си получаваха заслуженото: слуги, които крадяха, лъжеха и влагаха старанието си в отбягването на работата, вместо във вършенето ѝ. Ала удареният слуга на пазара бе треперил мълчаливо; той не бе заплашил своя работодател с напускане, дори не се бе оплакал. И с това си мълчание той бе направил чуждото възразяване невъзможно. Човек се поколебаваше и, усъмнен, се питаше дали ударът не е бил оправдан? Дали мълчанието не утвърждаваше вината на ударения? И тъй никой не се бе застъпил за него.

В днешно време в Бингтаун слугите имаха своите разновидности. Съществуваха истински слуги, като бавачката, които получаваха заплата и запазваха собственото си достойнство и правото да се разполагат с живота си — обикновена работа. Но освен това присъстваха и слугите на новите заселници, които на практика бяха роби: те съществуваха с единствената цел да търчат в отговор на капризите на своите господари. Това не беше законно, но как някой можеше да докаже, че дадено лице е роб, а не обикновен слуга? Когато бъдеха запитани, тези служители незабавно и плахо потвърждаваха, че те са слуги, чиято заплата бива изпращана при семействата им. Мнозина настояваха, че са доволни от живота си, и че сами са избрали въпросния живот. В тези случаи Роника винаги се замисляше с отвращение за заплахите, способни да ги тласнат към подобна лъжа. Явно тези заплахи биваха привеждани в действие, щом робите се страхуваха по такъв начин.

— Приятен ден, Роника Вестрит.

Тя не се сепна — поне с толкова умение разполагаше. Керуин стоеше пред нея, свеждайки глава в почитителен поклон. На свой ред старицата кимна.

— Приятен ден, Керуин Трел. Надявам се, че оранжерията ни ще ти хареса. А ако камписът ти се понрави, Кефрия би могла да ти даде калем. Може да изглежда грубо, но ние подрязваме храстите си значително, за да им придадем красива форма. И за да цъфтят по-лесно.

— Разбирам — каза той, искрено. След което ѝ благодари и последва Кефрия. Малта и Дело, доближили главици, ги последваха. Малтиното сдържано раздражение проличаваше в стиснатите ѝ устни и разперените ноздри. Очевидно тя бе възнамерявала да остане насаме с Керуин, може би най-много в компанията на сестра му. Защо? Може би и самото момиче не знаеше.

Може би това беше най-ужасяващото от всичко: Малта се хвърляше толкова агресивно, без дори да осъзнава последиците от постъпките си.

Но чия вина беше това, немилостиво се запитва Роника. Децата бяха раснали под нейния покрив. Тя ги бе виждала често — на масата, в градините, край себе си. И все пак за нея те винаги си бяха оставали *децата*. Не бъдещите възрастни; не малки хора, които се развиват

непрекъснато. Само децата. Например Силдин. Къде беше той сега? Какво ли правеше? Най-вероятно с бавачката, а може би с наставника си. В безопасност, разбира се. Но това беше всичко, което Роника знаеше за него. Прониза я моментен пристъп на паника. Имаше толкова малко време. Дори и сега може би беше прекалено късно. Та как бяха израснали дъщерите ѝ? Кефрия, която непрекъснато търсеше някоя чужда воля, която да замени нейната собствена, и Алтея, която винаги и всякога признаваше единствено само своята воля.

Тя си припомни счетоводните страници, чието непоклатимо отражение на реалността не можеше да бъде променено от никакво усилие на волята. Тя си припомни дълга, който имаше да изплаща на рода Фестрю от Дъждовните земи. Кръв или злато изплащат дълга. Едно неочаквано изкривяване на гледната точка ѝ показва, че това не е неин проблем, а проблем на Силдин и на Малта. Не бяха ли те кръвта, която да изплати дълга? А тя не ги беше научила на нищо. На нищо...

— Господарке? Добре ли сте?

Роника погледна към Рейч. Жената бе влязла, за да събере чашите и чинийките, и с препълнения си поднос бе застанала пред втрещената в празнотата своя господарка. Тази жена, робиня под собствения ѝ покрив, трябваше да наставлява нейната внучка. Жена, която Роника изобщо не познаваше. Нима самото нейно присъствие не представляваше урок? Робството беше нещо приемливо, така ли излизаше? Какви заключения щеше да си извлече Малта за същината на ролята на една жена в задаващото се общество?

— Седни — обърна се тя към Рейч. — Трябва да поговорим. За внучката ми. И за теб самата.

— Джамаилия — тихо каза Вивачия.

Думата го събуди и той отдели буза от палубата, на която бе заспал сред зимното слънце. Беше ясен ден, нито топъл, нито хладен, с приятен вятър. Беше следобедният час, през който Уинтроу трябваше да обръща внимание на кораба, както невежо се бе изразил баща му. Той бе седял близо до носа, където бе кърпили панталоните си и тихо бе разговарял с фигурата. Но не помнеше да е заспивал.

— Извинявай — рече Уинтроу, търкащ очи.

— Нима за какво — отвърна корабът. — Иска ми се и аз да можех да спя като човеците, да обърна гръб на деня и всичките му тежести. И за двама ни е благословия, че поне единият от нас е способен на това. Събудих те, защото реших, че би искал да видиш. Дядо ти казваше, че това е най-красивата гледка към града, от която не се вижда нито един от недостатъците му. Ето ги. Белите кули на Джамаилия.

Юношата се надигна, протегна се и насочи погледа си отвъд водите. Двете връзани в морето скали бяха готови да приветстват приближаващия се кораб в обятията си. Градът обгръщаше крайбрежието между димящото устие на Топлата река и извисяващия се връх на Сатраповата планина. Прекрасни имения и градините им бяха отделени от редици дървета. На скалите отвъд града се издигаха кулите на двореца на сатрапа. Горната част на града. Това бе сърцевината на град Джамаилия. Столицата, чието име носеше цялото сатрапство, центърът на цивилизацията. Тя сияеше в зелено, златно и бяло — същинска скъпоценност сред обков. Белите висоти засрамваха височината и на най-издължените дървета, а наситеността на цвета им принуждаваше Уинтроу да присвие очи. Кулите бяха украсени със злато, а основите им бяха изработени от зелен саденски мрамор. Дълго време юношата разглежда града ненаситно: той за първи път виждаше онова, за което бе чувал тъй често.

Преди около петстотин години по-голямата част от град Джамаилия била опожарена. Тогавашният сатрап поискал неговата столица да бъде издигната в ново, още по-смайващо величие, а всичките ѝ постройки да бъдат от камък, за да не може подобно бедствие да я сполети отново. Той събрал най-добрите си архитекти, творци и зидари; с тяхна помощ и три десетилетия труд дворът на сатрапа бил готов. Втората по височина кула съхранявала покоите на владетеля. Единствената кула, издигаща се по-високо, принадлежала на храма на Са, където сатрапът и неговите най-доверени хора почитали божеството.

Дълго време Уинтроу разглеждаше тази кула, възхитен. Изпращането на служба в този храм беше най-високата чест, към която един жрец на Са можеше да се стреми. Само библиотеката изпълваше седемнадесет зали, имаше и три скрипториума, където двадесет свещеници непрекъснато подновяваха или преписваха книги и

ръкописи. Дори самата мисъл за събраното там знание смайваше Уинтроу.

Но тогава мътилка започна да покрива удивлението му. Крес също бе изглеждал смайващо, но това не бе му попречило да приютява алчни люде. И той загърби тази гледка, за да седне на палубата.

— Всичко това е лъжа — отбеляза той. — Измама, която хората сами си причиняват. Те се струпват, създават подобна красота, а подир това се отдръпват да я разгледат и да кажат: *Ето, ние имаме души, проникателност, и сме святи, и сме радостни. Ние вложихме всичко това в сградите, та да не ни се налага да се занимаваме с него в ежедневието си. Сега ние можем да живеем с цялата глупост и жестокост, която си искаме, и да потъпкваме всяка склонност към духовност и мистицизъм, която съзрем в съседите си или в нас самите. То вече ни обгражда, не е нужно ние да му мислим.* Заблуда, с която хората залъгват сами себе си. Поредният начин, който сме измъдрили да се лъжем.

Вивачия заговори тихо. Ако Уинтроу бе останал прав, той не би чул думите. Но той седеше, притиснал длани към палубните й дъски, затуй те докоснаха душата му.

— Може би човечите са начинът, по който Са е искал да се пошегува със света. *Всичко останало ще създам обширно, красиво и вярно на себе си, може би е рекъл той. Само човечите ще бъдат способни на дребна злина и себе си да разрушават. И в най-жестока шега ще пръсна сред тях люде, способни да посягат към нещо повече в себе си.* Мислиш ли, че това е сторил Са?

— Това е богохулство — разпалено отвърна Уинтроу.

— Нима? Тогава как ще обясниш цялата онази жестокост на човечеството? Откъде идва тя?

— Тя не идва от Са, а от непознаването на Са. От загърбването му. Отново и отново съм виждал деца, доведени в манастира, момчета и момичета, които си нямат понятие защо са там. Те се гневят и се страхуват, защото са отделени от домовете си тъй рано. Ала след седмици те започват да процъфтяват; те осъзнават величието на Са и се обръщат към него. Няма дете, което да не носи макар и искрица от това величие. Не всички от тях остават: някои биват отпращани обратно, защото не всички са подходящи за живот в подобна служба. И все пак

всички те са способни да бъдат създания на светлината, мисълта и обичта. Всички.

— Приятно ми е да чуя, че отново говориш по познатия начин — отвърна корабът.

Уинтроу си позволи да се усмихне горчиво. Той потърка заоблената кожа, където по-рано бе продължавал пръстът му. Този неусетно появил се тик започваше да го дразни. И сега беше така. Юношата рязко скръсти ръце и попита:

— Нима се самосъжалявам толкова силно? И е толкова очевидно?

— Вероятно аз съм по-чувствителна за това от всички останали. И все пак е приятно да те изваждам от това ти състояние. — Тя замълча. — Как мислиш, дали ще ти разрешат да слезеш на брега?

— Съмнявам се. — Уинтроу се постара да прогони раздразнението от гласа си. — Не съм помирисвал суша откакто *изложих* баща си в Крес.

— Зная — малко излишно отвърна тя. — Ако все пак отидеш, бъди внимателен.

— Защо?

— Не мога да кажа точно. Мисля, че става дума за нещо, което твоята прапрабаба би нарекла предчувствие.

Заради необичайното ѝ звучене юношата се изправи и се обърна да погледне фигурата. Тя гледаше към него.

Всеки път, когато той смяташе, че е свикнал с нея, изникваше подобен момент. Днес светлината бе необичайно силна; ясен ден, подходящ за творене. Може би на тази светлина се дължеше блясъкът ѝ. Зелените очи блестяха, абаносовата коса също сияеше, дори кожата блестеше със съчетаната аура на лакирано дърво и здрава плът. Вивачия се изчерви под погледа му, а в отговор Уинтроу отново усети познатото сблъскване на обичта му към нея и непознаването на истинската ѝ същина. Как беше възможно той да изпитва тази... страст, ако можеше да използва тази дума, към една рожба на дървото и магията? Логиката му не можеше да открие причина за тази обич... беше невъзможно да се мисли за бракосъчетание и деца, отсъстваше стремеж към споделена близост, отсъстваха и онези купища споделени мигове, които да послужат като основа за топлотата и спокойствието, които той изпитваше в нейно присъствие.

— Наистина ли ти се струва толкова противно? — шепнешком го попита тя.

— Не става дума за теб — опита се да обясни Уинтроу. — Просто усещането е толкова необичайно. Като нещо, което ми бива налагано, вместо да изникне от мен самия. Като заклинание.

Следовниците на Са не отхвърляха магията. Самият Уинтроу дори бе присъствал на заклинаване, макар и рядко: дребни магии, които да прочистят рана или да запалят огън. Но тези постъпки бяха представлявали приложения на тренирана воля, съчетана с вродена дарба. А този неочакван прилив на чувство, породен, поне доколкото той можеше да прецени, единствено от продължителното общуване, му се струваше нещо съвсем различно. Той харесваше Вивачия. И сам знаеше това, то беше логично. Съществуваха много причини за това. Тя беше красива, мила и се отнасяше към него с разбиране. Тя беше интелигентна; беше истинско удоволствие да наблюдаваш как тя развива мисълта си. Вивачия беше ученичка, нетърпелива да усвоява всичко. Кой не би харесал подобно същество? Логично беше Уинтроу да харесва кораба. И той го правеше. Но тази оценка беше нещо различно от прилива почти болезнена емоция, връхлитащ в моменти като този. В тези мигове тя му се струваше по-важна от дома и близките, по-важна от живота в манастира. Докато траеха те, Уинтроу започваше да вярва, че най-удовлетворителният край на живота му би бил да се хвърли на палубата ѝ и да потъне в нея.

Не. Целта на живота му бе да постигне пълно разбиране на Са.

— Ти се боиш, че аз ще заема мястото на твоя бог в сърцето ти.

— Струва ми се, че това е много близо до нещата, от които се боя — неохотно се съгласи Уинтроу. — И в същото време не мисля, че това е нещо, което самата ти ми налагаш. По-скоро това е част от същината на живите кораби. — Той въздъхна. — Ако някой ми е поверил тази орис, то това е било собственото ми семейство, собствената ми прапрабаба, когато решила да поръча изработването на жив кораб. Двамата с теб сме като птици, присадени към дърво. Можем да се превърнем в онова, което е отредено въз основа на вродените ни качества, но завинаги си оставаме прикрепени.

Рязък пристъп на вятъра приветстваше кораба в пристанището. А Уинтроу се надигна и отново се протегна. В тялото му бяха настъпили осезаеми промени: ръстът му не се беше променил, но мускулите

определено бяха станали по-корави. Онзи ден един поглед в огледалото беше показал, че заоблеността е напуснала лицето му. Промени — постройно и по-жилаво тяло. И девет пръста. Но и тези промени не удовлетворяваха баща му. Когато треската му бе отминала и раната бе започнала да зараства, баща му го беше повикал при себе си. Но не за да му каже, че е останал горд от храброто държание, нито за да се поинтересува за ръката му. Не и за да отбележи нарастващата увереност в работата. Не. Отзовалият се Уинтроу трябваше да изслуша колко глупаво бил постъпил и как в Крес имал възможност да бъде приет от екипажа. Възможност, която Уинтроу бил пропилял.

— Всичко беше нагласено — отвърна той на баща си. — Онзи мъж, който спечелил лесно, е бил съучастник, който да примами хората. Аз веднага осъзнах това.

— Зная! — нетърпеливо го прекъсна баща му. — Не става дума за това. Не е трябвало да печелиш, идиоте, а просто да им докажеш, че ти стиска. Ти искаше да покажеш храбростта си, като мълчиш, докато Гантри ти отрязва пръста. Зная, че това беше намерението ти, не го отричай. Но ти само се прояви като някакъв... като някакъв побъркан сектант. Когато те очакваха от теб храброст, ти си се показал като страхливец. А когато всеки нормален човек би проплакал или изругал, ти се държа като фанатик. Така никога няма да си спечелиш уважението на този екипаж. Те никога няма да те приемат за част от тях, още по-малко за ръководител, когото да уважават. О, те може и да се преструват, че те приемат, но в действителност само ще изчакват подходящ момент, за да те подредят. И знаеш ли какво? Ти ще си си го заслужил. И аз също се надявам да си го получиш!

Думите на баща му все още отекваха в паметта му. През дългите дни, последвали този разговор, Уинтроу смяташе, че е започнал да печели уважението на моряците, макар и сдържано. Майлд, който прощаваше със същата бързина, с която се наскърбяваше, първи бе започнал да се държи по-открито с него. Само че Уинтроу не можеше да се отпусне и да приеме това. Понякога, вечер, докато се опитваше да размишлява над изминалия ден, юношата започваше да вярва, че това е заговор. Баща му бе отровил отношението му с останалите моряци. Кайл не искаше синът му да бъде приет; затова той щеше да стори всичко по силите си Уинтроу да си остане отхвърлен. По тази причина, казваше си той, заплетен в сложната логика на тази лудост, никога не

биваше да се доверява изцяло на екипажа. Ако го стореше, баща му щеше да открие някакъв начин да използва останалите моряци срещу сина си.

— Всеки ден — тихо каза Уинтроу — за мен става все по-трудно да зная кой съм. Баща ми насажда у мен съмнения и подозрения, суровият живот на борда ме кара да привиквам към жестокостта, която останалите проявяват помежду си, а дори часовете с теб ми влияят и ме отдалечават от свещеничеството. Насочват ме към нещо друго. Нещо, което аз не желая да бъда.

Беше му трудно да изрече тези думи. Те нараняваха него самия в същата степен, в която бяха мъчителни и за нея. Тази споделеност бе единственото, накарало я да замълчи.

— Не мисля, че ще мога да издържа още дълго — предупреди я той. — Нещо ще трябва да отстъпи под постоянното напрежение. И се боя, че това ще съм аз. — Уинтроу я погледна в очите. — До този момент аз живеях ден за ден. Очаквах някой или нещо да промени ситуацията. — Погледът му изучаваше лицето ѝ; диреше реакцията на следващите му думи. — Мисля, че е настъпил моментът да взема истинско решение. Да взема нещата в свои ръце.

Уинтроу замълча в очакване на отговора ѝ. Отговор, който тя не можеше да измисли. Какво намекваше, че ще стори той? Какво можеше да стори едно момче срещу волята на баща си?

— Хей, Уинтроу! Ела да помогнеш! — извика някой откъм средата на кораба.

Повикът на смазващ труд.

— Трябва да вървя — каза юношата и си пое дълбок дъх. — Аз те обикнах. Но...

Той поклати глава, притихнал.

— Уинтроу!

Момчето се затича да се отзове. Погледът на Вивачия следеше вече опитното му изкачване по въжетата. Тази готовност също показваше обичта му към нея. Той все още се оплакваше, често. Все още се измъчваше от болките на раздвоено сърце. Но неговата жалба им позволяваше да разговарят и да научават нови неща един за друг. Сега той смяташе, че няма да може да се справи, ала тя знаеше истината. В него се криеше сила; той щеше да издържи, въпреки неудовлетворението. В един момент двамата щяха да се превърнат в

едно цяло. Това беше само въпрос на време. Още от онази първа нощ, която той бе прекарал на борда ѝ, Вивачия бе разбрала, че той е истински орисан да бъде с нея. Това не беше мисъл, която Уинтроу лесно би могъл да разбере. Той дълго се бе съпротивлявал на тази идея. Но дори и в решителните му думи днес тя бе доловила бъдещото развитие на този конфликт. Нейното търпение щеше да бъде възнаградено.

Тя огледа пристанището с нови очи. В много отношения Уинтроу бе отгатнал правилно за покварата, укриваща се под красотата на този град. Разбира се, Вивачия нямаше намерение да потвърждава впечатлението му — и без помощ от нея той успяваше да бъде мрачен. За него щеше да бъде най-добре да съсредоточи мислите си върху чистото в Джамаилия. Пристанището изглеждаше толкова красиво в блясъка на зимното слънце.

Гледката беше позната и същевременно съзирана за първи път: споменът на Ефрѝн бе запечатал перспективата на човешки взор, а не на кораб. Той се бе съсредоточавал върху самото пристанище, търговците и архитектурното постижение. Той не бе забелязал ивиците мръсна вода, изливащи се от градската канализация. Не би могъл да подуши с всяка поразна на корпуса си миризмата на притаили се змии. Вивачия плъзна поглед по застиналите води, но не откри и следа от коварните създания. Те се криеха по-надолу, гърчещи се около мекото пристанищно дъно. Някакво предчувствие я накара да погледне към частта на пристанището, където се поклащаха робските кораби. Тяхното зловоние бе загатнато в повеея. Миризмата на змии се смесваше с тази на смърт и фекалии. Именно там плетениците бяха най-гъсти, там, под тези плаващи затвори, натезжали от мъка. Когато Вивачия бъдеше разтоварена и в трюма ѝ бъдеха извършени нужните приготовления, тя също щеше да заеме мястото си до тези съдове, готова на свой ред да бъде натоварена с отчаяние. Денят бе слънчев, но тя потрепери заради мисълта за змиите.

Роника седеше в кабинета, някога принадлежал на Ефрѝн. Сега помещението бавно привикваше към нея.

Именно в тази стая тя чувстваше най-силно близостта му. И точно в тази стая той ѝ липсваше най-силно. През месеците подир

смъртта му тя постепенно бе разчистила неговите документи, за да ги замени със своите пръснати листи. И въпреки това присъствието на Ефрѝн все още се усещаше в самата обстановка. Огромното бюро беше прекалено голямо за нея. И столът зад него беше прекалено голям — седейки в него, Роника се чувстваше като малко дете, преструващо се на възрастен. Сувенири от пътуванията му изпълваха кабинета. Огромен гръбначен прешлен от някакво морско създание изпълняваше ролята на табуретка за крака; имаше цяла полица, заделена за фигурки, раковини и чудати бижута. За нея беше проява на някаква чудата интимност да разгръща счетоводните си книги върху лъскавия плот на бюрото му, да оставя чашата и вече забравената плетка върху подлакътника на креслото край огъня.

Тя бе започнала да идва тук, за да размишлява над проблеми, опитвайки се да използва все още долавящото се ехо от личността на Ефрѝн, за да предположи какво би я посъветвал съпругът ѝ, ако все още беше жив. По същата причина Роника бе дошла и сега. Тя се беше отпуснала на дивана от отсрещната страна на огнището, захвърлила пантофите си на пода. Старицата носеше мека вълнена роба, захабена от двугодишно носене и въпреки това удобна. Сама бе наклала огъня и сега наблюдаваше отслабващите му пламъци. Пукотът и топлината бяха успокояващи, ала така и не я доближаваха до някакъв отговор.

И в един момент Роника реши, че Ефрѝн само би свил рамене и би възложил на нея да се справи с този проблем. Точно тогава някой почука на масивната врата.

— Да?

Тя бе очаквала Рейч, но влязлата се оказа Кефрия. Дъщеря ѝ беше облечена в нощница и бе сплела тежката си коса за през нощта, но въпреки това носеше поднос с димящ съд и големи чаши. Роника подуши кафе и канела.

— Вече бях се отказала да те чакам.

Кефрия не отговори директно.

— Реших, че след като така или иначе не мога да заспя, поне да се разсъня. Кафе?

— Не бих отказала.

Такъв беше мирът, на който майка и дъщеря се бяха спрели. Двете избягваха да разговарят, а когато все пак го правеха, темите засягаха само най-тривиални неща. И двете отбягваха всичко, което би

могло да предизвика спор. И тъй като по-рано Кефрия не се бе отзовала на поканата за разговор, Роника бе сметнала, че това е причината. И с горчилка бе размишлявала, че Кайл ѝ е отнел не една, а и двете дъщери: той беше прокудил едната, а другата бе изолирал. Но ето че Кефрия се беше появила. И старицата неочаквано откри, че е решена да си върне поне частица от дъщерята.

Докато приемаше димящата чаша, тя каза:

— Днес ти ме впечатли. Останах горда.

Лицето на Кефрия се изкриви заради горчива усмивка.

— О, аз също бях много горда от себе си. Собственоръчно съумях да разгромя коварния заговор на едно тринадесетгодишно момиче. — Тя се настани в креслото на баща си, остави пантофите си на пода и сви крака под себе си. — Това не е точно победа, с която човек би могъл да се гордее, майко.

— Аз отгледах две дъщери — меко изтъкна Роника. — Зная колко болезнена е победата понякога.

— Не и над мен — сухо каза Кефрия. С презрение към себе си тя допълни: — Не мисля, че вие двамата с татко някога сте се карали заради мен. Аз бях образцово дете, никога не се противях, придържах се към всичко, което ми се кажеше, и печелех ползите от тази добродетел. Или поне последиците, които смятах за ползи.

— Ти беше моята послушна дъщеря — призна Роника. — Може би заради това аз не те оценявах достатъчно. И те пренебрегнах. — Тя поклати глава. — Но в онези дни Алтея ми причиняваше толкова тревоги, че аз рядко имах време, което да отделя на онази, която растеше правилно.

Кефрия изсумтя остро.

— И при все това ти не знаеш дори и половината от нещата, които тя вършеше. Като нейна сестра, аз... — Тя замълча за момент. — В крайна сметка нищо не се е променило. Тя все още създава тревоги и на двете ни. Още от малка тя беше палава и своеволна, което я направи любимката на татко. Сега нея я няма, с което тя успя да заплени и теб. Просто с отсъствието си.

— Кефрия! — възкликна Роника. Това беше толкова безсърдечно. Сестра ѝ бе изчезнала, а тя, вместо да се притеснява, ревнуваше дори и сега?

Но след един миг Роника допълни колебливо:

— Наистина ли ти се струва, че не ти обръщам внимание заради отсъствието на Алтея?

— Ти почти не разговаряш с мен — изтъкна Кефрия. — Когато аз, наследницата, се затруднявах над книгата, ти просто си ги взе обратно и продължи да се занимаваш с тях. Ти управляваш домакинството сякаш мен ме няма. Когато Керуин изникна днес на прага ни, ти направо се хвърли в битка. Пак хубаво, че си благоволила да кажеш на Рейч да ме повика да присъствам. Майко, ако и аз изчезнех като Алтея, домакинството само би тръгнало още по-плавно. На теб не ти е нужна помощ. — Тя замълча и с давец се глас добави: — Не ти е нужно присъствието ми.

Кефрия бързо повдигна чашата си и отпи голяма глътка от димящата течност, впервайки поглед в камината.

Роника беше останала без думи. Тя също отпи. И осъзнаваше, че се оправдава, когато каза:

— Но аз винаги изчаквах ти да ме заместиш.

— И винаги беше тъй заета да стискаш юздите, че не ти оставаше време да ме научиш. *Остави на мен, ще стане по-бързо, ако го направя аз.* Колко пъти си ми казвала това? Имаш ли представа колко глупава и безпомощна се чувствах, когато слушах подобни думи?

Гневът в гласа ѝ бе трупан с години.

— Не — тихо отвърна Роника. — Не знаех. Но е трябвало. Наистина е трябвало. Съжалявам, Кефрия. Искрено съжалявам.

Кефрия въздъхна.

— Вече тъй или иначе няма значение. — Тя поклати глава в търсене на следващите думи. — За Малта вече ще се грижа само аз — тихо продължи Кефрия и повдигна очи към майка си, очаквайки възражения. Роника я гледаше мълчаливо. След още една въздишка дъщеря ѝ продължи. — Ти вероятно се съмняваш, че аз съм способна да се справя. Самата аз се съмнявам. Но зная, че съм готова да опитам. И искам да те помоля... Не, искам да ти *кажа* следното: не се меси. Колкото и да се объркат нещата. Не се опитвай да ме изместиш, само защото ще бъде по-лесно.

— Кефрия, никога не бих го направила — смая се Роника.

Другата жена отново се беше загледала в огъня.

— Напротив, майко. Ще го направиш, без дори да се замисляш и да осъзнаеш. Точно както постъпи днес. Аз поех започнатото от теб и продължих сама. Но ако зависеше от мен, аз изобщо нямаше да викам Малта. Просто щях да кажа на Керуин и на Дело, че нея я няма или пък че е болна. И любезно щях да ги отпратя, без да дам възможност на Малта да флиртува и да се подхилква.

— Да, така би било по-добре — тихо призна Роника. Думите на дъщеря ѝ я нараниха. Тя просто се бе опитала да разсъждава бързо, за да предотврати бедствие. Но макар и болезнено, казаното от Кефрия бе истина. Така че старицата стисна устни и отпи от кафето си. — Ще споделиш ли с мен замисъла си? — попита тя след няколко мига.

— И аз самата още не зная — каза Кефрия. — Тя е стигнала толкова далеч и почти не ме уважава... Може и да не успее. Във всеки случай имам няколко начални идеи. Вече няма да позволявам на Рейч да ѝ дава уроци. Никакви уроци по танци и етикет, докато не си ги заслужи. Когато уроците започнат отново — ако започнат отново — Малта ще трябва да се отнася към Рейч със същото уважение, което Силдин проявява към своя наставник. Уроците ще бъдат провеждани по едно и също време от деня, а не когато на Малта ѝ е скучно и ѝ се е приискало някакво разнообразие. Ако пропусне някой от тях, ще ѝ се наложи да помага вкъщи, за да компенсира. — Кефрия си пое дъх. — Тя ще си заслужи привилегиите на жена чрез задълженията на жена.

Тя погледна майка си в очите.

— Тъй. Сега ще си прибера счетоводните книги обратно. Няма да допусна Малта да расте невежа като мен. Всяка седмица тя ще прекарва известно време над сметките. Зная, че тя ще ги накапе с мастило, ще прави грешки и прочие. И двете с теб ще трябва да издържим това. Тя ще отбелязва изменения и ще изчислява. И освен това... тя ще те придружава, когато отиваш да се срещаш с посредниците, брокерите и надзирателите. Тя трябва да се научи да води сметките на имотите ни.

И Кефрия отново замълча, очакваща възражение. Роника мълчеше.

— Разбира се, при тези посещения тя ще трябва да се държи прилично. И да се облича подобаващо за едно момиче, което се превръща в жена. Не долнопробно, но не и детински. Ще са ѝ нужни

нови дрехи. Възнамерявам да я накарам да вземе участие в изготвянето им. И да се научи да готви, да надзирава слугите.

Роника кимаше бавно при всяка следваща добавена задача. Когато дъщеря ѝ приключи с изреждането, възрастната жена каза:

— Струва ми се, че замисълът ти е разумен. Малта би извлякла голяма полза от всичко онова, на което ти възнамеряваш да я научиш. Но не мисля, че тя би склонила доброволно да пристъпи към усвояването му. Днес не е модерно за една жена да знае подобни неща, какво остава за усвояването им. Всъщност в днешен Бингтаун на тези умения се гледа с презрение; те биват смятани за плебейщина. Гордостта на Малта би била накърнена от подобна подготовка. Съмнявам се, че тя ще усвоява с готовност.

— Съмненията ти са основателни — потвърди Кефрия. — По тази причина съм предвидила още нещо. Зная, че ти, майко, ще възразиш, но това е единственият начин да я накарам да ме слуша. Тя не бива да получава никакви собствени пари извън онези, които аз ѝ отпускам. Ще трябва да говоря с магазинерите и занаятчиите в града и да им кажа да не ѝ дават на кредит. Ще бъде унижително, но... — Тя замълча за момент, размишлявайки. — Да, същото ще се отнася и за Силдин. Струва ми се, че не е рано да взема мерки и с него. Може би изобщо не трябваше да позволявам на Малта да получава всичко, което си поиска.

Тук Роника отново кимна, потискайки една дълбока въздишка на облекчение. Сред разходите вече почиваха няколко сметки, натрупани от Малта — за сладки изкушения, дрънкулки и безумно скъпи парфюми. Нейната прахосническа небрежност не само се бе отразявала лошо на семейния бюджет: тя бе един от въпросите, които Роника не бе искала да повдига пред дъщеря си. Сега тя искрено се чудеше на това си нежелание.

— Тя е твоя дъщеря — каза Роника. — Но се боя, че това няма да бъде лесно, за никоя от нас. И — неохотно добави тя — има още нещо, на което тя трябва да бъде научена. Договорът ни със семейство Фестрю.

Кефрия повдигна вежда.

— Но аз съм омъжена — подчерта тя.

Неочаквано състрадание връхлетя старицата. Тя си бе припомнила собствените си чувства в онзи миг, когато за първи път бе

осъзнала, че нейните узряващи дъщери попадат под сянката на сделка, сключена преди поколения.

— Да, ти си омъжена — потвърди възрастната жена. — И Алтея е изчезнала. И нашите дългове нарастват по-бързо от приходите ни. Припомни си условията на споразумението, Кефрия. Кръв или злато. Щом Малта бъде представена пред тукашното общество като жена, тя рискува да бъде отстъпена на рода Фестрю, освен ако ние не разполагаме със съответната вноска злато.

Никак не ѝ се искаше да продължи, ала...

— А тази година парите за лятната вноска не стигнаха. Обещах да изплатя дължимото в края на годината, плюс компенсацията. — Тя не можа да се осмели и да каже на дъщеря си стойността на тази компенсация. — И ако и тогава не успее да изплатя всичко — с мъка продължи тя, — Каоулн Фестрю ще разполага с пълното право да поиска кръв. Алтея, ако междувременно сме я открили. Малта, ако не сме.

Роника не можа да намери повече думи. В очите на дъщеря си тя съзираше ужас, нарастващ едновременно с осъзнаването на чутото току-що. Последва неизбежният гняв.

— Не е справедливо. Аз не съм се съгласявала на тази сделка! Защо Малта да се съобразява с договор, сключен поколения преди тя изобщо да се е родила? Това не само е несправедливо, това е безумие!

Старицата помълча за момент, преди да изрече думите, познати на всеки потомък на Търговец:

— Такъв е законът на Търговците. Не всякога справедлив; не всякога правилен. Понякога дори не е и разбираем. Но това е нашият закон. С какво сме разполагали, когато за първи път сме стъпили на Прокълнатите брегове? Единствено със самите себе си и с ценността на дадената дума. Тогава сме се заклели във вяност, не само едни към други, но за всички поколения напред. Това е причината да оцелеем там, където всички преди нас са погивали. Ние сме се обrekli на земята и на онова, което тя изисква от нас. Предполагам, че това е друга тема, която никога не си обсъждала с Малта. Трябва да го направиш, и то скоро, защото тя трябва да е чувала слухове.

— Но тя е още дете — умолително каза Кефрия. Сякаш съгласието на майка ѝ по някакъв начин можеше да измени фактите, наложени от потока на времето.

— Това е така — предпазливо се съгласи старицата. — Но няма да бъде дете още дълго. Тя трябва да бъде готова.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ПЛАНОВЕ И ЗАПЛАХИ

— Тъй, тъй. Нещата явно не се развиват по начина, очакван от капитан Кенит, краля на пиратите?

— Млъкни.

В тросването на Кенит се долавяше по-скоро умора, отколкото гняв. Изминалият ден бе се оказал мъчителен. Те бяха забелязали жив кораб, тумбест търговски съд с класически корпус. Съдът се бе намирал далеч пред тях, подбиращ път през плитчините на Поредния канал. По дълбокото му нагазване бе личало, че той е натоварен с богат товар. Поне трябваше да успеят да врежат кораба в сушата. *Мариета* бе вдигнала платна и се бе приближила достатъчно, за да се чуят виковете на фигурата на носа, насочваща кормчията. Бе се приближила достатъчно, за да могат да бъдат различени лицата от екипажа на Търговския кораб; достатъчно близо, за да бъдат чути виковете им, предизвикани от разпознаването на Гарвановия стяг. Соркор бе изстрелял веригите си, но корабът се бе плъзнал в последния момент. Побеснелият Кенит бе наредил обстрел с огнени снаряди и Соркор неохотно се бе подчинил. Един от тези снаряди бе намерил целта, подпалвайки платно. Ала секунди подир попадението платното бе рухнало на палубата, където моряците припряно го бяха угасили. И с всеки изминал момент по някакъв невъзможен начин живият кораб се бе отдалечавал от тях.

Кенит бе крещял до преграждане към хората си, изискващ платна, гребла — всички средства, които биха ускорили кораба. Но по прищявка на самите богове бе изникнала една от онези внезапни зимни бури, които пръсват ветровете във всички възможни посоки. Бяха започнали да се изливат потоци сивкав дъжд, пречещи на видимостта. Ругаещият капитан лично се беше покатерил на мачтата, за да различи живия кораб. Напрегнатите му сетива успяха да го зърнат на няколко пъти, всеки път все по-далече. В един момент преследваният кораб се бе скрил отвъд един нос, а когато *Мариета*

заобиколи скалата на свой ред, живият кораб беше изчезнал. Просто изчезнал.

Сега беше привечер, нощният вятър издуваше платната на *Мариета*, а монотонният дъжд бе секнал. Пиратите стъпваха на пръсти около Кенит, без да осъзнават, че изпепеляващият му гняв е изчезнал отдавна. Капитанът стоеше на кърмовата палуба, загледан назад, и търсеше спокойствие.

— Предполагам, че сега дължиш на Соркор още един робски кораб, нали? — великодушно припомни талисманът.

— Ако те откъсна от китката си и те изхвърля извън борда, дали ще потънеш?

— Да проверим — съгласи се лицето.

Кенит въздъхна.

— Високата ти цена е единствената причина, поради която продължавам да те търпя.

Дребното лице размърда устни насреща му.

— Интересно дали и за курвата ще казваш така?

Кенит стисна очи.

— Няма ли да млъкнеш и да ме оставиш на мира?

Той чу зад себе си леки стъпки и шумоленето на плат.

— На мен ли говореше? — попита Ета.

— Не.

— Стори ми се, че каза нещо... искаше да останеш сам? Мога да се върна в каютата, щом предпочиташ. — Тя помълча за момент, сетне додаде — Но бих предпочела да остана с теб. Стига да кажеш.

Уханието на парфюма ѝ достигна до него. Лавандула. Врълхлетян от нерешителност, Кенит извърна глава към нея. Тя направи реверанс: дама, приветстваща своя лорд.

— О, моля те — невярващо изръмжа той.

— Благодаря ти — отвърна тя. Чехлите ѝ отново затрополиха меко и в следващия момент Ета се озова до него. Без да го докосва. Тя знаеше, че не бива да проявява подобна фамилиарност. Тя не се и облегна на перилото край него. Вместо това остана изправена, отпуснала ръка върху дървото. И гледаше към него. В един момент Кенит не можеше да издържа повече и отново извърна лице към нея.

А тя му се усмихна. Сияйно. Лъчезарно.

— Прекрасно — прошепна гласец откъм китката му. Кенит трябваше да се съгласи. Ета сведе очи и се загледа встрани, може би засрамена. Тя носеше поредният нов костюм. Пиратът, комуто Кенит бе възложил да я доведе на борда, бе изпълнил нареждането и ѝ беше предоставил вана с топла вода, за да се окъпе. Ала за дрехите доста се бе затруднил. Очевидно беше, че грубите моряшки одежди не са подходящи за дамата на капитана. Затова с голямо безпокойство ѝ бе предоставил нощната риза на капитана, а подир това колебливо ѝ бе предложил няколко топа скъп плат от последната им плячка. В началото Кенит се бе раздразнил от това прахосничество, ала впоследствие се беше примирил. Поне игли и конци не липсваха на борда на един платноходен съд, а освен това шиенето предоставяше занимавка на Ета. В крайна сметка капитанът промени първоначалното си мнение и заключи, че морякът е постъпил брилянтно. Докато шиеше, тя нямаше да го безпокои. Дрехите, които тя изработваше за себе си, не приличаха на нищо, виждано от Кенит досега. И бяха изненадващо съобразени с живота на борда.

Не че той възнамеряваше да я остави да живее на борда. Просто още не беше намерил подходящо място, където да я остави. Поне тя беше от хората, които се приспособяват бързо. От пристигането си на борда Ета не се бе оплакала нито веднъж. Освен ако не се броеше вторият ден, когато тя бе нахлула в камбуза и бе смъмрила готвача, задето пресолил яхнията на капитана. Сега тя често надзираваше приготвянето на храната им. Това бе довело до известни подобрения във вкуса.

Но тя пак си оставаше курва, напомни си Кенит. Въпреки лъскавата къса коса, която улавяше светлината на корабните фенери и я отразяваше като блясък; въпреки изумруденозелената коприна на блузата ѝ с широки ръкави; въпреки златистия блясък на шарфа, пристегнал тясната ѝ талия. Тя пак си оставаше неговата курва — дори и на ухото ѝ да проблясваше рубин, а разкошно, украсено с кожа наметало да я предпазваше от нощния хлад.

— Мислех си за живия кораб, който ти избяга по-рано днес — осмели се да каже тя. И повдигна очи към него, прекалено дръзки, за да му се понравят. Изглежда Ета усети това, защото отново сведе поглед, още преди той да изрече остро:

— Не желая да слушам за това.

— Добре — меко обеща тя. Но само след миг наруши думата си, както жените правят винаги. — Бързината на един мотивиран жив кораб е легендарна — тихо каза тя. Обърнала лице право назад, Ета говореше към водата. — Аз нищо не разбирам от пиратство — призна жената. Сякаш това можеше да го изненада. — Но се чудя дали точно тази склонност за бързо бягство по някакъв начин не може да бъде използвана срещу него.

— Не виждам как — изсумтя Кенит.

Тя навлажни устните си, преди да отговори, и за момент цялото му внимание остана насочено към дребното раздвижване на влажното розово връхче. У него пламна неочаквано желание. Проклетница. Постоянната близост до жена не беше полезна за един мъж.

Той издиша бавно и безшумно.

Ета хвърли кос поглед към него. За момент устните ѝ трепнаха; и ако Кенит можеше със сигурност да потвърди, че жестът е бил израз на присмех, той би я зашлевил. Но тя само продължи започнатата тема:

— Заекът намира смъртта си, ако се хвърли стремглаво в мрежата — отбеляза тя. — Ако курсът на даден жив кораб е известен и ако човек разполага с повече от един кораб да устрои засада... Един от корабите лесно би могъл да се впусне в преследване и да насочи живия към мястото. — Тя замълча и отново се загледа във водата. — Чувала съм, че е трудно да бъде спрян един кораб, дори и ако пред него личи опасност. А в тези води има множество тесни канали, където някой преследван съд би бил принуден да излезе на сушата, ако не иска да се сблъска.

— Осъществимо, макар че условностите са прекалено много. Изпълнението на подобен план би изисквало специфични обстоятелства.

— Предполагам.

Тя отметна глава, за да отстрани един кичур, който ѝ влизаше в очите. Късата ѝ и лъскава коса бе съвсем черна, както тъмнее нощното небе между звездите. А Кенит можеше да я целуне по всяко време; сега той беше единственият ѝ мъж.

Тя усещаше, че той я наблюдава. Дишането ѝ и зениците ѝ реагираха на това знание. Кенит рязко притисна тялото си към нейното, притискайки я към парапета. Той принуди устата ѝ да докосне неговата; усети зърната ѝ през затоплената коприна на блузата ѝ.

Когато отдръпна лице, той каза остро:

— Никога не си позволявай да ме напътстваш как да си върша работата. Много добре зная как да получа онова, което искам. Не са ми притрябвали женски съвети.

Очите ѝ бяха се изпълнили с нощта.

— Така е, знаеш — дрезгаво се съгласи тя.

Той ги чу още по време на приближаването им. Знаеше, че е късно през нощта, защото вечерните птици отдавна бяха притихнали. По влагата, която го обгръщаше, той предполагаше, че тази вечер има гъста мъгла. Затова Парагон изчакваше напрегнато и се чудеше защо само двама души се отправят към него сред нощната мъгла. Корабът не се съмняваше в крайната им цел; на тази ивица от плажа нямаше нищо друго. Доближаването им донесе миризмата на запален фенер. Изглежда тя не им помагаше особено, защото крачките им биваха често придружавани от ругатни. Благодарение на това Парагон разпозна, че единият от тях е Мингсли — неговият глас вече му ставаше познат.

Може би двамата бяха дошли, за да го запалят. Нали при последното идване на Мингсли Парагон го беше подразнил. Може би прекупвачът щеше да хвърли фенера по него. Тогава стъклото щеше да се строши и горящото олио щеше да плисне по дъските. И Парагон щеше да умре тук, сред крясъци, безпомощен: бавна и мъчителна смърт.

— Още малко остана — обеща Мингсли на спътника си.

— Това е третият път, в който чувам това — оплака се друг глас. Неговият акцент напомняше за Калсид по същия начин, по който думите на Мингсли извикваха представата за Джамаилия. — Два пъти вече паднах, коляното ми кърви. За твое добро ще бъде всичко това да си е струвало.

— Струва си, струва си. Само почакай да го видиш.

— В тази мъгла няма да мога да видя нищо. Какво пречеше да дойдем през деня?

Мингсли наистина ли се поколеба, преди да отговори?

— Из града е плъзнало някакво неблагоприятно настроение; на Търговците не се харесва идеята някой извън техните кръгове да

закупи жив кораб. Ако те знаеха, че ти проявяваш интерес... Как да ти кажа, вече получих няколко не толкова загатнати предупреждения да не се доближавам до това място. Макар че когато попитам защо, за ответ получавам единствено лъжи и оправдания. Те ми казват, че единствено бингтаунските Търговци могат да притежават жив кораб. Питаш ги защо, а те ти хвърлят още лъжи в лицето. Противоречало на традициите им, казват. Но това е само прах в очите. Истината е съвсем друга, далеч по-различна от всичко, което аз очаквах, когато за първи път подех преговорите. Тъй! Пристигнахме. Той е увреден, а въпреки това пак изглежда величествено.

През цялото време гласовете се бяха приближавали. Едновременно с това у Парагон беше нараствало някакво лошо предчувствие, но той не го допусна в гласа си, а прогърмя решително:

— Величествено? Това не е думата, която ти употреби по мой адрес при последната ни среща. Тогава ти ме обяви за грозен.

Със задоволство той чу как двамата мъже се сепват.

Мингсли се опита да звучи наперено — трудно нещо, когато гласът ти трепери:

— Трябваше да очакваме това. Все пак живият кораб не е наречен така случайно.

Последва метално простъргване. Парагон предположи, че някакъв фенер е бил открит, за да увеличи сиянието. Миризмата на горящо олио се усили.

Корабът се раздвижи неспокойно и скръсти ръце пред гръдта си.

— Е, Фирт, какво ще кажеш? — рече Мингсли.

— Смайващо — промърмори другият. В гласа му се долавяше неподправено възхищение. Веднага след това той се покашля. — Но пак не разбирам защо трябваше да дойдем тук през нощта. По-точно, неразбирането ми е само частично. Зная, че ти искаш моята финансова подкрепа. Но защо ми е да ти помагам да събереш три пъти повече от стойността на обикновен кораб с такъв размер, за да го похарчиш за прогнила бъчва с насечена фигура на носа? Пък дори и да умее да говори.

— Защото този кораб е изработен от магическо дърво. — Мингсли изрече тези думи с тона на човек, разкриващ голяма тайна.

— Е, и? Всички живи кораби са изработени от този материал.

— Но защо? — победоносно отвърна другият. — Защо да построяваш кораб от магическо дърво: субстанция, която е тъй ужасяващо скъпа, че за изплащането ѝ е необходим трудът на цели поколения? Защо?

— Всеки знае защо — изсумтя Фирт. — Тези кораби се съживяват и с тях се плава по-лесно.

— Тогава ми кажи: ако си запознат с тези качества на магическото дърво, би ли склонил да се отречеш от богатствата на няколко родови поколения, само за да се сдобиеш с подобен съд?

— Не бих. Но Търговците от Бингтаун са луди. Това също е известно на всеки.

— Толкова луди, че и последното тяхно семейство е заможно — изтъкна Мингсли. — На какво според теб се дължи това?

— На трижди проклетия монопол, който те държат над най-удивителните стоки в света. Мингсли, за тези неща бихме могли да поговорим и в гостилницата, на по чаша горещ сайдер с подправки. Студено ми е, целият подгизнах от тази противна мъгла, а коляното ме стрелка като отровено. Бъди така добър да минеш направо на въпроса.

— Ако си го наранил върху някоя черупка, то наистина е отровено — вметна гръмовният глас на Парагон. — Много вероятно е мястото да се подуе и загнои. Твоят приятел ти уреди най-малко седмица болка.

— Мълчи! — просъска Мингсли.

— И защо да мълча? — подразни го Парагон. — Задето те е шубе да не те заварят тук, зает да се бъркаш в неща, които изобщо не те касаят? И да говориш за нещо, което никога няма да притежаваш?

— Зная защо не искаш да млъкнеш! — неочаквано заяви Мингсли. — Ти не искаш той да разбере, нали? Не искаш безценната тайна на магическото дърво да бъде разкрита, нали? Защото тогава с бингтаунските Търговци е свършено. Мисли, Фирт. На какво е основан целият Бингтаун в действителност? Не на някакъв древен акт на сатрапа, а на стоките, които идват от Дъждовната река; чудатите и удивителни неща от Дъждовните земи.

— Той иска да те замеси в неща, за които ти изобщо не подозираш — шумно се обърна Парагон към Фирт. — Някои тайни не си струват да бъдат споделяни. Някои тайни струват много по-скъпо от онова, което си склонен да платиш.

— Дъждовната река, чиито води редуват студенина, кипеж, кафяв и сетне белезникав цвят. Откъде извира тази вода в действителност? Ти си чувал същите легенди като мен, за огромно димящо езеро от гореща вода, където гнездят жар-птиците. Това бил източникът на Дъждовната река. Когато земята се тресе, реката побелява и се нажежава. Тази бяла вода може да разяде корпуса на всеки кораб, със същата бързина, с която разяжда и пропадналия в нея клетник. Затова никой не пътува по Дъждовната река, за да търгува. Бреговете са също тъй непристъпни. Коварни мочурища, над които висят киселинни лиани. Дървесният сок на тамошните растения е в състояние да обгори кожата.

— Говори по същество — гневно каза Фирт. В същия момент Парагон изкрещя:

— Млъкни! Затвори си мръсната уста и се махни от плажа ми. Махни се от мен. Или пък ела достатъчно близо, за да те убия. Да, точно така. Ела тук, дребосъко! Ела ми! — Той размахваше огромните си ръце, готов да сграбчва.

— Освен ако не разполагаш с жив кораб — говореше Мингсли. Освен ако не разполагаш с жив кораб, чийто корпус не се трогва от нажежените води на реката. Освен ако не разполагаш с жив кораб, който още в момента на събуждането си сам намира единствения безопасен път по каналите ѝ. Това е същинският източник на техния монопол. Нужен ти е жив кораб, за да се включиш в играта.

— Той лъже — отчаяно изкрещя Парагон. — Той те лъже! Има и много други неща. А дори и да станеш мой стопанин, аз няма да плавам за теб. Ще се преобърна и ще издавя всички ви. Трябва да си чувал, че съм го правил и преди. А ако не си, върви попитай в която си щещ кръчма. Попитай за *Парагон*, за *Парий*, мъртвешкия кораб! Хайде, върви, разпитай. Те също ще ти кажат, че ще те убия.

— Той може да бъде принуден — с тиха увереност каза Мингсли. — Или отстранен. Самият корпус е най-важен; един добър лодкар би могъл да ни преведе. Помисли си какво бихме могли да постигнем със собствен жив кораб. Там има някакво племе, с което Търговците поддържат връзки. Едно пътуване ще бъде достатъчно, Фирт. Бихме могли да им плащаме двойно повече от Търговците и пак да излизаме на печалба. Това е нашият шанс да се включим в обмен, до който външни хора не са имали достъп от основаването на Бингтаун насам.

Аз вече съм изградил нужните връзки, собствениците само очакват да чуят подходящото предложение. Нужни са ми само средства. А ти разполагаш с тях.

— Той те лъже! — изрева Парагон към мрака. — Той иска да докара смъртта ти! Да те докара до още по-лош край. Да, има и нещо по-лошо от смъртта, калсидска отрепко. Но само един бингтаунски Търговец би знаел това. Само един Търговец би ти казал това.

— Мисля, че проявявам интерес — тихо каза Фирт. — Само че има и по-добри места, където да продължим този разговор.

— Не! — виеше Парагон. — Ти нямаш представа какво ти продава той, не подозираш мъката, която ще закупиш. Нямаш си никаква представа, никаква! — Неочаквано гласът му се задави. — Аз няма да плавам за теб, няма. Няма! Не искам. И ти не можеш да ме накараш, защото аз ще те убия. Всички ви ще убия!

Корабът отново започна да размахва ръце. Ако можеше да достигне до брега, той би хвърлял камъни, водорасли, шепи пясък... Ала ръцете му не докосваха нищо. В един момент той застина и се заслуша. Стъпките се отдалечаваха.

— ... да каже на някого?

— Това не бива да ни притеснява — уверено отговори Мингсли. — Ти сам го чу, той е побъркан. Никой не му обръща внимание. А и отдавна никой не идва при него. Дори и по някаква случайност да кажеше на някого, никой не би му повярвал. Точно в това се съдържа красотата на замисъла ми, приятелю. Никой не би заподозрял. Корабът стои тук от години. Години! И никой не се е досещал за това преди...

Гласът му затихваше все повече, докато накрая мъглата и вълните не го погълнаха.

— Не! — изкрещя Парагон към мрака. Той започна да обсипва собствените си дъски с удари. — Не!

Той крещеше в отказ и опълчване. И безнадеждност. Двамата не го слушаха. Никой не го слушаше. Точно в това се състоеше проблемът. Те винаги загърбваха онова, което Парагон им казваше. Те щяха да го спуснат във водата, а той трябваше да ги убие. Отново.

— Змия!

Гласът на Алтея отекна звънлив и ясен като нощта, която ги обгръщаше. Тя стоеше вкопчена с измръзнали пръсти, стъпила здраво върху наблюдателната платформа. Очите ѝ напрегнато се визираха в тъмата, за да следят създаването. Под нея трополяха припрени нозе, викове подемаха нейното предупреждение. Люковете биваха отваряни с трясък; целият екипаж изскачаше, за да помогне в отблъскването на тази поредна атака.

— Къде?

— Три румба от щирборда, сър! Голяма е.

Всички змии бяха големи, мрачно си помисли тя, докато заповядваше на изнурените си пръсти да се задържат по-здраво. Беше ѝ студено, спеше ѝ се, а зарастващата рана върху главата ѝ все още пулсираше. В студени нощи като тази туптенето прерастваше в тъпа агония. Треската ѝ бе отминала преди дни, а Релър се бе погрижил да отстрани шевовете, когато сърбежът бе станал непоносим. Неговата тромавост и грубиянското шегуване с болката ѝ бяха хилядократно за предпочитане пред предпазливата тревога, която Алтея разпознаваше в Брашъновите очи всеки път, когато той се окажеше край нея. Да върви по дяволите. Тя мислеше за него в момент, когато собственият ѝ живот зависеше от съсредоточението ѝ. Къде беше изчезнала змията? Само преди момент Алтея я беше изгубила.

Тя получи отговор на въпроса си: корабът рязко се люшна към щирборда. Краката ѝ се хлъзнаха върху заледената повърхност; оказа се, че животът ѝ зависи от хватката на грохналите пръсти. Несъзнателно Алтея обви ръка около едно въже и се вкопчи. На палубата под нея капитан Сичъл псуваше и крещеше на ловците да направят нещо, да застрелят проклетия червей, преди той да ги е потопил! Ала още докато те тичаха към борда с опънати лъкове, змията се бе отдръпнала и ги побутваше от другия борд. Това не беше рязък сблъсък, а постоянен натиск нагоре, както акула докосва с муцуната си плаващ труп. Корабът се наклони; някои от моряците не успяха да се задържат изправени.

— Къде е? — гневно попита капитанът. Алтея и останалите наблюдатели присвиваха очи към мрака. Студеният вятър се стрелкаше край нея, вълните се издигаха високо; змии ѝ се привиждаха сред всяка вълна. Но при опит да се съсредоточи върху зърнатото излизаше, че това е било дело на въображението ѝ.

— Отиде си! — извика един от другите наблюдатели. Алтея горещо се надяваше той да се окаже прав. Тази лудост бе продължила прекалено дълго; твърде много дни и нощи на неочаквани произволни атаки и последващото ги напрежение. Понякога змиите се извиваха редом с кораба, над водата, неизменно извън обсега на лъковете. Имаше случаи, в които се струпваха по няколко чудовища, проблясващи с люспите си на зимното слънце — синьо, алено, златисто и зелено. А понякога, като тази нощ, атаката биваше провеждана от едничко, ала огромно създание, което сякаш извличаше удоволствие присмехулно да изтъква лекотата, с която би могло да отнеме живота им.

Тези змии не бяха непознати на Алтея. В минали времена те бяха се срещали достатъчно рядко, за да бъдат смятани за легенда; понастоящем определени райони от Външността гъмжаха от тях; отделно чудовищата следваха и робските кораби през Вътрешния проход. По време на пътуванията си с *Вивачия* Алтея бе виждала няколко змии, но винаги от разстояние, никога като заплаха. Близостта до тяхната жестокост ги караше да изглеждат като нещо ново.

В следващия момент корабът се наклони. Силно. Хоризонтът се разклати и неочаквано Алтея изгуби опора изпод краката си. За момент тя увисна на реята, като знаме. На наклонената палуба под нея войниците крещяха, също подхлъзнати. Младата жена сви корема си и успя да се закачи с единия си крак за въжетата. Едва стъпила стабилно, корабът се наклони още повече. Змията бе изникнала под него и сега накланяше корпуса към десния борд.

— Дръж се! — изрева някой. Последва пронизителен крясък.

— Тя го изяде! — пищеше глас. Гръмнаха гласове:

— Видяхте ли това? Кого налага? Глътна го като смокиня! Това иска гадината!

Корабът се изправи. Сред хаоса от гласове Алтея ясно долови ругатните на Брашън.

— Сър! — отекна отчаяният му глас. — Дали да не поставим няколко ловци на кърмата, за да не позволяваме на гадта да се доближава до руля?

— Действайте! — остро нареди капитанът.

Отново затрополиха нозе. Алтея се вкопчваше замаяно. Гадеше й се не само от клатенето на кораба, а и от внезапността на смъртта,

която ги беше споходила. Тя знаеше със сигурност, че змията ще се върне. И щеше да разклаща кораба, също както някой палавник брули череша. Според нея създаването не беше достатъчно силно, за да обърне кораба, но пък нямаше как да бъде сигурна. В никой момент от пътуването брегът не беше ѝ се струвал тъй далечен. Тя копнееше за земя, за твърда земя, която няма да се поклаща под нея и няма да прикрива човекоядни скотове, готови да изригнат по всяко време.

Тя продължаваше да стои на омразния си пост — омразен, защото я принуждаваше да вижда всичко, случващо се на палубата. Но това тя не трябваше да знае, напомни си Алтея. От нея се искаше да проявява бдителност и да предупреди навреме. Готовност, която можеше да спаси нечий живот. Очите я боляха от непрестанното виждане в тъмното; ръцете ѝ приличаха на ледени куки. Вятърът не позволяваше никаква топлина да се задържи в тялото ѝ. Ала, припомни си тя, същият този вятър издуваше платната им. Скоро те щяха да напуснат тези змийски води. Скоро.

Нощта обгърна кораба още по-плътено, защото облаци покриха и звезди, и луна. Единствената светлина идваше от фенерите на самия съд. Долу на палубата моряците майсторяха нещо.

Алтея се движеше бързо и често, като паяче върху нишки влажна паяжина, в опит да не допуска тялото ѝ да се вкочани. Дежурството ѝ бе станало почти напразно сред тези условия. Сега тя можеше да се надява единствено на някакъв слаб луминесцентен проблясък сред океанската повърхност.

Най-накрая корабната камбана оповести края на дежурството. Сменена, Алтея бързо се спусна долу — умората и студът не пречеха на грациозността ѝ. С котешко умение тя се отпусна върху дъските и за момент остана неподвижна, сгряваща сковани ръце.

Там тя получи полагащата ѝ се дажба ром, разреден с гореща вода. Девойката обгърна канчето между почти безчувствени длани и се постара да извлече топлина от него.

Във всеки един друг момент тя би отпразнувала края на смяната си, като си легне, ала не и тази нощ. Из целия кораб товарът биваше пристяган, за да не се разпръсне при нова евентуална змийска атака. На палубата ловците изработваха нещо, включващо много осолено месо и около деветдесет метра въже. Те ту се смееха, ту ругаеха, но неизменно се заричаха, че змията щяла да съжалява, задето е зърнала

този кораб: погълнатият бе един от другарите им. Алтея също го беше познавала; тя бе работила редом с него на мечите острови. Беше ѝ трудно да осмисли категоричността на смъртта му. Всичко се беше случило тъй бързо.

На нея се струваше, че псувните и заплахите на ловците звучат празно и безсилно, като хленча на дете, неочаквано изправило се срещу неизбежността на съдбата. Сред студения мрак техният гняв изглеждаше жалък. Тя не вярваше, че те биха могли да надвият създание като змията. Коя ли гибел би била по-мъчителна: да бъдеш изяден жив или да се удавиш? Алтея не достигна до отговор, а прогони тази мисъл, за да се потопи в работа. Цялата палуба беше обсипана с предмети, разпръснати от последната змийска атака. Всичко това трябваше да бъде внимателно подредено. В трюма имаше моряци, които работеха на помпите — целостта на корпуса не беше нарушена, ала при разклащането си корабът бе поел вода. Тъй че нямаше заплаха от скука.

Нощта се влачеше като гъст катран. Напрегнатата бдителност деградира до състояние на нервност и умора. Когато всичко бе пристегнато, когато стръвта бе заложена и капанът приготвен, всички зачакаха. И все пак Алтея се съмняваше, че някой друг освен ловците се надява, че змията ще се върне и ще им даде възможност да вкусят мъст. Ловците бяха хора, чийто живот се основаваше на успешното убиване. Те не можеха да приемат тази рязка смяна на ролите, в която друго създание ги бе издебнало и успешно бе унищожило един от другарите им. За ловците това означаваше, че змията трябва да се върне на всяка цена, за да бъде убита. Така те виждаха правилната подредба на света. Моряците, от своя страна, бяха хора, които живееха с постоянното знание, че в един неизбежен момент океанът ще ги погълне. Най-близкото до победа нещо, на което те можеха да се надяват, бе да заявят на смъртта, че тя ще трябва да дойде за тях на следващия ден. Моряците се стараеха единствено да изминат колкото се може по-голямо разстояние.

Онези без конкретни задачи подремваха върху палубата, избрали си ъгълчета, където човек да може да се настани здраво. Онези, които не можеха да заспят, се бяха залепили до перилата. Те не се доверяваха на наблюдателите, покатерени над мачтите.

Алтея също се бе облегнала по този начин, вперила поглед в нощта, когато усети Брашън да се настанява край нея. Тя го разпозна без дори да се обръща. Може би тя бе опознала същината на движенията му, а може би несъзнателно бе доловила миризмата му във въздуха.

— Ще се справим — увери я той.

— Разбира се — отвърна Алтея, макар и без голяма увереност. Въпреки опасността, която все още заплашваше всички им, сега тя мислеше единствено за смущението, изпитвано от близостта на Брашън. Младата жена би била много благодарна, ако можеше да си спомни с безстрастна точност всичко станало и изговорено онази нощ. Тя не бе сигурна какво да вини — приспивателното в бирата, удара по главата или киндина — но във всеки случай не беше изцяло сигурна, че си спомня всичко. Така и не можеше да осмисли причината, накарала я да го целува. Може би, мрачно си помисли Алтея, тази ѝ невъзможност да си припомни е обусловена от нежелание.

— Добре ли си? — попита Брашън с тих глас, който придаваше на въпроса далеч по-дълбоко значение.

— Не мога да се оплача. Ами ти? — с непоколебима любезност отвърна тя.

Брашън се усмихна. Алтея не гледаше към него, но разпозна мимиката в гласа му.

— Аз също. Когато пристигнем в Кандило, всичко това ще ти се струва като лош сън. Ще си припомним на по чаша и ще се смеем.

— Може би — неутрално каза тя.

— Алтея...

Брашън не успя да довърши: точно в този момент корабът рязко се разтърси и започна да се издига. Алтея паникьосано се вкопчи в перилото и стисна пръсти. Струваше ѝ се, че морето се надига към нея.

— Отдръпни се от борда — остро ѝ нареди Брашън. Самият той се отгласна към кърмата с вик: — Хвърлете ѝ стръвта! Довлечете я и ѝ я хвърлете!

Палубата под нозете ѝ продължаваше да се криви. Отвсякъде долитаха гневни и ужасени викове. Корабът също изпищя, ужасяващ пукот на дърво, привикнало да бъде обгърнато от вода, а не изтикващо от нея. Гъвкавостта на кораба, позволяваща на съда да устоява на морето, сега биваше обърната срещу него. Алтея почти можеше да

усети напрежението в дъските, защото цялата корпусна структура бе подложена на натиск. Тя откри, че е стъпила върху парапета, вместо да стои до него, все така вкопчена с две ръце. До нея палубата продължаваше да се накланя. Гладка и изгъркана, повърхността ѝ не предлагаше никакви опори, които да улеснят отдръпването. Под нея черното море неочаквано закипя: опашката на змията разцепи океана, за да придобие по-удобна позиция.

Над нея някакъв моряк изрева в неочаквана и безпомощна ярост. Той не беше успял да се задържи и сега се хлъзгаше по наклонената палуба към нея. Мъжът нямаше да се сблъска с Алтея. Ако тя останеше на мястото си, нищо нямаше да я заплаши. Той щеше да се сблъска с перилата и вероятно да падне в морето, но тя щеше да остане в безопасност. Стига да останеше на мястото си.

Вместо това тя отдели едната си ръка и я протегна към него. Другарят ѝ се сблъска с парапета, тя го сграбчи за дрехата и неочаквано двамата висяха, задържани към кораба единствено от нейния захват и един от краката му, обгърнал перилото.

— Не — простена Алтея, усетила мускулите ѝ да стържат от напрежение. Двамата стояха вкопчени един в друг и в кораба. Ръцете на моряка я стискаха до задушаване; той инстинктивно се опитваше да се покатери обратно — по нея. Под тях водата кипеше.

Отвъд тях, близо до кърмата прозвуча вик на усилие. Огромна мрежа, пълна с късове мазно мече месо, бе хвърлена зад борда. Алтея зърна последвалата я верига. Едва докоснала водната повърхност, огромна паст изникна сред вълните, за да погълне мрежата. Люспестият врат изникна съвсем близо до Алтея, тя можеше да го докосне. Девојката зърна редове зъби и огромни очи, подир това змийското туловище изчезна.

Последва победоносен крясък, последван от настойчивите викове на Брашън да опъват! Палубата се изправяше със същата внезапност, с която се беше и наклонила, а приготвеното въже се извиваше и губеше нови и нови дължини, сякаш към него бе прикрепена котва. Алтея и другарят ѝ неочаквано се озоваха върху парапета, вместо да висят край него. И двамата трескаво се раздвижиха, за да стъпят обратно вътре. Въжето на примамката неочаквано се изопна; целият съд потръпна от този опън. Сред стържене на дърво огромният кнехт, към който краят на въжетото бе

прикрепен, се откъсна. Последвалите го привързани бъчви отнесоха част от парапета. Макар и празни, те изчезнаха под водата, като каменни.

Корабът още не се беше изправил, а моряците тичаха към бордовете, за да се вгледат във водата. Всички диреха да зърнат някакъв признак от изчезналата змия. Те бяха напрегнати, притихнали и неподвижни. Тихият глас на един от ловците обяви:

— Тя не може да остане под водата вечно. Не и с всичките тези бъчви.

Самата Алтея не беше толкова сигурна. Откъде можеха да знаят какви са способностите на една змия? Може би редиците зъби щяха да съумеят да разкъсат връзката между примамката и бъчвите. А може би змията притежаваше такава сила, че с лекота би могла да отнесе бъчвите до самото дъно, без да изпита затруднение.

Сякаш в отговор на мисълта ѝ край другия борд се разнесе неочакван крясък:

— Ето ги, току-що изскочиха! Гледайте! Не, тя отново се гмурна!

Алтея понечи да прекоси палубата, но бе спряна от крясъка на помощника:

— Стига сте зяпали! Махаме се, докато проклетата гадина е заета.

— Няма да я преследвате и убиете? — смаяно попита един от ловците. — Не искате да бъдете първият кораб, отнесъл главата и кожата на мъртва змия в пристанището си? Човек би събрал една година почерпки само с разказването на подобна история!

— Искам да се прибера в пристанището жив — кисело отвърна помощникът. — Вдигнете още платна!

— Капитане? — не се отказваше ловецът.

Капитан Сичъл стоеше загледан в мястото, където змията бе изникнала за последно. Тялото му бе застинало от омраза; личеше, че той копнее да се впусне подире ѝ с безмозъчната упоритост на ловна хрътка. Самата Алтея също бе затаила дъх. Не, не, не, не, не, мислено крещеше тя.

Ловците вече започваха оживено да говорят помежду си за харпуни, лодки и екипажите им, когато капитанът рязко тръсна глава.

— Не — тихо и със съжаление каза той. И повтори по-високо, по-ясно: — Не. Би било глупаво. Ние разполагаме с пълен трюм, няма

да рискуваме товара си. Пък и съм чувал, че самият допир до змийска кожа е достатъчен, за да вцепени мускулите. Нека проклетията да си върви. Стръвта, която тя погълна, може да я убие. А ако се върне, тогава ще се бием с нея. Но ние трябва да се махнем. Да вървят по дяволите бъчвите.

Алтея очакваше, че това нареждане ще бъде изпълнено с оживление, ала в движенията се забелязваше неохота. Мнозина поглеждаха към черните води, където за последно бяха зърнали змията. Ловците не криеха гневното си раздражение — някои захвърляха лъковете си, други държаха своите оръжия готови за стрелба и продължаваха да оглеждат океана, готови да прострелят змията. Алтея се надяваше, че чудовището няма да се появи повече.

Тя започна да се катери по въжетата. На ръба на света слънцето се канеше да изплува от дълбината. Сивкаво сияние указваше мястото, от което светилото скоро щеше да се издигне. Колкото и нелогично да беше това, девойката вярваше, че ако слънцето успееше да изгрее преди завръщането на змията, те щяха да оцелеят. Нещо в нея инстинктивно копнееше за светлината на деня, за края на този проточил се кошмар.

Змията изникна край кораба като издигащ се във водовъртеж ствол. Създанието разкъса водната повърхност, разперило челюсти и тръскащо глава в опит да се освободи от куката. Това тръскане откъсваше кървави капчици от пастта му. Пръските слюнка полетяха към платната. Една от тях удари бузата на Алтея, предизвиквайки изгарящо усещане. Девойката проплака и веднага се обърса с ръкав. Ужасяваща скованост се разпространяваше от мястото на изгарянето. Долетелите викове показваха, че тя не е единствената поразена. Младата жена се вкопчи във въжетата и се постара да запази спокойствие. Дали това попадение щеше да се окаже достатъчно, за да я убие?

На палубата ловците крещяха победоносно и се струпваха край борда, където змията се гърчеше и се опитваше да се освободи от погълнатата стръв. Веригата подрънкваше по зъбите, а бъчвите подскачаха недалеч. Откъм кораба звъннаха стрелите от първия залп, полетяха харпуни. Някои ловци надхвърлиха или се прицелиха прекалено близо, но имаше и други, които уцелиха. Змията протръби болезнено и се хвърли обратно. Ревът ѝ бе пронизителен, по-скоро

наподобяващ писъка на жена, отколкото рева на бик. Привързаните бъчви също изчезнаха — като пукнати мехурчета.

Над Алтея се разнесе стреснат вик. Морякът полетя надолу и се удари върху една рея. Тя успя да сграбчи ръкава на ризата му, само че тялото отново се наклони, натежа и поднови полета си; стисканият от Алтея плат се раздра. След миг другарят ѝ се стовари върху палубата. Девойката остана да се вира в парчето ръкав, останало в ръката ѝ. Змийската слуз бе разяла дебелия памучен плат с лекотата, с която молците поглъщат вълна.

Какво ли причиняваше тази разяждаща лига на лицето ѝ? Тази мисъл, бе последвана от друга, още по-тревожна, накарала я да изкрещи:

— Змийската лига разяжда платната ни!

Други викове потвърдиха предупреждението ѝ. Двама моряци бавно отнасяха до палубата друг поразен, с обгорени ръце. Неговата глава се поклащаше безпомощно; от устата и носа му капеше течност. Той все още се намираше в съзнание, но не изглеждаше способен да възприема. Това представляваше отвратителна гледка.

Ала още по-ужасяващ бе видът на празнините, изникващи сред платната. Под напора на вятъра платът, образувал дупки, започваше да се разкъсва. Капитанът непрекъснато оглеждаше мачтите и се опитваше да сравни скоростта, която корабът развиваше в момента, и времето, от което биха се нуждаели за издигането на новите платна. Изглежда той възнамеряваше да се отдалечи колкото се може повече от змийските води, преди да смени платната. Алтея одобряваше този замисъл.

Крясък откъм кърмата я накара да се обърне. От мястото си тя не можеше да види, но разнеслите се в отговор викове отстраниха тази нужда, съобщаващи за нова поява на чудовището.

— Гадината идва право към нас! — кресна някой. Капитанът веднага нареди на ловците да се стекат на кърмата и да приготвят стрели и харпуни. От поста си Алтея успя да зърне за миг насочващото се към тях създание. То все така беше разтворило паст, от чийто ъгъл се поклащаше въжетото. По някакъв начин чудовището бе успяло да разкъса тежкото конопено въже, пристягало бъчвите към нея. Стрелите и харпуните още се поклащаха около шията му. Огромните очи улавяха първата утринна светлина и я отразяваха под формата на ален гняв.

Никога преди Алтея не бе съзирала емоция да сияе тъй яростно в животински лик. Змията се издигаше все по-високо и по-високо над вълните, невъзможно дълга — прекалено дълга, за да бъде жива.

Тя връхлетя върху кораба с цялата сила, която можеше да събере. Огромната глава се стовари върху задната палуба с оглушителен звук: огромен пестник, стоварен върху маса. Носът на кораба полетя нагоре в отговор; Алтея по чудо не отхвърча от въжетата. Вкопчена, тя изрази слепия си ужас в крясък, който не един от другарите ѝ повтаряше. Под нея трескаво звънтяха тетиви. По-късно тя щеше да научи как ловците безстрашно скочили напред, за да вбиват копията си отново и отново. Усилия, оказали се напразни: този удар срещу кораба бе нанесен в предсмъртната агония на създанието. Сега то лежеше безжизнено на палубата, с втренчени в нищото очи и с паст, от която капеше млечиста слуз. Тази лига започваше да съска и отделя дим при допира си с дъските.

Тежестта на огромното туловище придърпа змията обратно към тъмните води, отнасяйки половината от парапета на задната палуба. След себе си трупът остави обгорена и димяща ивица. С дрезгав глас капитанът нареди дъските да бъдат облети с кофи морска вода.

— Това не беше обикновено животно — каза глас, който Алтея разпозна като Брашъновия. В него се долавяше страхопочитание. — То искаше да си отмъсти, преди да умре. И за малко да успее.

— Махаме се — каза помощникът.

Този път моряците нямаха нищо против отдалечаването от тези противни морски участъци, а енергично се впуснаха в работа под лъчите на неохотно изникващо слънце.

Той дойде на предната палуба късно през нощта на четвъртия ден от престоя им в Джамаилия. Беше тъмно, но Вивачия го усети. Тя можеше да го усети навсякъде на борда ѝ.

— Какво има? — прошепна тя.

Корабът беше притихнал. Единственият дежурен моряк стоеше край кормилото, тихо си тананикаше някаква стара любовна песен и се взираше в премигващите светлини на града. На един хвърлей от тях на котва стоеше робски кораб. Неговата близост разваляше покоя на

нощта: с вонята и с отчаяното мълвене, което долиташе от окования му товар.

— Тръгвам си — тихо отвърна Уинтроу. — Искан да се сбогувам.

Тя чу и почувства думите, ала те пак ѝ се сториха безсмислени. Той не би могъл да има предвид същинското им значение. Вивачия паникьосано се протегна към съзнанието му, но не успя да го докосне. Юношата стоеше отделен от нея.

— Знаеш, че те обичам. И по-важно, знаеш, че те харесвам. Между нас би възникнало приятелство дори и ако ние не бяхме онова, което сме сега; дори и ако ти беше истинска личност, а аз — обикновен моряк...

— Грещиш! — тихо възкликна тя. Дори и сега, когато тя усещаше решението му да я изостави, Вивачия не можеше да го предаде. Това не можеше да бъде истина. Нямахме смисъл да вдига тревога и да замесва и Кайл. Това касаяше само двама им. Затова тя продължи все така шепнешком. — Уинтроу, във всяка една форма двамата с теб бихме били приятели, макар да ме боли да чуя, че ти не ме смяташ за истинска личност. Но онова, което съществува между двама ни, никога не би могло да бъде заменено. Не се самозалъгвай в противното. Не успокоявай съвестта си, че ако ме напуснеш, аз бих могла да бърбям с Майлд или да се съветвам с Гантри. Те са добри хора, но не могат да те заменят. Нужен си ми самият ти, Уинтроу. Уинтроу? Уинтроу?

Тя бе се извърнала, за да го погледне, ала момчето стоеше скрито в тъмнината. То пристъпи напред, по бельо. Носеше съвсем малък вързоп, нещо, увито в мушама. Най-вероятно жреческата му роба, гневно си помисли тя.

— Позна — тихо каза юношата. — Само това ще взема със себе си, нищо друго. Това е единствената ми принадлежност, която донесох на борда. Не зная какво друго да ти кажа, Вивачия. Трябва да вървя, преди това да е станало невъзможно за мен. Преди баща ми да ме е променил толкова, че и аз самият да се затруднявам да се позная.

Вивачия се опитваше да бъде разумна, да го убеди с помощта на логика.

— Но къде ще отидеш? Какво ще правиш? Твоят манастир се намира далеч. Ти нямаш нито пари, нито приятели. Това е лудост, Уинтроу. Щом си решил да бягаш, подготви се. Изчакай да се

приближим до Същин, накарай ги да си мислят, че вече си се предал, и тогава...

— Мисля, че ако не го сторя сега, никога няма да го направя.

В гласа му личеше тиха решителност.

— Бих могла да те спра на секундата — предупреди го тя с дрезгав шепот. — От мен се иска единствено да вдигна тревога. Един мой вик би бил достатъчен, за да изпрати и последния моряк на борда подире ти. Не осъзнаваш ли това?

— Зная го. — Той затвори очи за момент и се пресегна да я докосне. Пръстите му докоснаха един кичур от косата ѝ. — Но не мисля, че ще го сториш. Не мисля, че ти би ми причинила това.

Подир краткия допир Уинтроу се изправи и привърза вързоп за кръста си. Той прескочи парапета и започна да се спуска по котвеното въже.

— Не го прави, Уинтроу. В пристанището има змии, те...

— Ти никога не си ме лъгала — укори я той. — Не го прави сега, за да ме задържиш при себе си.

Шокирана, тя понечи да отвърне, но остана безмълвна. Уинтроу достигна студената вода и потопи единия си крак.

— Нека Са ме закриля — промълви той и решително се потопи. Вивачия го чу да си поема дъх сепната заради рязката хладина. След отминаването на този първоначален шок юношата пусна котвеното въже и неумело, кучешката, заплува към брега. Вързопът му се поклащаше подире му.

Уинтроу, изпищя тя. *Уинтроу*, *Уинтроу*, *Уинтроу*. Беззвучни писъци и сухи сълзи. Но тя не помръдваше, и то не само защото се боеше, че виковете ѝ биха привлекли змиите. Съкрушителна вярност към него и към нея самата съдържаше гласа ѝ. Той не можеше да е изрекъл тези думи сериозно. Не можеше да направи подобно нещо. Той беше Вестрит, тя беше неговият родов кораб. Уинтроу не можеше да я остави, не и за дълго. Той щеше да достигне брега и да навлезе сред притъмнелия град. Щеше да остане там един час, може би ден, седмица. Мъжете винаги правеха така, слизаха на брега, но после винаги се връщаха. Уинтроу също щеше да се върне, доброволно, и щеше да приеме, че тя е неговата орис.

Вивачия обви ръце около себе си и стисна зъби. Тя нямаше да вдигне тревога. Щеше да чака завръщането му. Щеше да се довери, че

действително е познала сърцето му.

— Почти се съмна.

Гласът на Кенит прозвуча съвсем тихо. За момент Ета дори не бе сигурна, че е чула.

— Да — потвърди тя с подобен шепот. Тя лежеше край гърба му, близо до него, но без да го докосва. Може би той говореше в съня си; тогава тя не искаше да го буди. Той рядко заспиваше, докато тя все още се намираше в леглото му; рядко тя получаваше възможността да сподели постелята и топлината на стройното му тяло за повече от час или два.

Той заговори отново, все така близо до беззвучност:

— Чувала ли си тези стихове? *Когато съм далеч от теб, зората ме милва с твоя допир.*

— Не зная — колебливо прошепна Ета. — Звучи като поема... Никога не съм имала възможност да изучавам поезия.

— Не е нужно да изучаваш онова, което вече си — тихо каза Кенит, без да се старае да скрива нежността в гласа си. Сърцето на Ета застина. Тя дори не се осмеляваше да си поеме дъх. — *Послание на Китрис до неговата любима.* Така е озаглавена тази поема. Тя е по-стара и от Джамаилия, наследство от дните на Старата империя.

Той отново замълча.

— Откакто те срещнах, тази поема ме кара да си мисля за теб. Особено тази част. *Словата не са достатъчно дълбоки, за да съберат обичта ми. Аз прехапвам език и се мръщя на любовта си, за да не бъда поробен от страстта.* — И Кенит добави: — Чужди думи, породени от чужд копнеж. А ми се иска да бяха мои.

Ета остави мълчанието да последва думите му, за да може да им се наслади и да ги вложи в паметта си. В отсъствието на задъхания му шепот тя можеше да чуе дълбокия ритъм на дишането му, който се вплиташе в хармония с мълвенето на вълните. Това беше музика, която тя възприемаше чрез кръговото движение на самата си кръв.

Тя пое дъх и събра цялата си смелост:

— Колкото и да са сладостни думите ти, аз не се нуждая от тях. Никога не съм се нуждаела от тях.

— Тогава нека мълчим и притихнали да изчакаме утрото.

— Нека — промълви тя. Лека като отпускащо се перо, тя отпусна ръка върху бедрото му.

Кенит не помръдна, не се обърна към нея. Тя не възразяваше. Не беше и нужно. Толкова време бе живяла със съвсем малко... Думите, които той бе изрекъл сега, щяха да ѝ стигнат за цял живот. Когато тя затвори очи, една сълзица надникна изпод клепачите ѝ.

В притъмнялата капитанска каюта дървеното личице се подсмихна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ДЖАМАИЛСКИТЕ ПРЕКУПВАЧИ НА РОБИ

В една от песните, които Уинтроу бе учил като малък, се разказваше за белите улици на Джамаилия, искрящи под лъчите на слънцето. Именно тази песничка си тананикаше юношата, докато крачеше по тясната улица. От двете му страни се издигаха високи дървени постройките, които скриваха слънцето и не му позволяваха да огрява боклуците по земята. Същите затулваха и морския вятър.

Старанието на юношата не бе успяло да защити робата му изцяло от водата. Солената кора се удряше в кожата му и протриваше неприятно. Поне зимният ден беше необичайно мек, дори за Джамаилия. На Уинтроу изобщо не му беше студено. А щом като робата му изсъхнеше напълно, той щеше да се почувства още по-добре. Дългите дни на борда бяха покрили стъпалата му с мазоли, огрубявайки кожата му, така че нито захвърлените чирепи, нито дървените отломки го смущаваха. Той нямаше намерение да мисли за стърженето на празния си стомах. Достатъчно му беше да се радва, че не му е студено.

Най-важното — той беше свободен.

Едва подир стъпването си на брега Уинтроу бе осъзнал същинската степен, в която принудителният престой на кораба го бе потискал. Още преди да се е отърсил от солени капки и да е надянал свещеническата роба, сърцето му бе ликувало. Свободен! Много дни път го делеяха от манастира; той нямаше представа как ще стигне там, но бе уверен, че ще успее. Важното беше, че животът отново му принадлежи. Сърцето му имаше повече от едно основание да ликува: той бе приел предизвикателството си. Успехът далеч не беше гарантиран, имаше вероятност отново да го заловят или да се натъкне на някаква друга злина по пътя си, ала той бе приел силата на Са и бе действал. Каквото и да му се случеше впоследствие, Уинтроу можеше с увереност да заяви едно: че не е страхливец.

Най-сетне той бе доказал това пред себе си.

Град Джамаилия беше далеч по-голям от всички други населени места, посещавани от Уинтроу през живота му, и тази мащабност го стряскаше. От кораба той се бе съсредоточавал върху блестящите бели кули и куполи на двора на сатрапа над града. Димът на Топлата река бе изглеждал само като незначителна ивица в нозете на това възвисено величие. Ала сега юношата получаваше възможност да разгледа столицата от не толкова централните ѝ части. Пристанището бе също тъй мръсно и потиснато като онова в Крес. И много по-обширно. Дори най-голямата мръсотия в Бингтаун тук би изглеждала чиста. Непосредствено до кейовете се намираха търговските складове и сградите на доставчиците, а над тях започваше цял квартал на града, посветен единствено на бардаци, вертепи, магазини за наркотици и долнопробни пансиони. Единствените постоянни жители на този отрязък бяха свитите просяци, които спяха в сянката на праговете или в импровизирани постройки, притискани от стените на отделните сгради. Самите улици почти не отстъпваха по мръсотия на пресечките. Тук имаше канализация, може би някога функционирала, но днес преливаща в зловонни и гъсти локви, чийто цвят сам по себе си бе достатъчен, за да отврати окото. Лесно се различаваха местата, където са били изхвърляни нощни гърнета. Един по-топъл ден би породил още по-силно зловоние, подкрепено с облаци мухи. Ето, каза си Уинтроу, докато заобикаляше една кафяво-зелена локва, още една причина за благодарност към хладината.

Толкова рано сутринта тази част на града още спеше. Изглежда животът на нейните обитатели не беше особено вълнуващ и не ги предразполагаше към ранно ставане. Уинтроу подозираше, че нощем тези улици изглеждат по съвсем друг начин. Ала в този момент те бяха пусти, застинали, със залостени врати и с пристегнати кепенци. Юношата хвърли един бърз поглед към просветляващото небе и ускори крачка. Не след дълго на борда на кораба щяха да забележат отсъствието му. Той искаше да се е отдалечил от пристанището, когато този момент настъпеше. Интересно колко ли енергия щеше да вложи баща му в търсенето? Вероятно съвсем малка част от своите собствени усилия; той ценеше Уинтроу единствено като средство за поддържането на настроението на кораба.

Вивачия.

Дори мисленото изричане на името ѝ стоварваше пестника на глуха болка върху неговата душа. Как бе могъл да я изостави? Бе се наложило; той не можеше да продължава да живее по такъв начин. И все пак, как бе могъл да стори това? Уинтроу се чувстваше раздвоен, изправен срещу самия себе си. Да се наслади на свободата си му пречеше таящото се чувство на самота. На кого принадлежеше тази самота — на нея или на него — момчето не можеше да определи. Ако бе съществувал начин да избяга с все кораба, той би го сторил. Колкото и глупаво да звучеше това, би го сторил. Той трябваше да бъде свободен. Тя знаеше това. Тя трябваше да осъзнава наложителността от заминаването му.

А той я беше оставил в плен.

Тази вътрешна борба продължаваше да съпровожда крачките му. Защо го спохождаха подобни чувства? Тя не беше негова съпруга или любима. Тя дори не беше човек. Връзката, споделяна от двама им, им беше наложена — от обстоятелствата и от тираничността на баща му. Нищо повече. Тя щеше да разбере. И да му прости.

Едновременно с тази мисъл юношата осъзна, че възнамерява да се върне при нея. Не днес, не утре, но някой ден. Щеше да дойде време, някъде в неопределеното бъдеще, може би когато баща му се е отказал и е върнал кораба на Алтея, когато за Уинтроу щеше да бъде безопасно да се появи отново. Тогава той щеше да бъде жрец, а тя щеше да е привикнала към някой друг представител на семейство Вестрит, най-вероятно Алтея, а може би Силдин или Малта. След като Уинтроу и корабът бяха водили пълноценен и самостоятелен живот, срещата им щеше да бъде тъй радостна. Тогава корабът щеше да признае, че някогашната постъпка на Уинтроу е била разумна. По онова време и двамата щяха да са натрупали мъдрост.

Съвестта му неочаквано се обади. Дали той не запазваше това си намерение да се върне единствено като начин да предотврати угризенията? Дали това не показваше, че той не е изцяло уверен в правотата на днешната си постъпка? Но подобно нещо не можеше да бъде възможно. Та нали той се връщаше обратно към жреческия живот, в съответствие с обещанията, сключени още преди години. Как можеше това да е неправилно? Уинтроу поклати глава, сам удивен от себе си, и продължи да крачи.

Той реши, че няма да навлиза в горната част на града. Баща му щеше да очаква именно това от него — жреците в храма на сатрапа бяха очевадна цел. Беше повече от ясно, че капитанът ще подеме търсенето именно от това място. Юношата копнееше да подири укритие в храма на Са, защото бе уверен, че свещениците нямаше да го отпратят. Те дори можеха да му помогнат да се върне в манастира си, макар че сам Уинтроу не би се осмелил да иска това от тях. Не, той нямаше да се обръща към тях дори с молба за приют; нямаше намерение да докара след себе си Кайл и грубите му настоявания за връщане на беглеца. Някога неприкосновеността на столичния храм би защитила дори един убиец. Ала щом човек видеше развалата, плъзнала из периферните части на Джамаилия, то той започваше да се съмнява, че духовността бива почитана по някогашния начин. Нямаше никакъв смисъл Уинтроу да остава в града. Не, той веднага щеше да подеме дългото си пътуване през сатрапството, за да достигне манастира, своя дом.

Мисълта за този продължителен път трябваше да го смущава. Ала юношата чувстваше единствено възторг, че най-сетне е поел по него.

По-рано той никога не би повярвал, че столицата на едноименна Джамаилия би приютявала бедняшки квартал, още по-малко, че въпросният квартал ще заема по-голямата част от града. Точно сега Уинтроу минаваше край място, опустошено от пожар. Най-малко петнадесет сгради бяха намерили края си сред пламъците; по много от околните постройки личаха потъмнели петна. Отломките не бяха разчистени — влажната пепел излъчваше отвратителна миризма. Улицата се превърна в дияра, виеща се сред отломки и въглен. Тази гледка бе смущаваща и даде основание на юношата да се замисли за всички онези неща, които бе чувал за настоящия сатрап. Ако ленивото сибаритство на настоящия владетел действително съответстваше на слуховете, то отрупаните с боклуци улици и преливащите отходни канали преставаха да бъдат мистерия — парите можеха да бъдат харчени само по веднъж. Най-вероятно данъците, които биха отишли за поправка на тръбите и за заплати на нощни пазачи, в действителност бяха заплатили за изтънчените удоволствия на сатрапа. Това би обяснило всеобщата немара, ясно доловима още от самото пристанище. Първият признак за развалата изчакваше още там:

патрулните галери, поклащащи се край кея, имаха тъй унил вид: впечатление, породено от олющената бяла боя на корпусите им, обрасла с налепи. Този искрящ цвят, символизиращ службата им към сатрапа, в днешно време бе оставен да гние в пристанището. Нищо чудно, че пиратите обхождаха вътрешните води с такова самодоволно спокойствие.

Град Джамаилия, най-великият град в света, сърцевина на цялата цивилизация, бе започнал да се разлага. През целия си живот Уинтроу бе слушал легенди за тази столица, за чутовната ѝ архитектура и удивителните градини, за величествените булеварди, храмове и бани. Не само дворецът на сатрапа, а много от обществените сгради разполагаха със собствен водопровод. Точно докато си припомняше това, юношата трябваше да заобиколи поредната преливаща канавка. Щом тук беше толкова затлачено, как ли щяха да изглеждат другите части на града? Може би в центъра, сред големите булеварди, състоянието щеше да е по-добро. Но Уинтроу нямаше да узнае това. Не и ако искаше да избяга от баща си и преследвачите; които той изпратеше подире му.

Постепенно обстановката около него наистина започна да се подобрява. Наоколо започваха да се мяркат първите продавачи на кифли, пушена риба и сирене, от чието примамливо ухание на младия жрец му потекоха лиги. Врати започваха да се отварят; жителите излизаха, за да отворят кепенците на прозорците си и да разкрият витрини за купувачите на новия ден. И улиците се изпълваха, товарни колички и минувачи. Уинтроу се отърси от предизвиканото от бедността униение. В тъй многолюден град баща му никога нямаше да го намери.

Вивачия оставаше загледана в белите стени и кули на Джамаилия. Според часовете не беше изминало дълго време от заминаването на Уинтроу. Ала на нея се струваше, че цели поколения са се сменили от мига, в който той се бе спуснал по котвеното въже и бе отплувал към брега. Останалите кораби бяха попречили на опита ѝ да го проследи. Тя дори не можеше с абсолютна сигурност да заяви, че момчето е достигнало брега благополучно. Само преди един ден тя би настояла, че веднага би усетила, ако нещо му се случи. Ала и само

преди ден тя би била готова да се закълне, че познава Уинтроу по-добре от самата себе си. И че той никога не би я изоставил просто така. Като каква глупачка се бе проявила...

— Трябва да знаеш кога е избягал! Защо не си вдигнала тревога? Къде отиде той?

Дървесина, каза си тя. Аз не съм нищо повече от дървесина. Дървесината не чува, на дървесината не ѝ се налага да отговаря.

Дървесината не трябваше да чувства.

Тя продължаваше да се взира в града. Някъде сред тези сгради крачеше Уинтроу. Освободен от баща си и от нея. Как бе успял да разкъса връзката им тъй лесно?

В следващия момент тя се усмихна горчиво. Може би това беше типично за рода Вестрит. Нима Алтея не бе я изоставила по същия начин?

— Отговори ми! — остро каза Кайл.

Торг тихо заговори към своя капитан:

— Страшно съжалявам, сър. Трябваше да наблюдавам момчето по-зорко. Но кой би могъл да предположи подобно нещо? Защо му е да бяга след всичко онова, което вие направихте за него и тепърва възнамерявахте да му дадете? Аз подобна неблагодарност не мога да разбера. За един баща сигурно е ужасно трудно.

Думите бяха изречени под формата на привидна утеха, но Вивачия усещаше, че всяка следваща дума от Торговото състрадание само усилва гнева, който Кайл изпитваше към сина си. И към нея.

— Къде избяга той и кога? Отговаряй, като те питат! — кресна Кайл, приведен над парапета. Той се осмели да сграбчи няколко кичура от косата ѝ и да ги извие.

Вивачия реагира с бързината на стрелваща се змия. Разтворената ѝ длан го блъсна назад, както човек прогонва досадна котка. Капитанът тежко се стовари върху палубата, втрещен от ужас. Торг побягна, като в страха си се препъна. Но и на четири крака той пак продължи бягството си, крещейки:

— Гантри! Гантри, ела тук!

— Бъди проклет, Кайл Хейвън — с тихо ожесточение промълви Вивачия. Дори самата тя не знаеше на какво се дължи тонът ѝ. Или откъде извираха думите. — Дано изгниеш в най-тъмната дълбина. Един след друг ти прогони най-близките ми хора. Ти зае мястото на

моя капитан. Ти прогони дъщеря му, моя спътничка в дните на сън. А сега и собственият ти син подири спасение от твоята тирания, оставяйки ме сама. Бъди проклет.

Кайл се надигна бавно, вцепенен от гняв.

— Горчиво ще съжаляваш за... — поде той с глас, треперещ от гняв и страх. Безумният ѝ смях не му позволи да се доизкаже.

— Нима? И с какво би могъл да ме заплашиш, за да ми причиниш по-голяма от настоящата ми мъка? Нима съществува болка, която да е по-мъчителна от раздялата със собственото ми сродство? Ти си нищожество, Кайл Хейвън. И аз не ти дължа нищо. Ти няма да получиш нищичко от мен.

— Сър — повика го предпазливият глас на Гантри. Той бе застанал на средната палуба, на безопасно разстояние и от капитана, и от фигурата. Торг надничаше зад него, едновременно сепнат и доволен от развиващия се конфликт. Самият първи помощник стоеше изправен, ала смуглото му лице бе пребледняло. — С най-голямо уважение, съветвам ви да се отдръпнете. В този момент ние трябва да съсредоточим усилията си върху търсенето на момчето, преди то да е успяло да се отдалечи и да се скрие. То няма нито пари, нито приятели в града, при които да се укрие. Трябва да слезем в столицата, да съобщим, че го търсим. И да предложим награда. Сегашният живот в града е тежък. Много е вероятно срещу няколко златни монети да разполагаме с него още преди залез-слънце.

Кайл демонстративно се замисли над предложеното от Гантри. Вивачия знаеше, че той остава досади нея, неподвижен, за да изтъкне дързостта си. Освен това тя усещаше изостреното до крайност внимание, с което Торг наблюдаваше случващото се. Неговото свинско доволство я изпълваше с отвращение. Но пък това не я интересуваше. Кайл по никакъв начин не беше свързан с нея. Той беше едно нищожество.

Капитанът кимна към Гантри, но погледът му не се отделяше от нея.

— Предложението ти звучи разумно. Нека всички моряци, които са получили разрешение да слязат на брега, да съобщят, че ще заплатим една златна монета на онзи, който ни доведе момчето невредимо. Половин златна монета за всякакво друго състояние. И един сребърник за съвет, който ни помогне да го заловим сами. —

Кайл замълча. — Ние с Торг отиваме на пазара за роби. Бягството на проклетия глупак ми изяде началото на сутринта. Най-добрата стока вече ще е разпродадена. Щях да съм закупил цял трюм певци и музиканти, ако бях отишъл навреме. Имаш ли представа колко плащат в Калсид за един артист?

По горчилката в гласа му човек можеше да остане с впечатление, че самият Гантри е бил причината за този провал. С отвратено тръсване на глава Кайл продължи:

— Ти ще останеш тук и ще надзираваш работата по пригодяването на трюма. С него трябва да се приключи колкото се може по-скоро, защото възнамерявам да отплаваме веднага щом се сдобием с товара и с момчето.

Гантри кимаше в отговор, ала на няколко пъти Вивачия усети погледа му върху себе си. Тя се извърна, за да може да се взира хладно и към тримата мъже. Кайл отказваше да я поглежда в очите; само смутеният взор на първия помощник ги докосна веднъж. Той придружи този миг с някакъв незначителен жест, със сигурност предназначен за нея, който обаче Вивачия не можа да разчете. Кайл и Торг слязоха в трюма, а след известно време напуснаха кораба. И двамата изобщо нямаше да й липсват. Погледът ѝ отново се насочи към белия град, обгърнат в почти незабележимите дипли на Топлата река. Град, обгърнат от облак. Тя не бе сигурна в чувствата си: дали се надяваше Уинтроу да бъде намерен и довлечен обратно при нея, или разчиташе, че той ще успее да избяга от баща си и да намери щастието си? Тя си припомни онази надежда, уверявала я, че той ще се върне доброволно. Сега тази увереност ѝ се струваше детинска и абсурдна.

— Корабе? Вивачия?

Гантри не бе стъпил на предната палуба. Той стоеше на стълбицата и тихо я зовеше.

— Не е нужно да се страхуваш от мен — мрачно му каза тя. Гантри беше един от моряците на Кайл, но беше добър човек. И Вивачия изпитваше някакъв срам от страха му.

— Само исках да те попитам... Има ли нещо, което бих могъл да направя за теб?... За да те успокоя?

Да я успокои.

— Не — лаконично отвърна тя. — Няма какво да сториш. Освен ако не започнеш бунт.

Вивачия раздвижи устни в подобие на усмивка, за да му покаже, че не е била сериозна в искането си, поне не за момента.

— Не бих могъл да сторя това — каза той бавно. — Но ако има нещо, от което се нуждаеш, само кажи.

— Дървото не изпитва нужди.

Той се отдалечи също тъй тихо, както беше дошъл. Не след дълго на негово място изникна Финдоу, който приседна на ръба на предната палуба и започна да свири на цигулката си. Този път той не прибягна до онези веселяшки звуци, с които се стараеше да облекчава другарите си на кабестана. Не, той свиреше успокояващи мелодии, в които се долавяше тъга. Тази музика отговаряше на настроението ѝ; сред звуците на четирите струни Вивачия можа да чуе ехото на собствената си меланхолия. Необичайно, това я накара да се почувства по-добре. Тя се взираше в града, а по бузите ѝ се стичаха солени сълзи. Първите ѝ сълзи. До този момент бе смятала, че този процес е болезнен, ала ето че той също облекчаваше ужасния гнет.

Тя усещаше моряците, работещи дълбоко в утробата ѝ. В нейните греди се впиваха свредла, последвани от навиването на масивни халки. Вериги биваха отмервани и прикрепяни към преградите. Освен това натоварването ѝ беше започнало: вода, сухари и още вериги. За робите.

Роби. Вивачия безмълвно изрече думата. Уинтроу бе смятал, че робството е една от най-големите злини, съществуващи на света, ала от неговото обяснение тя не бе съумяла да открие разликата между живота на един роб и битието на един моряк. На нея се струваше, че и двамата са собственост на даден господар, който ги принуждава да работят по прищявка. Моряците не притежаваха почти никакъв контрол над живота си. С какво животът на един роб беше по-лош? Не, тя не можеше да разбере разликата. Може би точно по тази причина Уинтроу я беше изоставил с такава лекота: защото тя беше глупава. И защото тя не беше човешко същество. Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. И Вивачия, робският кораб, заплака.

Още преди да са видели самия кораб, Соркор го обяви за робовладелски, посочвайки дължината на мачтите за свой аргумент.

Върховете им се виждаха през дърветата на острова, който *Мариета* заобикаляше.

— Те имат толкова платна, за да докарат товара си пресен — обясни той, натъртил последната дума. Но веднага подир това лицето му се озари и той усмихнато погледна Кенит. — А може би търговците на роби започват да осъзнават, че има от какво да се страхуват. Е, ако щат и долните си ризи да окачат на платната, пак няма да ни избягат. Ако се насочим сега, ще сме се приближили веднага щом те заобиколят.

Кенит поклати глава.

— Тук плитчините са каменисти. — Той се замисли за момент. — Вдигнете Търговски флаг и спуснете шамандури, за да изглеждаме натоварени. Ще се превърнем в безобиден товарен съд. Няма да се приближаваме, докато те не поемат в Рикертовия канал. Край него има един подходящ участък с пясъчливи плитчини. Така, ако се наложи да ги изтикаме на брега, няма да ги пробием.

— Разбрано, сър. — Соркор прочисти гърло. Кенит не можа да види към кого са насочени следващите му думи. — Завзemanето на робски кораб е кървава гледка. Освен това след робските кораби винаги се влачат змии, а начинът, по който тези гадини се хранят, не е подходящ за една жена. Съветвам ви да се оттеглите в каютата си за предстоящата битка.

Капитанът погледна през рамото си и видя Ета. Вече започваше да му се струва, че при всяко негово идване на палубата тя неизменно изниква зад него. Това беше смущаващо, но Кенит бе решил, че подминаването е най-добрият начин да се справи с тази досада. Във всеки случай го забавляваше почителността, с която Соркор се обръщаше към една обикновена курва; забавляваше го и как помощникът му си внушаваше, че подобна жена не би могла да понесе едно кръвопролитие.

Ета, нито развеселена, нито поласкана, го наблюдаваше с необичайно искрящи очи, а страните ѝ бяха поруменели. И тоалетът ѝ бе необичаен — тя носеше риза от небесносин памук, тъмни вълнени панталони и къса вълнена куртка. Освен това тя носеше черни ботуши до коленете, излъскани до блясък. Те пък откъде ли се бяха взели? (Преди няколко нощи тя бе споменала, че е играла на комар с неколцина от екипажа, явно това обясняваше произхода.) От косата ѝ

се виждаше само един кичур; остатъкът бе скрит под ярка кърпа. В този си вид Ета лесно можеше да бъде сбъркана с някой уличен хулиган. Пък и начинът, по който тя се озъби на Соркор, определено съвпаднаше със стила ѝ.

— Мисля, че дамата и сама би могла да прецени кога гледката е прекалено безвкусна за нея — сухо отбеляза Кенит.

Ета лукаво се подсмихна и изтъкна:

— След като се наслаждавам на капитан Кенит през нощта, денем няма от какво да се страхувам.

Лицето на Соркор се изчерви, което още повече подчерта бледнината на белезите му. Но Ета вече не гледаше към него, а към Кенит, за да подири някакъв признак на одобрение. Капитанът опита да запази безизразността си, ала не успя. Наистина му беше приятно да види как първият помощник се смущава от похвалите на неговата любовница. По тази причина той си позволи да се усмихне едва забележимо. Едва забележимо, но достатъчно: Ета видя. И ноздрите на отметнатата ѝ глава се разшириха. Същинска тигрица на верига.

Соркор им обърна гръб и започна да крещи към хората си:

— Хайде, момчета, започваме маскарада.

Моряците се отзоваха. Кенитовият Гарванов стяг бе свален и заменен с едно Търговско знаме, отдавна задигнато от разбил се товарен съд. Бяха спуснати и плаващите котви. Подир това почти целият екипаж се прибра в трюма, а онези, които останаха на палубата, бяха скрили оръжията си. Сега *Мариета* напредваше с бавната предпазливост на търговски съд. И когато робският кораб заобиколи носа и изникна изцяло пред тях, ясно можеше да се види, че настигането му не би представлявало проблем.

Небрежният му оглед потвърди впечатленията на Соркор: и трите мачти на съда бяха по-високи от обичайното, за да приютят повече платна. На палубата бе издигнат временен заслон за екипажа — очевидно вонята на претъпкания кораб се бе превърнала в непоносима за обслужващите го моряци. Веднага личеше, че този съд (*Сикерна*, както обявяваше надписът върху кърмата) е превозвал роби с години. Позлатата отдавна се бе изтрила от красящата го дърворезба, а потъмнели продълговати петна свидетелстваха за невъзмутимо изхвърляни фекалии.

Очаквано, една тлъста жълто-зелена змия лениво следваше кораба: угоен люспест талисман. По пълнотата на това създание можеше да се съди, че значителна част от товара на *Сикерна* се е озовала в търбуха му.

Кенит съсредоточи наблюдението си върху палубите на кораба пред тях. Там имаше много повече хора от очакваното. Може би прекупвачите на роби бяха започнали да плащат на наемници, за да се защитават? Тази идея го накара да се навъси. Но *Мариета* бавно стопяваше разстоянието между двата съда и с това приближаване предостави на капитана си възможност да отпусне вежди. Хората, отрупали палубата, не бяха никакви наемници, а чисто и просто роби. Зимният вятър развяваше парцаливите им одежди. Робите трепереха, но не свободата им на движение бе ограничена. Явно капитанът бе извел част от товара си на свеж въздух. Но защо? Кенит никога не бе срещал търговец на роби, който да проявява прекомерна загриженост към пренасяното. Дали това извеждане не целеше да ги изолира от някаква зараза в трюма?

Заради скъсеното разстояние вятърът бе започнал да довява познатата миризма. Кенит извади парфюмирана с лавандула кърпичка и я притисна към лицето си, за да се предпази от миазмите.

— Соркор! Ела за момент — повика той.

Заместникът му се отзова почти мигновено.

— Слушам ви, капитане?

— Този път възнамерявам лично да поведе абордажа. Кажи на хората, че искам най-малко трима от екипажа да бъдат запазени живи, за предпочитане офицери. Бих искал да им задам някой и друг въпрос, преди да ги хвърлим на змиите.

— Ще им предам, сър. Но няма да бъде лесно да ги удържа.

— Уверен съм, че ще се справиш — отбеляза Кенит с глас, недвусмислено изтъкващ последиците от неподчинение.

— Тъй вярно, сър.

И Соркор отиде да предаде нарежданията му на останалите — на моряците на палубата и укриващите се в трюма.

Ета изчака той да се отдалечи, преди да попита:

— Защо ще се излагаш на такъв риск?

— Риск? — След кратък размисъл Кенит запита на свой ред: — Защо се интересуваш? Боиш се какво ще ти се случи, ако бъда убит?

Тя стисна устни и се извърна.

— Да, боя се — тихо каза Ета. — Но не по този начин.

Двата кораба вече се намираха достатъчно близо, за да чуват виковете си. Капитанът на *Сикерна* се възползва от това, за да се обърне към тях:

— Назад! — изрева той. — Знаем кои сте, под каквото и знаме да се криете!

Кенит и Соркор се спогледаха. Първият сви рамене:

— Дотук с маскарада ни.

— Всички на палубата! — жизнерадостно извика Соркор. — Издърпайте котвите.

Палубите на *Мариета* закънтяха от нетърпеливи нозе. Пиратите се струпаха край борда, подготвили лъкове и куки. А Кенит повдигна шепа към устата си.

— Даваме ви възможност да се предадете — великодушно предложи той. Вече нищо не удържаше *Мариета* да се доближи досами плячката си.

Крясъкът на другия капитан не беше насочен в отговор, а към собствения му екипаж. Шестима мъжаги сграбчиха котва, оставена на палубата, и я тласнаха извън борда. Това действие бе придружено от писъци. А самата котва се оказа последвана от неколцина роби, завързани за нейното въже. Бързината на тяхното изчезване създаде лъжливи впечатление за припрян скок. Повлечени от тежестта на метала, те потънаха мигновено, превръщайки крясъците си в низ мехурчета. Соркор се бе втренчил шокирано. Дори Кенит трябваше да признае, че е впечатлен от безскрупулността на своя колега.

— Това бяха петима роби! — изрева капитанът на *Сикерна*. — Отдръпнете се! Към следващата котва са привързани двадесетима!

— Най-вероятно болните, които така или иначе не биха преживели цялото пътуване — предположи Кенит. Откъм другия кораб долитаха гласове, някои умоляващи, други ужасени или гневни.

— Са всемилостиви, какво ще правим? — прошепна Соркор. — Клетите!

— Във всеки случай няма да отстъпваме — тихо каза Кенит. И отново се обърна към другия съд. — *Сикерна*, ако и тези роби се озоват

зад борда, всички вие ще умрете.

Другият капитан отметна глава и се засмя от сърце. Мощният му хохот ясно достигна до тях.

— Сякаш иначе бихте пощадили някого от нас! Отдръпни се, пирате, или тези двадесетимата ще умрат.

Кенит погледна към измъченото лице на първия си помощник и сви рамене.

— Продължаваме напред! Пригответе абордажните куки! — заповяда той. Хората му се подчиниха. Те не можаха да зърнат колебанието в очите на Соркор, но до един чуха писъците на двете десетици обречени. Тази котва отнесе част от парапета на *Сикерна*.

— Капитане... — невярващо простена Соркор. Лицето му беше преbledняло от ужас.

— Колко резервни котви ще имат на борда — отвърна Кенит, който се готвеше да поведе щурма. През рамо той додаде: — Ти беше този, който веднъж ми каза, че би предпочел смъртта пред робството. Да се надяваме, че това предпочитание е по-разпространено!

Неговите пирати вече бяха изстреляли куки и придърпваха корабите по-близо един до друг. Онези от тях с лъкове поддържаха непрестанен обстрел, за да не позволяват на моряците от *Сикерна* да откачат куките и да ги хвърлят във водата. Екипажът на *Мариета* превъзхождаше трикратно по численост противниците си. Последните разполагаха с добро въоръжение, ала не умееха да го използват.

Кенит изтегли меча си и скочи на другия кораб. Още при приземяването си той изрита в корема един от вражеските моряци, прострелян в рамото, който неумело държеше лък. Онзи рухна, а един от хората на Кенит — по примера на своя капитан екипажът нахлуваше на абордаж — го наръга.

— Запазете трима! — гневно извика Кенит. Тъй като никой друг не го нападна, той тръгна да търси капитана на *Сикерна*.

Откри го от другата страна на кораба. Там капитанът, заместникът му и двама моряци трескаво се опитваха да спуснат лодката. Тя, готова да заплава, се поклащаше над водата, ала един от освобождаващите механизми бе заял. Кенит поклати глава: целият кораб беше прогнил от мръсотия. Местният екипаж дори не си правеше труда да поддържа палубата чиста; една заяла макара не беше изненада за никого.

— Напред! — усмихнато изкрещя Кенит.

— Не се приближавай — предупреди го капитанът на *Сикерна*, повдигайки малък арбалет.

Кенит изгуби досегашното си уважение към него. Този мъж бе изглеждал далеч по-впечатляващо, когато бе прибягвал до действия, а не до заплахи.

В този момент от водата изникна виецият се врат на змията. Ето причината капитанът да не изстреля болта си веднага: изглежда той се затрудняваше да определи източника на най-голямата заплаха.

Между челюстите на създаването стърчеше трупът на окован роб. Оковата все още стискаше крак и ръка; другата верига се поклащаше свободна. Змията тръсна глава, намествайки хапката. Окованата част на крайниците се отдели от тялото и потъна във водата, а чудовището погълна остатъка наведнъж, при което отново тръсна глава. Подир това то погледна с интерес четиримата в лодката. Един от моряците извика ужасено. Капитанът насочи арбалета си към огромните очи на съществото.

В мига, в който върхът на болта вече не сочеше гръдта му, Кенит скочи напред и допря острието на меча си до едно от въжетата на лодката.

— Хвърли оръжието и се върни обратно на борда — заповяда пиратът. — Иначе отиваш право в търбуха на змията.

Онзи заплю Кенит и невъзмутимо изстреля болта в едно от зелените очи. Арбалетната стрела потъна изцяло, врязвайки се в мозъка на чудовището. Кенит предположи, че това далеч не е първата змия, която колегата му прострелваше. Създанието започна да се гърчи и мята, а капитанът на *Сикерна* изтегли ножа си и започна да сече нишките на въжето точно над скобата, която го прикрепваше към лодката.

— Змиите са за предпочитане пред пиратите! — изкрещя той към Кенит. Все още трептящата змия потъваше. — Родел, прережи въжето от твоята страна!

Ала Родел не споделяше възгледите на своя капитан. С вик на отчаяние ужасеният моряк скочи обратно на палубата. Кенит го обезвреди с една рана в крака, след което отново се съсредоточи върху лодката, без да обръща внимание на опитите му да спре кръвта.

С една дълга крачка пиратът се озова в поклащащата се лодка, за да допре върха на меча си до шията на капитана.

— Връщай се — усмихнато каза той. — Или ще умреш на борда на спасителната си лодка.

Заялата макара неочаквано се освободи. Единият край на увисналата лодка се спусна рязко, за да изсипе съдържанието си в морето. Кенит, ловък като котка и също тъй късметлия, успя да отскочи. Едната му ръка се вкопчи в парапета на *Сикерна*, последвана и от другата. Той вече се издърпваше към палубата, когато змийската глава изникна от водата, за да го погледне. Унищоженото око бавно се разтичаше. То бе обърнато към тримата, паднали във водата, а Кенит се намираще право пред здравото око, увиснал досущ като примамка. Пиратът трескаво премести единия си крак отвъд парапета. Около другия, все още висящия, се сключиха челюстите на змията — като дресирано животно, посягащо към лакомство.

Болката стегна крайника му в нажежена окова, така че Кенит не можа да не изкрещи. В следващия миг агонията го напусна. Омайно обезчувстваваща хладина я прогони, тъй както горещата вода прогонва студа. Тази безчувственост, това облекчаващо отсъствие на болка започна да се разлива по тялото му. Не само кракът му се отпуснаше; приятната умора превърна крясъка му в стон.

— Не! — изпищя курвата и се хвърли към него. Изглежда тя бе наблюдавала от борда на *Мариета*.

Никой не ѝ попречи на прекачването ѝ: палубата бе изпразнена заради поредната поява на змията. В ръката на Ета блестеше някакво оръжие, което тя бе грабнала в устрема си — абордажна брадва, а може би кухненски сатър.

Втурналата се жена не спираше да залива змията с обиди и заплахи. Змията, която започваше да повдига Кенит. Някакъв рефлекс го накара да се вкопчи в парапета с цялата си сила. От въпросната сила не му оставаше много: отровата, вляла се в кръвта му, действаше бързо. Когато Ета го сграбчи в обятията си, прегърнали и част от парапета, Кенит почти не усети допира ѝ.

— Пусни го! — пищеше Ета към змията. — Веднага да го пуснеш, гаден морски червей! Служно черво! Пусни го!

Ранената змия продължаваше да дърпа ботуша му. Ета решително дърпаше в противоположната посока. Тя се оказваше по-

силна от очакваното, защото змията трябваше да впие зъби по-дълбоко — нещо, което пиратът по-скоро видя, отколкото почувства. Чудовищните зъби се впиваха сред плът и мускул. Той зърна оголената си кост, чудато оцветена от разяждащото действие на змийската лига. Създанието започна да извива глава, готвейки се да я тръсне по начин, който щеше да откъсне или крака, или целия вкопчен Кенит. Ридаещата Ета повдигна оръжието си.

— Проклета да си! — изкрещя тя. — Проклета, проклета, проклета!

И острието ѝ полетя, но не по начина, очакван от Кенит. Ета не насочи удара си към дебелиите люспи, покриващи муцуната. Вместо това металът се стовари върху разядената му кост. Тя отрязва крака точно над най-външната редица зъби. Кенит получи възможността да види как от разкъсания му чука бликва кръв. Жената трескаво го издърпа назад, като се отгласкваше от палубата. Той слабо дочу удивените викове на хората си, сред които змията повдигаше главата си още по-високо, преди рязко да се отпусне обратно в морето, отпусната. Тя се бе отпуснала завинаги. Отнасяйки със себе си крака, който Ета ѝ беше дала.

— Защо направи това? — промълви замаяният Кенит. — Какво съм ти сторил, та трябваше да ми отрежеш крака?

Сред риданията ѝ, примесени с нежни думи, той изгуби съзнание.

Пазарът на роби вонеше.

Никога през живота си Уинтроу не беше усещал подобна воня. Може би миризмата на смърт и зараза, излъчвана от себеподобни, се струваше най-противна на човека. Какво щастие, че той нямаше да се задържа тук. Изникналото отвращение произтичаше от самата му същина. Навсякъде край себе си той съзираше мъка, ала дори състраданието и гнева му бяха надвити от отвращението.

И колкото и да бързаше, той все не успяваше да остави зад себе си тази част от града.

По-рано той бе виждал затворени животни, дори и животни, подготвени за заколение. Само че те бяха посрещали всичко това с тъпоумно неразбиране, продължаващи да преживят и лениво да

размахват опашки. За животните стигаха обикновени ограждения, не бяха нужни непосилни окови. И друга разлика имаше: скотовете не ридаеха и не изплакваха мъката си.

— Не мога да ви помогна. Не мога да ви помогна — повтаряше си Уинтроу. И това беше истина. Той не можеше да стори нищо за тях. И споделяше тяхното безсилие за отстраняването на оковите. А дори и да успееше да ги освободи, какво щеше да стане после? Юношата не беше способен да заличи татуировките от лицата им, не можеше да спомогне за бягството им. Макар всеки от тях да беше сполетян от зла съдба, щеше да бъде най-добре да бъде оставен да я изживее. Някои от тях щяха да се сдобият със свобода и щастие по-късно. Тази крайност на мъката не можеше да продължава вечно.

Сякаш в съгласие с тази мисъл край него мина човек, който тласкаше ръчна количка. Трите трупа, отпочиващи в нея, бяха измършавели, ала въпреки това мъжът я тласкаше с мъка. Подире му крачеше жена, която ридаеше неутешимо.

— Моля ви — настояваше тя. — Позволете ми да взема тялото му. За вас е все едно. Поне ми позволете да погребя сина си. Моля ви.

Но количкарят продължаваше пътя си, без да ѝ обръща внимание. Никой сред претъпканата улица не ѝ обръщаше внимание.

Уинтроу остана загледан след тях. Може би тя беше луда, нейният син изобщо не се намираше в количката и работникът го знаеше. А може би ненормалните бяха всички онези, които току-що бяха зърнали покрусена от скръб майка да моли за останките на сина си, а бяха отминали. Самият Уинтроу също не правеше изключение. Нима тъй бързо той бе престанал да придава значение на чуждата болка? Той повдигна очи от земята и отново се вгледа в сцената, която го заобикаляше.

В светлината на скорошните му размисли гледката придоби съвсем нов смисъл. В средата на улицата крачеха хора, хванати под ръка, и с нищо не показваха, че намират този пазар за по-различен от всеки друг. Те обсъждаха оттенъка на кожата, възрастта и пола със същия тон, с който биха преценявали покупката си при месаря. Ала стоките, за които те се пазаряха, бяха човеци. Тук се предлагаха цели върволици (за продажба поединично или накуп), предназначени за общ труд. В един ъгъл татуировчик предлагаше услугите си. Той се бе разположил удобно на стола си, край подплатено с кожа менгеме и

огромен каменен блок с халка. Срещу разумна цена, гласеше обявата, всеки можеше да бележи собственичеството си над новата си покупка. Момчето, ангажирано с този напев, бе приковано към халката. То носеше единствено набедрена препаска, въпреки зимния хлад — за да се виждат татуировките, покриващи тялото му: неговият господар се беше упражнявал върху него за демонстрация на уменията си. И вашият роб би могъл да получи татуировка, и то на много изгодна цена.

Търсецният по-опитни, специализирани роби трябваше да се отпрати към някоя от постройките, украсена със символа на съответния занаят. Уинтроу видя емблема, обещаваща дърводелци и зидари, друга за шивачки и кройчици, за музиканти и танцьори. Хора от всякакви професии задлъжняваха, тъй че човек можеше да се сдобие с роб от всякаква специалност — и калайджия, и кройчи, и моряк, и войник. Наставници, бавачки, писари, чиновници. Защо да плащаш заплата, след като просто можеш да купиш? Това беше философията, преобладаваща тук, на пазара за роби. Но как можеше онези, които идваха тук да пазаруват, да не съзират сходството между себе си и всички тези клетници? Никой тук не изглеждаше способен да осъзнае това. Имаше купувачи, притиснали дантелена носна кърпичка към лицето си — в техните очи, надничачи над скъпия плат, личеше единствено отвращение от миризмата. Без колебание те изискваха от някой роб да се изправи, да направи няколко крачки или да тича на място, за да могат да го огледат по-добре. За пълна инспекция на робините бяха предвидени специални покрити паравани.

Изглежда тукашните купувачи поддържаха мнението, че изпадналият във финансови затруднения престава да бъде техен събрат, а се превръща в парче месо.

Някои от робите изглеждаха далеч по-добре от най-измъчените. Това бяха робите, за които се искаше висока цена — образованите и талантливите. Малка част от тях дори изглеждаха горди от собствената си стойност: те не свеждаха глави в опит да крият татуировката си. Други, *задраскани лица*, както биваха определяни от търговците, носеха върху ликовете си различни татуировки, указващи принадлежност към различни господари. Тези бяха най-нежеланите роби, защото им се носеше репутация на избухливи и отмъстителни. Множеството им различни собственици свидетелстваха за това:

добрият роб бива държан в същото домакинство. Безправният с повече от пет татуировки попадаше в тази категория. Тези хора биваха продавани почти на загуба; и получаваха най-грубото отношение.

Татуирането на лицата, някога смятано за варварски калсидски обичай, понастоящем се бе превърнало в нещо обичайно за Джамаилия. Тук методът не само бе приет, а и усъвършенстван — танцьорите и музикантите носеха малки татуировки, нанесени с бледо мастило: това улесняваше прикриването им, та да не бъде излишно смуцавана тяхната публика. И макар все още да беше незаконно закупуването на робини за проституция, лицата на някои от предлаганите за продан бяха белязани със специфичен знак, който загатваше именно тази професия. Много пъти за Уинтроу беше лесно да се вижда в самите татуировки, вместо в лицата на татуираните.

По време на подминаването на поредната върволица роби един от окованите умолително се обърна към него:

— Свети човече! Споделете благословията на Са с един умиращ!

Уинтроу се закова на място, защото не беше сигурен, че викът е бил насочен именно към него. Обадилият се роб бе пристъпил встрани от другарите си (доколкото позволяваше общата верига). Той не приличаше на човек, който би дирил благословията на Са: цялото му лице беше покрито с татуировки, които бяха плъзнали и по врата му. Мъжът не приличаше и на умиращ. Ребрата му действително стояха изпъкнали, а оковата на крака бе разранила кожата, ала извън това той изглеждаше жилав. Въпросният роб бе значително по-висок от Уинтроу, и много по-зрял — човек на средна възраст, понесъл множество белези от тежък труд. Въпреки това той имаше стойката на човек, успяващ да оцелява.

Юношата погледна към собственика на тези роби, който стоеше недалеч и разговаряше с един потенциален купувач. Дребният прекупвач улови погледа му за момент и се навъси недоволено, но не прекъсна разговора си и продължи да подмята къса палка.

— Вие не сте ли жрец? — настойчиво попита робът.

— Обучавам се за жрец — призна Уинтроу. — Още не съм ръкоположен. — По-решително той додаде: — Но съм готов да предложа утеха.

Момчето огледа окованите и, като се стараеше да не допуска подозрение в гласа си, попита:

— Кой се нуждае от благословия?

— Тя. — Мъжът се отдръпна встрани. Зад него бе приклепнала изтерзана робиня. Уинтроу забеляза, че останалите оковани се стараят да се струпат около нея, за да ѝ предложат топлината и прикритието на сбраните си тела. Тя беше млада, на не повече от двадесет, без видими наранявания. Тя беше единствената жена в синджира. Ръцете ѝ стояха склучени върху корема; брадичката се опираше в гърдите. Очите, които се повдигнаха към Уинтроу, бяха сини, ала бездушни. Кожата ѝ беше болнаво бледа, а русата ѝ коса бе подрязана късо. Роклята ѝ беше зацапана и кърпена. Над нея тя беше наметнала риза, най-вероятно принадлежала на мъжа, повикал Уинтроу.

Подобно на останалите от тази върволица, нейното лице също бе покрито с татуировки. Никакви наранявания не личаха по тялото ѝ. Освен това тя не изглеждаше слаба. Напротив, тя бе мускулиста, с широки рамене. Единствено болката върху лицето ѝ издаваше отсъствието на здраве.

— Какво те мъчи? — попита Уинтроу, като се приближи до нея. Една частица от съзнанието му подозираше, че робите се опитват да го подмамят достатъчно близо, за да го сграбчат и да го задържат като заложник. Ала никой от тях не изглеждаше агресивен. Напротив, робите край жената се постараха да се извърнат доколкото могат, за да ѝ предоставят поне това уединение.

— Кървя — тихо отвърна жената. — Откакто изгубих детето, кървенето не спира.

Уинтроу коленичи пред нея и докосна ръката ѝ. Робинята нямаше треска; кожата ѝ бе хладна. Той внимателно защита кожата ѝ и установи, че плътта реагира пластично. Тази жена се нуждаеше от вода, бульон. От течности. У нея той усещаше единствено страдание и примирение. Тя вече бе приела смъртта.

— Кървенето след раждане е нормално. След помятане също. Скоро ще се оправяш.

Робинята поклати глава.

— Той ми даде прекалено силна доза, за да се отърве от детето. Една бременна жена не е подходяща за работа. Затова те ме принудиха

да изгубя детето. Преди седмица. А аз все още кървя. И кръвта е яркочервена.

— Дори и това не означава смърт. Ти можеш да се справиш. С подходящите грижи всяка жена...

Горчивият ѝ смях го прекъсна. Смразяващ беше този смях, който приличаше на писък.

— Вие говорите за жени, а аз съм робиня. Една жена не би умряла от това, но аз ще умра. — Тя въздъхна. — Дайте ми благословията на Са. Единствено това искам от вас. Моля ви.

Това беше моментът, в който Уинтроу осъзна пълната същина на робството. Той бе знаел, че това е противна практика; още от първите си дни в манастира бе усвоявал моралните аргументи против нея. Сега той получаваше възможност да види пред себе си пълното, неумолимо в логичната си последователност нейно проявление; да осъзнае практическата проява на тази злина. Това се съдържаше в примиреното отчаяние в гласа на младата жена. Тя не се бореше срещу господаря, който бе откраднал живота на детето ѝ. За неговата постъпка бившата майка говореше по начин, отъждествяващ делото му с намесата на някоя от природните сили, срещу които човек не би могъл да стори нищо. Жестокостта и злината му — на това тя не обръщаше внимание. Тя се съсредоточаваше единствено върху тяхната последица: кръвенето, което не спираше и за което тя очакваше, че ще отнеме живота ѝ. Уинтроу оставаше загледан в нея. Нейното състояние не заплашваше живота ѝ. Юношата подозираше, че и тя самата осъзнава това. Ако тя получеше горещ бульон, възможност да отпочива и от онези билки, които се отразяваха благотворно на неуспелите родилки, тя със сигурност щеше да се възстанови, щеше да продължи да живее и да добие много други деца. Ала тя нямаше да оживее. Тя го знаеше. И останалите роби от върволицата също го знаеха. И Уинтроу беше почти сигурен. Това усещане приличаше на моментите, в които той бе притискал ръка към палубата и бе изчакавал ножа. Но ако той приемеше тази реалност, тя щеше да отреже част от него.

Юношата се надигна рязко, убеден, ала думите му бяха тихи.

— Чакай тук и не губи надежда. Аз ще отида до храма на Са, за да доведе помощ. Не е възможно господарят ти да не осъзнава, че без грижи ти ще умреш. — И момчето се усмихна горчиво. — В краен

случай ще му напомним, че една жива робиня струва повече от една мъртва.

Повикалият го роб го погледна изумено.

— И каква помощ очаквате да получите от храма? Кучето си е куче, робът си е роб. В храма нито на кучетата, нито на робите предлагат утеха. Неговите жреци възхваляват Са с химните си, ама играят по свирката на сатрапа. А онзи човек там не е нашият господар, той просто получава процент от онова, което заработим всеки ден. Пак от тези пари той ни храни и осигурява подслон. Останалото отива при господаря ни. Така че нашият надзирател няма да изгуби от смъртта на Кала. Няма да му струва нищо, ако тя умре.

Уинтроу го гледаше неразбиращо, удивено.

— Глупаво постъпих, че ви повиках — горчиво продължи робът. — Младостта в очите ви ме заблуди. Трябваше да се сетя, че един свещеник не би склонил да помогне.

Неочаквано той сграбчи Уинтроу за рамото. Болката бе рязка и сковаваща.

— Дай й последната утеха на Са. Или, кълна се, ще ти строша ключицата.

Силата на захвата му не оставяше никакво съмнение, че мъжът е способен да изпълни намерението си.

— Не е нужно да ме заплашваш — изохка Уинтроу, макар да усещаше, че с тези думи се показва като страхливец. — Аз съм слуга на Са.

С презрителен тласък робът го тласна пред жената.

— Започвай тогава. И не се мотай.

И голият до кръста мъж извърна поглед назад. Посредникът и клиентът все още разговаряха. Купувачът стоеше с гръб към тях, но надзирателят ги виждаше. Той се беше усмихнал пресилено в отговор на някаква шега на своя събеседник и се смееше високо. Ала погледът му и стиснатият юмрук вещаеха големи неприятности на онзи от робите, който дръзнеше да прекъсне разговора му. Палката в другата му ръка нетърпеливо потропваше по бедрото.

— Не бих могъл да претупам благословията си — възрази Уинтроу, докато коленичеше пред жената и се опитваше да се съсредоточи.

А робинята се изправи. Едва тогава юношата видя, че краката ѝ са покрити с ивици кръв. И земята под нея беше подгизнала. Около глезените ѝ кръвта беше засъхнала.

— Лем? — простена тя.

Голият до кръста бързо пристъпи до нея. Робинята тежко се облегна на рамото му и отново простена.

— Ще трябва да го направиш бързо — грубо каза мъжът.

Уинтроу пропусна молитвите. Пропусна приготвянията, пропусна и успокояващите думи, които трябваше да подготвят ума и духа ѝ. Той просто се изправи и отпусна ръце върху раменете ѝ, намествайки пръсти върху съответните точки на шията.

— Това не е смърт — успокой я той. — Аз само ще те освободя от суетите на този свят, за да може душата ти да се приготви за следващия. Съгласна ли си?

Робинята кимна незабележимо.

В отговор Уинтроу бавно си пое дъх, за да постигне баланс с нея. Той насочи съсредоточението си навътре към самия себе си, към изоставените си учения. До този момент той не бе изпълнявал този ритуал; не беше запознат с цялостните му тайни. Ала самата основа му беше известна; нея той можеше да предостави на изстрадалата. Сякаш отдалеч той забеляза, че мъжът е застанал пред тях, за да ги прикрива с тялото си, извърнал глава към надзирателя. Останалите роби се бяха струпали около им, за да ги предпазват от погледите на минавачите.

— Побързай — отново подкани Лем.

Уинтроу вложи лек натиск върху точките, които пръстите му бяха намерили безпогрешно. Този натиск щеше да прогони страха и болката ѝ.

И юношата поде изискваните от ритуала думи, в които тя трябваше да се вслушва внимателно. Ритуалът започваше с връщането на тялото.

— Твое е биенето на сърцето ти, твой е спазъмът на дробовете ти. Твое е вглеждането на взора ти, вслушването на слуха ти, вкусването на устата ти, настръхването на кожата ти. Всички тези неща на твоята мисъл поверявам, тя да ги контролира. Всички тях на теб поверявам, та с чист ум за смъртта да се подготвиш. Предавам ти последната благословия на Са, да можеш на други да я предадеш.

Той все още различаваше известно съмнение в погледа ѝ. Трябваше да ѝ помогне да осъзнае нейната собствена сила.

— След мен повтаряй. Аз не чувствам хлад.

— Аз не чувствам хлад — шепнешком повтори тя.

— След мен повтаряй. Аз не чувствам болка.

— Аз не чувствам болка.

Думите ѝ бяха съвсем тихи, ала още при самото им изричане кривенето на агонията напусна лицето ѝ. Оказа се, че страданията бяха състарявали вида ѝ.

Робинята погледна към Лем и му се усмихна:

— Аз не чувствам болка — без нужда повтори тя.

Уинтроу отпусна ръце, но не се отдръпна. Кала отпусна глава върху гърдите на Лем.

— Обичам те — каза тя. — Ти беше всичко, което направи този живот поносим. Благодаря ти.

Поетият от нея дъх излезе под формата на въздишка.

— Нека и другите знаят, че съм и благодарна. Задето с топлината на телата си не ми позволяваха да измръзна. И задето не се колебаеха да ми помагат, дори и когато самите те изнемогваха. Нека да знаят...

Гласът ѝ затихна. Уинтроу видя блаженството на Са да изниква върху лицето ѝ. Тежненията на този свят вече напускаха ума ѝ. Жената се усмихна — с невинната усмивка на новородено.

— Погледни колко красиви са облаците днес, любими. Бяло и сиво. Виждаш ли?

Колко просто беше всичко. Освободен от болката, духът ѝ бе могъл да оцени красотата. Не за първи път Уинтроу виждаше това, ала то никога не спираше да го удивлява. Веднъж осъзнал смъртта си, стига да можеше да загърби болката, човекът веднага се обръщаше към удивлението на Са. Ала за това бяха необходими и двете стъпки. Ако смъртта не бъдеше осъзната, допирът на последната утеха не би подействал. А имаше и такива, които приемаха края си и допира, само че не можеха да се отскубнат от болката си: те оставаха вкопчени в нея, защото за тях тя се бе превърнала в едно последно проявление на живота, пък макар и мъчително: те осъзнаваха, че ще умрат, ала не бяха готови за това. Но Кала бе готова. По нейната лекота личеше, че младата робиня отдавна е копнеела за това освобождаване.

Уинтроу стоеше безмълвен, без да се вслушва в думите, които тя изричаше към Лем. По страните на роба се стичаха сълзи, пробягващи над вбодената в кожата боя и белезите на суров живот. Те капеха по грубо избръснатата му челюст. Той също мълчеше.

В проява на почит юношата не слушаше умишлено. Той обръщаше внимание единствено на тона ѝ — от него разбираше, че младата жена говори за обич, за живот и светлина. По бедрото ѝ все така се стичаше струйка кръв. Личеше, че тялото ѝ отслабва, ала усмивката не напускаше лицето ѝ. Тя се бе намирала по-близо до смъртта, отколкото Уинтроу беше осъзнавал, проявеният от нея стоицизъм бе смогнал да го заблуди. Скоро тя щеше да открие мечтания покой. Юношата се радваше, че е успял да дари нея и любимия ѝ с подобно нежно сбогуване.

— Ей, ти! — Върхът на палката сръчка кръста на Уинтроу. — Какво правиш?

Без да му предоставя възможност за отговор, посредникът изблъска Уинтроу встрани, стоварвайки удар върху ребрата му. Останало без въздух, за момент момчето се преви. А надзирателят наперено пристъпи напред и грубо се обърна към Лем:

— Махай се от нея, животно. Ти какво, на улицата ли си решил да я оплождаш? Като че отдавна не се отървах от предишното ти копеле!

Той се пресегна, сграбчи Кала за рамото и я дръпна, но Лем не я пусна. Той се взираше в надзирателя по начин, който не вещаеше нищо добро. Но разгневеният посредник не се трогна, а с едно заучено движение стовари палката си върху лицето му. Кожата под скулата се разкъса; по лицето потече струя кръв.

— Пусни я! — нареди посредникът. Макар и едър, робът се олюля от внезапния удар. Това предостави възможност на другия да изтръгне Кала от обятията му: младата жена се отпусна върху окървавения прах. Тя остана да лежи по гръб, вперила блажен поглед в небето. Уинтроу знаеше, че тя вече не вижда нищо. Тя беше избрала да спре да вижда. Пред очите му гръдта ѝ се повдигаше все по-слабо.

— Нека Са бди над пътуването ти — задавено успя да прошепне юношата.

Но надзирателят чу и рязко се извърна към него.

— Ти си я убил, малоумен недорасляко! Тя можеше да работи поне още един ден!

И той рязко замахна с палката към Уинтроу. Остра болка ужили рамото му и остави синина, без да засяга костите. Болката се стрелна по ръката и едновременно я обездвижи. Този удар определено бе дело на опит, реши юношата, докато отскачаше назад. При това той се блъсна в един от робите, който небрежно го изблъска встрани. Цялата върволица се приближаваше към надзирателя. В този момент късата му бухалка бе придобила съвсем нищожен вид. Уинтроу почувства нов прилив на отвращение: робите щяха да пребият търговеца до смърт, да натрошат костите му.

Ала посредникът се оказа ловък дребосък, който обичаше работата си и умееше да я върши. С енергичността на кученце той се хвърли към робите и започна да нанася бързи и резки удари — един замах, втори, трети. При всеки удар палката му постигаше целта си, а удареният се отдръпваше. Тези умели атаки пораждаха болка, която обездвижваше, без да уврежда. Впрочем към Лем не беше проявена тази предпазливост. Още в момента на отстъпването си едрият мъж получи втори удар, през корема. Лем се преви, изцъклен от болка.

А на пазара за роби търговията продължаваше да тече. Неколцина повдигаха вежда към случващото се, но пък какво можеше да очаква човек от задрасканите лица и техните надзиратели? Посетителите просто ги заобикаляха и продължаваха пътя си. Излишно беше Уинтроу да се обръща за помощ към тях. Никой нямаше да му обърне внимание, макар неговото лице да не беше татуирано.

Лем оставаше превит, а надзирателят невъзмутимо отключи окървавените окови от глезените на Кала. Надигайки се, той остро се вторачи в Уинтроу.

— Заслужаваш теб да окова на нейно място, мърльо! — просъска той. — Заради теб изгубих робиня и цялата заплата за един ден. Да, ей го, клиентът ми си отива. Не са му изтрябвали роби с такъв темперамент. — Посредникът посочи с палката си към отдалечаващия се човек. — Е, какво да се прави. Който не работи, не трябва да яде, милички.

Уинтроу се затрудняваше да приеме небрежността, с която този дребосък се отнасяше към смъртта на робинята.

— Жената е мъртва по твоя вина! — каза му той. — Ти си искал да отровиш само неродената ѝ рожба, но си отровил и нея самата. Два живота тежат на съвестта ти!

Заради удара по рамото юношата не можеше да се изправи. Все пак той успя да коленичи, но дребосъкът го повали обратно.

— Ау, какви думи знаел голобрадкото! Потресен съм! Ти, вместо да бърбиш, момчето ми, вземи да ми изплатиш обезщетението. И бързичко. Не ме карай сам да си вземам парите.

— Нямам пари — ядосано му отвърна Уинтроу. — А и да имах, пак не бих ти платил.

Изправен край него, търговецът го сръчка с палката си.

— Къде е баща ти? Той ще ми плати.

— Сам съм — тросна се юношата. — И не се налага да плащам на теб или на господаря ти за онова, което сторих. Аз изпълних свещения си дълг към Са. Постъпих правилно.

Той погледна към робите. Някои от тях бяха започнали да се изправят. Лем бе пропълзял до Кала и напрегнато се взираше във вторачените ѝ очи, в опит да зърне онова, което и тя съзираше.

— Така ли било? Правилно за нея, може, но не и за себе си — хапливо изтъкна дребният. Той говореше бързо, с глас като стържене на чакъл. — Ти явно не знаеш, хлапако, че в Джамаилия на робите не се полага последната утеха на Са. Така отреди сатрапът. Тъй де, онзи, който има истинска душа, не би свършил в робство. Поне така го разбирам аз. И как стоят нещата сега? Аз изгубих една робиня и печалбата си за днешния ден. Това няма да се хареса на сатрапа. А ти си не само убиец, а и скитник. Ако беше по-якичък, щях да ти сложа веригите веднага. Но какво да се прави, човек трябва да уважава закона. Хей, пазачо! — И дребосъкът помахна с палката си към един минаващ стражник. — Тук имам нещо за теб. Едно хлапе без близки и без пари, което дължи обезщетение, задето уврежда собствеността на сатрапа. Стой!

Последното възклицание последва рязкото изправяне на Уинтроу, който, тласнат от отчаяние, скочи и побягна. Предупредителният вик на Лем го накара да погледне назад — нещо, което юношата трябваше да замени с привеждане, защото умело хвърлената тояжка го удари по главата и го повали наред мръсотията на пазара за роби.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ТЪРГОВЦИТЕ ОТ ДЪЖДОВНИТЕ ЗЕМИ

— Защото ми е трудно да бъда спокойна, когато се случват необичайни неща — остро каза баба й.

— Извинявай — оправда се майката на Малта. — Просто питах.

Тя стоеше зад тоалетката на баба й и й оправяше косата. В думите на Кефрия не бе прозвучало съжаление, а по-скоро умора от вечното раздражение на старицата.

Малта не я винеше. На нея й беше омръзнало от сприхавостта и на двете им. Струваше й се, че майка й и баба й са способни да виждат единствено мрачната страна на живота, единствено тревогите му. Тази вечер щеше да има голямо събиране на Търговците, на което двете щяха да заведат и Малта. Девојката бе заделила по-голямата част от следобеда си в приготовления — в подготовка на прическата си и новата роба. А ето че двете жени се обличаха едва в последния момент и се държаха така, сякаш им предстои някакво досадно задължение, а не възможност да се срещнат с хора сред приятна обстановка. Не, тя просто не можеше да ги разбере.

— Още ли не сте готови? — подкани ги тя. Не й се искаше да бъде сред последните пристигнали. Тази вечер щеше да има много обсъждане, дискусия между Търговците от Бингтаун и онези от Дъждовните земи. Нима това ги притесняваше толкова? Обичайните скучни неща, сред които човек трябваше да внимава да не заспи. Малта искаше да пристигне преди тази част, по времето, когато още имаше приятни разговори, приветствия, ордьоври и напитки. Това щеше да й позволи да потърси Дело и двете да седнат заедно. Но с всеки изминат миг въпросното развитие й изглеждаше все по-малко вероятно, защото двете жени се приготвяха влудяващо бавно...

Наистина да се побърка човек! Всяка от тях трябваше да има слугиня, която да помага за обличането, за прическите и за всичко останало. Всички Търговски семейства притежаваха подобни слугини. Обаче баба Роника твърдеше, че тяхното семейство вече не било в състояние да си го позволи. И майката на Малта я подкрепяше. А

когато девойката се осмелеше да протестира, те, вместо да я изслушат, тръсваха пред нея някаква купчина сметки и я караха да ги нанася в една от счетоводните книги. При което баба й непоколебимо изискваше всяка объркана страница да бъде нанесена наново. И освен това те очакваха от нея да се взира в редици числа и да разбира защо те означавали, че семейството им вече не може да си позволи слугини извън старата дойка и Рейч.

Само с какво нетърпение тя очакваше завръщането на баща си... Тя беше сигурна, че майка й и баба й пропускат нещо. Несъмнено трябваше да е така, защото всичко това беше нелепо. Как така те неочаквано се оказваха бедни? Та нали нищо друго не се беше променило. А ето че двете жени се готвеха да отидат на толкова важно събитие със стари роби, най-малко на две години, а може би и повече, сами си правеха прическите и си подмятаха хапливи забележчици.

— Няма ли да тръгваме вече? — за пореден път попита тя. Не разбираше упоритото им желание да подминават питанията й.

— Не виждаш ли, че още не сме готови? — остро каза майка й. — Вместо да ми късаш нервите, върви да видиш дали е дошла каретата на Давад Рестарт.

— Не, само не и той! — проплака Малта. — Само не ми казвай, че ще пътуваме в онази раздрънкана и вмирисана карета! Та нейните врати дори не се затварят изцяло. Ще умра от срам, ако ми се наложи да сляза от...

— Малта, иди да видиш дали каретата не е пристигнала — строго нареди баба й. Тя явно се стараеше да не изостава от дъщеря си в командоренето.

С въздишка Малта излезе. Явно трябваше да се примири: по времето, когато те най-сетне пристигнеха, ордъврите отдавна щяха да са изчезнали, а събраните щяха да са заели места и да започват заседанието.

Но това не беше справедливо! Щом от нея искаха да присъства на цялата сесия, поне й се полагаше да бъде там и за забавната част. Дали изобщо Дело щеше да бъде там? Керуин със сигурност щеше да е там — още от години неговите близки се отнасяха с него като с възрастен. Вероятно щеше да е довел и сестра си. Ако това беше така, Малта трябваше да открие начин да измоли разрешение да седне с нея. Самата Дело лесно щеше да позволи на приятелката си да седне до

брат ѝ. Малта не беше виждала Керуин от деня, в който майка ѝ го беше завлякла в парника. Но това не означаваше, че той е изгубил интерес към нея.

Заклучението на горните размисли я накара да се отклони от възложения ѝ маршрут и да се отбие до тоалетната. Там имаше малко огледало. Светлината беше слаба, но и при тези условия Малта можеше да се увери, че видяното заслужава одобрение. Тя бе пристегнала тъмните си коси в плитки, които обгръщаха темето ѝ. Няколко кичура привидно по свое усмотрение се спускаха над челото ѝ. Още не ѝ се разрешаваше да си слага бижута, затова тя бе обрала последните рози от парника — тъмночервени, с тежък и сладостен аромат. Робата, която щеше да носи тази вечер, беше доста семпла, но поне не беше момичешка рокличка. Не, това беше истинска Търговска роба, изисквана от протокола на тези събирания. Одеждата беше тъмнолилава и по оттенък се доближаваше до цветята, подредени сред косата ѝ. Самата Малта би предпочела синьо, ала и този цвят ѝ отиваше. Поне дрехата беше нова.

Това беше първата ѝ Търговска роба. Тези одежди не бяха особено привлекателни на вид — със заоблени яки, дълги до глезените и пристягани в кръста като свещеническо расо. Поне лъскавият колан ѝ харесваше — тъмен, със стилизиран инициал за тока. Малта го беше пристегнала колкото се може повече, за да подчертае талията си и да опъне плата над гръдта си. Баща ѝ беше прав: тя вече бе придобила фигурата на жена. Защо да не получи и привилегиите и дрехите, които се полагаха на една жена? Какво пък, завръщането му беше само въпрос на време. И тогава нещата тук щяха да се променят. Той щеше да се върне, с натежали джобове, щеше да научи как другите са я малтретирали, как не са ѝ позволили да облече обещаната рокля, как...

— Малта! — Майка ѝ рязко отвори вратата. — Какво правиш тук? Само теб чакаме. Вземи си наметалото и ела!

— Каретата пристигна ли? — попита девойката, докато крачеше подир майка си.

— Да — натърти Кефрия. — Търговецът Рестарт ни чака.

— Защо не е почукал или не е позвънил?

— Той звъня — тросна се майка ти. — Но ти пак си била отнесена.

— Наистина ли трябва да си вземам и наметалото? Нали от каретата направо ще отидем в залата. А плащът ми би изглеждал глупаво с новата роба.

— Навън е студено, така че ще го облечеш. И бъди така добра тази вечер да се държиш прилично. И следи внимателно какво се говори. Семействата от Дъждовните земи не свикват събранието без причина. Повече от сигурна съм, че нещата, които ще бъдат обсъждани тази вечер, ще касаят съдбите на всички ни. Освен това запомни, че хората от Дъждовните земи са наши родственици. Не се взирай, бъди учтива, не...

— Да, майко, зная.

Това беше най-малко шестият път, в който Малта трябваше да изслуша тази лекция. Нима я смятаха за глуха? Или за глупава? Нима още от съвсем малка не ѝ бяха набивали в главата, че между Бингтаун и жителите на Дъждовните земи съществува родство? И като стана дума за това...

— Чух, че Дъждовните Търговци са започнали да произвеждат нова атракция. Огнени бижута — поде тя, докато прекрачваше прага, изпратена от суровия поглед на старата дойка. — Зърната били прозрачни като капки изворна вода, а вътре в тях имало дребни пламъчета, които потрепвали.

Майка ѝ дори не си направи труда да отговори.

— Много ти благодаря за търпението, Давад. И за това, че си си направил труда да се отбиеш — обърна се тя към пухкавия дребосък.

Лицето на Давад сияеше от удоволствие и мазнина. Той учтиво помогна на майка ѝ да се качи в купето. Малта мълчаливо мина край него и успя да се качи, изпреварвайки допира му. Тя нито беше забравила, нито беше простила обстоятелствата около предишното си пътуване с тази карета.

В купето двете жени седяха една до друга. Нима те очакваха от нея да седне до плужека? Отвратително.

— Може ли да седна между вас? — каза тя и успя да се смести между двете. — Та, тези огнени бижута... — обнадеждено поде тя. Но противният Давад я прекъсна с дърдоренето си:

— Готови ли сте? Тогава потегляме. Боя се, че аз ще трябва да седна до вратата, за да я придържам. Казах на лакея да се погрижи за поправката ѝ, но той си е питал ушите. Непоносимо е. Каква е ползата

да имаш слуги, щом те не обръщат внимание, когато им се говори? В такива моменти човек е готов да защити идеята за робство. Един роб знае, че от благоразположението на неговия господар зависи неговото собствено положение, затова изслушва нарежданията му внимателно.

Така Рестарт не спря да дърдори по целия път. Той говореше, а майка ѝ и баба ѝ слушаха. И само на моменти си позволяваха да възразят смирено, макар Малта да беше чувала баба си стотици пъти да критикува робството и да заявява разгорещено, че то щяло да разруши Бингтаун. Самата девойка не споделяше това мнение: баща ѝ не би се захванал с тази търговия, ако тя не беше доходоносна. И все пак ѝ се струваше жалък начинът, по който старицата вкъщи твърдеше едно, а не дръзваше да защити възгледите си пред Рестарт. Най-дръзкото ѝ възражение се изчерпваше с думите: *Давад, достатъчно ми е да си представя себе си като робиня, за да разбера, че тази практика е неморална.* Сякаш това представляваше някакъв неоспорим аргумент. Още преди пристигането в залата този едностранен разговор ѝ беше втръснал до припадък. Тя все така не бе намерила възможност да доразкаже на майка си за онези бижута.

Мъничка утеха представляваше обстоятелството, че те не са последните пристигнали. Не точно.

Малта трябваше да използва целия си самоконтрол, за да остане неподвижна, докато Рестарт тронаво се мъчеше да отвори дефектната врата и впоследствие да се изтътрузи през отвора. Тя слезе веднага след него, умело отбягвайки протегнатата в подобие на галантност влажна и месеста длан. От самата близост до този човек девойката се чувстваше омърсена.

— Малта! — Острият вик на майка ѝ не ѝ позволи да направи нова крачка. Без да си прави труда да понижава глас, Кефрия продължи: — Изчакай ни. Трябва да влезем заедно.

Малта стисна устни и бавно издиша през носа. Майка ѝ го правеше нарочно, тя обожаваше да се държи с нея като с дете на публични места. Девойката ги изчака и закрачи заедно с тях, но малко по-назад — достатъчно далеч, за да не може майка ѝ да я мъмри, и същевременно да постави дистанция между двете жени и Рестарт.

Залата на Търговците бе тъмна. Е, не съвсем тъмна, разбира се, ала нямаше и следа от блясъка на Есенния бал. Две скромни факли осветяваха пътеката, а над прозорците бяха спуснати кепенци, през

чиито процепи се очертаваше съвсем мътно сияние. Обстановка, съобразена със семействата от Дъждовните земи. Говореше се, че те не обичат светлината. Според Дело това било заради очите им, но самата Малта подозираше, че това се прави заради грозотата им. Брадавичести, така бе чувала да ги наричат. Брадавичести и деформирани. По гърба ѝ полазиха тръпки. Колко ли от тези семейства щяха да присъстват днес?

Почти едновременно с потеглянето на довелата ги карета зад тях пристигна друга кола. Тя имаше старомоден вид, а прозорците ѝ бяха затулени с дебели дантелени завеси. Малта изостана още повече, за да погледне новите пристигащи. Заради сумрака ѝ се наложи да напрегне поглед, та да различи родовия герб, изрисуван върху вратата. Той ѝ беше непознат; не принадлежеше на Търговците от Бингтаун. Това означаваше, че в тази карета пътуват пратеници от Дъждовните земи. Никой друг не би се осмелил да пристигне тази нощ.

Тя отново закричи, но не можа да се сдържи и погледна през рамо. От купето изникнаха шест фигури, облечени в тъмни наметала с вдигнати качулки. Ала под тези тъмни плащове движенията изтръгваха кехлибарени, алени и оранжеви проблясъци. Малта настръхна при вида им, защото веднага разбра същината на тези светлинки — огнени кристали. Девојката се закова на място. Нищо от онова, което тя бе чувала, не можеше да се сравни с действителната гледка. Тя затаи дъх. Отблизо украшенията изглеждаха още по-смайващи.

— Малта!

В тона на майка ѝ се долавяше предупреждение.

— Добър вечер. — Гласът, долетял изпод качулката, бе дрезгав и женски. От толкова близо Малта можа да различи, че във вътрешността на качулката също има дантелен воал. Що за лице бе толкова грозно, та да налага да бъде крило дори в сумрак?

Бижутата, които тази жена носеше, имаха ален цвят, прикрепени към ръбовете на качулката. Загледана в тях, Малта дори не усети припряното шумолене на плат, разнесло се зад нея. По тази причина гласът на майка ѝ я сепна.

— Добър вечер. Аз съм Кефрия от Търговския род Вестрит.

— Яни от Дъждовния род Купрус ви приветства — отвърна качулатата.

— Позволете да ви представя дъщеря си, Малта Хейвън от семейство Вестрит.

— Позволявам — формално измърка жената. Малта със закъснение се сети да се поклони. Жената се засмя одобрително и се обърна към майка ѝ: — Не мисля, че съм я виждала на нашите Събирания. Приемам, че тя съвсем отскоро е станала част от обществото?

— Това е първото ѝ Събиране. В действителност тя още не е била представена. Баба ѝ и аз смятаме, че тя първо трябва да усвои дълговете и задълженията на една Търговка, преди да бъде представена като такава.

Тонът на майка ѝ коренно се отличаваше от този на Яни — припряна учтивост, бързаща да се извини в аванс. Уф, отвратително угодничество.

— Това наистина звучи изцяло в стила на Роника Вестрит. И е възглед, който самата аз напълно подкрепям. Уви, той все по-рядко се среща в Бингтаун. — Гласът ѝ бе придобил сладостта на гъст крем.

— Вашите огнени бижута са удивителни — изтърси Малта. — Много ли са скъпи?

Още със самото изричане на думите тя осъзна, че е прозвучала като удивено дете.

— Малта! — сгълча я майка ѝ.

Но жената от Дъждовните земи отново се засмя тихо.

— Всъщност алените са най-често срещани и най-лесни за събуждане. Но аз пак ги предпочитам. Червеното е тъй наситен, тъй богат цвят. Зелените и сините са още далеч по-редки и далеч по-трудни за събуждане. Съответно, за тях изискваме и най-висока цена. Огнените бижута са най-скъпата стока, предлагана от рода Купрус.

Кефрия кимна и отвърна:

— За нас е удоволствие да видим, че кръгът на предлаганите от вашето семейство стоки се разширява. Новата ви добавка е възхитителна. — Тя погледна през рамо. — Простете, ние ви забавихме. Най-добре да влезем, за да не започнат без нас.

— Убедена съм, че без мен не биха започнали — бавно отвърна Яни Купрус. — Тазвечершното Събрание е свикано именно по моя молба. Въпреки това вие сте права, не би било учтиво да караме

останалите да чакат. За мен беше удоволствие да поговоря с вас, Кефрия. И с вас, млада Малта.

— Удоволствието беше изцяло наше — отвърна майка ѝ и почтително отстъпи встрани, за да позволи на качулатата жена да мине първа. Същевременно тя стисна ръката на дъщеря си: малко постегнато от необходимото. — Малта... — укорително въздъхна Кефрия и я поведе вътре.

Баба ѝ ги чакаше отвъд прага на залата, стиснала устни. Тя направи дълбок реверанс на минаващата край нея Яни Купрус, а после насочи опулените си очи към Малта и майка ѝ.

Кефрия изчака няколко мига, за да се убеди, че Яни се е отдалечила достатъчно, и просъска:

— Тя ѝ се представи!

— Бога ми, Малта!... — простена баба ѝ. Покрай тези възклицания Малта бе започнала да намразва името си. И старицата, и майка ѝ обожаваха да влагат ту гняв, ту нетърпение, ту възмута в изричането му. Девојката окачи наметалото си и отново се обърна към тях, свивайки рамене.

— Просто исках да разгледам огнените ѝ бижута — рече тя, ала на опита ѝ да обясни не беше обърнато внимание. Двете мълчаливо я повлякоха към залата.

Вътре беше полумрачно, само на места се издигаха високи свеци. Широкото открито пространство, предназначено за танци, сега беше отрупано с редици столове. И опасенията ѝ се потвърждаваха: те бяха пристигнали късно. Масите с храна вече бяха опразнени; хората или вече седяха, или се отправяха към местата си.

— Може ли да седна при Дело? — веднага се осведоми Малта.

— Дело Трел не е тук — хапливо изтъкна баба ѝ. — Нейните родители са достатъчно разумни, за да я оставят у дома. Искане ми се и ние да можехме да постъпим така с теб.

— Не съм ви молила да идвам; вие ме довлякохте насила! — отвърна Малта.

Този път Кефрия прояви достатъчно достойнство, за да се възмути от изказването на майка си.

Така Малта се озова между двете, в края на една от дългите редици тапицирани столове. В самия край на редицата седеше Давад Рестарт. Непосредствено пред тях седеше възрастна двойка, зад тях

седеше някакъв луничавец с бременната си съпруга, а от другата страна на Кефрия седяха двама братя с масивни челюсти. Те с нищо не бяха интересни за Малта.

Тя установи, че ако седи с изправен гръб, може да види Керуин Трел. Той седеше шест реда преди тях, почти в отсрещния край на своята редица. Зад него и близките му имаше свободни места. Малта бе сигурна, че майка ѝ умишлено е седнала толкова далече.

— Стига си се въртяла; слушай какво се говори — просъска баба ѝ.

Малта въздъхна и се плъзна надолу в стола си. Пред редиците Търговецът Трентор бе подел дълга жалба към Са. Монотонното му оплакване изглежда целеше да засегне всички неправди, връхлетели семействата на Търговците. Но вместо да се гневи, задето Са е позволил подобни неща да се случат, той благодарно блееше за помощта, която божеството винаги им оказвало. Колко по-интересно би било това встъпление, ако на мястото на Трентор се бе явил Крион, негов племенник... Сред местата, запазени за Търговците от Дъждовните земи, няколко качулати глави бяха приведени напред. Може би в дрямка?

Подир тази встъпителна тирада последва приветствената реч на Търговеца Друр. А тя повтаряше същата втръснала песен. Как всички те бяха свързани с кръв и с еднаква съдба, с древни клетви и обещания. По време на тази реч отегчената Малта откри, че платът на новата ѝ роба на едно място е леко разкъсан, точно до коляното. Тя се опита да го покаже на майка си, която я изгледа раздражено в отговор и ѝ направи рязък знак да мълчи.

Друр най-сетне приключи с излиянията си. Той бе заменен от Яни Купрус. Тук Малта се намести на стола си и се приведе с интерес.

Търговката бе снела тежкия си плащ, ала чертите ѝ пак оставаха скрити — тялото ѝ бе обгърнато с по-лека мантия с цвета на слонова кост, също с качулка. Воалът, който Малта бе зърнала по-рано, представляваше част от тази дреха. Огнените бижута сияеха все тъй ярко; дори и в тукашната светлина изглеждаха смайващо. Говорейки, жената извъръщаше покритото си лице към различни ъгли на залата, което движение изтръгваше още по-ярко сияние. Петнадесет на брой бяха тези кристали, блестящи като зърната на нар, ала далеч по-големи

— колкото небелени бадеми. Тя нямаше търпение да разкаже на Дело, че не само е видяла бижутата, а и е разговаряла с Яни Купрус за тях.

В този момент жената извиси глас едновременно с ръцете си. Малта се заслуша в думите ѝ.

— Повече не можем да чакаме и да се надяваме. Никой от нас не може да си го позволи. Ако го сторим, нашите тайни ще престанат да бъдат тайни. Ако Реката сама не ни беше защитила, разяждайки кораба им, ние щяхме да бъдем принудени да го сторим. Търговци от Бингтаун, защо допуснахте това да се случи? Какво стана с вашите клетви? Тази вечер към вас се обръща Яни Купрус, ала уверена, че изрича мнението на целите Дъждовни земи. Онова, с което ние трябваше да се сблъскаме, беше нещо повече от обикновена заплаха.

Жената замълча. Тежко мълчание изпълни залата. Подир това започна да се усилива мълвене, накарало Малта да реши, че речта е приключила. Тя се приведе към майка си и прошепна:

— Отивам да си взема нещо за пиене.

— Мълчете и не шавайте! — просъска баба ѝ и към двете. Дълбоки бръчки на тревога бяха изникнали върху челото и край страните ѝ. Кефрия не каза нищо. Малта се отпусна с въздишка.

Единият от братята, седящи от лявата им страна, неочаквано се надигна.

— Търговке Купрус! — високо каза той. Когато всички погледи се извърнаха към него, мъжът попита: — Какво очакваш от нас?

— Да спазвате обещанията си! — натърти Яни Купрус. А следващите ѝ думи бяха произнесени с далеч по-мек тон, сякаш самата тя се бе сепнала от остротата си. — Ние трябва да останем единни. И да изпратим посланици до сатрапа. По разбираеми причини тези посланици не могат да бъдат представители на нашите родове. Ала вашите пратеници биха се ползвали с нашата пълна подкрепа.

— А какво ще бъде съобщението, което те ще отнесат? — попита глас от друга част на залата.

— Трябва да поискаме от сатрапа да спазва първоначалната спогодба. Да поискаме от него да отзове новодошлите и да ни върне земите, които той е отстъпил на тях.

— Ами ако сатрапът откаже? — Този въпрос беше зададен от една Търговка, седнала в крайните редове.

Яни Купрус се размърда неловко: тя не искаше да отговаря на това питане.

— За начало ще го помолим да зачете думата на своите предци. До този момент ние никога не сме се обръщали към него с подобна молба. Разменяли сме навъсени оплаквания помежду си, оспорвали сме изолирани случаи. Ала нито веднъж не сме се изправяли единно, за да му кажем: *Почитайте собствените си обещания, щом изисквате същото от нас.*

— И ако той откаже? — не се отказваше жената.

Яни Купрус сви рамене и отпусна ръцете си, обгърнати в ръкавици. Този път тя отговори.

— Тогава той ще се покаже като човек без чест — каза тя с тих глас, който пак достигна до всички кътчета на залата. — Какви отношения биха могли да имат Търговците с онези, които не почитат дадената дума? Щом той не спазва своите обещания, ние ще последваме примера му. Ще спрем да му изпращаме лепта. Ще продаваме стоките си където пожелаем, вместо да насочваме най-добрите от тях през Джамаилия.

И още по-тихо тя продължи:

— Ще прогоним новодошлите. Сами ще започнем да управляваме себе си.

Тук цялата зала избухна. Някои гласове гърмяха гневно, в други личеше пронизителната нотка на уплаха, а трети високо изразяваха съгласие.

Давад Рестарт се надигна от мястото си.

— Чуйте! — изкрещя той. Никой не обърна внимание на вика му; той се покатери върху стола си и отново кресна: — Чуйте!

Беше изненадващо, че подобен мухльо може да крещи с такава сила. Всички глави се извърнаха към него, гълчавата утихна.

— Това е лудост — поде той. — Помислете какво би последвало. Сатрапът няма да позволи Бингтаун да се отърве тъй лесно. Той ще изпрати военни кораби. Ще конфискува земите ни, за да ги предостави на новодошлите, а нашите семейства ще пороби. Това ли искате? — Рестарт замълча за миг. — Ние трябва да работим с новодошлите. Да направим известен компромис. Не казвам да отстъпим изцяло, а да им предоставим достатъчно, за да бъдат доволни. Да ги превърнем в част от нас, както постъпихме с имигрантите от Трите кораба. Няма нужда

да разкриваме пред тях всичко, познато нам, нито трябва да им позволяваме да търгуват с Дъждовните земи, но...

— А тогава от какво има нужда, Рестарт? — гневно попита глас от задните редици. — За всички е ясно, че ти си заел страната на новите си приятели, така че говори направо. Какво точно искат от нас новодошлите?

Заговори друг:

— Ако сатрапът възнамеряваше да изпраща военни кораби във Вътрешния проход, той щеше да е изчистил пиратите отдавна. Всички казват, че патрулните галери гният на кейовете, защото няма пари за поддръжката и поправката им. Всички приходи от данъците отиват за удоволствията на сатрапа. Той не се интересува от змиите и от пиратите, които ни задушават. Интересува го единствено опиянението. Сатрапът не е заплахата за нас. Защо ни е да се съобразяваме с исканията му? Нека сами прогоним спекулантите. Не ни е изтрябвала Джамаилия!

— Тогава къде ще продаваме стоките си? Най-големите ни пазари се намират на юг, освен ако не искаш да си имаш работа със северните варвари.

— Хубаво е, че стана дума за пиратите. Спогодбата повелява, че сатрапът ще ни защитава от морски разбойници. Щом ще пращаме хора при него, трябва да му кажем, че...

— Джамаилия не ни била нужна? Та какво сме ние без Джамаилия? Тя е люлката на изкуството, нашата родна култура. Просто е невъзможно да прекратим търговските взаимоотношения с нея, а същевременно...

— И за змиите трябва да му кажем! Проклетите робски кораби не спират да влачат след себе си червеи! Трябва да поискаме преминаването им през Вътрешния проход да бъде забранено...

— Ние сме честен народ. Дори и ако сатрапът е забравил за думата си, ние все още сме обвързани...

— ... отнеме домовете и земите и всички ни ще превърне в роби. И ние отново ще се окажем в позицията на предците си, изгнаници и престъпници, за които не съществува надежда или помилване.

— За начало трябва да оборудваме свои собствени патрулни кораби. Не просто за да държим спекулантите далеч от устието на Дъждовната река, а и за да ловим змии и пирати. И за да припомним на

Калсид, че не тази река, а Укритият проток е тяхната граница с нас. Те непрекъснато...

— Две войни ли искате да водим, и с Калсид, и с Джамаилия? Ама че глупост! Спомнете си, ако не бяха Джамаилия и сатрапът, Калсид щеше да ни е завзел още преди години. Това рискуваме, ако прекратим взаимоотношенията си с Джамаилия: война с Калсид!

— Война? Че кой говори за война? Ние просто ще поискаме от сатрап Косго да спази обещанията, дадени от сатрап Есклепий!

И залата отново закънтя от гневни гласове. Някои от Търговците се бяха покатерили върху столовете, други крещяха направо от местата си. Малта не можеше да разбере нищо. Тя подозираше, че същото в голяма сила се отнася и за останалите.

— Майко, умирам от жажда — умолително прошепна тя. — Тук е толкова задушно. Може ли да изляза за малко навън?

— Не сега! — сопна се Кефрия.

— Малта, мълчи — добави баба й, без дори да я поглежда: с неистов интерес тя следеше разговора на двама мъже, седнали три реда пред тях.

— Моля ви — викаше Яни Купрус откъм сцената. — Моля ви, изслушайте ме!

Глъчката поутихна; Търговката Купрус заговори с обичайния си глас, принуждавайки хората да замълчат, за да я чуят.

— Ето най-голямата опасност за нас — казваше тя. — Ние спорим помежду си. Говорим с много гласове, от които сатрапът не чува нито един. Нужно ни е единство. Единни трябва да бъдат хората, които ще се явят пред сатрапа; да разполагат с пълната ни и искрена подкрепа. В един силен, хоров глас той ще се вслуша. Ала докато ние се държим един с друг като...

— Трябва да отида до тоалетна — прошепна Малта. На това вече те нямаше как да възразят. Баба й неодобрително поклати глава, но въпреки това девойката получи разрешение. Давад Рестарт така се беше вторачил в Яни Купрус, че дори не усети измъкването на Малта.

Край масата с предястия девойката спря, за да си налее чаша вино. Тя далеч не беше единствената, напуснала мястото си. В различни части на залата се образуваха групички, които разговаряха помежду си, обърнали гръб на Търговката от Дъждовните земи. Някои

от тях спореха помежду си, други кимаха одобрително. Почти всички събрани тук бяха далеч по-възрастни от девойката.

Тя подири с поглед Керуин Трел, само че той все още седеше заедно с близките си и изглеждаше особено заинтригуван от случващото се. Пфу, политика. Самата Малта смяташе, че дори и ако всички престанат да обръщат внимание на политиката, абсолютно нищо в живота не би се променило. Тези обсъждания най-вероятно щяха да погълнат цялата вечер, без да оставят възможност за ново веселие. Девойката въздъхна и отнесе чашата си навън, сред хладната зимна нощ.

Вече се беше стъмнило изцяло. Факлите пред сградата бяха изгорели. Само звездите проблясваха студено. Проблясъкът им напомняше на Малта за огнените бижута. Зелените и сините бяха най-редки. Тя нямаше търпение да каже на Дело. Вече дори беше измислила точния начин, по който щеше да го стори: подмятайки го съвсем небрежно, като нещо, което би трябвало да бъде познато на всички. Дело беше идеалният човек за подобно споделяне заради силната си склонност към клюките — тя щеше да разкаже това на всички. Нима точно тя не беше разказала на всички момичета за зелената рокля на приятелката си? И как Давад Рестарт отвел Малта у дома.

Малта бе постъпила глупаво да ѝ разкаже всичко, ала тогава тя се беше чувствала толкова разгневена, че просто трябваше да сподели с някого. Но пък тази вечер щеше да компенсира това ѝ посрамване. Тя нямаше да разкаже за суката си, а само щеше да изтъкне, че пред вратата на залата е разговаряла със самата Яни Купрус за огнените кристали.

Отпиваща от виното си, девойката започна да се разхожда край каретите. Някои от кочияшите бяха влезли в купетата, други заемаха обичайното си място, без да се притесняват от студа. Имаше и неколцина слезли, които се бяха оттеглили в ъгъла на алеята, за да споделят клюки и най-вероятно съдържанието на някоя и друга плоска бутилка.

Малта прекоси почти цялата алея, покрай каретата на Давад и последната пристигнала. Тя започваше да усеща студа все по-остро, защото не беше взела плаща си. И затова крачеше с притиснати пред гърдите си ръце, твърдо решена да не разлее виното си.

Девојката се спря, за да разгледа родовия герб на последната карета. Изображението ѝ се стори глупаво — петел с корона.

— Купрус — тихо промърмори тя и прокара пръст по очертанията на знака. За момент металът остана да проблясва в проследяване на допира ѝ: Малта осъзна, че той е изработен от джидзин. Някога изключително разпространен материал. По-рано странстващите актьори бяха го използвали в цимбалите и зиловете си — така всеки удар бе изтръгвал приплам. Тази гледка бе запленивала окоето, ала придружаващият я звук отстъпваше на чистото звучене на месинга. Ето още нещо, което тя щеше да каже на Дело. Още по-добре би се получило, ако тя успееше да съчетае двете неща в едно изречение.

— Не е ли странно, че човешкият допир събужда и джидзина, и огнените бижута — пробно изрече тя. Не, не звучеше особено подходящо. Нужен ѝ беше далеч по-завладяващ изказ.

Почти досами нея изникна син блясък. Сепнатата Малта направи крачка назад. Там стоеше човек, облегат на Купрусовата карета. Синият проблясък долиташе от скъпоценен камък на шията му. Самият човек беше дребен, обгърнат в типичното тежко наметало. Вратът му бе обвит с шал, а лицето му оставаше скрито от воал, като жена. Вероятно това беше кочияшът.

— Добър вечер — дръзко каза тя, за да прикрие стряскането си, и понечи да отмине.

— Всъщност човешки допир не е необходим — тихо каза той. — Веднъж събудени, всяко движение ги кара да припламват. Виждате ли?

Мъжът протегна ръкавицата си към нея и леко тръсна китка. Два малки, сини скъпоценни камъка изгряха върху ръкава му. Малта не можа да не се загледа в тях. Техният блясък не беше блед, а наситен, сапфирен, и се очертаваше в тъмното.

— Мислех, че сините и зелените са най-редки и най-ценни — отбеляза тя и отпи нова глътка вино. Тези думи ѝ се струаха поучливи от директното учудване, че един кочияш би могъл да си позволи подобни украшения.

— Това е така — спокойно се съгласи той. — Но тези бижута са много малки. И, боя се, леко дефектни. Увредени по време на изработката. — Мъжът сви рамене; движение, което Малта различи в припламването на бижута пред врата му. — Най-вероятно няма да

пламтят още дълго. Не повече от година, най-много две. Въпреки това сърце не ми даваше да ги изхвърля.

— Разбира се! — почти възмутено възкликна Малта. Да изхвърлят огнени бижута? Нечувано. — Вие казахте, че те пламтят. А нажежават ли се?

Кочияшът тихо се засмя.

— Не, не и по обичайния начин. Ето, убедете се сама. — И той отново протегна ръката си към нея.

Малта отлепи едната си ръка, за да насочи плах пръст. Съвсем предпазливо тя докосна един от кристалите. Не, наистина нямаше топлина. Поуспокоена, девойката задържа допира си по-дълго. Възглавничката на показалеца ѝ усещаше гладка и хладна повърхност, като стъкло, макар на едно място действително да се долавяше лека нацърбеност. Тя докосна и другата скъпоценност, а после отново обви ръце около себе си.

— Толкова са красиви — каза Малта. И несъзнателно потръпна. — Тук е страшно студено. Ще се прибирам.

— Почакайте... Студено ли ви е?

— Малко. Оставих плаща си вътре. — Тя се обърна, за да поеме обратно.

— Вземете моя. — Кочияшът престана да се обляга и понечи да развърже наметалото си.

— Благодаря ви, но няма да е необходимо. Не бих могла да ви оставя без наметало в това време. Просто ще вляза обратно.

Самата мисъл за допир до плаща, обгръщане брадавичест гръб, я накара да потръпне отново. Малта забърза обратно към залата, а мъжът я последва.

— Вземете поне шала ми. Много топли. Ето, вземете.

Говорейки, непознатият бе свалил шала си; когато Малта се обърна към него, той го постави върху ръкава ѝ. Тъканта наистина отблъскваше студа. А синята скъпоценност, припламваща насреща ѝ, не ѝ позволи да захвърли шала обратно.

Да носи такова бижу, пък дори и само за минутка — това беше възможност, която Малта не можеше да пропусне. Просто след прибирането си вкъщи щеше да се изкъпе.

— Бихте ли подържали чашата ми? — помоли тя. Мъжът го стори, а девойката побърза да разгъне шала и да го омотае около

раменете си. Кочияшът го бе носил сгънат в няколко ката, около шията си. Плетената тъкан беше приятно мека и страшно топла. Малта го намести така, че синята скъпоценност да остане между гърдите ѝ. И се загледа към приплама.

— Толкова е красиво. Прилича на... Всъщност не зная; не се сещам с какво да го сравня.

— Някои неща не подлежат на сравнение. Понякога красотата е несравнима — тихо каза той.

— Така е — съгласи се Малта, загледана в синия огън.

— Виното ви? — напомни той подир миг мълчание.

Девојката леко се намръщи.

— Вече не го искам. Можете да го допиеете, ако искате.

— Наистина ли ми оставяте чашата си? — с шеговита изненада попита той. Сякаш деликатният баланс, установил се между двамата, току-що се беше обърнал към него.

— Исках да кажа... ако ви се пие — объркано се поправи девојката.

— С удоволствие — увери я той. Оказа се, че воалът, прикриващ лицето му, е разцепен. С умело движение кочияшът пхна чашата и я пресуши на един дъх. Подир това повдигна празната чаша към небето, за да я разгледа на звездната светлина. За момент Малта усети погледа му върху себе си.

Непознатият прибра чашата в ръкава си.

— За спомен — рече той. Едва сега Малта осъзна, че той е по-възрастен от нея и че този им разговор би могъл да бъде взет за непорядъчен. А всички онези думи, които двамата си бяха разменили, можеха да крият и друго значение. Благопристойните момичета не стояха сами в тъмното, за да разговарят с непознати. И то непознати кочияши.

— Вече трябва да се връщам. Майка ми сигурно се притеснява за мен — извини се Малта.

— Сигурно — съгласи се той. В гласа му отново се долавяше онова веселие. Малта започваше да се плаши от него. Не, това не беше страх, а предпазливост. Изглежда той усети това, защото последва отдалечаването ѝ. Всъщност непознатият вървеше до нея.

Тя започна да се опасява, че кочияшът ще я последва и в самата зала, но той спря на прага.

— Преди да се разделим, бих искал да ви помоля за нещо — неочаквано произнесе той.

— Разбира се. — И тя повдигна ръце към шала.

— Кажете ми името си.

Девојката застина. Нима той беше забравил, че ѝ е дал шала си? Шал, към който е прикрепен огнен кристал? Защото тя нямаше намерение да му напомня. Разбира се, нямаше да задържи шала завинаги. Не можеше. Само докато го покаже на Дело...

— Малта — отвърна тя. Разполагайки с това име, непознатият щеше да знае от кого да си поиска шала. И същевременно щеше да изгуби достатъчно време в търсене, за да ѝ позволи да покаже кристала на приятелката си.

— Малта... — подкани я той. Девојката се престори, че не осъзнава питането му. — Разбирам — каза той след миг. — Малта. В такъв случай ви желая приятна вечер, Малта.

— Приятна вечер и на вас.

Тя се обърна и забързано прекоси дверите. Щом се озова вътре, девојката побърза да смъкне шала. Той беше изработен от някаква непозната за нея, но много ефирна материя: смачкан на топка, шалът се побираше в джоба на наметалото ѝ. Приключила, Малта се подсмихна удовлетворено и се върна в залата. Там все още се редуваха оратори. И се говореше за спогодби, въстания, робство, война, ембарго. Още при самото ѝ влизане познатото отегчение я връхлетя отново. Не можеше ли всички те най-сетне да млъкнат и мирясат, та събранието да приключи? И Малта да може да се прибере у дома, където да разгледа на спокойствие огнения кристал?

Останалата част от плетеницата не усещаше, че нещо не е наред. Сесурея изглеждаше леко смутен, но останалите бяха доволни. Тук храна никога не липсваше и се добиваше лесно, атмосферата на това Обилие бе топла, а новите соли бяха породили вълнуващи цветове в поредните нови кожи. Те бяха започнали да сменят кожата си често, защото богатата храна благоприятстваше растежа. Може би, недоволно си помисли Шривър, това беше всичко, което останалите диреха. Може би те смятаха, че този ленив живот на хранене до насита и смяна на кожи представлява прераждане. Ала самата тя не мислеше така.

Шривър знаеше, че Молкин се стреми към нещо много повече. Явно останалите от плетеницата бяха прекалено късогледни, за да не усетят притеснението на своя водач. Той ги отвеждаше на север, подир сянката на кърмителя. На няколко пъти Молкин бе спирал сред топлите притоци на несолена вода, отново и отново опитващ чудатите атмосфери. Останалите не можеха да разберат тези му усилия — те бяха нетърпеливи да последват източника на храна. Веднъж, при едно подобно спиране, Сесурея бе шокирал всички им, разпервайки грива в готовност да ги поведе по желанието от всички път, против намеренията на водача. Но до сблъсък не се беше стигнало, защото скоро след това Молкин бе напуснал топлото течение, затваряйки челюсти неудовлетворено, и за пореден път ги беше повел подир огромната сянка.

Шривър не бе изпитвала притеснение, когато кърмителят бе спрял, а Молкин бе сторил същото. Какво право имаше тя да се съмнява в онзи, който съхранява спомените на древните? Ала когато кърмителят отново бе заплавал на юг, а водачът им отново им беше заповядал да следват, тя започна да се съмнява. Нещо не беше наред. Сесурея също споделяше съмненията ѝ.

По пътя те зърваха други плетеници, следващи други кърмители. Всички тези събрата изглеждаха удовлетворени и сити. Тези гледки понякога караха Шривър да изпитва съмнение — може би наистина нещо не беше наред, ала с нея самата. Може би тя приемаше прекалено сериозно свещените предания. Но тогава тя забелязваше колко разсеян изглежда Молкин, дори по време на хранене. Докато останалите разкъсваха и се тъпчеха, той рязко оставяше своята храна и застиваше неподвижен, разтворил челюсти и трепкащ с хриле в дирене на някаква почти неуловима следа. Често, когато кърмителят спреше за по-продължителен период, а останалите от плетеницата си почиваха, Молкин се издигаше досами Недостига, където започваше виещ се танц, затворил очи. В тези моменти Сесурея го наблюдаваше с напрежение, което почти повтаряше нейното. А близо до повърхността техният водач продължаваше да се извива около себе си, за да обостри чувствителността на кожата си. Това той придружаваше с мълвене — нелепици, примесени с предания. Понякога Молкин повдигаше глава над Обилието, сред Недостига, и отново потъваше, мърморещ за някакви светлини.

При една от тези му прояви Шривър не можа да се сдържи. Тя изчака водача им да се изтощи; когато умората потъмни петната връз кожата му и той се понесе към дъното, Шривър се насочи към него, покорно отпуснала грива.

— Молкин — тихо протръби тя, синхронизирала падането си с неговото. — Какво става с виденията ти? Нима прозрението те е изоставило и си се заблудил?

Той повдигна клепачи и се вторачи в нея. И с ленива небрежност се обви около нея, та двамата да легнат заедно сред мекотата на дъното.

— Не става дума единствено за място — занесено обясни той. — То е също и време. Време, място и плетеница. Плетеница, каквато не се е сбирала още от древните времена. Почти мога да доловя миризмата на един Помнещ.

Шривър напрегна намотките си в опит да прочете паметта му.

— Нима ти не си един от тях, Молкин?

— Аз? — Клепачите му отново се спускаха. — Не. Не изцяло. Аз почти си спомням. Зная, че има място, време и плетеница. Когато ги усетя, веднага ще ги разпозная. Ние се намираме близо, Шривър, съвсем близо. Трябва да продължим и да не се съмняваме. Толкова често времето е приближавало и отминавало, а ние сме го пропускали. Боя се, че ако го пропуснем и този път, всички наши спомени за древните времена ще избледнеят. И ние никога няма да бъдем онуй, което сме били.

— А какво сме били? — попита тя. Поверията ѝ бяха известни; просто ѝ се искаше да го чуе за пореден път.

— Ние сме били господарите на всичко, способни да владеят и Обилието, и Недостига. Познатото на един било познато на всички. Всеки носел спомените на всички. Ние сме били могъщи и мъдри, почитани от всички останали създания.

— И какво станало после? — рече Шривър. Ритуалният въпрос.

— Настъпило време да бъдем преобразени. Да смесим същината на самите си тела, за да създадем нови създания, с нова жизненост и нови силни страни. Настъпило време да извършим древния цикъл от разделяне и сливане — за да продължим да растем. Било време да подновим телата си.

— А какво предстои да се случи? — довърши тя своята роля от ритуала.

— В уреченото време и място всички ще се сберат. Всички спомени ще бъдат споделени отново; всичко, съхранявано от един, ще бъде върнато на всички. Цикълът на прераждане ще се затвори, за нас отново ще настанат дни на величие.

— Тъй ще бъде — потвърди гласът на Сесурея, сплетен недалеч от тях. — Тъй ще бъде.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА КАНДИЛО

Кандило представляваше дребен, но оживен пристанищен град на полуостров Съцин. Алтея бе идвала тук и преди, заедно с баща си. В този момент ѝ се струваше, че е достатъчно да скочи на брега и да се затича по кея, за да открие *Вивачия* сред останалите закотвени кораби. На борда ѝ, в капитанската каюта, тя щеше да намери баща си, където той щеше да разговаря с посредници от града. На масата щеше да има скъпо бренди, опушена риба и зряло сирене. И сред дружелюбна атмосфера в чистата и уютна каюта щеше да бъде намерена най-изгодната и за двете страни размяна. А недалеч от нея щеше да се намира личната каюта на Алтея, където тя във всеки един момент можеше да подири убежище...

Остра болка в гърдите съпроводи обзелата я носталгия. Къде ли беше *Вивачия* в този момент? И как ли се справяше под невежото водителство на Кайл? Дано поне Уинтроу да се беше превърнал в добър неин спътник — макар че собствената ѝ ревност да се съмняваше в това и да ѝ нашепваше, че единствено тя самата познава *Вивачия* истински. Малко остана, обеща тя на себе си и на своя кораб. Още малко.

— Момче!

Повикът я накара да подскочи; трябваше да измине миг, преди тя да разпознае гласа на Брашън и доловимата единствено за нея шеговитост в употребеното обръщение.

— Слушам, сър? — побърза да се обърне Алтея.

— Капитанът те вика.

— Разбрано, сър. — Тя понечи да се затича.

— Почакай за момент.

Идеше ѝ да подбели очи заради начина, по който Брашън се огледа, за да се увери, че двамата са сами. Нима той не осъзнаваше, че за някой случаен наблюдател това му поведение веднага би издало наличието на някакво съзаклятие? И това не беше най-лошото: помощникът се приближи до нея, за да може да говори тихо.

— Как ти се струва една вечеря на брега? — Той потупа кесията си, за да изтръгне от нея звънене. Край нея на колана му висеше прясно щампован билет.

— Ако имам възможност, може би. — Тя умишлено избра да подмине поканата във въпроса му.

Погледът му се задържа върху лицето ѝ повече от благодарумното.

— Белегът от изгарянето почти е изчезнал. Преди се опасявах, че ще ти остане белег.

Алтея отново сви рамене, несклонна да отвърне на нежността в очите му.

— Какво е един белег в повече за моряка? Съмнявам се, че някой друг на борда изобщо е забелязал. И че ще забележи.

— Да разбирам ли, че възнамеряваш да останеш на кораба?

— Ще остана да работя на него, докато стои на котва. Струва ми се, че от това място имам по-голям шанс да намеря кораб до Бингтаун, отколкото от останалите пристанища по маршрута на *Жътвар*. — Тя знаеше, че трябва да прекрати разговора, ала не можа да се удържи и попита: — Ами ти?

— Още не зная. — Брашън се ухили и обясни: — Предложиха ми да стана втори помощник. Заплатата е почти два пъти по-голяма от първоначалната, а и самата длъжност е добра препоръка. По тази причина мисля, че ще остана на борда. Аз им казах, че приемам, но още не съм подписал. — Следващите си думи той изрече, внимателно загледан в лицето ѝ. — От друга страна, ако намерим кораб, който ще мине през Бингтаун, би било хубаво отново да видим дома.

Неприятно усещане сръза сърцето на Алтея. Не, това не биваше да продължава. Тя се усмихна небрежно и се засмя.

— Какви са шансовете двамата повторно да се озовем на един и същи кораб? Доста незначителни.

Той продължаваше да я наблюдава по същия начин.

— Зависи колко усилия положим. — Брашън помълча за миг. — Аз те препоръчах. Казах, че си вършила работата на истински моряк, а не на юнга. Първият помощник също смята така. Вероятно капитанът иска да се срещне с теб, за да ти предложи по-добри условия, ако останеш.

— Благодаря ти — смутено промърмори тя. Смущение, породено не от благодарност, а от първия приплам на гняв. Нима той смяташе, че тя се нуждае от неговите препоръки, за да бъде разпозната като добър моряк? С работата си тя определено беше заслужила заплатата на обикновен моряк, още повече, че тя умееше и да одира. Със застъпването си за нея Брашън бе омаловажил собствените ѝ качества. Поне така смяташе тя. — Мисля, че те и сами са видели потенциала ми.

Последните си думи тя добави неусетно. А Брашън, който я познаваше добре, побърза да се извини:

— Не исках да прозвучи така. Всеки може да види, че ти си ценен моряк. Ти винаги си била такава, Алтея. А времето, прекарано на борда на *Жътвар*, допълнително разгърна способностите ти. Ако ми се наложеше да се катеря по мачтите по време на буря, без миг колебание бих избрал да работя с теб. На теб може да се разчита, и сред въжетата, и на палубата.

— Благодаря ти — повтори тя, този път още по-смутено, защото бе изречено с искреност. Брашън не беше от хората, които поставяха ниска цена на комплиментите. — Сега е крайно време да вървя при капитана, иначе той ще си развали мнението за мен — изтърси Алтея, защото искаше да се отърве от него.

Тя го подмина, но помощникът подвижна подире ѝ:

— Аз получих почивка на брега. Отивам в „*Червената стряха*“. Храната е добра, пивото е още по-добро, а най-хубавото е, че там никак не е скъпо. Ще те чакам там.

Тя побърза да се отдалечи, като се надяваше с подминаването си да снее смисъла от странния поглед, който ѝ хвърли Релър. Проклятие. Тя беше се надявала да остане на борда и да помага за разтоварването и натоварването, докато не си намери място на друг кораб. Но ако Брашън продължеше да я поставя в подобни ситуации, тя щеше да се окаже принудена да си наеме стая на брега.

Със стиснати устни тя спря и почука на вратата. И се постара да прогони раздражението от лицето си, преди да влезе.

В офицерската столова тя беше надзъртала само веднъж, най-много два пъти за цялото пътуване. Сега Алтея можа да се убеди, че помещението действително никак не е впечатляващо. Наистина, в случая ставаше дума за ловен кораб, маста и месото неизбежно цапаха,

ала баща ѝ никога не би търпял подобна бъркотия на борда на собствения си съд.

Капитан Сичъл седеше зад масата, а първият помощник стоеше до рамото му. На масата имаше сандъче, разтворена счетоводна книга, купчина кожени билети и корабната щампа. Някои от моряците бяха получили заплатите си по-рано днес. Онези, пристигнали на борда като длъжници, бяха го напуснали като свободни хора. Наистина, цяла дълга година тези затворници бяха работили безплатно, отнасяйки единствено късче подпечатана кожа и разписка, с които да докажат, че дългът е изплатен. И все пак...

Интересно какво ли завръщане очакваше тези хора? Дали те имаха домове, в които да се върнат?

Погледът на капитана я изтръгна от тези размисли.

— На вашите заповеди, сър — стегнато каза тя.

Сичъл погледна към книгата пред себе си.

— Ател. Юнга. Тук е отбелязано, че ти се полага бонус за помощта, която си оказал на дерачите. Така ли е, момче?

— Тъй вярно.

И той, и тя знаеха това. Алтея мълчаливо изчакваше.

Капитанът разтвори друга книга на масата и плъзна пръст по една от страниците ѝ.

— А тук в корабния дневник съм си отбелязал, че с разсъдливата си намеса си успял да спасиш себе си и втория помощник от отвличане. И още неколцина моряци от екипажите на други кораби. Освен това — той прелисти няколко страници — помощникът е отбелязал, че в деня, когато нападнахме змията, ти си спасил свой другар от падане зад борда. Така ли е?

Алтея успя да сдържи усмивката си, но не и удовлетворената червенина, изникнала върху страните ѝ.

— Да, сър — промълви тя. И добави: — Не мислех, че някой отбелязва тези неща.

Сичъл се отпусна в скърцащата облегалка.

— Ние обръщаме внимание на много повече неща, отколкото моряците подозират. При толкова голям екипаж, половината от който е от бивши затворници, аз и моите помощници с голямо внимание следим моряците си, за да отделим истински опитните люде. — Той

наклони глава встрани. — Ти се присъедини към нас в Бингтаун, като юнга. Бихме искали да те задържим, Ател.

— Благодаря ви сър. — Без никакво предложение за повишена длъжност? Или поне заплата? Дотук с препоръките на Брашън.

— В такъв случай това те устройва?

Тя си пое дъх. Баща ѝ винаги бе уважавал честността на моряците си. Алтея щеше да опита подобно поведение и тук.

— Не съм сигурен, сър. *Жътвар* е добър кораб, от който не мога да се оплача. Но аз бих искал отново да посетя Бингтаун, а не виждам изгледи курсът на *Жътвар* да го отведе натам. Бих искал, сър, да получа полагащите ми се пари и билет сега, но да продължа да работя на борда до отплаването. Ако междувременно не съм намерил кораб за Бингтаун, бих могъл да остана.

Лицето на капитана потъмня. Дотук с честността. Очевидно той смяташе, че предложеното от него е било повече от удовлетворително. Никак не му беше приятно да чуе, че юнгата възнамерява да си потърси по-добър кораб.

— Парите и билетът са твое право. А що се отнася до твоята колебливост... Как да ти кажа, ние ценим проявите на вяроност. Ти очевидно смяташ, че би могъл да си намериш по-добро място.

— Не по-добро, сър. *Жътвар* е добър съд. Просто се надявах да открия кораб, който ще ме отведе до дома.

— За истинския моряк домът е неговият кораб — бавно натърти капитан Сичъл.

— Под дом имах предвид родното пристанище, сър — опита да се поправи Алтея. Видимо беше, че тя не се справя добре.

— Ето какво. Ще те отпиша от екипажа. Ще ти платя полагащото се, ще ти издам и билет, защото не мога да се оплача от работата ти. Но няма да допусна да си клатиш краката на палубата ми и да се ослушваш за по-добра позиция. Ние отплаваме до края на месеца. Ако се върнеш преди това и си поискаш предишната работа, ще помислим. Но не разчитай, че мястото ще те чака; то може да бъде запълнено лесно.

— Тъй вяроно, сър. — Алтея прехапа устна, а капитанът се зае да отброява парите. Поне трябваше да му признае, че в това отношение той постъпва честно. Макар и прямо до грубост, Сичъл ѝ изплати пълната сума: до последната медна монетка. Докато тя прибираше

заплатата си, капитанът удари корабния печат върху едно от празните парчета кожа и взе писеца.

— Как е пълното ти име? — попита той.

Странно по какъв начин животът успява да ни изненада. Покрай всичките си планове Алтея така и не се бе замислила за този момент. И тя си пое дъх. Билетът трябваше да бъде издаден на нейно име, иначе нямаше да притежава никаква стойност.

— Алтея Вестрит — тихо каза тя.

— Това е женско име — отбеляза Сичъл, но все пак започна да вдълбава думите.

— Да, сър.

— И защо, в името на Са, твоите родители са ти дали женско име? — без интерес попита той, започнал да изписва фамилията.

— Името им е харесвало, сър — отвърна Алтея. Погледът ѝ не се отклоняваше от ръката, която внимателно изписваше буквите сред кожената повърхност. Този билет беше доказателството, с което тя щеше да накара Кайл да изпълни клетвата си и да ѝ върне кораба.

Десницата забави движенията си и спря. Капитанът повдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Вестрит. Това е Търговско име, нали? — навъсено попита той. Неочаквано устата ѝ пресъхна.

— Да... — поде Алтея, но Сичъл рязко махна с ръка и не я остави да довърши, а се обърна към своя заместник.

— Вестритови имаха жив кораб... Как му беше името?

Първият помощник сви рамене. Капитанът рязко се извърна към Алтея.

— Как се казва корабът?

— Вивачия — отвърна Алтея. С горд глас.

— Дъщерята на капитана също работеше на борда му — бавно каза Сичъл, втренчен в нея. — Ти си това момиче, нали?

Предишната му острога доближаваше ожесточение.

А Алтея отметна глава:

— Да, сър.

Сичъл захвърли писеца.

— Разкарай я от кораба ми! — заповяда той на своя заместник.

— И сама ще си отида, сър. Но първо искам да си получа билета — каза Алтея, докато помощникът пристъпваше напред. Тя нямаше

намерение да отстъпи. Нямаше да се изложи, като побегне.

Капитан Сичъл изсумтя.

— От мен препоръка няма да получиш, не и с щампата на моя кораб! Да не мислиш, че ще позволя да стана за смях на всичките си колеги? Цял сезон държал жена на борда си, без дори да разбере? Заради тази лъжа заслужаваш да си прибера парите! Нищо чудно, че имахме такива проблеми със змиите, като никога преди. Всеки знае, че жените на борда привличат змии. Чист късмет беше, че успяхме да оцелеем. Нещо, за което ти нямаш заслуга. Махай я от очите ми!

Последните му думи представляваха крясък и бяха насочени към заместника. Изражението на въпросния показваше, че и той споделя мнението на своя капитан.

— Дайте ми билета — отчаяно каза Алтея и неочаквано посегна да го сграбчи, ала Сичъл се оказа по-бърз. Освен ако тя не искаше да се бие с него, нямаше как да го получи. — Моля ви.

Помощникът вече я сграбчваше за ръката.

— Махай се и повече да не си стъпила на борда на този кораб! — процеди Сичъл. — Радвай се, че ще ти позволя да си събереш багажа. Но ако не напуснеш помещението веднага, ще накарам да те изхвърлят и без него. Лъжлива брантия. С колко от екипажа си преспала, за да опазиш тайната си? — изсумтя той. Помощникът вече я влачеше към вратата.

Нито един, гневно искаше да отвърне тя. *Нито един*. Но нали тя бе спала с Брашън. И макар че това касаеше единствено нея, изричането на тези думи щеше да превърне нежеланието за осъзнаване в лъжа.

— Това не е справедливо! — изплака тя.

— По-справедливо е от твоите лъжи! — изрева капитанът.

Заместникът я изтласка навън.

— Събирай си багажа! — нареди той със злостен шепот. — И ако посмееш да разкажеш на някого от Кандило за това, лично ще те издира и ще ти покажа какво правим с лъжливите курви!

Блъсването, съпроводило това сбогуване, я накара да залитне към палубата. Алтея съумя да запази равновесие — така, изправена, тя чу как вратата се затръшва зад гърба ѝ. Трепереща от гняв, девойката остана загледана в дървената преграда, която я делеше от заветното доказателство. Случилото се току-що все още ѝ изглеждаше нереално.

Толкова месеци усилен труд, и за какво? За нищожната шепица монети, полагащи се на един юнга. Тя с радост би се простила и с тях, и с всичките си принадлежности в замяна на онази кожена ивица (която капитанът в този момент несъмнено насичаше усърдно).

При извърщането си тя улови погледа на Релър, който повдигна вежда насреща ѝ в безмълвно питане.

— Прогониха ме — обясни тя. Кратка и същевременно искрена представа.

— Защо? — попита морякът и тръгна заедно с нея към бака.

Алтея сви рамене.

— Не ми се говори за това — рязко каза тя. Надяваше се, че е прозвучала като разгневен юноша, а не като млада жена, едва сдържаща сълзите си. Тя трябваше да се овладее. Трябваше. Не спираше да си повтаря това, докато за последен път пролазваше в тясното място, представлявало неин дом в продължение на една цяла зима. Само няколко мига ѝ бяха нужни, за да нахвърля скромните си вещи в торбата. Подир това тя я метна на рамото си и напусна кораба.

Изчезването на до този момент осигурената квартира я накара да погледне на градеца с нови очи. Кандило. Този град далеч не беше от местата, където човек би искал да се озове единствено с шепа монети и една торба багаж.

Някакъв човек се извърна подире му, вторачен. За момент Брашън погледна към него. И едва тогава осъзна, че през цялото време е крачил ухилен. Какво пък, той имаше пълното основание да изпитва доволство — заради гордостта, която изпитваше от представянето ѝ. Преди малко там, на палубата на *Жътвар*, тя бе изглеждала досущ като истински наперен юнга. Небрежното поведение, дори хулиганският наклон на шапката — съвършени. Пътуването, което бе очаквал да я съсипе, в действителност ѝ се бе отразило добре. Алтея си беше възвърнала нещо; нещо, което Брашън бе смятал, че Кайл е унищожил у нея с изместването ѝ от Вивачия. Тази промяна, предизвикана от капитан Хейвън, я беше направила непоносима за последните ѝ две пътувания на борда на семейния кораб. Тя бе заменила нейната дързост с капризност, а стремлението към справедливост — със склонност към озлобление. В деня на бащината ѝ смърт Брашън реши,

че старата Алтея също си е отишла завинаги. И той действително не беше виждал признаци от някогашното присъствие: до онзи ден на островите, когато тя бе започнала да одира морски мечки. През въпросния ден нещо в нея се беше променило. Промяната бе започнала именно тогава и бе се проявявала все по-силно. И самата Алтея бе ставала все по-силна. А през онази нощ в Кътчето той бе осъзнал, че старата Алтея се е завърнала. Беше осъзнал и нещо друго: колко му е липсвала тя.

Брашън си пое дълбок дъх — въздух, обгърнал твърда земя, носещ нотки на свобода. Той беше свободен като птица, с натезали от пари джобове и с намерението да отпразнува подобаващо успешното пътуване. Какво по-добро от това? Той започна да се оглежда за табелата на „Червената стряха“. Лично първият помощник му беше препоръчал това място, след като бе научил, че Брашън възнамерява да прекара нощта на брега. Неговата усмивка недвусмислено бе загатвала, че той не очаква Брашън да прекара въпросната нощувка сам. Същото важеше и за Брашън.

Погледът му различи знаковите червени стрехи далеч преди съзирането на самата табелка.

Въпросната пивница се оказа чиста, но и доста празна. Там имаше само две маси и четири пейки, гладки като добре почистена палуба. Подът бе посипан с равномерен слой бял пясък. В огнището пропукваха разнообразни дърва, променящи цвета на огъня. Клиенти нямаше.

Брашън трябваше да изчака известно време, преди съдържателят да изникне. При влизането си въпросният бършеше ръце в престилката си. Посетителят бе подложен на дълъг, почти подозрителен оглед, преди да бъде поздравен.

— Вашето заведение ми беше препоръчано. Колко ще ми струва стая с вана?

Отново последва бавният оглед, вероятно целящ да отгатне финансовите възможности на питащия. Съдържателят беше човек на стара възраст, бивш моряк, който накуцваше. Не беше трудно да се отгатне, че именно зарасналият криво крак е сложил край на това му призвание.

— Три — решително отвърна стопанинът. И добави: — Вие не сте от хората, дето се връщат къркани и трошат, нали? Иначе в

„Червената стряха“ няма да се намери място за вас.

— Наистина обичам да пия, но тогава не троша, а просто си лягам да спя.

Онзи изсумтя.

— Поне сте честен. — Той протегна длан; веднага щом монетите се озоваха в нея, съдържателят ги изсипа в джоба си. — Първата лява стая на втория етаж. Ако искате да се изкъпете, отзад в бараката има помпа, вана и огнище. Огънят тлее, бързо ще го разпалите. Къпете се колкото си дълго искате, само че накрая подредете всичко така, както сте го заварили. Аз поддържам ред. На някои това не се харесва, те искат да се наливат, да плюскат, да крещят и да се бият. Ако и вие искате това, вървете другаде. Тук един честен човек може да се сдобие с чисто легло и с добре приготвена храна. Тя може да не е нищо особено, ама е приготвена добре и е прясна. Тук човек може да изпие и халба бира, ако иска. Но тук не е кръчма или бардак. Не, сър. Това е спретнато място.

Брашън кимна сковано. Той започваше да подозира, че усмивката на първия помощник е произтичала от намерението му да се пошегува. И все пак тази странноприемница изглеждаше подходящо място за една вечеря с Алтея, по-подходящо от някоя шумна кръчма.

— В такъв случай ще отида да се окъпя — обяви той, възползвайки се от замлъкналия да поеме дъх стопанин. — Един мой другар може да ме потърси. Ще пита за Брашън, това съм аз. А момчето се казва Ател. Нали ще му предадете да ме почака?

— Да, ще му кажа, че сте тук. — Домакинът отново замълча. — Той нали не е от шумните? Не е от хората, които се връщат пияни и обръщат пейките?

— Ател ли? Нищо подобно.

С това уверение Брашън побърза да се оттегли към задния двор. Там той откри въпросната барака, в която имаше помпа, голямо корито и пещ. И в тази постройка личеше спретнатост. Няколкото окачени кърпи изглеждаха чисти, макар и захабени — върху нито една от тях не личаха петна. Мястото наистина изглеждаше чисто.

Той изпомпа няколко кофи вода и ги сложи да се нагриват, а после извади цивилните си дрехи от торбата и ги сложи да се проветрят — те бяха чисти, само леко бяха започнали да се вмирисват на мухъл. Накрая Брашън пристъпи към банята си. Сапунът отстрани

няколко слоя мръсотия и може би част от кожата, преди процесът да постигне задоволителен ефект. За пръв път от седмици той разплете коса, изми я и отново я пристегна. Много му се искаше да полежи във ваната, но не искаше да кара Алтея да чака. По тази причина Брашън се надигна, подсуши се, подряза брадата си и си облече чистите дрехи. Колко приятно беше да почувства допира на чисти, топли и сухи дрехи до също така чистата си кожа. Окъпването го бе направило летаргичен, но храната, придружена с една студена халба бира, бързо щеше да го оживи.

Мръсните си дрехи Брашън прибра в торбата си и се зае да подрежда бараката. Утре той щеше да потърси перачница, където да предаде одеждите — с изключение на онези, които бяха прекалено изцапани с катран. Но днешният ден беше предвиден за почивка. Като нов човек той се върна в гостилницата, за да си поръча храна и да изчака Алтея.

До този момент тя никога не се бе озовавала сама в чуждо пристанище. По-рано винаги бе разполагала с другари и с кораб, на който да се завърне по здрач. В момента беше едва следобед, ала денят бе започнал да ѝ се струва и по-студен, и по-мрачен. Алтея отново се огледа. Всичко около нея бе изгубило конкретността си. Не съществуваше нищо, което да я обвързва: никакъв кораб, никакви задължения, никакво семейство. Парите в джоба и торбата на гърба изчерпваха единствените ѝ тревоги.

Този нов поглед породил чудата смесица от чувства. От една страна тя се чувстваше сама, изоставена, съкрушена от отказания ѝ билет, а в същото време това усещане съжителстваше с усета за уверена независимост. Безразсъдство. Да, това беше думата. Струваше ѝ се, че никоя нейна постъпка не би могла да влоши положението ѝ повече. В този момент Алтея можеше да прави каквото си иска, без да мотивира основанията си, защото никой не се интересуваше от тях. Нищо не ѝ пречеше да се напие до припадък или да прахоса всичките си пари за една възмутително скъпа вечеря. Разбира се, това състояние не я освобождаваше от нуждата да се съобразява с утрешния ден, но пък човек винаги можеше да отмести мисленето за него до самото му

настъпване. Ако тя решише да се хвърли с главата към стената, никой нямаше да ѝ попречи или впоследствие да я мъмри за сцепения лоб.

Пък и всичките ѝ планове така и не бяха довели до нищо.

Тя отново намести торбата си и накриви кепето под още подързък ъгъл. След това отново закрачи по улицата, разглеждайки с повишено внимание всичко около себе си. Тази част на града, заради близостта ѝ до пристанището, бе изпълнена със снабдители, прекупвачи, евтини пансиони, кръчми, бардаци, игрални домове и магазини за наркотици. Сурова част от пристанището, приютила сурови люде. И Алтея беше част от тях.

Девојката си избра една от пивниците и влезе вътре. Заведението не се отличаваше особено от бингтаунските кръчми. Подът бе покрит с увехнала тръстика. Плотовете на дървените маси бяха изпъстрени с множество петна от чаши. Пейките изглеждаха захабени. Стените и таванът бяха потъмнели от дима на лампите и готвенето. В единия край на общата зала имаше голяма камина. Точно в този край се бяха струпали най-много моряци, близо до топлината и миризмата на яхния. Съдържателят беше суховат и мрачен на вид; някои от обслужващите момичета споделяха настроението му, а другите непрекъснато се кискаха. Пивницата имаше и втори етаж, където човек можеше да ноцува. Само че за спане още беше прекалено рано. Всички разговаряха с оживление, което се стовари върху Алтея като вълна.

Тя успя да си намери място достатъчно близо до огъня — макар не колкото ѝ се искаше. Във всеки случай тук бе по-топло от улицата. Или от кораба. Тази маса беше почти празна.

Алтея уморено се облегна на стената и си поръча халба бира, оказала се изненадващо добра, порция яхния (зле подправена, но пак за предпочитане пред корабните дажби) и къшей хляб, чиято пряснота заглади неприятното впечатление от гозбата. Него тя изяде с особена наслада. Беше ѝ приятно да се наслаждава на бирата и храната, без да мисли за друго. В началото тя имаше намерение да наеме стая тук, само че трополенето и крясъците, които долитаха от стълбището, ѝ изясниха, че горните помещения не бяха предназначени за нощувка. Едно от момичетата неохотно се приближи към нея, но Алтея се отърва, като се престори на неразбрала. Момичето не изглеждаше огорчено от несъстоялата се размяна.

Колко ли дълго една жена трябваше да се занимава с подобна професия, преди това да ѝ втръсне? Или да престане да ѝ прави впечатление? Алтея несъзнателно постави ръка върху талисмана на пъпа си. Капитан Сичъл я беше обявил за курва и я бе обвинил, че нейното присъствие е привлякло змиите. Това беше нелепо, ала точно по този начин и капитанът, и първият помощник бяха гледали на нея.

Тя отхапа за пореден път от комата си, плъзна поглед из помещението и се опита да си представи ситуация, в която ѝ е необходимо да предлага тялото си в замяна на пари. Тукашните клиенти бяха неприятна пасмина, реши тя. Морето каляваше мъжете, ала освен това и ги загрозяваше. Почти сред всички маси личаха липсващи зъби и крайници и лица, захабени не само от стихииите, но и от съприкосновението с мас и катран. Онези, които бяха млади, привлекателни и мускулести, не бяха нито чисти, нито отличаващи се с добри обноски. Вероятно това бе следствие от дейността им. Дните им минаваха в лов и обработване на пляката, сред кръв, мас и сол. Моряците, служещи на Търговски съдове, бяха се поддържали значително по-добре. А може би това важеше единствено за екипажа на *Вивачия*? Баща ѝ бе изисквал от хората си да изглеждат представително, да поддържат кораба чист.

Мислите за *Вивачия* и за баща ѝ вече не пораждаха толкова остра болка. Безднадеждност бе заела мястото ѝ.

Алтея си наложи да изтегли на повърхността онази мисъл, която се улови, че се опитва да избегне. Щеше да бъде почти невъзможно да се сдобие с билет, издаден на нейно име. Само защото тя беше жена. Внезапно връхлетялото усещане за разгром едва не я задави. Приятната тежест в стомаха ѝ се превърна в оловно бреме. Тя бе започнала да трепери.

Девојката притисна крака към пода и допря ръцете си до ръба на масата, за да ги успокои. *Искам да се прибера у дома, отчаяно си помисли тя. Да се озова на място, където съм в безопасност и хората ме познават.* Ала домът ѝ вече не беше подобно място. Единственото място, където подобни неща съществуваха, в действителност се оказваше миналото: нейното минало, времето, когато баща ѝ бе още жив, а самата тя бе добре дошла на борда на *Вивачия*.

Трудно ѝ беше да извика тези спомени. Те стояха прекалено далеч, отделени от непреодолима дистанция. Този копнеж единствено

я накара да се почувства по-самотна и обречена.

Неочаквано тя си спомни за Брашън. Той беше единствената брънка, която би могла да ѝ помогне да се доближи до дома. По-рано тя не бе възнамерявала да го потърси, ала сега осъзнаваше, че не съществуват причини да не го стори. В поредна проява на безразсъдство тя можеше да отиде при него и за няколко часа да се почувства обгърната в безопасност, без мисли за утрешния ден. Тази представа ѝ изглеждаше изкусителна.

Или пък не, това не беше добра идея. Явяването ѝ щеше да му даде основания да смята, че тя отново проявява склонност да легне с него. Алтея умишлено се съсредоточи върху тази вероятност. Тя започваше да поражда интерес. Девојката изсумтя. В този момент долитащите от горния етаж звуци ѝ се струваха и унизителни, и глупави. Не, тя не изпитваше желание да прави това с когото и да било, още по-малко с Брашън. Това би било страшно глупаво, защото рано или късно някой от двамата им щеше да се завърне в Бингтаун. Онази нощ на борда на кораба бе представлявала глупава постъпка, мотивирана от умора, замайване и наркотици: това беше единствената причина. Но ако Алтея умишлено потърсеше Брашън и то се случеше отново, възможността за оправдание би изчезнала. И това само би усложнило нещата при една тяхна среща в Бингтаун. Нейният дом.

Тъй. Тя нямаше да се отзове на поканата му. И нямаше да преспива с него. Това реши тя.

В този случай оставаше един-единствен въпрос — какво да прави с остатъка от деня и с предстоящата нощ.

Алтея повдигна чашата си, за да привлече вниманието на едно от момичетата. По време на наливането тя сухо попита:

— Оказа се, че съм по-уморен от очакваното. Можеш ли да ми препоръчаш някоя спокойна гостилница? Където човек може и да се окъпе?

Момичето енергично започна да разчесва тила си.

— Тук също можеш да наемеш стая, макар да не е много спокойно. Наблизо има къпалня.

Стръвното разчесване убеди Алтея, че нощувката тук не би била добра идея дори и при пълен покой. Тя възнамеряваше да се отърве от гадините, които се бяха прилепили към нея на борда на кораба, а не да се сдобива с нови.

— Мен ме интересува нещо по-притихнало — настоя Алтея.
Момичето сви рамене.

— Ако не ти се свидят парите, върви в „Скопения кон“. Там има музиканти и певачка. В най-добрите стаи имало и огнища, поне така съм чувала. Някои от стаите им са с прозорци.

В „Скопения кон“ тя бе вечеряла с баща си веднъж. И дори помнеше какво — печено свинско с гарнитура от грах. Тя му беше подарила една много забавна восъчна маймунка, закупена по-рано същия ден, а той й беше разказал за сключените сделки — как закупил двадесет бъчви скъпо олио. Ала всичко това се бе случило в един друг, предишен живот. В живота на Алтея, а не този на Ател.

— Не, това няма да ми е по джоба. Някое евтино и тихо местенце ми трябва.

Момичето се навъси.

— Не зная. В тази част на града не са много тихите места. Повечето моряци не се интересуват от това. — То хвърли чудат поглед на Алтея. — Пробвай „Червената стряха“. Баня не зная дали имат, обаче е много спокойно. Като гробница, доколкото съм чувала.

— Да, за това място и аз зная — побърза да каже Алтея. — А някое друго?

— Няма. Както казах, моряците не търсят покой. — Нов странен поглед. — Малко ли са ти тези места?

Момичето прибра парите и се отдалечи.

— Хубав въпрос — промърмори Алтея и отпи от новата си халба.

До нея се стовари някакъв моряк, вмирисан на повръщано: със свечеряването кръчмата започваше да се изпълва. Мъжът се оригна шумно; последвалата миризма накара Алтея да трепне. Това не убягна на непознатия, който се ухили широко и съзаклятнически се приведе.

— Таз виждаш ли я? — рече той, сочещ към една от сервитьорките. Тя имаше бледно лице и в момента бършеше маса. — Трижди я оправих. Троица, а тя ми взе само за веднъж.

Горд от себе си, морякът се облегна на стената и продължи да се хили. Сред горната му челюст личаха две нацърбени счупвания.

— Ти също трябва да я пробваш, хлапе. Бас държа, че тя ще те научи на някои неща. — И той намигна лукаво.

— Сигурен съм, че ти би спечелил този бас — добродушно се съгласи Алтея, допи бирата си и се надигна, вземайки торбата си. Вън

валеше, беше изникнал и вятър, вещаещ влошаване на времето.

Тя реши да постъпи по най-очевидния начин: да си намери подходяща стая и да се наспи. Последващите си действия щеше да обмисля на следващия ден. Той ѝ се струваше по-подходящ за търсенето на кораб, който да я отведе в Бингтаун колкото се може по-бързо.

Бингтаун. Нейният дом. Завръщане, което щеше да означава и зачеркването на мечтите ѝ да си върне Вивачия.

Не, тя нямаше да мисли за това сега.

По смрачаване Алтея беше обиколила шест различни пансиона. Почти всички стаи бяха разположени над пивници. Всяко едно от тези заведения се бе отличавало с шум и дим, а някои дори предлагаха собствени курви. Онова, на което тя в крайна сметка се спря, също не се отличаваше от останалите, само че в него неотдавна се бе разразило сбиване, наложило пристигането на градската стража. Онези, които не бяха отведени, бяха или прекалено изнурени, или препили. В един от ъглите стояха трима музиканти, които свиреха за себе си, защото клиентите си бяха отишли. Тримата тихо разговаряха помежду си и често прекъсваха изпълненията си, за да опитат нещо различно.

Алтея се настани достатъчно близо до тях, за да слуша, но без да им пречи. Точно сега тя им завиждаше. Дали някога и тя щеше да има подобни приятели? Всички онези години, прекарани в плаване, ѝ бяха изключително скъпи, ала бяха взели своята цена. Нейният баща бе останал нейният единствен приятел. Но капитанът и неговата дъщеря не могат да споделят приятелството на екипажа. И в Бингтаун Алтея бе оставала отчуждена, отдавна изгубила връзка с останалите момичета на нейната възраст. Повечето от тях вече имаха собствени семейства, най-вероятно омъжени за някогашните момчета, които бяха обсъждали с кискане. А пък Алтея се беше озовала насред чужд пристанищен град, в западнала кръчма и преоблечена като момче. Сама. И само с една вероятност за бъдещето си: да се прибере у дома с подвита опашка и сведена глава.

С всяка изминала минута тя се чувстваше все по-покрусена. Най-добре щеше да бъде да си легне. Да, тази халба щеше да бъде последната за днес, след нея Алтея щеше да се оттегли в стаята, която бе наела.

В този момент Брашън прекрачи прага. Погледът му веднага се закова на Алтея. За един застинал миг помощникът спря. По стойката на тялото му личеше, че е ядосан. Вероятно в проява на същия гняв той се бе сбивал — утре сутринта лявото му око щеше да е посиняло. Ядът му още не беше отминал; това личеше и в положението на раменете под чистата моряшка фланела, и по блясъчето в очите му.

Алтея нямаше причина да изпитва вина или срам. Тя не беше обещала, че ще се срещне с него, а само бе изтъкнала възможност. Затова неочакваното ѝ трепване я изненада.

Брашън се приближи към нея, оглеждащ се в дирене на нестрошен стол. Дирене, оказало се напразно, поради което той трябваше да седне на нейната пейка.

Помощникът се приведе към Алтея и каза отсечено:

— Можеше просто да ми откажеш. А не да ме караш да чакам и да се притеснявам за теб.

В продължение на няколко мига тя барабани с пръсти по масата; преди да повдигне очи към него.

— Простете, сър — високо му напомни тя за ролята си. — Не подозирах, че вие ще седнете да се притеснявате за сополанковци като мен.

Брашън хвърли бърз поглед към музикантите, които изобщо не им обръщаха внимание.

— Разбирам — сухо отвърна той. А погледът му беше далеч по-красноречив. Тя го беше наранила: нещо, за което дори не се беше замисляла.

Брашън се надигна от масата. Алтея реши, че той ще си отиде, но помощникът не оправда очакванията ѝ, а се отправи към гостилничаря, разчистващ парчетата глина. Сдобил се със собствена бира, помощникът се върна обратно и заговори пръв:

— Понеже се притесних, отидох на кораба и попитах помощника за теб.

Алтея възкликна.

— Да. Онова, което той каза за теб... — Брашън замълча и докосна синината върху лицето си. — Повече няма да плавам с *Жътвар* — рязко каза той и я изгледа обвинително. — Защо си им казала истинското си име?

— Помощникът ти е разказал? — вместо отговор запитва тя. Настроението ѝ съумя да постигне невъзможното, като се развали още повече. Това щеше да намали шансовете ѝ да си намери работа на борда на някой друг кораб. Отчаянието започна да я дави.

— Не. Капитанът ми каза. След като помощникът ме заведе при него и двамата попитаха дали съм знаел за теб.

— И ти си им казал истината?

Не, още по-лошо ставаше. Сега те бяха уверени, че тя е преспала с Брашън, за да си осигури мълчанието му.

— Нямаше смисъл да лъжа.

Останалите подробности от историята му не я интересуваха — нямаше значение кой кого е ударил първи. Тя поклати глава.

Но Брашън нямаше намерение да остави собствения си въпрос. Той отпи от халбата си и попита:

— Защо си им дала истинското си име? Как си очаквала да си намериш нов кораб под истинското си име? — В тона му личеше неподправено удивление от глупостта ѝ.

— Щях да го използвам, за да си върна Вивачия — промълви Алтея. — Тя щеше да бъде следващият ми кораб.

— Как? — с подозрение попита Брашън.

И тя му разказа. Разказа му всичко, макар че той клатеше глава, докато слушаше за необмислената клетва на Кайл и за наивния ѝ план да се възползва от нея. Защо изобщо тя му разказваше всичко това? На какво се дължеше тази ѝ склонност да му разкрива неща, които изобщо не го засягаха?

След като я изслуша, той не отвърна веднага, а помълча няколко секунди и поклати глава.

— Кайл никога не би удържал думата си за подобна клетва. Съмнявам се, че и самият Търговски Съвет би сторил нещо, дори и да разполагаш с подкрепата на майка си и племенника си. В гнева си хората изричат какво ли не. Ако Съветът започне да изисква подобно спазване на всички клетви, половината Бингтаун ще бъде избит. — Той сви рамене. — Не съм изненадан, че си направила подобен опит. Знаех си, че рано или късно ти ще опиташ да си върнеш кораба. Ала не и по такъв начин.

— А по какъв? — остро се осведоми тя. — Да се прокрадна на борда някоя нощ и да го заколя в каютата му?

— Значи все пак си обмисляла и този вариант — сухо подметна Брашън.

Тя не може да сдържи усмивката си.

— Още в самото начало — призна Алтея. Подир това усмивката ѝ угасна. — Трябва да си върна Вивачия. Макар сега да осъзнавам, че още не съм готова за капитанския пост. Не, не ми се смей. Може да съм глупава, но мога да се уча. Тя е моя. Моя е по начин, по който никой друг кораб не би могъл да бъде. Ала законът не ме подкрепя, а семейството ми стои срещу мен. С една от двете неправди бих могла да се боря. Но с двете вкупом...

Тя заглъхна.

— Трудно ми е да не мисля за нея, Брашън — каза Алтея.

— На мен също.

Вероятно той бе искал да изрази състрадание, ала казаното само я разгневи. Какво право имаше Брашън да се изказва така? Вивачия не беше неговият родов кораб. Как би могъл той да се чувства като нея?

Двамата се умълчаха. В пивницата пристигнаха група моряци, заели съседна маса. А Алтея продължаваше да се взира в Брашън мълчаливо. Следващите клиенти на заведението — трима от местните — пристигнаха също сред тяхното мълчание. За компенсация още с влизането си те се развикаха за бира. Музикантите се оживиха и подеха веселяшката мелодия, която бяха репетирали по-рано. Много скоро пивницата щеше да придобие предишната гълчава.

Брашън чертаеше с пръст по влажния плот.

— И какво ще правиш сега?

Това беше въпросът, който я преследваше цял ден.

— Ще се върна вкъщи — тихо каза Алтея. — Както ти ми каза да постъпя преди месеци.

— Защо?

— Защото ти може би си бил прав. Може би ще бъде по-добре да се върна, да се постарая да изгладя нещата и да продължа да живея живота си.

— Не си длъжна да живееш живота си там — отвърна Брашън. — Пристанището е пълно с кораби, които ще отплават към най-различни места. — С пресилена небрежност той додаде: — Бихме могли да отидем на север. Както ти казах. В Шестте херцогства не се

интересуват от пола ти, стига да умееш да работиш. Какво като не са цивилизовани. Надали ще е по-лошо от *Жътвар*.

Тя мълчаливо поклати глава. Разговорът на тази тема само усилваше мъката, вместо да я облекчава. И въпреки това Алтея я засегна:

— Вивачия спуска котва в Бингтаун. Ако се върна там, поне ще мога да я виждам. — Девойката се усмихна по ужасяващ начин. — Освен това Кайл е по-възрастен от мен. Вероятно ще го надживея. Ако и тогава се намирам в добри отношения с племенника си, той може да позволява на побърканата си стара леля да плава с него.

Брашън я гледаше втрещено.

— Кажи ми, че се шегуваш! — възкликна той. — Възнамеряваш да прекараш живота си в чакане на нечия смърт?

— Естествено, че се шегувам — изсумтя Алтея. Ала това беше лъжа. — Днес беше отвратителен ден — рязко каза тя. — Възнамерявам да му сложа край и да си лягам. Лека нощ.

— Защо? — тихо попита Брашън.

— Защото съм уморена, глупчо.

Наистина беше така. Умората се бе наслоила до мозъка на костите ѝ. Тя беше уморена от всичко.

Бившият помощник нетърпеливо изясни:

— Защо не дойде при мен?

— Защото не исках да спя с теб — каза тя. И любезността ѝ бе изместена от умората.

Брашън успя да си придаде наскърбен вид.

— Аз просто те поканих на вечеря.

— Но в действителност имаше предвид вечеря с продължение.

За момент той се поколеба; в крайна сметка откровеността спечели.

— Мина ми през ума, признавам. Струва ми се, че последния път ти не остана недовлетворена...

Тя не искаше да си спомня за това, защото се срамуваше от удоволствието, което бе изпитала, а също и от осъзнаването, че той също знаеше това.

— Ако си забравил, тогава ти казах, че това не бива да се повтаря.

— Сметнах, че имаш предвид да се повтаря на кораба.

— Където и да е. Брашън... Тогава и двамата бяхме уморени, измръзнали, пияни и замаяни от ударите, приспивателното и киндина. — Тя замълча в търсене на отклоняващи обидата думи, които така и не откри. — Това е всичко.

Ръката му се раздвижи върху масата. Алтея усети, че в този момент той иска да я докосне, да стисне пръстите ѝ. Тя отпусна ръце върху коленете си.

— Сигурна ли си? — бавно попита той.

— Нима ти не си? — Алтея се взираше в очите му открито, в противоречие на намиращата се там нежност.

Брашън първи отмести поглед, пое си дъх и отпи голяма глътка от чашата си. Облегнал лакът на масата, той направи опит да се усмихне.

— Бих купил киндин, ако ти осигуриш бирата.

Тя се усмихна на свой ред.

— Надали.

Събеседникът ѝ раздвижи рамене.

— А ако бирата също е от мен?

— Брашън. — Тя поклати глава. — Реално погледнато, ние с теб почти не се познаваме. Нямаме нищо общо. Не сме...

— Добре, разбрах — прекъсна я той. — Ти ме убеди. Идеята беше лоша. Но пък не можеш да ме виниш, че съм опитал. — Брашън допи бирата си и се надигна. — Ще те оставям. Може ли да ти дам един последен съвет?

— Разбира се. — Тя се приготви да изслуша препоръка, съветваща я да се пази.

— Изкъпи се, защото миришеш зле.

И той провлачи крак към вратата, без да се обърне нито веднъж, включително и по време на излизането си. Едно съвсем кратко спиране край нея, придружено с помахване, би превърнало обидата в шега. Вместо това Алтея остана да се чувства наскърбена. Заради отказа ѝ той я беше наскърбил. И се бе престорил, че не проявява интерес към нея заради нечистоплътността ѝ. При предишната им среща това не бе го обезпокоило. Да не говорим, че тогава самият той не бе ухаел особено приятно. Не, някои хора определено не можеха да се оплачат от липса на дързост.

— Още бира! — провикна се Алтея, повдигнала чаша към намусения съдържател.

Брашън се постара да приведе глава между раменете си, та поне отчасти да се предпази от дъжда. По време на обратния път той се стараеше да не мисли за нищо. И се отби единствено да купи парче долнокачествен киндин от някакъв уличен продавач.

Вратата на „Червената стряха“ се оказа залостена за през нощта. Морякът започна да блъска по нея и да крещи — неоправдано високо, ала разбираемо с оглед на времето.

Над него се отвори прозорец, от който надникна главата на хазяина.

— Кой е там?

— Аз съм. Брашън. Пуснете ме да вляза.

— Бяхте оставили банята разхвърляна. Не бяхте почистили коритото. И кърпите лежаха захвърлени.

Брашън раздразнено присви очи нагоре.

— Пуснете ме да вляза — повтори той. — Не виждате ли, че вали!

— Вие не сте прибран човек! — извика в отговор съдържателят.

— Но аз вече ви платих!

От прозореца изхвърча торбата му, приземила се с весел плясък. Брашън отново започна да крещи, ала прозорецът се затръшна. Известно време морякът продължи да блъска и рита по вратата и да праща псувни към затворения прозорец. Тъкмо бе заменил последните с шепи кал, когато градските стражи изникнаха, привлечени от врявата, и със смях го посъветваха да върви другаде. Видно беше, че тази ситуация те са виждали и друг път.

Брашън метна на рамо окаляната си торбица и пое да търси друго място за нощувка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ДАРОВЕ

— Зимната луна е съвсем ясна. Нейната светлина прави сенките да изглеждат резки, тъмни. Скалите са обгърнати от мастило, а твоят корпус е изграден от пълна чернота. А моят огън поражда друг тип сенки. Трептящи сенки, които никога не застиват. И когато погледна към теб, някои твои части се очертават рязко в лунното сияние, а други изглеждат смекчени от отблясъка на пламъците.

Гласът на Янтар бе почти омаен. Светлината на огъня ѝ, накладен с отломки и запален с големи усилия по-рано привечер, леко достигаше до него. И топлината, и студа бяха понятия, които Парагон бе усвоил от хората, едното от тях приятно, а другото неприятно. Ала дори самото разбиране, че топлината е за предпочитане, той беше усвоил от тях. За дървото това нямаше значение. Ала в нощ като тази топлината наистина изглеждаше приятна.

Тя седеше кръстато — така бе му рекла — върху килим, разпънат връз влажния пясък, и се облягаше върху корпуса му. Допирът на косата ѝ бе по-мек и от най-нежните водорасли. Кичурите оставаха прилепени за момент, когато Янтар се раздвижеше.

— Ти почти ме накара да си спомня какво е да виждаш. Не просто да разпознаваш форми и цветове, но и да можеш да оцениш онези гледки, които го заслужават.

Жената мълчаливо повдигна ръка и допря длан до корпуса. Не за първи път тя прибъгваше до този жест. В някои отношения този допир напомняше на Парагон за допира на погледи. Безока размяна на погледи. Той се усмихна.

— Донесла съм ти нещо — каза тя.

— Наистина ли? — изненада се Парагон и направи опит да задържи вълнението далеч от гласа си. — Не помня някой друг да е правил това.

Янтар се надигна.

— Никой не ти е подарявал нещо?

Корабът сви рамене.

— Къде бих могъл да съхранявам подаръците си?

— Моят подарък е съобразен с това. Подай ми ръката си. Искам да знаеш, че това е нещо, с което съм много горда, затова ще ти го показвам постепенно. Отне ми известно време да го изработя, защото трябваше наново да съобразя мащаба. Ето първото. Можеш ли да отгатнеш какво е?

Ръцете ѝ изглеждаха толкова дребни, докато пускаха нещо в огромната му длан. Нещо, чийто допир приличаше на дървен. В предмета имаше дупка, през която бе прокарана дебела връв. Повърхността на дървото бе оформена и загладена.

Парагон внимателно прокара пръсти. Предметът бе извит, с раздвоение в единия си край.

— Делфин — каза той. Пръстите му отново проследиха извивката на гръбнака, перката. — Удивително. — И корабът се засмя.

— Има и още — обяви възторженият ѝ глас. — Придърпай следващото.

— И още ли?

— Разбира се. Това е огърлица. Хайде, опитай се да отгатнеш следващото зърно.

— Искам да си я сложа — каза той. А ръцете му трепереха. Току-що бе получил огърлица, специално за него.

Без да дочака отговор, Парагон я разгърна и внимателно я намести над главата си. За момент накитът увисна пред разрушените му очи, преди да се намести на гърдите. Там пръстите отново подириха елементите ѝ. Те бяха пет. Цели пет! Той започна да проверява очертанията им.

— Делфин. Чайка. Морска звезда. А това... това е рак. И накрая риба. Камбала. Познавам я по люспите и по окото. А очите на рака са разположени върху стъбълца. А морската звезда е с груба повърхност, с вендузи. Този подарък е прекрасен, Янтар. Наистина ли изглежда красиво? Добре ли ми стои?

— Ама че суетен си бил. — До този момент Парагон не бе чувал подобно удовлетворение в гласа ѝ. — Да, стои ти прекрасно, сякаш е част от теб. Това беше нещо, за което самата аз се притеснявах. Ти си рожба на истински майстор; имах основания да се опасявам, че на фона на това изящество собственото ми творение би изглеждало глупаво. И макар да не е особено подобаващо, аз не мога да не похваля

работата си. Всяко от зърната на огърлицата е изработено от различен материал. Усети ли? Морската звезда е от дъб, а рака съзрях да се крие в един голям боров чвор. Делфинът се криеше в извивката на върбов клон. По време на допира си сигурно си усетил различните текстури. Цветовете им също са различни. Всяко зърно е запазило оттенъка на своя материал: аз не обичам да насилвам дървото с чужди цветове. Смея да твърдя, че те стоят по прекрасен начин върху кожата ти.

Тя обясняваше бързо, с охота. Интимността в гласа ѝ загатваше, че само той би могъл да я разбере напълно. Трудно можеше да се намери нещо тъй ласкателно като бързото леко докосване на обясняващата ѝ ръка.

— Може ли да те попитам нещо? — каза Янтар.

— Разбира се. — Парагон продължаваше да мести пръсти върху очертанятия на дара си, за да открива нови детайли от текстурата и формата.

— Чувала съм, че при изработването фигурата на съответния жив кораб бива боядисана. Ала когато корабът се съживи, фигурата придобива собствен цвят. Както теб. Как става това? И защо само фигурата променя цвета си, а не всички останали части, изработени от магическо дърво?

— Не зная — смутено отвърна той. Понякога тя му задаваше подобни въпроси. Те не му се нравеха, защото прекалено остро изтъкваха различията между двамата им. И освен това Янтар имаше навика да ги задава точно в моментите, в които той се чувстваше особено близък с нея. — Защо твоите очи и кожа са в настоящия им цвят?

— Разбирам. — Тя помълча за момент. — Помислих си, че това е нещо, което сам избираш. Ти си същинско чудо. Можеш да говориш, да мислиш, да се движиш... А можеш ли да се движиш целия? Не само фигурата, а и самия кораб?

Понякога. Един гъвкав кораб по-добре умееше да се съпротивлява на стихииите от някой стегнат до принудителна цялост. Дъските можеха да се движат по малко, за да успокояват водата с отстъпването си. А в някои случаи те можеха да се раздвижат и допълнително, за да допуснат мълчаливия прилив на солена вода, студена и мрачна като самата нощ. Ала това би била неппростима, безсърдечна измяна. Неппростима. Непоправима.

Парагон се откъсна от острия спомен и не отговори на въпроса ѝ.

— Защо питаш? — вместо това каза той, разбудил подозренията си. Какво всъщност искаше тя от него? Защо му носеше подаръци? Парагон знаеше, че никой не би могъл да го харесва. Може би това беше някакъв номер; може би тя работеше за Рестарт и Мингли. Вероятно те я бяха изпратили тук, за да може тя да узнае тайните му и да научи всичко за магическото дърво.

— Не исках да те разстройвам — тихо каза Янтар.

— Нима? А какво си искала тогава? — изсумтя корабът.

— Да те разбере.

Тя не се присъедини към тона му. В гласа ѝ нямаше гняв, само мекота.

— По свой собствен начин аз съм тъй различна от жителите на Бингтаун, колкото съм и от теб. Тук аз съм чужденка. Колкото и дълго да живея тук, колкото и честно да търгувам, аз винаги ще си остана новодошла. Бингтаун не приветства новодошлите. — Думите ѝ бяха придобили успокояващ ритъм. — Затова се обръщам към теб. Защото смятам, че ти си също толкова самотен, колкото съм и аз.

Самотен. Излизаше, че тя го смята за жалък. И за глупав. Достатъчно глупав да повярва, че тя го харесва, след като в действителност просто се опитваше да научи тайните му.

— И защото ти се иска да узнаеш повече за магическото дърво — изпробва я той.

Мекият му тон успя да я заблуди. Янтар се засмя тихо и каза:

— Бих излъгала, ако кажа, че това не ме интригува. Що за материал е способен да оживява? От какво дърво произлиза той; къде растат тези дървета? Дали са редки? Сигурно са редки. Семействата са склонни да струпват поколения дълг, за да се сдобият с кораб от такъв материал.

Думите ѝ страшно се доближаваха до изреченото от Мингли. Парагон се засмя гръмко; подетият от ехото грохот блъсна скалите и сепна подирилите укрите птици.

— Сякаш не знаеш! — навъси се той. — Защо Мингли продължава да те изпраща тук? Да не си мисли, че ще успееш да ме приласкаеш да заплавам за вас? Плановете му са ми известни. Той смята, че ако разполага с мен, ще може спокойно да плава по Дъждовната река и да заграби търговията, която принадлежи

единствено на Търговците от Бингтаун и Дъждовните земи. — Корабът продължи със замислен глас, по-тихо: — Той си мисли, че след като съм безумен, ще предам семейството си. Смята, че щом моите близки ме мразят, проклинат и изоставят, аз ще постъпя по същия начин.

Той откъсна огърлицата и я хвърли на пясъка.

— Ала аз оставам верен. Какъвто винаги съм бил, каквото и да се говори за мен. Бил съм и все още съм. — Парагон отново повиши глас. — Чувате ли, Лъдчънсови? Аз още съм ви верен. Аз плавам единствено за своето семейство! Единствено за вас!

Целият му корпус потръпна от крясъка.

Корабът замълча, дишащ тежко. Той стоеше заслушан, ала не долавяше Янтар. До него долитаха единствено пукотът на огъня, шуменето на отново унасящите се птици и вечното мълвене на вълните. Но от нея нямаше нито звук. Вероятно тя бе избягала по време на крясъците му. Или бе напуснала безшумно, със страховливо сведена глава.

Парагон потърка чело. Начинът на оттеглянето ѝ не беше от значение. И самата тя не беше от значение. Нищо нямаше значение. Нищо.

Той докосна шията си на мястото, където бе лежала огърлицата, и се заслуша в настъпващия прилив. Вълните се приближаваха плавно; подредените в огнището отломки рухнаха сред прилив на дим.

Гласът на Янтар го сепна.

— Мингсли не ме е изпратил. — Тя се надигна рязко и се приближи до огъня, където започна да намества подпалките. С тих и овладян глас жената продължи. — При първото си идване тук той ме доведе. Искаше да те насече, за да използва материала ти. Но сърцето ми не би допуснало това още от първия миг, в който те видях. И аз наистина искам да те опозная. За мен ти си и чудо, и мистерия. А моето любопитство винаги е надделявало над мъдростта ми. А най-масивна е самотата ми. От моя дом и близките ме делят не само разстояние, а и години.

Тя говореше бързо, с натъртени срички. И се движеше, шумолейки с пола. Изостреният му слух долови потракването на дърво. Това беше огърлицата му. Янтар я събираше, за да си я отнесе.

— Янтар? — поде той. Гласът му се задави подир изричането на името ѝ. Типично за моментите, в които той се страхуваше. —

Огърлицата ми ли събираш?

Имаше дълго мълчание, преди тя да отвърне с почти груб глас:

— Мислех, че ти не я искаш.

— Напротив.

Тъй като тя не каза нищо, Парагон събра смелост.

— Ти вече ме мразиш, нали? — попита той. Гласът му бе съвсем спокоен, но пак оставаше леко писклив.

— Парагон... — Янтар помълча за момент. — Не те мразя — продължи тя с мек глас. — Но и не мога да те разбера. Понякога думите ти отразяват мъдростта на цели поколения. А друг път се държиш като глезено десетгодишно хлапе.

Вече си на дванадесет. Почти си мъж. Ако по време на това пътуване не се научиш да се държиш като мъж, ти никога няма да станеш мъж, лигаво пале такова. Той повдигна длани към лицето си и покри мястото, където бяха се намидали очите му. Мястото, от което биха изникнали предателските сълзи. Едната си ръка Парагон премести над устата, за да не допусне риданието. *Дано в този момент тя не гледа към мен, молеше се той. Дано да не ме види.*

Янтар продължаваше да говори.

— В някои моменти просто не зная как да се държа с теб... Тъй, ето го и рака. Събрах и петте. Би трябвало да се засрамиш, да хвърлиш такава огърлица както бебе захвърля играчки. Сега ще трябва да изчакаш да пристегна връвта.

Парагон отдръпна ръка от устата си и вдиша бавно, преди да изрече най-голямото си опасение:

— Огърлицата, тя... Строшил ли съм нещо?

— Не. Аз съм предвидлива жена. — Янтар отново бе заела мястото си върху одеялото. От нейната посока започна да долита тихото потракване на дървените украшения. — Знаех, че накитите ще бъдат изложени на дъжд и вятър, затова използвах много масло и восък. Освен това те паднаха на пясъка. Но след един сблъсък със скалите не биха останали цели, така че на твоє място не бих повтаряла.

— Няма — обеща Парагон. И предпазливо попита: — Сърдиш ли ми се?

— Преди — призна тя. — Вече не.

— Ти не ми крещя, а остана тъй тиха, че реших, че си се махнала.

— Бях на път да се махна. Не понасям крещенето. Мразя някой да ми крещи, а самата аз никога не крещя на някого. Но това не означава, че не се ядосвам. — Тя помълча за миг. — Или че никога не се наскърбявам. Ала моята болка е по-мълчалива от гнева ми. Това е цитат от поета Тини. Или по-скоро буквален превод.

— Кажи ми цялата поема — помоли Парагон, бързо съзрял безопасен разговор. Той не искаше двамата да разговарят за гняв, омраза и глезени деца. Може би покрай рецитирането Янтар щеше да забрави, че той не ѝ се е извинил. А намерение да се извинява той нямаше.

— Бавачката заяви, че е готова да остане на половин заплата, стига да можем да си я позволим — каза Роника. Кефрия седеше на стола от срещната страна на камината, където бе обичал да сядат баща ѝ. Тя държеше малък гергеф, а върху подлакътника на креслото бе подредила конци, ала вече бе изоставила тази преструвка. И ръцете на майка ѝ също бяха застинали.

— А можем ли? — попита Кефрия.

— Само ако бъдем склонни да се храним скромно и да живеем още по-скромно. Почти ме е срам да призная колко благодарна се почувствах, когато тя предложи това. Чувствах се страшно виновна да я отпращам. Повечето семейства искат млада жена, която да се грижи за децата им. За нея би било трудно да си намери нов дом, където да постъпи.

— Така е. Пък и Силдин би бил съкрушен. — Тя прочисти гърло. — А с Рейч какво ще правим?

— Същото — лаконично отвърна майка ѝ.

Кефрия поде предпазливо:

— След като положението ни е толкова сериозно, заплата на Рейч не е сред най...

— Аз не гледам на ситуацията по такъв начин — остро я прекъсна Роника.

Дъщеря ѝ мълчаливо се вторачи в нея.

Възрастната жена първа отклони поглед.

— Прости ми. Зная, че напоследък съм прекалено рязка. — Старицата трябваше да се напрегне, за да не позволи на тази острота

да се прояви и сега. — Чувствам, че е важно Рейч да получава заплата. Важно е за всички ни. Не толкова важно, че да изложи Малта на риск, но далеч по-важно от нови роклички и панделки.

— С това съм съгласна — тихо каза Кефрия. — Просто исках да го обсъдим. Та, с оглед на тези разходи, ще можем ли да платим на семейство Фестрю?

Роника Вестрит кимна.

— Да, Кефрия, разполагаме с нужното злато. Заделила съм цялата сума: и дължимото, и компенсацията. Така че ще можем да платим. Проблемът е друг, не можем да платим на останалите. А сред тях има кредитори, които са от особено настойчивите.

— И какво ще правиш? — попита Кефрия. Но веднага след това се усети и се поправи. — Какво предлагаш да сторим?

— Предлагам да чакаме и да видим кой ще се появи — въздъхна Роника. — И колко е настойчив. Вивачия би трябвало да се върне скоро. Някои ще склонят да изчакат пристигането ѝ, други ще поискат допълнителна лихва. В най-лошия случай може да има и такива, които да поискат незабавно да им се издължим. За тях ще трябва да продадем някои от имотите си.

— Но ти си на мнение, че към подобна продажба трябва да прибегнем само в краен случай.

— Да — решително отвърна майка ѝ. — Конне, карети, бижута: това са все преходни неща, чиято липса почти не се усеща. Известно ми е как се тръскаше Малта, че тази зима е останала без нови дрехи, но и за нея това представляваше далеч по-малък проблем, отколкото изглежда покрай вайканията ѝ. Пък и е добре тя да се учи на пестеливост; това е нещо, което не ѝ се е удавало до този момент.

Кефрия прехапа устни. Дъщеря ѝ се бе превърнала в неприятна тема, която тя се стараяше да обсъжда колкото се може по-малко.

— Ами земята? — подсети тя. Този разговор двете с майка ѝ бяха провеждали и преди. Не съществуваха действителни основания за повторно провеждане.

— Имотите са нещо съвсем друго. В Бингтаун непрекъснато пристигат нови и нови люде, което повишава цената на най-добрите земи. Ако се наложи да продаваме сега, най-добрите предложения ще дойдат от новодошлите. А ако продадем на тях, не само ще изгубим благоразположението на старите си съседи, но и ще допринесем за

разрушаването на някогашния Бингтаун. Защото в случая ще сме се разделили с нещо, което никога не може да бъде заменено. Човек винаги би могъл да си купи нова карета или нови обици. Но земята не изниква от нищото. Веднъж закупили, новодошлите не биха склонили да ни я продадат обратно.

— За съжаление трябва да се съглася с теб. А наистина ли смяташ, че ще успеем да удържим положението до завръщането на Вивачия?

— Да. Нали получихме вести, че тя се е разминала с *Вестрой* в Маркамовия пролив. Това означава, че е пристигнала в Джамаилия точно по график. Пътуването на юг е най-трудно по това време на годината.

Майка ѝ изричаше неща, които и двете знаеха. Защо тяхното често изричане бе тъй успокояващо? Може би увереността, че повтарянето им би убедило съдбата да избере именно този си развой?

— Ако Кайл действително се прояви като умел в търговията с роби, завръщането му би трябвало да ни донесе достатъчно, за да удовлетворим най-належащите си кредитори.

Гласът на Роника запазваше предпазлива неутралност при споменаването на робите. Тя все още не одобряваше тази търговия. Самата Кефрия също не проявяваше одобрение. Ала и двете не можеха да сторят нищо.

— Да, тогава бихме получили достатъчно — повтори тя. — Но нищо повече. Майко, колко дълго ще можем да задържаме глави над водата? Ако цените на зърното спаднат отново, ние ще се окажем неспособни да изплащаме задълженията си. Какво ще стане тогава?

— Тогава няма да бъдем сами в нещастieto си.

Кефрия бавно си пое дъх. Двете често разговаряха за нещата, които се надяваха да се случат. Ала сега тя се осмели да облече в думи неизричания им страх.

— Наистина ли смяташ, че ще има въстание срещу сатрапа? Война?

Трудно беше дори да се мисли за конфликт с Джамаилия. Кефрия бе родена в Бингтаун, ала пак смяташе Джамаилия за свой дом. Това беше родината, първоизворът, гордостта на всички тукашни преселници. Джамаилия, бляскавият град на юг, център на цялата цивилизация.

Майка ѝ мълча дълго, преди да отговори.

— Много зависи от начина, по който сатрапът ще приеме нашите пратеници. Напоследък е изникнал нов смущаващ слух; говори се, че сатрапът щял да наема калсидски наемници, които да придружават търговците и каперите във Вътрешния проход. Още сега хората започват да се възмуцават и да твърдят, че не бива да допускаме въоръжени калсидски кораби в своите води и пристанища. Ала аз не мисля, че ще се стигне до война. Ние сме търговци, а не войнолюбци. Сатрапът трябва да разбере, че ние искаме от него единствено да спази дадената дума. Нашите пратеници ще отнесат със себе си оригиналната харта, за да я прочетат пред владетеля и неговия двор. Никой не може да отрече обещаното. Той ще трябва да прогони новодошлите.

Ето, майка ѝ го правеше отново: изричаше надеждите си гласно, та думите да се превърнат в реалност.

— Някои смятат, че той ще ни предложи финансови компенсации — рече Кефрия.

— Ние не бихме приели — бързо каза Роника. — Аз останах искрено шокирана, когато Давад Рестарт предложи да търсим именно такова разрешение. Дадената дума не може просто така да бъде откупена. — Следващите ѝ думи бяха изречени с горчилка. — Понякога ми се струва, че Давад е забравил кой е. Той прекарва прекалено дълго време с новодошлите и твърде често заема тяхната страна. Ние сме единственото, което предпазва нашите роднини от Дъждовните земи. Нима трябва да продадем близките си?

— Малко ми е трудно да изпитвам загриженост към тях. В сегашните обстоятелства аз гледам на тях като на заплаха за Малта.

— Заплаха? — едва ли не наскърбено възкликна Роника. — Кефрия, не забравяй, че те просто се придържат към условията на някогашното споразумение. Абсолютно същото нещо, което ние изискваме от сатрапа.

— И не ти се струва, че я изпращаме в робство?

Роника замълча.

— Не — отвърна накрая тя. И въздъхна. — Не бих се радвала на напускането ѝ. Но трябва да знаеш, Кефрия, че никога не съм чувала за някой наш съгражданин, който да е задържан насила от народа на Дъждовните земи. Те търсят съпруги и съпрузи, а не слуги. Кой би

искал да сключи брак с човек, който се противи на съюза? Има хора, които доброволно отиват там. А други, отпратени като част от изплащане, избират да се върнат. Спомняш ли си Сцила Епълби? Нейните близки не успяха да изплатят една от вноските и я отпратиха да замине. Осем месеца по-късно тя се върна в Бингтаун. След още два месеца тя размисли и отново се върна в Дъждовните земи. Така че не може да е толкова лошо.

— Аз разбрах, че нейните близки са я принудили да се върне. И баба ѝ, и майка ѝ се отнасяли с нея отвратително, защото смятали, че със завръщането си тя била посрамила целия си род.

— Възможно е — колебливо се съгласи майка ѝ.

— Аз не искам Малта да отиде там насила — заяви Кефрия открито. — Нито от чувство за дълг, нито от гордост. Дори и не заради доброто име на семейството ни. Ако се стигне до подобно нещо, аз самата бих ѝ помогнала да избяга.

— Прости ме, Са, аз също бих го сторила.

Този отговор на майка ѝ дойде почти минута по-късно, изречен със задавен глас. Думите смаяха Кефрия: не просто заради самото им значение, а и заради придружавалото ги чувство. А Роника продължи.

— Имало е моменти, в които аз ненавиждах този кораб. Как е възможно нещо да има тъй висока цена? Да струва не само злато, а и собствените потомци!

— Ако татко бе продължил да търгува с Дъждовните земи, в този момент Вивачия щеше да е изплатена — изтъкна Кефрия.

— Вероятно. Ала на каква цена?

— Тате винаги казваше така — бавно изрече младата жена. — Но аз така и не разбрах защо. Татко нито веднъж не ни обясни; той избягваше да говори за това пред мен и пред сестра ми. Само един път се осмелих да го попитам, а той ми отвърна, че въпросният маршрут носел нещастие. А пък всички останали родове, притежаващи живи кораби, търгуват със семействата от Дъждовните земи. На нас също се полагаше това право. И въпреки това баща ми отказваше да се възползва от него. — Следващите си думи тя изрече с отчетливо, но и предпазливо. — Струва ми се, че това е нещо, което трябва да преосмислим. Кайл е склонен да поеме този риск. Той демонстрира това в деня, когато поиска картите на Дъждовната река. По-рано двамата с него не бяхме обсъждали тази тема. Аз смятах, че татко му е

обяснил. Пък и самият Кайл нито веднъж не се осведоми за причината, поради която нашето семейство не плава по Реката. Не се е налагало.

— И ако проявиш разумност, никога няма да ни се налага да плаваме по нея — сухо каза Роника. — Кайл би предизвикал същинско бедствие.

Ето поредната тягостна тема. Кайл.

Кефрия въздъхна:

— Спомням си, че когато дядо беше жив, той плаваше по Реката. И винаги ни носеше подаръци. Веднъж той ми беше донесъл една музикална кутийка, която ми беше много скъпа. — Жената поклати глава. — Дори не помня какво стана с нея.

Следващите си думи тя изрече още по-тихо.

— И така и не разбрах защо татко отказва да навлиза в Дъждовната река.

Роника стоеше загледана в огъня, както би подобавало за разказването на приказка. Ала подетото от нея не беше приказка.

— Баща ти... Той мразеше договора със семейство Фестрю. Самия кораб той обожаваше, не би го разменил за нищо на света. Но своите деца обичаше още повече. И също като теб виждаше в това отдавнашно споразумение заплаха за тях. Никак не му харесваше да бъде обвързан от условията на договор, в чието сключване той не е участвал. — Роника снижи глас. — До известна степен той имаше ниско мнение за рода Фестрю, задето неговите представители не се противят на несправедливост, която им носи облаги.

Старицата замълча.

— Разбирам, че говоря объркано. Аз говоря по начина, по който зная, че трябва да мисля: че сделката си е сделка, а договорът си е договор. Ала този договор е бил сключен в отминали, по-тежки времена. А въпреки това продължава да ни обвързва.

— Но татко го е ненавиждал — напомни Кефрия, за да поднови повествованието.

— Да, той ненавиждаше условията му. И често изтъкваше, че никой не е успял да изчисти дълга си към Дъждовните земи. Нови задължения неизменно се трупат връз старите, така че веригите, стягащи родовете, само се заякчават с течение на времето, вместо да отслабват. Той искаше да настъпи време, в което корабът ще

принадлежи изцяло на нас и в което нищо не би ни пречило да напуснем Бингтаун, стига да пожелаем.

Тази идея разтърси Кефрия с необичайността си. Да напуснат Бингтаун? Баща ѝ е обмислял да отведе семейството си?

Роника продължаваше:

— Макар неговият баща и баба му да бяха търгували със стоки от Дъждовните земи, той смяташе тези стоки за покварени. Точно така ги наричаше, покварени от прекалено много магия. Той беше уверен, че в един или друг момент за тази магия ще трябва да бъде заплатено. Освен това не му се струваше... достойно да продава в нашия свят магията от друго място и друго време; магия, може би предизвикала падението на някой предишен народ, вероятно и на целите Прокълнати брегове. Понякога късно през нощта той споделяше тези свои опасения. Казваше, че се опасява да не би да унищожим себе си и обграждащия ни свят, както са сторили Древните.

Роника замълча. И двете жени притихнаха — всяка вгълбена в своите мисли. Това бяха неща, които изключително рядко намираха място в разговорите им. Търговците от Бингтаун и Дъждовните земи притежаваха рядко познание, което далеч не се ограничаваше само до безопасно плаване сред каналите. Тук ставаше дума за тайни, чиято значимост не отстъпваше на стойността на редките им стоки.

— Затова той стори нещо, което беше едновременно и дръзко, и трудно — продължи старицата. — Той престана да търгува по Реката. Това означаваше, че му се налага да работи два пъти по-усилено и да отсъства три пъти повече, за да получи същата печалба, която би му донасял един курс по нея. Той замени Дъждовните земи с чудати места сред вътрешните канали, на юг от Джамаилия. С тамошните жители той разменяше редки и екзотични стоки. Но никога вълшебни, така се беше зарекъл баща ти. И щеше да изпълни намерението си, ако беше останал жив.

— Да не би татко да е смятал, че червената чума е била предизвикана от магия? — предпазливо попита Кефрия.

— Това път откъде ти хрумна? — остро каза Роника.

— Спомням си времето, когато бях много малка. Точно след като момчетата бяха починали. Помня, че Давад също беше тук. Татко плачеше, а аз се криех пред вратата. Всички вие се бяхте събрали в стаята. Аз исках да вляза, но се страхувах, защото никога не бях

виждала баща си да плаче. Чух Давад Рестарт да проклина Дъждовните Търговци и да казва, че те били изровили заразата в мините си. Неговите деца и съпругата му също бяха починали. Давад каза още...

— Спомням си — прекъсна я Роника. — Спомням си какво каза той. Ти си запомнила правилно. Но си била прекалено малка да разбереш, че тогава той е бил съкрушен от мъка. Ужасяваща мъка. — Старицата поклати глава, загледана в миналото. — В подобни моменти човек казва неща, в които не вярва в действителност. В онзи момент Давад се нуждаеше от нещо, което да обвини за загубата си. Известно време той винеше Търговците от Дъждовните земи. Но от дълго време е престанал.

— А истина ли е, че неговият син...

— Какво беше това?

Внезапното възклицание на майка ѝ я прекъсна. И двете жени се бяха привели напред, заслушани. В сепването си Роника бе отворила очи.

— Звучеше като гонг — прошепна Кефрия. Стръскащо беше да чуят Дъждовен гонг точно по времето на такъв разговор. Стори ѝ се, че е доловила нечии стъпки в коридора.

С един стреснат поглед към майка си тя скочи на крака и се насочи към вратата. Роника се повдигна почти едновременно с нея.

Малта тъкмо завиваше в края на коридора.

— Малта! — повика я Кефрия.

— Какво има, майко? — Девојката изникна отново иззад завоя. Тя беше по нощница и носеше чаена чаша.

— Защо си будна по това време?

В отговор момичето леко повдигна чашката.

— Не можех да заспя и станах да си запаря малко лайка.

— Чу ли някакво издрънчаване преди малко?

Малта сви рамене.

— Не. Може би котката е блъснала нещо.

— А може би не — разтревожено промърмори Роника, избута дъщеря си встрани и се отправи към кухнята. Кефрия я последва, а Малта, все така понесла чашата си, любопитно се понесе подире им.

Кухнята бе осветена единствено от сиянието на тлеещото огнище. Изпълваха я познатите миризми: дъхавата топлина на живия

огън, втасващото тесто, задържалата се миризма от изминалата вечеря. Роника бе донесла кандило със себе си; тя прекоси помещението и откряна вратата. Зимният хлад побърза да се стрелне вътре.

— Има ли хора? — попита Кефрия. Пламъкът на свещта трепна.

— Вече не — мрачно отвърна старицата и прекрачи прага. Тя се огледа, сетне неочаквано се наведе, за да вземе нещо от земята. Подир това се върна обратно в кухнята и залости вратата.

— Какво е това? — в един глас запитаха Кефрия и Малта.

Роника остави кандилото върху плота, заедно с дървена кутийка. Старицата остана загледана в нея за момент, преди да насочи подозрителния си поглед към девойката.

— Адресирано е до Малта.

— За мен ли? — възторжено възкликна момичето. — От кого е? Какво е?

И девойката се стрелна към масата, с блеснало от нетърпение лице. Тя обожаваше изненадите.

Дланта на баба й я изпревари и решително обгърна подаръка.

— Какво е? — С леден глас повтори старицата. — Ако не греша, тази кутийка съдържа съновидение. Традиционен дар, който ергените от Дъждовните земи изпращат на онези, които ухажват.

Сърцето на Кефрия изстина. Тя не можеше да си поеме дъх, а през това време Малта се опитваше да изтръгне кутийката изпод ръката на баба си.

— Какво има вътре? — попита тя. — Дай ми я.

— Не — непоколебимо възрази Роника. — Да вървим в кабинета на дядо ти. Ще трябва да ни обясниш някои неща, млада госпожице.

И старицата сама се насочи към мястото, отнасяйки неочаквания подарък със себе си.

— Това не е честно! Подаръкът е за мен! Мамо, кажи й! Накарай я да ми го даде! Не чуваш ли?

Кефрия осъзна, че в слабостта си се е опряла на масата. Тя бавно се изправи.

— Не чу ли какво каза баба ти току-що? Това е подарък от ухажор! Как е възможно това?

Момичето сви рамене.

— Не зная! Дори не зная от кого е или какво има вътре! Как бих могла да ти кажа, след като баба дори не ми позволи да надзърна.

— Да вървим в кабинета — въздъхна жената. Малта се втурна напред. Докато Кефрия пристигне, дъщеря ѝ вече бе подновила спора си.

— Не може ли поне да погледна вътре? Все пак е изпратена на мен.

— Не, не може. Малта, става дума за нещо много сериозно, далеч по-сериозно, отколкото ти можеш да разбереш. Това е съновидна кутийка с герба на рода Купрус. Едно от най-въздигнатите Дъждовни семейства. Не е случайно, че точно те се явиха като представители на последната среща. Това не е род, който можем да си позволим да наскърбим. След като знаеш това, пак ли искаш да задържиш подаръка? — Старицата протегна ръка към нея.

— Да! — възмути се Малта и понечи да я грабне от ръката ѝ. Роника се дръпна назад.

— Малта! — смъмри я Кефрия. — Не се дръж като глупачка. Този подарък е израз на недвусмислен интерес. Трябва да го върнем, но по изключително деликатен начин. Трябва да покажем, че ти си прекалено млада, за да отвърнеш на подобно внимание.

— Не съм — протестира девойката. — Още съм прекалено млада, за да бъда обещана някому, но защо това да ми пречи да оценявам показаното ми внимание? Моля те, бабче, поне ми позволи да надникна вътре.

— Това е съновидна кутия — процеди Роника. — Вътре има сън. Човек не я отваря, за да наднича вътре, а за да сънува.

— Сън в кутия? Как така? — попита Кефрия.

— Магия — със същия тон обясни майка ѝ. — Дъждовна магия.

Рязкото вдишване на Малта издаде вълнението ѝ.

— Може ли да я отворя тази нощ?

— Не! — избухна старицата. — Малта, ти не ме слушаш. Ти не бива да отваряш кутията. Трябва да я върнем неотворена, заедно с изключително деликатно обяснение, че е станала някаква грешка. Да отвориш кутията би означавало, че позволяваш на дарителя да те ухажва.

— И какво му е лошото на това? То не е обещание за женитба!

— Това разрешение би показало, че те смятаме за жена. Кое то далеч не е така — заключи Роника.

Малта скръсти ръце и тежко се стовари в един стол, където се намуси.

— Страшно ще се радвам, когато татко се върне — изгърси тя.

— Нима? — процеди Роника.

Сред този сблъсък на воли Кефрия се чувстваше излишна, невидима. В момента тя присъстваше на битка, на стълкновение между две решителности, всяка от които се стараеше да налага правилата в домакинството по време на отсъствието на Кайл. Не, внезапно осъзна тя. Кайл беше единствено една от фигурите на Малта, която вече бе открила, че е в състояние да манипулира баща си. Той не можеше да се мери с нейното девическо хитроумие; впоследствие щеше да я затруднява още по-малко. Беше видно, че единствената пречка тя вижда в лицето на баба си. Дори собствената си майка бе отхвърлила като незначителна.

Но нима действително не беше така? С години Кефрия се бе оставяла на течението. Баща ѝ бе плавал, а майка ѝ се бе занимавала с домакинството и със земите. Понастоящем баща ѝ бе починал; Кайл и Роника бяха започнали да си оспорват последната дума, а Малта се опитваше да измести баба си от водещата роля вкъщи. Какъвто и развой да достигнеха в бъдеще, никой нямаше да обърне внимание на Кефрия. Дори Малта не обръщаше внимание на опитите ѝ да придобие авторитет. Никой не го правеше.

С решителни крачки Кефрия се приближи към майка си.

— Дай ми подаръка — със заповеднически глас настоя жената. — Моята дъщеря е предизвикала това недоразумение; на мен се пада да загладя ситуацията.

За момент изглеждаше, че старицата няма да се подчини. Едва в следващия миг Роника хвърли бърз поглед към Малта и протегна кутийката. Кефрия я пое. Тя беше съвсем лека и излъчваше сладостен аромат; нещо, наподобяващо сандалово дърво, но далеч по-уханно.

Погледът на дъщеря ѝ жално проследи размяната.

— Ще им пиша още утре сутринта. Ще мога да го изпратя на борда на *Кендри*.

Старицата кимаше:

— Но се постарай да опаковаш кутията добре. Никой не бива да вижда пратката. Отхвърлянето на подобен дар е нещо изключително деликатно. Не е нужно да става достояние и на трети страни.

Кефрия потвърди, а Роника се обърна към внучката си.

— Разбра ли, Малта? Никой не бива да узнава за това, нито някоя от приятелките ти, нито прислугата. Недоразумението трябва да бъде разрешено бързо и категорично.

Сърдитата девойка мълчеше.

— Малта! — кресна Кефрия, с което накара дъщеря си да подскочи. — Попитаха те нещо. Отговори.

— Разбрах — промърмори девойката, изгледа я мрачно и се постара да се зарови по-дълбоко в креслото.

— Радвам се. Значи всичко е решено. — Кефрия възнамеряваше да приключи битката, докато развоят все още е благоприятен. — И аз възнамерявам да си лягам.

— Почакай — спря я Роника. — Има още нещо, което трябва да знаеш за тези подаръци, Кефрия. Тези кутийки не са нещо обичайно. Всяка от тях се изработва по предназначение, за определен човек.

— Как? — попита жената.

— Не бих могла да ти кажа. Но ми е известно, че за направата е необходима някаква вещ, принадлежала на получателя. — С въздишка старицата се отпусна в стола си. — Този дар не се е озовал на прага ни случайно, а беше адресиран до Малта. — Роника бавно поклати глава. — Явно тя е дала нещо свое на някой мъж от Дъждовните земи. Нещо, което той е сметнал за дар.

— Малта! — възкликна Кефрия.

— Не съм! — развика се девойката. — Не съм!

Кефрия се надигна и се приближи до вратата, за да се увери, че е затворена плътно. Подир това тя отново се обърна към дъщеря си.

— Кажи ми истината — тихо каза тя. — Какво и кога се случи? Как си срещнала въпросния младеж? Защо той е решил, че ти би приела негов подарък?

Малта бе започнала да мести поглед между двете жени.

— На онова глупаво събрание — натърти тя. — Аз излязох да се поразведря. Поздравих един кочияш, който се беше облегал на каретата на Купрус. Това е всичко.

— Как изглеждаше той? — осведоми се Роника.

— Не зная — саркастично провлачи девойката. — Той беше от Дъждовните земи. Те носят качулки, ако не ти е известно.

— Да, зная — отвърна баба й. — Но това не се отнася за кочияша им. Да не мислиш, че те пътуват с карета чак от Дъждовните земи, глупачке? Те оставят колите си тук и ги използват само за пътуване из самия ни град. Техните кочияши са тукашни. Щом си разговаряла с покрит мъж, значи той е бил Търговец от Дъждовните земи. Ти какво му каза? И какво си му дала.

— Нищо — избухна Малта. — Просто го поздравих, а той отвърна на поздрава ми. Това е всичко.

— Тогава откъде той знае името ти? Защо ти е изпратил сън? — настояваше Роника.

— Не зная — настояваше девойката. — Може би е разбрал семейството ми по цвета на робата и е питал някого. — И за огромно изумление на Кефрия тя се разрида. — Докога ще се отнасяте с мен по такъв начин? Никога не чувам добра дума от вас, само обвинения и мъмрене. Мислите ме за някаква курва и лъжкиня. Някой ми изпраща подарък, а вие дори не ми давате да го разгледам. И веднага започвате с обвиненията. Просто не зная какво искате от мен. Очаквате от мен да бъда малко момиченце, а в същото време искате да зная всичко и да поемам отговорност за всичко! Това не е справедливо, просто не е!

Тя отпусна лице сред шепите си и продължи да ридае.

— Малта — уморено въздъхна Кефрия и се приближи до дъщеря си, за да погали раменете й. — Ние не те смятаме за някаква курва или лъжкиня, просто се притесняваме за теб. Ти тъй настойчиво бързаш да пораснеш, без да разбираш толкова много неща.

— Съжалявам — изхлипа момичето. — Онази нощ не трябваше да излизам. Но вътре беше толкова задушно. И всички онези крясъци бяха започнали да ме плашат.

— Разбирам те — утешаваше я Кефрия. Тя не обичаше да вижда дъщеря си в подобно състояние; дразнеше се от факта, че двете с майка й я бяха притиснали по такъв начин. И в същото време изпитваше нещо, наподобяващо облекчение. Непоколебимата и озлобена Малта беше непозната за нея. Ала това ридаещо дете й беше познато. Може би тази вечер нещо се беше променило. Може би с тази Малта можеше да бъде постигнато разбиране.

Тя се приведе и прегърна дъщеря си, която за момент сковано отвърна на жеста.

— Виж, Малта — меко каза Кефрия. — Ето кутията. Не можеш да я отвариш или да я задържиш, утре ще трябва да я върнем. Но можеш да я разгледаш.

Девојката преглътна част от сълзите си, повдигна очи към кутията върху дланта на майка си, но не посегна към нея.

— Това е обикновена кутийка — каза тя. — Аз очаквах, че вътре ще има някакви украшения. — И Малта отмести поглед. — Вече може ли да си лягам? — промълви тя.

— Разбира се. Върви да се напиш. Утре сутринта ще поговорим на свежи глави.

Смирената Малта преглътна още сълзи и кимна. Когато вратата се затвори след нея, Кефрия въздъхна и се обърна към майка си.

— Понякога ми е толкова трудно да я гледам как расте.

Роника кимна с разбиране. Но след това добави:

— Прибери кутийката на сигурно място за през ноцта. Рано сутринта ще повикам вестоносец, който да отнесе нея и писмото до пристанището.

По времето, когато Малта отнесе кутийката в стаята си, до разсъмване оставаха само няколко часа.

Тя бе открила подаръка на очакваното място: в тайното чекмедже на майчиния дрешник в гардеробната. Именно там Кефрия криеше подаръците за рождените дни и най-скъпите си масла. Малта се бе опасявала, че майка ѝ ще прибере кутията някъде в спалнята си, може би под възглавницата си, или че ще използва съня. Но тези ѝ опасения не се бяха оправдали.

Девојката безшумно затвори вратата след себе си и се настани върху кревата, сложила кутийката в скута си. Каква олелия за тъй нищожен подарък.

Тя доближи кутията до лицето си и вдъхна. Да, от нея действително се излъчваше приятна миризма. Малта се надигна от леглото и се приближи до своя гардероб. В една кутия в ъгъла, под няколко захвърлени кукли, бе скрит шалът с бижутото. В мрака на стаята ѝ кристалът сияеше още по-ярко. Дълго време тя остана загледана в това сияние, забравила причината, накара я да извади шала. Тя доближи и него до носа си, а сетне го отнесе обратно до леглото, за да

сравни уханието му с това на подаръка. Двете миризми бяха различни, с екзотичен оттенък. Сладостни, но не си приличаха.

Излизаше, че тази кутия може изобщо да не е изпратена от мъжа, подпирал се на каретата. Символът върху нея действително приличаше на онзи върху колата, но може би това просто означаваше, че тази кутийка е била изработена от семейство Купрус. Може би този подарък бе дошъл от Керуин: с течение на годините Малта бе оставила не една своя вещ в дома на Дело. Сега като се замислеше, този подател изглеждаше далеч по-вероятен. Защо му е на човек, разговарял няколко минути с нея, да ѝ изпраща тъй скъп дар? Не, Керуин трябваше да е изпратил подаръка. Това обяснение пасваше идеално. Защото, ако качулатият непознат бе открил коя е и ѝ бе изпратил подарък, нима би пропуснал да придаде и послание, в което да си иска шала? Естествено, че не би пропуснал. Следователно този подарък не беше от него, а от Керуин.

Тя пъкна шала под възглавницата си и легна на една страна, оставила кутийката пред себе си. И замислено допря пръст върху устните си. Керуин. Девојката плъзна пръста по шията си и се усмихна. Какъв ли сън ѝ бе изпратил той? Тя подозираше, че знае отговора. Сърцето ѝ пърхаше нетърпеливо.

Малта затвори очи и отмести капака на кутийката. Или поне се опита. Наложил се да отвори очи и да се вгледа по-внимателно. Когато най-сетне успя да го стори, част от вълнението ѝ преля в раздражение. На всичкото отгоре кутията се оказа празна. Съвсем празна. Девојката бе очаквала, че вътре ще открие някакъв сияен пращец. Или че поне вълшебен проблясък ще съпроводи отварянето на капака. Или пък някаква нежна музика.

Тя пъкна два пръста, за да се увери, че не е пропуснала нещо. Не, кутийката действително се оказваше празна. Какво означаваше това? Дали не беше някаква шега? А може би самата кутийка представляваше подарък? Може би тя изобщо не съдържаше сън, а просто баба ѝ си беше измислила. Самата Малта никога не бе чувала за подобни дарове. Този ред на мисли отново припали раздражението ѝ. Разбира се. Баба ѝ бе използвала тази измислица като предлог да задържи кутията.

А може би някоя от двете жени вече бе отворила кутийката и бе задържала съдържанието ѝ за себе си...

— Мразя ги. И двете ги мразя — злостно процеди тя, захвърли кутийката край леглото си и се тръшна обратно върху възглавницата. Знаеше, че трябва да се надигне и да върне кутията обратно в гардероба, ала част от нея не се интересуваше. Какво пък, нека да разберат. Тя искаше да им покаже, че знае за кражбата им. За открадването на нейния подарък.

И Малта невъзмутимо скръсти ръце и започна да се унася.

Спокойствие. Празнота. До нея долиташе единствено глас. Шепот.

Малта Вестрит, ти прие моя дар. Тук двамата с теб ще общуваме. Дали общият ни сън ще бъде приятен? Нека да видим.

Дори тънката нишка разбиране, че това е само сън, изчезна от съзнанието ѝ.

Тя бе обгърната от зеблен чувал. Чувалът обгръщаше главата ѝ и стигаше почти до коленете. И миришеше на прах и картофи. Малта бе сигурна, че той е бил използван по съответното предназначение.

В момента тя се поклащаше върху нечие рамо, победоносно и бързо отвеждана далеч. Мъжът, който я носеше, водеше със себе си и спътници. Те възкликаваха и се смееха гръмко, ала самият ѝ носител бе прекалено доволен, за да изразява удовлетворението си по такива начини.

Нощта беше хладна и влажно лепнеше по краката ѝ. Устата на Малта бе запушена; ръцете ѝ стояха пристегнати зад гърба. Тя искаше да се мята, но в същото време се страхуваше, че ако го стори, мъжът може да я изпусне. Освен това тя си нямаше представа къде се намира и какво може да ѝ се случи, ако избяга от своя похитител. Колкото и да беше ужасяващо това изживяване, то пак си оставаше най-безопасното място, където можеше да се намира. За мъжа, който я носеше, тя не знаеше нищо освен увереността, че той е готов да се сражава до смърт, за да я задържи.

В един момент те спряха. Онзи, който я носеше, я отпусна на краката ѝ, макар да продължаваше да я държи. Малта долови приглушен разговор, бързи думи, изречени на непознат за нея език. Останалите смеещком настояваха за нещо, на което отвлеклият я се противеше спокойно, но решително. Скоро след това тя долови

отдалечаващи се стъпки. Другите си бяха отишли. Тя бе останала насаме с мъжа, който все още стискаше вързаните ѝ китки. Тя трепереше.

Студеният допир на метал се допря до китките ѝ; в следващия миг ръцете ѝ бяха свободни. Малта побърза да изтръгне чувала от себе си и да отпуши уста. По лицето ѝ все още лепнеше прах. Тя изчисти очи и се обърна към своя поробител.

Двамата бяха сами сред мрачна и мъглива нощ. Град и пресичащи се улици. Само това можеше да различи тя. Мъжът стоеше неподвижно, загледан в нея. Девојката не можеше да види лицето му, но усещаше взора, който изникваше от дълбините на придърпаната напред качулка. Самата тъма носеше в себе си блатиста миризма; единствените околни светлини идваха от факлите на улицата, затъмнени от мъгла. Ако Малта побегнеше, дали той щеше да се хвърли подире ѝ? Може би той бе решил да се забавлява, като ѝ даде напразни надежди? И ако все пак тя успееше да избяга, нямаше ли с това да се изложи на още по-голяма опасност?

Той продължаваше да я наблюдава мълчаливо и да я оставя да премисля. Докато в един момент не се раздвижи и не ѝ направи знак да го последва. Непознатият бързо пое сред една от улиците, а Малта тръгна след него. Мъжът се движеше бързо и уверено сред лъкатушещите улици. Вървейки, той взе ръката ѝ. Девојката не се възпротиви. Мъглата беше гъста, лепкава и почти давеца. Мракът покриваше всичко. На места сред ниските облаци неяснота личаха постройки, обгърнали улицата. Ала те изникваха рядко: и мракът, и тишината изглеждаха всевластни. И въпреки това спътникът ѝ крачеше уверено. Ръката му беше голяма и суха и сгряваше нейната изстинала длан.

В един момент той се отклони от пътя си — за да я поведе надолу по стълбище, в края на което ги очакваше врата. Отвъд тази врата се разля глъчка: музика, смях и оживено говорене, ала в непознати за нея стил и език. Тази врява бе оглушителна; Малта не можеше да чуе стъпките на придружителя си, та какво оставаше за гласа му. Очевидно това беше някаква пивница. Наоколо имаше множество малки и кръгли маси, върху всяка от които бе поставена свещ. Мъжът я поведе към една от празните и ѝ направи знак да седне. Подир това той последва примера ѝ и свали качулката си.

Дълго време в този сън двамата останаха неподвижни. Вероятно непознатият успяваше да извлече някакво удовлетворение от музиката, ала за Малта тя звучеше прекалено еднотипно. И прекалено силно.

Поне сега тя можеше да види лицето му, подчертано от мъждукането на свещите. Той притежаваше красива бледност. Рус, безбрад, с топли кафяви очи. Над горната му устна стоеше малък мустак. Раменете му бяха широки, а ръцете криеха мускули.

Той продължаваше да мълчи и да се взира в нея. Говореше единствено десницата му, която се протегна над масата. Малта я прие. Мъжът се усмихна. С допира тя почувства, че двамата са достигнали съвършено разбиране, в което не са нужни думи. Сред този допир за тях времето отново застина. То потече отново в мига, в който непознатият се раздвижи за пореден път, изваждайки пръстен с малък диамант. Девојката погледна накита и поклати глава. Тя не го отказваше; само искаше да изтъкне, че не ѝ е нужен подобен символ. Разбирането, достигнато от тях, бе достатъчно въздигнато, та да бъде утежнявано по излишен начин.

Мъжът прибра пръстена и се приведе към нея. С разтуптяно сърце Малта се приведе напред. И той я целуна. Само устите им се докоснаха.

Това беше първата ѝ целувка и я накара да настръхне — заради непознатата мекота на мустака край устната му, на допира на езика, повеляващ на устните ѝ да се разтворят пред неговите. Времето застина изцяло, като птица, пиеща нектар, пред един сладостен момент на решение — да се разгърне или да остане затворена.

Тя долови нечия веселост, ала не насмешлива, а одобрителна. *Ти имаш щедра същина, Малта. Много щедра. Дори и ако идеите ти за ухажване се простират до древния обичай на отвличане. Съновидението избледняваше, образите му изчезваха, единствено приятният гъдел върху устните ѝ оставаше. Мисля, че двамата с теб ще бъдем прекрасни партньори в този танц. Прекрасни.*

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ЗАТВОРНИЦИ

Уинтроу се намираше в голяма барака. Тя имаше само три стени, така че нищо не възпираше зимния мраз да нахлува вътре. Това дори не беше барака, а по-скоро навес, защото само покривът беше достатъчно масивен, самите стени бяха сковани набързо. И преградите на отделенията, изпълващи вътрешността, също бяха съвсем символични, неспособни да предоставят уединение. Подът бе покрит с тънък слой слама, а в единия ъгъл стоеше кофа.

Ако не бяха оковите, стегнали глезените му, нищо не би попречило на Уинтроу да напусне отделението си, да прекоси навеса и да си иде. Ала въпросните окови бяха прикрепени към масивна скоба, вложена в греда от желязно дърво. По трудния начин юношата бе установил, че човешкият напор не е в състояние да откъсне скобата. Той бе разполагал с цели четири дни, за да се убеди в това.

Ако и през следващия ден никой не го потърсеше, Уинтроу щеше да бъде продаден в робство.

Това му бе обяснено от веселия надзирател още през първия ден от това затворничество, а впоследствие и през втория. Въпросният надзирател пристигаше веднъж дневно с кошница хлебчета. Заедно с него идваше и синът му, полуидиот, който наливаше по черпак вода.

Още в първия ден Уинтроу го бе помолил да съобщи за него в храма на Са, уверен, че жреците ще му се притекат на помощ. Ала надзирателят бе отказал да си губи времето. Жреците, разясни той, вече не си правели труда да се замесват в граждански дела. А затворниците на сатрапа, както личало от името им, представлявали точно негова собственост; те нямали нищо общо със Са. Непотърсените затворници се превръщали в роби на сатрапа, чиято продажба да обогати държавната хазна. А това би бил тъй тъжен край на един тепърва започващ живот.

Вместо това надзирателят го посъветва да се обърне към някакви роднини. Тонът на тази препоръка показваше, че той е повече от склонен да им предаде съобщение, стига това да му донесе известно

възнаграждение. Или подкуп. В склонността си дори бе започнал да изрежда най-вероятните кандидати. Нима майката на Уинтроу не се притеснявала? Той нямал ли братя, които да платят за освобождаването му?

Юношата бе отвръщал с мълчание. И бе убеждавал себе си, че все още разполага с време да измисли собствено решение. Лесно би било да изпрати надзирателя при баща си, ала това само би възобновило предишното му робуване. Така че това решение отпаднаше. И Уинтроу продължаваше да мисли. Той бе сигурен, че при достатъчно усилен размисъл ще намери решение.

А настоящата му ситуация определено бе подходяща за размисъл, защото алтернативите не бяха много. Момчето можеше да избира начина, по който да се разположи върху сламата. Това беше. Можеше и да спи, ала сънят не докарваше отмора. Звучите от другите отделения се просмукваха в сънищата му, изпълваха ги с дракони и змии, които спореха помежду си и умоляваха. Самият Уинтроу нямаше с кого да разговаря: зад гърба му се издигаше външната стена на бараката, а килийките от двете му страни не бяха задържали дълго потенциалните събеседници: разбунтувал се пияница, спасен от ридаещата си съпруга; проститутка, наръгала клиента си и за наказание дамгосана; конекрадец, който бе обесен. Тук правосъдието — наказанието — не закъсняваше.

Отвъд килийката на Уинтроу минаваше коридор, също покрит със слама. От другата му страна се простираше друга редица подобни килии. Те бяха заделени за робите. За непокорни и долнокачествени роби с белязани гърбове и задраскани лица. Тези роби също не се задържаха дълго — продавани евтино и използвани без пощада. По-голямата част от времето си тук те прекарваха в мълчание. Пък и за какво можеха да говорят? Лишеният от правото на собствен избор е в състояние единствено да се оплаква. И те се оплакваха, ала унило, което издаваше, че са престанали да очакват някаква промяна. На Уинтроу те напомняха за приковани кучета. Мрачните, белязани лица насреща му щяха да бъдат подходящи за чисто физическа работа, но нищо повече. Това той бе разбрал от дочутите разговори. Повечето от мъжете и жените, приковани насреща му, бяха прекарвали години в робство. И очакваха по същия начин да приключат живота си.

Уинтроу изпитваше изключително отвращение към идеята за робство, ала в същото време му беше трудно да изпитва съжаление към някои от тях. Някои се бяха превърнали в обикновени скотове, оплакващи трудния си живот, ала изгубили склонността си да се борят. През тези няколко дни юношата можа да разбере основанията, според които някои следовници на Са твърдяха, че робството е Негова воля. Трудно му беше да си представи тези хора като свободни, с близки, домове и собствени животи. Не, той не мислеше, че те са били родени без души, предопределени да станат роби. Ала никога преди не бе съзирал човеци, тъй лишени от човешкото у себе си.

Близостта до тях бе започнала да поражда и страх у него. Кога ли и той щеше да се превърне в нещо като тях?

Оставаше му само един ден, през който да измисли нещо. Защото утре сутринта щяха да го отведат за татуиране. Щяха да приковат крайниците му, а главата да стегнат в онова обгърнато от кожа менгеме. И тогава щяха да бележат лицето му със знак, обявяващ го за собственост на сатрапа. Ако сатрапът избере да го задържи, това щеше да остане единствената татуировка върху лика на Уинтроу. Ала това нямаше да се случи. Юношата не притежаваше никакви специални умения, с които да бъде от полза в двора на владетеля. Не, той щеше да бъде изложен за продан. Когато това станеше, върху лицето му щеше да изникне нова татуировка, знак на новия му собственик.

В продължение на няколко часа той бе измъчван от нерешителност. Ако повикаше надзирателя, а въпросният изпратеше вестonosец до пристанището, бащата на Уинтроу щеше да дойде. Или да изпрати човек, който да го откупи. Тогава юношата отново щеше да се окаже на борда на съда, в предишното си затворничество. Ала поне лицето му щеше да остане недокоснато. Ако не се обърнеше за помощ към баща си, Уинтроу щеше да бъде белязан, продаден и отново белязан. Тогава, освен ако не избягаше или не успееше да получи свободата си, той щеше да остане нечия собственост, поне в очите на закона. И в двата случая той никога нямаше да стане свещеник. И тъй като Уинтроу възнамеряваше да стори точно това, да се върне в манастира, дилемата му се свеждаше до следното: да определи коя от двете възможности му предоставя по-големи шансове за бягство.

Ала тук мислите му се поколебаваха. На този въпрос му беше невъзможно да отговори.

Затова той седеше на пода и безучастно наблюдаваше купувачите, които идваха да разгледат евтините роби. Беше му студено, измъчваше го и глад. А нерешителността бе най-лоша от всичко. Именно тя не му позволяваше да се свие на земята и да заспи.

В продължение на няколко минути той не разпозна Торг, бавно обхождащ отсрещната редица. А закъснялото разпознаване бе придружено от усещане, което почти приличаше на радост. Уинтроу прояви закъснение и в разпознаването на това чувство: облекчение.

Облекчение, защото Торг щеше да го види и да каже на баща му. И на Уинтроу нямаше да се налага да се проявява като страхливец. Помощникът щеше да го стори вместо него. И когато баща му дойдеше да го прибере, нямаше да разполага с основания да се подиграва на беглеца, сам помолил за помощ.

Едно вглеждане в тези мисли би разкрило на Уинтроу много неща за самия него, ала той не се впусна в подобно анализиране, може би защото не възнамеряваше да се опознава тъй добре. Вместо това той рязко се изправи, застана в ъгъла на килийката си и дръзко се облегна на стената. Там скръсти ръце пред гърдите си и зачака Торг да го забележи.

Това му чакане се оказа изненадващо мъчително. Помощникът напредваше съвсем бавно, спираше се дълго пред всеки роб, спореше с надзирателя и едва тогава кимваше или поклащаше глава. Надзирателят си отбелязваше нещо върху плочка.

Видяното объркваше Уинтроу. Видно бе, че Торг е пристигнал с намерението да закупи значителна бройка от тукашните пленници. Ала тези хора далеч не бяха образованите роби и занаятчиите, които Кайл бе възнамерявал да закупи.

А Торг продължаваше да крачи бавно и самодоволно, видимо удовлетворен от позицията си на купувач. Той се стараеше да си придаде вида на човек, когото си струва да бъде впечатлен, а равнодушието, с което разглеждаше робите, бе неподправено. Презрението на Уинтроу нарастваше непрекъснато. Пред него стоеше противоположното съответствие на лишениите от дух роби: човекът, чиято самооценка се подхранва от чуждото унижение.

Изчакването бе съпроводено и от чувство на нарастващ страх. Ами ако Торг не се обърнесе? Какво трябваше да стори юношата тогава? Да се унижи и сам да го повика? Или да остане незабелязан и да се насочи към бъдеще, изпълнено с други като Торг?

Точно когато Уинтроу почувства, че ще го повика, точно когато прехапа езика си, за да не допусне тази измяна, погледът на Торг мина край него. И отново се върна, за да се вторачи, невярващо. За миг помощникът застина; сетне широка усмивка разцепи лика му. Той веднага се приближи към редицата на Уинтроу.

— Гледай ти — самодоволно обяви помощникът. — Кой си спечели бонус току-що? Да, тлъстичък бонус.

Очите му бавно започнаха да обхождат Уинтроу, за да се насладят на сламките, прилепнали по ухабената роба, на оковите, разранили кожата, и на пребледнялото от студ лице.

— Изглежда, че твоята свобода не изглежда да е продължила дълго, малки ми светецо.

— Познавате ли този затворник? — попита надзирателят, последвал с малко закъснение.

— И още как. Неговият баща е мой... мой съдружник. И се чудеше какво е станало със сина му.

— В такъв случай имате късмет, че го открихте. Утре той щеше да бъде татуиран като роб на сатрапа поради неспособност да плати глобата си. И щеше да бъде продаден.

— Роб на сатрапа. — Торговото лице получи ново основание да се усмихне. Рехавите вежди трепнаха над сивите очи. — Това вече е забавно.

Бавното движение на мислите му почти можеше да бъде проследено.

— Колко е глобата му? — неочаквано се обърна той към надзирателя.

Запитаният направи справка с една от вървите на колана си.

— Дванадесет сребърни монети. Той е убил роб на сатрапа.

— Какво направил? — Торг го погледна невярващо и избухна в смях. — В това се съмнявам, но съм сигурен, че историята е забавна. Тъй значи, ако тази вечер дойда с дванадесет сребърни, ще го откупя. А какво ще стане, ако не го сторя? — Той присви очи, усмихна се и

попита, без да отделя поглед от Уинтроу: — За колко би се продал утре?

Другият сви рамене.

— За колкото може. Новите роби ги поставят на търг. Като последен шанс за закъснелите близки все пак да ги откупят. Понякога техни врагове също участват в наддаването. Случва се то да стане особено ожесточено. И доста забавно. — Надзирателят бе доловил нещо от настроението на Торг и се стараеше да му угоди. — Бихте могли да изчакате търга и да го откупите тогава. В този случай има вероятност да спестите пари, но може да се окаже, че ще се наложи да платите повече. Само че по това време той ще носи знака на сатрапа. Вие или баща му ще имате право да го освободите, разбира се. Но преди това той ще трябва да получи татуировка, която да го бележи като ваша собственост, и документ или пръстен, който да удостоверява, че приносителят е свободен човек.

— А не може ли просто да обгорим татуировката? — безмилостно попита Торг. Очите му се взираха с неистова настойчивост в лицето на Уинтроу, търсеци страх. Юношата отказваше да му достави това удоволствие. Торг нямаше да се осмели да стори подобно нещо. В случая ставаше дума за обичайните му гаври и дразнения. И ако Уинтроу по някакъв начин издадеше, че те му влияят, помощникът щеше да се постарее да удължи удоволствието си.

Затова той стоеше загледан в нищото и оставаше с вида на незаинтересован.

— Заличаването на робска татуировка е незаконно — тежко обяви надзирателят. — Всеки с обгорен белег от лявата страна на носа се смята за избягал опасен роб. Момчето би се озовало отново тук, за да бъде белязано повторно.

Торг тъжно поклати глава, ала усмивката му бе злобна.

— Срамота, да белязват такова сладко лице. — Той рязко се обърна и кимна към отсрещната редица. — Ще продължим ли?

Надзирателят се навъси.

— Да изпратя ли вестоносец при бащата на момчето?

— Не е необходимо, не си прави труда. Аз ще се погрижа баща му да научи. Разбира се, той никак няма да остане доволен... Кажете сега за тази жена. Тя притежава ли някакви специални умения?

Само човек, който зърнеше въпросната грохнала робиня, можеше да разбере, че тонът на любезен интерес представлява убийствена подигравка.

Уинтроу остана да трепери в килийката си. Натрупвалият се в него гняв заплашваше да го разкъса с изблика си. Торг щеше да го остави тук, сред мраз и мръсотия, колкото се може по-дълго. Но също така щеше да каже на баща му и щеше да го доведе, за да присъства на сблъсъка между двамата. Каква ли проява щеше да намери яростта на баща му? Това представляваше нова тревога. Той щеше да се чувства унижен. А Кайл Хейвън не обичаше да бъде унижаван. И несъмнено щеше да открие начин да изтъкне това по недвусмислен начин пред сина си.

Юношата отчаяно се облегна на стената. Бе допуснал грешка с това си бягство. До петнадесетия му рожден ден оставаше по-малко от година. С настъпването на този момент той щеше да стане независим и просто да напусне кораба. Глупавият му опит да избяга само щеше да накара оставащите месеци да текат по-бавно. Защо просто не беше изчакал?

Той бавно се отпусна в ъгъла и затвори очи. Сънят беше за предпочитане пред очакването на бащиния гняв.

— Махай се — повторно процеди Кенит. Ета не помръдна, все така стиснала устни. В едната си ръка тя носеше купа с вода, а от другата висяха бинтове.

— Реших, че би предпочел нова превръзка — дръзна да каже тя. — Старата е покрита със засъхнала кръв и...

— Вън! — изрева той. Жената се обърна рязко, разливайки част от съдържанието на купата. Вратата на каютата се затръшна след нея.

Кенит се намираше в съзнание още от утрото, ала това бяха първите думи, които бе изрекъл до момента. По-голямата част от изминалото време той бе прекарал загледан в стената, неспособен да проумее, че късметът го е изоставил. Как бе възможно да му се случи подобно нещо? Как можеше подобно нещо да връхлети капитан Кенит?

Беше време. Време да види какво му е причинила кучката, време отново да придобие инициатива. Той сви юмруци около завивката и се

надигна. Болката от отместването на ранения крак едва не го накара да изреве отново. Прясна пот се вля в лепнещата риза. Време беше. Кенит дръпна завивката настрани и погледна към крака, който тя бе разрушила.

Кракът го нямаше.

Нощната му риза бе внимателно сгъната от страната на раната. А краката си започваха по обичайния начин, смугли и космати. Ала единият от тях изчезваше неочаквано, прекъснат от зацапани ивици плат, обвили коляното.

Кенит се приведе напред, ала не успя да се насили да докосне мястото. Вместо това ръката му се отпусна, в глупав жест, върху празното място, където би трябвало да се намира продължението на долния крайник. Той постъпи така с абсурдната надежда, че съзираното ще се окаже някаква илюзия.

В гърлото му започна да се заражда крясък, който пиратът задуши. Не, той нямаше да издаде нито звук. Никакъв звук. По-скоро трябваше да си припомни как се е стигнало до това. Защо изобщо бе оставил побърканата кучка на борда? Защо те си губеха времето да нападат робски кораби? Търговските съдове носеха истинската плячка. Подир търговските съдове не се тътреха змии, готови да ти отхапят крака. Соркор и Ета бяха виновни. Ако не бяха те, Кенит все още щеше да бъде пълноценен.

Не. Спокойствие. Спокойствие. Той трябваше да запази спокойствие, да избистри ума си. Той беше затворен тук, в тази каюта, неспособен да се бие, неспособен дори да ходи. А Ета и Соркор бяха се обърнали срещу него? Дали те работеха заедно? Това трябваше да установи той. И защо му бяха причинили това? Защо? Може би се надяваха, че ще му отнемат кораба?

Кенит си пое нов дъх, постара се да успокои мислите си.

— Тя защо ми е причинила това?

Хрумна му и нова мисъл.

— Защо просто не ме е убила тогава? Може би се е бояла от хората ми...

Тогава излизаше, че тя не се намира в съдружие със Соркор...

— Тя го стори, за да спаси живота ти — обяви гласец откъм китката му. Изненадан гласец. — Нищо ли не си спомняш? Змия беше захапала крака ти, опитваше се да те откъсне от кораба и да те налапа.

Ета трябваше да ти отреже крака. Нямаше друг начин да те спаси от змията.

— Трудно ми е да повярвам в това — изсумтя Кенит към талисмана.

— Защо?

— Защото я познавам.

— Аз също. Това е причината този отговор също да изглежда безсмислен — весело отбеляза лицето.

— Млъкни. — И Кенит се насили да хвърли нов поглед към омотания чукал. — Много ли е зле? — тихо се обърна той към талисмана.

— За начало, кракът го няма — безсърдечно обяви лицето. — Замахът на Ета беше единственият по-сносен момент от отделянето му. Захапаното от змията бе започнало да се разлага. Напомняше ми на разтопена мас. Онези кафеникави петна върху превръзката не са от кръв, а от гной.

— Млъкни.

Кенит оставаше загледан в зацапаните бинтове и се опитваше да отгатне криещото се под тях. Под ранения крак бе поставена кърпа, но дори и тя не бе смогнала да предпази чаршафа; петната бяха плъзнали и по него. Отвратително.

Лицето се усмихваше широко насреща му.

— Нали ме попита.

Кенит изпълни дробовете си и изрева:

— Соркор!

Вратата се отвори почти веднага, ала на прага ѝ изникна Ета, насълзена, с притеснен вид.

— Кенит, боли ли те? — Тя веднага пристъпи вътре.

— Повиках Соркор! — заяви той. И сам осъзнаваше, че в момента звучи като капризно дете.

Първият му помощник на свой ред изникна в рамката на вратата. Кенит с отвращение установи, че заместникът изглежда не по-малко притеснен от Ета.

— Мога ли да направя нещо за вас, капитане?

Той приличаше на човек, който си е късал косите (заради рошавостта си), а белязаното му лице бе пребледняло.

Кенит се опита да си припомни причината, поради която го бе повикал.

— Почистете — каза той, поглеждайки към кревата си. Съумяваше да звучи уверено, като човек, който се възмущава от състоянието на зацапана палуба. — Някой от моряците да нагрее вода. Ще ми трябва чиста риза.

Невярващият поглед на Соркор го накара да осъзнае, че в този момент той се обръща към него по-скоро като лакей, отколкото като свой заместник.

— Сам знаеш, че е важно в какъв вид се явявам пред пленниците. Нямам намерение да видят някакъв сакателник сред куп мръсни чаршафи.

— Пленниците? — неразбиращо повтори помощник-капитанът.

— Да, пленниците — натърти Кенит. — Наредих трима от екипажа да бъдат пощадени, нали така?

— Тъй вярно, капитане. Но...

— Е, те налице ли са?

— Разполагам с един — неохотно призна Соркор. — Или по-точно с онова, което е останало от него. Вашата любовница се погрижи за него.

— Какво?

— Всичко се случи заради него — тихо просъска Ета. — Заради него ти пострада.

Очите ѝ оставаха присвити до заплашителни цепки.

— Един да бъде — рече Кенит.

Що за създаване той бе довел на кораба си? *Не мисли за това сега. Поеми командването.*

— Сега върви да изпълниш нареждането — продължи капитанът. — Когато се приведа в по-подобаващ вид, ще искам пленникът да ми бъде доведен за разпит. В този момент не искам да парадирам пред екипажа. Как мина останалата част от пленяването?

— Гладко като по омазнена палуба, сър. Дори се оказа, че получаваме малък бонус. — Макар и все още притеснен, Соркор се усмихна. — Оказа се, че този кораб е специален. Пренасял е не само обикновени роби, но и група, която е била изпратена от сатрапа на Джамаилия и е била предназначена за някаква важна клечка от Калсид. Цяла трупа танцьори и музиканти, с всичките им там инструменти и

мацаници. Освен това намерихме и скъпоценности, няколко ковчежета... Тях съм скътал под кревата ви, сър. Намерихме малко скъпи платове, дантели, някакви сребърни статуетки и бутилки скъп алкохол. Хубава плячка. Малка като обем, ама все от най-доброто. — Той хвърли бегъл поглед към чукана на Кенит. — Предполагам, че ще искате да опитате брeндитo.

— Малко по-късно. Разкажи ми повече за танцьорите и музикантите... Те проявяват ли послушание? Как приеха факта, че пътуването им бе прекъснато по подобен начин? И как така не са се озовали зад борда, заедно с останалите от екипажа?

— Те също са много доволни, сър. Те също пътуваха като роби. Трупата им била задлъжняла; собственикът ѝ не могъл да се издължи, та сатрапът наредил тя цялата да бъде продадена. Това не е съвсем законно, само че него тази част не го притеснява. Така че те бяха повече от радостни да бъдат пленени от пирати. Техният началник вече ги е подкарал да съчиняват танци и песни. Във ваша възхвала, разбира се.

— Разбира се. — Песни и танци. Кенит се чувстваше страшно уморен. — Ние сме пуснали котва. Къде? И защо?

— Заливчето няма име, но е плитко. Корпусът на *Сикерна* пропускаше, отдавна е прогнил. Робите в най-долното ниво бяха постоянно потопени. Струваше ми се най-разумно да го оставим на котва тук, където корабът няма да може да потъне дълбоко, докато приготвим допълнителни помпи. След това възнамерявам да се отправим към Биволския залив. С допълнителните помпи *Сикерна* ще издържи пътуването.

— Защо Биволския залив? — попита Кенит.

Соркор сви рамене.

— На тамошния бряг лесно ще издърпаме кораба. — И той поклати глава. — Ще му е нужна доста работа, преди отново да стане сносен. А Биволският залив бе двукратно нападан от търговци на роби, така че там ще ни приветстват.

— Виждаш ли — промърмори капитанът и се усмихна. Соркор бе прав. И очевидно бе научил много неща от него. С това посещение и малко убеждаване Кенит можеше да привлече на своя страна още един градец. — Ако Пиратските острови имаха един владетел... от когото нападателите се страхуваха... хората биха...

Врълетяха го тръпки.

— Не се напъгай толкова, мили. Целият си пребледнял. Соркор, върви да се погрижиш за водата и за останалото. И донеси купата, която оставих отвън. Тя ще ми трябва.

Кенит с отвращение слушаше как тя си позволява да нарежда на заместника му, загърбила протокола.

— Соркор сам може да ме превърже — с недоверие изтъкна капитанът.

— Аз ще се справя по-добре — спокойно отвърна Ета.

— Соркор... — поде Кенит, подминал репликата ѝ, ала сега първият помощник се осмели да го прекъсне.

— Тя наистина се справя много добре, капитане. Тя се погрижи за нашите ранени. Ще се погрижа за водата.

И той изчезна, оставяйки Кенит насаме с кръвожадната харпия.

— Лежи мирно — заръча Ета. Сякаш той можеше да скочи и да хукне нанякъде. — Сега ще повдигна крака ти и ще поставя нова подложка, за да не цапа чаршафите. Когато приключим с превръзката, ще сменим и чаршафите.

Той стисна зъби, присви очи и съумя да не издаде нито звук, докато тя повдигаше чукана и умело подпъхваше още парцали.

— Сега ще навлажня бинтовете, за да ги отстраня по-лесно.

— Изглежда имаш голям опит в тази област — процеди Кенит.

— Курвите често ядат пердах — прагматично изтъкна тя. — Ако жените от даден дом не се грижат една за друга, кой ще го стори?

— И очакваш от мен да поверя грижите за раната ми на жената, която ми отрязва крака? — със спокоен тон се осведоми капитанът.

Тя застина. Като вехнещо цвете се отпусна на пода до леглото му. Пребледняла, Ета сведе глава и допря чело до кревата.

— Това беше единственият начин, по който можех да те спася. Ръцете бих си прегризала, ако това можеше да те спаси.

Кенит остана безмълвен, поразен от нелепостта на тези думи. Ала талисманът не бе изгубил дар слово.

— Понякога капитан Кенит се държи като безсърдечно прасе. Но аз разбирам, че ти стори единственото възможно в онзи момент, за да ме спасиш. И ти благодаря.

Вцепенението на пирата се удължи още миг, този път примесено с гняв, породен от начина, по който талисманът току-що се беше издал.

Той веднага го покри с длан; в нея немилостиво се впиха зъбки. С тихо изохване Кенит отдръпна ръка. А Ета повдигна глава и го погледна с насълзени очи.

— Разбирам — каза тя дрезгаво. — Човек трябва да играе много роли. Вероятно се налага капитан Кенит да бъде безсърдечно прасе. — Жената сви рамене и опита да се усмихне. — Не бих винила за това онзи Кенит, който е мой.

Носът ѝ се беше зачервил, а капещите очи го смущаваха. На всичкото отгоре тя смееше да вярва, че той изпитва към нея благодарност за касапското ѝ изпълнение. Мислено Кенит наруга лукавия талисман, поставил го в подобно положение. Поне можеше да се убеди, че тя наистина е отнесла изреченото към самия него.

— Нека не говорим повече за това — бързо рече той. — Погрижи се за остатъка от крака ми.

Водата, с която тя навлажни бинтовете, бе топла като кръв. Кенит почти не усети допира ѝ — докато Ета не започна бавно да отлепва ивиците чаршафи и марля. Той трябваше да извърне глава и да стиска устни, близо до припадъка. За пореден път по тялото му избиха капчици. Дори не усети завръщането на Соркор: осъзна присъствието на помощника едва когато последният протегна пред него отворена бутилка бренди.

— Без чаша? — презрително попита Кенит.

Соркор безшумно прочисти гърло.

— По вида на крака ви реших, че би било напразно.

Ако заместникът му не бе рекъл това, Кенит щеше да успее да съдържи погледа си. Но не и сега. Докато морякът тромаво трополеше из едно от шкафчетата в търсене на чаша, капитанът бавно извърна глава по посока на раната.

Оказа се, че превръзките са му правили услуга. Едно беше да види как кракът му приключва рязко сред ивици плат, а съвсем друго — да зърне същинската проява на сдъвкано и раздрано месо. Самият край дори изглеждаше отчасти сварен.

С усилие Кенит потисна гаденето си. А ръката на подаващия чашата Соркор трепереше. Нелепо. Та един заместник-капитан на пиратски кораб бе нанасял далеч по-жестоки рани от тази, която гледаше сега.

Кенит пое чашата, погълна брeндитo и бавно си пое дъх. Може би късметът му все още работеше, макар и в едно чудатo отношение. Поне курвата можеше да го лекува.

Ала Ета шепнешком се обърна към Соркор, тозчас унищожила и тази надежда.

— Раната само се влошава. Ще трябва да го отведем при целител, и то скоро.

Трижди той си пое дъх, преди да направи знак на Соркор с чашата. Когато другият се опита да му налее, Кенит грабна бутилката от ръцете му. Едно отпиване. Три вдишвания. И ново отпиване. Три вдишвания. Това помогна.

Той приседна в леглото, хвърли един последен поглед към остатъка от крака си и започна да развързва нощната си риза.

— Къде ми е водата за миене, която заръчах? — остро попита той. — Нямам намерение да се мариновам сред собствената си воня. Ета, изчакай да се измия. Пригответи ми чисти дрехи, пригответи и чисти чаршафи. Искам да изглеждам подобаващо, докато разпитвам пленника.

Соркор хвърли бърз поглед към Ета, преди да отвърне:

— Простете, сър, но един слепец не би забелязал облеклото ви.

Кенит го погледна безизразно.

— Кой е пленникът?

— Капитанът на *Сикерна*, сър. Ета ни накара да го извадим от водата.

— Той не бе ослепен в битката. Беше невредим, когато падна.

— Да, сър. — Соркор отново погледна към Ета.

Тъй значи. Ето на какво се основавала плахата почтителност, която заместникът му демонстрираше по адрес на курвата. Това беше почти забавно. Явно помощникът придаваше някакво специално значение на факта, че повлеканата си е позволила да измъчва пленник. Соркор се оказваше тъй любезен...

— За един слепец може и да няма значение, но за мен самия има — натърти Кенит. — Върви.

В този момент на вратата се почука. Соркор я отвори; вътре влезе Опал, понесъл две кофи димяща вода. Морякът ги остави на пода, без да се осмелява да поглежда към Кенит, какво остава да дръзва да го заговаря.

— Господин Соркор, сър, свирачите искат да свирят на палубата за капитана. Те искаха да измоля разрешението ви. И — момчето се навъси в опит да си припомни непознатите за него думи — искаха да ви предам, че те изразявали най-искрени благодарности и комплименти... Нещо такова.

Кенит почувства някакво раздвижване върху китката си и погледна към талисмана, укрит между скръстените му ръце. Главата трескаво гърчеше лице насреща му в одобрителни гримаси. Дребният негодник явно смяташе, че Кенит ще се вслуша в препоръката му. И дори се опитваше да му каже нещо.

— Сър? — почтително се извърна Соркор.

Пиратът престорено разтърка ухо, за да доближи талисмана.

— Един крал трябва да проявява великодушие към благодарните си поданици. Отказаният дар е в състояние да озлоби всяко сърце — рече фигурката.

Кенит реши, че съветът е добър, без значение от източника.

— Предай им, че за мен ще бъде удоволствие — обърна се капитанът направо към Опал. — Суровостите на живота ми не са успели да угасят способността ми да ценя изкуството.

Момчето възкликна възхитено и кимна, изчервило лице от гордост, че има такъв капитан. Някаква змия можеше да му отхапе крака, ала той пак щеше да намери време за култура.

— Сар! Веднага ще им кажа, сър. Суров живот, ценено изкуство — напомни си Опал и бързо излезе.

Веднага след излизането му Кенит се обърна към Соркор.

— Върви при пленника. Погрижи се той да получи храна и вода. Ета, банята ми, ако обичаш.

Когато заместникът се махна, тя му помогна да свали нощната риза и го изми с гъба, по калсидски. Кенит винаги бе смятал, че този метод е недостатъчен, че той просто размазва потта и мръсотията, вместо да ги отстрани. И все пак Ета се постара достатъчно, за да предизвика истинско усещане за чистота. През времето, което тя отдели за почистването на по-интимните места, капитанът разсъждаваше над откритието си, че една жена би могла да бъде полезна и за неща извън очевидното.

Измиването и смяната на превръзката го напрегнаха до степен, изтръгнала поредната пот от гърба, челото и гърдта му. Вън се разнесе

тиха музика, съставена от звъна на струнни инструменти и камбанки. В мелодията приятно се преплитаха женски гласове.

Ета небрежно разпра единия крачол на панталоните му, за да му ги облече почти безболезнено, след което отново ги заши. Тя му закопча ризата и среса косата и брадата му с умение, което не отстъпваше на никой лакей. И прие върху себе си почти цялата му тежест по време на прехода от кревата до капитанското кресло, за да може да смени завивките. Кенит никога не се бе замислял, че тя може да притежава подобни таланти. Очевидно той не бе оценил същинската ѝ полезност.

В края на мъчителната процедура Ета излезе, но само след секунди се завърна с пълнен поднос. Едва при миризмата на горещата супа и пресния хляб пиратът осъзна глада си.

Успокоил първоначалния устрем на апетита си, Кенит ненадейно остави лъжицата си и попита:

— Какво те накара да се занимаваш с пленника?

Тя тихо въздъхна.

— Бях толкова бясна — поклати глава Ета. — Много се ядосах, когато те те нараниха. Когато ме накараха да те нараня. Зарекох се, че ще ти намеря жив кораб, дори и ако това се окаже последното нещо в живота ми. Очевидно беше, че ти възнамеряваш да разпитваш пленниците за това. И в моментите, когато бях изнурена да бдя край теб, но пак не можех да заспя, отивах при тях.

— При тях?

— В началото бяха трима. — Тя небрежно сви рамене. — Вярвам, че притежавам информацията, която ти е нужна. Проверих я внимателно. И все пак се погрижих да оставя един от тях жив, защото бях сигурна, че ти ще искаш да го чуеш лично.

Жена с многобройни таланти. И освен това интелигентна. Най-вероятно в скоро време щеше да му се наложи да я убие.

— И какво научи?

— Те бяха чували само за два живи кораба. Първият е малък, нарича се *Офелия*. Този кораб напуснал столицата преди тях, но все още разполагал със стоки от Бингтаун, което означава, че му предстоят още спирания в пристанища на север. — Ета сви рамене. — Възможно е корабът още да се намира зад тях, възможно е вече да ги е изпреварил. Това не се знае. Другият жив кораб, който видели

неотдавна, също бил в Джамаилия. Влязъл в пристанището в деня преди заминаването им. Няма да остане там дълго. Собствениците му разтоварвали и преустройвали трюма, за да превозват роби към Калсид.

— Това е нелепо: да използват жив кораб за продажба на роби — отвратено възкликна Кенит. — Излъгали са те.

Ета отново сви рамене.

— Възможно е. Но те лъжеха много убедително, отделени едни от други. Убедиха ме.

— Лесно е да убедиш жена. Това ли беше всичко, което ти казаха?

Тя си позволи да го изгледа хладно.

— Най-вероятно и останалото е било лъжа.

— И все пак искам да го чуя.

Тя въздъхна.

— Те не знаеха много, предимно слухове. Останали са с живия кораб за няма и ден. Съдът, наречен *Вивачия*, бил собственост на бингтаунско семейство Търговци. Семейство Хейвън. Корабът ще се отправи към Калсид през Вътрешния проход колкото се може по-бързо. Собствениците възнамерявали да закупят предимно опитни роби, но щели да закупват и обикновени. Начело на натоварването бил човек на име Торг, но той не бил капитан, а само един от помощниците. А корабът бил неотдавна съживен, това било първото му пътуване.

Кенит поклати глава насреща ѝ.

— Хейвън не е Търговско име.

Ета разпери ръце.

— Да, явно са ме излъгали. — Тя извърна лице и се втренчи в една от стените. — Съжалявам, че съм объркала разпита.

Тя започваше да става раздражителна. Ако беше здрав, Кенит щеше да се приближи до нея, да я блъсне върху леглото и да ѝ напомни за ролята, в която тя присъства на борда. Ала в сегашното си състояние трябваше да я ласкае. Той се опита да измисли някаква любезност. Напразно, защото неприятните пулсации в крака му бяха започнали да се усилват. В този момент на капитана се искаше единствено да се отпусне и да заспи, за да забрави всичко това. А за това трябваше да иска помощта ѝ.

— Аз съм безпомощен. Дори не мога да се върна сам в леглото си — с горчилка в гласа обяви Кенит. И в нетипично откровение додаде: — Не ми е приятно да ме виждаш така.

Вън музиката се промени. Нечий звънък и ясен мъжки глас поде напев, едновременно силен и нежен. Кенит наклони глава и се опита да се съсредоточи в думите, които му се струваха познати.

— Да, сецам се — промърмори той на себе си. — Посланието на Китрис до неговата любима. Прекрасна поема.

Капитанът отново направи опит да измисли някакъв комплимент, напразно.

— Можеш да излезеш, за да слушаш по-добре, ако искаш — предложи й той. — Тази поема е много красива.

Пред очите му започваше да притъмнява, а болката изтръгваше от тях сълзи.

— Чувала ли си я преди? — попита Кенит.

— Кенит... — Тя поклати глава в неочаквано и необяснимо разкаяние. — Точно тук, с теб искам да я слушам. Прости ми. Понякога съм толкова безсърдечна. Ти си пребледнял като платно, а аз съм седнала да се цупя. Нека ти помогна.

И тя действително го стори, с цялата възможна нежност. И приближи хладна гъба до лицето му.

— Не — немощно възрази Кенит. — Студено ми е.

Ета внимателно го зави и легна откъм здравата му страна. Топлината на тялото й беше приятна, ала дантелите, красящи ризата й, го деряха по лицето.

— Съблечи се — каза й той. — Гола ти си най-топла.

Ета се засмя, едновременно изненадана и доволна.

— Ама че човек — меко го смърми тя. И се надигна, за да изпълни нареждането.

На вратата се почука.

— Какво? — тросна се Кенит.

— Доведох пленника, сър — с известна изненада обясни Соркоровият глас.

Ала в този момент капитанът се чувстваше прекалено изнурен.

— Остави го — тихо каза той. — Ета вече го е разпитала. Повече не ми е нужен.

Дрехите ѝ падаха на пода край нея. Тя внимателно се върна в леглото, където отново се притисна до него. Успокояващият допир на кожата ѝ го накара да усети умората си още по-ясно.

— Сигурен ли сте, капитане? — настойчиво се обади Соркор.

— Влез — размисли Кенит.

Заместникът му отвори вратата. Зад него двама моряци придържаха каквото бе останало от капитана на *Сикерна*. Те уловиха погледа на своя капитан, а в следващия миг удивено се загледаха в нещо до него. Кенит изви глава, проследявайки очите им. Излегналата се до него Ета придържаше одеялото точно над гърдите си. Музиката от палубата долиташе по-ясно.

Ета не се бе ограничила да ослепи пленника, тя го бе разчленявала парче по парче. Отвратително... Точно сега на Кенит не му беше до подобни гледки. Но той трябваше да мисли за репутацията си. Да приключи по-бързо.

— Пленнико, истина ли са нещата, които си казал на моята любовница?

Подобието на човек повдигна обезобразеното си лице по посока на гласа.

— Кълна се, че бях искрен. Всеки път. Защо ми е да лъжа? — И той започна да риде шумно, чудат звук заради разрязаните му ноздри. — Умолявам ви, дръжте я далеч от мен. Казах ѝ истината. Казах ѝ всичко, което зная.

Не, Кенит повече не можеше да се разправя с тези неща, не и в това си състояние. Този човек очевидно беше излъгал Ета, а сега лъжеше и него самия. От него полза нямаше.

А болката от осакатения крак скачаше нагоре, блъскаше се в самия череп!

— Сега съм зает — рече капитанът. Не искаше да признае, че едно нищожно миене го е изтощило до такава степен. — Предавам го на твоите грижи, Соркор. Постъпи с него по свое усмотрение.

Смисълът на думите му беше очевиден; пленникът отново започна да хленчи и да се моли.

— И затвори вратата след себе си — додаде капитанът.

— Сап! — долетя удивеният глас на един от моряците, когато вратата се затвори. — Той вече я е почнал. Нашият капитан не дава пет пари за нищо!

Кенит леко се извърна към топлината до себе си, затвори очи и се потопа в дълбок сън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА ПРЕВРАТНОСТИ

Струваше му се нереално, когато те изникнаха да го отведат. Със самия възрастен надзирател Уинтроу би се справил лесно, ала останалите бяха огромни зрели мъже, натрупали мускули и значителен опит в работата си.

— Пуснете ме! — гневно крещеше Уинтроу. — Баща ми идва да ме отведе! Пуснете ме!

Впоследствие самият той бе признал това си поведение за глупаво. Наивно бе очакването му, че с голи думи би могъл да им попречи да използват силата си. Наивно. Думите на един роб не значеха нищо. Неговите гневни крясъци по нищо не се отличаваха за тях от ревовете на магаре.

С небрежно умение те извиваха ръцете му и го принуждаваха да крачи в желаната от тях посока. Уинтроу не бе успял да се отърси от изненадата и по времето, когато се озова пред татуировчика.

— Мирувай — нареди му един от хората, докато приковаваше китките му. Уинтроу се изви с надеждата, че ще успее да се измъкне. Напразно, съумя единствено да разрани кожата на ръцете си. Само след секунди крайниците му се оказаха обездвижени, а главата му лежеше върху нашийник от дебела кожа, прикрепен перпендикулярно на земята. Тази каишка бе стегната почти до задушаване. Стига да не се мятеше, юношата можеше да диша. А в тази принудена поза той не можеше да си поема дълбоко дъх.

Тези хора работеха със същото опитно безсърдечие като селските доктори, които кастрираха добитъка. Уинтроу се съмняваше, че някой от тях изобщо се е изморил.

— Сатрапов знак — обърна се един от тях към татуировчика. Специалистът кимна и намести къс киндин в устата си.

— Тази плът не е била създадена от мен. Аз не ще я пробивам да носи накити, не ще изменям с добавки лика си. Аз съм творение на Са, създадено такова, каквото е трябвало да бъде. Тази плът не принадлежи на мен, да я изменям.

Недостигът на дъх му позволи да изрецитира свещения текст под формата на шепот. Въпреки това Уинтроу изрече думите и остана да се надява.

Татуировчикът се изхрачи встрани. Капчици кръв багреха слюнката му. Явно той беше силно пристрастен, щом продължаваше да дъвче киндин дори и с тъй разранена уста.

— То таз плът не е и моя — със суха насмешка вметна мъжът. — Тя е на сатрапа. Неговия знак и със завързани очи мога да очертая. Ти много не шавай, така ще стане по-бързо и по-малко ще боли.

— Баща ми ще дойде, за да ме откупи — изрече Уинтроу на пресекулки.

— Много се е замотал баща ти. Не шавай.

Юношата нямаше време да се замисли дали застиналото би представлявала съгласие с това богохулство. Първото пробождане на иглата прободеше встрани от възнамерявалото място — в носа. Момчето изохка и трепна. В отговор татуировчикът го перна по главата.

— Не шавай бе! — тросна се той.

Уинтроу стисна очи и скръцна със зъби.

— Ох, как мразя като ми се сбърчат така! — гневно промърмори татуировчикът и продължи работата си. Десетина пробождания, бързо обърсване на кръвта и щипещият допир на боята. Зелено. И пак: бодове, бърсане, жилване. Уинтроу се бореше с усещането, че всяко следващо негово вдишване донася все по-малко дъх. Той се чувстваше отвратително: виеше му се свят, боеше се, че ще припадне, а освен това гореше от гняв към себе си, че изпитва срам от евентуалния си припадък. С какво загубата на съзнание щеше да го изложи? Та нали други му причиняваха неправда. И къде беше баща му, защо се бавеше? Нима не осъзнаваше какво би се случило със сина му?

— Не я закачай. Не я докосвай и не я разчесвай, иначе само ще боли повече — долетя далечен глас. — Готов е, махайте го и водете следващия.

Нечии ръце откачиха веригите и нашийника и отново го принудиха да закрачи нанякъде. Уинтроу вървеше замаян, препъвайки се. Дори и в това си състояние успя да установи, че е отведен в друг, подобен на предишния навес. Но това не можеше да се случва в действителност, казваше си той. Баща му не би допуснал Уинтроу да бъде татуиран и продаден.

Уинтроу бе отведен до ограждение, заделено за нови роби. И петимата, намиращи се вътре, носеха пресни зелени татуировки върху лицата си.

Тук оковите му бяха прикрепени към пода; мъжете го оставиха. В мига, в който ръцете му се оказаха свободни, юношата внимателно докосна татуировката. Възглавничките на пръстите му усетиха сълзенето на възмутената му плът. Розова течност бавно се стичаше по страната му и капеше по челюстта. Но той нямаше с какво да я обърше.

Той се обърна към останалите роби, осъзнал, че от сблъсъка с татуировчика насам не е промълвил и дума.

— Какво ще стане сега? — замаяно ги попита той.

Отвърна му едно високо момче, което си бъркаше в носа.

— Продават ни — саркастично обясни то. — И си оставаме роби до края на живота си. Освен ако не убиеш някого и не се измъкнеш.

Говорещият бе мрачно упорит, ала Уинтроу усети, че това са празни думи. Думите бяха единственият начин за съпротива. Останалите четирима бяха изоставили дори това. Те стояха прави, облежани или седяха на земята, до един изчакващи следващия развой на събитията. Юношата познаваше това състояние. Жестоко ранените люде изпадаха в него. Те стояха мълчаливо, вираха се в една точка и понякога трепваха.

— Не мога да повярвам — прошепна Уинтроу. — Не мога да повярвам, че Торг не е казал на баща ми.

И в следващия момент се зачуди на увереността, с която бе очаквал това. Как бе могъл да прояви подобна наивност, да остави съдбата си да зависи от един садистичен идиот? Защо просто не бе казал на надзирателя още през първия ден? И всъщност защо изобщо бе избягал от кораба? Нима там беше толкова лошо? На борда Уинтроу поне бе имал на какво да се надява, да очаква петнадесетия си рожден ден, който щеше да му донесе свободата. Сега свободата му бе отложена някъде в неопределеното бъдеще. И я нямаше Вивачия, която да го подкрепя.

Мисълта за нея породила остра самота. Той я бе предал и се бе озовал в робство. Да, това се случваше в действителност. Сега той беше роб. И щеше да остане роб до края на живота си.

Уинтроу се отпусна сред мръсната слама и обви коленете си с ръце. Струваше му се, че някъде в далечината се заражда буря.

Вивачия се поклащаше неутешимо в притихналото пристанище. Денят беше прекрасен. Слънцето блестеше по прословутите бели постройки на Джамаилия. Днес вятърът идваше от юг, смекчаващ зимния ден и миризмата на останалите закотвени робски кораби. Личеше, че пролетта е близо. Още по̀ на юг, из местата, където Ефрън я бе отвеждал, в този момент плодовите дръвчета щяха да преливат от розови и бели цветове. На юг се криеше топла красота. Ала Вивачия щеше да се отправи на север, към Калсид.

Трополенето из трюма ѝ най-сетне бе притихнало; превръщането ѝ в робски кораб бе приключено. Днес щяха да бъдат натоварени последните припаси, а утре живият ѝ товар щеше да бъде прикован към утробата ѝ. И тя щеше да отплава от Джамаилия сама. Без Уинтроу.

И веднага щом тя вдигнеше котва, някоя от ленивите пристанищни змии щеше да се разгърне и да я последва. А може би повече от една. От този момент нататък водните змии щяха да бъдат нейни постоянни спътници. Миналата нощ, наред покоя, една малка змия се бе надигнала и се бе плъзнала сред привързаните робски кораби. Близо до Вивачия змията бе повдигнала муцуна над повърхността и се бе втренчила в нея. Нещо в този поглед я бе вцепенило от ужас. Застиналата Вивачия дори не бе могла да повика вахтените. Ако в този момент Уинтроу се бе намирал на борда ѝ, той щеше да усети тревогата ѝ и да се отзове...

Не, тя нямаше повече да мисли за него. Щеше да се оправя сама. Мъката продължаваше да подкопава душата ѝ, но Вивачия не обръщаше внимание. Та нали денят бе толкова прекрасен. Тя се заслуша във вълните, които обливаха корпуса ѝ. Те звучаха тъй успокояващо.

— Корабе? Вивачия?

Тя бавно повдигна глава и се извърна назад. Гантри се бе облегал на перилото край носа, приведен.

— Бих ли могъл да те помоля да престанеш? Целият екипаж се изнервя. Вече изгубихме двама, те не се върнаха от брега. Мисля, че е

защото си ги изплашила.

Изплашила. И какво толкова плашещо имаше в самотата, изолацията и змии, които никой друг не виждаше?

— Ще повикам Финдоу да ти посвири. Днес аз получих разрешение да сляза на брега. И ти обещавам, че през цялото време ще търся Уинтроу. Обещавам ти.

Нима те мислеха, че това ще я направи щастлива? Че ако те намереха Уинтроу и го довлечаха обратно, несклонен, тя отново щеше да бъде покорна? Да, Кайл несъмнено вярваше в това. Точно по тази причина той бе насиллил сина си да дойде на борда. За него съществуваше единствено принудата.

— Моля те, Вивачия — отчаяно говореше Гантри. — Би ли спряла да се поклащаш? Днес водата е гладка като стъкло. Ти си единственият кораб в цялото пристанище, който се движи.

Стана ѝ жал за Гантри. Той беше добър човек и си разбираше от работата. Той нямаше вина за случващото се и не биваше да страда заради това.

Но нима самата Вивачия имаше вина?

Тя направи усилие да се съсредоточи. Гантри беше добър моряк и заслужаваше някакво обяснение.

— Аз губя себе си — поде тя, макар веднага да осъзна чудатия начин, по който прозвучаха думите ѝ. — Не е толкова трудно, когато зная, че някой ще се върне. Но когато съм сама, за мен е трудно да оставам онова, което съм. Започвам да си мисля... не, това не са мисли. По-скоро прилича на сън, ала тези като мен не могат да спят. Става дума за нещо различно. А когато змиите ме докосват, става още по-лошо.

Гантри бе придобил още по-тревожен вид.

— Змиите — със съмнение повтори той.

— Гантри... — промълви Вивачия. — В пристанището има змии. Те лежат сред калта на дъното.

Помощникът въздъхна.

— Ти вече ми каза за това. Но никой друг не е виждал и следа от тях. Затова си мисля, че се лъжеш. — Морякът замълча, изчакващ отговор.

Фигурата му обърна гръб.

— Ако Уинтроу беше тук, той също щеше да ги почувства. Щеше да знае, че казвам истината.

— Може би — колебливо се съгласи Гантри. — Ала се боя, че него го няма. Зная, че ти страдаш заради това. И че в негово отсъствие се страхуваш. — Сега гласът му придоби нотките на предпазливо успокояване. — Възможно е на дъното да има змии. Но какво бихме могли да направим? А и те не ни закачат. Най-добре би било и ние да отвърнем със същото.

Тя отново извърна глава към него, ала този път Гантри отбягваше погледа ѝ. Той какво си мислеше за нея, че змиите ѝ се привиждат? Че в мъката си тя е започнала да полудява?

— Не съм луда, Гантри — тихо промълви тя. — За мен е изключително трудно да оставам сама. Но не съм луда. Дори може да виждам нещата по-ясно. Да ги виждам по своя собствен начин, а не... а не като един Вестрит.

Усилията ѝ да обясни само го объркаха.

— Да. Разбира се.

— Гантри, ти си добър човек. Харесваш ми. — Тя почти успя да премълчи следващите думи. Но все пак не го стори. — На твое място бих си потърсила място на друг кораб.

Тя долавяше страха в избилата го пот.

— Кой друг кораб би могъл да се сравнява с теб? — бързо рече той. — Няма има нещо, което би ме накарало да те заменя?

Готовността в думите му бе неискрена.

— Има. Желанието да останеш жив — съвсем тихо рече тя. — Имам много лошо предчувствие за това пътуване. Много лошо. Особено ако се наложи да продължа сама.

— Не говори така! — тросна се Гантри, сякаш се обръщаше към някой непокорен моряк. Но веднага след това се усети. — Ти няма да си сама. Аз ще бъда с теб. Сега ще отида да повикам Финдоу, става ли?

Тя сви рамене. Бе опитала. Тя се извърна и се загледа в далечната кула на двореца.

След няколко мига Гантри я остави.

Алтея се опасяваше, че капитан Тенира ще я разпознае. На зимния бал преди три години тя бе танцувала със сина му. Ала

бингтаунският Търговец с нищо не показва, че е открил прилика между моряка Ател и дъщерята на Ефрън Вестрит. Той само я огледа преценяващо и поклати глава.

— Ти ми изглеждаш свестен моряк, момче. Само че не са ми нужни хора. Екипажът ми е в пълен състав.

Думите му загатваха, че той смята въпроса за приключен.

Алтея продължаваше да се взира в земята. Преди два дни тя бе зърнала Офелия в пристанището. Видът на сребристия корпус и усмихнатата фигура я бяха покъртили по шокиращ начин.

Няколко въпроса из пристанищните кръчми ѝ бяха предоставили цялата нужна информация. Живият кораб щеше да отплава към дома, към Бингтаун, до няколко дни. И Алтея бе решила, че по един или друг начин тя ще се озове на борда му. И бе останала да се навърта около кораба, дебнейки възможност да разговаря с капитана насаме. А планът ѝ бе прост: в началото тя щеше да опита да си намери работа като юнга. Ако това не проработеше, щеше да се разкрие пред него и да го помоли да я вземе. Той надали щеше да ѝ откаже. И все пак тя се бе нуждаела от цялата си храброст, за да го последва до тази кръчма и да го изчака да се навечеря, преди да се обърне към него.

— Сър, не е нужно да ме зачислявате към екипажа, готов съм да работя безплатно, само за пътуването.

Капитанът се обърна към нея и скръсти ръце.

— И защо? — с подозрение попита той.

Алтея се втренчи в участъка дъсчен под между босите си стъпала и прехапа устна. Подир това тя повдигна очи към капитана.

— Все още си пазя заплатата от *Жътвар*... или поне част от нея. Бих искал да я отнеса у дома, да я дам на майка си. — Алтея преглътна смутено. — Преди всичките пари да са отишли. Обещах ѝ, че ще се върна с пари, капитане. С баща ми тя много се измъчи, той винаги се връщаше с празна кесия. А колкото повече стоя тук и търся кораб за Бингтаун, толкова по-малко пари ще занеса. — Тя отново се загледа в пода. — Дори и да не ми платите нищо, аз пак ще се върна с повече пари, отколкото ако продължа да чакам и си намеря платено място.

— Разбирам. — Капитан Тенира отмести чинията си и за момент изчисти зъбите си с език. — Това е похвално. Само че аз ще трябва да ти плащам дажби, нали така? Освен това работата на борда на жив

кораб е по-различна. Тези съдове са особено чувствителни. А Офелия е особено своеволна дама.

Алтея отново прехапа устна, този път за да прикрие усмивката си. Офелия бе сред най-старите живи кораби, от първото поколение. Настроенията на тази грубовата старица варираха от нецензурно веселие до аристократична презрителност. *Своеволна дама* бе най-неутралното определение, което девойката бе чувала по неин адрес.

— За нейните моряци не е достатъчно да бъдат бързи и умни — обясняваше капитанът. — Тук е нужна стабилност. Не бива да се боиш от нея или да проявяваш суеверие. Не бива и да ѝ позволяваш да те сплаши. Ти някога качвал ли си се на жив кораб, момче?

— Случвало се е — призна Алтея. — А преди да започна да плавам, понякога отивах до Северната стена и разговарях с тях. Аз ги харесвам, сър, не се боя от тях.

Тенира прочисти гърло и с различен глас продължи.

— Един Търговски кораб е съвсем различен от един ловен съд. Ние се движим много по-бързо и поддържаме далеч по-голяма чистота. И никакво колебание. Би ли се справил с това?

— Да, сър. Освен това аз обичам чистотата — кимаше Алтея.

— И помни, че не си ми нужен. Работата на борда на жив кораб е нещо, за което не един и двама биха били готови на всичко. Дори и да имах нужда от теб, във всеки един момент бих могъл да те заменя с далеч по-опитен човек.

— Зная това, сър. И оценявам жеста ви.

— Погрижи се да проличи. Аз изисквам много от хората си, Ател. Много е вероятно да съжаляваш за решението си далеч преди да сме достигнали Бингтаун.

— С ваше разрешение, капитане, това ми е известно. Чувал съм, че сте строг, но справедлив. — Тя отново повдигна очи към него. — За такъв човек не ме е страх да работя.

Вметнато точно на място. Капитанът почти се усмихна.

— Върви да се представиш на помощника. Той се казва Граг Тенира. Кажи му, че съм те наел и съм ти възложил да остъргваш ръжда от котвената верига.

— Слушам, сър — отвърна Алтея с добре отмерена гримаса. Остъргването на ръжда представляваше безконечна задача. Но тази задача щеше да бъде изпълнявана на борда на жив кораб, което я

правеше далеч по-добра от всичко, което младата жена бе вършила на борда на *Жътвар*. — Благодаря ви, сър.

— Хайде, върви — благоразположено каза капитанът, приведе се да вземе халбата си и я повдигна към едно от прислужващите хлапета.

Когато се озова отвън, Алтея въздъхна облекчено. Покрай възторга си тя не обръщаше внимание на хладния вятър. Тенира не я беше разпознал, а това означаваше, че няма да я разпознае и занапред. На един юнга не се налагаше да се среща с капитана. А след като самият капитан не я беше разпознал, то и Граг Тенира нямаше да я познае. Ател юнгата по нищо не приличаше на Алтея от бала.

Тя беше успяла, беше си осигурила пътуването до Бингтаун. И ако нещата, които бе чувала за капитан Тенира бяха истина, в края на пътуването тя щеше да получи известно възнаграждение. Той ценеше трудолюбието.

Офелия отплаваше утре. От Алтея се искаше единствено да отнесе багажа си на борда и да си намери място, където да опъне хамака си. А утре по същото време щеше да е поела към дома.

И отново щеше да се намира сред жив кораб.

Към този факт сърцето ѝ се отнасяше със смесени чувства. Офелия не беше Вивачия. Връзка между Алтея и кораба нямаше да съществува. Но пък Офелия нямаше да бъде някакво мъртво парче, тласкано от стихииите. Хубаво беше да стъпи на борда на жив съд. И с огромна радост щеше да напусне този противен, мазен градец.

Тя се отправи към долнопробната пивница, където беше отседнала. Тази вечер щеше да се качи на борда на Офелия, а утре сутринта щеше да е отплавала. Нямаше да ѝ остане време да намери Брашън и да се сбогува с него. Нямаше време и да го търси. Нищо чудно той вече да беше отплавал. Пък и какъв смисъл имаше да го дири? Той бе поел по своя път, също като нея. А и тя не се чувстваше истински свързана с него. Дори не знаеше защо си мисли за него в този момент. Двамата нямаше повече какво да си кажат. Пък и една евентуална тяхна среща само би породила напрегнат разговор.

Кантората на пристанищния агент бе тясна и задушна — в огнището бе накладен прекалено силен огън. Особено потискаща беше тази стая в сравнение със свежия зимен ден.

Брашън намести яката си и отново отпусна ръце в скута.

— Аз набирам хора за кораба *Пролетна вечер*. Ето какво доверие ми оказва капитанът. И това е доверие, към което аз се отнасям изключително сериозно. Ако му изпратя някой ленивец или пияница, на риск са изложени време, пари и животы. По тази причина съм много предпазлив.

Агентът, оплешивяващ дребосък, поспря да натъпче лулата си. Мълчанието му изглеждаше подканящо, затова Брашън се постара да измисли отговор.

— Голяма отговорност е — рискува той.

Другият изпусна облак жълтеникав дим. Неговата острота се вряза в гърлото и очите на Брашън, който от своя страна се постара да си придаде невъзмутим вид. Той бе влязъл тук единствено заради позицията на заместник, обявена отвън. *Пролетна вечер* беше малък товарен съд, следвал крайбрежния маршрут между Кандило и Бингтаун. Товарът, поет или оставен в съответното пристанище, определяше следващата спирка. За Брашън това звучеше подозрително, досущ като поведението на прекупвач, който купува и продава откраднати от пиратите стоки. А в подобна работа Брашън определено не искаше да се замесва. В действителност той нямаше желание да се занимава с каквато и да било работа, ала и парите, и киндинът му бяха на свършване. Така че той не разполагаше с избор.

Посредникът говореше отново; Брашън се постара да изглежда заинтересован.

— ... и го изгубихме. Жалко, защото той беше с нас години наред. Ала вие и сам знаете — той отново дръпна от лулата и изпусна дима през носа. — Времето никого не чака. Същото важи и за товара. *Пролетна вечер* трябва да продължи пътя си и се нуждае от нов помощник. Вие изглеждате запознат с маршрутите, които обсъждахме. Може би няма да сме в състояние да ви платим онова, което смятате, че ви се полага.

— Колко сте готови да ми плащате? — прямо попита Брашън. И се усмихна, за да смекчи остротата на думите си. Тя бе обусловена от рязкото завръщане на главоболието му; ако дребосъкът още веднъж издишаше зловонието си в лицето му, морякът просто щеше да повърне.

Агентът не отговори веднага.

— Това зависи, разбира се. Вие имате препоръка от *Жътвар*, но не и същински доказателства за способностите си. Ще трябва да помисля.

Това означаваше, че той се надява на кандидат, служил на повече кораби.

— Разбирам. И кога ще знаете със сигурност?

Още един зле оформен въпрос. Брашън усети това още при самото изричане на думите, ала не бе могъл да се сдържи. Той се усмихна отново, с надеждата, че мимиката не е излязла прекалено жална.

— Най-вероятно утре сутринта.

Когато мъжът дръпна за пореден път, Брашън се приведе и престорено оправи подгъва на панталона си. Той се изправи едва след издишването, макар че наглият жълтеникав облак се бе задържал. Това го накара да се задави, което той прикри в прочистване на гърлото.

— В такъв случай ще дойда тогава — с привидно спокоен глас каза морякът. Ала смущението започваше да гризе същината му. Предстоеше му още един ден без храна, още една нощ на открито. С всеки изминал ден, прекаран по такъв начин, шансовете му да си намери работа на борда на сносен кораб намаляваха. Никой агент не би подбрал гладен, немит и небръснат кандидат за подобна длъжност.

— Точно така — разсеяно каза посредникът. Той вече се бе обърнал към документите върху бюрото си, забравил за посетителя. — И елате с багажа си; ако решим да ви вземем, ще започнете веднага. Приятен ден.

Брашън бавно се надигна.

— Ама че глупости. Вие не казвате дали искате да ме наемете, нито колко сте готови да ми плащате, но очаквате от мен да се ослушвам и да бъда готов да напусна веднага. Не мисля така.

Държиш се като пълен глупак, крещеше по-разумната част от него. *Млъкни, просто млъкни!* Ала думите вече бяха изречени. И Брашън само щеше да влоши положението си още повече, ако веднага се отречеше от тях. Оставаше му единствено да продължи в същата посока.

С вида на човек, който вече обмисля следващия си ангажимент (какво пък, Брашън нямаше да остане по-назад от някакъв си чиновник!), той се обърна към вратата.

— Приятен ден и на вас, сър. Съжалявам, че не успяхме да се спогодим.

Посредникът бе придобил едновременно наскърбен и притеснен вид.

— Почакайте! — с едва ли не гневен глас възкликна той. — Почакайте за момент.

Брашън спря на прага и се извърна, въпросително повдигнал вежда.

— Нека не избързваме. — Агентът колебливо местеше поглед из помещението. — Ето какво. Днес по някое време ще говоря с капитана на *Жътвар*. Ако той потвърди казаното от вас, ще получавате същата заплата като там. Това е справедливо.

— Не, не е. — В тази ситуация Брашън имаше още по-големи основания да разгърне дързостта си. Освен това той не искаше посредникът да разговаря с хора от *Жътвар*. — Там аз бях трети помощник. На *Пролетна вечер* бих изпълнявал задълженията на заместник-капитан. Той носи отговорност за всичко, което се обърка. *Пролетна вечер* може да е по-малък кораб, ала задълженията са по-големи. Екипажът на един търговски съд трябва да работи по-усилено и по-отзивчиво от моряците на борда на ловен кораб. Освен това съм готов да се обзаложа, че *Пролетна вечер* донася много по-големи печалби от *Жътвар*. Ако ще плавам като помощник-капитан, то ще бъде срещу същите пари като моя предшественик.

— Но той имаше години опит на този пост! — с писклив глас възрази посредникът.

— А аз имам години опит като помощник на борда на *Вивачия*, далеч по-голям и освен това жив съд. Платете ми колкото сте плащали и на моя предшественик. Ако сте изкарвали пари с него, гарантирам ви, че ще изкарвате толкова и с мен.

Другият се облегна в креслото си.

— Вие притежавате арогантността на добър помощник — неохотно призна той. — Така да бъде. Явете се утре сутринта. Ще получавате исканата от вас заплата. Но ви предупреждавам, че ако се представите зле, капитанът ще ви свали на първото пристанище, без значение кое е то.

— Имам друго предложение, за да ви демонстрирам честността си — каза Брашън. — Ще се кача на кораба още сега. Щом като той

отплава другиден, искам да имам колкото се може повече време да се убедя, че последните приготовления ще протекат безпогрешно. И екипажът ще може да започне да свиква с мен. Тъкмо капитанът ще получи възможност да прецени работата ми. Ако тя не му се понрави, корабът вдига котва без мен. Как ви се струва това?

Този момент бе подходящ за подобна отстъпка; тя позволяваше на посредника да запази част от гордостта си. Няколко мига дребосъкът мълча, замислено присвил очи, а след това кимна.

— Разумно. Знаете ли къде е закотвен съдът?

Брашън се усмихна широко насреща му.

— Нима ви приличам на човек, който би се явил да търси работа на съд, който не е виждал? Да, зная. Ако впоследствие си промените мнението, ще можете да ме намерите на борда му. Но се съмнявам, че това ще се случи.

— В такъв случай ви желая приятен ден.

— Лек ден и на вас.

Брашън напусна кантората и закрачи с енергичната походка на човек с цел. За негово облекчение моряшката му торба все още се намираще в купчината слама зад конюшните. Евентуалното ѝ задигане би го поставило в много неудобно положение.

За всеки случай той я отвори, за да провери съдържанието. Вътре нямаше кой знае какви ценности, но все пак...

Киндинът беше налице. Запасите бяха намалели драстично, ала щяха да му стигнат на първо време. Така или иначе Брашън никога не дъвчеше киндин по време на плаване. През годините на служба на *Вивачия* той не бе употребявал и през свободното си време на брега.

Споменът за *Вивачия* породи тъпа болка. С изгубването на тамошното си място той бе изгубил много неща. Ако Ефрън Вестрит не се беше разболял, всичко щеше да се е развило по съвсем друг начин. Самият Брашън все още би плавал на стария си пост. И Алтея също.

Нова неприятна мисъл. Къде ли беше тя сега? Брашън бе постъпил глупаво в упоритостта си. Не бе имал основателна причина да си тръгва тъй рязко онази вечер. Тя бе казала, че двамата не се познават, ала и двамата знаеха, че това не е така.

Алтея го познаваше достатъчно добре, за да не иска да има нищо общо с него.

Той спря на улицата, свали торбата си и отчупи късче от последната пръчка киндин. Малко късче, колкото да изглежда оживен на гладен стомах. Странно е как две нощи почти празен стомах са способни да направят сухарите и осоленото говеждо привлекателни. За момент киндинът ужили лигавицата, сетне Брашън го измести с език и бавно вдиша сред горчивината, изпълваща устата му. Светът придоби по-голяма острота.

Отново нарамил торбата, той се отправи към кейовете.

Хубаво беше отново да има място в света. Пък и *Пролетна вечер* се очертаваше като интересен съд. *Вивачия* често бе прекосявала Вътрешния проход, но не бе спирала. Капитан Вестрит бе търгувал предимно на юг от Джамаилия, склонност, благодарение на която Брашън бе разгледал десетки екзотични пристанища в тази част на света. Сега му предстоеше да се запознае отново с Пиратските острови. Интересно дали някой от тамошните го помнеше?

Пладнето бе дошло и отминало, поне доколкото Уинтроу можеше да прецени — по усещанията на стомаха си. Той отново докосна лице и погледна пръстите си. Покриваше ги лепкав слой.

Как ли изглеждаше татуировката му? Същия зелен знак той можеше да види върху лицата на останалите затворени с него, ала не можеше да си го представи върху собствения си лик. Останалите бяха роби, за Уинтроу не беше изненада да ги види татуирани. Ала самият той не беше роб. Случилото се по-рано днес беше грешка. Баща му трябваше да дойде и да го спаси.

Тази му представа се спуска като сапунен мехур и той сам прозря нелогичността на мислите си. Вчера лицата на тези хора не бяха белязани, досущ като неговото. Те също бяха роби едва от тази сутрин.

И пак му беше трудно да мисли за себе си като за роб. Всичко това бе недоразумение.

От известно време той дочуваше глъчка, мърморенето на тълпа, чиито членове се надвикват. Ала никой не идваше при тях. Само един пазач летаргично се разхождаше.

Уинтроу прочисти гърло. Никой не се обърна към него. Въпреки това юношата каза:

— Защо няма купувачи? В другите килии имаше купувачи, които подбираха.

Изцапаното момче отговори с уморен глас:

— Явно си бил при задрасканите лица. Те биват продавани почти на безценица. Опитните роби биват изкупувани от компании, които впоследствие ги отдават под наем. Изкупуват ги на търг. Новите роби...

Той неочаквано замлъкна, сам затруднен да говори. Следващите му думи бяха малко по-глухи.

— Новите роби също ги предлагат на търг. Смята се, че това е последна проява на милост. Понякога твои приятели или близки те купуват и ти връщат свободата. Някога това ми се струваше много забавно. Аз и приятелите ми идвахме на тези търгове и наддавахме за новите роби, за да вдигнем цената. Обичахме да гледаме как братята и бащите се потят. — Младежът отново прочисти гърло и се извърна към ъгъла. — Никога не си бях помислял, че един ден самият аз ще се озова на подиума.

— Може би твоите приятели ще те откупят — тихо каза Уинтроу.

— А може би да взема да ти строша зъбите, та да млъкнеш? — изръмжа момчето. Уинтроу разбра, че никакви близки или приятели няма да наддават за този му другар по съдба. А по отчаяния вид на останалите роби личеше, че и те не могат да подхранват подобни надежди. Сред тях имаше жена на средна възраст. Нейното лице изглеждаше весело, но бе изгубило основанията за тази мимика. Тя седеше сред сламата и леко се поклащаше. Двама свенливи младежи, някъде в средата на двадесетте, облечени в груби селски дрехи, седяха един до друг, с празни погледи. Имаше и още една жена, на неопределена възраст, излъчваща цинично примирение. Тя бе прегърнала коленете си, а очите ѝ стояха вечно присвити. Около устата ѝ личаха язви.

Едва в края на зимния ден дойде и техният ред. Дошлите да ги отведа бяха непознати на Уинтроу. Те носеха къси тояги и тежка верига, към която намиращите се в ограждението бяха привързани.

— Насам — каза единият от надзирателите. Другият дори не си направи труда да говори, а мълчаливо побутна Уинтроу с тоягата, за да ускори крачките му.

Уинтроу се измъчваше между нежеланието да бъде изложен за продан като скот и втръснатата му от изминалите дни несигурност. Поне сега предстоеше да се случи нещо, дори и намиращо се извън неговия контрол.

Затова той мълчаливо стискаше веригата си и се тътреше подир останалите. И се оглеждаше, макар че нямаше какво да види. Повечето от огражденията, край които минаваха, бяха празни.

С напредването им шумът на тълпата ставаше все по-силен, достигайки връхната си точка с навлизането в отворено пространство, обградено от навеси. В средата му бе разположена платформа, до която отвеждаха стъпала. Досуц като място за екзекуции. Посетителите бяха обградили сцената, смееха се, отпиваха и разговаряха. И купуваха други човеци. До Уинтроу достигна уханието на бира и тлъсто месо — сред тълпата се разхождаха продавачи. Зад платформата имаше редица татуировчици, до един заети.

Оживен пазарен ден. Мнозина от присъстващите тук несъмнено бяха се надигнали с очакване. Един ден, през който да се срещнат с приятели, да сключат обичайните сделки. И да наминат към пазара на роби.

Те не бяха изведени на платформата веднага, а бяха оставени да изчакват в подножието на стълбите — на сцената все още имаше неразпродадени роби. Неколцина сериозни купувачи си проправиха път напред, за да започнат огледа си веднага. Част от тях подвикваха въпроси, касаещи възрастта, качеството на зъбите и предишния опит на робите. Тези питання надзирателите повтаряха към съответните роби — изглежда татуировката им отнемаше правото да общуват пряко със свободни люде.

Един от евентуалните купувачи прояви интерес към възрастта на Уинтроу.

— Четиринадесет — тихо отвърна юношата.

Купувачът изсумтя.

— Повече от дванадесет не бих му дал. Навий му ръкава, да му видим ръката. — След като надзирателят се подчини, онзи продължи. — Има малко мускули. Какво умееш да правиш, момче? Да помагаш в кухнята? Да се грижиш за птици?

Уинтроу се поколеба. Как можеше да опише себе си? Той бе чувал, че робите с добри умения се продават добре.

— Обучавах се за жрец. Работил съм в овощни градини. Мога да изработвам стъклописи. Зная да чета, да пиша и да смятам. И съм работил на борда на кораб — неохотно добави той.

— Много е самонадеян — озъби се купувачът и се извърна, поклащайки глава към един от спътниците. — Трудно би било да се обучи, защото си мисли, че знае достатъчно.

Уинтроу се замисли за подходящ отговор, ала размислите му бяха прекъснати от рязко подръпване на веригата. Останалите от синджира вече бяха започнали да се изкачват по стълбите. За следващите няколко мига той можеше да мисли единствено за стръмните стъпала и сковаващите краката му букаи. След това той зае мястото си върху осветената от факли сцена.

— Нови роби, още пресни, без лоши навици — на тях ще трябва да ги приучите сами! — поде аукционерът. Тук-таме тълпата се позасмя. — Сами виждате какво се предлага. Огледайте добре и решете с кого ще започнете наддаването. Виждате двама яки работници; добродушна бабичка, която е идеална да наглежда дребосъците; жена, която вече е поизстискана, но далеч не изцедена; и накрая две млади момчета, които само чакат да бъдат обучени. Кой иска да започне наддаването? Не се срамувайте, просто извикайте предложението си и за кого се отнася то.

И аукционерът подканящо закима към морето от лица.

— Мейвърн! Възрастната жена! Три сребърни!

Уинтроу бързо откри провикналата се жена. Най-вероятно тя бе дъщеря на старицата, а може би нейна по-млада приятелка. Самата старица скри лицето си зад длани — може би се срамуваше, а може би се боеше да се надява. Във всеки случай този незначителен жест изразяваше изключителна мъка.

В следващия момент юношата зърна нещо, накарало мъката му да изчезне. Сред главите на тълпата той различи онази на баща си, издигаща се над повечето лица. Тя приличаше на маяк, сочещ към дома.

Баща му обсъждаше нещо с човек зад себе си.

— Татко! — провикна се Уинтроу. Главата на Кайл Хейвън смаяно се извърна към платформата. До него стоеше Торг, който повдигна ръка към устата си в престолено удивление: прекрасно изпълнена роля.

Един от надзирателите сръга Уинтроу в ребрата.

— Мълчи и си чакай реда — нареди мъжът.

Юношата не усети удара. И думите почти не чу. Той се бе втренил изцяло в бащиното лице, извърнато към него. То изглеждаше тъй дребно и далечно сред обграждащите го ликове. А заради настъпващия мрак Уинтроу не можеше да разчете израза му.

Той сведе поглед към дъските на платформата и започна да се моли. Нито умът, нито устните му оформяха думи към Са; това беше безмълвна молба.

Баща му се обърна към Торг, за да се посъветва с него. Интересно дали по това време на деня на баща му бяха останали пари. Най-вероятно, защото иначе щеше да е отвел закупеното на кораба. Уинтроу опита да се усмихне, но не можеше да си припомни как. Какво ли чувстваше баща му в този момент? Гняв, облекчение, срам, съжаление? Нямаше значение. Баща му не можеше да го види и да не го купи. Не можеше. Какво би казала майка му?

Но какво би могла да каже тя, ако не научи? Кайл просто можеше да ѝ каже, че синът ѝ е изчезнал в столицата.

Камшикът на аукционера удари масичката.

— Продадено! — изрева той. — Тя е ваша срещу десет сребърни монети, госпожо. Кой иска да започне следващото наддаване? Погледнете само какви роби. Вижте какви мускули имат тези работници. До засяването остават само няколко месеца, земеделци! Никога не е рано човек да се подготви.

— Татко, моля те! — изкрещя Уинтроу. И потрепна заради следващия удар.

Кайл Хейвън бавно повдигна ръка.

— Пет къса за момчето.

Това обидно ниско откриване накара тълпата да избухне в смях. За пет медни къса се купуваше чиния супа, а не роб.

Аукционерът драматично притисна ръка към гърдите си.

— Пет къса? — в престорена възмута попита той. — Какво си сторил, момче, та така си ядосал баща си? Какво пък, пет къса ми предлагат, с пет къса започваме наддаването. Някой друг интересува ли се от това тъй скъпо момче?

— Това ли е момчето, което умеело да чете, пише и смята?

Уинтроу замълча, но един от надзирателите услужливо отвърна:

— Да. Щяло да става свещеник. И каза, че можело да прави стъклописи.

Последните думи изглежда събудиха съмненията на обадилия се глас (подобно умение не изглеждаше вероятно за един хлапак), който не се обади повече.

— Цяла медна монета! — смеешком предложи някой.

— Две!

— Изправи се — подкани го надзирателят, съпроводи думите си с практическа помощ.

— Три — мрачно каза баща му.

— Четири!

Последното предложение дойде от смеещ се младеж, застанал в края на тълпата. Той и другарите му наблюдаваха Уинтроу и баща му. Сърцето на юношата се сви. Ако Кайл се досетеше за шегата им, не беше ясно как ще реагира.

— Две сребърни — обяви женски глас. Очевидно тя смяташе, че с едно бързо увеличаване ще сложи край на наддаването. По-късно Уинтроу щеше да узнае, че и такава цена все още се смята за ниска, дори и за нов роб, но е далеч по-допустима.

— Две сребърни! — ентусиазирано повтори аукционерът. — Сега вече, скъпи приятели и съседи, започваме да вземаме този млад човек сериозно. Той умее да чете, пише и смята. И освен това твърди, че умее да изработва стъклопис, но ние няма да обръщаме голямо внимание на това му твърдение. И все пак става дума за полезно момче, което тепърва ще расте допълнително. Някой предложи ли три сребърни?

Някой действително го стори, и това не беше бащата на Уинтроу или тарикатът. Наддаването достигна до пет сребърни, преди купувачите да започнат да клатят глави и да насочат вниманието си към останалите роби. Хлапаците в края на тълпата продължиха да наддават, докато намръщеният Торг не се приближи към тях. Уинтроу ясно видя как помощникът им подава монети. Ето значи каква бе същинската цел на това им забавление.

В същото време баща му предложи седем сребърни и пет медни монети. Уинтроу бе отделен от синджира и завлечен за веригите си, досущ като добиче. В подножието на стълбището той бе предаден на Торг: баща му дори не си беше направил труда да го посрещне.

Нападнат от нови лоши предчувствия, юношата повдигна ръце към Торг, за да бъде освободен от веригите, ала помощникът се направи, че не е разбрал. Вместо това той се зае да оглежда Уинтроу, точно както би постъпил всеки нов собственик на роб.

— Стъклопис, а? — навъси се той, спечелвайки си смеха на надзирателите и околните зяпачи. Подир това морякът стисна веригата, съединяваща китките на Уинтроу, и го повлече след себе си. Юношата бе принуден да се препъва подире му заради окованите си глезени.

— Свали ми веригите — каза момчето веднага щом двамата се отдалечиха.

— Та да избягаш отново? Няма да стане — отвърна Торг, ухилен.

— Ти не си казал на баща ми, че съм тук. Изчакал си, за да бъда белязан и да му се наложи да ме откупува.

— Нямам представа за какво говориш — великодушно отвърна морякът. Личеше, че той е в добро настроение. — На твое място бих се радвал, че баща ми е решил да остане достатъчно дълго, видял ме е и ме е откупил. Ние вдигаме котва утре сутринта, за твое сведение. Трюмът ни е вече пълен, баща ти просто искаше да закупи още неколцина изгодни. Вместо това си спечели теб.

Уинтроу не отвърна нищо. Дали трябваше да каже на баща си за постъпката на Торг? Дали това нямаше да прозвучи като хленчене? Може би Кайл изобщо нямаше да му повярва.

Той се взираше в околните лица, търсейки да зърне баща си. Какво ли изражение щеше да носи лицето му? Гняв? Облекчение? Самият Уинтроу изпитваше смесица от благодарност и безпокойство.

В един момент Уинтроу действително забеляза лицето на баща си, ала то се намираще далеч от тях и дори не беше извърнато в тяхната посока. Кайл наддаваше за двамата полски работници, без да се интересува от окования си син.

— Баща ми е там — изтъкна Уинтроу и спря. — Искам да говоря с него, преди да се върна на кораба.

— А пък аз не мисля, че той иска да говори с теб — весело отвърна Торг. — Съмнявам се, че той все още смята, че от теб би излязъл добър първи помощник. Мисля, че той възнамерява да повери тази длъжност на мен, когато предаде капитанството на Гантри.

Той изрече това с голямо задоволство, очакващо смайване.

Уинтроу спря.

— Искам да говоря с баща си.

— Не — лаконично отвърна другият. По-едротото му тяло лесно преодоля съпротивлението на Уинтроу. — За мен е все едно дали ще вървиш, или ще се влачиш — увери го морякът. Той се оглеждаше, търсеше нещо. И неочаквано се отправи в нова посока.

Двамата спряха пред един татуировчик. Майсторът тъкмо освобождаваше замаяна жена от нашийника, а нетърпеливият ѝ стопанин вече я дърпаше подире си.

Татуировчикът погледна Торг и кимна; очевидно го познаваше.

— Знакът на Кайл Хейвън, нали? — попита той, демонстриращ, че е запомнил.

— Този е специален — отвърна Торг.

Уинтроу се разтърси от облекчение. Вероятно при татуировчиците човек можеше да се сдобие и с някакъв документ, указващ свободата. Не че баща му щеше да се радва за тези разходи...

Може би съществуваше някакъв метод за отстраняването на пресните татуировки, някакво избелване. Подобен процес несъмнено би бил болезнен, ала беше за предпочитане пред носенето на робски знак до края на живота. Колкото по-бързо Уинтроу оставеше тази случка зад себе си, толкова по-добре. Той вече бе решил, че когато баща му реши да разговаря с него, ще му даде искрено обещание да остане на борда на кораба и да служи до навършването на петнадесетата си година. Може би беше време да приеме ролята, която волята на Са му бе отредила. Може би това трябваше да бъде неговата възможност да се помири с баща си. В крайна сметка жречеството не бе обвързано с някакво конкретно място, а със самото поведение. Уинтроу щеше да открие начин да продължи да учи на борда на Вивачия. Завръщането при нея бе още една полза. Мисълта за нея го накара да се усмихне. По един или друг начин той щеше да се извини за бягството си, щеше...

Торг го сграбчи за косата и наведе главата му над нашийника, който татуировчикът пристегна. Паникьосаният Уинтроу започна да се мята, успявайки единствено да се задави. Каишката бе стегната прекалено силно, той щеше да припадне — макар че се опитваше да остане неподвижен и просто да диша: дори и в това положение той не можеше да си поеме въздух. Не му беше останал и дъх, с който да изрече това.

Гласът на Торг долетя глухо:

— Бележи го със знака на тази обица. Той ще принадлежи на кораба. Бас държа, че за първи път в град Джамаилия жив кораб си купува собствен роб.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА НАСЪН И НАЯВЕ

— Кутийката е изчезнала.

Малта местеше поглед между двете притеснени лица. И майка ѝ, и баба ѝ се взираха напрегнато в нея.

Самата тя ги погледна изненадано.

— Как е възможно това? Сигурна ли си?

— Напълно съм сигурна — натърти майка ѝ.

Малта поднови влизането си и се присъедини към закусващите. Още първият поглед след повдигането на похлупака над чинията ѝ ѝ даде повод за оплакване.

— Пак ли овесена каша? Не е възможно да сме чак толкова бедни! И как така кутията е изчезнала?

Тя отново погледна към тях. Присвила очи, баба ѝ отвърна:

— Смятах, че ти би могла да ни кажеш.

— За последно кутията беше у мама. Тя не ми я даде, дори не ми позволи да я докосна — изтъкна Малта. И отново смени темата. — Нямаме ли някакви пресни плодове или сладко към кашата?

— Не, няма. Ако искаме да изплатим дълговете си навреме, ще трябва да живеем скромно. Казвали сме ти това.

Малта въздъхна.

— Съжалявам — оправда се тя. — Понякога забравям. Искане ми се татко да се върне скоро. Много ще се радвам, когато нещата отново тръгнат по нормалния начин. — Девојката се усмихна към двете жени. — А дотогава явно ще трябва да бъдем благодарни за онова, което притежаваме.

С примерен вид момичето напълни първата си лъжица овесена каша.

— И нямаш представа какво би могло да се е случило с изчезналата кутийка? — настояваше баба ѝ.

Малта поклати глава, докато преглъщаше.

— Не, но... слугите може да знаят нещо. Говорихте ли с Рейч или с бавачката?

— Аз я прибрах. Не беше оставена на място, където да бъде преместена случайно. Някой трябва да е влязъл в стаята ми, да я е потърсил и да я е взел.

— Нещо друго изчезнало ли е? — бързо попита Малта.

— Не.

Девојката си взе нова лъжица каша.

— Възможно ли е просто да е изчезнала? — попита тя с наченките на усмивка. — Звучи глупаво, но за Дъждовните стоки всичко е възможно. За тях човек чува какви ли не неща.

— Не, не е възможно — бавно отвърна баба й. — Дори и след отварянето си тези кутийки не изчезват.

— А ти откъде знаеш толкова много за тях? — любопитно се осведоми девојката. Едновременно с това тя си наля чай и прибави мед.

— Моя приятелка получи подобен дар. Тя отвори кутийката, сънува съня и прие ухажването. Но младежът умря преди сватбата. Няколко години по-късно тя се омъжи за брат му.

— Ух — потрепери Малта. Едновременно с поредната лъжица каша тя отбеляза: — Не мога да си представя да се омъжа за човек от Дъждовните земи. Те са наши роднини, но все пак... Как бих могла да целуна някой, който е покрит със струпеи? Или дори да сядам с него на закуска?

— Външният вид далеч не е всичко за мъжете — студено каза баба й. — Когато осъзнаеш това, ще започна да се отнасям към теб като към жена.

Неодобрителния си поглед Роника премести върху дъщеря си.

— Какво ще правим сега? — попита старицата.

Майката на Малта поклати глава.

— Какво бихме могли да направим? Ще обясним с подobaващата любезност, че по някакъв начин дарът е изчезнал, преди да успеем да го изпратим обратно. Но въпреки това не можем да го приемем, защото Малта е прекалено малка.

— Не бихме могли да кажем, че подаръкът е изчезнал! — възкликна възрастната жена.

— А какво друго ни остава? Да излъжем? Да им кажем, че подаръка ще задържим, но жеста отказваме? Или да се престорим, че изобщо не сме го получавали? — С всяко следващо предложение

гласът на Кефрия ставаше все по-саркастичен. — Така само ще се изложим още повече. Тъй като вината е моя, аз ще поема отговорността за случилото се. В писмото си ще пиша, че съм оставила кутията на място, което съм смятала за безопасно, ала на сутринта не съм могла да я открия. Ще им предоставя най-искрени извинения. Но освен това ще отхвърля поканата и тактично ще изтъкна, че изпращането на подобен дар тъй рано в ухаждането далеч не е подобаващо...

— Не и по Дъждовните стандарти — възрази старицата. — И особено за рода Купрус. Техните богатства са легендарни. За момчето подобна кутия най-вероятно е била обикновена играчка.

— Тогава да вземем да омъжим Малта за него — хапливо каза Кефрия. — Един заможен роднина би ни помогнал значително.

— Майко! — ядосано възкликна Малта. Тя се дразнеше, когато майка ѝ говореше така.

— Това беше шега, Малта. — Кефрия се надигна от масата. — Писмото няма да бъде лесно за съставяне, а нямам много време, ако искам то да пристигне на борда на *Кендри*. Най-добре да се захващам веднага.

— Увери ги, че ако впоследствие открием кутията, тя ще им бъде върната — предложи Роника.

— Разбира се. Аз така или иначе възнамерявам да претърся стаята си отново. Но писмото е по-важно. Поне него искам да изпратя навреме.

И майката на Малта побърза да излезе.

Девојката бързо погълна последната лъжица каша, ала пак не беше достатъчно чевръста.

— Малта — поде баба ѝ с тих, но непоколебим глас. — Ще те попитам още веднъж: ти ли си откраднала кутията от покоите на майка си? Не, помисли си, преди да ми отговориш. Помисли какво означава това за честта на нашия род, за твоята собствена чест. Отговориш ли ми искрено, обещавам, че няма да ти се сърдя за предишната ти лъжа.

Старицата зачака, вперила змийски поглед в нея.

Малта остави лъжицата си.

— Нищо не съм откраднала — с треперещ глас каза тя. — Не проумявам как можеш да мислиш подобни неща за мен. Какво толкова съм ти направила, за да заслужи тези постоянни обвинения? Така ми се

иска татко да беше тук. И да можеше да види как се отнасяте с мен в негово отсъствие. Готова съм да се обзаложа, че той далеч не е възнамерявал единствената му дъщеря да води подобен живот!

— Не. Той отдавна щеше да те е продал като крава — отвърна баба й. — Не се прави на възмутена пред мен. Майка си може и да успееш да заблудиш, но не и мен. Ще ти кажа още нещо. Ако си откраднала кутийката и си я отворила, това ни поставя в изключително трудно положение. Но нещата стават още по-сложни, ако продължиш да лъжеш и задържиш кутийката. Малта, към интереса на едно от най-заможните семейства на Дъждовните Търговци не бива да се отнасяш с подобно лекомислие. Тук не е моментът за детинските ти игри. Във финансово отношение ние се намираме на ръба. До този момент ни е спасявала единствено непоклатимата ни репутация на хора, които винаги удържат на думата си. Ние не лъжем, не мамим, не крадем, а винаги и по честен начин изплащаме задълженията си. Но ако хората престанат да вярват в това, ако започнат да смятат, че ние не удържаме на думата си, с нас ще бъде свършено, Малта. Свършено. И ти също, колкото и да си млада, ще трябва да понесеш последиците от това.

Девојката се надигна бавно. И рязко захвърли лъжицата си, карайки чинията да зазвънти.

— Баща ми скоро ще се върне с натежала кесия. Той ще изплати дълговете ви и няма да допусне разрухата, довлечена от вашето твърдоглавие, да ни сполети. Нямахте да имаме тези нелепи проблеми, ако дядо беше плавал по Дъждовната река, като всички останали собственици на живи кораби. А ако ти беше послушала Давад и беше продала крайбрежната земя или поне му беше позволила да я обработва с робите си, нямаше да ни се налага да мизерстваме. Не моята упоритост заплашва това семейство, а твоята.

Суровостта върху лицето на баба й бе отстъпила пред шок. А устните й бяха пребледнели от гняв.

— Нима ти имаш навика и да подслушваш, скъпа ми внучке? Да подслушваш какво казва един умиращ мъж на съпругата си? Много неща си мислех за теб, Малта, и добри, и лоши. Но никога не си бях помисляла, че ще седнеш да подслушваш като някаква долна прислужничка.

Малта студено отметна глава и отвърна със спокоен глас:

— Непрекъснато чувам как една истинска жена трябвало да познава паричното положение на семейството, да бъде способна да усеща опасностите и възможностите. Обаче ми се струва, че ти си по-скоро готова да пропуснеш всяка възможност, само и само за да държиш баща ми в неведение. Ти не го смяташ за член на това семейство, нали? Него го бива да ти прави внучета и да занимава майка ми. Но да не е посмял да мисли за нещо друго! Защото тогава е възможно да застраши собствените ти намерения. Ти възнамеряваш да задържиш контрола над това семейство на каквато и да било цена. По-скоро си готова да разрушиш всички в него, отколкото да отстъпиш.

Дори самата тя не бе осъзнавала дълбочината на разяждащия гняв.

С треперещ глас баба ѝ отвърна:

— Баща ти не познава нашите обичаи, защото не си е правил труда да се запознае с тях. Ако беше го сторил, аз не бих се опасявала от положението му, Малта. — Тя си пое дъх. — В този момент ти ми показваш, че притежаваш разбиране, каквото аз не подозирах. Ако беше го демонстрирала по-рано, двете с майка ти щяхме да се отнасяме с теб като с възрастна. А сега искам да разбереш следното. Когато Ефрън... Когато дядо ти почина, аз можех да придобия много по-голям контрол над семейното богатство. Той искаше да остави кораба на Алтея, не на Кефрия и баща ти. Аз бях тази, която го убеди, че баща ти би бил по-добър капитан. Щях ли да сторя това, ако желанието ми беше да задържа властта за себе си? Ако не исках баща ти да стане истински член на това семейство? Аз се осланях на мъдростта му. Ала той не се ограничи единствено да наследява, а започна да внася промени, без да притежава същинско разбиране за онова, което променя. И защо тези промени ще се отразят негативно. Той не се консултира с никого. Просто смяташе, че неговото разбиране е най-добро. Аз нямам намерение да крия неща от него, Малта. Неговото невежество е крепост, която той сам издигна около себе си и сам защитава ожесточено.

Малта я слушаше, ала неволно. Тя знаеше, че старицата притежава много по-голям опит от нея, че в изреченото се крият лъжи, които тя завистливо изричаше по адрес на дръзкия и красив мъж. Ала девойката не беше достатъчно умна, за да ги открие сама. Затова тя се усмихна:

— В такъв случай ти няма да имаш нищо против да му кажа всичко, което ми е известно, за да отстраня тъй наскърбяващото те невежество. Няма да имаш нищо против, ако му кажа, че за Дъждовната река няма никакви карти; че живият кораб сам намира пътя си. От това незнание определено трябва да го отърва.

През цялото време тя напрегнато наблюдаваше лицето на баба си, търсейки реакцията. Ала опитната дъртуша не се издаде, а само поклати глава:

— Ти изричаш заплаха, дете, без дори да осъзнаваш, че заплашваш себе си. Общуването с народа от Дъждовните земи носи своите цени и опасности. Те са наш род; аз няма да говоря зле за тях. Договорите, сключени с тях, ще продължавам да спазвам. Ала двамата с Ефрѝн отдавна решихме, че няма да сключваме нови споразумения с тях. Защото искахме нашите деца и внуци, да, внуци, сами да определят живота си. По тази причина живяхме по-тежко от необходимото, а изплащането на дълговете ни се проточи излишно. Тогава ние нямахме против тази саможертва. — Гласът на баба ѝ започна да трепери. — Саможертва, която ние направихме и заради теб, капризна глезло! И за какво? В твоите жили тече калсидска морска вода, а не бингтаунска кръв.

Възмутената старица бързо напусна стаята — оттегляне без никакво достойнство. Малта знаеше, че това издава победата ѝ. Най-сетне тя се бе изправила лице в лице с деспотичната старица и я бе надвила. От този момент всички те трябваше да се отнасят с нея по различен начин. Защото Малта бе доказала, че волята ѝ по нищо не отстъпва на волята на баба ѝ. А думите, които възрастната жена бе изтърсила на излизане, не я интересуваха. Така или иначе те бяха лъжа.

И като ставаше дума за лъжи... тя не бе възнамерявала да лъже за кутията. Не би излъгала, ако старицата не беше изглеждала тъй уверена във вината ѝ. Ако Роника Вестрит я бе погледнала с колебание, допускащо възможността за невинност, Малта би казала истината. Но каква полза да казваш истината на хора, които вече те смятат за порочна и само биха получили потвърждение за виждането си? Защо да не излъже повторно и да стане онази лъжкиня, за която баба ѝ не само вярваше, а и се надяваше, че е? Да, баба ѝ искаше да има порочна внучка, за да може да си намери оправдание за отвратителния начин, по който се отнася към своя зет. Роника сама си беше виновна за

всичко. Отнасяш ли се зле с другите, те заслужено започват да се отнасят зле към теб.

— Малта?

Гласът бе много тих и много предпазлив. Нечия ръка се отпусна на рамото ѝ.

— Добре ли си, мила?

Девојката се извърна, сграбчи купата и я хвърли пред краката на Рейч.

— Мразя каша! Да не си посмяла да ми поднесеш отново каша! Каквото щеш готви, само да не е овесена каша. И не ме докосвай, никой не ти е дал право. Почисти и ме остави на мира!

Тя изблъска смаяната робиня и излезе от стаята. Ама че глупави бяха тези роби.

— Парагон, има нещо, за което бих искала да поговорим.

Янтар бе прекарала целия следобед с него и с помощта на фенер бе обходила цялата му вътрешност. По време на този оглед тя задаваше множество въпроси, на някои от които Парагон можеше да отговори, а други посрещаше с мълчание — заради неспособност или нежелание да предостави отговор. Тя дори намери вещите на Брашън и невъзмутимо ги бе подредила по свое усмотрение.

— Някоя вечер аз ще дойда, за да ноцувам тук. Какво ще кажеш? — предложи тя. — Тогава двамата ще си разказваме истории до разсъмване.

Жената се бе отнасяла с голям интерес към всичките си открития. Кесийка със зарове, скрита от някакъв моряк, за да може да играе на смяната си. Издълбани в една от стените думи — „Три дни, Са да ни е на помощ“. Тя бе поискала да знае кой и защо е оставил това съобщение. Кървавите петна я бяха интересували особено. В диренето си Янтар бе открила седемнадесет петна върху палубата и вътрешността. Освен тях имаше още шест петна, но това Парагон премълча. Той нямаше желание да ѝ разказва за деня, в който тази кръв бе пролята, и за имената на пролелите я. В капитанската каюта тя бе открила шкафа, който трябваше да съдържа бордовите дневници. Те отдавна не бяха там; ключалката бе разбита, заедно с част от самата врата. Към тази тема Янтар бе проявила особено любопитство. Заради

липсата на дневниците ли той не можел да си спомни? Наистина ли? Тогава как си спомнял нейните визити и посещенията на Мингсли? Те не били отбелязани в дневник.

Той бе свил рамене.

— След десетина години ти ще си изгубила интерес към мен и няма да идваш повече. Аз също ще съм те забравил. Ти дори не се замисляш, че ме питаш за събития, случили се още преди ти да си била родена. Колко добре си спомняш детските си години?

— Смътно — бе отвърнала тя. И разговорът им бе притихнал, до онзи момент, в който Янтар го бе подела отново, започвайки със сериозен тон, че искала да му съобщи нещо.

— Знаеш ли какво направих вчера? Отидох при Давад Рестарт и му предложих да те купя.

Думите ѝ го сепнаха.

— Давад Рестарт не може да ме продава — студено отвърна Парагон. — Аз не му принадлежа. Освен това един жив кораб може да бъде продаван единствено между роднини. И то само в най-критични условия.

Сега беше ред на Янтар да замълчи.

— Очаквах, че ще знаеш тези неща. Но след като не са ти известни, трябва да ги научиш, защото те те касаят. От месеци сред новодошлите се носят слухове, че ти си обявен за продан. Давад изпълнява ролята на посредник. В началото близките ти настояваха да не бъдеш използван като кораб, защото... не искаха да носят отговорност за още смърт...

Тя затихна.

— Колко откровено мога да говоря с теб? Понякога ти си тъй мъдър, а друг път...

— И ти си предложила да ме купиш? Защо? Какво ще изработиш от тялото ми? Накити? Мебели?

Парагон едва се сдържаше; сарказмът започваше да се просмуква в думите му.

— Не — въздъхна тя. И продължи, по-скоро към себе си. — Боях се, че ще стане така.

След един дълбок дъх Янтар продължи:

— Аз възнамерявам да те задържа тук, в това ти състояние. Това бяха условията на моето предложение.

— Да остана тук завинаги, та да ме кацат чайки и раци да дълбаят край мен? Да остана на брега, докато обикновените ми дъски не изгният и аз не се разпадна на купчина крещящо магическо дърво?

— Парагон! — Викът ѝ съдържаше гняв и мъка. — Успокой се. Успокой се и ме изслушай. Никога не бих допуснала подобно нещо да ти се случи. В един момент ще се нуждаеш от помощта ти. Но самата аз не бих могла да ти помогна на свой ред, ако не ме оставиш да довърша. А аз много бих искала да ти помогна.

С всяка следваща дума гласът ѝ притихваше.

— Е, ще ме изслушаш ли? Поне ще ми дадеш ли шанс да довърша?

— Да чуем — студено отвърна корабът. Само лъжи и обвинения. Измами и предателства. Но той щеше да я изслуша, за да извлече истината от лъжите ѝ и да успее да се подготви.

— Парагон... — Тя въздъхна задавено и отпусна длан върху корпуса му. Корабът се постара да не обръща внимание на допира и тръпките, които той породил. — Родът Лъдчънс, твоето семейство, е изпаднал в тежко положение. Тежки времена. Това важи за повечето Търговски родове. Много са факторите, виновни за това: робите, северните войни... но това не ни засяга пряко. За нас е от значение, че твоят род спешно се нуждае от пари. Новодошлите знаят това и искат да те купят. Не съди близките си. Те отхвърлиха всички предишни предложения. Ала когато предложената сума бе изключителна, те уточниха, че не биха те продали на човек, който възнамерява да плава с теб.

Парагон почти усети как тя поклаща глава.

— А спекулантите разтълкуваха това условие единствено като намек, че твоите близки са готови да те предадат като кораб, но срещу много по-висока цена.

Жената си пое дъх и направи опит да се успокои.

— Приблизително по същото време започнах да дочувам слухове, че единствено живите кораби били подходящи за плаване по Дъждовната река. Единствено техните корпуси оставали непокътнати от киселинните бели води, които понякога се спускат по течението ѝ. Това ми се стори разумно, предвид факта, че ти си лежал тук толкова време, без да изгниеш. И ме накара да разбера защо Търговските родове са склонни да обричат цели бъдещи поколения, за да се сдобият

с подобен кораб. Притежаването на такъв съд е единственият начин да се участва в размяната на стоки по Дъждовната река. И сега са наизлезли нови слухове. Новодошлите, които ще наддават за теб, обещават, че няма да винят никого при евентуално нещастие. — Тя замълча. — Парагон, слушаш ли ме?

— Да — отвърна той, извърнал глава по посока на океана. И със сух глас превърна потвърждението в подкана. — Слушам те.

— Първо искам да разбереш, че ти казвам това, защото смятам, че трябва да го знаеш, а не защото изричането му ми доставя удоволствие. Та. До този момент семейство Лъдчънс отхвърля предложенията. Мисля, че близките ти се опасяват от реакцията на Търговците: това би допуснало външни лица в търговията по Дъждовната река, до този момент изключителна привилегия на старите жители на Бингтаун. А може би близките ти все още проявяват някаква загриженост към теб. На това разчитах аз, когато направих предложението си. Моята оферта не беше тъй висока, защото аз не притежавам богатствата на новодошлите прекупвачи. Но аз вплетох в нея обещанието, че ти ще останеш невредим и на сушата. Струва ми се, че близките ти те държат на брега, защото по свой начин се грижат за теб и искат да те държат в безопасност.

— Разбира се. Още от самото начало в Бингтаун е традиция побърканите и сакатите да бъдат държани на закътано. — Парагон се изсмя горчиво. — Вземи за пример Дъждовните Търговци.

— Кого?

— Именно. Никой не чува за тях, никой не знае за тях, никой не се замисля за някогашните спогодби с тях. Пък ние двамата с теб, още по-малко. Но ти продължи. След като ме закупиш и обещаеш да ме оставиш на същото място, какво включват плановете ти?

— Парагон — с отчаяние в гласа изрече тя. — Ако зависеше от мен, ако можех да мечтая като децата и да се надявам, че тези мечти ще се сбъднат, тогава бих казала, че ще доведе занаятчии, които да те изправят и да те обградят с подпори. И бих дошла да живея на борда ти. На скалите над теб бих засадила градина с уханни цветя, които ще привлекат птици и пеперуди. Лози ще се спускат чак до брега и ще разцъфват прекрасно. А теб самия бих обградила със скулптури и езерца, пълни с морски звезди и червеникави рачета.

С навлизането в това чудато видение тя се разпалваше все повече.

— Бих останала да живея и работя на борда ти; по залез бих вечеряла на палубата, за да разговаряме. А ако смеех да бъда още по-дръзка, щях да се надявам, че някой ден ще намеря магическо дърво и с негова помощ ще успея да ти върна зрението. Тогава заедно ще посрещаме изгрева, а привечер ще наблюдаваме как сенките обгръщат градината. И бих се сбогувала със света, защото ще съм намерила свой собствен свят. И двамата с теб бихме били щастливи.

Парагон не можа да отговори веднага. Детинският образ изникна в мислите му; неочаквано той вече не беше кораб, а момче, което с готовност би търчало из подобно място, напълнило джобове с пъстри камъчета и раковини, пера и...

— Ти не си моя близка. И никога няма да бъдеш. — Тежките му думи потъпкаха образа.

— Зная това — тихо отвърна жената. — Затова казах, че е само мечта. Наистина копнея да сторя това, но не зная колко дълго ще мога да остана в Бингтаун или при теб. Ала това е единствената надежда да те спася, Парагон. Ако отида при близките ти и им кажа, че ти подкрепяш подобна спогодба, възможно е те да се съгласят, заради връзката...

Думите ѝ затихнаха. Парагон скръсти ръце над звездовидния белег на гърдите си.

— Да ме спасиш? От какво да ме спасиш? — презрително се осведоми той. — Умееш да разказваш, трябва да ти се признае. Ала аз съм кораб. Създаден съм, за да плавам. Нима мислиш, че бих избрал да лежа на този бряг и да полудявам от скука? Не. Щом близките ми са избрали да ме продадат като роб, нека поне робството бъде познато. Аз нямам никакво намерение да ставам твоя куклена къщичка.

Особено след като тя бе признала намерението си да напусне, признала, че нейната дружба е само начин за запълване на времето, задържащо я в Бингтаун. Рано или късно тя щеше да го изостави, като всички останали. Всички човеци го изоставяха рано или късно.

— Затова най-добре върви при Давад Рестарт и му кажи, че оттегляш предложението си — посъветва той, нарушавайки натежалата тишина.

— Нямам такова намерение.

— Ако ме купиш и ме обречеш да стоя тук, аз ще те мразя вечно. И ще ти донеса нещастие, каквото не можеш да си представиш.

— Аз не вярвам в късмета, Парагон — със спокоен глас отвърна тя. — Аз вярвам в съдбата. И вярвам, че моята съдба съдържа далеч по-ужасяващи и съкрушителни аспекти, отколкото можеш да си представиш. Ти си един от тях. За доброто на детето, заплашващо ме изсред дървените кости на кораба, ще те купя и ще те държа в безопасност. Или поне доколкото съдбата ми позволи. — Янтар отпусна длан върху корпуса му.

В гласа ѝ нямаше страх. Единствено чудата нежност се долавяше в него.

— Просто сложи нови бинтове — тросна се Кенит. — В един момент ще зарасне.

Ета поклати глава и със загрижен глас възрази:

— В това състояние раната няма да започне да се подобрява сама. — Тя внимателно докосна бедрото на засегнатия крак. — Кожата ти все така е възпалена и чувствителна. Ти потръпваш и при най-малкия допир. Течностите, които сълзят от нея, не изглеждат като признак на заздравяване...

— Млъкни — нареди той. — Аз съм силен мъж, а не някаква си сополива курва. Само въпрос на време е кракът да оздравее. Щом не искаш да ме превържеш, мога да го сторя и сам. Или да повикам Соркор. Но нямам време да слушам как ми докарваш лош късмет.

Рязка болка, остра като зъбобол, се стрелна по крака му. Пиратът несъзнателно изохка и впи пръсти в чаршафите си, за да не изкрещи.

— Знаеш, че това трябва да се направи, Кенит — умоляваше тя.

Капитанът трябваше да изчака няколко секунди, за да си поеме нужния дъх.

— Да, трябва да те хвърля на змиите, та отново да заживея спокойно. Махай се и изпрати Соркор. Предстои ми да изготвям планове, нямам време да слушам кудкудякането ти.

Тя прибра изцапаните превръзки и мълчаливо излезе. Най-сетне. Кенит взе патерицата, облегната край леглото. Нея бе изработил Соркор. При наклонена палуба омразната проклетия беше безполезна, но в спокоен ден на котва капитанът можеше да се добере до масата.

Той я достигна с три болезнени подскока, всеки от които изпълваше чукана му с агония.

Кенит се опря на масата и приведе над нея лицето си, обляно в новоизникнала пот.

На вратата се почука.

— Влез, Соркор.

Помощникът надникна плахо, но при вида на капитана, застанал пред масата, той се усмихна като дете, на което са предложили сладкиши, и побърза да влезе в каютата. Кенит не пропусна да отбележи, че заместникът му си има нова жилетка, с още по-богата везба.

— Виждам, че от лечителя е имало полза — поздрави той. — Очаквах. Предишните двама не ми изглеждаха особено обнадеждаващи. Винаги е за предпочитане да се обърнете към възрастен човек, който притежава опит и...

— Млъкни, Соркор — прекъсна го капитанът. — И от него имаше същата полза като предишните двама. В Биволския залив практиката е, че ако не можеш да излекуваш дадена boleжка, трябва да създадеш друга, за да отвлечеш с нея вниманието на жертвата. Защо, питам го аз, си мисли, че ще може да излекува нова рана в крака ми, след като не може да излекува предишната? А той мълчи. — Кенит сви рамене. — Най-вероятно ще се излекувам и сам, без пиявици и еликсири.

Усмивката на Соркор бавно изчезна.

— Да, най-вероятно — сухо се съгласи той.

— Последният също беше на това мнение.

— Само защото ти не спря да го заплашваш — остро изтъкна Ета отвъд прага. — Соркор, кажи му. Кажи му, че кракът трябва да се отреже по-високо, да се отстрани засегнатата част. Теб той ще послуша, защото те уважава.

— Остави ни, Ета.

— Нямам къде да отида.

— Върви да си купиш нещо. Соркор, дай й пари.

— Не са ми нужни пари. Всички в Биволския залив знаят, че съм твоя любовница: стига да погледна към нещо, те вече ми го тикат в ръцете и ме умоляват да го взема. Но аз не искам нищо от тях, искам единствено ти да оздравееш...

Кенит въздъхна.

— Соркор, бъди така добър да затвориш вратата след нея.

— Моля те, Кенит, няма да ви преча. Позволи ми да остана. А ти, Соркор, говори с него, убеди го...

Тя продължи да скимти през цялото време, докато Соркор смутено я избутваше и залостваше вратата след нея. Ако можеше да се оправи с нея сам, Кенит не би бил тъй мек. Ала точно това беше проблемът. Сега тя го виждаше слаб и се опитваше да налага волята си над всичко. А случилото се с пленниците го бе навело на мисълта, че тя е започнала да развива склонност към измъчването на беззащитни мъже. Дали нямаше някакъв начин да я остави в Биволския залив?

— Как са нещата на сушата? — попита Кенит по начин, съответстващ на току-що започнал разговор.

Соркор не отвърна веднага, но в крайна сметка реши да подемем този диалог.

— По-добри не биха и могли да бъдат. Освен ако вие самият не се появите на сушата. Те не спират да ви канят, както вече ви казах. Още при вида на Гарвановия стяг ни предадоха целия град. По кейовете се бяха струпали хлапета, които крещяха името ви. Дори чух едно да казва, че вие сте по-велик пират от Игрот Грозни.

Кенит сгримасничи.

— Като малък познавах Игрот. Славата му е преувеличена.

— И все пак това си заслужава да се отбележи. Хората ви сравняват с човек, който е опожарил двадесет града и...

— Достатъчно за славата ми — прекъсна го капитанът. — Как вървят търговските ни дела?

— Местните ни осигуриха пресни припаси, а *Сикерна* вече бива поправяна. — Едрият пират тръсна глава. — На много места корпусът е прогнил. Изненадвам се, че сатрапът е изпратил дар с подобна туба.

— Аз пък бих се изненадал, ако той вземе да оглежда корпусите на корабите си — сухо каза Кенит. — Как реагираха тукашните на новото население, което им доведохме?

— С отворени обятия. При последните отвличания изчезнал най-добрият им ковач. Ние им осигурихме двама. А музикантите и другите там са върхът. Вече три пъти те изиграха *Освобождението на Сикерна*. Един красавец изпълнява вашата роля. Дори са направили змия от хартия, коприна и обръчи, която се издига над водата и... — Тук

Соркоровият глас рязко заглъхна. — Представлението много го бива, сър. Надали е останал тукашен човек, който да не го е гледал.

— Радвам се, че загубата на крака ми се е превърнала в източник на забавление за масите.

— Изобщо не е така, капитане... — поде заместникът, но Кенит му направи знак да замълчи.

— Сега да поговорим за живия кораб.

Соркор изруга.

— Нямахме ли споразумение? — напомни Кенит. — Ако не се лъжа, съвсем наскоро ние заловихме и освободихме превозвач на роби. Доколкото си спомням, сега е мой ред да се впусна подир жив кораб.

Помощникът се почеса по брадичката.

— Споразумението не беше съвсем такова, сър. То гласеше, че за всеки робски кораб, на който се натъкнем и освободим, ще нападаме по един жив кораб от онези, с които се сблъскаме. Но вие говорите за умишлено преследване и за залагане на капани.

— Което пак си е същото — подмина възраженията му другият.

— С цялото ми уважение, капитане, не е така. И ми се струва, че ще бъде най-добре за известно време да се върнем към предишната си дейност. Пак да се върнем към търговските кораби. Да си натрупаме пари, да се позабавляваме. Известно време да се държим настрана от робите и змиите. — Масивните му пръсти притеснено си играеха с копчетата на жилетката. — Вие ми показахте, че животът може да бъде различен от онова, което си мислех. Различен и за двама ни. Вие вече си намерихте прекрасна жена. Нейното присъствие веднага промени нещата. Вече разбирам онова, което вие се опитвахте да ми обясните. Ако се върнем в Заграба с добър товар... Е, спомнете си нещата, които Фолдин говореше... за почтителността и...

— Щом се сдобием с жив кораб, ще можеш да си избираш колкото девици искаш, Соркор — обеща Кенит. — Да си избираш нова всяка седмица, ако предпочиташ. Но първо идва живият кораб. Сега да говорим по същество. Ако приемем, че всичко, което сме научили от екипажа на *Сикерна*, е истина, в такъв случай на юг от нас все още има поне още един жив кораб. Ела да погледнеш картата. Струва ми се, че късметът ни е поставил в прекрасна позиция. На юг от нас се намира канал Буксира. Плаването там е трудно по всяко време, особено по

време на прилив и отлив. Всеки кораб, отправен на север, трябва да го прекоси. Виждаш ли?

— Да — неохотно потвърди Соркор.

Кенит не обърна внимание на мусенето му.

— Така. В този пролив се намира Кривият остров. По-безопасно е островът да бъде заобиколен от източната страна. Там има няколко плитски участъка, но самите плитчини са сравнително спокойни. Но от западната страна е съвсем различно. Там течението е силно, особено при прилив. А близо до острова плитчините непрекъснато се разместват. Неслучайно там се намират Прокълнатите скали. — Капитанът замълча. — Спомняш ли си ги?

Соркор се навъси:

— Сякаш бих могъл да ги забравя. Вие ни преведохте през тях онзи път, когато ни преследваше сатрапската галера. Течението ни подхвана и ни запрати като стрела. После три дена не можех да повярвам, че сме оцелели.

— Именно. Много по-бързо, отколкото ако бяхме заобиколили острова от изток.

— И? — предпазливо попита помощникът.

— Ние ще спуснем котва тук. Това място предоставя прекрасна гледка към Буксира. Щом живият кораб навлезе в пролива, ние ще заобиколим от запад, за да го изпреварим. Докато корабът приключи със заобикалянето, ние вече ще го чакаме. Той няма да може да се върне назад, защото течението е прекалено силно. И ще бъде принуден да се вреже в сушата. — Кенит повдигна очи от картата и се усмихна към намръщения Соркор. — Така живият кораб става наш. Без никакви щети.

— Освен ако той просто не се вреже в нас — мрачно изтъкна заместникът.

— Няма — увери го капитанът. — А дори и да стане така, ние просто ще го вземем на абордаж.

— И да изгубим *Мариета*? — Соркор го погледна ужасено.

— За да придобием жив кораб!

— Това не е добра идея. Има стотици неща, които може да се объркат — възрази Соркор. — Възможно е да се разбием сред скалите. Онзи участък не е сред местата, където бих влязъл доброволно. Или ако те се окажат по-бързи от нас и успеят да ни изпреварят. Или...

Неговите възражения бяха породени от искрено нежелание, а не от стремеж да се убеди в качествата на плана. Наглецът смееше да му противоречи. Да противоречи на човека, без когото изобщо нямаше да се е издигнал до настоящия си пост. Само преди мигове той се бе кълнял, че дължи всичко на своя капитан, а сега не бе склонен да му предостави възможност да се сдобие с жив кораб.

Но Кенит осъзна начин да промени тактиката си.

Той повдигна ръка, за да спре изливанията на помощника си.

— Соркор, теб изобщо грижа ли те, е за мен? — попита той с обезоръжаваща прямота.

Това, очаквано, накара другия да замълчи. Соркор едва не се изчерви, докато заекваше:

— Разбира се, капитане. Ние плаваме заедно от толкова време... Не е имало друг човек, който да се е отнасял с мен по-справедливо...

Еднокракият поклати глава и се извърна, разчувстван.

— Никой друг няма да ми помогне в това начинание, Соркор. Ти си единственият, на когото се доверявам по такъв начин. Още от малък си мечтаех за жив кораб. Мечтаех си, че някой ден ще се разхождам по палубата на мой собствен жив кораб. А сега... — Той отново поклати глава и продължи по-бавно. — Понякога човек осъзнава, че краят му може да настъпи по-рано от очакваното. И се страхува от това. Ако нещата, които ми казаха за раната ми, са истина... — Той повдигна сините си очи към тъмния поглед на другия. — Това може да се окаже моят последен шанс.

— Капитане, не говорете така!

Върху белязаното лице заплашваха да изникнат сълзи! Кенит трябваше да прехапе устни, за да не допусне усмивката си. Освен това той се приведе над масата, за да се прикрие. Това се оказа грешка, защото патерицата му се подхлъзна. Пиратът успя да се залови за ръба на масата, ала върхът на ранения чукан пак докосна пода. Капитанът изрева от болка. И щеше да падне, ако Соркор не беше притичал да му помогне.

— Спокойно, сър, държа ви!

— Соркор — промълви той и напрегна ръце, за да се изправи. — Ще сториш ли това за мен?

Кенит трепереше заради усилието да остава изправен на един крак. Усилие, към което все още не беше привикнал. В действителност

той не вярваше, че ще умре. Той щеше да оздравее, както оздравяваше винаги, без значение колко сериозно е ранен.

Но въпреки това той не можа да сдържи гримасата на болка и изменническата пот. Поне можеше да ги използва.

— Ще ми дадеш ли този последен шанс?

— Да, капитане. — В очите на Соркор личаха сляпа вяра и мъка. — Ще ви помогна да се сдобиеете с жив кораб. Вие ще стъпите на палубата му, повярвайте ми.

Кенит се засмя напук на болката, прикривайки смеха в кашлица.

— Нима имам избор? — каза си той. И осъзна, че е изрекъл думите гласно. Соркор го наблюдаваше притеснено. С усилие Кенит се усмихна тъжно, придаде топлота на гласа си и поклати глава. — На кого друг бих могъл да се доверя, освен на човека, на когото съм се доверявал винаги през всичките тези години? Не ми остава избор, освен за пореден път да обременя дружбата ни.

Той посегна към патерицата си. И я взе, за да открие, че не разполага със силата да я държи здраво. Раната придърпваше към себе си цялата му сила.

— Боя се, че ще трябва да поискам помощта ти и за да се придвижа до леглото.

— Веднага — отзова се Соркор. Само една дума, но изпълнена с робското послушание на куче. Кенит си отбеляза тема за размисъл, когато се почувстваше по-добре. По някакъв начин молбата за помощ бе увеличила верността на неговия заместник. С назначаването на Соркор той бе направил добър избор. На негово място Кенит инстинктивно би усетил, че настъпва най-подходящата позиция за узурпиране на властта. Но за щастие Соркор разсъждаваше по-бавно.

Помощникът се приведе и вдигна Кенит на ръце, за да го отнесе до леглото. Това рязко раздвижване изостри болката. Капитанът се вкопчи в раменете му, замаян. За частица от мига го споходи отдавнашен спомен, извикан от миризмата на уиски и море — спомен от детството край баща му, едновременно плашещо и щастливо време.

Соркор внимателно го положи върху леглото.

— Да изпратя ли Ета?

Кенит немощно кимна. Той отново подири спомена за баща си, ала той му убягна. В паметта му изникна друго лице, елегантно и презрително. *Има хляб в това хлапе. Може би от него ще излезе нещо.*

Капитанът тръсна глава върху възглавницата, за да прогони образа. Соркор тъкмо затваряше вратата след себе си.

— Ти не заслужаваш да бъдеш сред подобни хора — тихо се обади гласец. — Не проумявам обичта им към теб. Самият аз бих се наслаждавал на деня, в който те проумеят истината, макар че този ден ще им донесе и страховито разочарование. Що за късмет ти е осигурил верността на подобни люде?

Кенит уморено повдигна китката си. Личицето, пристегнато край пулса му, се взираше в него. Възмущението му откровено разсмя капитана.

— Моят собствен късмет. Късметът на името и на кръвта ми. — И той отново се засмя, този път на себе си. — Верността на един бандит и на една курва.

— Твоят крак изгнива — с неочаквана злост изрече лицето. — Костта изгнива. Крайникът ще се вмирише и плътта му ще окапе, изгубила живота си. И всичко това защото ги не притежаваш смелостта да отстраниш собствената си гнилото. — Талисманът се усмихна презрително. — Разбираш ли метафората ми, Кенит?

— Млъкни — промърмори пиратът. Той отново беше започнал да се поти, като някакъв вмирисан дърт пияница. А беше облякъл чиста риза, чаршафите също бяха чисти! — Щом аз съм зъл, какво говори това за теб? Ти си част от мен, парче от мен.

— Това парче дърво някога имаше добра душа — заяви талисманът. — Ти накара да издълбаят лицето ти върху мен. А от устата ми излиза твоят глас. Аз съм обвързан с теб. Ала материалът, от който съм изработен, помни. Ние с теб не сме едно цяло, Кенит. И аз се заклевам, че никога няма да станем.

— Никой не е искал това от теб — с мъка и на пресекулки изрече пиратът. Сложил край на разговора, той затвори очи и се унесе.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

БОРБА И СЪЮЗ

Първият роб на борда й умря в ранния следобед.

Товаренето бе преминало бавно и тегаво. Силен източен вятър не бе спрял да тревожи водата, а на хоризонта неумолимо се бяха трупали облаци, обещаващи поредната зимна буря. Веригите роби бяха отвеждани с лодки до кораба и изтласквани нагоре по възената стълба. Някои от клетниците бяха прекалено слаби, за да се катерят, други се страхуваха или не притежаваха нужната повратливост. Ала робът, който беше умрял, стори това по свое желание. Това се случи по средата на стълбата, по средата на бавното му изкачване. С висок смях той оповести:

— Избирам да си ида по бързия начин.

И робът просто се отпусна встрани. Тежестта на оковите му ускори падането и веднага го повлече към дъното. Дори и ако в някой от следващите мигове той бе размислил, пак не би могъл да се спаси.

В течната тъмнина далеч под корпуса й се разгърна змийска плетеница. Вивачия долови гърчещото се съревнование за участие в закуската. Соленината на клетнишката кръв за момент изпълни водите около нея. Още по-голям беше ужасът й, защото моряците не подозираха нищо.

— Долу има змии! — извика им тя, ала те й обърнаха толкова внимание, колкото обръщаха и на робските молби.

След тази случка побеснелият Торг нареди робите да бъдат вързани заедно и по време на прекачването. Това допълнително затруднение още повече забави изкачването, но помощникът нямаше против това разтегляне. Напротив, той изглеждаше особено удовлетворен и не пропускаше да напомня на изкачващите се, че следващият опитал ще трябва да отговаря пред всичките си другари. Повече никой не подири спасението на смъртта; Торг остана изключително доволен от досетливостта си.

Прекачването им на борда представляваше само прелюдия към същинската агония. Струпаните в трюма роби издишваха мизерия;

тази миазма на мъка изпълни цялата ѝ вътрешност. Клетниците не само бяха натъпкани, а и привързани един за друг — без съдействието на другарите си те не биха могли да помръднат. И товарните помещения тъмнееха от страха им; той се отделяше с урината им и се процеждаше в сълзите им. Много скоро Вивачия се почувства пропита с нещастие.

В котвеното помещение, хармонизиран с усещанията ѝ и прибавящ свой специален оттенък към мъката, седеше Уинтроу. Уинтроу, който я бе изоставил, отново се намираше на борда ѝ. В тъмното той лежеше върху дъските, с все още оковани крайници, с лице, върху което бе татуиран нейният лик. Той не ридаше и не спеше. Просто се вираше в тъмнината и усещаше. Споделяше нейното осъзнаване на робската мизерия.

Уинтроу заместваше сърцето, което тя не притежаваше, за да пулсира с отчаянието на робите. Той чувстваше целия спектър на тяхното отчаяние — от дискомфорта на полуидиота, който дори не бе в състояние да осъзнае промяната, настъпила в живота му, до усещанията на възрастния скулптор, чиито ранни произведения все още красяха покоите на сатрапа. В най-долната част на трюма ѝ, досами дъното, биваха пренасяни най-долнокачествените роби. Задраскани лица, нищо повече от жив баласт, оцелелите от който щяха да бъдат продадени в Калсид. В едно отделено помещение, където по-рано се бяха съхранявали топове коприна или бъчви вино, сега стояха занаятчиите. Те притежаваха лукса да седят върху посипани със слама дъски, а веригите им бяха достатъчно дълги, за да позволят на някои от тях да се изправят. От тези умели роби Кайл бе закупил далеч по-малко от възнамеряваното. Живият му товар бе изграден почти изцяло от работници със скромна специализация и изпаднали в затруднения калфи — хора, които някаква слабост или глупост бе тласнала към прекалено високи дългове и бе принудила да я изплатят със свободата си.

А в кубрика се долавяше различна мъка. Тя идваше от онези от моряците, които не бяха одобрявали намеренията на капитана още от самото начало. Други не се бяха впечатлили от това и невъзмутимо бяха се включили в преустройването на трюма — за тях веригите и скобите представляваха поредното средство за придържане на товара.

Самата Вивачия се бе стараела да не мисли за това. Ала през последните два дни отлаганото се бе превърнало в реалност, неподлежаща на отбягване. И робите бяха пристигнали на борда: мъже, жени и растящи деца. Всички те бяха татуирани. Някои от тях смогваха да носят веригите си умело, без да се разраняват допълнително. Други не спираха да напрягат сили срещу оковите. Но никой от тях не бе преживявал подобно пътуване: робите, напускащи Джамаилия, биваха изпращани в Калсид. Никой не се връщаше.

Моряците от екипажа ѝ вече привикваха — някои по мъчителен начин — да не поглеждат към очите и лицата и да не се вслушват в гласовете, които умоляваха, ругаеха или се оплакваха. Та това беше товарът им. Стоката. Блеещи овце, изпълващи търбуха на кораба. Всеки от моряците намираще собствен начин да обяснява присъствието на татуираните човеци. И други думи, с които да ги описва. Шеговитостта на Комфри бе изчезнала още в първия ден на товаренето. Майлд се стремеше да открие някакво веселие, прибягваше до шеги, които не бяха забавни, а само хвърляха пясък връз разранената съвест. Гантри изпълняваше задълженията си мълчаливо, ала вече знаеше, че щом този курс приключи, той никога повече няма да стъпи на борда на робски кораб. Единствено Торг изглеждаше неподправено доволен. Нищожната му душица ликуваше за възможността за себепрослава. Той крачеше сред редиците окован товар и се наслаждаваше на тяхното пленничество, каращо го да се чувства свободен. В мислите си помощникът вече бе изградил списък с нуждаещите се от допълнително дисциплиниране роби. За нея Торг беше парче мърша, което ситуацията бе разместила, за да покаже разяждащите го червеи.

Тя и Уинтроу споделяха мъката си. И дълбоко в себе си, отвъд яснотата на мислите, Вивачия засилваше усещането, че нищо от тези неща не би се случило, ако нейните близки бяха постъпили отговорно към нея. Ако нейн истински роднина стоеше на капитанския ѝ пост, той би споделял онова, което тя чувства. Ефрън Вестрит никога не би я подложил на подобни страдания. Алтея дори не би могла да си го помисли. Ала Кайл Хейвън не можеше да я чуе. И запазваше невъзмутимо мълчание. Единствената емоция, която Уинтроу разпознаваше в баща си, бе леденият гняв, доближаващ се до ненавист, към собственото му потомство. Вивачия смяташе, че Кайл гледа на тях

като на взаимно подхранващ се проблем: кораб, който отказва да се подчинява на нарежданията му заради едно хлапе, което отказва да се вслуша в баща си. И тя се опасяваше, че Кайл е решен да прекърши един от двамата. Или и двамата, стига да можеше.

Вивачия също продължаваше да мълчи. Миналата нощ Кайл не бе довел сина си при нея, а направо го бе захвърлил в старата му килия и бе наминал до носа, за да ѝ разкаже за залавянето му. Със самодоволен глас, предназначен колкото за нея, толкова и за всички дежурни, той бе разказал как е открил сина си на робски търг и го купил за кораба. Щом отплавали, той щял да ѝ доведе момчето, за да го повери на нейните грижи — защото баща му вече не искал да има нищо общо с него.

Неговият удължен монолог не успя да изтръгне някаква реакция от нея, макар че в един момент Кайл буквално започна да се дави от собствените си слюнки. Едно раздвижване на вятъра донесе до нея миризмата на уиски. Нов порок за Кайл Хейвън, да се качва пиан на борда.

Кайл гледаше на нея и на Уинтроу като на елементи от механизъм, които трябва да напаснат един към друг, за да започнат работа. Ако двамата бяха цигулка и лък, Кайл би ги удрял един в друг, очаквайки да чуе музика.

И тя продължаваше да мълчи.

— Купих ти проклетото безполезно хлапе! — говореше той. — Нали това искаше ти?! Е, той вече е твой, твой за целия остатък от безполезния си живот!

Кайл се обърна и започна да се отдалечава, но на втората крачка спря, за да добави:

— По-добре му се радвай. Това е последният път, в който се опитвам да ти угодя.

Едва в този миг тя най-сетне разпозна ревността в гласа му. Някога той бе копнял за нея — един кораб от най-редкия и най-скъпия тип. Капитанът на подобен съд ставаше част от най-елитните мореплаватели, които единствени търгуваха по Дъждовната река и оправдано си навличаха завистта на всички останали свои колеги. Още тогава Кайл бе познал същинската ѝ стойност, бе копнял за нея и бе я ухажвал. А с елиминирането на Алтея той бе смятал, че е отстранил всичките си съперници. Ала нищо от това му внимание не се бе

оказало достатъчно за нея. Тя му бе обърнала гръб, за да го замени с едно незряло хлапе, неспособно да оцени същинската ѝ стойност. Кайл се оказваше в ролята на низвергнат влюбен, чиято мечта да я притежава се бе разпаднала. При строшаването си късчетата ѝ се бяха превърнали в ненавист.

Какво пък, тази ненавист беше взаимна, студено си каза тя.

По-трудно ѝ беше да опише онова, което тя изпитваше към Уинтроу. Може би то не се отличаваше от нещата, които Кайл изпитваше към нея.

На следващото утро Майлд се облегна край нея, крадешком наместващ късче киндин в устата си. Вивачия се навъси. Тя не обичаше, когато той използваше наркотика, не харесваше начина, по който киндинът правеше за нея по-трудно да го възприема. Но можеше да разбере причините, накарали го да прибегне към това изкуствено спокойствие.

Тя изчака юношата да прибере остатъка от парчето в ръкава си и тихо каза:

— Майлд, кажи на капитана, че искам да ми доведе Уинтроу. Веднага.

— Сар... — тихо изруга момчето. — Корабе, защо мен хвърляш на лъвовете? Не може ли просто да му кажа, че искаш да говориш с него?

— Не, защото не искам да разговарям с него. Нямам какво да му кажа. Просто искам Уинтроу да ми бъде доведен.

— Моля те — хленчеше Майлд. — Той вече се е навъсил, защото някои от задрасканите лица са болни. Торг казва, че те се преструват; те казват, че ако не бъдат преместени сред по-добри условия, всички ще умрат.

— Майлд.

Само една дума, но с интонация, която повтаряше искането.

— Да, госпожо.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Разфучалият се Кайл изникна на предната палуба.

— Какво искаш пък сега? — каза той.

Вивачия премисли мълчанието си.

— Уинтроу. Както вече си разбрал.

— По-късно. Когато вече сме вдигнали котва и малкото помярче не може да избяга отново.

— Чу какво ти казах.

Той мълчаливо се оттегли.

Вивачия все още не можеше да определи чувствата си към Уинтроу. Тя се радваше на завръщането му. Ала не можеше да подмине себичността, съдържаща се в тази радост. И унизителното осъзнаване, че колкото и да я ненавиждаше той, тя винаги щеше да го приветства с готовност. Нима тя нямаше гордост? Още в мига, в който юношата бе стъпил отново на борда, тя бе подновила връзката си с него. Бе се вкопчила в него и във всичко онова, което го правеше Вестрит, за да заздрави собствената си идентичност. Почти мигновено тя се бе почувствала по-добре, по-уверена в себе си... по-запозната със себе си. Чрез него тя определяше себе си: нещо, по-рано оставало неосъзнато. Вивачия бе знаела, че е обвързана с него, ала по-рано бе отъждествявала това обвързване с обичта, която човеците толкова възхваляваха. Сега тази й увереност бе изчезнала. Дали не се криеше някаква злина в начина, по който тя се вкопчваше в него и извличаше от него собствената си същина? Може би точно този аспект на връзката им караше Уинтроу да се опитва да избяга, да не допуска Вивачия до себе си.

Това бе ужасяващо раздвоение: да изпитваш подобна нужда от някого и същевременно да се гневиш на тази нужда. Вивачия не искаше да съществува в подобна зависимост. Тя щеше да се обърне към него пряко, открито да поиска да знае дали той гледа на нея като на паразит и дали това е причината за бягството му — макар да се опасяваше, че ще получи потвърждение, че тя не му е дала нищо, а само отнема.

И все пак... Колкото и да се боеше от този въпрос, тя щеше да го зададе. Защото трябваше да знае. Дали тя притежаваше свой собствен живот, или в действителност представляваше проста сянка?

Вивачия реши да изчака още няколко минути, за да даде възможност на Хейвън да изпълни искането й. Ала никой не биваше изпратен да доведе Уинтроу.

Това беше немислимо.

По-рано тя бе забелязала, че товарът не е равномерно разпределен: моряците все още не бяха привикнали с подреждането на

хора. Дисбалансът не беше значителен, но можеше да стане.

Вивачия въздъхна и неусетно се измести, накланяйки се към десния си борд. Съвсем леко. Ала в известни отношения Кайл беше добър капитан, а Гантри беше още по-умел. Някой от тях щеше да забележи наклона. И щеше да нареди товарът да бъде препореден преди отплаване. Тогава Вивачия щеше да започне да се накланя наляво. И може би да започне да влачи котвата си.

С втрещен поглед тя се взираше в брега. И се поклащаше настойчиво. Сред трупащите се облаци белите кули на столицата бяха придобили мъртъв оттенък, като празни черупки.

Сега ѝ оставаше единствено да чака.

Двете седяха в притъмнялата кухня. Някога Кефрия бе обожавала това помещение. Като малка тя бе обичала да идва тук заедно с майка си. По онова време Роника Вестрит често бе уреждала приеми и бе извличала специално удоволствие лично да приготвя гозбите, които впоследствие ще поднесе. В онези дни кухнята бе представлявала оживено място: братята на Кефрия си играеха под огромната маса, а самата тя седеше и наблюдаваше как майка ѝ кълца уханните подправки, които ще прибави в месните рулца. Освен това малката Кефрия не бе се ограничавала единствено до наблюдател, а с възторг се бе включвала да помага — да бели сварените яйца или да почиства бадемите.

Чумата бе сложила край на тези дни. Понякога Кефрия си мислеше, че смехът в този дом си е отишъл едновременно с братята ѝ. Защото след тяхната кончина не бе имало приеми с подбрани гости. И майка ѝ не беше сядала да приготвя някогашните сладкиши. И изобщо да прекарва толкова време в кухнята. В последно време Кефрия бе започнала да идва в готварницата и да помага — заради малкото прислуга. Но Роника не следваше примера ѝ.

Или поне до тази вечер. Двете бяха пристигнали едновременно с първите сенки и в някаква пародия на отдавнашните дни се бяха заели да белят, режат, изсипват и разбъркват. Тези приготовления бяха придружени с обсъжданията на подходящите вина и чайове, наситеността на кафето, което предстоеше да сварят, и с коя покривка да застелят масата. И двете отбягваха да говорят за причината,

наложила тези приготовления: посещението на семейство Фестрю. Макар че до изплащането на вноската оставаха няколко дни, нужното злато чакаше в сандъче край вратата.

В безмълвно разбиране двете жени споделяха тревогата си от факта, че писмото на Кефрия така и не беше получило отговор. Ала тазвечершното посещение надали бе свързано с рода Купрус. Надали между Купрус и Фестрю съществуваше някаква връзка.

Още в началото на девичество си Кефрия бе узнала, че Търговците от Дъждовните земи пристигат два пъти в годината, за да приберат съответната вноска по изплащането на живия кораб. И освен това бе научила, че след събуждането на кораба тези вноски ще се увеличат — тъй изискваше обичаят. Тази промяна се правеше с очакването, че живите кораби ще бъдат използвани за пътуване по Реката, единствен път за сдобиване с вълшебните стоки на тамошните Търговци. Повечето собственици на подобни съдове бързо увеличаваха приходите си след събуждането на кораба им. Ала Вестритови не бяха постъпили по този начин. В някои моменти Кефрия си позволяваше да се съмнява в мъдростта на бащиното си решение. В моменти като настоящата вечер.

Когато храната бе приготвена и подредена, двете жени приседнаха край огнището. Кефрия направи чай и наля.

— Все още съм на мнение, че трябва да повикаме и Малта — каза тя. — Време й е да започне да се учи...

— Тя е научила много повече, отколкото подозираме — уморено каза майка й. — Не, Кефрия. Послушай ме този път. Нека двете с теб посрещнем гостенката и заедно решим какво да правим. Опасявам се, че решенията, които предстои да вземем тази нощ, ще предначертаят следващия път на рода ни. — Тя погледна дъщеря си в очите. — Не казвам това, за да те наскърбявам, ала не зная как да го кажа по-меко. Ние с теб сме последните жени от рода Вестрит. Малта изцяло се е метнала на баща си. Не казвам, че Кайл Хейвън е лош човек. Ала тази среща касае Търговците от Бингтаун. А родът Хейвън не е Търговски.

— Така да бъде — промърмори Кефрия. *Някой ден, безстрастно си каза тя, ти ще си починала и аз повече няма да се озовавам между чука и наковалнята. Тогава ще мога да поверя всичко на Кайл и да се посветя на градините си. Да се тревожа единствено за розовите храсти и ирисите. Най-сетне да си почина.*

Тя бе сигурна, че Кайл ще я остави на мира.

Кайл... Мисълта за съпруга ѝ приличаше на звъна на напукана камбана. В сърцето си Кефрия помнеше чистия звън, който името му бе извиквало, ала вече не можеше да го чуе. В крайна сметка обичта се основаваше на различни неща, унило си помисли жената. И семейната любов, и брачната любов, дори обичта на дъщеря ѝ към нея. Всичко това се основаваше на различни неща и на силата да ги контролираш. Отстъпваш ли тази сила, хората ще те обичат. Странно беше това ѝ осъзнаване. Откакто се бе докоснала до него, тя бе престанала да се интересува от обичта на другите.

Кефрия отпи глътка чай и остана загледана в огъня. На моменти тя се раздвижваше, за да го подхрани. Все още ѝ оставаха простичките удоволствия: топлината на накладен огън, чаша вкусен чай. И тя щеше да им се наслаждава.

В далечината отекна гонг. Майка ѝ побърза да се надигне за един последен оглед. Кухнята отдавна бе притъмнена, ала свещите бяха оставени непокрити. Кефрия промени това, приглушавайки светлината им.

— Сложи още вода за чай — тихо каза старицата. — Каоулн обича чай.

Подир това Роника стори нещо неочаквано — тя се приближи до вътрешната врата и неочаквано я отвори, за да пристъпи в коридора и да се огледа. Като че бе очаквала да завари някого.

— Силдин пак ли не си е легнал? Той е започнал да се ококорва като същинско бухалче.

— Не, пусто беше — разсеяно отвърна майка ѝ, затвори вратата и седна на масата. — Спомняш ли си приветствения ритуал?

— Разбира се. Не се тревожи, няма да те изложи.

— Ти никога не си ме излагала — със същия разсеян тон отвърна майка ѝ.

Изреченото по странен начин развълнува сърцето на Кефрия.

Разнесе се очакваното почукване; старицата се отправи да отвори, следвана от дъщеря си. На прага стояха две закачулени фигури, едната от които бе украсила воала си с червени огнени кристали. Яни Купрус. За момент Кефрия застина, замаяна от отвращение. Кутийката... В този момент тя отново се чувстваше по детински

безпомощна, очакваше от майка си да се намеси. Ала Роника също стоеше шокирана. И мълчеше.

Кефрия трябваше да си поеме дъх и да се надява, че ще се справи.

— Приветствам ви в дома си. Нека той стане и ваш.

Подир това двете домакини отстъпиха встрани, за да направят път за гостенките си. Новодошлите започнаха да свалят ръкавиците, качулките и воалите си. Виолетовите очи на едната жена почти не се виждаха заради образуванията, покриващи клепачите ѝ. За Кефрия беше изключително трудно да посрещне погледа ѝ и да се усмихне в приветствие, ала все пак тя успя.

Яни Купрус, носителката на искрящите бижута, притежаваше изненадващо чисто лице. Тя би могла да се разхожда по улиците на Бингтаун посред бял ден, без да привлече почти никакви погледи. Лека неравност следваше контурите на устните и клепачите. Очите ѝ блестяха синкаво в полумрака, също като зъбите, косите и ноктите. Това не беше отблъскващо, дори ѝ придаваше своеобразна привлекателност.

— Пътуването ви сигурно е било уморително. Бихте ли желали да се подкрепите? — като насън изрече Кефрия, продължаваща с ритуалната размяна на реплики. Майка ѝ все така мълчеше.

— С радост — в един глас отвърнаха гостенките.

Всички жени се поклониха една на друга. И отново бе ред на Кефрия.

— Аз, Кефрия Вестрит от бингтаунския Търговски род Вестрит, ви приветствам в дома и на трапезата си. Паметта ми е съхранила всички древни разбирания между Бингтаун и Дъждовната земя; не е забравена и нашата спогодба, касаеща живия кораб Вивачия, дело на нашите два рода.

— Аз, Каоулн Фестрю, от Дъждовния Търговски род Фестрю, приемам гостоприемството ти. Паметта ми е съхранила всички древни разбирания между Бингтаун и Дъждовната земя; не е забравена и нашата спогодба, касаеща живия кораб Вивачия, дело на нашите два рода. — Жената поспря и посочи към спътничката си. — Под вашия покрив съм довела своя гостенка, която ще гостува и на вас. Приветствате ли Яни Купрус, наша родственица?

Тя гледаше към Кефрия.

— Не ми е известен формалният отговор на подобно искане — откровено призна тя. — Затова просто ще кажа, че всеки гост на нашата приятелка Каоулн е винаги добре дошъл в нашия дом. Но ще ми е нужен момент, за да поставя още прибори.

Кефрия отчаяно се надяваше, че предводителката на клана Купрус няма да се наскърби от проявената неформалност.

Яни се усмихна и погледна към Каоулн в търсене на привидно разрешение. Другата жена ѝ се усмихна.

— Аз също се радвам да оставим формалностите настрана — каза Купрус. — Трябва да ви кажа, че неочакваното ми посещение е по-скоро моя идея, отколкото инициатива на Каоулн. Аз я помолих да го уреди и да ми позволи да я придружа, за да може да ме представи пред вас. Ако неочакваното ми пристигане е породило някакви затруднения, моля да приемете извиненията ми.

— Нищо подобно — тихо отвърна Кефрия. — Нека срещата ни протече в онази атмосфера, която се полага на приятели, съседи и роднини.

Нейните думи се отнасяха не само до двете гостенки, но и до майка ѝ. Докато раздвижваше ръце в жест, придружаващ горните думи, младата жена побутна Роника — безмълвна молба към нея да сложи край на втрещеното си мълчание.

Нейната притихналост бе направила впечатление и на Каоулн, защото тя погледна старицата и каза:

— Тази вечер ти си особено мълчалива, стара приятелко. Удобно ли се чувстваш в присъствието на моята гостенка?

— Как би могло да бъде другояче — отвърна Роника. И с по-ясен глас продължи. — Тази вечер аз отстъпвам пред дъщеря си. Тя вече е встъпила в правото си на наследница, подобаващо е тя да ви приветства, тя да говори от името на Вестритови.

— Което тя стори красноречиво — каза Яни Купрус с неподправена топлота в гласа и им се усмихна. — Признавам, че в същите обстоятелства самата аз не бих проявила подобно самообладание. Смятах, че идването ми би било най-удачният начин да започнем, но сега ми се струва, че едно писмо би било по-подходящо.

— Уверявам те, че идването ти не ни затруднява по никакъв начин — отвърна Кефрия, заета да поставя още прибори и чевръсто да

придърпва допълнителен стол. — Заповядайте, трапезата ни ви очаква. Направила съм и кафе, ако някой го предпочита пред чая и виното.

Тя бе споходена от внезапното желание да опознае Яни Купрус колкото се може по-добре, преди да е узнала причината за посещението ѝ. Трябваше да напредва бавно. Съвсем бавно. За да разбере тази мистерия, трябваше да пристъпи към нея бавно.

— Трапезата ти е наистина прекрасна — отбеляза Яни Купрус, докато се настаняваше. На Кефрия не убягна, че тя се настани първа, не остана скрито от нея и почтителното отношение на Каоулн. Кефрия се радваше, че е избрала от най-скъпите маслини, че майка ѝ бе настояла за прясна бадемова паста, че само най-доброто от приготвеното се намираще на масата. Подобно изкусително пиршество тя не беше виждала от месеци. Колкото и затруднено да беше паричното им положение, Кефрия не бе допуснала то да се отрази на тазвечершния пир.

Известно време разговорът се задържа на безопасни теми, което позволи на Роника постепенно да се окопити и да възвърне обичайното си очарование. Тя пое контрол върху разговора и се постара да го задържи в безобидни посоки. Complimenti за храната, виното и кафето придружаваха общите приказки. Но Кефрия забеляза, че всеки път, когато Яни заговореше, а това беше често, нейните истории неизменно служеха да изтъкнат влиянието и заможността на нейния род. Това не беше израз на перчене; те не съдържаха намерение да засенчат Вестритови или тяхната трапеза. Тя просто се опитваше да сподели информация за рода си. Нейният съпруг все още бе жив, освен това Яни имаше трима живи синове и две живи дъщери — огромно семейство по стандартите на Дъждовните земи. Новият прилив на богатства, породен от огнените кристали, им предоставял повече свободно време, през което да се сдобиват с нови съкровища и знания. Нима това не била най-голямата полза от богатството: възможността да отделиш по-голяма част от времето си за истински значимите неща?

Кефрия стигна до заключението, че заложената в този разговор ритуалност наподобява ухажването на птица — мисъл, за пореден път вледенила сърцето ѝ. Тя още размишляваше над това, когато Яни Купрус неочаквано се усмихна към нея и каза:

— Неотдавна писмото ти пристигна, мила. Но трябва да призная, че не го разбрах. Това беше една от причините да помоля Каоулн да

уреди това посещение.

— Предположих — тихо каза Кефрия и хвърли бърз поглед към майка си. Роника кимна едва забележимо. Нейното възобновено спокойствие върна част от увереността на младата домакиня. — Намирах се в изключително неудобна позиция. Стори ми се най-добре да бъда откровена и да напиша за случилото се. Уверявам те, че ако открием кутията, веднага ще я върнем.

Това далеч не беше най-красноречивият начин, по който би могла да обясни. Кефрия прехапа устна.

— Точно това ме обърка — продължи Яни, леко наклонила глава. — Подобна импулсивна постъпка можеше да бъде дело единствено на Рейн, най-малкия ми син. Аз го повиках при себе си и го разпитах. Той се червеше и заекваше, защото преди това не беше проявявал интерес към ухажването, но все пак призна за кутийката. И за шала с огнения кристал. — Тя поклати глава с майчинска загриженост. — Аз го укорих, ала се боя, че той е непримирим. Проявява голям интерес към Малта. Разбира се, той не обсъди с мен съня, който двамата са споделили. Това би било... неделикатно за един джентълмен. Но Рейн ме увери, че тя одобрила ухажването му.

Купрус отново им се усмихна.

— Затова трябва да приема, че кутията е била намерена и използвана от младата дама.

— Нещо, което всички трябва да приемем — неочаквано каза Роника, изпреварвайки дъщеря си. Двете домакини се спогледаха по недвусмислен начин.

— Разбирам — въздъхна Купрус. — Вие не споделяте ентузиазма на своята девойка.

Устата на Кефрия бе пресъхнала. Дори отпитото вино не отстрани сухотата, а успя единствено да я задави. Майка ѝ и този път ѝ отне думата.

— Боя се, че нашата Малта е хитруша, която не се съобразява с никого. — Роника говореше с непринуден глас, а лицето ѝ изразяваше състрадание. — Не, Яни, не към твоя син е насочено негодуванието ни, а към детинското поведение на Малта. Когато тя стане достатъчно голяма, за да бъде подobaващо да има ухажори, неговият интерес ще бъде приветстван от нас. И ако Рейн си спечели благоволенieto ѝ, на техния съюз ние бихме гледали с гордост. Но в момента Малта е още

дете. Тя започва да изглежда като девойка, ала умът ѝ е все още незрял. И, за съжаление, запазва незрялото непослушание. Тя съвсем наскоро навърши тринадесет. Още дори не е била представена в обществото. Синът ти трябва да я е видял в робата ѝ на Търговка, по време на свиканото от теб събрание. Уверена съм, че ако той я бе зърнал в обичайното ѝ облекло, в момичешките роклички, Рейн не би допуснал подобна... грешка.

Настъпи тишина. Яни местеше поглед между двете домакини.

— Разбирам — рече тя със смутен вид. — Това обяснява отсъствието на младата дама.

Роника се усмихна и отпи глътка вино:

— Тя отдавна спи, като повечето деца на нейната възраст.

— Аз се озовавам в неудобна позиция — бавно каза Яни Купрус.

— Опасявам се, че нашата е още по-неподобаваща — намеси се Кефрия. — Искам да бъде напълно честна. И аз, и майка ми останахме шокирани от споменаването на шала и огнения кристал. Уверявам те, че този подарък не ни е известен. А ако кутийката е била отваряна... Не, със сигурност е била, иначе синът ти не би сънувал... Малта е виновна и за това. — Тя въздъхна тежко. — Моля те да приемеш най-искрените ми извинения за непростимото ѝ поведение. Не вярвах, че тя е способна на такива лъжи.

— Синът ми със сигурност ще се разстрои — отвърна Яни. — Боя се, че той е прекалено наивен. Рейн е почти на двадесет, а никога преди не е проявявал интерес към ухажването на съпруга. В този случай той е прибързал. — Тя поклати глава. — Това променя много неща.

Купрус се спогледа с Каоулн, която от своя страна се усмихна смутено и обясни:

— Нашето семейство отстъпи на рода Купрус договора за живия кораб Вивачия. Всички права и дългове бяха предадени.

Кефрия потръпна, премазана от тежестта на последвалата тишина.

— Моят син ръководеше това споразумение с рода Фестрю — без нужда обясни Яни. — Тази вечер аз дойдох от негово име. Ала виждам, че намеренията ми не съответстват на същинската ситуация.

Други обяснения не бяха нужни. Дългът бе преотстъпен, за да бъде опростен като сватбен подарък. Изключително скъп сватбен

подарък, типичен Дъждовен жест, в мащаб, какъвто Кефрия не можеше да си представи. Задълженията за един жив кораб, анулирани в замяна на брак? Немислимо.

— Хубав сън трябва да е бил — сухо промърмори Роника.

Това беше неуместно подмятане, почти грубиянско в загатванията си. По-късно Кефрия щеше да се чуди дали майка ѝ е изрекла този коментар умишлено, за да разтроши сгъстилото се напрежение. Какъвто и да бе случаят, подмятането постигна успех: и четирите жени бяха връхлетени от неочакван смях, насочен към слабостта на мъжете, и атмосферата се бе разведрила. Те се бяха превърнали в майки, заплетени в тромавите ухажвания на потомците си.

— Струва ми се — поде Яни Купрус, когато си възвърна сериозността, — че проблемът ни далеч не е толкова голям, та времето да не може да го разреши. Какво пък, синът ми ще трябва да почака още малко. — С майчинска търпимост тя се усмихна към Роника и Кефрия. — Ще поговоря с него. Ще му кажа, че ухажването не може да започне, докато Малта не е била представена като жена.

Тя замълча, пресмятаща.

— Ако въвеждането ѝ в обществото се проведе през пролетта, сватбата ще може да се състои през лятото.

— Сватба? Та тя едва ще е навършила четиринадесет! — възкликна Кефрия.

— Да, тя ще бъде млада — потвърди Каоулн. — Ще може да се адаптира бързо. За една жена от Бингтаун това е предимство. — Тя се усмихна, при което образуванията по лицето ѝ трепнаха противно. — Мен ме омъжиха на петнадесет.

Кефрия бавно си пое дъх. Тя не бе сигурна за формата, под която поетият въздух ще изхвърчи от дробовете ѝ: може би под формата на крясък, а може би под формата на обикновено прогонване. Под масата Роника стисна ръката ѝ и я накара да се успокои.

— Все още е прекалено рано да мислим за брак — прямо каза майка ѝ. — Вече ви обясних склонността на Малта към детински шеги и пакости. Боя се, че това може да е поредната от тях. Че тя изобщо не е обмисляла ухажването на сина ти със сериозността, която тя заслужава. — Роника бавно оглеждаше гостенките. — Няма нужда да прибързваме.

— Ти говориш от перспективата на бингтаунска Търговка — отвърна Яни. — Вие живеете дълго и добивате много деца. Ние не разполагаме с този лукс. Моят син е почти на двадесет. Той най-сетне е открил жена, която желае да направи своя спътничка, а вие ни казвате, че трябва да чакаме. Колко? Повече от година? Това не е приемливо. — И Купрус се облегна назад.

— Аз няма да принуждавам детето си — каза Кефрия.

Яни Купрус се усмихна покровителствено.

— Моят син не смята, че в случая има каквато и да било принуда. А аз вярвам на сина си. — Говорейки, тя гледаше ту майката, ту дъщерята. — Да говорим като жени. Ако Малта наистина беше детето, което я изкарвате, споделеният сън щеше да му разкрие това.

Тъй като отговор не последва, тя продължи със заплашително тих глас:

— Предложението, което получихте, е повече от удовлетворително. На по-голяма зестра не бихте могли да се надявате.

— Предложението е наистина смайващо — веднага отвърна Роника. — Да, нека говорим по женски. Всички ние знаем, че женското сърце не може да бъде купено. От вас ние искаме единствено да изчакате Малта да поотрасне, за да сме сигурни в решението й.

— Тя е отворила кутията и е участвала в споделено съновидение, следователно е способна да взема решения, в които е сигурна. Особено щом е била готова да се възпротиви на собствените си близки — каза Яни Купрус. Нейният глас започваше да губи кадифената си мекота.

— Не бива постъпките на едно неразумно дете да бъдат погрешно вземани за решенията на жена. Трябва да изчакате — решително каза Роника.

Яни Купрус се изправи.

— Кръв или злато изплащат дълга — изрече тя. — Времето за поредната вноска приближава, Роника Вестрит. Вашето семейство вече е закъсняло веднъж. Условиата на спогодбата ни позволяват да определим начина, по който задължението да ни бъде изплатено.

Роника се надигна на свой ред, за да отвърне като равна.

— Ковчежето със златото стои край вратата. Там е вноската, която дължим. — Тя бавно поклати глава. — Никога няма да се разделя със свой потомък, освен с онзи, който го стори доброволно. Казвам ти

го открито, Яни Купрус. Позорно е и за двете ни, че подобни неща трябва да бъдат изричани гласно.

— Искаш да кажеш, че отказваш да се придържаш към условията на споразумението? — остро попита Яни.

— Моля ви! — с нарастващ страх в гласа се обади Каоулн. — Моля ви — повтори тя, когато останалите се обърнаха към нея. — Нека си припомним кои сме. И да си спомним, че разполагаме с време. То не е нито тъй оскъдно, както се опасяват едни, нито е тъй богато, както се иска на други, но е достатъчно. Нека не забравяме, че говорим за два млади живота. За две млади сърца.

Приглушеният блясък на виолетовите ѝ очи обхождаше останалите лица.

— Нека се спрем на компромис — продължи тя. — Компромис, който ще спести мъка на всички ни. Този път Яни Купрус трябва да приеме златото. Защото същината и количеството на настоящата вноска бяха определени по време на предишното ми идване тук, в тази кухня, и тази наша уговорка притежава същата непоклатимост като условията на някогашния договор. Мисля, че никой не би оспорил това?

Кефрия бе затаила дъх и не помръдваше. Никой не гледаше към нея. Яни Купрус бе първата, която потвърди. Нейното кимване бе рязко, суховато. Съгласието, демонстрирано от Роника, по-скоро приличаше на примирено клюване.

Каоулн видимо си отдъхна.

— А ето в какво ще трябва да отстъпите вие. Искам да знаеш, Роника, че аз говоря като жена, която е познавала сина на Яни от съвсем малък. Рейн е достоен и свестен млад мъж. Не бива да се боиш, че той би се възползвал от Малта, без значение дали тя е момиче, или жена. По тази причина вярвам, че трябва да му позволиш да започне ухажването си. С придружител, разбира се. И с условието, че няма да има повече подаръци, защото те биха могли да завъртят главата ѝ с алчност вместо с обич. Просто позволи на Рейн да идва да я вижда. Ако тя наистина е дете, той скоро ще осъзнае това и сам ще се засрами заради грешката си. Ала ако е жена, нека Рейн получи шанс да спечели сърцето ѝ. Нима това е прекалено много — той да бъде нейният първи ухажор?

Роника погледна към дъщеря си — жест, отстранил много от горчилката, която Кефрия бе трупала към майка си.

— Струва ми се, че предложението ти е разумно. Но двамата не бива да остават сами. И действително той не бива да ѝ прави скъпи подаръци — въздъхна Кефрия. — Малта сама предизвика всичко това. Нека то бъде първият ѝ урок като жена: че с интереса на никой мъж не бива да се постъпва лекомислено.

Останалите жени кимнаха.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ЗМИИ И КОРАБИ

Татуировката беше груба, направена набързо и с едноцветно мастило. И все пак тя можеше да различи собствения си лик, татуиран върху лицето на юношата. Вивачия ужасено се взираше в него.

— Аз съм виновна за това — изрече тя. — Ако не бях аз, тези неща не биха те връхлетели.

— За последното си права — уморено се съгласи Уинтроу. — Но вината не е твоя.

Той ѝ обърна гръб и тежко се отпусна върху палубата. Дали осъзнаваше колко са я наранили думите му? Вивачия се опита да се докосне до чувствата му, ала на мястото на снощната му болка имаше единствено застинало.

Момчето отпусна глава на перилото, напълни гърдите си с морски въздух и бавно го издиша.

Кормчията се опита да я насочи към главния проток. С небрежна злост тя започна да се съпротивлява, като се клатушкаше. Нека Кайл Хейвън види до каква степен може да я подчини на волята си.

— Не зная какво да ти кажа — тихо призна Уинтроу. — Когато си мисля за теб, аз изпитвам срам. Срамувам се, че съм те предал с бягството си. А когато мисля за мен самия, изпитвам разочарование, защото почти успях да си върна живота. Не искам да те изоставям, но и не искам да оставам тук.

Юношата поклати глава и отново я облегна. Той беше мръсен и парцалив, а Торг все още не му беше свалил оковите.

— Понякога ми се струва, че живея два различни живота, всеки от тях изживяван от различна личност. — Сега той се бе загледал в платната ѝ. — Край теб съм различен от онова, което съм, когато сме разделени. Когато сме заедно, аз... Аз губя нещо от себе си. Не зная как да го назова... Способността да бъда единствено себе си.

Тръпки на отвращение плъзнаха по Вивачия. Изреченото от него прекалено се доближаваше до нещата, които тя бе възнамерявала да му каже.

Тя бе вдигнала котва още сутринта, ала едва сега Торг ѝ бе довел Уинтроу. За първи път тя можеше да види с очите си онова, което са му причинили. Най-стриксащ бе грубият ѝ лик, вбоден с мастило върху бузата на момчето. Сега по нищо не личеше, че край нея стои синът на капитана. Или дори един обикновен моряк. Уинтроу по нищо не се отличаваше от роб.

Ала въпреки това той изглеждаше спокоен.

— Вече нямам какво да чувствам — отвърна юношата в отговор на мисълта ѝ. — През теб изпитвам общото страдание на робите. Докосна ли се до него, започва да ми се струва, че ще полудея. Затова не го допускам до себе си и се старая да не изпитвам нищо.

— Да, техните емоции са прекалено силни — тихо се съгласи Вивачия. — Тяхното страдание е непоносимо. То ме залива и заплашва да заличи моята същина.

Няколко мига тя мълча, преди да продължи колебливо:

— Беше още по-лошо, когато теб те нямаше. Самото ти отсъствие ме караше да се чувствам лишена от всякаква опора и основа, от които да изграждам себе си. Мисля, че ти си котвата, която ми позволява да оставам онази, която съм. Сигурно това е причината всеки жив кораб да държи на борда си роднина.

Уинтроу не отговори, но тя се надяваше, че мълчанието му е това на слушащ.

— Аз само отнемам от теб — призна Вивачия. — Отнемам, без да ти давам нищо.

Момчето се раздвижи и с необичайно глух глас отвърна:

— Ти неведнъж ми даде сила.

— Но само за да не те изгубя — каза тя. — Давам ти сила, за да те задържа. За да мога да остана сигурна в същината си. — И Вивачия събра смелостта си. — Уинтроу, какво съм била аз, преди да стана жив кораб?

Той размести веригите си в опит да разтърка протритите си глезени, без да разбира важността на питането ѝ.

— Предполагам, че си била дърво. Дори няколко дървета. Защо питаш?

— Защото в твое отсъствие аз започнах да се доближавам до други спомени. Аз можех да се движа, като облъхната от течен вятър. Можех да се движа сама. Бях... нещо, което не беше Вестрит. Нещо

съвсем различно от нещата, които са ми известни. Беше плашещо. И в същото време...

Тя замълча, достигнала границата на идея, за която дори не ѝ се искаше да превърне в ясна мисъл, още по-малко в слово.

— И в същото време ми харесваше. Струва ми се, че това се доближаваше до изживяването, което вие наричате кошмар... Ала живите кораби не могат да сънуват. И тъй като аз не спя, аз не можех да се отърся напълно от тези образи. Змиите в пристанището, Уинтроу. — Сега тя говореше бързо, в опит да му обясни всичко наведнъж. — Никой друг не знаеше, че са там. Сега всички виждат онази бялата, която ме следва. Но край брега имаше и други, много други, в калта под пристанището. Аз се опитах да кажа на Гантри за тях, а той ми каза да не съм им обръщала внимание. Но аз не можех, защото по някакъв начин те предизвикваха онези видения и... Уинтроу?

Той бе задрямал, напечен от слънцето. Никой не можеше да го вини с оглед на трудностите, които бе преживял.

И въпреки това постъпката му я наскърби. Тя изпитваше нужда да сподели всичко това с някого, за да запази разсъдъка си. Ала нямаше кой да се вслуша в нея. Дори и завръщането на Уинтроу не бе разрушило усещането за изолация. Вивачия подозираше, че по някакъв начин юношата не я допуска изцяло до себе си. И за това тя не можеше да го вини, но също така не можеше да скрие обидата си. Освен това тя изпитваше и гняв, който продължаваше да се трупа, без да успее да намери излаз. Родът Вестрит я бе превърнал в това, което тя представляваше сега; неговите представители бяха вложили в нея тези нужди. А въпреки това от съживяването си насам тя не бе прекарала дори едничък ден с искрена компания. Кайл очакваше от нея да плава оживено с утроба, натъпкана с мъка. Това не беше справедливо.

Тропотът на забързани крачки прекъсна мислите ѝ.

— Уинтроу — с тревога в гласа го призова тя. — Баща ти идва насам.

— Защо не следваш протока? Не знаеш ли как се поддържа курс?
— кресна Кайл.

Комфри го погледна косо.

— Явно не, сър — отвърна той с тон, който не подобаваше особено за разговор с капитана. — Щом се опитам да го коригирам, корабът се измества.

— Хич и не ми се оправдавай с кораба. Омръзна ми от некадърници, които само с това се оправдават.

Комфри мълчаливо изви кормилото в опит да изправи курса. Вивачия реагира с тромавостта на съд със забравена котва. В този момент сред килватера изникна главата на змия. На Кайл се стори, че наглото чудовище гледа право към него.

Гневът на капитана бавно започваше да се разпалва. Прекалено много неща му се струпваха на главата. Той не беше слаб човек, можеше да преодолее всичко, което присмехулната съдба захвърлеше на пътя му — и с неблагоприятно време, и със сръткав товар. Дори лошият късмет не беше в състояние да накърни спокойствието му. Ала сега беше различно. Сега той си имаше работа с умишленото противене на онези, на които той се стараеше да помогне. И Кайл не знаеше колко дълго ще успее да се удържи, преди да избухне.

Са му беше свидетел, че той се е постарал да стори нещо с момчето. Какво повече можеше да иска от него синът му? Сополанкото щеше да получи цял кораб само срещу възмъжаването си. Не. Хлапакът трябваше да избяга и да се остави да го бележат като роб.

Затова Кайл бе вдигнал ръце от момчето. Просто го беше върнал на борда и го бе оставил кораба да се оправя с него. Нали точно на това бе настоявал корабът? Веднага щом те се бяха отдалечили достатъчно от пристанището, Кайл бе наредил сополанкото да бъде отведен на носа. Това трябваше да удовлетвори кораба. Къде ти! Вместо това съдът газеше бавно, накланяше се ту на едната страна, ту на другата, непрекъснато кривеше пътя си. С тази тромавост тя го позореше. Точно както собственият му син го беше опозорил.

А всичко можеше да бъде тъй просто. Да спре в Джамаилия, да натовари роби, да ги откара до Калсид и да ги продаде изгодно. С което да донесе удобство на семейството си и да прибави заслужена гордост към името си. Кайл изискваше отговорност от екипажа си и поддържаше кораба добре. В отговор съдът трябваше да плава по разкошен начин. А Уинтроу трябваше да бъде достоен син, който да поеме по стъпките на баща си, за да може някой ден сам да застане на кормилото на собствения си жив кораб. Вместо това

четиринадесетгодишният Уинтроу носеше две робски татуировки върху лицето си, по-голямата от които бе следствие от импулсивния гняв на Кайл, подхранен от едно Торгово подмятане. Така му се искаше в онзи ден да бе избрал Гантри за свой придружител. Гантри веднага би го разубедил от подобна идея. А Торг с видима охота я бе подкрепил. Нещо, за което Кайл мълчаливо съжаляваше. Ако можеше да...

Някакво раздвижване отвъд щирборда привлече вниманието му. Това отново беше проклетата белезникава змия. Същата онази гадина, по-грозна и от жаба, която се гърчеше подире им. Чудовището не изглеждаше особено заплашително; Хейвън бе успял да прецени, че става дума за възрастно и затлъстяло създание. Ала това змийско присъствие не се нравеше на екипажа. И на кораба. А при замисленото си вторачване Кайл установи, че създанието не се нрави и на него самия. То далеч не приличаше на скот, а на събеседник, опитващ се да прочете мислите му.

Кайл напусна кормилото и с раздразнени стъпки се отправи към носа. Неспокойните му мисли го следваха.

Проклетият кораб вонеше — много по-силно от степената, за която бе заявявал Торг. Смрадта бе по-лоша и от тази на нужник, по-скоро приличаща на гробница. Три трупа вече бяха изхвърлени зад борда. Един от тях бе принадлежал на робиня, сама отнела живота си — тя бе късала парчета от дрипата си и се бе задавила с тях. Как можеше човек да постъпи по тъй глупав начин? Неколцина от моряците се бяха разчувствали от тази постъпка, макар че никой от екипажа не посмя да го изрази гласно.

Кайл отново погледна към десния борд. Проклетата змия напредваше заедно с него; на моменти тя подаваше глава, за да го погледне. Капитанът се извърна.

По някакъв начин това създание му напомняше за татуировката върху лицето на момчето. Знакът също бе тъй постоянен в присъствието си. Сега Кайл осъзнаваше, че е постъпил грешно. Искеше му се да не го е правил, но не можеше да промени нищо. И освен това знаеше, че никога не би получил прошка, затова не виждаше смисъл да се извинява — нито на момчето, нито на майка му. Те щяха да го ненавиждат до края на дните си. Без значение, че нанасянето ѝ по никакъв начин не беше навредило на момчето.

Татуировката не го беше осакатила, това си беше обикновен белег. Не един моряк избираше да си татуира името или знака на своя кораб. Не върху лицето си, но все пак... Кефрия щеше да припадне, когато го видеше. При всеки поглед към Уинтроу Кайл си представяше ужасеното лице на съпругата си. Вече дори завръщането у дома не беше очакван момент. С колкото и пари да се върнеше сега, жените щяха да виждат единствено татуировката върху лицето на Уинтроу.

Змийската глава за пореден път разкъса водата и се загледа в него.

В гнева си Кайл не усети кога е прекосил кораба. На предната палуба той завари сина си свит върху дъските.

Срамна беше мисълта, че това създание е най-големият му син. Неговият наследник. Това беше синът, на когото капитанът щеше да остави кораба си. Колко жалко, че Малта беше момиче. Тя би наследила баща си по далеч по-достоеен начин.

Усилвалият се гняв бликна, но не за да замъгли мислите му, а да ги проясни. За всичко това беше виновен Уинтроу. Кайл го бе довел на борда, за да поддържа кораба в добро настроение, а вместо това хленчлото бе смогнал да му предаде чупливостта си. Но щом като корабът нямаше намерение да плава добре в присъствието на хлапето, не оставаха причини Кайл да се съобразява с жреческите му лиготии.

С две големи крачки той се озова край Уинтроу, сграбчи го за яката и го изправи.

— Заслужаваш да нахраня змиите с теб! — изкрещя той към сепнатото момче, останало да се поклаща в ръцете му.

Уинтроу сепнато повдигна поглед и се взря в очите му. И мълчаливо стисна челюсти.

Той повдигна ръка. Когато Уинтроу не трепна, Кайл я стовари върху лицето му с цялата сила, която можеше да събере. Пръстите му се извиха болезнено при рязкото съприкосновение с татуирания лик. Момчето отхвърча назад и с дрънчене се стовари върху палубата. Там то остана да лежи неподвижно, с отпуснатост, в която Кайл Хейвън виждаше нагъл присмех.

— Проклет да си! — ревна той и отново се хвърли към момчето, решен да го хвърли през борда и веднъж завинаги да се отърве от него. Това не само беше идеалното решение, а и единствената мъжествена постъпка, която му оставаше. Никой нямаше да го вини. Този

недорасляк не само си беше жив срам, а и им бе донесъл лош късмет. Но Кайл щеше да се отърве от набожния лигльо и да предотврати ново излагане.

Край кораба изникнаха разтворени челюсти, разцепили мъртвешката белезникавост на змийската муцуна. Червеникавата паст изглеждаше ужасяващо, но още по-стряскащи бяха очите, в които проблясваше нетърпение. Чудовището се оказваше далеч по-едро от очакваното. Макар и надигнало се над водата, то с лекота поддържаше темпо с Вивачия и очакваше да получи закуската си.

Кърмителят, следван от плетеницата, се отправяше към едно от местата си за почивка, ала Молкин неочаквано се изви и промени посоката си. Той се понесе с онази бързина, подобаваща на преследването на плячка, ала Шривър не виждаше никаква плячка из околното Обилие.

— Следвайте — все пак протръби тя и сама пое след водача. Сесурея веднага се отзова на позива ѝ. След няколко мига стана ясно, че той е единственият, сторил това. Останалите не се бяха отделили от кърмителя, заинтересувани единствено от интересите на храненето до насита и честата смяна на кожи.

Но точно сега Шривър нямаше намерение да обмисля измяната им — тя бе изцяло съсредоточена в усилията си да не изостава от Молкин.

Тя успя да го настигне единствено заради рязкото му спиране. Самата му поза представляваше удивление. Той стоеше с разтворени челюсти, с енергично потрепващи хриле.

— Какво има? — попита Шривър. И тогава сама долови чудатия вкус. Нещо, което самата тя не можеше да определи, ала породените от него усещания бяха обещаващи. Сесурея също се присъедини към тях; също сподели удивлението им.

— Какво е това? — попита той.

— Помнеца — почтително промълви Молкин. — Елате, трябва да я намерим.

Не му правеше впечатление, че само двама следовници от цялата плетеница са се отзовали. Той мислеше единствено за остатъчната

миризма, заплашваща да изчезне преждевременно — преди да ги е отвела до източника си.

И Молкин се стрелна напред с бързина, която нито Шривър, нито Сесурея можеха да се надяват да надминат. Двамата се извиваха след него отчаяно, стараещи се да не изпускат проблясъка на златистите му петънца. Необичайното ухание се усилваше с напредването им.

Те отново настигнаха Молкин заради спирането му, този път на почтително разстояние от кърмител, който проблясваше сребристо сред Обилието. Неговото ухание пропиваше водата, пораждащо удовлетворение. Надежда изграждаше този букет, а също и радост, ала най-осезаемо бе обещанието за спомени. Спомени, които щяха да изпълнят всички с мъдрост и знания.

Ала Молкин не се доближаваше, за да помоли за тях.

— Нещо не е наред — тихо протръби той. В очите му се четеше размисъл. Проблясък пробяга по люспите му. — Помнещите приличат на нас. Тъй казват всички предания. Аз виждам само сребристия кърмител. И въпреки това сетивата ми казват, че Помнещата е близо. Не разбирам.

Тримата продължиха да гледат сребристия кърмител, който лениво напредваше над тях. Следваше го самотна и тежка бяла змия, задържаща се на върха на Обилието, подала глава в Недостига.

— Той разговаря — тихо изрече Молкин. — Моли се.

— За спомени — добави Сесурея. И нетърпеливо потрепна с грива.

— Не — замислено го поправи водачът, а в следващия момент се оказа връхлетян от невярващо разбиране. — Моли се за храна! Моли единствено за храна, която на кърмителя не е нужна.

Опашката му замахна рязко и ожесточено, стоварвайки се върху дъното.

— Това е примамка, измама! — изрева Молкин. — Този кърмител излъчва уханието на Помнеща, а не прилича на нас. Бе обещано, че Помнещите винаги ще се отзовават на онези, които ги молят за знание. А този кърмител не отговаря!

В гнева му се криеше дълбока болка. Гривата му бе настръхнала, отделяща задавящ облак отрова. Шривър се изви настрани.

— Молкин — тихо каза тя. — Молкин, какво трябва да сторим?

— Не зная — горчиво отвърна водачът. — Свещените предания не споменават за нищо подобно, частичните ми спомени не съдържат нищо за това. Не зная. Затова ще следвам, за да разбера. — Тук той продължи с по-тих глас. — Няма да ви виня, ако изберете да се върнете обратно при плетеницата. Може би моето водачество е било неправдиво. Може би моите спомени са били следствие от собствените ми отрови.

Гривата на Молкин се отпусна в разочарование. Без дори да се обръща към останалите двама, той пое подир сребристия кърмител и белия му следовник.

— Пусни го, Кайл! — изпищя Вивачия, ала в думите ѝ нямаше повеля, а само страх. Тя рязко се приведе в опит да замахне към бялата змия. — А ти се махай, противна гадино! Махай се! Няма да го получиш, никога няма да го получиш!

Целият кораб се разклати в отговор на движенията ѝ. Огромните дървени ръце напразно се размахваха в опит да достигнат змията.

— Махай се! — пищеше Вивачия. — Уинтроу! Кайл!

Кайл продължаваше да влачи сина си към борда и нетърпеливото чудовище. Вивачия отметна глава назад и изкрещя с цяло гърло:

— Гантри! В името на Са, Гантри, ела тук!

Из целия кораб избухна объркване. Моряците крещяха един към друг в опит да разберат причината за настаналата суматоха. Робите в трюма също бяха започнали да крещят нечленоразделно в отговор на опасността, която те можеха да усетят, но не и да предотвратят. Целият съд се оказа изпълнен със страх и мъка, чиято миазма връхлиташе всички. Може би под нейно влияние Кайл изпитваше противен вкус в устата си и тръпки на безнадеждност по кожата си.

— Престани! Престани! — изкрещя Кайл, без да е сигурен към кого се обръща. Той сграбчи окъсаната дреха на Уинтроу и го разтърси, ала не с момчето се бореше.

Гантри изникна на палубата, бос и гол до кръста, с объркано от бледнината на доскорошен сън лице.

— Какво става? — попита помощникът. И в следващия момент забеляза змията, издигнала глава редом с палубата. С реакция, почти доближаваща паника, заместникът изкрещя и грабна едно точило от

палубата, повдигна го над главата си и го запрати към змията. Чудовището небрежно раздвижи врат, избягвайки снаряда, и бавно потъна под повърхността. Единствено неравността на вълните издаваше присъствието му.

Кайл изгуби целенасочеността, мотивирала го до този момент. Той погледна неразбиращо към сграбченото момче. Изоставен от прилива си на сила, капитанът пусна Уинтроу обратно на палубата.

Дишаният тежко Гантри се обърна към Кайл.

— Какво стана? — попита той. — Каква беше тази врява?

Вивачия все още не можеше да се успокои. Виковете на робите се сливаха с нейната истерия. Уинтроу продължаваше да лежи върху дъските.

Гантри се приближи до момчето, а после невярващо погледна Кайл.

— Вие ли сте сторили това? Защо? Момчето е изгубило съзнание.

Капитанът безмълвно се взираше в него. Гантри поклати глава и за момент свърна очи към небето.

— Успокой се! — обърна се помощникът към фигурата. — Аз ще се погрижа за него. Само се успокой, защото разстройваш всички. Майлд! Майлд, донеси ми медицинското сандъче. И кажи на Торг, че искам ключовете от тези противни вериги. Успокой се, милейди, всичко ще се оправи. Моля те. Змията вече си отиде, а аз съм тук и ще се погрижа за момчето. — Към един смаян моряк Гантри добави: — Евънс, върви да събудиш хората от моята вахта. Кажи им да слязат при робите и да ги успокоят. Да им кажат, че няма от какво да се боят.

— Аз я докоснах — обърна се Вивачия към Гантри. — Ударих я. И когато я ударих, тя ме позна. Ала аз не бях аз!

— Всичко ще се оправи — настойчиво повтори помощникът.

Корабът се разклати отново, защото Вивачия се наведе да умие ръце във водата.

Кайл си наложи да погледне към сина си. Уинтроу лежеше в несвяст.

Капитанът разтърка все още пламтящата си десница. Колко ли силно бе ударил момчето? Достатъчно силно, за да разклати някои зъби, може би дори да ги счупи. И бе възнамерявал да го хвърли на

змията. Да ѝ хвърли собствения си син. Удара Кайл си спомняше. Но не можеше да си спомни причината, накарала го да стори това.

— Той е добре — троснато се обърна Хейвън към заместника си. — Най-вероятно се преструва.

— Да, най-вероятно — саркастично отвърна Гантри. Той се канеше да рече и още нещо, ала след миг размисъл се отказа и смени темата. — Капитане, трябва да изработим някакво оръжие. Копие или нещо подобно. За да убием чудовището.

— Така има вероятност само да го раздразним — притесни се Кайл. — След всеки кораб, пренасящ роби, има змии. Но никога не съм чувал змиите да нападат самия съд. Мъртвите роби им стигат.

Гантри обърна към него погледа на човек, който се надява, че не е разбрал правилно.

— Ами ако нямаме мъртви роби? — натърти той. — Ако бъдем толкова грижливи, колкото вие казахте, че ще бъдем, и не изгубим половината от тях? Какво ще правим, ако змията огладнее? Освен това е очевадно, че близостта ѝ тревожи кораба. Това не е ли достатъчно основание да се отървем от чудовището?

Със закъснение помощникът осъзна, че край тях са започнали да се събират моряци, заслушани в разговора им.

— Връщайте се на работа! — остро нареди Гантри. — А ако някой от вас няма задължения, нека да каже, аз ще му намеря нещо.

След като моряците се разпръснаха, той отново се зае с момчето.

— Мисля, че е просто зашеметен — промърмори заместникът. — Майлд! — кресна той.

Младият моряк вече пристигаше, понесъл ключове в едната си ръка и медицинското сандъче под другата.

Уинтроу започваше да идва на себе си, а Гантри му помогна да се изправи. Юношата приседна, опрял ръце зад гърба си, и замаяно се загледа в помощника, заел се да освобождава краката му.

— Непростимо! — гневно промърмори Гантри, втренчен в разранените глезени. — Майлд, извади му кофа морска вода. — Той се обърна към момчето. — Уинтроу, изплакни раните и ги превържи. Хубави белези ще ти останат.

Подир това помощник-капитанът сбърчи нос и додаде:

— И най-добре се изкъпи. Онези в трюма имат оправдание да смърдят, но не и ти.

С тези думи Гантри погледна към Кайл, който все още се навърташе наоколо, улови погледа му и си позволи да поклати глава неодобрително. Капитанът стисна челюсти, но не каза нищо.

А Гантри се изправи и се приближи до носа, до извърнатата към тях Вивачия. В нейните очи все още личеше ужас; тя бе стиснала ръце пред гърдите си.

— Търпях достатъчно — с тих глас каза той. — Какво точно искаш, за да престанеш с капризите?

Сепната от прямотата му, Вивачия едва не се отдръпна. Тя мълчеше.

— Слушам те — продължи Гантри. В гласа му започваше да се промъква раздразнение. — Ти изкара извън нерви и последния човек на борда. Какво в името на Са искаш, за да се успокоиш? Музика? Компания? Какво?

— Искам... — Вивачия замълча, изгубила мисълта си. — Аз я докоснах, Гантри. Докоснах я. И тя ме разпозна и каза, че аз не съм Вивачия и не принадлежа на рода Вестрит. Тя каза, че аз съм една от тях.

Кайл отвратено слушаше това бърборене. Мълвенето на една идиотка.

— Вивачия, змиите не говорят — навъси се Гантри. — Чудовището не е казвало нищо, просто те е изплашило. То изплаши и нас, но вече всичко свърши. Никой не е пострадал. Но при твоето мятане много лесно някой може да пострада и...

Тя не го слушаше, а стоеше навъсена. Но в един момент си припомни въпроса му.

— Искам да бъда каквато бях преди — отчаяно се примили тя.

— Как така преди? — изсумтя Гантри. Кайл реши, че помощникът му не е успял. Нямаше смисъл да питат кораба: той винаги искаше неща, които никой не можеше да му даде. Корабът се държеше като типична разглезена жена, преувеличаваща до безкрайност собственото си значение. Опитите за удовлетворяване бяха предварително обречени на неуспех. Колкото повече Гантри се умилкваше на дървената повлекана, толкова повече тя щеше да ги измъчва. Това бе самата сърцевина на жените. Защо майсторите не бяха избрали да изобразят мъж на носа? Един мъж би притежавал разумност.

— Преди Кайл — бавно изрече Вивачия и се обърна към настоящия си капитан. — Искам Ефрѝн Вестрит отново да стои начело. И Алтея. И Брашън. — Тя затули лицето си и се извърна. — Искам отново да бъда сигурна коя съм.

В гласа ѝ се долавяше детинско ридание.

— Не бих могъл да ти осигуря подобно нещо. Никой не би могъл. — Гантри поклати глава. — Корабе, ние правим всичко по силите си. Уинтроу е освободен. Аз не мога да го принудя да бъде щастлив. Не мога да принудя робите да бъдат щастливи. Аз правя всичко по силите си, но не съм вездесъщ.

Унизително. Той едва ли не я умоляваше.

А Вивачия бавно поклати глава.

— Аз не мога да продължавам така — ридаеше тя. — Аз усещам цялата им мъка. Усещам я.

— Дрънканици — процеди Кайл. Не, беше време да сложи край на тези глупости.

Той погълна отвращението към изблика си на гняв. Какво пък, това му избухване бе оправдано. Сякаш малко неща му се бяха струпали на главата.

Но сега той възнамеряваше да покаже на всички, че повече не е в състояние да търпи глупостите им.

— Гантри, стига си насърчавал хленченето ѝ — рече той, пристъпвайки до помощника си. — Недей да насърчаваш детинщините ѝ. — Кайл погледна към Вивачия и улови погледа ѝ. — Корабе. От теб се очаква да плаваш. Това е всичко. Можеш да плаваш с желание или като отломка, но ще плаваш. Хич не ме е грижа дали си щастлива. Ако не ти харесва да пренасяш роби в трюма си, тогава плавай по-бързо, за да се отървеш от тях. Колкото по-бързо пристигнем в Калсид, толкова по-бързо ще се отървем от тях. А що се отнася до Уинтроу, той е непоправим. Нищо не би могло да му достави удоволствие. Той не иска да се държи като мой син, не иска да бъде моряк, а с постъпките си се превърна в роб. Така да бъде. Върху лицето му се намира твоят образ. Той ти принадлежи. Прави с него каквото си искаш. Ако щеш, хвърляй го зад борда.

Кайл замълча, за да си поеме дъх. Той усещаше, че всички погледи са насочени към него. А изражението, изникнало върху лицето

на Гантри, никак не му харесваше. Помощникът го гледаше невярващо, с дълбока тревога.

— Поеми дежурството, Гантри — тросна се капитанът. — Вдигни всичките платна и се постарай хората да работят оживено. Искам това корито да плава бързо.

И Кайл се отпрати към каютата си. От столицата той бе закупил ароматни треви, за да се отърве от вонята на роби — по съвета на един от опитните превозвачи. Сега той възнамеряваше да се възползва от тази препоръка, та поне за известно време да се дистанцира от смрадта. И от всичко останало.

На кораба бе настъпило почти пълно спокойствие. Почти, защото един съд, пренасящ роби, никога не познава спокойствието. От трюма неизменно долитаха виковете. Окованите молеха за вода, за свеж въздух, за дневна светлина. Сред робите често избухваха сбивания. Удивително беше, че двама души, оковани един до друг, могат да си нанасят толкова увреждания. Теснотията, зловонието и оскъдните дажби определено не благоприятстваха дружески отношения.

В известно отношение същото важи за Вивачия и мен, разсъждаваше Уинтроу. Двамата бяха своеобразни роби, оковани един до друг. Нямаше пространство, в което да могат да се отделят, дори и в мислите и сънищата. Никакво приятелство не би могло да оцелее сред подобни условия. Особено когато вината се притискаше между тях. Уинтроу я бе изоставил. А нейната вина се бе съдържала в онази размяна при злощастното му завръщане.

— Аз съм виновна за това — бе изрекла тя. — Ако не бях аз, тези неща не биха те връхлетели.

— За последното си права — уморено бе потвърдил Уинтроу. — Но вината не е твоя.

По втрещения ѝ вид той бе разбрал, че казаното от него я е наскърбило. Ала в онзи момент той се бе чувствал прекалено изтерзан и унил, за да смекчава болката с още напразни думи.

Часове бяха изминали от успокояването на суматохата. През цялото време Вивачия не бе продумала. Самият Уинтроу също седеше мълчаливо, облегнат на носа, и размишляваше над внезапната лудост, обхванала баща му. Дали тази проява щеше да се повтори? Заради тези

размишления и заради преживяното той бе прекалено посърнал, за да разговаря. Не му бе известна причината за нейното мълчание, но то не го гнетеше, дори напротив.

В един момент тя избра да заговори. По банален начин.

— Какво ще правим?

Безполезен въпрос. Уинтроу разгърна влажната кърпа в търсене на все още хладно място и отново я притисна към подпухналото си лице. Горчивият отговор сам напусна устните му.

— Защо питаш мен? Аз вече нямам правото да избирам това. Вместо да питаш своя роб, нареди му.

— Аз не притежавам роби — с ледено достойнство отвърна Вивачия. Достойнство, към което всяка следваща дума прибавяше раздражение. — Щом си решил да доставяш удоволствие на баща си, като се наричаш роб, представяй се за негова собственост, а не за моя.

Дълго трупаното му раздражение най-сетне намери изблик.

— Истината е, че баща ми е толкова решен да ти угоди, че изобщо не се замисля за мен. Ако не бяха твоите странности, той никога не би ме принудил да служа на борда ти.

— Моите странности? А на какво се дължат те? Аз не съм избирала да бъда такава. Аз съм това, което твоето семейство ме е направило. Само преди секунди ти се оплакваше от отнетото ти право на избор. Е, аз никога не съм притежавала това право. Аз съм тази, която е поробена.

Уинтроу изсумтя презрително.

— Поробена? Къде е белегът върху лицето ти, къде са оковите около китките ти? За теб е лесно да използваш подобни думи. Аз трябва да нося тази татуировка до края на живота си. Аз съм роб — трябваше да признае той.

— Нима? По-рано ти казваше че си свещеник и че никой не може да ти отнеме същината. Ала това беше преди бягството ти. Подир завръщането си ти демонстрира нещо друго. Аз смятах, че ти притежаваш повече смелост, Уинтроу Вестрит. Повече решителност да определяш живота си.

Това ѝ безочие беше влудяващо. Уинтроу се намести, за да извърне глава към нея.

— Нима ти знаеш какво е смелост? Какво би могла да знаеш за човешкото? Нима може да има нещо по-унизително от това друг да

взема решенията вместо теб, да те обявява за вещь, която принадлежи нему? Да нямаш правото да определяш бъдещето си? Как би могъл някой да запази достойнство и желанието си да живее? И ти си седнала да ми говориш за смелост...

— Какво бих могла да зная? — Тя го изглежда по ужасяващ начин. — Та нима някога съм познавала нещо различно от това да бъда нечия собственост? — Очите на Вивачия пламнаха. — И смееш да ми говориш подобни неща!

За момент Уинтроу остана безмълвен, сетне се опита да възрази.

— Не е същото! За мен е много по-трудно. Аз бях роден човек...

— Мълчи! — ожесточено просъска тя. — Образът, който носиш върху лицето си, не е мое дело. А твоят род три поколения наред беляваше душата ми. Да, точно така, *душата* ми! Как смее тази вещь да твърди, че притежава *душа*!

Някакво необичайно изражение изникна върху лицето ѝ и прекрати следващите ѝ излияния. За продължителността на това изражение на Уинтроу се струваше, че вижда насреща си непозната.

— Ние спорим — с тихо удивление каза фигурата. И кимна на себе си, почти доволна. — Щом мога да споря с теб, значи ние с теб не сме едно.

— Разбира се, че не сме. — За момент Уинтроу остана объркан от изтъкването на очевидното. Сетне неразбирането бе изтласкано от завръщания се гняв. — Аз не съм идентичен на теб, а и ти не си идентична на мен. Ние сме отделни същества, с отделни желания и нужди. Ако не си осъзнавала това преди, време е да го осъзнаеш. Трябва да започнеш да бъдеш себе си, Вивачия, да откриеш собствените си амбиции, желания и мисли. Някога замисляла ли си се за нещата, които желаеш истински? Извън желанието да бъдеш близо до мен?

Със стряскаща рязкост тя се отдели от него. Погледът ѝ се извърна, ала това бе само външната проява. Дъхът на Уинтроу секна за момент, като при съприкосновение с ледена вода. И тръпките, съпроводили отделянето, също бяха ледени. Поне в този момент той седеше на палубата, в противен случай краката му не биха издържали. Юношата трябваше да обвие ръце около себе си, защото му се струваше, че вятърът е усилил студенината си.

— Не осъзнавах какви усилия съм полагал, за да се държа отделен от теб — удивено призна Уинтроу.

— Нима? — меко попита тя. Гневът ѝ бе изчезнал. Поне така изглеждаше, защото момчето вече не усещаше чувствата ѝ.

Уинтроу се надигна и се обърна към фигурата. Той установи, че се опитва да отгатне чувствата ѝ в момента. Вивачия продължаваше да гледа встрани.

— И за двама ни е по-добре да бъдем разделени — заяви тя.

— Но нали всеки жив кораб трябва да има спътник от своя род — колебливо каза Уинтроу.

— Това не изглеждаше да те притеснява по време на бягството ти. Нека не те притеснява и сега — остро изтъкна фигурата.

— Не исках да те наскърбя — рече Уинтроу. Неговият гняв беше изчезнал. Може би той бе изпитвал нейните чувства? — Вивачия, аз така или иначе съм тук, без значение дали го искам. При това положение няма причина да...

— Причина има. И тя е, че ти винаги се стараеше да не ме допускаш до себе си. Ти самият го призна. Има и още една причина: може би наистина е време да узная коя съм в действителност.

— Не разбирам.

— Защото ти не ме слушаше по-рано днес, когато се опитах да ти кажа нещо важно.

Нейният глас не звучеше наскърбен. Не, той съдържаше спокойствие, което неочаквано му напомни за онзи тон на Берандол, с който наставникът се опитваше да му обясни нещо очевидно.

— Така е — призна той. — Сега съм готов да те изслушам, стига да искаш.

— Сега е твърде късно — остро каза тя. Но в следващия миг се поправи. — Вече не искам да говоря за това. Предпочитам сама да узная. Мисля, че е време да го сторя, вместо да разчитам на някой Вестрит.

Сега беше негов ред да се чувства изоставен и изолиран.

— Но какво ще правя аз?

Този път Вивачия се извърна към него. В зелените ѝ очи личеше мекота.

— Един роб би задал подобен въпрос и би изчаквал заръки. Един жрец сам би открил отговора. — Устните ѝ трепнаха в зачатъка на

усмивка. — Нима си забравил кой си самият ти?

Това питане не целеше отговор. Вивачия отново се извърна и се загледа в хоризонта, приключила разговора.

Уинтроу я остави. Той взе кофата, оставена му от Майлд, и я спусна отвъд борда. Въжето ѝ трепна в ръцете му. С усилие юношата я изтегли обратно, взе кърпата и се отправи под палубите.

Тя изпитваше отчаяние. Изобщо не беше сигурна, че ще успее да се справи. Ами ако изгубеше разсъдъка си?

Вивачия се взираше отвъд скалите, изпъстрили протока, отвъд към хоризонта. И насочваше възприятията си, вкусуващи и вода, и вятър. Тя веднага усети змиите. Те не се изчерпваха единствено с бялата твар, която продължаваше да я следва: имаше и други, останали назад. Тя решително ги прогони от мислите си. Искаше ѝ се да можеше да стори същото с мъката на робите и със смущението на екипажа... Ала човеците се намираха прекалено близо до нея; на твърде много места се докосваха до дъските от магическо дърво. Неволно тя усещаше Уинтроу, започнал да обхожда робите, за да попива ръцете и лицата им с навлажнената кърпа. Дело и на жрец, и на един Вестрит. Вивачия изпитваше гордост от постъпката на момчето. Ала то не беше свързано с нея; тя нямаше основание за тези чувства. С всеки следващ миг тя осъзнаваше това. Човеците и техните емоции я изпълваха, ала това не беше нейната същина. Тя ги приемаше в опит да ги обгърне и отдели, за да разграничи себе си от тях. Неуспешно. Или това беше нещо невъзможно, или от нейната същина не беше останало много.

В един момент фигурата отметна глава и стисна зъби. *Какво пък. След като съм обикновен кораб, то ще бъда горд кораб.* Тя подири стремителността на морското течение и се насочи към него. С недоловими движения, трудно осезаеми и за нея самата, Вивачия намести дъските си за по-голяма скорост. И веднага почувства удоволствието на стоящия на кормилото Гантри. Нему тя можеше да се довери.

Вивачия затвори очи срещу връхлитащия вятър и призова виденията. *Какво искам?* — питаше ги тя.

— Ти излъга моя капитан, момче.

Офелия имаше дрезгавия и плътен глас на куртизанка, изрекъл последната дума едновременно с кос поглед. Подобно на повечето кораби от някогашното време, нейната фигура представляваше продължение на носа на кораба, вместо да бъде поставена под бушприта. А погледът, който тя запрати над заобленото си рамо, предупреждаваше, че тя няма да търпи лъжи.

Алтея не се осмели да отговори на това обвинение. Тя седеше кръстато върху малко дървено мостче, построено специално за улеснение на фигурата — за да може последната да разговаря по-лесно с моряците.

В ръцете си младата жена държеше голяма чашка за зарове. И самите зарове бяха едри, собственост на кораба. Когато Офелия бе разбрала, че на борда ще има допълнителен човек, тя незабавно бе поискала от новия юнга да прекарва част от смените си край нея. Офелия обожаваше да играе на зарове, но не по-малък бе интересът ѝ към клюките. Поне така смяташе Алтея. Освен това девойката подозираше, че корабът обича да послъгва, но бе решила да си затваря очите.

Последица от обичта на Офелия към хазартните игри беше фактът, че много от моряците ѝ бяха длъжници, някои от които от години. Дори новопристигналата Алтея бързо бе започнала да задлъжнява.

Младата жена отвори кутийката и се навъси.

— Три чайки и две риби — обяви тя и наклони кутията към погледа на фигурата. — Ти отново печелиш.

— Така е — съгласи се Офелия и се подсмихна. — Ще повишим ли залога?

— Аз вече ти дължа повече, отколкото притежавам — изтъкна Алтея.

— Именно. Освен ако не повишим залога, нямам шанс да получа парите си. Какво ще кажеш за това: да играем за твоята малка тайна?

— Нима има смисъл? Мисля, че тя вече ти е известна.

Алтея се надяваше, че Офелия е отгатнала единствено пола ѝ. Дори и след подобно изобличаване тя оставаше в сравнителна безопасност. Насилието на борда на жив кораб не беше нещо нечувано, ала беше рядко — емоциите, придружаващи насилието, бяха прекалено

смущаващи за съда. Повечето от живите кораби ненавиждаха проявите на сила, макар да се говореше, че *Шоу* бил злобничък и веднъж поискал един моряк, разлял боя върху палубата му, да бъде бит с камшик. Ала Офелия, въпреки всичките ѝ недостатъци, си оставаше истинска дама. И имаше добро сърце. Алтея се съмняваше, че на борда на подобен съд би я заплашило изнасилване, ала грубиянският интерес на един ухажващ моряк нямаше да се отличава особено. Както се беше случило с Брашън.

В следващия миг ѝ се прииска да не си го беше припомняла. В последно време мисълта за него бе започнала да изниква в неочаквани моменти. Вероятно тя трябваше да го потърси в Кандило и да се сбогува с него. Да, това беше липсващият елемент — окончателното приключване на случая. И, подозираше тя, частично раздразнение заради факта, че последната дума бе принадлежала на него.

— Тук си права. Най-малко част от нея ми е известна. — И Офелия се засмя с приятен глас. Устните ѝ бяха начервени, а изникналите зъби се белееха.

Снижила мигли и глас, фигурата продължи:

— В момента аз съм единствената, която я знае. И съм убедена, че ти искаш това да остане така.

— Така и ще остане — отвърна Алтея и шумно разклати кутията. — Дама като теб никога не би издала нечия тайна.

— Така ли? — Офелия се подсмихна. — И според теб аз не съм длъжна да разкрия пред своя капитан, че едно от лицата, намиращи се на борда му, не е онова, за което се представя?

Алтея се поколеба. Ако капитан Тенира решише да я затвори, остатъкът от пътуването щеше да се превърне в неприятно мъчение.

— И какво предлагаш? — запита накрая девойката.

— Три хвърляния. За всяко хвърляне, спечелено от мен, ще получавам правото да ти задам един въпрос, на който ти ще отговориш искрено.

— Твоят залог е по-малък от моя — поклати глава Алтея.

— Можеш да ми зададеш въпрос.

— Пак не е достатъчно.

— Тогава какво искаш?

Младата жена замислено дрънна със заровете.

Календарът би определил днешния ден като зимен, ала времето бе приятно топло — ефект на горещите блата, разположени западно от тях. Цялото местно крайбрежие бе изградено от езера, тресавища, островчета и променящи се пясъчни ивици. Горещата вода, смесваща се със солената, представляваше същински кошмар за обикновените кораби, защото благоприятстваше развитието на морски червеи и всякакви други твари. Ала корпусът на Офелия не притежаваше основания да се притеснява от тях. Моментите сериста миризма бяха единственият признак, че корабът прекосява необичайни води.

Топлият вятър подръпваше нишките, отскубнали се от опашката на Алтея, и приятно отпускаше уморените ѝ мускули. Тенира бе изтъкнал, че разполага с достатъчно хора, ала въпреки това Алтея рядко получаваше възможност да бездейства. И все пак той беше справедлив човек, а Офелия беше красив кораб, в чиято компания бе приятно да се плава. И Алтея неочаквано осъзна удовлетворението, което дните от началото на пътуването са ѝ донесли.

— Зная какво искам — тихо каза тя. — Но не мисля, че ти би могла да ми го дадеш.

— Някой казвал ли ти е, че разсъждаваш гръмко? Мисля, че те харесвам почти толкова, колкото ти харесваш мен. — Офелия говореше с привързаност. — Искаш да помоля капитана да те задържи, нали?

— Не е само това. Искам той да знае какво съм, но въпреки това да бъде склонен да ми позволи да работя за него.

— Ех — престорено въздъхна Офелия. — Това е височък залог. И нещо, което не мога да гарантирам. Мога само да обещая, че ще опитам. — И тя намигна на Алтея. — Разклащай заровете, момиче.

Офелия спечели първия тур.

— Чакам въпроса ти — каза Алтея.

— Още не. Първо ще искам да зная с колко въпроса разполагам.

И следващите две хвърляния бяха спечелени от фигурата. Алтея все така не можеше да проумее начина, по който съперницата ѝ мамеше: огромните ръце не биха могли да мамят.

— Тъй — рече Офелия, докато протягаше кутията към Алтея, за да може другата да се увери в показанията на заровете. — Три въпроса. Да видим — проточи тя и се замисли за момент. — Как е истинското ти име?

Девојката въздъхна.

— Алтея Вестрит.

Тя призна това съвсем тихо, защото знаеше, че корабът пак ще я чуе.

— Не думай! — с клюкарски възторг просия Офелия. — Ти си Вестрит! Момиче от Търговски род избягва и оставя собствения си жив кораб. Как си могла? Имаш ли представа какво си причинила на Вивачия? Едва-що събудена, ти си я изоставила... Не, това е тъй безсърдечно... Хайде, говори, не ме карай да умирам от нетърпение.

— Изборът не беше мой — въздъхна младата жена. — Корабът ми беше отнет.

С това тихо признание всички потискани чувства я връхлетяха отново: болката заради бащината смърт, яростта срещу неправдата, омразата ѝ към Кайл. Без да се замисля, тя притисна длан към огромната ръка, която Офелия състрадателно бе протегнала към нея. Допирът породил същински изблик на мисли и чувства. Алтея не бе осъзнавала колко ѝ е липсвала способността просто да сподели всичко това с някого. Думите не спираха да се изливат от нея. А фигурата слушаше и придобиваше ту възмутен, ту състрадателен вид.

— Милата ми. Това е толкова трагично! Но защо не си дошла при нас? Защо си им позволила да ви разделят?

— При кого? — замаяно промълви Алтея.

— При нас, при живите кораби. Цялото пристанище жужеше, когато ти изчезна и Хейвън пое Вивачия. Немалко от нас се разстроиха от този развой. Ние винаги бяхме смятали, че ти ще наследиш баща си начело на Вивачия. Самата тя също беше много разстроена. Непрекъснато мълчеше. Тогава на борда ѝ дойде онова момче... Уинтроу... и ние се зарадвахме. Ала дори и след пристигането му Вивачия не изглеждаше истински удовлетворена. Нещо напълно разбираемо, щом излиза, че Уинтроу е бил заведен на борда ѝ насила. Но пак не разбирам защо не си дошла при нас.

— Никога не ми е минавало през ума — призна другата. — Струваше ми се, че това е семеен проблем. Освен това... какво биха могли да сторят живите кораби?

— Този ти въпрос ни подценява почти по обиден начин, мила. Много неща бихме сторили, включително крайната заплаха вкупом да

откажем да плаваме, докато Вивачия не бъде придружена от близък, който истински желае това.

Алтея мълчеше смаяно.

— И наистина бихте сторили това за нас? — успя да попита тя.

— В името на всички ни, мила. Ти може би си прекалено млада, за да си спомняш живия кораб на име Парагон. Той също бе малтретиран по подобен начин и в крайна сметка полудя. — Офелия затвори очи и поклати глава. — Тогава ние не сторихме нищо. И заради липсата на намеса от наша страна, той пострада непоправимо. Днес никой жив кораб не прекосява крайбрежните води на Бингтаун, без да го види: прикован към сушата, изоставен на лудостта си... Корабите разговарят помежду си, Алтея. Да, ние клюкарстваме не по-зле от моряците, а е всеизвестно, че моряците са ненадминати клюкари. До тази спогодба ние достигнахме отдавна. И ако предупреждението ни не беше подействало, наистина щяхме да откажем да плаваме. Ние не сме чак толкова многобройни, та да си позволим да загърбваме страданията на своите сестри и братя.

— Не знаех — тихо каза Алтея.

— Може би аз се разговорих прекалено. Ти разбираш, че ако за този ни пакт се разчуе, съществува вероятност той да бъде разтълкуван погрешно. В същината си ние не сме непокорни, нито бихме прибегнали до подобна постъпка без нужда. Но и не бихме допуснали един от нас да страда.

Провлаченият изговор бе изчезнал от гласа ѝ; сега Алтея разговаряше с бингтаунски матриарх.

— Вече прекалено късно ли е да моля за помощ?

— Все още се намираме далеч от дома. Но аз ще говоря с всички живи кораби, с които се разминем. Ти не се опитвай да се намесваш. Не можем да сторим много, преди самата Вивачия също да се върне. Много се надявам да бъда там, когато това стане. За нищо на света не бих пропуснала това зрелище. Когато тя се върне, ние ще я попитаме за случилото се. Ако тя споделя твоето страдание, за което съм сигурна, тогава ще пристъпим към действие. В бингтаунското пристанище винаги има няколко живи кораба. Ние ще говорим със семействата си, а завръщащите се кораби също ще убедят своите близки. Ние ще накараме родовете си да окажат натиск върху твоето семейство. Крайната заплаха, разбира се, ще бъде отказът ни да

плаваме. Надявам се, че няма да се стигне до това. Но ако се наложи, ще го сторим.

Алтея мълчеше.

— Над какво размишляваш? — попита я Офелия.

— Че изгубих почти година далеч от кораба си. За това време научих много неща и станах по-опитен моряк. Ала завинаги съм изгубила онези първи месеци от нейния живот. Ти беше права, Офелия. Аз съм безсърдечна. А може би съм просто глупава и страхлива. Не проумявам как съм могла да я оставя сама да се оправя с Кайл.

— Всички ние допускаме грешки, мила — меко я увери Офелия. — Искане ми се всички те да можеха да се оправят лесно като тази. Бъди уверена, че ние ще ти върнем кораба.

— Не зная как да ти благодаря.

Струваше й се, че някакъв обръч е освободил гърдата й — или че някакво бреме се е свлякло от раменете й. До този момент Алтея не се бе замисляла, че е възможно живите кораби да изпитват подобна свързаност. Тя бе познавала единствено собствената си връзка с Вивачия. Не й бе хрумвало, че самите кораби се сприятеляват едни с други. И че двете с Вивачия ще разполагат със съюзници в тяхно лице.

Офелия се изкикоти по обичайния начин.

— Все още не си ми отговорила на следващия въпрос.

Алтея поклати глава и се усмихна:

— В разговора ни ти ми зададе повече от три въпроса.

— Нищо подобно! — важно отвърна фигурата. — Аз те попитах единствено за името ти. Ти сама си каза останалото; момиче.

— Може би... Не, почакай. Ти ме попита защо не съм се обърнала към вас за помощ.

— Това не беше въпрос, а възклицание. Но дори и да го сметнем за питане, пак ми остава още един въпрос.

Девојката имаше основание да се чувства щедра.

— Задавай го тогава.

Офелия се усмихна, а очите й пламнаха пакостливо. За секунда тя прехапа връхчето на езика си.

— Кой е тъмноокият мъж, който се явява в... интересните ти сънища?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

БУРЯ

— Да опитаме така — предложи Уинтроу. Той отмести оковата колкото се може по-нагоре по пищяла, откъсна ивица от кърпата и внимателно я намота около разранения глезен на девойката, преди отново да отпусне оковата. — По-добре ли е?

Тя не отговори. В мига, в който юношата отдръпна ръка, робинята отново започна да трие крака си във веригата.

— Не, недей — тихо каза Уинтроу и докосна глезена ѝ. Девойката спря, но не каза нищо и не го погледна. Тя никога не му обръщаше внимание. След около още ден тя щеше да осакатее необратимо. А Уинтроу не разполагаше с никакви билки или масла, с които да я облекчи. Дори не разполагаше с истински превръзки. Можеше да разчита единствено на морска вода и на парцали.

Девойката непрекъснато протриваше сухожилията си. Тя изглеждаше неспособна да спре.

— Остави — мрачно го посъветва глас. — Тя е луда и не знае какво прави. И ще умре много преди да сме достигнали Калсид. С твоите грижи тя само ще страда по-дълго. Не ѝ пречи, това е единственият ѝ начин да намери спасение.

Уинтроу повдигна свещта и се огледа, но не можа да определи източника на гласа. В тази част на трюма той дори не можеше да крачи изправен. Намиращите се тук роби бяха почти неподвижни. А поклащането на Вивачия непрекъснато ги разместваше и караше кожата им да се трие в дъските.

Пленниците присвиваха очи срещу отблясъка на свещта, който им се струваше изгарящ. Уинтроу продължи по пътеката, като се стараеше да отбягва най-зацапаните участъци. Повечето от окованите не обръщаха внимание на присъствието им: те използваха цялата си сила, за да издържат. Но Уинтроу улови погледа на един роб, приклепнал сред оковите си.

— Мога ли да ти помогна? — попита го юношата.

— У теб ли са ключовете? — саркастично подметна един от близките клетници. А друг рязко се осведоми:

— Как така ти имаш право да се разхождаш насам-натам?

— За да мога да ви държа живи — отвърна Уинтроу. Страхливец. Той се боеше, че ако робите разберат, че той е син на капитана, ще се опитат да го убият. — Имам кофа с морска вода и кърпа, ако искаш да се измиеш.

— Дай парцала — грубо каза първият роб. Момчето потопи парчето плат и му го подаде. То очакваше, че окованият ще обърше лице и ръцете си. Мнозина от робите извличаха сила от това по-скоро символично умиване.

Но вместо това робът се извърна доколкото можеше, за да притисне влажната кърпа до рамото на съседа си.

— Вземи, примамко — шеговито каза той и внимателно попи подутото рамо на другия, който не отговори. — Онази вечер го ухапа плъх. Аз успях да го уловя и двамата си го поделихме. Но заради ухапването той не се чувства добре. — Очите му за момент уловиха погледа на Уинтроу. — Можеш ли да го изведеш? Щом ще умира във вериги, поне да умре на светло и на свеж въздух, на палубата.

— Точно сега е нощ — изтърси Уинтроу.

— Пак ще има чист въздух — отвърна след миг робът.

— Ще попитам — смутено каза Уинтроу, макар да се съмняваше, че наистина ще го стори. Моряците бяха започнали да странят от него. Той се хранеше и спеше отделно. Някои от тях го наблюдаваха със смесица от съжаление и отврата към сегашната му същина. Новите моряци, наети в Джамаилия, се отнасяха към него като към обикновен роб. Ако той се доближеше до тях, те ругаеха смрадта му и с обиди (а понякога и с ритници) го прогонваха. Не, колкото по-малко от вниманието на екипажа привличаше, толкова по-лесен бе животът му. Палубата се бе превърнала във външния свят. Тук, в трюма, беше неговият нов свят. Място на задушаваци миризми, на ръждавеещи от мръсотия вериги и тлеещи клетници. При изкачването си на палубата Уинтроу наистина попадеше в отделен мир, където хората се движеха свободно, крещяха и понякога се смееха, а стихииите можеха свободно да докосват лицата им. Всичко това удивляваше юношата. Него никой не принуждаваше да стои под палубата; той лесно можеше да се върне в рутината на корабната работа. Ала той не го стори. Веднъж докоснал

се до този отвъден, този подземен свят, юношата не можеше да го забрави. Затова при всеки залез той пълнеше кофата си, събираше парцали и слизаше при робите, за да ги облекчи поне малко със солената си вода. Водата за пиене би била далеч по-приветствана, ала запасите от нея се пазеха зорко. Пък и солената вода бе по-добре от нищо. С нея Уинтроу промиваше рани, които самите клетници не можеха да достигнат. Те бяха прекалено много, за да може той ежедневно да се грижи за всички. Но правеше всичко по силите си, а сутрин се оттегляше изморен, за да спи през деня.

Юношата докосна крака на притихналия. Кожата му бе гореща. Смъртта скоро щеше да го освободи.

— Би ли го навлажнил отново? — помоли робът.

Нещо в акцента му се стори познато на Уинтроу. Той се замисли над това, докато напояваше кърпата с остатъка от морската вода. Вече нямаше смисъл да се преструва, че кърпата и водата са чисти. Но те поне предоставяха влага.

Робът я взе и обърса лицето на спътника си. Сетне сгъна парчето плат и навлажни собствения си лик.

— Благодаря ти — рече той и подаде парцала обратно.

Уинтроу го взе, потръпващ заради достигналата го догадка:

— Ти си живял в Същин, нали? Край Келпитонския манастир?

В отговор мъжът се усмихна чудато, едновременно наранен и зарадван от думите.

— Да — тихо каза той. — Така е. — И с още по-тих глас се поправи: — Така беше. Преди да бъда изпратен в столицата.

— Аз също бях там! — Уинтроу шепнеше думите, макар те да притежаваха настойчивостта на възклик. — Живеех в манастира, щях да бъда жрец. Понякога работех в овощните градини.

Той навлажни парцала и го подаде отново.

— Да, овощните градини — замислено каза робът и попи ръцете на другаря си. — През пролетта, когато дърветата цъфнеха, те приличаха на фонтани от цвят. Бели и розови. И благославяха с уханието си.

— Там жужаха пчели, но изглеждаше, че самите дръвчета трептят. А по-късно, когато цветчетата се отронеха, те покриваха с пъстротата си градините...

— А самите дървета започваха да зеленеят сред първите листа — прошепна робът. — Са да ме пази — неочаквано простена той. — Да не би ти да си демон, дошъл да ме измъчва, или пък пратеник?

— Нито едно от двете — каза Уинтроу и се почувства засрамен. — Аз съм обикновено момче с кофа морска вода.

— И не си жрец на Са?

— Вече не съм.

— Пътят към жречеството понякога е дълъг, ала поелият по него никога не го напуска.

Гласът на роба бе придобил наставнически ритъм. Уинтроу разбра, че това е цитат от светите писания.

— Но аз силом бях отделен от моя път.

— Никой не може да бъде отделен от пътя си. Всички животи отвеждат към Са. Всички сме призовани към свещеничеството Му.

Едва няколко секунди по-късно Уинтроу осъзна, че е обгърнат от мрак. Свещта бе угаснала, но той не бе обърнал внимание, зает да обмисля думите на роба. Всички хора били призовани към свещеничество? Дори Торг? Дори Кайл Хейвън? Не всички се отзоваваха на този призив.

Събеседникът му бе проследил лъкатушенията на мисълта му, защото заговори в мига, в който Уинтроу достигна до горното заключение:

— Върви, жрецо. Помагай на страдащите доколкото можеш, моли се за нас. А когато получиш шанса да сториш нещо повече, Са ще ти даде храброст.

Влажната кърпа отново се озова в ръката на Уинтроу.

— Ти също си бил жрец — тихо каза момчето.

— И все още съм. Аз съм един от онези жреци, които не се поддават на лъжливите учения. Никой не се ражда роб. Са никога не би допуснал това. — Той помълча за момент. — Вярваш ли в това?

— Разбира се.

— Те ни носят храна и вода само веднъж дневно. Раздаващите дажбите и ти сте единствените, които се доближават до нас. Ако разполагах с нещо метално, бих могъл да престържа веригите. Трябва да бъде инструмент, чиято липса няма да се забележи. Нещо метално, което ти би могъл да вземеш незабелязано — със заговорнически шепот обясни мъжът.

— Дори и да успееш да се измъкнеш, какво би могъл да сториш сам срещу целия екипаж?

— Ако успея да разкъсам дългата верига, мнозина от нас ще бъдат свободни.

— И какво ще правите тогава? — уплашено попита Уинтроу.

— Не зная. Ще се доверя на Са. Той те доведе при мен, нали?

Усетил колебанието на момчето, окованият додаде:

— Не се тревожи за това. Не готви планове. Са ще постави възможност на пътя ти; тогава ти ще я разпознаеш и ще се възползваш от нея. От теб ще искам единствено да помолиш Кело да умре на палубата. Стига да се осмеляваш.

— Осмелявам се — отвърна Уинтроу. Той все още бе обгърнат от мрак, но му се струваше, че в него самия отново припламва блясък. Той щеше да се осмели и щеше да поиска това. Какво можеха да му сторят? Нищо по-лошо от онова, което му бяха причинили до този момент.

Той разбра, че е усетил завръщането на смелостта си.

Опипом Уинтроу повдигна кофата.

— Трябва да вървя — рече той. — Но ще се върна.

— Зная, че ще се върнеш — тихо каза събеседникът му.

— Искала си да ме видиш?

— Нещо не е наред. Наистина не е наред.

— Какво? — уморено попита Гантри. — Пак ли заради змиите? Са ми е свидетел, че се опитах да ги прогоня, Вивачия. Само че е безсмислено да ги замерям с камъни сутрин, щом привечер изхвърлям трупове зад борда. Не мога да ги прогоня. Ще трябва да престанеш да им обръщаш внимание.

— Те ми шептят — притеснено сподели фигурата.

— Змиите разговарят с теб?

— Не всичките. Но бялата го прави. — Тя го погледна с измъчени очи. — Без слово, без звук. Нашепва ми и ме подтиква към... немислими неща.

Гантри с мъка сдържа веселието си. Немислими неща, изречени без думи. Всъщност, настоящата ситуация определено не беше забавна. А на моменти му се струваше, че нищо в живота му не е било забавно.

— Не мога да направя нищо — каза той. — Опитвах...

— Зная. Ще трябва да се оправя сама. Така и ще направя. Но не заради тях те повиках. Тази нощ ме тревожи нещо друго.

— Какво? — търпеливо попита помощникът. Той бе почти сигурен, че тя е полудяла. Което отчасти беше и по негова вина. Имаше моменти, в които му се искаше да престане да обръща внимание на думите ѝ: както би престанал да мисли за вайканията на робите. Но през останалото време смяташе, че е длъжен да изслушва брътвежите и безпочвените ѝ опасения. Защото онова, което той за удобство наричаше лудост, в действителност представляваше нейната неспособност да загърби концентрираното страдание, оковано под палубите ѝ. Страдание, в чието натоварване Гантри също бе участвал. Той бе наблюдавал монтирането на веригите, бе ръководил настаняването на живия товар, със собствените си ръце беше оковавал мъже и жени. Дори и сега той можеше да усети вонята на техния плен и приглушените им викове, долитащи изпод дъските, на които бе стъпил.

Може би самият Гантри беше побърканият: защото на колана му се поклащаше ключ, който помощникът продължаваше да не използва.

— Не зная какво е. Но става дума за нещо опасно.

Тя звучеше като трескаво дете, изпълващо мрака със страховити създания. Думите ѝ съдържаха неизречена молба за спасение.

— Сигурно е заради бурята. Всички я усещаме, морето започва да се вълнува. Ала тя не бива да те тревожи, ти си прекрасен съд. Лошото време не би те притеснило — окуражи я той.

— Не е заради бурята. Бих я приветствала, за да отмие вонята. Не от нея се боя.

— Тогава не мога да ти помогна. — Той се поколеба и зададе обичайния въпрос. — Искаш ли да ти доведе Уинтроу?

— Не, не го безпокой. Нека остане там, където е — каза Вивачия. С глас, който предпочиташе подминаването на тази тема.

— Добре тогава. Ако има нещо, с което бих могъл да ти помогна, веднага кажи. — И той понечи да ѝ обърне гръб.

— Гантри! Гантри, почакай.

Помощникът отново я погледна.

— Казах ти да си потърсиш друг кораб. Не си забравил, нали? Не си забравил, че ти казах да си вървиш.

— Спомням си — неохотно отвърна морякът. — Да, спомням си.

Той отново се извърна да си върви, при което се сепна от изникналия пред него силует. Гантри едва не извика. Чак в следващия миг той разпозна Уинтроу, защото парцалите на момчето се сливаха с тъмнината.

Самото момче бе пребледняло, което още повече подсилваше призрачното впечатление. Миризмата на робските помещения бе полепнала по него и заместникът неволно отстъпи. Той не обичаше да вижда Уинтроу, още по-малко нощем. Не обичаше, защото момчето се беше превърнало в жив символ на нещата, които Гантри бе избрал да подминава.

— Какво искаш? — троснато попита помощник-капитанът, стараещ се да прикрие уплаха си зад строгост.

— Един от робите умира. Бих искал да го доведа на палубата — просто отвърна юношата.

— И каква е ползата да го водиш тук, щом той така или иначе ще умре? — Струваше му се, че от суровостта има полза, затуй Гантри я задържа.

— А какво лошо има в това да го доведа? — тихо попита Уинтроу. — Вие така или иначе ще изнесете тялото му на палубата, за да го изхвърлите зад борда. Защо да не го изведем още жив, за да може да умре сред прохлада?

— Прохлада? Ти да не би да си хремав? Целият кораб се е вмирисал.

— За тебе може би е така. Ала за него въздухът на палубата би бил свеж.

— Не мога просто да извлека един роб и да го оставя на палубата. Няма на кого да възложя да го наблюдава.

— Аз ще остана с него — предложи Уинтроу. — Той не заплашва никого. Температурата му е толкова висока, че той просто ще лежи неподвижно, преди да умре.

— Треска? — остро попита Гантри. — Значи става дума за едно от задрасканите лица?

— Не, той е в предната част.

— Как се е разболял от треска? До този момент само сред задрасканите имаше треска.

Гневността в думите му обвиняваше Уинтроу.

— Другарят му смята, че е било заради ухапване от плъх. — Уинтроу се поколеба. — Би било добре да го отделим от останалите, за всеки случай.

Гантри изсумтя.

— Ти се опитваш да се възползваш от страховете ми.

Уинтроу го погледна в очите и попита открито:

— Можеш ли да ми посочиш една истинска причина да не изнесем клетника, та поне последните си моменти да изживее по-спокойно?

— Нямам излишни хора. Точно сега се задава буря. Искам всички дежурни да бъдат готови. А и скоро ще навлезем в един труден участък от този канал.

— Ако ми дадеш ключа, сам ще го изведа.

— Сам няма да можеш да извлечеш зрял човек.

— Ще накарам някой роб да ми помогне.

— Уинтроу... — нетърпеливо поде Гантри.

— Моля те — тихо се намеси Вивачия. — Моля те. Нека да го доведат.

Гантри сам не можеше да посочи причината за отказа си. Тази нищожна милост напълно се намираще по силите му, а въпреки това той се противеше. Защо?

Защото, ако подобно милосърдие към един умиращ бе правилната постъпка, то...

Той побърза да прогони началото на смущаващата верига размисли. Той беше първи помощник на този кораб, от него се искаше да следва насоките на капитана. Не на него се падаше да определя кое е правилно.

А дори и да обявеше гласно несъгласието си със случващото се на борда, каква тежест имаше мнението на едничък човек?

— Ти каза да се обърна към теб, ако се сетя за нещо, с което би могъл да ми помогнеш — напомни му Вивачия.

Гантри повдигна очи към заоблачаващото се небе. Ако Вивачия започнеше да се противи, тя щеше да удвои работата им по време на бурята. Точно сега той не искаше да си навлича гнева ѝ.

— Ако морето продължи да се вълнува, скоро вълните ще започнат да заливат палубата.

— Не мисля, че за него би имало значение — каза Уинтроу.

Помощникът изруга.

— Сар! Не мога да ти дам ключовете, нито да допусна да изведеш здрав роб. Да вървим. Щом корабът иска това от мен, ще го направя лично. По-бързо да приключваме. — И Гантри повиши глас. — Комфри! Смени ме за момент, аз слизам долу. Знаеш как да ме повикаш, ако се наложи!

— Слушам, сър!

— Хайде, води — сприхаво подкани Гантри. — Ако в предната част е избухнала треска, най-добре да огледам лично.

Уинтроу вървеше мълчаливо. Веднъж предал молбата си, той не виждаше смисъл в допълнителни разговори; освен това той остро усещаше различията, установили се между двамата. Съществуваха огромна пропаст между доверения Гантри, дясна ръка на капитана, и роба Уинтроу, негов изпаднал в немилост син. На крачещия сред робите юноша се струваше, че води подире си непознат.

Гантри му бе връчил фенер. Тази светлина разкриваше далеч повече детайли от свещите, с които Уинтроу бе привикнал. Отблясъкът на лампата разширяваше видимата мизерия, изтъкваше по-ясно степента на смрад и деградация. Ясната гледка сякаш усилваше остротата на самата миризма.

Привикналият Уинтроу вдишваше през устата и плитко. Зад него Гантри се закашляше често, а веднъж дори и се задави. Юношата не се извърна към него.

Очевидно беше, че помощник-капитанът не е слизал тук в последно време. Не му и беше нужно: той си имаше подчинени, на които да възложи това. А самият Кайл Хейвън надали бе стъпвал в трюма от Джамаилия насам.

В близост до умирация двамата трябваше да се наведат. Тук робите бяха струпани тъй близо, че човек нямаше как да не ги настъпи. Те трепваха неспокойно в светлината на фенера и тихо си мърмореха.

— Ето го — ненужно оповести Уинтроу, когато двамата достигнаха умирация. А на окования в съседство жрец обясни: — Това е помощник-капитан Гантри. Той ми позволи да отведа другаря ти на палубата.

Окованият свещеник се раздвижи и примижа.

— Нека благословията на Са те закриля — поздрави той. — Аз съм Са'Адар.

Гантри не отвърна по никакъв начин на представилия се жрец. Той изглеждаше смутен от мисълта, че бива запознаван с роб.

— Треска — обяви заместникът, след като коленичи да докосне умирация. — Да го изведем, преди да се е разпространила.

Гантри се приведе над една от масивните скоби, прикрепени към Вивачия. Тук бе прокарана главната верига. Влагата на морския въздух и робската мръсотия не се бяха отразили благоприятно на ключалката — морякът дълго се бори с нея, преди ключът да се превърти.

— Отдели го от останалите — нареди той на Уинтроу. — После ги вържи обратно, за да можем да го отнесем на палубата. И по-бързо. Не ми харесва как *Вивачия* се носи по вълните.

Уинтроу веднага разбра, че Гантри не иска да докосва замърсената верига, минаваща край глезените на навързаните по дължината ѝ. Самият юноша вече не се притесняваше от засъхнали екскременти и кръв: той запълзя сред редицата роби, достигна умирация и го освободи.

— Почакай за момент — помоли свещеникът и се приведе, за да докосне челото на другаря си. — Бъди благословен от Са, ти, който послужи за инструмент на неговия промисъл.

И с мълниеносно движение Са'Адар сграбчи фенера. Прицелът му бе подхранен от ожесточеност, безгрешен. Уинтроу ясно видя ужаса в очите на Гантри — миг преди тежката метална лампа да се стовари върху слепоочието му. Стъклото се пръсна, а помощникът се свлече на земята. Фенерът издрънча край него и се затъркаля, леейки светилно олио подире си. Пламъкът не беше угаснал.

— Вземи фенера! — извика свещеникът към Уинтроу и изтръгна веригата от ръцете му. — Бързо, преди да е избухнал пожар.

Предотвратяването на пожара действително бе най-наложителното нещо. Но навсякъде около Уинтроу робите бяха започнали да се оживяват. Сред дрънчене веригата биваше освобождавана от нови и нови роби.

Той настигна фенера, изправи го и го повдигна далеч от опасния разлив. Едно от парчетата стъкло поряза крака му и го накара да изохка болезнено — възклицание, преминало в ужас при вида на един от освободените роби, започнал да удушаваше зашеметения Гантри.

— Не! — изкрещя той, ала робът вече стоварваше главата на първия помощник в скобата. Начинът, по който черепът на Гантри отскочи, показва на Уинтроу, че викът му е закъснял. Заместникът на капитана бе мъртъв.

А наоколо нови и нови пленници се изправяха на крака.

— Браво, момче — обърна се един от робите към втрещения Уинтроу и се зае да сваля ключа от колана на пресния труп. Всичко това се случваше толкова бързо; Уинтроу бе част от него, но не можеше да определи начина, по който се вписваше. Той не искаше да носи отговорност за смъртта на Гантри.

— Той не беше лош човек! — неочаквано извика Уинтроу. — Не трябваше да го убивате.

— Мълчи! — каза Са'Адар. — Ще привлечеш внимание преждевременно. — Той хвърли бърз поглед към тялото на Гантри. — Не може да е бил добър човек, щом е търпял случващото се на борда на този кораб. За отстраняването на жестокостта е нужно да се прибегва до жестокост — тихо додаде той.

Това не беше част от ученията на Са, които бяха известни на Уинтроу.

— Мисли — подкани го свещеникът. — Ти щеше ли да пристегнеш отново веригите ни? Ти, който сам носиш татуировка върху лика си?

За облекчение на Уинтроу тези питання се оказаха реторични — защото той не намираше отговор. Ако с пристягането на веригите щеше да спаси живота на Гантри, щеше ли да го стори? Ако с тази постъпка би обрекъл на робство всички тези хора, щеше ли да го стори? На тези питання той не можеше да си отговори. Загледан в застиналото лице на помощника, той реши, че и самият Гантри не би могъл.

Жрецът бе започнал да обхожда останалите вериги, за да ги отключва. Вълнението на освободените роби се сливаше с нарастващия устрем на бурята.

— Претърси джобовете на негодника, той може да носи ключа и за тези окови — дрезгаво прошепна някой, ала Уинтроу не помръдна. Той не можеше да помръдне. И смаяно наблюдаваше как двама роби сами се заеха да претърсват помощник-капитана. Друг ключ не бе намерен, ала ножът му и останалите дребни принадлежности бързо

преминаха у живи собственици. Трети роб заплю трупа. А Уинтроу продължаваше да стои с фенер в ръка.

Свещеникът бе започнал да дава тихи наставления на хората около себе си.

— Все още се намираме далеч от свободата, ала ще успеем да си я отвоюваме, стига да постъпваме мъдро. Нека не вдигаме шум. Трябва да освободим колкото се може повече от другарите си, преди онези на палубата да се усетят. По численост ние ги превъзхождаме, само че веригите и слабостта ни ще ни пречат. Бурята обаче може да ни помогне. Има вероятност тя да ги задържи достатъчно заети, за да не забележат, преди да е станало твърде късно. — Той погледна към Уинтроу и му се усмихна. — Ела, момче, и донеси фенера. Все още не сме приключили с делото, възложено ни от Са.

Към останалите съзаклятници той рече:

— Ще трябва да ви оставим на тъмно, докато освободим останалите. Бъдете търпеливи, храбри и се молете. И помнете, че ако се раздвижите прекалено рано, обричате всички ни. И всичките усилия на този млад храбрец ще са отишли напразно. Да вървим, момче. Трябва да освободим всички останали, за да изненадаме екипажа. Това е единственият ни шанс.

Уинтроу тръгна напред. А по дъските над главата му вече се стоварваха първите капки на пороя. Отдавна назрявалите бури се разгръщаха.

— Бурята въобще не ме интересува. Искам кораба.

— Тъй вярно, сър. — По поетия дъх на Соркор личеше, че заместникът възнамерява да каже и още нещо, ала той премълча.

— Тръгваме след него — продължи Кенит. Той стоеше на средната палуба, загледан във водата, вкопчен за парапета с две ръце, като някакъв си сухоземен плужек. Далеч пред тях сребристият корпус на живия кораб разсичаше вълните. И ги подканяше подире си. — Имам добро предчувствие. Смятам, че този ще падне в ръцете ни.

Носът на *Мариета* се вряза в поредната вълна; пръските заляха палубата. Допирът на ледената вода бе приятен за трескавото тяло, ала заплаши да наруши равновесието му. Въпреки това Кенит успя да се задържи и да не изгуби стабилността на единствения си крак. При

напускането на вълната корабът полетя надолу, пораждайки ново предизвикателство за осакателя си капитан. Патерицата му изтрополи върху дъските и се плъзна далеч, изтласкана от облизващите борда вълни. Самият капитан с мъка се задържа изправен, и то само като се вкопчи до болка в перилата.

— Соркор, овладей кораба! — ревна той, за да прикрие срама си.

Кенит се съмняваше, че заместникът му го е чул. Соркор отдавна се бе отдалечил, крещейки нареждания.

— Нека да те отведе до каютата ти — изрече зад гърба му курвата. Капитанът бе възнамерявал да ѝ нареди именно това. Но сега вече не можеше да го стори, защото щеше да изглежда, че се съгласява с препоръката ѝ. Сега трябваше да чака причина, която да наложи завръщането му. Проклетата пачавра! Здравият му крак започваше да се изморява, а раненият висеше безполезно, наливащ се с болка.

— Върви да ми донесеш патерицата — нареди той. Беше му приятно да гледа как тя се втурва по мократа палуба. И в същото време не можа да не забележи привикването ѝ. В движенията ѝ не се забелязваше никаква сухоземна тромавост. При подобна проява от страна на един мъж Кенит би отбелязал, че от него би излязъл добър моряк.

С типичната за морското време рязкост дъждът ги връхлетя.

От небето се изливаха струи, припрени в настървението си да се слоят с морето, а вятърът непрекъснато менеше посоката си. Все пак не можеше да му се отрече и едно постоянство: той непрекъснато се усиливаше. Сред рева на бурята кръсците на Соркор долитаха откъслечно.

Тази внезапна буря се превръщаше в непредвидено обстоятелство за плана им. В Буксира винаги имаше течение, което в определени моменти от прилива ставаше мъчително, ала сега вятърът присъединяваше напора си към неговия устрем. Живият кораб се стрелна пред тях. Кенит очакваше, че екипажът на този съд ще започне да свива платната: Соркор вече бе разпратил пиратите по мачтите. Сами по себе си водите бяха достатъчно ожесточени; не биваше и вятърът да получава възможност да ги тласне към загуба на контрол.

Кривият остров вече се виждаше пред тях. Несъмнено живият кораб щеше да го заобиколи откъм източната страна — през безопасния проток. А *Мариета* щеше да завие на запад, където

бързината на течението щеше да ѝ позволи да изникне от другата страна първа. Това прекосяване щеше да бъде трудно. И — Кенит нямаше намерение да лъже себе си — успехът далеч не беше гарантиран. Но пък той не смяташе, че тъй или иначе му остава още много живот. И предпочиташе да умре на палубата, дори и тя да принадлежи на обикновен кораб.

Лично Соркор бе застанал на кормилото; това се отразяваше в начина, по който *Мариета* възторжено преодоляваше всяка предизвикала я вълна. От своя страна Кенит продължаваше да се взира сред пороя, за да открие целта им. В продължение на три поредни вълни капитанът така и не я видя. След това той зърна живия кораб почти едновременно с мига, в който дочу писъка на фигурата му.

Търговският съд понасяше бурята зле — забравените му платна го тласкаха срещу всяка вълна. Под ужасения Кенитов поглед живият кораб бе скрит от огромна водна стена, но за щастие изникна отново. По притъмнелите му палуби се стрелваха много хора, но никой от тях не правеше опит да стори нещо срещу бурята.

Капитанът простена. Той се намираще толкова близо до пленяването на мечтания жив кораб, само за да види как съдът ще потъне заради некадърността на екипажа си.

— Соркор! — изрева Кенит, отказал се от причакването отвъд острова. Съмняваше се, че моряците от другия кораб изобщо ще успеят да го заобиколят. — Соркор! Настигни кораба и пригответи най-добрите ни хора за абордаж.

Бурята отнесе думите му настрани. Капитанът започна да си проправя път към кърмата, сграбчен за перилото. Всеки подскок пораждаше впечатлението, че чуканът му се потапя във врящо олио. Вече започваха да го обливат и студени тръпки. И вълните бяха започнали да се издигат. Солената вода не спираше да го заплашва. Само въпрос на време беше да се случи неизбежното: един от приливите блъсна здравия му крак. Кенит отчаяно остана вкопчен, изчакващ вълната да се изцеди... В следващия момент Ета вече го издърпваше към безопасност, макар и със сграбчване, което не обръщаше внимание на ранения му крак. Сетне тя праметна едната му ръка през раменете си и го повлече.

— Нека да те заведе вътре! — умоляваше тя.

— Не. Помогни ми да достигна кормилото. Искам Соркор лично да поведе абордажа.

— Не можеш да завземеш кораба в такова време.

— Заведи ме до кърмата.

— Кенит, ти изобщо не трябва да стоиш на палубата. Отново имаш треска. Моля те...

Гневът му избликна веднага.

— Нима вече си ме отписала изцяло? Живият кораб се намира под носа ми, само въпрос на време да бъде заловен, а ти очакваш от мен да лежа в каютата си като някой инвалид? Проклетата кокошка! Или ми помогни да ида до кормилото, или се пръждосвай.

Дори и с нейна помощ остатъкът от пътя до щурвала представляваше кошмар. По стълбицата Ета го извлече като чувал с картофи. Силата ѝ бе подхранена от гняв; когато чуканът се удари в едно от стъпалата (и Кенит едва не припадна от болка), тя не се извини. Към края на това пътуване жената го влачеше подире си като чаршаф, привързан около раменете ѝ. На кормилото невярващият Соркор прекара длан през лицето си и се вторачи в своя капитан.

— Аз ще поема кормилото. Живият кораб няма да успее да прекоси протока. Ще го нападнем преди острова. Нека хората ти бъдат готови да поемат контрол веднага след завземането му.

Далеч пред тях живият кораб се поклащаше сред вълните, произволно. Пореден трепет на вятъра донесе до тях отчаяните писъци на фигурата му.

Корабът се насочваше към западната част на канала.

Соркор поклати глава и каза:

— При тези условия няма как да го настигнем. — Той трябваше да крещи, за да надвика бурята. — Дори и да имахме излишен екипаж, пак не бихме могли да го превземем в тази буря. Откажете се, сър. Ще има и други живи кораби. Оставете този да посрещне ориста си.

— Аз съм неговата орис! — изрева Кенит в отговор. Предишният му гняв допълнително се разпалваше: целият свят и всички в него се противяха на волята му. — Аз ще поема кормилото. Познавам този проток, прекосявал съм го преди. Ти се погрижи да вдигнем още платна, за да се изравним с кораба. Когато го настигнем, ще се опитам да го тласна към плитчините. Не успея ли, ще се откажа.

До тях отново достигна женският писък, проточен и покъртителен в безнадеждността си.

— Дано някой я спаси — потръпна Ета и погледна към двамата. Дъждът бе прилепил косата към темето ѝ и захвърляше струите си към лицето ѝ като сълзи. — Аз съм достатъчно силна, за да поема кормилото. Ако Кенит стои до мен и ме напътства, двамата ще успеем да преведем *Мариета*.

— Разбрано — отвърна Соркор с готовност, накарала Кенит да проумее, че това е била същинската причина за колебанията на заместника. Помощник-капитанът не смяташе, че предводителят би могъл да се задържи сам край руля.

Кенит неохотно трябваше да признае, че тези притеснения най-вероятно са основателни.

— Именно — рече капитанът, преструвайки се, че това е било намерението му още от самото начало. Соркор се отдръпна. С известна неловкост Ета стисна кормилото. Кенит застана до нея, отпусна една ръка върху щурвала, за да ѝ помага, а с другата прегърна любовницата си през раменете. Тя бе напрегната, но и развълнувана. За момент пиратът имаше усещането, че е прегърнал самия кораб.

— Сега какво да правя? — извика тя през рамо.

— Просто задържай кормилото в това положение — обясни Кенит. — Аз ще ти кажа, когато трябва да правиш нещо.

Очите му не се отделяха от сребристия жив кораб.

Той я притискаше до себе си, а тежестта му, прилепена към гърба ѝ, представляваше не бreme, а защита срещу стихииите. Десницата му я бе обгърнала, стиснала лявото ѝ рамо. И въпреки това Ета изпитваше страх. Какво я бе накарало да обяви, че ще може да се справи с подобно нещо? Тя стискаше щурвала до болка, вцепенила ръцете си, за да противостои на внезапните движения на кораба. Навсякъде около нея имаше мрак, дъжд и дразнещ водите вятър. Недалеч пред тях проблясваха пръски — вълните се разбиваха в скали. Жената нямаше представа какво прави; корабът можеше да се насочва право към някоя от тези скали, без изобщо тя да осъзнава.

Гласът на Кенит започна да изпълва лявото ѝ ухо. Той говореше спокойно, напук на бурята, почти шепнешком.

— Няма нищо сложно. Гледай право напред. Опитай се да почувстваш кораба чрез кормилото. Точно така. Отпусни ръце. С такова напрежение няма да успееш да реагираш навреме. Така. Усещаш ли кораба? Той ти говори, нали? Чия е, чуди се той, чия е тази лека ръка върху кормилото ми? Затова дръж стабилно, за да го успокоиш. На моменти отпускай и му позволявай да се ориентира сам.

Това беше гласът на онзи Кенит, който говореше само на нея, тих и насърчителен. Сега тя имаше възможност да сподели обичта му към кораба, насочван през бурята — и това тяхно сливане на волите ѝ предоставяше нова и безпрецедентна близост до любимия. Стиснала кормилото, Ета изпитваше сила, каквато не бе познавала никога преди. Над нея долитаха виковете на Соркор — под неговите напътствия пиратите подреждаха платната в непозната за нея последователност, която Ета неочаквано се чувства решена да разбере. Тя можеше да я разбере. И щеше да го стори. Защото ръката на Кенит продължаваше да я обгръща, тежестта му продължаваше да я предпазва, а тихият му глас я наставляваше.

Ета присви очи. Студените капки се превърнаха просто в част от усещането, не нещо приятно, но не и нещо, от което трябва да се страхува. Тези струи също бяха част от живота ѝ — живот, който я отнасяше напред с бързината на течение и я превръщаше в нещо ново, достойно за уважение.

— Защо нещата не могат винаги да бъдат такива? — в един момент попита тя.

Кенит се престори на изненадан и с по-висок глас запитва:

— Какво? Нима предпочиташ бурята, която заплашва да ни запрати към Прокълнатите скали, пред спокойните води?

Тя се засмя, все така обгърната от прегръдката на своя любим, бурята и онзи нов живот, в който Кенит я беше потопил.

— Ти си моята буря — каза Ета. И с по-тих глас додаде на себе си: — А аз искам да бъда носена от стихииите ти.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ДЕН НА РАЗПЛАТА

Уинтроу бе запознат със съществуването на религии, проповядващи за места, населявани от всевластни демони, които измъчвали хората до края на вечността. Настъпилата буря определено бе превърнала кораба в подобен задгробен свят, чиито двуноги обитатели се мятаха отчаяно. Наставленията на Са не включваха вярата в такива места. Уинтроу вярваше, че хората сами си създават мъченията, без никаква намеса от страна на върховния бог, който се ограничаваше да ги наблюдава натъжено. И тази нощ той бе получил възможност да се убеди в правотата на това учение. Защото всички на борда бяха създания на Са.

Ала не виещият вятър или пронизващият дъжд проливаха кръв и отнемаха животи. Единствено човеците на борда правеха това, единствено едни на други. Това нямаше как да бъде дело на Са. Тази всеобща гибел далеч не подхождаше на божеството.

Още от мига, в който Са'Адар бе запратил фенера към Гантри, ситуацията се бе изтръгнала от ръцете на Уинтроу. Той не бе започнал това клане; той не беше виновен. Дори не помнеше да е вземал някакво решение. Помнеше единствено, че е последвал свещеника и му е помогнал да освободи останалите роби. Така бе трябвало да постъпи. А бе ли трябвало да предупреди баща си и екипажа? Не, Уинтроу нямаше да си задава този въпрос, нямаше да му позволи да съществува. Той нямаше вина за издъхващите. Никаква вина, не спираше да си повтаря той. Какво би могло да стори едно момче, за да спре този дълго клокочил в притаение поток на ненавист? Събитията го бяха понесли като отронил се лист сред буря.

Дали и Гантри би подкрепил това мислене?

Двамата със Са'Адар бяха освобождавали най-евтините роби, в най-долното ниво, когато бяха доловили крясъците. В припряността си да се присъединят към битката току-що освободените буквално бяха стъпкали Уинтроу. Са'Адар бе отнесъл фенера със себе си, оставяйки юношата сред пълен мрак. И сега момчето си проправяше път сред

омерзения трюм, блъскайки се в телата на роби, които бяха прекалено слаби или прекалено уплашени, за да се присъединят към въстанието. Имаше и такива, които също крачеха насам-натам, подвикваха и се опитваха да разберат какво се случва. А Уинтроу продължаваше да се блъска из мрака, без да намира стълбицата, отвеждаща към палубата. Той познаваше всяко кътче на този кораб. Ала ето че *Вивачия* се бе превърнала в непрогледен лабиринт, изпълнен със смрад, смърт и ужасени люде. Над главата си юношата чуваше трополенето на стъпки, а също и кръсъци. Гняв, страх и предсмъртна агония.

Към тази суматоха се присъедини нов писък, чието ехо отекна в целия съд и се превърна в източник на нов ужас сред товара.

— Вивачия — промълви Уинтроу. И повтори повика си, този път високо, с надеждата, че тя ще го чуе и ще знае, че той идва. Протегнатите му ръце най-сетне откриха стълбицата.

Почти веднага след излизането си той се натъкна на първия си труп. Майлд стоеше притиснат в един от люковете. Полумракът и дъждът криеха начина, по който младият моряк е бил убит, ала не оставяха съмнение в застиналостта му. Уинтроу коленичи край него. Наоколо долитаха звуците на битка, ала юношата не им обръщаше внимание, съсредоточен единствено в смъртта пред себе си. Гръдта на Майлд все още бе топла. Студеният дъжд и морските пръски вече бяха успели да охладят ръцете и лицето му, но тялото отдаваше топлината си по-бавно.

Край него продължаваха да умират роби и моряци. Смърт, която биваше изживявана от Вивачия. От отделилата се от него Вивачия.

Едновременно с това осъзнаване Уинтроу вече скачаше на крака и се отправяше към носа. На средната палуба лежаха останките от платнения навес, в който бяха започнали да спят някои от моряците — предпочитатели студа и дъжда пред смрадта на трюмовете. Сред тези останки сега се сражаваха хора: мястото за почивка се бе превърнало в полесражение, веригите от робските окови се бяха превърнали в оръжие.

— Спрете! — крещеше втурналият се Уинтроу. — Корабът няма да може да го понесе! Трябва да спрете!

Ала никой не му обръщаше внимание. Върху дъските на палубите лежаха тела, някои застинали, други все още потрепващи. Младият свещеник прелиташе над тях. В момента той с нищо не

можеше да им помогне. Можеше да помогне единствено на кораба, започнал да го зове.

Уинтроу се препъна в нещо, което несъмнено представляваше труп. Той отново се изправи, избегна посегналия да го сграбчи моряк и продължи да напредва към предната част на кораба. Най-сетне ръцете му откриха стълбицата на носовата палуба.

— Вивачия! — извика момчето. Сред бурята гласът му звучеше нищожен. Но въпреки това тя го чу. И продължи да го зове, този път в отговор: измъчвано от кошмари дете, умоляващо за своя родител.

Заедно със стъпването му на палубата корабът се вряза в огромна вълна. Този тласък накара Уинтроу да залитне назад. В последния момент юношата успя да се вкопчи за стълбата и да прогони нахлулата в дробовете му вода. При оттеглянето на вълната той отново се стрелна напред. Този път успя да достигне носа и да се вкопчи в перилата. Тъй като вече не споделяше усещанията на фигурата, погледът беше единственото възприятие, което го свърза с очертанията ѝ.

— Вивачия!

Тя не отговори веднага. Юношата се вкопчи в перилото и отчаяно протегна мисълта си към нея. Нейното съзнание се отзова благодарно, с готовността на диреща ръка в студена нощ. Умът на Уинтроу се изпълни с изпитвания от нея ужас.

— Те убиха Комфри! Никой не стои на кормилото!

Струи солена вода заляха фигурата и момчето. Палубата от магическо дърво подскочи под краката му. Уинтроу отново трябваше да се бори, за да остане на борда. И в същото време трябваше да издържа страданието, което тя изпитваше. И по нов начин да изпита безпомощността на кораба, изпълнен със смърт и изоставен на капризите на бурята. Никой от моряците не бе останал на поста си: оцелелите от екипажа се бяха барикадирани в юта, където се отбраняваха. Останалите умираха върху палубата... На Уинтроу се струваше, че всеки угаснал живот отнема частица от Вивачия.

Едва сега той истински осмисляше мащабите на стихията, сред която плаваше, и крехкостта на кораба, поел сред нея.

— Какво да направя? — попита Уинтроу, надигащ се от поредното рухване на палубата.

— Върви на кормилото! — надвика вятъра тя. И изрева. — И им кажи да престанат да се убиват едни други, или, кълна се, всички те ще

измрат!

Юношата обърна гръб на носа, напълни дробовете си и на свой ред извика към сражаващите се:

— Чухте какво каза тя! Тя ще убие всички ни, ако не престанете веднага! Нека онези от вас, които умеят, да се заемат с платната, иначе никой от нас няма да доживее утрото! А мен пуснете да ида до кормилото!

Към тях се понесе поредна вълна. Нейните води блъснаха Уинтроу в гръб и го понесоха със себе си. Той се озова обгърнат от течен напор, чийто устрем можеше да изблъска, ала не и да предостави опора. Може би вълната вече го бе изхвърлила извън борда? Нямахше как да се разбере.

Момчето отвори уста да изкрещи, но вместо това се нагълта със солена вода. В следващия миг вълната го блъсна в парапета на левия борт. Жрецът успя да се вкопчи в него и да се задържи, противно на желанията на водата. Край него прелетя роб, понесен от същата вълна. Клетникът не успя да се вкопчи по подобен начин, а само закачи стената, преди да изчезне отвъд нея.

Водата се оттече, оставила хлъзгава палуба подире си. Сражавалите се в средната част лежаха върху дъските и плюеха вода. В първия възможен момент Уинтроу се изправи и продължи към кърмата. Досуц като насекомо, озовало се в локва, помисли си той. И неговите собствени усилия отразяваха онзи инстинктивен стремеж на всички живи създания да продължат съществуването си.

Повечето от останалите на палубата не бяха моряци — това личеше по начина, по който те се бяха вкопчили във въжетата и перилата. Всяка връхлетяла вълна представляваше ужас за тях. Те явно бяха успели да намерят ключ за оковите си, защото някой от тях бяха с необременени крайници. Други все още не бяха свалили веригите си, издавайки плашеща привикналост.

От люковете плахо надничаха лица, които се обръщаха с питания и съвети към струпалите се на палубата. При появата на всяка вълна тези роби се оттегляха, без да обръщат внимание на водата, стичаща се в трюма. Поклащането на кораба разместваше трупове на моряци и роби. Уинтроу невярващо се взираше в тях. Нима те се бяха сражавали за свободата си, за да се удавят? Нима бяха убивали екипажа напразно?

До него достигна гласът на Са'Адар:

— Ето го и нашето момче. Уинтроу, ела тук! Негодниците са се затворили вътре. Има ли някакъв начин да ги накараме да излязат?

Той бе събрал група победоносни задраскани лица пред вратата на офицерските помещения. Въпреки бурята, те изглеждаха готови за още смърт.

— Всички ще се удавим, ако не достигна кормилото! — извика им Уинтроу. В следващите си думи той се постара да вложи мъжки авторитет. — Не убивайте повече, иначе морето ще избие всички ни! Позволете на оцелелите моряци да излязат и да се заемат със задълженията си. Корабът непрекъснато се пълни с вода!

Поредната вълна го накара да се вкопчи в кърмовата стълбица. Под ужасения му поглед водата ѝ се вля през отворените люкове, досущ като наливана бира. Дори пяна имаше.

— И затворете капаците! — изрева Уинтроу. — Нека онези в трюма да започнат да изпомпват водата, иначе ще се удавят първи! — Той се огледа. — Освен това трябва да свием платната, за да не ни блъска толкова бурята!

— Да се качвам там? Забрави! — гръмко възрази един от робите. — Не съм свалил оковите, за да захвърля живота си по такъв начин!

— Тогава морето само ще ти го отнеме! — изкрещя му Уинтроу. Заради напрежението гласът му бе станал по момчешки писклив.

Неколцина от робите правеха неумели опити да затворят люковете, но повечето не помръдваха. Не им се искаше да се разделят с каквато опора бяха намерили.

— Скали! — изпищя Вивачия! — Уинтроу, върви на кормилото!

— Пуснете моряците. Обещайте им пощада, ако те ви спасят! — кресна юношата към Са'Адар и бързо се закатери.

Комфри бе умрял на кормилото, поразен в гръб. Убиецът дори не си бе направил труда да отмества тялото, все още облегнато на щурвала. Единствено тази тежест бе попречила на кораба да се мята с още по-голяма произволност.

— Прости ми — промълви Уинтроу, докато отделяше отпуснатото тяло от последния му пост. Подир това той се приближи до кормилото и рязко спря въртенето му. — Кажи ми какво да правя! — изкрещя той с най-силния глас, на който бе способен. Надяваше се, че гърдите му крият достатъчна сила.

— Дясно на борд! — отвърна му викът на Вивачия. Нейният глас го намери не само с помощта на вятъра, но и завибрира през ръцете му. Той осъзна, че кормилото е изработено от магическо дърво.

Може би тази му постъпка представляваше прегрешение пред Са, ала въпреки това Уинтроу подири единението си с кораба. И изостави опасенията, че с подобна постъпка рискува да изгуби себе си.

— Спокойно — прошепна ѝ той. Връзката между двамата веднага се изостри в отговор на постъпката му. Сега Уинтроу изпитваше бурята чрез самия корпус на Вивачия. Нейното тяло се превърна в част от него.

Кормилото бе съобразено със силата на зрял мъж. Уинтроу бе наблюдавал процеса, а на няколко пъти лично бе заставал зад руля, но само в спокойно време. И винаги в присъствието на човек, готов да му се притече на помощ. Сега му се налагаше да набляга с цялата си тежест, за да го извърта. Всеки извоюван румб представляваше за него една малка победа, ала юношата подозираше, че действията му не са достатъчно бързи. Пред себе си той съзираше единствено мрак. Бурята ги обгръщаше с празнота. По нищо не личеше, че се намират сред скалист проток.

И единствено Уинтроу и корабът полагаха усилия да се спасят. Всички останали бяха прекалено заети да се избиват едни други.

— Трябва да ми помогнеш — каза той. Не беше нужно да креци; знаеше, че тя ще почувства изреченото. — Ще трябва сама да се оглеждаш за вълни и скали и да споделяш с мен знанието си.

От кораба продължаваха да долитат крясъци. Някои от гласовете бяха приглушени — очевидно робите преговаряха с оцелелите от екипажа. По гнева в долитащите думи ставаше ясно, че скорошно разбиране надали щеше да бъде постигнато.

По тази причина Уинтроу престана да мисли за тях.

— Всичко зависи от двама ни, милейди — тихо ѝ каза той. — Само от нас. Да се постареем да останем живи. — И момчето стисна щурвала.

Може би усетеният от него прилив на сила представляваше нейния отговор, а може би бе израз на собствената му решителност. Във всеки случай Уинтроу стъпи уверено, опълчвайки се на мрачината на бурята. Вивачия мълчеше, ала думи не бяха и необходими: чрез нея той сам усещаше положението на кораба. Издутите платна

затрудняваха повратливостта, ала срещу тях Уинтроу не можеше да стори нищо.

Капките дъжд запазваха честотата си, но вече не бяха толкова тежки. Първият намек на зората започваше да посивява небето. Но кормилото също се промени: то започна да реагира по-мудно.

— Течението ни понесе! — извика му Вивачия. — Пред нас има скали! Този канал ми е познат, не бива да навлизаме в него. Сама не бих могла да преодолеея скалите!

До слуха му достигна дрънчене на верига и изтрополяването на тяло. Уинтроу хвърли бърз поглед към неколцината, които се приближаваха към него. Сред тях пристъпваха оковани.

Когато достигнаха Уинтроу, някой от робите блъсна вървящия най-отпред. Окованият тежко се стовари на колене.

— Той каза, че ще застане на кормилото и че ще ни преведе, ако го пощадим — прогърмя Са'Адар. С по-тих глас жрецът додаде: — Казва, че без негова помощ не бихме могли да преминем, защото само той познавал пътя през този проток.

Мъжът бавно се изправи на крака. Едва сега Уинтроу разпозна, че това е Торг, до този момент прикриван от мрака. Ризата на помощника бе разкъсана.

— Ти? — невярващо се засмя Торг. — Ти си ни причинил това? — Той поклати глава. — Не вярвам. Ти си достатъчно подъл, но не ти стиска. Може да стоиш пред кормилото и да се правиш, че корабът ти принадлежи, но не би могъл да го завземеш.

Без да се смущава от веригите и наобиколилите го сурови лица, той плю.

— На теб не ти стискаше да го вземеш дори и когато той ти беше поднесен на сребърна тепсия — избухна Торг. По начин, издаващ дълго стаяван гняв. — О, да, зная за предложението на баща ти. Той искаше да те направи първи помощник, когато навършеше петнадесет. Без да му пука, че аз седем години се бяхтах за него. Не, нека дъртият Торг да върви по дяволите, нека Гантри да стане капитан, а едно бозайниче да стане негов помощник.

Той се засмя.

— Но Гантри е мъртъв. Поне така ни казаха те. Баща ти и той се запътил натам. — Помощникът скръсти ръце. — Виждаш ли онзи остров край десния борд? Това е Кривият остров. Трябваше да го

заобиколиш откъм другата страна. Сега ни очакват скали и течения. Така че ако искате на кормилото на тази кофа да застане истински мъж, съветвам ви да се отнасяте любезно към милия Торг. И да му предложите нещо повече от собствения му живот в отплата.

Помощникът бе започнал да се усмихва широко, убеден, че робите се нуждаят от него, което го поставя в позиция да отправя всякакви искания.

— И по-добре прибавете бързина към тази любезност, защото много скоро ще достигнем скалите.

Моряците сред групата — нови хора, наети от Джамаилия — страхливо поглеждаха напред.

— Какво да правим? — обърна се Са'Адар към Уинтроу. — Можем ли да му имаме доверие?

Ако не беше опасността, пропиваща момента, юношата би се изсмял. Те се обръщаха към него. Поставяха оцеляването на целия кораб върху неговите плещи.

Уинтроу погледна към просветляващото небе. Двама роби пълзяха сред платната в напразен опит да ги свият. Са да им е на помощ!

След това момчето се обърна към самодоволното лице на помощника. Дали Торг бе способен да вреже кораба в скалите, за да си отмъсти? Нима някой бе способен да стигне тъй далеч в отмъщението, че да захвърли собствения си живот?

Татуировките върху лицето на Уинтроу пламнаха.

— Не — каза момчето. — Аз не му вярвам. По-скоро бих го убил, отколкото да му отстъпя кормилото на моя кораб.

— Безполезните умират — процеди един от робите.

— Не, почакайте... — извика Уинтроу, ала вече бе прекалено късно. С небрежното движение на земеделец, размахал вила, робът повдигна едрия моряк над главата си и го хвърли през борда. И това беше краят на Торг. Помощникът бе изчезнал, без дори да има време да изкрещи. С една своя дума Уинтроу бе решил съдбата му.

Останалите моряци бяха рухнали на колене и му се молеха да ги пощади. При тази гледка Уинтроу изпита отвращение. Ала то не беше насочено към тях.

— Освободете ги и ги пратете да свиват платната — нареди той на Са'Адар. И се обърна към моряците. — Приберете колкото се може

повече платна. И ми кажете, ако видите скали.

Това беше глупаво нареждане, безполезно нареждане. Двама моряци не бяха достатъчни за кораб с подобна големина.

Са'Адар се зае да им сваля оковите, а Уинтроу попита:

— Къде е баща ми? Той жив ли е?

Неразбиращите погледи на робите го накараха да си припомни, че те не знаеха. Вероятно баща му бе забранил на хората си да обсъждат случилото се със сина му.

— Къде е капитан Хейвън? — поправи се момчето.

— Долу е. Главата и ребрата му са пострадали — обади се един от моряците.

Уинтроу се поколеба, но все пак реши, че нуждите на кораба имат предимство.

— Доведете го тук — обърна се той към Са'Адар. — Внимателно. В безсъзнание той не ни е от полза.

Освен това безполезните умират, припомни си той. Заплахата на надзирателите се превръща в кредото на заплашваните. За да спаси екипажа, Уинтроу трябваше да демонстрира ползата от моряците.

— И освободете всички останали оцелели моряци. Нека те също помагат.

— Тези двамата са последните — сви рамене един от робите.

Само двама от целия екипаж. И баща му.

Юношата погледна към роба, който беше хвърлил Торг.

— Ти изхвърли моряк, който можеше да ни помогне. Сега ще заемеш мястото му. Качи се в наблюдателното гнездо на върха на мачтата. И ми съобщавай какво виждаш. — Уинтроу се огледа. Гледката на стоящите безучастно роби го разгневи. — А вие се погрижете да затворите плътно люковете. Нека онези в трюма да започнат да изпомпват. Усещам, че корабът е натезал.

С по-тих, но и по-твърд глас юношата додаде:

— Разчистете телата и отломките от палубата.

Робът отмести поглед от върха на мачтата, за да се вторачи в Уинтроу?

— Чак там? Не мога да се покатеря толкова високо.

Течението бе сграбчило кораба досущ като звяр. За момчето ставаше все по-трудно да удържа кормилото.

— Размърдай се, ако искаш да останеш жив — грубо каза той. — Сега не е време за страхове. Корабът е единственото, което има значение в този момент. Трябва да го спасим, ако искаме да спасим себе си.

— За първи път звучиш като мой син.

Лицето на Кайл Хейвън бе покрито със засъхнала кръв. Той пристъпваше предпазливо, като внимаваше да не засяга ранените си ребра. Кожата му бе преbledняла.

Капитанът погледна към сина си, стиснал щурвала, към белязаните роби, разпръскващи се да изпълнят нарежданията, към следите от бунта. И бавно поклати глава.

— Това ли бе нужно да се случи, за да си припомниш, че си мъж?

— Аз никога не съм забравял — сухо отвърна Уинтроу. — Ти просто отказваше да го разбереш, защото не се държах като теб. Не бях едър, силен и груб, а бях себе си.

— Ти никога не избра да посрещнеш предизвикателствата. Не се интересуваше от онова, което ти предлагаш. — Кайл отново поклати глава. — И двамата с кораба сте глезени деца.

Уинтроу стисна кормилото.

— Сега не е моментът за това. Вивачия не може да се насочва сама. Тя ми помага, но се нужда и от твоите очи. От твоето знание. — Той не можеше да скрие горчивината си. — Помогни ми, татко.

— Той наистина ли е твой баща? — с отвращение попита Са'Адар. — Поробил е собствения си син?

Никой не му отговори. След миг жрецьт се отдръпна от тях.

— И какво ще правиш с кораба? — остро каза Кайл. — Дори и да успееш да го преведеш през протока, няма да имаш достатъчно хора. Водите отвъд са опасни дори и за опитните екипажи. — Той изсумтя. — Ще изгубиш кораба още преди да си получил възможност да го опознаеш.

— Остава ми единствено да направя всичко по силите си — тихо отвърна Уинтроу. — Не съм искал това да се случи. Но вярвам, че Са ще ми помогне.

— Са! — изфуча Кайл. Все пак додаде: — Дръж кораба в средата на канала. Не, още няколко румба надясно. Къде е Торг? Кажи му да се качи в наблюдателницата.

За момент Уинтроу се замисли, съчетаващ бащиното си мнение с онова, което усещаше с помощта на Вивачия. И каза:

— Торг е мъртъв. Робите го хвърлиха зад борда, защото го смятаха за безполезен. — С брадичка той посочи към мъжа, който се катереше по мачтата. — Той ще го замести.

Тези му думи бяха последвани от смаяно мълчание.

— И всичко това е било... — процеди баща му, снижил глас. — Сторил си всичко това, само за да вземеш кораба сега, вместо след няколко години?

Този въпрос показваше непреодолимото разстояние, зейнало между двамата.

— Нищо от случилото се няма общо с това — отвърна Уинтроу.

Глукаво обяснение. Ала и думите на цял един живот красноречие не биха могли да накарат баща му да го разбере. Корабът беше единственото, което обединяваше двамата.

— Да се съсредоточим над непосредствения момент — продължи момчето. — Прекосяването на протока е единственото нещо, за което сме еднородни.

Накрая баща му пристъпи до него и отпусна една ръка върху кормилото. Подир това той се обърна към един от моряците върху въжетата.

— Калт! Остави това и върви да се качиш в гнездото. — И Кайл погледна напред. — Започва се — предупреди той, когато корабът рязко тръгна напред.

— Вие сте ме продали — сухо каза Малта. — Продали сте ме на едно чудовище, за да изплатите кораба си. Не ви интересува, че аз ще бъда завлечена в някакво блато, за да отглеждам бебета и струпеи, докато вие богатеете от новите си договори. Не си мисли, че не ми е известно как стоят нещата. Когато някоя девойка сключи брак с мъж от Дъждовните земи, нейното семейство започва да печели отлично.

Двете жени бяха събудили Малта рано, за да я подготвят. Те се намираха в кухнята, макар че още не беше настъпило време за закуска.

— Малта, изобщо не е така — каза майка ѝ с типичния си умоляващ глас.

Поне баба ѝ не си правеше труда да се преструва: старицата приключи със суетенето си около чайника и се приведе да накладе огъня.

— Ти самата си тази, която се е продала — с измамно мек глас рече тя. — Срещу един шал, един огнен кристал и една кутийка. И не се опитвай да твърдиш, че не си знаела какво правиш. Ти знаеш много повече, отколкото показваш.

Известно време Малта мълча.

— Всички тези неща са у мен, в стаята ми — сопна се накрая тя. — Бих могла да ги върна.

Макар че никак не ѝ се искаше да се разделя с бижутото. Но пък тази раздяла определено бе за предпочитане пред брака с някакъв пъпчив Дъждовен жабок. Тя си припомни съня и потръпна. В действителност лицето зад воала щеше да крие множество циреи. Това не беше справедливо, да ѝ изпраца лъжлив сън, в който се представя като красавец, след като в действителност изглежда като жабок!

— Вече е малко късно за това — отсече майка ѝ. — Ако не ни беше излъгала, щяхме да можем да оправим положението. Не, всъщност не е така. Ти вече си била приела шал със скъпоценност и в замяна си му дала чашата, от която си пила.

Кефрия замълча за момент, за да даде възможност на гласа си да се успокои.

— Малта, никой не се опитва да те принуди да склучиш брак. Ние се съгласихме единствено младежът да има право да те посещава. Ти няма да оставаш насаме с него. Баба ти, аз, Рейч или бавачката винаги ще присъстваме. Нямах основания да се страхуваш. — И тук тонът ѝ отново захладня. — Ала няма да допусна да се отнасяш неуважително към него. Няма да закъсняваш и да се държиш грубо с него. Ще го посрещаш с почитта, която се полага на всеки гост на нашия дом. А това означава никакви приказки за пъпки, жабоци и бебета.

Малта се надигна от масата, за да си отреже филия от вчерашния хляб.

— Хубаво, в такъв случай изобщо няма да му говоря — рече тя. Какво можеха да сторят те? Как щяха да я принудят да се държи мило с него и изобщо да разговаря? Тя нямаше намерение да се преструва, че го харесва. Много скоро той щеше да открие, че тя го намира за

отвратителен, и щеше да си отиде. Интересно дали щяха да ѝ позволят да задържи шала, ако мъжът откажеше да сключи брак с нея? Настоящият момент не беше особено подходящ за подобни въпроси. Виж, кутийката с радост щеше да му върне. Тя бе придобила неприятен сив цвят, като мъртва пепел. Приятната миризма не се беше махнала, но това само по себе си не беше достатъчно основание.

— Малта, това не са хора, към които да се отнасяме с подобно лекомислие — изтъкна майка ѝ.

В последно време Кефрия изглеждаше много изнурена и изнервена. Върху лицето ѝ бяха изникнали нови бръчки, а косата ѝ определено не получаваше предишното внимание. Много скоро тя щеше да е придобила лимонената физиономия на баба ѝ.

Старицата тъкмо се мръщеше.

— Освен това въпросът не е в статуса на хората, с които си имаме работа. Има много начини за отклоняването на нежелан ухажор. Грубостта никога не е била сред тях, не и в нашето семейство.

— Кога ще се върне татко? — рязко попита Малта. — И има ли още от прасковения конфитюр?

— Не го очакваме преди края на пролетта — уморено отвърна майка ѝ. — Защо?

— Защото не мисля, че той би ме накарал да сторя подобно нещо: да се преструвам, че харесвам мъж, с когото дори не бих искала да общувам... В този дом няма ли нещо свястно за ядене?

— Намажи си порязаницата с масло. И никой не иска от теб да се преструваш, че го харесваш! — избухна баба ѝ. — Ти не си проститутка, а той не е платил да се усмихваш насреща му. Просто казвам, че очакваме от теб да се отнасяш с него учтиво. Убедена съм, че той ще бъде истински джентълмен. Каоулн даде думата си, а на нея аз имам пълно доверие.

В по-тих глас възрастната жена добави:

— Пък и съм сигурна, че момъкът бързо ще види, че не си подходяща за него.

Начинът, по който тя каза това, беше особено обиден. Сякаш Малта не би могла да бъде достойна за него, не би си заслужавала времето му.

— Ще опитам — неохотно склони девойката и тръсна филията пред себе си. Поне щеше да има какво да разказва на Дело.

Приятелката ѝ никога не пропускаше да вметне за младежите, които посещаваха дома ѝ. Всички те бяха приятели на Керуин, разбира се. Но Дело ги познаваше по имена; те се шегуваха с нея и понякога ѝ носеха дребни подаръци. Веднъж, когато Малта и Дело бяха отишли на пазара за подправки, следвани от Рейч, един от приятелите на Керуин бе разпознал Дело и ѝ се беше поклонил ниско, с развявано от вятъра наметало. Младежът бе предложил да ги почерпи с ароматен чай, ала Рейч бе изтъкнала, че момичетата трябва да се прибират. Тази ѝ постъпка бе накарала Малта да изглежда като дете. Поне веднъж ѝ се искаше да разкаже на Дело, че и в нейния дом е пристигнал млад мъж, и то дошъл специално заради нея. Разбира се, тревогите си за брадавиците тя нямаше да споделя. Не, щеше да превърне ухажора в мистериозен и опасен... Девойката леко се усмихна и се загледа в празнотата. Вече си представяше изражението, което щеше да си наложи, докато разказва на приятелката си...

Майка ѝ стовари гърненце с мед на масата пред нея.

— Благодаря — разсеяно каза Малта и започна да маже филията си.

Може би Керуин щеше да започне да ревнува...

— Ще ме оставите ли жив? — тихо попита Кайл Хейвън.

Зората беше започнала да багри небето. Капитанът бе задал въпроса си с равен глас, ала в думите му се бяха прокраднали острота и страх. Уинтроу долови и умора. Дългата нощ почти бе приключила и опасният участък бе останал зад тях. Въпреки това за прекосяването му бяха отишли общите усилия на Кайл и Уинтроу, цялата бдителност на Вивачия и взирането до болка на моряка от гнездото.

Уинтроу трябваше да признае, че баща му е упорит. Макар и ранен, той бе помогнал за превеждането на кораба. А сега питаше сина си за следващата си съдба. Сигурно това бе мъчително.

— Ще сторя всичко по силите си, за да останеш жив. Това мога да ти обещаая. — Уинтроу погледна към Са'Адар, който все още стоеше облегнат на кърмата. Каква ли тежест щяха да имат думите на юношата в последващите решения? — Виждам, че ти не ми вярваш. Ала твоята смърт би ме наскърбила. Аз тъжа за всички, погинали на борда.

Кайл се взираше право напред.

— Един румб надясно — каза той.

Синът му измени курса. Над тях се разнасяха виковете на покатерилите се сред платната: те спореха помежду си за нужните действия и за начина, по който те трябва да бъдат извършени. Баща му беше прав. Нямахше как да продължат да плават само с двама моряци на борда.

— Помогни ми, корабе — почти беззвучно изрече той. — Помогни ми да разбера какво да правя.

Нейният уморен отговор не излъчваше увереност, но съдържаше доверие.

— Зад нас има друг кораб, който ни настига бързо — каза Са'Адар, загледан през сивкавата пелена на дъжда. — Той плава под Гарвановия стяг! Са наистина се грижи за нас!

Жрецът не криеше радостта си. Той свали парцаливата си риза и започна да я размахва към другия съд.

— На кормилото стои някакво момче! — извика Соркор. Бурята бе утихнала, дори дъждът се успокояваше, но помощникът продължаваше да крещи. — А по палубите им има тела. Мисля, че на борда е избухнал бунт.

— Още по-добре... за нас — високо отвърна Кенит. Викът му костваше голямо усилие. Той се чувстваше толкова уморен... — Пригответе се за абордаж. Ще се прекачим веднага щом навлязат в широкото.

— Платната им са пълна каша, но момчето се справя добре. Почакайте! — невярващо възкликна Соркор. — Капитане, те ни дават знак. Искат да се изравним с тях.

— В такъв случай нека отвърнем на молбата им. Бъди готов да поведеш хората си... Не. Чакай. Аз ще ги поведем лично. Ганкис, ела да поемеш руля. Ета, къде ми е патерицата?

Истина беше — корабът го чакаше, късметът му бе проработил. Кенит бе вярвал в него, не се бе отказвал, и ето че красивият жив кораб го очакваше.

При изравняването си с другия съд пиратският капитан получи възможност да го огледа добре. Никога през живота си не беше виждал

нещо по-красиво. Средната палуба бе покрита с тела и заплетено платнище, а платната бяха набрани като полата на курва, ала сребристият корпус все така проблясваше, а изящните очертания бяха наслада за окото.

Кенит залитна, навреме подхванат от Ета. Застаналият на кормилото Ганкис го погледна особено, отчасти със състрадание, отчасти със страх.

— Не зная къде е паднала. Ела, ще те заведа до перилата. — Жената изсумтя от усилие. Когато подскачащият Кенит най-сетне достигна тази опора, тя продължи тихо: — Мили, трябва да си починеш. Нека Соркор се погрижи за кораба.

— Не — изстреля Кенит. Толкова му беше трудно да се задържа прав, а тя го караше да хаби силите си в безсмислени спорове. — Този кораб е мой. Аз ще бъда сред първите, които ще стъпят на палубата му, пък дори и с един крак. Късметът ми го донесе.

— Моля те, любими — задавено увещаваше Ета. — Ако можеше да се видиш в този момент...

Озовалият се край тях Соркор тихо изруга.

— Аз ще поведе хората — обърна се към него Кенит. Заместникът му не възрази. Оставаше само да накара и проклетата жена да млъкне.

— Да, сър — отвърна Соркор.

— Не говориш сериозно! — извика му Ета. — Погледни го. Той едва се задържа прав. Никога нямаше да му позволя да остане на палубата, ако знаех...

— Оставете го — тихо отвърна помощникът. Той носеше патерицата, ала не я подаде на Кенит, а внимателно я остави на палубата.

— Ще ви приготвя боцмански стол, капитане. Ще ви заведа на живия ви кораб.

Ета понечи да възрази, но Соркор я сряза.

— Аз му обещах — грубо каза той. — Погледни го, жено. Остави ме да изпълня даденото обещание. — С тих глас заместникът добави: — Мисля, че малко други неща бихме могли да сторим за него.

Тя нямаше намерение да се отказва, ала някакво осъзнаване я накара да притихне. За момент тя затаи дъх.

— Добре, но аз също ще дойда с него — тихо каза тя, обърната към Соркор.

— И двамата ще отидем — потвърди заместникът.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА РАЗПЛИТАНИЯ

Помощникът леко подръпна Алтея за ръкава, изтръгвайки я от дълбокия ѝ сън.

— Капитанът иска да говори с теб — каза Граг Тенира. — Върви, той те чака на палубата.

И той се отдалечи, без да се обръща.

Само след миг босите крака на Алтея вече се спускаха върху дъските. Спалното помещение беше пусто, останалите моряци бяха получили разрешение да слязат на брега. И всички бяха се възползвали от тази възможност за веселие. Алтея, зажадняла по-скоро за уединение, отколкото за бира, беше останала да се наспи под предлога, че не разполага с излишни пари.

Офелия бе пуснала котва в малък пристанищен град на име Ринстин — едно от малкото законни поселища сред островите на Вътрешния проток. Градецът бе възникнал покрай близките калаени находища, но в последно време бе започнал да се превръща и в търговски център. Местните жители можеха да си позволят да закупят някои от Дъждовните стоки, предлагани от капитан Тенира. Той щеше да получи добри печалби и с разпродаването на бъчвите осолено месо, закупени в Джамаилия, а калаените стоки, които щеше да натовари тук, щяха да се продават добре в Бингтаун: личеше, че капитанът е умел търговец. Алтея бе прекарала малко време на борда на кораба му, но вече започваше да го уважава.

С излизането си на палубата тя осъзна, че цялата ситуация е необичайна. Защо капитанът бе останал да пази кораба си? И защо бе изпратил помощника си да я вика? Тя започваше да подозира, че *Офелия* е издала тайната ѝ. А когато зърна капитана на носа, да пуши лулата си близо до фигурата, подозрението ѝ преля в увереност. Недалеч се беше облегнал някакъв млад моряк — най-вероятно Граг, изчакващ да види разкриването ѝ. Сърцето на Алтея се сви.

Тя се задържа в сенките още миг, за да приглади опашката си и да прогони сънливостта от лика си. Девојката се постара да приглади

и дрехите си. Изхвърлянето ѝ от борда на *Жътвар* бе преминало болезнено, ала това щеше да бъде далеч по-лошо. Тези хора познаваха близките ѝ и щяха да им разкажат случилото се...

Така да бъде. Никакъв гняв, никакви сълзи, рече си тя. Само гордост и достойнство. Да можеше и стомахът ѝ да се присъедини към тази решимост... Да можеше да е научила по-рано.

Сластният глас на Офелия достигна до нея, сякаш умишлено повишен.

— А ти, Томи Тенира, се превръщаш в кисел старчок, изгубил вкуса към приключенията.

— Офелия — предупреди я капитанът.

— И без чувство за хумор — продължи Офелия, този път към Граг. Лицето на помощника оставаше в сянка; той не отговори. Самата Алтея се усмихна кисело. Какво ли си мислеше Граг Тенира за някогашната си партньорка от бала?

Тя прогони усмивката от лицето си и се яви пред капитана безстрастно:

— Искали сте да ме видите, сър.

— Така е — бавно отвърна Тенира и свали лулицата си. — Знаеш защо, нали?

Алтея се постара да не трепва.

— Опасявам се, че зная, сър.

С тежка въздишка мъжът се облегна на перилото.

— Двамата с Граг обсъдихме твоя случай. Офелия също не пропусна да се включи, с особена енергичност. Искам да знаеш, че правя това, защото съм загрижен за интересите ти, млада госпожице. Събери си багажа. Граг ще те придружи до брега и ще ти даде малко пари. На улица *Мидена* има добър пансион. Той ще те настани там.

— Да, сър — примирено се съгласи Алтея. Поне той не ѝ крещеше: запазвайки своето достойнство, капитанът ѝ позволяваше да стори същото. За това тя му беше благодарна. Но предателството на Офелия тя не можеше да прости.

Тя погледна към засрамената фигура.

— Помолих те да не ме издаваш — тихо я укори Алтея. — Не мога да повярвам, че си ми причинила това.

— Изобщо не си честна, мила. Изобщо! — искрено възрази Офелия. — Предупредих те, че не би могла да очакваш от мен да

премълча подобно нещо от своя капитан. И освен това ти казах, че ще се опитам да уредя да останеш на борда под истинското си име. Но как бих могла да изпълня това, без да му разкрия въпросното истинско име? — Фигурата се обърна към капитана. — А на теб, Томи, това ти доставя удоволствие. Засрами се! Кажи й всичко. Бедната девойка мисли, че ти възнамеряваш да я зарежеш тук.

— Офелия настояваше да ти съобщим по такъв начин — неохотно рече капитанът. — Тя много те е харесала.

Тенира бавно затегли от лулата си, а Алтея напрегнато изчакаше.

— Граг ще ти даде достатъчно пари, за да се окъпеш, преоблечеш и прочие. Утре вечерта ти ще дойдеш на борда като Алтея Вестрит. И ние ще те отведем у дома.

— Но той пак изпуска най-хубавата част, мила — нетърпеливо го прекъсна Офелия. — Не можеш да си представиш колко трудно ми беше да го убедя. С Граг беше лесно, разбира се. С него винаги е лесно, нали така, агънцето ми? — Тя не изчака отговора му. — За остатъка от пътуването ти ще бъдеш първи помощник, защото Граг ще бъде връхлетян от зъбобол. А Томи ще те помоли да го заместиш, защото знае, че си плавала с баща си.

Граг се приведе, за да види по-ясно лицето на Алтея. При вида на смайването й той избухна в смях. Сините му очи се стрелнаха към Офелия, споделяйки удовлетворението й.

— Наистина ли? — Алтея още не се осмеляваше да повярва. — Как бих могла да ви се отблагодаря?

Капитан Тенира извади лулицата от устата си.

— Можеш да ми благодариш, като се справиш адски добре, та никой не намери основание да ме укорява за решението ми. И да си мълчиш, че си постъпила на борда на кораба ми като момче, без аз да се усетя. — Той рязко се обърна към фигурата. — От теб също очаквам да си мълчиш за това, стара сплетнице. Никому да не си казала и думица за това. Включително и на останалите живи кораби.

— Томи, как можеш да се съмняваш в мен? — В престорено възмущение Офелия постави ръка над гърдите си, а после недвусмислено намигна на Алтея.

Граг прихна, с което си спечели вниманието на капитана.

— Какво се подсмиваш, пале? Ти също ще станеш за смях, ако това се разчуе.

— Не се смей, капитане — излъга Граг. — Просто се радвам на предстоящата си почивка през целия път до Бингтаун.

Погледът му се насочи към лицето на Алтея и се задържа там. Тя бе сигурна, че младежът се опитва да разпознае някогашното момиче сред дегизировката ѝ. Девойката смутено сведе очи.

— Не се съмнявам — отвърна баща му. — Бъди готов да се излекуваш внезапно, ако реша, че все пак има нужда от теб. — С почти оправдателен глас той се обърна към Алтея. — Макар да не мисля, че това ще се наложи. Чувал съм, че ти не изоставаш и от най-ловките моряци. Ще имаш ли някакви затруднения с... С поредното си превъплъщаване?

Алтея замислено поклати глава.

— Бих могла да наема стая като млад моряк. Утре сутринта ще посетя града, за да купя дрехи за *сестра си*. С покупките ще се върна в стаята, ще се преоблека и ще се измъкна. Незабелязана, надявам се.

— Да се надяваме, че и в действителност нещата ще протекат тъй лесно.

— Наистина не зная как да ви благодаря, сър. На всички ви. — Щастливият поглед на Алтея бе насочен и към фигурата.

— Има едно нещо, което ще искам от теб — бавно каза капитанът.

Доловила нещо особено в тона му, Алтея веднага застана нащрек.

— Слушам ви.

— Офелия ми разказа за случилото се с твоя кораб. Ако ми позволиш, млада госпожице, ще те посъветвам да запазиш нещата между близките си. Разбира се, ще ти дам билет, ако го заслужиш. И бих се застъпил за теб. Дори бих те подкрепил пред Търговския съвет, ако се наложи. Но бих предпочел да не се налага. Всяко семейство само трябва да разрешава собствените си проблеми. Аз познавах баща ти. Двамата с него далеч не бяхме близки, но зная, че той би предпочел именно това.

— Стига да мога, ще постъпя така, сър — отвърна Алтея. — Аз самата предпочитам нещата да се разрешат по такъв начин. И все пак

съм готова да преодоля всяко предизвикателство, за да си върна кораба.

— Знаех, че тя ще каже нещо подобно — обяви Граг. Двамата с Офелия се спогледаха победоносно.

— А аз познавах прабаба ти — добави Офелия. — Ти много приличаш на нея, не само на външен вид, но и по дух. Тя би искала ти да наследяш кораба ѝ. Виж, тя беше жена, която знаеше как се плава. Спомням си деня, в който тя за първи път вкара *Вивачия* в пристанището. Той дори е отбелязан в един от дневниците ми. Тогава вятърът беше...

— Не сега — смъмри я Тенира. Той бе вперил настоятелен поглед в Алтея. — Имам си причини да препоръчвам дискретност. Причини, включващи моя собствен интерес. Не бих искал да попадна в позицията на човек, който се съюзява с едни Търговци срещу други.

Забелязал неразбиращия поглед на девойката, той поклати глава.

— Забравих, че ти не си запозната с последните събития от Бингтаун. Там нещата се изострят. Сега не е моментът за вътрешни дразги.

— Зная. Достатъчно проблеми си имаме с новодошлите — тихо се съгласи младата жена.

— Де да беше само това — разпалено каза капитанът. — Боя се, че лошото тепърва предстои. Тези новини научих пряко от столицата. Знаеш ли какво е направил недораслият ни сатрап сега? Наел е калсидски кораби, които да обхождат Вътрешния проток. Разбрах, че той им е дал правото да спират в Бингтаун, за да попълват запасите си от провизии и прясна вода. Безплатно. Сатрапът казал, че това е най-малкото, което жителите на Бингтаун биха могли да направят в замяна на отърваването от пиратите. Корабът със заповедта напусна Джамаилия два дена преди нас. Тя позволява на бирниците на сатрапа да следят дали калсидските наемници получават съответното уважение.

— Ние никога не сме допускали калсидски бойни кораби да спират в нашето пристанище, само товарни съдове — тихо отбеляза Алтея.

— Именно, момичето ми. И съм сигурен, че и занапред ще искаме това да остане така. Ще бъде интересно чия страна ще заемат

новодошлите. Боя се, че по-голямата част от подкрепата ще бъде насочена към сатрапа и неговите калсидски псета, вместо...

— Томи, да оставим политиката за после — прекъсна го Офелия. — През целия път до Бингтаун ще имаш възможност да й разказваш за това. Сега Ател трябва да се превърне в Алтея. Хайде, момиче, върви да си събереш багажа. Граг ще те придружи до пансиона. — И фигурата намигна лукаво. — А ти да се държиш прилично, Граг, защото Алтея не скрива нищо от мен. Вървете. И не я насилвай да бърза.

Алтея се изчерви от двусмислиците на фигурата, а младежът не изглеждаше особено засегнат, явно привикнал.

— Благодаря ви, сър — успя да промълви тя към капитана. — Искам да знаете, че наистина оценявам постъпката ви.

Подир това девойката побърза да се оттегли, за да скрие лицето си сред сенките.

Граг я чакаше край люка. Нарамила торбата си (за която младежът се оказа достатъчно предвидлив, за да не поиска да я носи вместо нея), тя го последва на брега. Двамата поеха мълчаливо — Алтея не намираше думи, а заместник-капитанът също изглеждаше склонен да мълчи. Нощта беше мека, осветена от множеството пивници.

Пред вратата на пансиона Граг спря.

— Пристигнахме — каза той и се поколеба. Явно искаше да каже още нещо.

— Искаш ли да те почерпя? — предложи Алтея, възнамеряваща да го успокои. Предложението си тя придружи с жест към отсрещната кръчма.

В сините очи на младежа личеше изумление.

— Не мисля, че бих се чувствал удобно — призна той. — Пък и баща ми би ме одрал жив, ако научи, че съм завел дама на подобно място. Все пак ти благодаря — додаде той. И все така не си отиваше.

Алтея леко наведе глава, да скрие усмивката си.

— В такъв случай ти желая приятна вечер.

— Да. Приятна вечер. — Той пхна ръце в джобовете си. — Утре се очаква да се натъкна на теб случайно, както се изрази Офелия. — Младежът се загледа в ботушите си. — Но не искам да обхождам целия град и да те търся. Какво ще кажеш да определим някое място?

— Добра идея — тихо отвърна Алтея. — Какво предлагаш?

Граг посочи:

— Надолу по улицата има едно подходящо място. „При Елдой“. Там правят много хубави супи, а хлябът е винаги пресен. Бихме могли да се срещнем там. Да се нахраним и да ми разкажеш какво се е случило с теб след напускането на Бингтаун. — Той отново я погледна в очите. — След последния ни танц.

Значи все пак той не беше забравил. Алтея отвърна на усмивката му.

Граг имаше приятно лице, открито и честно. Това впечатление се изостряше, когато той се намираще край баща си или Офелия. Тяхното поведение я караше да копнее за времето, в което бе смятала подобни неща за даденост. Когато тя отвърна на усмивката му, младият мъж отклони поглед.

— В такъв случай ще се срещнем там утре следобед — съгласи се тя.

— Разбрахме се, значи. До утре.

И с бързи крачки той се отдалечи, намествайки шапката си. Алтея го наблюдаваше усмихнато: младежът крачеше с моряшки устрем. Тя си припомни, че той бе танцувал добре.

— Знаеш ли какво? — с пиянски глас рече Тарлок. — Аз те познавам. Сигурен съм, че те познавам.

— Не е изненадващо. Аз съм заместник-капитан на борда на твоя кораб — отвърна Брашън и се извъртя встрани от него. Но Тарлок не обърна внимание.

— Не, нямах това предвид. Аз те познавам от по-рано. От много по-рано. — Той предпазливо се настани до Брашън, съумявайки да разлее само малко от халбата си.

Брашън продължаваше да не му обръща внимание и да отпива от бирата си. На тази маса той бе седял сам, преди дъртият моряк да се натрапи и наруши умишленото му уединение. Това бе първото пристанище подир отплаването от Кандило; Брашън бе приветствал възможността да се усамоти и да помисли.

Работата му се бе вписала в очакванията. Ръководенето на плитководния кораб не го беше затруднило особено. Повечето от

моряците бяха служили от известно време и вече познаваха задълженията си. На няколко пъти му се бе наложило да подкрепи нарежданията си с пестници, особено в началото, ала това също бе нещо очаквано. Моряците винаги изпитваха новия помощник, без значение дали става дума за новопостъпил човек, или за някой издигнал се техен другар. Това беше напълно в реда на нещата: уменията и познанията не бяха достатъчни за един помощник-капитан; той трябваше да умее да ги подкрепя и с юмруците си. Брашън умееше. Не това го притесняваше. Смущаваха го задълженията, възлагани му извън плаване.

В началото корабът следваше джамаилското крайбрежие, по северното протежение на все по-нащърбената суша. Но впоследствие бе започнал да обхожда различните острови, като нерядко се случваше да навлиза в пиратски територии. И за това градче можеше да се каже, че принадлежи към тях: мочурище, приютило кей, няколко склада и няколко кръчми с увехнали курви. Нямаше никаква причина за съществуването на това пристанище, не и според Брашън.

И въпреки това на помощника се бе наложило да прекара целия следобед с меч на пояса и тояга в ръката, за да пази капитана си по време на среща, провеждаща се в един от въпросните складове. Между ботушите на неговия капитан, настанил се от едната страна на масата, почиваше пълно с монети сандъче. От другата ѝ страна се намираха трима от най-подозрителните морски типове, които Брашън бе имал възможността да зърне през цялата си кариера. Тези тримата донасяха различни стоки, чиито цени биваха договаряни. Разнообразието и състоянието на мострите недвусмислено издаваха техния произход — факт, породил у Брашън известно отвращение. Особено когато капитан Фини се допита до мнението му за стойността на окървавени, но богато илюстрирани ръкописи.

— Колко биха стрували? — поинтересува се той.

— Не си струва да се умира за тях — сухо отвърна Брашън, прогонващ неприятен спомен. Фини се засмя и сам се нагърби да изрече предполагаема цена, която помощникът му потвърди. След кратко събеседване тримата отсреща приеха.

От тези неотдавнашни преговори Брашън се чувстваше осквернен и сега се стараеше да разсее мислите за тях чрез усамотение. Още от самото начало той бе подозирал, че *Пролетна*

вечер ще търгува с подобни стоки, ала не беше очаквал, че ще му се налага да се пазари за стоки, потъмнели от чужда кръв.

— Ето какво — продължаваше Тарлок. — Сега ще ти кажа едно име. Ако ти е познато, просто ще ми смигнеш, нищо повече. И туй.

— А защо просто не млъкнеш и не ме оставиш на мира, преди да съм ти насинил и двете очи? — натърти Брашън.

— Хайде сега, така ли се говори на другар? — оплака се другият. Той беше прекалено пиян, за да обръща внимание на заплахи, но не достатъчно почерпен, за да припадне. Но последното подлежеше на промяна.

Решил да смени тактиката, Брашън отново се обърна към натрапника и този път се усмихна.

— Какво пък. Не си спомням двамата с теб да сме служили преди, но нали сега работим на един и същи кораб. Това е достатъчен повод да пийнем! Момче, донеси ни ром, но от хубавия, силния. Задръж си пикливата бира, с която ни поиш.

Лицето на Тарлок просия.

— Това е вече друго нещо — одобри той и побърза да допие бирата си, та да може веднага да отдаде дължимото внимание на рома. Подир това морякът обърса уста и доволно се усмихна, разкрил остатък от зъби. — Още като дойде на борда ми се стори познат. Защото беше минало много време. Да видим... Десет години трябва да има. Ти тогава работеше на борда на... как беше... *Вятърен?*

Брашън отпи от халбата си и се престори, че размишлява.

— Преди десет години? Грещиш, друже, тогава аз бях още хлапак.

— Точно тъй. Затова в началото не бях сигурен. Тогава още нямаше брада.

— Не съм имал — потвърди Брашън. Точно в този момент момчето донесе бутилката ром и две чаши. Със стиснати зъби помощникът плати, сетне си наложи да се усмихне на събеседника си и да избута една от новите чаши (пренебрежително малки). Вместо това той наля в празната халба: действие, спечелило си одобрението на Тарлок.

На себе си Брашън наля съвсем малко.

— За новите и старите другари — рече той.

Отпил голяма глътка, Тарлок въздъхна удовлетворено и се облегна назад. И прокара ръка по четинестото си лице, изтръгвайки стържещ звук.

— *Вятърно чедо* — рече той и отново се ухили. — Прав съм, нали?

— За кое? — лениво попита Брашън и отпи нова глътка, присвил очи. Другият също повдигна чаша.

— Хайде сега — изхриптя Тарлок. — Ти беше на борда на *Вятърно чедо*, когато го завзехме. Беше още хлапе, мяташе се като коте, докато те отделяхме от въжетата. Нямаше дори нож, но пак не спря да се мяташ до последно.

— *Вятърно чедо*. Не си спомням подобно нещо. — И Брашън вложи в гласа си нотки на предупреждение. — Не ми казвай, че си бил пират?

Другият беше или прекалено пиян, или прекалено глупав, за да отрича. Напротив, той се засмя гръмко и отново обърса уста с китката си.

— Та кой не е бил? Огледай се. Да не мислиш, че тук има човек, който да не се е занимавал с това? — Той се приведе, неочаквано снижил глас. — Ти също не се поколеба да подпишеш искането за откуп, когато ти опряха нож в ребрата. — След тези думи Тарлок се отдръпна. — Само че тогава името ти не беше Брашън Трел от Бингтаун.

Пияният замислено се почеса по носа.

— Мъчих се да се сетя, но не успях — завалено продължи той, подпирайки брадичка. — Сещам се обаче как ти викахме. — И дебелият пръст отново се раздвижи незабележимо. — Порчето. Защото беше дребен и бърз.

Очите на Тарлок се затвориха; поредният му дъх излезе под формата на хъркане.

Брашън тихо се надигна. Корабът вече трябваше почти да е приключил с товаренето; лесно щеше да бъде да ускори отплаването му. Тарлок щеше да се събуди и да открие, че е проспал отплаването на кораба си. Той далеч нямаше да бъде първият моряк, на когото се случва подобно нещо.

Помощникът погледна към спящия. Изминалите години не го бяха щадили. Самият Брашън никога не би го познал, ако морякът не

се беше обадил.

Той взе бутилката, сетне (в прилив на щедрост) я остави край свитата ръка на спящия. Ако Тарлок се събудеше преждевременно, ромът щеше да му предостави известно забавяне. А ако се събудеше прекалено късно, поне щеше да има с какво да се утешава. Брашън нямаше нищо лично против него, с изключение на факта, че морякът му напомняше за време, което би предпочел да забрави.

Порчето. Той напусна кръчмата и навлезе в хладната утринна мъгла. *Вече не съм Порчето.* И за да се убеди, Брашън извади късче киндин от джоба си и отхапа. Острата горчивина съумя да насълзи очите му. Това беше най-качественият киндин, който бе вкусвал през живота си, даден му като прощален подарък от пиратите, чиито стоки бяха закупили по-рано днес.

Не, той вече не беше Порчето, сухо реши помощникът, отправил се обратно към кораба. Клетото Порче никога не бе вкусвало подобен киндин.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ПИРАТИ И ПЛЕННИЦИ

— Това са пирати, идиот такъв! — изрева Кайл към Са'Адар. — Започни да събираш хората си. Все още имаме шанс да се измъкнем. С Уинтроу на кормилото корабът...

— Да, това са пирати — победоносно потвърди Са'Адар. — Това са пиратите, за които всеки роб в Джамаилия се моли. Те плават под Гарвановия стяг. Те пленяват робски кораби и освобождават робите. А с моряците им нахранват същите онези змии, които въпросните моряци са угоявали с роби.

Последните думи той изръмжа, в различие с радостната усмивка на лицето си.

— Са наистина се грижи за нас — додаде той и напусна кърмата, отправяйки се към средната палуба. Там струпалите се роби сочеха към Гарвановия стяг и радостно подвикваха.

Вестта светкавично обходи целия кораб. Скоро *Мариета* се изравни с него, бяха изстреляни абордажни куки. Уинтроу остро изпита притеснението на Вивачия.

— Спокойно, милейди — каза ѝ той, макар на свой ред да изпитваше притеснение. Не им беше останал екипаж, който да се противопостави на това залавяне. Ала Уинтроу така и не би могъл да понесе още кръвопролития. Невидимата тежест на умората го притискаше. И все пак юношата не напускаше кормилото.

От приближилия се кораб започваха да се прекачват моряци в пъстри дрехи. Някой бе започнал да издава заповеди, както към тях, така и към робите. С бързина и дисциплина, които изглеждаха почти вълшебни, по мачтите започнаха да се катерят хора. Платната веднага бяха подредени. Задрънча котвената верига. Под нарежданията на този авторитетен глас робите се отдръпнаха, за да не пречат на пиратите.

Уинтроу продължаваше да стои неподвижно. И да се надява. У него започваше да се заражда чувство, което много се доближаваше до облекчение. Тези пирати завземаха неговия кораб, но поне бяха опитни. *Вивачия* се намираше в ръцете на истински моряци.

Чувството не успя да укрепне: в следващия миг отвъд борда започнаха да изхвърчат тела. Белезникавата змия, която Уинтроу смяташе за изчезнала, отново изникна на повърхността и разтвори пасть. Още няколко змии, цветни, надникнаха на известно разстояние от кораба, за да се вторачат в него едновременно предпазливо и любопитно. Едно от чудовищата наостри гривата си и нададе предизвикателен рев.

При вида им Вивачия изпищя.

— Не! Прогонете ги! Не хвърляйте Гантри на тези твари! Уинтроу! Накарай ги да спрат!

В отговор долиташе смях.

— Трябва да отида при нея — каза Уинтроу, поглеждайки към баща си. — Ти остани тук.

Кайл изсумтя.

— Няма смисъл да си правиш труда. Ти вече я изгуби, като позволи на пиратите да я превземат, вместо да направиш нещо. Както не ни предупреди за въстанието на робите. — Той поклати глава. — За един момент снощи си помислих, че съм грешал за теб. Но излиза, че съм бил прав.

— Също както не се възпротивих да превърнеш моя кораб в съд за роби — горчиво изтъкна Уинтроу. — Боя се, че аз също съм бил прав.

Юношата се отдели от кормилото и се отдалечи, без да се обръща. *Заради кораба*, каза си той. *Правя го заради кораба*. Той не оставяше ранения си баща сам, защото го мразеше. Не го оставяше там с полунадеждата някой да го убие. Правеше го, защото корабът се нуждаеше от него.

Достигнал средната палуба, той се постара да си проправи път незабелязано сред струпаните роби.

Дневната светлина подчертаваше цялата мизерия на тези създания, до този момент скривана от мрачината на трюмовете. Те бяха облечени в парцали, които почти не скриваха охлузената от веригите и триенето на дъски кожа. Недохранването бе превърнало мнозина в скелетоподобия. Някои от тях се бяха преоблекли в дрехи, задигнати от телата на мъртвите или техните каюти. Белязаните лица се бяха издокарвали в гардероба на капитана. Те изглеждаха най-спокойни и

уверени — мнозина други притежаваха погледите на неотдавна освободени скотове.

Корабните запаси с храна също бяха станали достояние на робите: на палубата бяха изтъркаляни бъчви със сухари, чието съдържание биваше разграбвано с шепи. И то с движения, които още не бяха привикнали към отсъствието на вериги. Личеше, че те ще се нуждаят от известно време, за да си върнат отнетата им човечност. За да се отърват от животинската същина на погледите си.

Уинтроу се стараше да се слее с робите, да изглежда като един от тях. Са'Адар и останалите предводители на бунта стояха в средата на кораба, за да приветстват пиратите. Свещеникът говореше с трима от тях. Юношата дочу няколко думи: приветствия и благодарности. Тримата пирати не изглеждаха особено впечатлени. Високият дори имаше отвратен вид. Уинтроу бе съгласен с него.

Вниманието му се задържа върху тази сцена за съвсем малко време. В момента го интересуваше единствено Вивачия. Нейните напразни молби бяха стихнали до неразбираемо стенание. На подветрената страна на кораба стояха двама роби, които изхвърляха трупове на мъртвите моряци и роби. Двамата коментираха единствено лакомията на бялата змия, която не спираше да ги поглъща. За момент Уинтроу зърна политащия отвъд борда Майлд. И завинаги щеше да помни босите крака, изчезнали сред челюстите.

— Нека Са ни прости — прошепна той и започна да се изкачва към носовата палуба.

— Доведи капитан Хейвън — обяви гласът на Са'Адар, насочен към един от робите. Уинтроу се поколеба за миг, но довърши изкачването си и се затича към носа.

— Тук съм, Вивачия — каза той.

— Уинтроу! — Тя се обърна към него и протегна ръка. Момчето се приведе, за да я докосне. Лицето ѝ изглеждаше съкрушено от страх и шок. — Толкова много мъртви — прошепна тя. — Толкова много умряха през нощта. И какво ще стане с нас сега?

— Не зная. Но ти обещавам, че никога повече не бих те напуснал доброволно. И ще сторя всичко по силите си, за да предотвратя нови убийства. Но ти ще трябва да ми помогнеш.

— Как? Никой не ме слуша. Те не ми обръщат никакво внимание. За тях аз съм нищо.

— Но за мен ти си всичко. Бъди силна.

Откъм средната палуба долетя рев, бързо преливащ в животински.

— Баща ми е там — каза Уинтроу. Не му трябваше да се обръща.
— Трябва да го оставим жив.

— Защо?

Рязката острота на гласа ѝ бе смразяваща.

— Защото му обещах. Той ми помогна. Помогна и на теб. Въпреки всички наши неразбирателства, той ми помогна да те превода през скалите. — Уинтроу си пое дъх. — И заради онова, което бих изпитал, ако просто стоя и им позволя да убият баща ми. Заради онова, в което бих се превърнал тогава.

— Не можем да направим нищо — горчиво каза тя. — Аз не успях да спася Гантри, не успях да спася Майлд. Дори Финдоу, който свиреше така хубаво, не смогнах да спася. Покрай мъченията, които тези роби са изпитали, те са се научили единствено на равнодушие към страданието. Болката е единствената монета, с която те се разплащат. Нищо друго не придобива значение за тях, нищо друго не би ги заситило. — Думите ѝ започваха да придобиват истеричност. — С това ме изпълват те, със собствената си болка, с жаждата си за болка...

— Вивачия — меко я прекъсна Уинтроу и продължи с по-твърд глас. — Чуй ме. Ти ме изпрати под палубата, за да си припомня кой съм. Зная, че беше така. И ти имаше основания да постъпиш така. Сега е твой ред да си припомниш коя си. И кой е плавал с теб. Спомни си тази храброст, тя ще ни е нужна.

Сякаш в отговор на казаното до тях достигна гласът на Са'Адар.

— Уинтроу! Ела тук. Баща ти твърди, че ти ще се застъпиш за него!

Уинтроу си пое дъх. Още един. И още един. Той откри себе си в центъра на всичко, откри Са в центъра на себе си. Припомни си, че Са е всичко и че всичко е Са.

— Не се крий! — прогърмя свещеникът. — Ела тук. Така нарежда капитан Кенит.

Уинтроу отметна перчем, изпъна рамене и се приближи до ръба на предната палуба.

— Никой няма право да нарежда на борда на моя кораб! — с ясен глас обяви той.

— На борда на твоя кораб? Ти, поробен от собствения си баща, обявяваш този кораб за свой?

Тези думи не дойдоха от пиратите, а от Са'Адар.

Отговорът на Уинтроу не беше насочен към него, а към пиратите, които бяха повдигнали глави.

— Този кораб ми принадлежи и аз принадлежа на него. Обвързва ни кръвта. И ако смятате, че подобна връзка може да бъде оспорена, попитайте баща ми. — Той си пое дълбок дъх и се постара да изрече следващите думи от самата си същина. — Живият кораб Вивачия е мой.

— Доведете го — отвратено се обърна Са'Адар към най-близките роби.

— Докоснете ли го с пръст, всички вие ще умрете! — изрева Вивачия.

Уплахът беше напуснал тона й, сега тя говореше с гласа на разгневена предводителка. Макар и със спуснатата котва и все още обвързана от абордажни куки, тя започна да се разклаща.

— Вие ме скверняхте с мръсотията си, а аз не се оплаквах. Вие заляхте палубите ми с кръв, кръв и смърт, които ще трябва да нося завинаги със себе си, а аз не сторих нищо. Ала нараните ли Уинтроу, моята мъст ще намери удовлетворение единствено във вашата смърт!

Клатенето се усили, още по-отчетливо. То не идваше от вълните, защото *Мариета* оставаше неподвижна. Котвеното въже започна да скърца. Змиите в далечината отново изникнаха над повърхността на морето, тръбейки. Грозните глави се поклащаха напред и назад, устите им бяха раззинати. Едно от по-дребните създания рязко се стрелна напред, към бялата змия, която изпищя и на свой ред щракна с челюсти насреща му. С уплашени викове робите започнаха да се отдръпват към средата на палубата. По страха им Уинтроу виждаше, че малцина от тях имат представа за същината на живите кораби.

От групата на пиратите се отдели жена, с бързи крачки прекоси разстоянието и се изкачи на предната палуба. Уинтроу за първи път виждаше подобна жена. Тя беше висока и стройна, с къса коса. Блузата и полата й бяха от скъп плат, подгизнал, ала жената изглеждаше по-скоро като мокра тигрица.

— Слез — каза тя, рязко спирайки край него. Погледът й съдържаше повече повеля от гласа й. — Върви при него. Не го карай

да чака.

Уинтроу не ѝ отговори. Вместо това се обърна към фигурата.

— Не се страхувай.

— Не ние сме тези, които трябва да се страхуват — отвърна Вивачия. Уинтроу получи възможността да види как лицето на жената преbledнява от удивление. Едно беше да чуваш гласа на живия кораб, а съвсем друго: да се намираш досами гневния блясък в очите на фигурата. Вивачия се взираше презрително в изкачилата се на палубата. И неочаквано отметна глава, отделяйки резбованите кичури от лицето си. Съвсем женствено движение, предизвикателство между жените на двама съперници. На свой ред непознатата отмести късите тъмни кичури, полепнали върху челото ѝ, и се вторачи в очите на фигурата. За един потресаващ момент двете изглеждаха еднакво: различни, ала обединени от сходно качество.

Без да чака повече, Уинтроу скочи на средната палуба. И с гордо вдигната глава се отправи към пиратите. Към Са'Адар той дори не погледна. Колкото повече виждаше от него, толкова по-малко гледаше на него като на жрец.

Капитанът беше едър и мускулест, с белег от изгорено на бузата, над който пламтяха тъмни очи. Явно и самият той бе бивш роб. Косата му бе стегната на опашка и обвързана със златна кърпа. И неговите дрехи, също като одеждите на любимата му, бяха подгизнали. Значи ставаше дума за човек, който не само се разпорежда, но и предвожда. Уинтроу изпита известно уважение.

— Аз съм Уинтроу Вестрит от бингтаунския Търговски род Вестрит. Ти се намираш на борда на живия кораб Вивачия, също от рода Вестрит — каза юношата, гледайки капитана в очите.

Ала не белязаният, а стоящият до него висок и бледен мъж му отвърна.

— Капитан Кенит съм аз. Ти току-що се обърна към Соркор, моя верен помощник. А корабът, който обявяваш за свой, вече принадлежи на мен.

Уинтроу шокирано разглеждаше говорещия. Дори привикналото с робската смрад обоняние можеше да различи вонята на зараза. Тя се разнасяше от свършващия до коляното крак, подут като наденица. А светлите очи на Кенит блестяха от треска. И кожата на лицето му беше опъната.

— Този кораб никога не би могъл да ти принадлежи — меко се обърна Уинтроу към умиращия. — Това е жив кораб, който може да принадлежи само на човек от семейство Вестрит.

С пестелив жест Кенит посочи към Кайл.

— А все пак този човек твърди, че е собственик.

Бащата на Уинтроу съумяваше да се задържа на крака, и то почти изправен. Нито страхът, нито болката му проличаваха. Той просто изчакваше.

Кайл не каза нищо.

— Да, той я притежава, доколкото може да се притежава вещ. Но тя е моя. В онзи смисъл, когато се говори за принадлежност между роднини.

Капитан Кенит го изгледа презрително.

— Прекалено си малък, за да говориш по такъв начин. А по белега върху лицето ти оставам с впечатление, че по-скоро корабът притежава теб. Разбирам, че баща ти е станал част от Търговско семейство, на което се дължи родството ти?

— Да, аз съм Вестрит по кръв — с равен глас отвърна Уинтроу.

Кенит отново раздвижи ръка.

— В такъв случай баща ти не ни е нужен, а само ти. — И пиратът се обърна към Са'Адар. — Капитанът е твой, както и останалите двама.

Разнесе се плисък, придружен с рева на една от змиите. Уинтроу се обърна навреме, за да види как двамата роби изхвърлят и втория джамаилски моряк. Захапката на змията секна кръска му. Собственият кръсък на Уинтроу (*Почакайте!*) остана нечут. Вивачия изпищя и започна да замахва към змиите, но не можа да ги достигне. А робите вече хващаха Кайл.

Уинтроу скочи, ала не към тях, а към Са'Адар, когото сграбчи за ризата.

— Ти ми обеща, че ще ги пощадиш, ако помогнат да преодолеем бурята!

Са'Адар сви рамене и му се усмихна.

— Това не е мое решение, момче, а волята на капитан Кенит. От него не можеш да очакваш да спазва моята дума.

— Твоята дума е тъй куха, че не притежава никаква тежест — яростно извика Уинтроу и се извърна към хваналите баща му. —

Пуснете го.

Робите не му обърнаха внимание, а продължиха да изтласкват баща му към борда. Сам юношата не можеше да се надява да ги надвие, затова се обърна към капитан Кенит.

— Освободи го! Сам виждаш как се отнася корабът към змиите! Ако изхвърлиш и капитана му, той ще се разгневи.

— Несъмнено — отвърна пиратът. — Но ти сам каза, че капитанът не е част от рода. Корабът ще го преживее.

— Но аз няма да го преживея — продължи Уинтроу. — Много скоро ти ще узнаеш, че двамата с кораба сме едно.

Баща му продължаваше да се мятва, макар безмълвно и слабо. Бялата змия, която все още стоеше край кораба, протръби нетърпеливо. А Уинтроу не можеше да надвие двамата роби, да не говорим за останалите пирати, които капитанът щеше да призове.

Ала със самия Кенит нещата стояха различно. Бърз като мълния, юношата го сграбчи за дрехата и го дръпна към себе си. Патерицата издрънча върху дъските; сега капитанът трябваше да се осланя единствено на своя нападател.

Рязкото раздвижване породило възклик на болка от пирата. Заместникът му понечи да се хвърли.

— Назад! — предупреди го Уинтроу. — Нареди и на останалите да не се намесват. Иначе ще стъпча ранения му крак и ще разплискам развалата му по цялата палуба.

— Спрете! Пуснете го!

Тази заповед долетя не от Соркор, а от жената. Робите спряха и нерешително започнаха да местят погледи между нея и Са'Адар.

Уинтроу не си направи труда да се обръща към тях. Вместо това той разтърси омекващия в ръцете му Кенит и изръмжа в лицето му:

— Ти гориш от треска и смърдиш на гангрена. Нищо не ти пречи да убиеш и мен, и баща ми. Но ако го сториш, ще притежаваш моя кораб за не повече от няколко дни, преди да ни последваш към отвъдното, заедно с всички останали на борда. Корабът ще се погрижи за това. По тази причина предлагам да сключим сделка.

Капитан Кенит бавно повдигна ръце и стисна китките му. Момчето не обърна внимание. В този момент то бе в състояние да му причини страховита болка, може би дори смъртоносна. И лицето на

пирата издаваше, че той също осъзнава това. Върху челото бяха изникнали капчици пот.

За частица от мига погледът на Уинтроу попадна върху украшението, което пиратът носеше на китката си. Дребно личице, напомнящо лицето на пирата, злорадо се хилеше насреща му. Юношата предпочете да се взира в очите на капитана, да посреща студенината им, която се взираше в самата му същност.

— Е, какво ще кажеш? — Момчето го разтърси за пореден път. — Ще се спазарим ли?

С почти недоловим шепот, дори без да раздвижва устни, пиратът отвърна:

— Има хляб в това хлапе. Може би от него ще излезе нещо.

— Какво? — яростно попита Уинтроу. Подигравката на пирата породила гнева му.

Върху лицето на капитана изникна удивено изражение. Кенит се взираше смаяно в него, сякаш го познаваше. Самият Уинтроу също изпита усещането, че тези думи са му познати. В Кенитовия поглед бе изникнала настойчивост, нещо, което настояваше да бъде припомнено. Дори мълчанието на двамата ги обвързваше.

До ребрата на Уинтроу се допря острие.

— Помогни на капитана, Соркор — каза жената с ножа. — Ти, момче, пропусна възможността да умреш бързо. Сега и ти, и баща ти ще умрете заедно, като всеки от вас ще се моли да погине пръв.

— Почакай, Ета. Остави ни.

Пиратът владееше болката си добре; дори и тя не бе отнела внимателния му изказ. И все пак Кенит трябваше да си поеме дъх, за да изрече следващите думи.

— Какво предлагаш, момче? Какво би могъл да предложиш? Кораба си? — И капитанът бавно поклати глава. — Той вече е мой, по един или друг начин. Какво имаш да предложиш?

— Живот срещу живот — бавно отвърна Уинтроу. Той изрече това, макар да знаеше, че онова, което предлага, вероятно се намира отвъд способностите му. — Аз притежавам уменията на целител, защото някога бях подготвян за жрец на Са. — Юношата погледна към крака му. — Ти се нуждаеш от тези умения. Аз ще запазя живота ти, ако ти запазиш живота на баща ми.

— Обзалагам се, че ти ще искаш да отрежеш още от крака ми — презрително изсумтя пиратът.

Уинтроу се вгледа в очите му, дирещ примирение.

— Ти сам знаеш, че това трябва да бъде сторено — изтъкна той. — Просто изчакваш момента, в който болката от гноенето ще се изостри до степен, в сравнение с която болката от отстраняването ще бъде по-малка. — Уинтроу отново погледна към чукана. — Ти почти си прекалил с отлагането. Но все още не е късно. Повтарям, готов съм да спася твоя живот срещу живота на баща си.

Кенит залитна и Уинтроу откри, че му помага да се задържи изправен. Навсякъде около тях мъжете бяха застинали. Двамата роби бяха притиснали Кайл до перилото, близо до нетърпеливо изчакващата змия.

— Това не е достатъчно — отбеляза Кенит. — Повиши залога. Включи и своя собствен живот. — Той се подсмихна слабо. — Така, ако спечеля, умирайки, всички ще изгубим заедно.

— Имаш странна идея за печелене — отбеляза Уинтроу.

— Тогава ти ще включиш своя екипаж в залога — неочаквано се намеси Вивачия. — Ако ми отнемеш живота на Уинтроу, аз ще се погрижа всички вие да умрете оглозгани от рибите. — Тя замълча. — Това е единственото предложение, което съм склонна да отправя към вас.

— Залогът е висок — тихо каза юношата. — И все пак аз съм склонен да приема.

— В момента ми е малко трудно да ти стисна ръката — изтъкна пиратът. Тонът му бе все тъй спокоен, но въпреки това Уинтроу усещаше как силата на капитана отслабва. — Ти не се опита да ме накараш да обещаая, че ще ти върна кораба, ако оживея? — подсмихна се Кенит.

Сега беше реда на Уинтроу да се подсмихне по подобен начин и да поклати глава.

— Ти не би могъл да ми отнемеш Вивачия. Нито аз бих могъл да ти я дам. Това, мисля, е нещо, което ти сам ще откриеш. Достатъчна ми е думата ти. И обещанието на помощника и твоята любима. — Той се обърна към последната, добавяйки: — Но ако някой от робите на борда нарани баща ми, аз ще се отметна.

— На борда на този кораб няма роби! — високопарно изтъкна Са'Адар.

Уинтроу не му обърна внимание, а изчака жената да кимне.

— Щом моят капитан ти е дал дума, имаш и моята — сухо добави Соркор.

— Така да бъде — заяви Уинтроу и се обърна към Са'Адар. — Разчистете помещенията на баща ми. Там ще настаним пиратския капитан. И заведете баща ми в каютата на първия помощник, по-късно ще се погрижа и за него.

За частица от мига Са'Адар присви очи насреща му. Уинтроу не можа да разчете криещото се зад тях. Ала вече знаеше, че не може да му има доверие. И че занапред трябваше да го държи под око.

Робите се отдръпнаха, за да направят път — някои неохотно, други безлично. Някои се взираха в Уинтроу и разпознаваха момчето с ведрото и парцала. А юношата гледеше как баща му бива отвеждан към каютата на Гантри: Кайл обърна гръб на сина си, без да изрече нищо.

Момчето реши да провери границите на контрола си. То погледна към робите, наобиколили Са'Адар, и каза:

— На палубите все още цари безпорядък. Почистете падналите платна и я изтъркайте. След това започнете да почиствате трюма. Свободните хора нямат оправдание да живеят сред смрад.

Робите започнаха да местят погледи между него и Са'Адар.

Край на нерешителността им сложи Соркор с думите:

— Можете да се подчините на момчето, или да изчакате аз да ви наредя същото. Въпросът е, че трябва да се свърши бързо. — И той се обърна към собствените си хора.

Робите бавно се разпръснаха, за да се заемат с възложените им задачи. Са'Адар остана сам.

— ... Кори да застане на кормилото, Бриг ще поеме командването. Искам да вдигнете котва веднага щом *Мариета* се раздвижи. Тръгваме обратно към Биволския залив — говореше Соркор. — Той отново погледна към раздвижилите се роби. Са'Адар стоеше неподвижно, скръстил ръце на гърдите си. — По-живо, по-живо, работа ще се намери за всички ви. А ако не я откриете сами, Бриг ще ви помогне.

Две големи крачки отведоха помощника до Уинтроу. Юношата по-скоро придържаше, отколкото заплашваше Кенит. С предпазливостта на човек, докосващ спящо дете, едрият пират пренесе тежестта на своя капитан върху себе си. И се усмихна — или по-скоро се озъби, отколкото усмихна — към момчето:

— Днес ти остана жив, защото посегна на капитана ни. Това няма да се случи втори път.

— Аз също съм уверен, че няма да се наложи — повтори Уинтроу. Той изтръпна не толкова от заплахата на пиратския първи помощник, колкото от студения поглед, който жената бе впила в гърба му.

— Сега ще ви отведа до каютата, капитане — каза Соркор.

— Първо искам да се запозная с кораба — възрази Кенит. И направи усилие да приглади ризата си.

— За мен ще бъде удоволствие да те запозная с Вивачия — усмихна се Уинтроу.

Методичната бавност, с която Кенит се отправи към носа, накара сърцето на Уинтроу да се свие. Това беше човек, удържан единствено от силата на волята и себеуважението си. Докато той оставаше решен да живее, младият жрец щеше да разполага със силен съюзник в изцелителното си начинание. Ала ако капитан Кенит се предадеше, цялото умение на света нямаше да се окаже достатъчно да усмири и надвие инфекцията му.

Стълбата на носовата палуба се оказа значително препятствие. Соркор даде всичко по силите си, за да запази достойнството на капитана си, а Ета, изкачила се преди тях, от върха на стълбата се обърна към заляпалите се роби.

— Вие нямате ли си друга работа? — остро им каза тя. И сетне се обърна към Бриг. — Сигурна съм, че в трюма има болни роби. Нека тези хора ги изнесат на чист въздух.

Миг по-късно Кенит най-сетне се изкачи. Ета понечи да го хване за ръката, но той не й позволи. По времето, когато Уинтроу се бе озовал на свой ред горе, Кенит вече бе докуцукал до носа.

Вивачия се обърна към него, плъзвайки очи от глава до пети.

— Капитан Кенит — хладно и въздържано изрече тя.

— Милейди. — В отговор той се поклони, не с дълбочината на здрав човек, ала с подобаващо уважение. Уинтроу наблюдаваше

двамата неспокойно, защото ноздрите на сакатия трепнаха, а усмивката, скривила устата му, изразяваше едновременно одобрение и желание. Тази нескрита оценка накара Вивачия да се изчерви. С почти девически жест тя скръсти ръце пред гърдите си, с което накара Кенит да се усмихне още по-широко. Фигурата го погледна изненадано, но въпреки това не можа да скрие собствената си усмивка.

Вивачия беше тази, която първа наруши мълчанието.

— Не зная какво искаш от мен. Защо се опита да ме превземеш именно по такъв начин?

Кенит направи крачка към нея.

— Моя мила господарке на вятъра и вълните, онова, което искам от теб, не би могло да бъде по-недвусмислено. Искам да те притежавам. Да те направя своя. Затова моят първи въпрос трябва да бъде: какво желаеш да сторя? Какво трябва да сторя, за да те спечеля?

— Аз... До този момент никой... — Видимо смутена, тя обърна глава към Уинтроу. — Уинтроу принадлежи на мен, а аз принадлежа на него. И двамата вече знаем, че нищо не би могло да промени това. И ти не би могъл да застанеш между нас.

— Наистина ли? Тъй говори всяка девойка за брат си, преди любимият да омае сърцето ѝ.

Уинтроу стоеше безмълвен. Може би единственият друг човек, смаян в същата степен от насоката на разговора, беше жената, дошла на борда заедно с Кенит. Тя бе присвила очи — подобно на котка, вперила взор в ръмжащо куче. *Тя ревнува, помисли си юношата. Ревнува заради нещата, които той говори на кораба. Също както аз ревнувам, призна той, заради объркването, изпитвано от Вивачия.*

Загладената структура на страните ѝ бе придобила розовина. Дъхът, който повдигаше голите гърди зад скръстените ръце, излизаше по-често.

— Аз съм кораб, а не жена — изтъкна му тя. — Ти не би могъл да бъдеш мой любим.

— Не бих могъл? Нима не бих могъл да те отвеждам сред води, които никой друг мъж не би се осмелил да раздвоява? Нима не бих могъл да те отведа до земи, чиято твърд е червива с легенди? Нима двамата с теб не бихме могли да създадем история, за която целият свят да ни се възхищава? Скъпа Вивачия, още отсега ти казвам, че ти ще бъдеш моя. Аз ще те спечеля, без страх.

Фигурата отново погледна към Уинтроу. Обърканото ѝ смущение подчертаваше красотата ѝ по особено приятен начин.

— Ти никога не би могъл да заемеш мястото на Уинтроу, каквото и да казваш — успя да изрече тя. — Той е част от моето семейство.

— Но аз и не искам това — увери я Кенит. — Щом неговото присъствие те кара да се чувстваш сигурна, то ние ще го оставим на борда. — И той отново ѝ се усмихна, ласкаво и подкупващо. — Аз не желая да те карам да се чувстваш сигурна, милейди.

Капитанът скръсти ръце. Напук на патерицата и липсващия крак той смогваше да изглежда дръзновен.

— Аз нямам желание да ставам малкото ти братче.

Неочакван прилив на болка сложи край на ухажването му. Изведнъж той залитна; болезнена гримаса измести усмивката му. Кенит изохка, свеждайки глава. Соркор веднага се озова край него.

— Ти си ранен! — възкликна Вивачия. — Трябва ти почивка.

— Боя се, че е така — скромно отвърна Кенит. Уинтроу разбра, че пиратът е останал особено доволен от реакцията на кораба. Може би това бе умишлено дело? — И ще трябва да те оставя. Но аз отново ще мина да те посетя. Веднага щом мога.

— Да, стори го. — Тя отпусна ръце и протегна едната към него, придружавайки молбата си.

Пиратът отново се поклони, но не я докосна.

— До скоро виждане — със загрижен глас каза той. И се извърна към своя помощник. — Соркор. Отново ще ми е нужна помощта ти.

Едрият пират отново поведе капитана си. За момент Уинтроу улови начина, по който жената гледаше към фигурата. Погледът никак не беше приятен.

— Соркор!

Властният позив на фигурата накара всички да спрат и да се обърнат към носа.

— Бъди внимателен — продължи Вивачия. — Когато приключиш, изпрати ми неколцина от арбалетистите си. Искам тези змии да бъдат прогонени.

— Капитане? — плахо попита помощникът.

Кенит тежко се облягаше на него. Лицето му блестеше от пот, ала сред капчиците личеше усмивка.

— Чу какво ти каза дамата. Угоди ѝ.

С въздишка той клюмна. Соркор го поведе към капитанската каюта. А Уинтроу се взираше в чудатата усмивка на пирата. Жената също се взираше в лицето му.

Юношата се обърна и бавно се приближи до носа, до мястото, където бе стоял Кенит. Никой не му попречи. Той бе получил пълна свобода на борда.

— Вивачия — тихо каза той.

Тя също се бе загледала в Кенит. Повикът я откъсна от унеса и тя се обърна към момчето. В очите ѝ се четеше удивление, те блестяха.

Фигурата повдигна ръка към него, а Уинтроу се приведе на свой ред. Думи не бяха необходими, ала все пак той изрече:

— Бъди внимателна.

— Да, той е опасен човек — съгласи се тя. — Кенит.

Гласът ѝ милваше името.

Той дойде на себе си сред обзаведено с вкус помещение. Дори дървените панели бяха подбрани да съвпадат. Лампите бяха от месинг, който само очакваше да бъде излъскан подобаващо, за да заблести със собствено сияние. Поставките за карти преливаха. Тези карти, съхраняващи знанието на бингтаунските Търговци, щяха да представляват цяло състояние.

Тук имаше и други признаци на заможност. Умивалникът бе от порцелан. Към стените бяха прикрепени скъпи картини. Капаците на люковете съвпадаха до милиметри. Наистина прекрасна каюта. Дори и покрай скорошното оплячкосване, довело до разпиляването на капитанските вещи. Ета вече се бе заела с подреждането ѝ.

Каютата бе изпълнена с миризмата на евтини благоухания — макар че тя не смогваше да прикрие задържалата се воня на превозвани тела. И все пак беше видно, че *Вивачия* не е била използвана дълго по подобен начин; щеше да бъде възможно смрадта да се отстрани. Тогава тя отново щеше да се превърне в подобаващ съд. А тази стая щеше да има истински капитан.

Кенит сведе поглед. Той лежеше разсъблечен, покрит с одеяло.

— Къде е нашият голобрад капитан? — обърна се пиратът към Ета.

Тя веднага се обърна в отговор на гласа му и побърза да се приближи.

— Отиде да се погрижи за раните на баща си. Каза, че нямало да му отнеме много време и че после щял да дойде при теб. Междувременно поиска да разчистя помещението. — Жената го погледна и поклати глава. — Не разбирам защо му се доверяваш. Той трябва да знае, че докато ти оставаш жив, този кораб никога няма да му принадлежи. Освен това не мога да разбера защо позволяваш на някакво си момче да прави с теб онова, което ти не пожела да разрешиш на трима опитни лечители в Биволския залив.

— Защото той е част от моя късмет — тихо отвърна Кенит. — От същия късмет, който ми връчи този кораб. Това е корабът, който е бил орисан да бъде мой. Момчето е част от това.

Той почти искаше да я накара да разбере. Ала никой не биваше да знае за думите, изречени от талисмана, докато момчето се бе вглеждало в очите му. Никой не биваше да узнава за връзката, изникнала между тях в онзи миг — връзка, която ужасяваше Кенит в същата степен, в която го интригуваше.

Пиратът зададе нов въпрос, за да ѝ попречи да стори същото:

— Виждам, че вече сме поели на път?

— Да, Соркор ни отвежда обратно до Биволския залив. Той е на борда на *Мариета*. Кори е на кормилото на този кораб, а Бриг ръководи екипажа.

Кенит се усмихна.

— Какво ще кажеш за новата ми придобивка?

Ета се усмихна горчиво.

— Тя е прекрасна. И вече ревнувам от нея. — Жената скръсти ръце и го погледна косо. — Не мисля, че двете с нея ще се спогаждаме. Тя е прекалено чудата, нито жена, нито кораб, нито дърво. Не ми харесаха красивите думи, които с готовност ти изливаше пред нея. И онзи Уинтроу никак не ми харесва.

— А пък аз, както винаги, не се интересувам от това какво ти харесва — нетърпеливо каза Кенит. — Какво бих могъл да ѝ дам, за да я спечеля, освен думи? Тя не е жена по начина, по който си ти.

И тъй като курвата продължаваше да се муси, той свирепо додаде:

— И ако кракът не ме болеше толкова, щях да те просна по гръб и да ти напомня какво си.

Черният лед в очите ѝ пламна.

— Ще ми се да не беше така — меко изрече тя, съумявайки да го отвори с нежността, с която отвърна на остротата му.

Кайл Хейвън лежеше върху нара на Гантри, обърнат към стената. Малкото неразграбени вещи на покойника се търкаляха по пода. При влизането си Уинтроу прекрачи дървена верига и самотен чорап. Всички останали вещи — книги, дрехи, дърводелски инструменти — липсваха или бяха натрошени (в стремглавото щуране на робите и пометодичното претърсване от страна на пиратите).

— Аз съм, татко — каза Уинтроу, докато притваряше вратата след себе си. Тя вече не можеше да се залоства: по време на бунта някой я беше изритал, строшавайки езичето. Но вратата остана затворена, а двамата роби, които Са'Адар бе оставил на пост, не направиха опит да я избутат обратно.

Лежащият не помръдна.

Уинтроу остави купата с вода и парцалите върху напукания плот на масата и се приближи до баща си, за да премери пулса му в шията. Мъжът се сепна при допира, дръпна се рязко и се надигна.

— Всичко е наред — успокои го юношата. — Сам съм.

Баща му раздвижи устни в жалко подобие на усмивка.

— Да, сам си. Но нещата са далеч от наред.

Кайл изглеждаше отвратително, далеч по-жалък от момента, в който робите го бяха отвеждали към змията. *Той изглежда стар, помисли си Уинтроу. Неочаквано се е състарил.*

Тази мисъл доведе със себе си нежелание да се докосва до този небръснат човек, чиято четина се размесваше с кръв. Нежеланието не бе предизвикано от кръвта или от някакво чувство за унижение — престоят край робите в трюма отдавна бе отучил Уинтроу от подобни прояви. Нежеланието произтичаше от факта, че този човек беше негов баща. А допирът притежаваше силата да потвърди тази връзка.

Въпреки това Уинтроу се насили да продължи с онова, за което беше дошъл. Макар че от все сърце му се искаше да няма нищо общо с този човек.

— Донесох ти малко вода — каза юношата. — Запасите са на привършване. Гладен ли си? Да ти донеса ли сухари? Почти нищо друго не е останало.

— Не си прави труда — сухо отвърна баща му. — Сега си имаш по-важни приятели, пред които да се докарваш.

Уинтроу подмина изреченото.

— Кенит спи. За да мога да го излекувам, той ще се нуждае от почивка.

— Значи наистина ще го направиш. Ще лекуваш човека, който ти отне кораба.

— Да. За да те запазя жив.

Кайл изсумтя.

— Глупости. Ти би го направил, дори и ако ме бяха хвърлили на онова чудовище. Ти винаги трепериш пред онзи, който притежава силата.

Уинтроу се постара да гледа на нещата неутрално.

— Може би си прав. Но не го правя заради позицията му. Това няма нищо общо, татко. Правя го заради живота. Са е живот. Докато съществува живот, винаги остава възможността за добро. Аз съм жрец и е мой дълг да поддържам живота. Дори и живот като неговия.

Баща му се засмя горчиво.

— Дори и живот като моя.

Уинтроу кимна.

Мъжът наклони раната на главата си към сина си.

— Тогава се заемай, жрецо. Това е единственото, за което те бива.

Уинтроу не реагира.

— Първо ще прегледам ребрата ти.

— Както желаш.

Със сковани движения баща му смъкна остатъка от ризата си. Лявата страна на гърдите му бе синьо-черна. Уинтроу потръпна при вида на ясения отпечатък от ботуш. Видно беше, че подметката се е стоварила върху баща му, докато е лежал.

Ивиците плат и водата бяха единствените лекове, с които разполагаше; бордовото сандъче с лекарства беше изчезнало. Юношата предпазливо се зае да пристяга ребрата, за да им придаде известна опора. Баща му изохка, но не се раздвижи.

Когато Уинтроу приключи с бинтоването, Кайл Хейвън попита:

— Ти ме мразиш, нали, момче?

— Не зная. — Юношата навлажни парче плат и започна да попива кръвта от лицето му.

— Аз зная — отвърна след миг баща му. — Вижда се по лицето ти. Ти едва търпиш да се намираш в едно помещение с мен, още по-малко да ме лекуваш.

— Ти се опита да ме убиеш — спокойно каза Уинтроу.

— Да. Така е. Опитах се. — Баща му се засмя объркано, при което отново трепна от болка. — Проклет да съм, ако зная защо. Но в онзи момент определено ми се струваше добра идея.

Уинтроу усети, че няма да получи по-подробно обяснение. То не му беше и нужно. Беше му омръзнало да се опитва да разбира баща си. Той не искаше да го мрази. Не искаше да изпитва каквото и да било към него. Искаше му се просто баща му да не е съществувал.

— Защо трябваше да става така? — гласно се зачуди той.

— Ти избра да стане така — изтъкна Кайл Хейвън. — Изобщо не беше нужно да се стига до подобни неща. Ако просто беше опитал по моя начин... ако просто ме беше послушал, без да се противиш, всичко щеше да бъде наред. Толкова ли не можеше поне веднъж да повярваш, че някой друг знае какво е най-добре за теб?

Уинтроу се огледа. Поглед, целящ да обхване целия кораб.

— Не мисля, че онова, което ти възнамеряваше, щеше да ни донесе щастие — тихо рече той.

— Защото ти го разруши! Ти, заедно с кораба. Ако бяхте сътрудничили, вече щяхме да сме прекосили половината път до Калсид. А Гантри и Майлд и всички останали още щяха да бъдат живи. Ти си виновен за всичко това, а не аз! Ти го избра.

Уинтроу се опита да измисли отговор, ала не успя да го намери. Затова просто се зае да превързва главата на баща си.

Те имаха опит, тези пъстродрехи пирати. За последно Вивачия бе изпитвала подобно удовлетворение от ловкостта на екипажа по времето на Ефрън. Тя установи, че посреща опитността им с облекчение. Под насоките на Бриг бившите роби бяха започнали да я почистват организирано — някои теглеха кофи с морска вода, други

изпомпваха мръсотията от трюмовете, трети почистваха дъските на палубата ѝ. Излишно беше да се опитват да отстранят петната от кръв: магическото дърво щеше да ги попива завинаги. Вивачия не им спомена това: след време хората сами щяха да го осъзнаят.

Разпилените покрай въстанието припаси бяха отново подредени и прибрани. Неколцина в трюмовете отстраняваха веригите и халките. Всички тези приготовления бавно я караха отново да се чувства като себе си. Това беше най-близкото до удовлетворение от деня на съживяването ѝ.

Удовлетворение. Но имаше и нещо друго, което тя изпитваше, нещо неспокойно. Нещо много по-удивително от удовлетворение.

Тя разгърна усещанията си. В каютата на помощника Кайл Хейвън мълчаливо седеше на леглото, а синът му промиваше раната на главата му. Ребрата му вече бяха превързани. Помещението бе изпълнено с тишина, която се отличаваше от обикновено мълчание. Това беше атмосферата на хора, които не притежават общ език.

В капитанската каюта пиратът дремеше неспокойно. Него тя усещаше далеч по-глухо от Уинтроу. Но пак можеше да усети треската му, да почувства неспокойния ритъм на дишането му. Тя се приближи до него предпазливо, като нощна пеперуда. Кенит. Порочен човек. И опасен. Порочен, опасен и чаровен. Жената с него тя не харесваше. Но Кенит... Той ѝ бе казал, че ще я спечели. Нещо невъзможно, разбира се. Той не беше неин роднина. И все пак тя откри, че изпитва удоволствие от очакването на опитите му. Той я бе нарекъл господарка на вятъра и вълните. Ама че глупави неща, които да казва на един кораб. Тя отмести кичурите от лицето си и си пое дъх.

Може би Уинтроу бе прав. Може би беше време тя да открие собствените си желания.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ПОМНЕЩА

— Грешал съм. Тя не е Помнеща. Елате, да вървим.

— Не разбирам. Защо? — умоляваше Шривър. Върху рамото ѝ личеше цепнатина от зъбите на бялата змия. Да, със зъбите я бе нападнала бялата, сякаш има насреща си акула, а не друга змия. Гъста зелена сукървица вече затваряше раната, ала този процес бе придружен от остро щипене.

Тя полагаше усилия да не изостава от водача; подире им Сесурея споделяше нейното объркване.

— Аз също не разбирам. — Гривата на Молкин бе прилепнала заради бързината му. Зад тях бялата змия продължаваше да се тъпче и да тръби безмозъчно. Миризмата на кръв все още ги обгръщаше, бледа като стари спомени. — Още помня миризмата ѝ. Не се съмнявам, че това е тя. Ала онова... онова нещо няма как да бъде Помнеща.

Сесурея рязко раздвижи опашка, за да се изравни с тях.

— Какво беше прихванала бялата? — попита той с отвращение.

— Нищо — с тих глас отвърна Молкин. — Нищо. Просто тя бе извървяла по-голям участък от пътя, върху който се намираме всички ние. Боя се, че скоро и с нас ще се случи същото.

— Не разбирам — повтори Шривър. Ала у нея бе започнала да се заражда една отвратителна студенина, която щеше да ѝ донесе разбиране, стига да бъдеше подхранена от размисъл.

С глас, лишен от всякакво чувство, Молкин обясни:

— Тя бе забравила. Това е всичко.

— Забравила? Какво е забравила? — попита Сесурея.

— Всичко — отвърна Молкин. Гривата му посърна, люспите му посивяха. — Всичко друго освен храненето и смяната на кожата. Всичко, което е било значимо. Както ние ще забравим на свой ред, ако не си върнем спомените.

Той се извърна рязко, за да обгърне и двамата сред извивките си. Шривър и Сесурея не се възпротивиха, а извлякоха спокойствие.

Допирът до него изостряше спомените им. Тримата се отпуснаха сред мекото дъно, все така свити.

— Вие сте моята плетеница — привързано произнесе той. Жегната от мъка, Шривър осъзна, че това е истина. Те бяха всичко, останало от плетеницата на Молкин.

Змиите се отпуснаха в прегръдката на своя водач. Скоро само главите им останаха да се виждат над водата. Хрилете им потрепваха едновременно. С бавен и успокояващ тон Молкин започна да изрича свещените предания.

— Подир първото раждане ние сме били Господари. Разраствали сме се, трупали сме знание и опит. И всичко узнато сме поделляли взаимно, за да може мъдростта ни да натежава още повече. Ала никое тяло не трае вечно. Настъпило време за сливане, същините били разменени и слети. Старите си тела ние сме оставили завинаги, знаейки, че трябва да ги заменим с други, като нови създания. И ние сме сторили това. Изникнали сме дребни, подновени. Ала не сме помнели. Само някои от нас. Само някои пазели спомените. И когато времето настъпело, Помнещите щели да ни призоват с уханието си. Те щели да ни призоват и да ни възвърнат спомените. За да изникнем отново като Господари, сред Обилието и Недостига, за да трупаме още повече мъдрост и опит, които отново да слеем.

Той замълча.

— Вече не си спомням колко пъти този момент е отминавал — призна Молкин. — Цикъл подир цикъл ние сме оцелявали. Ала последният кръговрат беше най-дълъг. Нима все повече от нас не забравят, че ние трябва да бъдем Господари? Боя се, че ние загниваме, плетенице. Нима неотдавна аз не си спомнях повече? Ами вие?

Неговите питання тормозеха сърцето на Шривър. Тя сплете гривата си с неговата, осмелявайки се да поеме отровите, за да изостри собствените си възприятия.

— Някога аз помнех много повече — призна тя. — Понякога ми се струва, че помня единствено, че трябва да следваме теб. Защото ти носиш истинските спомени.

Тих беше отговорът му:

— Ако скоро не се натъкнем на Помнещи, дори и аз може да забравя това.

— В такъв случай не преставай да помниш, че трябва да продължаваме диренето си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.